ดาบเสือ

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

ความคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน
ไม่มีแคร่อันนี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว

SANGSAN
VICHAKARN CO., LTD.

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง
แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก... คนเล่า ?

โก้วเล้ง

ว. ณ เมืองลง

1

ธรรมดาเช่นดั่งท่านเยี่ยงนี้
จะต้องฝึกมาจากความไม่ธรรมดาเนิ่นนานปีเพียงใด ?!

ลมชิวเทียนยังคงทอดถอนใจ

เจี่ยอ๊วงซุนเก็บใบไม้แห้งใบนั้นขึ้นอย่างเชื่องช้า จับตามองโดยสงบเยือกเย็น คล้ายดั่งมิได้รู้ตัว เมื่อครู่เกิดเรื่องราวใด

แต่ในช่วงพริบตานั้น ได้มีชีวิตของอีกผู้หนึ่งปลิดปลงลงเช่นดั่งใบไม้แห้ง

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีกคนเล่า ?

เจี่ยอ๊วงซุนก้มลงช้า ๆ วางใบไม้แห้งใบนั้นลงกับพื้นเบา ๆ

อี้จับชามองท่านอยู่ตลอดเวลาจนไม่กะพริบ ดวงตามีประกายทั้งเคารพทั้งเทิดทูนเจิดจ้าแจ่มใส

จวบจนบัดนี้มันจึงได้พบเห็น ชายชราผู้นี้จึงนับเป็นสุดยอดฝีมือที่ง่าไว้ไม่ยอมแสดงออก

พลังฝีมือของท่านได้ถึงระดับเลอเลิศสูงสุด ถึงระดับผนึกร่วมกับธรรมชาติ โดยไม่มีเค้ามูลร่องรอยให้สังเกตพบอีกแล้ว !

ดังนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถดูออก !

ตอนความหนาวกรายมา ท่านไม่มีทางจะดูพลังของมันออก แต่มันกลับสามารถผนึกน้ำให้เป็นก้อนแข็ง คุกคามให้คนหนาวตายไปโดยไม่มีสภาพ

"เราเป็นเพียงคนธรรมดาเท่านั้น"

ธรรมดาเช่นดั่งท่านเยี่ยงนี้ จะต้องฝึกมาจากความไม่ธรรมดาเนิ่นนานปีเพียงใด ?!

韶 關 的

โก้วเล้ง เขียน
ว. ณ เมืองลุง แปล

1

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

ISBN 974-7373-42-4

ศึกเสือหยกขาว เล่ม 1

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) พฤษภาคม 2536

จัดพิมพ์โดยได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล บรรณาธิการ

ดินหิน วาดภาพปก

เกรียงไกร ฟักทอง ออกแบบปก

ยุวดี สกุลจิตรานนท์ ศิลปกรรม

จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี และ หนูพร้อง ชูทอง ประจำกองบรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง)

แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กทม. 10110

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 350 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เสือตัวนี้สลักจากหยกสีขาว เนื้อละเอียด ฝีมือประณีต
มันคือเสือหยกขาวตัวหนึ่ง
เตี้ยบ้อกี่มิทราบมันมีคุณค่าปานใด สำคัญยิ่งยวดปานใด ชีคงเฮียวฮวงจึงต้องฝากฝังให้มันมอบต่อเซี่ยงกัวยิ่ม ก่อนจะลงมือฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม
บ้อกี่เพียงทราบ มันมีแต่ต้องฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม... ฆาตกรผู้ปลิดชีวิตบิดาของมัน ให้จงได้!
ต่อให้ทั้งแกเป้าที่เซี่ยงกัวยิ่มซ่อนตัวอยู่ เต็มไปด้วยภยันตรายเฉกเช่นถ้ำเสือวังมังกร บ้อกี่ก็จะบุกบั่นฝ่าฟันไป ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน!

นับแต่สำนักทั้งแกเป้าเป็นพันธมิตรกับสำนักเพ็กเล็กตึ้ง สถานภาพของสำนักไต้ฮวงตึ้งก็ยิ่งล่อแหลมต่อการถูกโค่นทำลาย ยิ่งเตี้ยกัง บิดาของบ้อกี่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยม เซี่ยงกัวยิ่มก็แปรพักตร์ไปเข้ากับฝ่ายทั้งแกเป้า อนาคตไต้ฮวงตึ้งก็มืดมนจริง ๆ อย่าว่าแต่ทั้งแกเป้ายังเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธลับอาบยาพิษ และเพ็กเล็กตึ้งเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธไฟ หากอาวุธลับอาบยาพิษผสมผสานอาวุธไฟเสร็จสมบูรณ์ ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน จะมีใครต้านทานไว้ได้!

แท้จริง บ้อกี่ก็คือทายาทฮั้วฮวงซัวจึง ซึ่งจะต้องสืบทอดภารกิจเป็นเสาหลักให้ไต้ฮวงตึ้ง แต่ขณะนี้ บ้อกี่ได้กระทำสิ่งใดบ้างในฐานะทายาท? หรือเพียงมุ่งแต่ล้างแค้น ล้างแค้น เป็นกิจส่วนตัวถ่ายเดียว เท่านั้น?

เซี่ยงกัวยิ่มหันหลังให้บ้อกี่
ในมือบ้อกี่มีกระบี่ โอกาสที่เฝ้ารอมานานได้มาถึงแล้ว!
ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกแทงออกไปแล้ว!
มิคาด กระบี่นี้มิได้แทงลงไป!
พริบตานั้น บ้อกี่นึกถึงสัจวาจาที่ให้ไว้กับชีคงเฮียวฮวง
เสือหยกขาว! เสือหยกขาว! ไฉนมีความสำคัญปานนี้ หรือมันซ่อนเร้นความลับสุดยอดอันใดไว้?

พริบตาที่เสือหยกขาวถูกฝ่ามือบีบแหลกละเอียด บ้อกี่ถึงกับพบว่า มันกลวงใน และซ่อนไว้ด้วยกระดาษม้วนหนึ่ง!
หรือนี่คือความลับสุดยอดที่จะสั่นสะเทือนวงการบู๊ลิ้ม ชนิดถล่มทลาย
หรือนี่คือความลับที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตบ้อกี่!!

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ – วิชาการ

คำนำของโก้วเล้ง

เป็นคนในวงพวกนักเลง มิใช่เป็นเรื่องมีบุญวาสนา

ชีวิตในวงพวกนักเลง คล้ายใบไม้แห้งในสายลม จอกแหนบนผิวน้ำ ปกติมักมิอาจเป็นตัวของตัวเอง

มีเรื่องมากหลายที่พวกมันคิดจะกระทำ แต่ไม่อาจกระทำ

มีเรื่องมากหลายที่พวกมันไม่ต้องการกระทำ แต่จำเป็นต้องกระทำ

เนื่องเพราะพวกมันจะต้องถือคุณธรรมอันห้าวหาญ จะต้องมีหลักการ มิเช่นนั้นพวกมันไม่อาจคลุกคลีสืบไป

พอจะใช้วาจาทันสมัยของปัจจุบันมาเปรียบ พวกมันล้วนเป็นดารายิ่งใหญ่

สังคมในปัจจุบัน ยิ่งนานยิ่งสับสน ยิ่งนานยิ่งถือวัตถุนิยม

คนในปัจจุบัน ในทุกเวลา ทุกสถานที่ มักจะประสบความควบคุมในแบบฉบับต่าง ๆ ในวิธีการนานา

แต่กาลกระโน้นไม่ใช่

'วันในอดีตล้วนเป็นวันที่ดี' ข้าพเจ้า (โก้วเล้ง) มิเห็นพ้องกับวลีนี้

แต่อดีตที่ผ่านไป มีวันที่ดีอยู่จริง ๆ

ในสมัยนี้ แม้แต่นับว่าทราบกระจ่าง ผู้นั้นเป็นนักโทษฆ่าคน แม้ทราบกระจ่างมันได้ฆ่าพี่น้องลูกเมียของท่าน หากไม่มีหลักฐานที่หนักแน่นมั่นคง ท่านก็มีแต่เบิ่งตา

ดูมันสำราญอยู่นอกกฎหมาย

เนื่องเพราะหากท่านคิดจะใช้ระบบ 'ฟันต่อฟันเลือดต่อเลือด' เมื่อท่านไปฆ่ามันอย่างนั้น ท่านก็เป็นผู้ฆ่าคนตาย

'ล้างแค้น' มิใช่เป็นวิธีดีที่สุด แต่ทว่า นั่นอย่างน้อยย่อมประเสริฐกว่าให้คนร้ายสำราญอยู่เหนือกฎหมาย

ในยุคหนึ่งของสมัยก่อน ไม่มีเรื่องเช่นนี้อยู่แน่

นั่นเป็นยุคสมัยที่สมใจสมอยาก 'ล้างแค้นตามความปรารถนา ทดแทนพระคุณตามความรู้สึก' กล้ารักกล้าแค้น กรรมดีมีผลดีสนอง กรรมชั่วมีกรรมชั่วตอบแทน

ไม่ต้องรอให้สวรรค์มาล้างแค้นแทนท่าน ท่านสามารถล้างแค้นด้วยมือของท่านเอง

ที่ข้าพเจ้าเขียนคือยุคสมัยนั้น

ที่ข้าพเจ้าเขียน คือชนชาวนักเลงในยุคสมัยนั้น ยุคนั้น วงพวกนักเลงมีแบบฉบับต่าง ๆ อยู่มากหลาย

มีวีรบุรุษยิ่งใหญ่ และก็มีมหาโจร มีผู้คุ้มกันสินค้า และก็มีมือสังหาร มีผู้กล้าหาญ และก็มีผู้ปลีกตัวถืออุเบกขา มีขโมยเทพยดา ก็มีมือปราบเทพยดา มีวีรสตรีและก็มีนางคณิกา มีอันธพาล และบุตรหลานตระกูลใหญ่

ชีวิตของพวกเหล่านั้น ปกติมีสีสันแพรวพราย เต็มไปด้วยการเสี่ยงอันตรายและตื่นเต้นเร้าใจ

มีคนมากหลายที่เคียดแค้นชิงชังพวกมัน และก็มีคนมากหลายที่ชื่นชมอิจฉาพวกมัน

เนื่องเพราะพวกมันปกติสวมเสื้อผ้าเป็นแพรพรรณสีสดใส มือเติบสุรุ่ยสุร่าย ดื่มสุราด้วยชามใหญ่ กินเนื้อชิ้นโต

แต่เสียดาย นั่นเป็นเพียงด้านสุขสันต์หรรษาของพวกมันเท่านั้น

พวกมันยังมีอีกด้านหนึ่ง

ด้านของเจ็บช้ำขมขื่น!

มือปราบเทพยดาจับขโมยเทพยดาได้ ตั้งโต๊ะสุราอาหารเลี้ยงฉลองกันดื่มกินเป็นโกลาหล ดื่มจนเมาปางตายจึงยุติ

มหาโจรกวาดทรัพย์มาได้รายหนึ่ง แบ่งเล็กน้อยให้แก่คนยากจน ตัวเองฟุ้งเฟ้อ

สุรุ่ยสุร่าย ใช้จนเงินทองที่มีเกลี้ยงเกลาจึงยุติ

วีรบุรุษมีชื่อเสียงมีอิทธิพล มิว่าไปในแห่งหนใด ต่างได้รับความเคารพนับถือและชื่นชมยินดี

บุตรธิดาตระกูลใหญ่ ได้รับการทะนุถนอมอยู่ดีกินดีมาแต่เยาว์วัย ต้องการกระไรก็ได้กระนั้น

ชีวิตเช่นนั้น เป็นที่น่าชื่นชมอิจฉาจริง ๆ แต่ท่านได้เห็นอีกด้านหนึ่งของพวกมันหรือไม่?

พวกมันก็มีความว้าเหว่และขมขื่น

วิกาลดึกสงัด สรรพเสียงเงียบสงบ สร่างเมาตื่นขึ้นมา พลันเห็นผู้นอนเคียงข้างกาย ถึงกับเป็นคนที่กระทั่งชื่อฉายาก็ไม่รู้จัก

รสชาติเยี่ยงนี้ ท่านเคยได้ลิ้มมาหรือไม่?

ในเสียงโห่ร้องยกย่องเยินยอ เมื่อกลับบ้านไปเพียงลำพัง นั่งอยู่ที่ริมหน้าต่างอันมืดมิด เพียงหวังให้รีบสว่างโดยเร็ว

จิตใจเช่นนั้น ท่านเคยได้คิดถึงบ้างหรือไม่?

ค่ำนี้ร่าเริงหรรษา สนุกสนานสมปรารถนาทุกเรื่องราว แต่กระทั่งตัวเองวันพรุ่งจะอยู่ที่ใดก็ยังไม่ทราบ

กระทั่งค่ำคืนนี้ กระทั่งเมามายในที่ใดก็ไม่ทราบ?!

กิ่งหลิวอ่อนช้อยกรีดกรายร่ายรำ ลมอรุณเฉื่อยฉิวลูบไล้เดือนค้างฟ้า แม้เป็นภาพพจน์ที่งดงามอย่างยิ่ง แต่ก็เป็นความงามที่เย็นเยือกวังเวงเพียงใด? บีบคั้นจิตใจคนให้แหลกสลายเพียงไหน?

ความสุขสันต์หรรษาเยี่ยงนี้ ท่านยินดีไปซ่องเสพหรือไม่?

หากแม้นท่านต้องการกระไรก็มีกระนั้น ชีวิตยังมีของทรงคุณค่าใดให้ท่านไปเสาะแสวงหา?

ความอ้างว้างเช่นนั้นมีผู้ใดทราบ?

ข้าพเจ้าทราบ!

เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็เป็นคนในวงพวกนักเลง ก็เป็นคนพเนจรไม่มีราก หากมีคนว่าข้าพเจ้ากำลังฆ่าตัวตายช้า ๆ แต่หาที่ตายเอง นั่นเนื่องเพราะผู้นั้นยังไม่ทราบ...

ไม่ทราบในมือข้าพเจ้ามีสุราพิษอยู่ก่อนแล้ว

แน่นอน ย่อมเป็นสุราพิษที่ดีที่สุด!

(โก้วเล้งเป็นคนแผ่นดินใหญ่ จำต้องอพยพไปอยู่ไต้หวัน จึงเปรียบตัวเองเป็นคนพเนจรไม่มีราก คำสุราพิษของจีน แผลงจากวิถีชีวิตที่ขมขื่นอาภัพ...ผู้เรียบเรียง)

ที่เขียนในนิยายบู๊เฮี้ยบ (ยุทธจักร) นั้น คือชนชาวนักเลง แต่ที่ข้าพเจ้าคิดจะเขียนในตอนนี้ กลับผิดกันอยู่บ้าง

ข้าพเจ้าคิดจะเขียนความสุขสันต์หรรษาของพวกมัน และก็เขียนความเจ็บช้ำขมขื่นของพวกมัน

ข้าพเจ้าคิดจะให้พวกมันเป็นกระจกบานหนึ่ง ให้ท่านทั้งหลายพอจะมองจากกระจกบานนี้ ดูออกว่าตัวเองสมควรกระทำเช่นไร

มิว่าอย่างไร พวกมันย่อมเป็นคนที่น่ารักอยู่

เนื่องเพราะพวกมันกล้ารักกล้าแค้น กล้าร่ำไห้กล้าหัวร่อ เนื่องเพราะพวกมันยึดถือคุณธรรมอันห้าวหาญ มีหลักการ

วิถีชีวิตอย่างไรยังคงน่ารัก

มีชีวิตอยู่ ก็ควรรู้จักไปเสพสุขของชีวิตเยี่ยงไร? ไปเสาะแสวงหาความสุขสำราญเยี่ยงไร?

เมื่อใบหน้าแปดเปื้อน ใช่ควรไปส่องกระจกดูก่อน จึงทราบต้องเช็ดรอยเปื้อนเยี่ยงไรหรือไม่?

ข้าพเจ้าเพียงมุ่งหวัง กระจกบานนี้สามารถกระทำได้เล็กน้อยนี้เท่านั้น คือพอจะช่วยท่านให้เช็ดคราบสกปรกของชีวิตทิ้งไป

ข้าพเจ้ามีความหวังโดยจริงใจ ให้ชีวิตของแต่ละคนต่างสามารถกลับกลายเป็นมีความสุขสันต์หรรษา

อรุณรุ่งของ 27 ตุลาคม 1974

รังสีกระบี่กระจายไกลสามหมื่นลี้
ประกายกระบี่คลี่สขบสิบเก้าแคว้น

ตอนที่ 1

อจบซา...

โอวอากับกระบี่

ชั้งชิว (ปลายฤดูใบไม้ร่วง) หมู่ไม้ใบหญ้าเหี่ยวเฉาหดหู่ อาทิตย์อัสดงลูบไล้ แสงสีเต็มขอบฟ้า

ใต้หมู่ไม้เหี่ยวเฉามีคนยืนอยู่ผู้หนึ่ง คล้ายดั่งถูกกลืนจนเป็นเนื้อเดียวกับแผ่นดินแผ่นฟ้าของฤดูใบไม้ร่วงอันหดหู่

เนื่องเพราะมันสงบเกินไป

เนื่องเพราะมันเย็นชาเกินไป

ความกระด้างเย็นชาและเหนื่อยหน่ายอ่อนล้าที่ซึ้งจนถึงกระดูก แต่กลับมามีรังสีสังหารที่คุกคามผู้คนอย่างรุนแรง

มันเหนื่อยหน่ายอ่อนล้า อาจบางทีเนื่องเพราะมันฆ่าคนมามากเกินไป กระทั่งมีบ้างบางคนที่ความจริงไม่สมควรฆ่าเลย!

มันฆ่าคนเนื่องเพราะมันไม่เคยมีทางเลือก

ในมือมันมีกระบี่

กระบี่ที่ฝักหนังปลาสีดำ เลี่ยมขอบทอง ฝักฝังไข่มุกโตใหญ่อยู่สิบสามลูก

ในวงพวกนักเลง ผู้ไม่รู้จักกระบี่นี้มีไม่มาก มิรู้จักตัวมันผู้นี้ก็มีไม่มาก

มันและกระบี่ ตั้งแต่อายุสิบเจ็ดก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องไปทั้งวงพวกนักเลง มันในปัจจุบันมีวัยใกล้กลางคนแล้ว มันไม่อาจวางกระบี่เล่มนี้ได้ ผู้อื่นก็ไม่เปิดโอกาสให้มันวางกระบี่เล่มนี้

เมื่อวางกระบี่เล่มนี้ ชีวิตของมันก็ต้องยุติลงทันที

ชื่อเสียง บางครั้งคล้ายดั่งเป็นห่อสัมภาระ ห่อสัมภาระที่ไม่มีวันสลัดหลุดไปได้ชั่วกาลนาน

"เวลาอิ้ว (ห้าโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม) แรมสี่ค่ำเดือนเก้า
ใต้ต้นไม้โบราณ ริมทางโบราณนอกเมืองลกเอี๋ยง
ล้างคอหอยของท่านให้สะอาด นำกระบี่ของท่านมา"

เวลาอิ้ว อาทิตย์สนธยา

อาทิตย์ใกล้ลาลับ ใบไม้แห้งพลิ้วละลิ่วในสายลม

บนทางหลวงโบราณ มีคนผู้หนึ่งก้าวอาด ๆ เข้ามา มันสวมเสื้อผ้าสีสันสดใส ใบหน้าเขียวคล้ำเย็นชา กระบี่ยาวสะพายอยู่ที่หลัง แต่สองตากลับคล้ายเป็นกระบี่ที่หลุดออกจากฝัก กำลังเขม้นมองกระบี่เล่มที่อยู่ใต้ต้นไม้

ฝีเท้าของมันหนักแน่นมั่นคง แต่กลับเดินรวดเร็วอย่างยิ่ง หยุดอยู่ที่ห่างกว่าเจ็ดเชียะ พลันถามขึ้น

"อี้จับซา (สิบสามแซ่อี้)?"

"ถูกแล้ว"

"เต๊าะเมี่ยจับซาเกี่ยม (สิบสามกระบี่คร่าชีวิต) ของท่าน ไร้ผู้ต่อต้านทั้งแดนดินจริง ๆ?"

"ไม่แน่"

คนผู้นั้นหัวร่อแล้ว เป็นการหัวร่อที่เย้ยหยันและเหี้ยมอำมหิต กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็คือเกาทง เจ็กเกี่ยมชวงชิม (กระบี่ทะลวงหัวใจ) เกาทง"

"ข้าพเจ้ารู้จัก"

"เป็นท่านนัดให้ข้าพเจ้ามา?"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านกำลังหาข้าพเจ้าอยู่"

"ใช่! ข้าพเจ้ากำลังหาท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องฆ่าท่านให้ได้"

อี้จับซาส่งเสียงราบเรียบ

"ผู้ต้องการฆ่าข้าพเจ้า มิใช่มีเพียงท่านคนเดียว"

"เนื่องเพราะท่านมีชื่อดังเกินไป เพียงฆ่าท่านได้ ก็จะมีชื่อเสียงเกรียงไกรทันที"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วเกาทงกล่าวต่อไป

"จะมีชื่อในวงพวกนักเลงมิใช่ง่ายดาย มีแต่วิธีนี้เท่านั้นที่ง่ายกว่า"

"ประเสริฐมาก"

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามาแล้ว นำกระบี่ของข้าพเจ้ามา ล้างคอหอยข้าพเจ้าสะอาดแล้ว"

"ประเสริฐมาก"

"หัวใจของท่านเล่า?"

"หัวใจข้าพเจ้าตายไปแล้ว"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะให้มันตายอีกครั้งหนึ่ง"

ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกชักออกจากฝัก แทงควับเข้าใส่ทรวงอกอี้จับซา ด้วยความเร็วปานสายฟ้า

กระบี่ทะลวงหัวใจ!

เพียงกระบี่เดียวนี้ มันมิทราบแทงทะลุหัวใจผู้คนไปมากน้อยเท่าใดแล้ว นับเป็นไม้ตายที่ปลิดชีวิตได้ง่ายดายยิ่ง

แต่ทว่า มันมิได้แทงถูกหัวใจอี้จับซา กระบี่ของมันชักออกจากฝัก คอหอยพลันเย็นเฉียบไป

กระบี่ของอี้จับซาแทงเข้าใส่คอหอยมันแล้ว!

แทงลึกลงหนึ่งนิ้วสามหุน

กระบี่ของเกาทงร่วงหล่นลง แต่ยังมิได้ตายทันที

อี้จับซากล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านทราบไว้ คิดจะมีชื่อมิใช่เป็นเรื่องน่าทนทานอย่างไร"

เกาทงเบิ่งมองมัน ดวงตาถลนออกนอกเบ้าแล้ว อี้จับซากล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"ดังนั้น ท่านยังมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

อี้จับซาชักกระบี่ของมันอย่างเชื่องช้า ชักออกจากคอหอยของเกาทงช้า ๆ ดังนั้นโลหิตจึงมิได้ฉีดกระเซ็นใส่ร่างมัน

มันมีความชำนาญในเรื่องนี้จนโชกโชน หากเสื้อผ้าถูกโลหิตกระเซ็นเปื้อนยากยิ่งที่จะซักให้สะอาดได้

จะล้างคราบโลหิตที่มือ ไยมิใช่ยิ่งยากกว่า?

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาแล้ว

โลหิตบนกระบี่หยดหยาดหมดสิ้นแล้ว

ตอนสอดกระบี่เข้าฝัก มีอีกสี่คนปรากฏตัวในม่านวิกาล

คนสี่คน กระบี่สี่เล่ม

เสื้อผ้าของทั้งสี่ล้วนเป็นแพรพรรณสีสดใส บุคลิกโอ่อ่าภาคภูมิอย่างยิ่ง ผู้ชราที่สุดผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงแล้ว ผู้เยาว์ที่สุดยังอยู่ในวัยฉกรรจ์

อี้จับซาไม่รู้จักพวกมัน แต่ทราบว่าพวกมันคือผู้ใด

ผู้ชราที่สุดมีชื่อเสียงเกรียงไกรมานานถึงสี่สิบปี อยู่แต่ทางนอกกำแพงใหญ่ ปวยเอ็งจับซาฉึ่ง (อินทรีสิบสามแทง) ที่มันบัญญัติขึ้น มีชื่อเลื่องลือไปทั่วทั้งชายแดน

ที่มันเข้าด่านในครานี้ ก็เพื่อหาตัวอี้จับซา

มันมิเชื่อ อินทรีสิบสามแทงของมัน ไม่อาจทัดเทียมสิบสามกระบี่คร่าชีวิตของอี้จับซาได้

ผู้เยาว์วัยที่สุด เป็นอัจฉริยะรุ่นหลังของวงพวกนักเลง และก็เป็นศิษย์ฝีมือดีที่สุดของสำนักเตียมชังยุคนี้

มันมีพรสวรรค์ มันยอมทนความลำบากตรากตรำ

หัวใจของมันก็อำมหิตอย่างยิ่ง

ดังนั้น เพิ่งออกสู่วงพวกนักเลงได้ปีเดียว ชื่อฉายาบ้อเซ้งเซี่ยวจื้อ (เจ้าเด็กไร้น้ำใจ) เชาเปีย ก็ได้สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดิน อีกสองคนก็ย่อมเป็นยอดฝีมือเช่นกัน

เพลงกระบี่ของเซ็งฮวงเกี่ยม (กระบี่ลมพลิ้ว) แคล่วคล่องปราดเปรียว รวดเร็วประหนึ่งสายลมโหมกระหน่ำ

เพลงกระบี่ของทิเกี่ยมติ้งซาซัว (กระบี่เหล็กสยบสามภูเขา) หนักแน่นมั่นคง กระบี่เหล็กของมันถึงกับหนักสามสิบสามชั่ง!

อี้จับซาทราบ เพราะการมาของพวกมันเป็นอี้จับซานัดหมายให้มานั่นเอง

สายตาทั้งสี่คนจับมองอี้จับซาแน่วนิ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่สนใจซากศพบนพื้น มิเหลือบแลแม้สักแวบเดียว

พวกมันไม่ต้องการ ก่อนยังมิได้ลงมือก็สยบความฮึกเหิมจนห้าวหาญของตัวมันเอง มิว่าผู้ทอดซากบนพื้นเป็นใคร ต่างไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกมันเลย

มีแต่ตัวเองสามารถรอดอยู่ มิว่าผู้ใดเป็นตายร้ายดีอย่างไร พวกมันต่างไม่แยแสสนใจ

อี้จับซาหัวร่อด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายอย่างยิ่ง ส่งเสียงทักทาย

"นึกมิถึง พวกท่านต่างมากันแล้ว"

กวนงั่วปวยเอ็ง (อินทรีนอกกำแพงใหญ่) ส่งเสียงเย็นชา

"ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านเพียงนัดข้าพเจ้าคนเดียว"

อี้จับซาส่งเสียงราบเรียบ

"เรื่องที่สามารถคลี่คลายในครั้งเดียว ไฉนต้องเปลืองเรื่องราวให้มากความ?"

เซาเปียส่งเสียงขึ้นบ้าง

"มากันสี่คน เป็นผู้ใดลงมือก่อน?"

มันรุ่มร้อนอย่างยิ่ง รุ่มร้อนจะมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร รุ่มร้อนจะฆ่าอี้จับซาให้ได้

ทิเกี่ยมติ้งซาซัวกล่าวบ้าง

"พวกเราพอจะจับสลาก ดูผู้ใดได้ลงมือก่อน"

"ไม่ต้อง"

เมื่ออี้จับซาโพล่งขึ้นเช่นนั้น ทิเกี่ยมติ้งซาซัวต้องทวนคำด้วยความสงสัย อี้จับซาจึงกล่าวต่อไป

"พวกท่านพอจะเข้ามาโดยพร้อมกันได้"

กวนงั่วปวยเอ็งกระซากเสียงด้วยโทสะ

"ท่านถือพวกเราเป็นคนเช่นไร ไหนเลยจะใช้มากเข้ารังแกน้อยได้?"

อี้จับซาย้อนถาม

"ท่านไม่ยอม?"

"ย่อมไม่ยอม"

"ข้าพเจ้ายอม"

อี้จับซาโพล่งไปแล้วชักกระบี่ออกจากฝัก

ประกายกระบี่พุ่งไปดังดาวตกจากฟ้า พลันวูบขึ้นผ่านสายตาของพวกทั้งสี่ไปแวบหนึ่ง

พวกมันคิดจะไม่ยอมก็ไม่ได้แล้ว!

กระบี่ทั้งสี่เล่มของพวกมันก็ถูกชักออกจากฝักพร้อมกัน เซาเปียลงมือเร็วที่สุด อำมหิตที่สุด โหดเหี้ยมดุร้ายที่สุด

กวนงั่วปวยเอ็งทะยานกายขึ้นอากาศ จู่โจมลงมาทางเบื้องล่าง สิบสามกระบวนท่าอินทรีทะลวงแทง ความจริงก็เป็นหลักวิชาเดียวกับฝ่ามือเจ็ดทวิบาท จู่โจมจากเบื้องสูงลงต่ำ ใช้ความเข้มแข็งขยี้ความอ่อนแอ แต่เสียดายที่คู่มือของมันยิ่งเข้มแข็งกว่า

เพียงพริบตา เซาเปียทะลวงแทงออกไปเก้ากระบี่

มันมิได้ไปสนใจผู้อื่น เพียงเขม้นมองอี้จับซาเท่านั้น ความหวังหนึ่งเดียวของมัน

คือให้คนผู้นี้ตายในคมกระบี่ของมัน

แต่เสียดาย เก้ากระบี่ของมันต่างแทงผิดเป้า อี้จับซาที่ความจริงอยู่ทางเบื้องหน้ามันตอนนี้พลันหายวับจนไม่มีเงาหลงเหลือ

มันงุนงงวูบหนึ่ง แล้วจึงพลันพบเห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้น

บนพื้น มีคนตายเพิ่มอีกสามคน!

คอหอยของแต่ละคนมีโพรงเพิ่มขึ้น

กวนงั่วปวยเอ็ง เซ็งฮวงเกี่ยม ทิเกี่ยมติ้งซาซัว สามมือกระบี่อันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ เพียงพริบตาก็ถึงกับตายในกระบี่อี้จับซาไปหมดสิ้น!

มือของเซาเปียเย็นเฉียบ

เมื่อมันเงยหน้า จึงพบเห็นอี้จับซายืนอยู่ที่ใต้ต้นไม้โบราณในระยะไกล

กระบี่ที่ฆ่าคนถูกสอดเข้าฝักแล้ว

เซาเปียกำหมัดแนบแน่น ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน..."

อี้จับซาสอดคำกลางคัน

"ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการฆ่าท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดจะให้ท่านหาอีกโอกาสหนึ่งมาฆ่าข้าพเจ้า"

เส้นเลือดบนหลังมือของเซาเปียพองขึ้นจนเขียวคล้ำ หน้าผากมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกดั่งฝนสาดซัด มันมิยอมรับโอกาสเยี่ยงนี้

นี่เป็นการเหยียดหยามดูแคลน

แต่มันก็ไม่ปรารถนาทอดทิ้งโอกาสเช่นนี้

อี้จับซากล่าวอีก

"ท่านกลับไปฝึกกระบี่อีกสามปี ค่อยมาฆ่าข้าพเจ้าใหม่"

เซาเปียขบกรามแนบแน่น อี้จับซากล่าวต่อ

"เพลงกระบี่ของเตียมชังไม่เลวอย่างยิ่ง ขอเพียงท่านยินยอมฝึก ต้องยังมีโอกาสแน่นอน"

เซาเปียโพล่งขึ้น

"หากอีกสามปีให้หลัง ท่านตายกับกระบี่ของผู้อื่นแล้วจะเป็นอย่างไร?"

"ฮา...อย่างนั้นท่านก็ไปฆ่าคนที่ฆ่าข้าพเจ้าเสีย"

เซาเปียขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ท่านควรจะรักษาตัวให้ดี ๆ ไว้ ควรอย่าได้ตายจึงประเสริฐ"
"ข้าพเจ้าก็หวังให้เป็นเช่นนี้"

ม่านวิกาลยิ่งหนา ความมืดครอบคลุมทั้งพสุธาอันกว้างใหญ่
อี้จับซาหันกายช้า ๆ จับตามองไปในส่วนลึกของราวป่าที่มืดมิด พลันส่งเสียง
"ท่านสบาย?"
อีกเนิ่นนานให้หลัง ในความมืดมีเสียงตอบออกมาจริง ๆ ว่า
"ข้าพเจ้าไม่สบาย"

เสียงอันกระด้างเย็นชา แหบแห้งและแผ่วทุ้ม

มีผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมาจากในความมืด เสื้อกางเกงดำ ผมดำ กระบี่ฝักสีดำบนใบหน้าสีดำคล้ายมีละอองความตายเกาะอยู่ เพียงแต่ดวงตาดำขลับทั้งคู่เป็นประกายแวววาว

มันเดินเชื่องช้าอย่างยิ่ง แต่ร่างกลับคล้ายแผ่วเบาไร้น้ำหนัก เท้าทั้งสองก็คล้ายมิได้สัมผัสถูกพื้น ลอยละลิ่วเข้ามาดุจเป็นวิญญาณร้ายในความมืด

แก้วตาของอี้จับซาหดเล็กลงทันที พลันโพล่งถาม

"โอวอา (อีกา)?"

"ใช่"

อี้จับซาระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวถามอีก

"นึกมิถึง ในที่สุดข้าพเจ้ายังคงพบกับท่านจนได้"

"พบข้าพเจ้า มิใช่เป็นเรื่องดีงามเลย"

"มิใช่จริง ๆ"

"อีกามิใช่กาเหว่า ไม่มีผู้คนยินดีพบกับอีกา"

ในโบราณกาลที่นานอย่างยิ่ง ก็มีคำเล่าขานติดต่อมา...ตอนอีกามา ต้องมีภทภัยเกิดขึ้น
ที่มันนำพามาในครานี้ เป็นภทภัยใด?
อาจบางทีตัวมันก็คือภทภัย ภทภัยที่ไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงพ้นได้!
ในเมื่อไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยง ไยต้องกลัดกลุ้มกังวลกับมันอีก?
อี้จับซาคืนสู่ความเยือกเย็นอีกครั้ง
โอวอาจับตามองมัน จับตามองกระบี่ของมัน แล้วโพล่งขึ้น
"กระบี่ดีเยี่ยม"

"ท่านพอใจกระบี่?"

"ข้าพเจ้าเพียงพอใจกระบี่ที่ดี ท่านมิเพียงมีเพลงกระบี่ที่ดีเท่านั้น ยังมีกระบี่ที่ดีอีกเล่มหนึ่ง"

"ท่านต้องการ?"

"ใช่"

มันตอบโดยรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง อี้จับซาจึงหัวร่อขึ้น

สีหน้าการหัวร่อครานี้ ไม่มีแววเหนื่อยหน่ายดั่งเดิมอีกแล้ว มีแต่ความเหี้ยมอำมหิต

อี้จับซาทราบ ในที่สุดมันก็ได้เผชิญกับคู่มือที่แท้จริงแล้ว

โอวอากล่าว

"กาเหว่าบอกข่าวดี แต่อีกาบอก กลับเป็นความทุกข์และภทภัย"

"ท่านมาบอกข่าวภทภัย?"

"ใช่"

"ข้าพเจ้ามีภทภัย?"

"ใช่"

"ภทภัยของข้าพเจ้าก็คือท่าน?"

"ไม่ใช่"

"มิใช่ท่านเป็นกระไร?"

"กระบี่ของท่าน"

ตัวมันไม่มีผิด ผิดที่มีหยกติดตัว!

อี้จับซาเข้าใจเหตุผลนี้กระจ่าง ชื่อเสียงของมันกับกระบี่ของมัน คล้ายดั่งเป็นกลิ่นหอมของชะมดเชียง เขาของตัวเลียงผา

โอวอากล่าว

"ข้าพเจ้าได้สะสมกระบี่สิบเจ็ดเล่มแล้ว"

"ไม่น้อยเลย"

"กระบี่ทั้งสิบเจ็ดเล่ม ล้วนมีชื่อเกรียงไกร ข้าพเจ้าเห็นว่า คนมีชื่อเสียงเกรียงไกรที่ถูกท่านฆ่าไป ก็ต้องไม่น้อย

"ข้าพเจ้ายังต้องการกระบี่ของเกาทงและอินทรีเฒ่า"

"เมื่อท่านเก็บศพพวกมัน กระบี่ทั้งสี่เล่มล้วนมอบให้ท่าน"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการกระบี่ ไม่ต้องการคนตาย"

"ท่านเพียงต้องการกระบี่คนตายเท่านั้น?"

"ใช่"

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าแล้ว กระบี่ของข้าพเจ้าก็มอบให้ท่าน"

"แน่นอน"

"ประเสริฐมาก"

"ไม่ประเสริฐ"

"ไฉนไม่ประเสริฐ?"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ยังไม่มีความมั่นใจสามารถฆ่าท่านได้"

อี้จับซาหัวร่อเสียงดังก้อง พลันพบเห็น คนผู้นี้นับเป็นอีกาจริง ๆ อีกาอย่างน้อยต้องไม่โป้ปดมดเท็จ

โอวอากล่าวต่อไป

"โดยเฉพาะกระบี่เมื่อครู่ที่ท่านฆ่ากวนงั่วปวยเอ็งไป"

"ท่านทำลายกระบี่นั้นไม่ได้?"

"ข้าพเจ้าคิดไม่ออก ยังมีผู้ใดสามารถทำลายกระบี่นั้นได้?"

"ท่านมีความเห็น นั่นเป็นกระบี่ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธา ไร้ผู้ทัดเทียมแล้ว?"

"ยอดฝีมือของเจ็ดสำนักกระบี่และสี่ตระกูลยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าต่างเคยพบเห็นมาทั่วถ้วน"

"ท่านรู้สึกพวกมันเป็นอย่างไร?"

"เพลงกระบี่ของพวกมันอนุรักษ์ (รักษาความเก่า ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเกินไป) ถือชีวิตตัวเองมีความสำคัญเกินไป ดังนั้น พวกมันไม่อาจทัดเทียมท่าน"

อี้จับซาถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"สายตาของท่านไม่เลว แต่ความรอบรู้กลับไม่กว้างขวาง"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าทราบ มีอยู่ผู้หนึ่งคิดจะทำลายกระบี่นั้นของข้าพเจ้า ง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือ"

โอวอามีสีหน้าตื่นเต้นจนโพล่งขึ้น

"ท่านเคยเห็นเพลงกระบี่ของมัน?"

"ใช่ นั่นจึงเป็นเพลงกระบี่ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาจริง ๆ"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

อี้จับซามิได้ตอบโดยตรง แต่ยกมือขึ้นชูสามนิ้ว

"ซาชิ้วเกี่ยม (กระบี่สามมือ) กิมปวย?"

ฟังว่า ตอนซาชิ้วเกี่ยม (กระบี่สามมือ) ต่อสู้กับผู้คน คล้ายมีมือเพิ่มขึ้นเป็นสามมือ กระบี่เล่มเดียวก็คล้ายกลับกลายเป็นสามเล่ม

ความรวดเร็วของกระบี่ ความมากมายของกระบวนท่าที่พลิกแพลง เพียงได้ยินฉายานี้ก็เป็นที่ทราบแล้ว

แต่อี้จับซากลับสั่นศีรษะตอบ

"จะฆ่าคนจริง ๆ ไม่ต้องใช้ถึงสามมือ และไม่ต้องใช้กระบี่สามเล่มด้วย"

ต้องการฆ่าคนจริง ๆ กระบี่เดียวก็เพียงพอแล้ว

โอวอาโพล่งถามอีก

"ท่านมิใช่หมายถึงตัวมัน?"

"มิใช่"

"ผู้ใด?"

"ซาเซี่ยวเอี๊ย (เซี่ยวเอี๊ยคนที่สาม เซี่ยวเอี๊ยในอดีต มีความหมายเช่นเดียวกับอาเสี่ยในปัจจุบัน)"

"ซาเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลใด?"

"ใต้ยอดเขาซุ่ยฮุ้นฮง (เมฆมรกต) หน้าบึงเล็กจุ้ยโอ๊ว (เขียวขจี)"

มือของโอวอากำแนบแน่น อี้จับซากล่าวต่อ

"กระบี่เล่มนั้นของมัน ก็เป็นกระบี่วิเศษที่ไม่มีกระบี่ใดในแดนดินทัดเทียมได้"

แก้วตาของโอวอาหดเล็กลง อี้จับซากล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน อย่าได้ไปพบมันเป็นอันขาด"

โอวอาพลันหัวร่อ มันน้อยครั้งนักที่จะหัวร่อ สีหน้าหัวร่อของมันจึงพิกลจนขัดตายิ่ง

อี้จับซากล่าวต่อ

"วาจานี้มิใช่มีความหมายขบขันน่าหัวร่อ"

"ที่ข้าพเจ้าหัวร่อคือตัวท่าน"

"อ้อ?"

"ท่านทราบแน่แก่ใจ ในเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ต้องไม่ยอมปล่อยท่านเด็ดขาด"

อี้จับซาเห็นพ้อง โอวอากล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแม้ไม่มีความมั่นใจฆ่าท่านได้ ท่านก็ไม่มีความมั่นใจฆ่าข้าพเจ้าได้เช่นเดียวกัน"

อี้จับซายอมรับ โอวอากล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านจึงคิดกระตุ้นท้าทายให้ข้าพเจ้าไปที่ยอดเขาซุ่ยฮุ้นฮง (เมฆมรกต) ไปประลองกับซาเซี่ยวเอี๊ยท่านนั้นก่อน"

อี้จับซาก็หัวร่อบ้าง โอวอาถาม

"เป็นวาจาน่าหัวร่อ?"

อี้จับซาตอบ

"มิใช่ ข้าพเจ้าหัวร่อตัวเอง"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะความในใจของข้าพเจ้า ถูกท่านมองปราดเดียวก็สังเกตออกมาได้"

"ท่านตอนนี้ไม่ต้องการประมือกับข้าพเจ้า?"

"ไม่ต้องการอย่างยิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมีการนัดหมาย"

"นัดหมายเยี่ยงไร?"

"นัดหมายคำตาย"

"นัดในที่ใด?"

"ใต้ยอดเขาเมฆมรกต หน้าบึงน้ำเขียวขจี"

"ท่านทั้งที่ทราบแน่ว่าสู้มันไม่ได้ ท่านยังจะต้องไป"

"การนัดหมายคำตาย ไม่พบเป็นมิยอมแยกย้ายหลบหน้า"

"หรือท่านจงใจไปหาที่ตาย?"

อี้จับซาหัวร่ออีกครั้ง ตอบเสียงราบเรียบ

"หรือท่านรู้สึก มีชีวิตอยู่ด้วยความสุขสำราญยิ่ง?"

โอวอาเม้มปากแน่น

อี้จับซายังหัวร่ออยู่ ในเค้าของการหัวร่อ มีความหมายที่เย้ยหยันอย่างบอกไม่ถูก กล่าวต่อไป

"คนที่ฝึกกระบี่ จะเร็วจะช้าย่อมยากจะหนีความตายจากกระบี่ของผู้อื่นไปได้ กระทั่งหลบหลีกก็ยังไม่มีปัญญาหลบหลีกพ้น!"

โอวอาเงียบขรึม อี้จับซากล่าวต่อ

"ชั่วชีวิตข้าพเจ้า ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน หากสามารถตายกับมือกระบี่อันดับเลิศฟ้าเหนือพสุธา ตายก็ไม่มีความเสียใจอีกแล้ว"

โอวอาจับตามองมันแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งจึงพลันกล่าว

"ได้! ท่านไป"

อี้จับซาประสานมือคารวะ มิได้กล่าวอีกแม้ประโยคเดียว สะบัดหน้าเดินออกไปทันที

อี้จับซามิได้ไปไกลเท่าใดก็หยุดลงอีก เนื่องเพราะรู้สึก โอวอาติดตามหลังอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งเป็นเงาร่างมันก็ปาน โอวอาก็หยุดลงเช่นกัน จับตามองมันแน่วนิ่ง อี้จับซาจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจเจตนาของท่าน"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าไปได้ ท่านไฉนไม่อาจไป?"

"ท่านไม่โง่"

"แต่ทว่า ท่านไม่แน่จะต้องติดตามไปพร้อมกับข้าพเจ้า?"

"ต้องไปพร้อมกัน"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะคลาดโอกาสได้ชมการต่อสู้ของพวกท่าน"

หยุดเล็กน้อย โอวอาแค่นเสียงเย็นชาต่อ

"สุดยอดฝีมือต่อสู้กัน ต้องทุ่มเทกำลังความสามารถจนสุดสิ้น ข้าพเจ้าที่ดูอยู่ทางด้านข้าง จะต้องสามารถดูจุดอ่อนช่องว่างในเพลงกระบี่ของพวกท่านออกแน่นอน"

"มีเหตุผล"

"การต่อสู้ของพวกท่านครั้งนี้ มิว่าผู้ใดพ่ายแพ้ ผลสุดท้าย ผู้รอดชีวิตอยู่จะต้องเป็นข้าพเจ้าคนเดียว"

อี้จับซาสวนคำทันที

"เนื่องเพราะในตอนนั้น ผู้มีชัยจะต้องเหน็ดเหนื่อยจนสูญสิ้นเรี่ยวแรง และท่านก็ดูจุดอ่อนช่องว่างในเพลงกระบี่ของมันออก หากคิดจะฆ่ามัน นับว่าเป็นโอกาสอันประเสริฐสุดแล้ว"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะยินยอมปล่อยโอกาสนี้ผ่านไป"

"ไม่อาจปล่อยผ่านจริง ๆ"

หยุดถอนหายใจอีกครั้ง อี้จับซากล่าวต่อ

"แต่เสียดายที่ท่านยังมีความผิดพลาดเล็กน้อย"

"ในที่ใด?"

"ในเพลงกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ย ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างอยู่เลย ไม่มีโดยเด็ดขาด!"

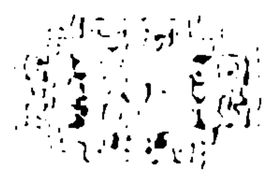

ตอนนี้ ทั้งสองได้เริ่มดื่มสุรา

เหลาสุราดีที่สุด สุราดีที่สุด พวกมันล้วนแล้วเป็นบุคคลมีความภาคภูมิอย่างยิ่ง

อี้จับซากล่าว

"หลังจากฆ่าคนแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องดื่มสุรา"

โอวอากล่าว

"มิได้ฆ่าคน ข้าพเจ้าก็ต้องดื่มสุรา"

"หลังจากดื่มสุราแล้ว ข้าพเจ้าต้องไปหาสตรี"

"มิได้ดื่มสุรา ข้าพเจ้าก็ต้องหาสตรี"

"ฮา ฮา นึกมิถึง ท่านถึงกับเป็นสาวกของสุรานารี"

"เช่นกันเช่นกัน"

ทั้งสองดื่มกันไม่น้อยจริง ๆ

อี้จับซากล่าวอีก

"เห็นแก่ท่านที่ก็เป็นสาวกของสุรานารี วันนี้ข้าพเจ้ายอมให้ท่านครั้งหนึ่ง"

"ยอมกระไร?"

"ยอมให้ท่านชำระบัญชี"

"มิต้องยอม มิต้องเกรงใจ"

"ครั้งนี้จะต้องยอม จะต้องเกรงใจแน่"

"มิต้องมิต้อง"

"ต้องแน่ต้องแน่"

ผู้คนอื่น ๆ ปกติมักมีการชิงชำระบัญชี แต่พวกมันถึงกับชิงไม่ยอมชำระบัญชี

อี้จับซากล่าว

"ตอนจะฆ่าคน ในตัวข้าพเจ้าไม่เคยพกของรุงรัง เพื่อมิต้องกีดมือขวางเท้า"

"อ้อ?"

"เงินก็คือของที่รุงรังที่สุด"

โอวอาเห็นพ้อง

หากในร่างคนใดพกเงินไว้หลายร้อยตำลึง ยังจะสามารถใช้ท่าร่างที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องได้อย่างไรกัน?

โอวอากล่าว

"ท่านพอจะพกตั๋วแลกเงิน"

"ข้าพเจ้าชิงชังตั๋วแลกเงิน"

"เพราะกระไร?"

"ตั๋วแลกเงินฉบับหนึ่ง มิทราบต้องผ่านมือผู้ใช้ไปมากน้อยเท่าใด สกปรกเป็นที่สุดแล้ว"

"ไข่มุกบนฝักกระบี่ของท่าน พอจะแกะออกไปแลกเป็นเงินมา"

อี้จับซาหัวร่ออีก โอวอาถาม

"นี่เป็นวาจาขบขัน?"

"เป็นวาจาขบขันที่สุดในโลก"

อี้จับซาพลันลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิม กล่าวต่อ

"ไข่มุกเหล่านี้ล้วนเป็นของปลอม ของแท้ถูกข้าพเจ้าขายไปเนิ่นนานแล้ว"

โอวอานั่งตะลึงลาน อี้จับซากล่าวต่อ

"ดังนั้น วันนี้ข้าพเจ้าจึงต้องเกรงใจให้ได้ จึงต้องยอมให้ท่านครั้งหนึ่ง"

"หากข้าพเจ้ามิได้ตามท่านมา?"

"ตอนนั้น ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีอื่น แต่ในเมื่อตอนนี้ท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าไยต้องไปคิดหาวิธีอื่นอีก?"

โอวอาก็หัวร่อแล้ว อี้จับซาถาม

"ท่านหัวร่อกระไร?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่านหาผิดคน"

มันก็ลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นดั่งท่าน วันนี้ความจริงตั้งใจมาเพื่อฆ่าคน"

"ท่านก็ชิงชังตั๋วแลกเงิน?"

"ชิงชังที่สุด ชิงชังแทบตาย"

อี้จับซาก็ตะลึงลานไป โอวอากล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าวันนี้ก็ต้องเกรงใจให้ได้ ก็ต้องยอมท่านครั้งหนึ่ง"

ขณะที่อี้จับซากำลังทอดถอนใจ เจ้าของเหลาสุราพลันเดินเข้ามาหา หัวร่อประจบพลางกล่าว

"สองท่านต่างมิต้องเกรงใจกัน บัญชีของสองท่าน มีคนที่ชั้นล่างชำระแทนให้แล้ว"

เป็นผู้ใดชำระบัญชีให้?

ไฉนจึงต้องชำระบัญชีแทนพวกมัน?

พวกมันกระทั่งคิดก็มิได้คิด ถามก็มิได้ถาม สำหรับพวกมันแล้ว เรื่องเหล่านี้ไม่มีความสำคัญเลย

สามารถดื่มกินมิต้องเสียเงิน ย่อมเป็นเรื่องที่เบิกบานใจอย่างยิ่งอยู่ คนในยามมีอารมณ์เบิกบานแจ่มใส สุราก็ย่อมดื่มมากกว่าธรรมดาไม่น้อย

แต่พวกมันยังไม่เมา

ในขณะที่ทั้งสองใกล้จะเริ่มมีความเมาเล็กน้อยนั้น พลันมีสตรีสองนางเดินขึ้นบันไดมา เป็นสตรีที่สวยงามน่าดูอย่างยิ่ง แต่งกายน่าดูอย่างยิ่งเช่นกัน นับเป็นสตรีที่สามารถโยกคลอนจิตใจบุรุษให้วาบหวามรัญจวนได้

ตอนดื่มสุราจนใกล้จะเมามาย มักเป็นเวลาที่มีจิตใจอ่อนไหวที่สุด

อี้จับซากับโอวอาต่างหวั่นไหวแล้ว กำลังเตรียมจะหาวิธีไปหลอกล่อชักชวนพวกนาง

ไหนเลยจะคาด พวกนางความจริงไม่ต้องให้หลอกล่อชักชวนเลย

พวกนางพากันส่งตัวมาเอง

"ข้าพเจ้านามเซี่ยวอั๊ง"

"ข้าพเจ้านามเซี่ยวฉุ่ย"

ทั้งสองนางต่างมีรอยยิ้มที่หวานยิ่ง มีเสน่ห์ยิ่ง กล่าวต่อไป

"พวกเราจงใจมาเพื่อปรนนิบัติท่านทั้งสองโดยเฉพาะ"

อี้จับซามองโอวอา โอวอามองอี้จับซา

หากแม้นพวกที่ตายกับกระบี่ของทั้งสอง มาเห็นสีหน้าท่าทีทั้งสองในตอนนี้ จะต้องรู้สึก มันตายอย่างน่าคลั่งใจไร้คุณค่าเกินไป

ทั้งสองในตอนนี้ ดูแล้วไม่มีเค้าคล้ายคลึงคนมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินเลยสักน้อยนิด ยิ่งไม่มีทีท่าคล้ายมือกระบี่อำมหิตที่ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน!

เซี่ยวอั๊งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งสองคิดจะดื่มสุราในที่นี้ หรือคิดย้ายไปดื่มในที่อยู่ของพวกเราก็มิเป็นไร"

เซี่ยวฉุ่ยกล่าวขึ้นบ้าง

"ในเมื่ออย่างไร บัญชีทั้งสองฝ่ายต่างมีคนชำระแทนพวกท่านแล้ว"

ในโลกแม้มีคนดีและเรื่องดีอยู่ไม่น้อย แต่เรื่องดีงานเช่นนี้กลับมีไม่มากเลย

โอวอากล่าว

"นี่เป็นโชคของท่านหรือของข้าพเจ้า?"

"ย่อมเป็นของข้าพเจ้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เล่าขานกันว่า คนที่ใกล้จะตาย โชคมักกลายเป็นดีอยู่เสมอ"

นี่เป็นวันแรก

วันที่สองก็เช่นเดียวกัน มิว่าพวกมันไปถึงที่ใด ต่างมีคนชำระบัญชีแทนพวกมัน

เป็นผู้ใดชำระบัญชีให้? เพราะเหตุใด?

พวกมันยังคงกระทั่งถามก็ไม่ถาม คิดก็ไม่คิด

พวกมันนอนดึกอย่างยิ่ง ตื่นก็สายอย่างยิ่ง

แต่ละวันที่พวกมันเพียงก้าวออกจากประตูโรงเตี๊ยม ทางด้านนอกก็มีรถม้ารอคอยอยู่คันหนึ่ง คล้ายดั่งกลัวพวกมันกลางคืนเหน็ดเหนื่อยเกินไป กลางวันไม่มีกำลังเดินทางก็ปาน

แต่วันนี้พวกมันกลับมีความคิดจะลงรถไปเดินเท้า

อากาศวันนี้ปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง

โอวอากล่าว

"ซุ่ยฮุ้นฮงไกลหรือไม่?"

"ไม่ไกลนัก"

"เดินทางกันเยี่ยงนี้ พวกเราหวังจะให้มีระยะทางไกลกว่าบ้าง ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ"

"พวกเราพอจะเดินช้า ๆ กันได้"

เบื้องหน้ามีป่าที่กว้างใหญ่อย่างยิ่ง ใบไม้ถึงกับยังเขียวขจีอยู่

อี้จับซากล่าว

"พวกเราไปดื่มสุราในป่าสักเล็กน้อยเป็นไร?"

"สุราเล่า?"

"ท่านวางใจ ขอเพียงพวกเราต้องการดื่ม ย่อมมีคนส่งสุรามาให้พวกเราเอง"

ท้องฟ้าเจิดจ้าแจ่มใส

ทั้งสองเดินอยู่บนทางหลวงที่มีอาทิตย์ลูบไล้สว่างไสว รถม้าเหยาะย่างตามหลัง

บนทางที่เบื้องหน้า มีรถม้าอีกคันหนึ่งห้อสวนเข้ามา ห้อจนถึงชายป่าจึงหยุดลง มีผู้ลงจากรถสามคน ผู้ใหญ่สองคน ทารกหนึ่งคน

ผู้ใหญ่เดินเข้าไปในป่า ทารกที่สวมเสื้อเขียว หมวกใบน้อย เค้าหน้าคมคายแจ่มใส กลับเดินออกมาจากป่า ล้วงสายแพรสีแดงฉานออกมาเส้นหนึ่ง ผูกเป็นปมอยู่บนกิ่งไม้นอกสุดของชายป่า

ทารกก็เดินเข้าไปในป่า อี้จับซาถอนหายใจกล่าว

"พวกเรายังคงเปลี่ยนสถานที่ดื่มสุรากันประเสริฐกว่า"

"สถานที่นี้ไม่ประเสริฐ?"

"ประเสริฐอย่างยิ่ง"

"ในเมื่อประเสริฐอย่างยิ่ง ไฉนจึงต้องเปลี่ยน?"

"เนื่องเพราะเรื่องนี้"

อี้จับซาตอบ แล้วชี้ไปยังสายแพรแดงบนกิ่งไม้ โอวอาถาม

"นั่นเป็นความหมายใด?"

"ความหมายคือบอก สถานที่นี้ได้กลายเป็นเขตหวงห้ามชั่วคราว ผู้ใดต่างไม่อาจเข้าไปได้"

"เฮอะ นี่เป็นกฎของที่ใด?"

อี้จับซายังมิได้ตอบ พลันมีเสียงพิณแว่วออกมาจากป่า กระแสเสียงที่สดใสไพเราะ เต็มไปด้วยความหมายอันสุขสันต์หรรษา

มือของโอวอากำแนบแน่นแล้ว

ขณะเวลานั้น พลันมีม้าเร็วสิบเอ็ดตัวห้อเข้ามาด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้า ผู้ขับขี่ล้วนเป็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุม ทีท่าเหี้ยมหาญดุดัน หลังสะพายดาบใหญ่ครบครัน แพรแดงบนด้ามดาบพลิ้วปลิวในสายลม

ม้าแดงพอโถมเข้ามาถึงชายป่า ผู้ขับขี่พากันพลิ้วตัวลงจากหลังม้า ท่วงท่าของแต่ละคนต่างแคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่ง

ยอดฝีมือที่แท้จริงในวงพวกนักเลงมีอยู่ไม่มาก แต่ดูท่าของสิบเอ็ดคนนี้ ล้วนแล้วเป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น

ผู้มีความปราดเปรียวแคล่วคล่องที่สุด เป็นชายฉกรรจ์แขนเดียว พอโถมเข้าไปในป่าก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกท่านมอบชีวิตมาเถิด"

เสียงพิณในป่ามิได้หยุดชะงัก ฟังแล้วยังคงสดใสไพเราะกระไรปานนั้น กล่อมเกลาจิตใจผู้คนให้ปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่ง

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบเอ็ดคนโถมเข้าไปในป่าหมดสิ้นแล้ว

โอวอากล่าวขึ้น

"พวกเหล่านี้ใช่มาจากภูเขาไท้ฮั้งหรือไม่?"

"ใช่"

"ดาบใหญ่ไท้ฮั้ง นับว่ามีขวัญกล้าแข็งจริง ๆ"

"ใช่"

"ท่านดูพวกมันมาทำกระไรกัน?"

"มาหาที่ตาย"

วาจาของอี้จับซาพอขาดคำ ก็มีเงาร่างสายหนึ่งบินออกมาจากป่า ร่วงฟาดกับพื้นดังสนั่น แต่พอร่วงลงสัมผัสพื้นก็แน่นิ่ง กระทั่งแผดร้องครวญครางก็มิได้ดังออกมา

คนผู้นี้พอดีเป็นชายฉกรรจ์แขนเดียวที่ปราดเปรียวดุร้ายที่สุด

เสียงพิณที่สดใสไพเราะยังมิได้ชะงักลง

แต่ในป่ากลับมีคนบินออกมาอยู่ไม่ขาดสาย คนแล้วคนเล่า ติดต่อกันจนถึงสิบเอ็ดคน

คนทั้งสิบเอ็ดเมื่อบินออกจากป่า ก็ร่วงฟาดลงกับพื้น กระทั่งดิ้นรนเคลื่อนไหวแผดร้องครวญครางก็ไม่มี

ตอนพวกมันโถมเข้าไป ท่วงท่ารวดเร็วอย่างยิ่ง ตอนพวกมันออกมา กลับเร็วยิ่งกว่า

โอวอาแค่นเสียงเย็นชา

"พวกมันมาหาที่ตายกันจริง ๆ"

"ที่คิดจะมาหาที่ตาย คล้ายมิเพียงพวกมันหลายคนนี้เท่านั้น"

"ยังมีข้าพเจ้า?"

"ตอนนี้ยังไม่ถึงคราของท่าน"

โอวอามิได้ถามต่อไป

โอวอาพลันเห็นมีอีกสองคน เดินลงมาจากทางหลวง ผู้หนึ่งเป็นผู้ใหญ่ อีกผู้หนึ่งเป็นทารก

วัยของผู้ใหญ่มิได้สูงนัก อย่างมากควรไม่เกินสามสิบปี และยังเป็นอิสตรีด้วย

เป็นสตรีที่ดูแล้วรู้สึกอ่อนแออย่างยิ่ง งามคมคายอย่างยิ่ง ใบหน้ามีแววโศกเศร้ารันทดจนบอกไม่ถูก

ทารกยังมีวัยเยาว์กว่าทารกที่ออกมาผูกแพรแดงเมื่อครู่เสียอีก ตากลมใหญ่ของมันกลอกไป ๆ มา ๆ ตลอดเวลา มิว่าผู้ใดต่างดูออก เป็นทารกที่ฉลาดปราดเปรื่องแจ่มใสน่ารักยิ่ง

แต่เรื่องที่มันกระทำ กลับคล้ายมิใคร่ฉลาดปราดเปรื่องนัก

พวกนางกำลังเดินเข้าไปในป่า

กระทั่งโอวอาก็ยังไม่อาจหักใจอำมหิตไปเห็นพวกนางเข้าหาที่ตาย ได้เตรียมจะสกัดขวางพวกนางไว้

พวกนางก็เห็นแพรแดงบนกิ่งไม้ สตรีเสื้อกระโปรงเขียวนางนั้นพลันกล่าวขึ้น

"แก้ลงมา"

ทารกจึงเขย่งปลายเท้าแก้แพรแดงผืนนั้นลง แต่กลับล้วงแพรสีเขียวสายหนึ่งขึ้นไปผูกแทน และก็ผูกเป็นเงื่อนเช่นเดียวกันด้วย

จากนั้น ทั้งสองจึงเดินช้า ๆ เข้าไปในป่า

ทั้งสองคล้ายดั่งไม่เห็นซากศพผู้ตายบนพื้น และไม่ได้เห็นโอวอากับอี้จับซาด้วย

ความจริงโอวอาเตรียมจะไปขวางพวกนางไว้ แต่ตอนนี้ มิทราบเพราะสาเหตุใดได้เปลี่ยนความคิดไปแล้ว

อี้จับซายิ่งกระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิได้เคลื่อนไหวเลย

แต่ดวงตาของทั้งสองมีประกายที่ประหลาดพิกลอย่างยิ่ง

ขณะเวลานั้นเอง เสียงพิณในป่าพลันชะงักไป

สายลมลูบไล้หมู่ไม้ใบหญ้า อาทิตย์เจิดจ้าอยู่กลางท้องฟ้า

หลังจากเสียงพิณขาดหายไปแล้ว อีกเนิ่นนาน เนิ่นนานให้หลัง ในป่ายังคงไม่มีเสียงใด ๆ แว่วออกมา

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ในป่าเกิดเรื่องราวใดกันแน่?

บุตรหลานตระกูลใหญ่

ผู้ดีดพิณเป็นใคร?

เสียงพิณไฉนจึงชะงักลงกลางคัน?

สตรีนางนั้นกับทารกน้อย ใช่เป็นเช่นดั่งพวกดาบใหญ่ไท้ฮั้ง ถูกฆ่าแล้วเหวี่ยงทิ้งออกมา?

เรื่องเหล่านี้มิว่าผู้ใดต่างต้องใคร่จะทราบ โอวอากับอี้จับซาก็เป็นเช่นกัน

ดังนั้นทั้งสองจึงยังมิได้ไป กระทั่งสารถีรถม้าที่ติดตามหลัง ก็เบิ่งตารอคอยดูความครึกครื้นอยู่

ไม่มีความครึกครื้นให้ดู

ไม่มีคนถูกเหวี่ยงออกมา

พวกมันเพียงได้ยินเสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำอยู่บนใบไม้แห้ง เดินเบาอย่างยิ่งช้าอย่างยิ่ง

ผู้เดินอยู่หน้าสุด คือทารกใหญ่ที่เมื่อครู่ใช้แพรแดงผูกปมอยู่บนกิ่งไม้ชายป่านั่นเอง

อีกสองคนเดินช้า ๆ ตามหลังมา เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ดูไปคล้ายเป็นสามีภรรยากัน

ทั้งสองต่างมีวัยไม่สูงนัก เสื้อผ้าอาภรณ์พิถีพิถันอย่างยิ่ง บุคลิกก็สง่ามีราศี

บุรุษนั้นแขวนกระบี่ยาวอยู่ที่เอว ทีท่างามสง่า เค้าหน้าหล่อเหลา สตรีมิเพียง

สวยสะคราญเท่านั้น ยังนุ่มนวลอีกด้วย

หากทั้งสองเป็นสามีภรรยาจริง นับว่าเป็นคู่ที่ผู้คนต้องเลื่อมใสอิจฉา เพียงแต่ว่าใบหน้าของทั้งสองซีดขาวผิดปกติ ในใจคล้ายดั่งมีความเดือดดาลอยู่

ความจริงพวกมันเตรียมจะขึ้นรถม้า แต่เมื่อเหลือบมองโอวอากับอี้จับซาที่นอกป่าแล้ว ก็เปลี่ยนความคิดไป

สองคนส่งเสียงแผ่วเบากล่าวต่อทารกสองคำ ทารกก็วิ่งเข้ามา เบิ่งตาที่กลมใหญ่จับมองทั้งสองแล้วกล่าว

"พวกท่านพากันมาเนิ่นนานแล้ว ใช่หรือไม่?"

อี้จับซาผงกศีรษะ ทารกถามอีก

"เรื่องเมื่อครู่ พวกท่านต่างเห็นแล้ว?"

โอวอาผงกศีรษะ ทารกถามต่อ

"ท่านทราบพวกเรามาจากที่ใด?"

อี้จับซาตอบ

"แฮ่โฮ้วซัวจึง (คฤหาสน์ตระกูลแฮ่โฮ้ว) ในหุบเขาอั้งฮุ้นก๊ก (เมฆแดง) ของฮ่วยเอี่ยมซัว (เขาเปลวอัคคี)"

ทารกถอนใจเฮือกหนึ่ง กล่าวต่อไป

"เรื่องที่ท่านทราบ ดูท่ากลับไม่น้อยจริง ๆ"

เสียงของมันแม้ยังคล้ายทารก แต่ความหมายของวาจากลับฉะฉานคร่ำโลกยิ่ง

อี้จับซาถามบ้าง

"เจ้ามีนามใด?"

ทารกปั้นหน้าเคร่งเครียดตอบ

"ท่านมิต้องถามนามเรา เรามิใช่มาทอดสัมพันธ์สร้างไมตรีกับพวกท่าน"

โอวอาถามบ้าง

"แล้วท่านมาทำกระไร?"

"กงจื้อพวกเราคิดจะมาขอยืมของสามสิ่งจากพวกท่าน แต่ละคนต้องมอบให้สามสิ่ง"

โอวอาถามอีก

"สามสิ่งใด?"

"ลิ้นก้อนหนึ่ง นัยน์ตาสองดวง"

อี้จับซาหัวร่อแล้ว

โอวอาถึงกับพลันหัวร่อด้วย

ทั้งสองพลันลงมือพร้อมกัน ผู้หนึ่งคว้าแขน ผู้หนึ่งคว้าขา ตวาดพร้อมกัน

"เด็กน้อย บินเถิด"

ทารกก็บินออกไป พุ่งควับขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

กงจื้อผู้นั้นยืนมือไพล่หลัง คล้ายดั่งมิได้เห็นก็ปาน แต่ภรรยาของมันกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย

ในตอนนั้น ทารกจึงได้ร่วงหล่นลงมา

โอวอากับอี้จับซาลงมือพร้อมกันอีกครั้ง รับทารกไว้เบา ๆ วางเบา ๆ ลงกับพื้น

ทารกตระหนกจนสองตาเหลือกค้าง กระทั่งเป้ากางเกงก็เปียกโชกแล้ว

อี้จับซาตบศีรษะมันเบา ๆ หัวร่อพลางกล่าว

"มิเป็นไร ตอนเราเยาว์วัย ก็มักถูกคนเหวี่ยงขึ้นไปเช่นนี้อยู่บ่อยครั้ง"

"เยี่ยงนี้ พอจะฝึกกำลังขวัญได้"

ทารกเหลือกตาจนค้าง มีทีท่าจะเตลิดหนี อี้จับซากล่าวอีก

"ของที่เจ้าต้องการยังมิได้ไป จะกลับไปรายงานคำสั่งอย่างไร?"

"เรา..."

"เราพอจะสอนวิธีให้เจ้าได้"

ทารกตั้งใจฟัง อี้จับซากล่าว

"กงจื้อของพวกเจ้า ใช่แฮ่โฮ้วกงจื้อหรือไม่?"

ทารกผงกศีรษะ อี้จับซากล่าว

"ใช่เป็นมันให้มานำไปหรือไม่?"

ทารกผงกศีรษะไม่หยุด อี้จับซากล่าวต่อ

"อย่างนั้น เจ้าพอจะกลับไปถามมัน ในเมื่อเป็นมันคิดต้องการของสามสิ่งนั้น มันไฉนไม่มารับเอง?"

ทารกไม่ผงกศีรษะแล้ว แต่สะบัดหน้าวิ่งออกไปทันที

ใบหน้าแฮ่โฮ้วกงจื้อยังไม่มีความรู้สึกใด แต่ภรรยาของมันกลับเดินเข้ามา

ท่วงท่าการเดินของนางชดช้อยสวยงามและมีสง่า กระแสเสียงก็สดใสไพเราะน่าฟังยิ่ง

"ข้าพเจ้านามซิขอนั้ง (น่ารัก) ที่ยืนอยู่นั่น คือแฮ่โฮ้วแซสามีของข้าพเจ้า"

อี้จับซาตอบเสียงราบเรียบ

"ที่แท้คือเซี่ยวจึงจู๊ (ประมุขตึกคนเล็ก) ของอั้งฮุ้นก๊ก (หุบเขาเมฆแดง)"

ซิขอนั้งกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านทั้งสองเคยได้ยินนามของท่าน ก็ควรทราบ ท่านเป็นคนเช่นไร?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ท่านเป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์ มิเพียงเพียบพร้อมด้วยวิชาบุ๋นและบู๊เท่านั้น ความสูงส่งในวิชากระบี่ยิ่งมีน้อยคนจะสามารถทัดเทียมได้"

แม้นับว่าอิสตรีจะนับถือสามีตัวเองเพียงใด ก็มีน้อยคนนักที่จะมาอวดโอ่ชมเชยต่อหน้าผู้อื่นถึงปานนี้ แม้นับว่าจะยกย่องสักหลายคำ ก็อดหน้าแดงเล็กน้อยไม่ได้

แต่นางกลับหน้าไม่แดงเลย กระทั่งยังไม่มีทีท่ากระดากอายสักน้อยนิดด้วย

ดวงตาที่สวยงาม เปี่ยมประกายเคารพรักสามีของนางอย่างสูง

อี้จับซาต้องลอบทอดถอนใจ...ได้สตรีเช่นนี้มาเป็นภรรยา นับเป็นบุญวาสนาที่ดีเยี่ยมจริง ๆ

ซิขอนั้งกล่าว

"บุคคลเช่นดั่งกับท่าน พวกท่านทั้งสองย่อมไม่ลงมือกับท่านแน่"

อี้จับซาร้องอ้อเป็นเชิงถาม ซิขอนั้งกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านมิเพียงมีตระกูลยิ่งใหญ่เท่านั้น ตัวของท่านเองก็เยี่ยมยอดสุดสูง ท่านทั้งสองไปลงมือกับท่าน ไยมิใช่คล้ายไข่ไก่กระแทกก้อนหิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอเตือนท่านทั้งสอง ยังคง..."

"ยังคงตัดลิ้น ควักนัยน์ตาออกมามอบแก่มันโดยดี?"

ซิขอนั้งถอนใจกล่าว

"เยี่ยงนั้นแม้จะไม่สะดวกอยู่เล็กน้อย แต่อย่างน้อยย่อมประเสริฐกว่าเสียชีวิตมากนัก"

อี้จับซาหัวร่อแล้วพลันถาม

"กงจื้อเพียบพร้อมด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ของท่านผู้นั้น คงมิใช่คนใบ้กระมัง?"

"ย่อมไม่ใช่"

"อย่างนั้น มันไฉนไม่มากล่าววาจาเหล่านี้ด้วยตนเอง?"

โอวอาส่งเสียงเย็นชา

"แม้นับว่าเป็นคนใบ้ ก้นย่อมยังคงมีอยู่ ลมเช่นนี้มันสมควรมาผายเองจึงถูกต้อง"

สีหน้าเฮ่โฮ้วแชเปลี่ยนแปรไปแล้ว

อี้จับซากล่าว

"ในเมื่อมันไม่เข้ามา พวกเราไฉนไม่อาจเข้าไป?"

โอวอาผงกศีรษะรับคำ อี้จับซาถาม

"เป็นท่านไป? หรือข้าพเจ้าไป?"

"ท่าน"

"ฟังว่ากระบี่เชยจั๊วเกี่ยม (พันอสรพิษ) ที่เป็นเง้าต๋วงชีเลี้ยง มัวทีแซโหว (หักบัวเหลือใย ฝนดาวพร่างพราวฟ้า) ของมัน มิเพียงเป็นกระบี่ดีเยี่ยมเท่านั้น ยังเป็นกระบี่พิกลพิสดารอีกด้วย"

"อืมม์"

"หากมันตายไป กระบี่ของมันเป็นของผู้ใด?"

"เป็นของท่าน"

"ท่านไม่ต้องการกระบี่เล่มนั้น?"

"ต้องการ"

"แล้วท่านไฉนไม่ชิงลงมือเอง?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคร้านจะไปลงมือกับเดียรัจฉานเช่นนั้น ข้าพเจ้าเพียงเห็นก็รังเกียจชิงชังยิ่ง"

วาจาโอวอามิทันจบคำ พลันมีเงาร่างสายหนึ่งวูบขึ้นที่เบื้องหน้า ปรากฏเป็นแฮ่โฮ้วแซได้พุ่งเข้ามาด้วยสีหน้าที่เขียวคล้ำ แค่นเสียงจากไรฟัน

"ที่เราหาก็คือตัวท่าน"

"อย่างนั้น รีบชักกระบี่ท่านออกมา"

กระบี่ของแฮ่โฮ้วแซหลุดออกจากฝักแล้ว

เง้าต๋วงชีเลี้ยง มัวทีแซโหว เชยจั๊วเกี่ยม (กระบี่พันอสรพิษ หักบัวเหลือใย ฝนดาวพร่างพราวฟ้า)

นับเป็นกระบี่พิกลอย่างยิ่งจริง ๆ

มันเพียงสะบัดข้อมือ กระบี่ก็กลับกลายคล้ายอสรพิษสีเงินเป็นพันตัว สลายกลายเป็นฝนดาวพร่างพรายเต็มฟ้า

กระบี่เล่มนั้น ถึงกับพลันระเบิดออกจากกันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ละชิ้นต่างพุ่งเข้าสู่จุดสำคัญ

จุดสำคัญในร่างของโอวอา!

โอวอาบินได้ แต่ไม่สามารถจะบิน หมุนตัววูบ ประกายกระบี่พุ่งวาบออกไปคุ้มกันร่างกายมันไว้

มีเสียงฉับเบา ๆ เศษกระบี่ร้อย ๆ พัน ๆ ชิ้นพลันประกบเข้าหากันอีกครา แทงเข้าใส่คอหอยของโอวอาดั่งสายฟ้า

ในตัวกระบี่ถึงกับมีขดลวดที่ประดิษฐ์ไว้ประณีตพิสดาร รวมได้แยกได้ ยามรวมแล้วเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง ยามแยกกลับกลายเป็นอาวุธลับจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ใช้ใยเงินผูกบังคับไว้

ใยเงินกระชับขดลวดเคลื่อนไหว กลับกลายเป็นกระบี่เล่มหนึ่งอีกครา

อี้จับซาถอนใจส่งเสียง

"การต่อสู้ครานี้สมควรมอบให้ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าก็ต้องการได้กระบี่เล่มนี้เช่นกัน"

พลันมีเสียงติงตังดังถี่ยิบ ดุจดั่งฝนสาดซัดใส่กระดาษหน้าต่าง และก็คล้ายไข่มุกร่วงลงในจานหยก

พริบตาเดียวกันนั้น โอวอาได้แทงออกไปเจ็ดสิบเก้ากระบี่ แต่ละกระบี่ล้วนแทงเข้าใส่เศษส่วนของกระบี่พันอสรพิษ

กระบี่พันอสรพิษจึงอ่อนระทวยลง คล้ายดั่งเป็นแส้ยาวสีเงินประกายแวววาวสายหนึ่ง กระบี่ของโอวอาม้วนอยู่ที่ปลายแส้นั้น

สีหน้าแฮ่โฮ้วแชเปลี่ยนแปรไปแล้ว หมุนร่างขวับทะยานขึ้นอากาศ ปลายแส้ของมันได้หมุนพร้อมกับร่างมันที่หมุนทะยาน หลุดออกจากปลายกระบี่โอวอาอย่างพิสดาร เสียงฉับดังขึ้นอีก ประกบขึ้นเป็นกระบี่เล่มหนึ่งอีก

อี้จับซาชิงส่งเสียง

"การต่อสู้ครั้งนี้นับว่าพวกท่านเสมอกัน ตอนนี้ควรเป็นข้าพเจ้าบ้างแล้ว"

แฮ่โฮ้วแชหัวร่อแค่น ๆ พอกวาดตามองรอบข้าง หน้าต้องเปลี่ยนสีอีกครั้ง เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวปั้นยากยิ่งกว่าเมื่อครู่เสียอีก

มันพลันพบเห็นขาดคนไปผู้หนึ่ง

ทารกนอนแน่นิ่งกับพื้น คล้ายดั่งถูกคนจี้จุดไว้ แต่ชิขอนั้งกลับหายตัวไป

แฮ่โฮ้วแชเตะคลายจุดให้แก่ทารกแล้วตวาด

"เป็นผู้ใดลงมือ?"

ใบหน้าทารกซีดขาว ละล่ำละลักตอบ

"เป็น...เป็นฮูหยิน"

"ฮูหยินเล่า?"

"ฮูหยินหนีไปแล้ว..."

ทารกยังนั่งร่ำไห้กับพื้น แฮ่โฮ้วแชได้ไล่ตามไปแล้ว อี้จับซากับโอวอาต่างมิได้ขัดขวาง

คนที่ภรรยาพลันหนีไป ในใจมันมีรสชาติเยี่ยงไร ทั้งสองสามารถคาดคิดคำนวณได้

แต่ทั้งสองกลับกระทั่งฝันก็ยังไม่กล้าฝัน สตรีที่นอบน้อมนุ่มนวล เคารพรักต่อสามีนางจนสูงส่งปานนั้น ถึงกับจะสะบัดหน้าหนีไปในขณะที่สามีนางกำลังเสี่ยงชีวิตกับผู้อื่น

ดูไปทั้งสองเป็นคู่ที่เหมาะสมกันดุจฟ้าสร้างสรรค์ กระทั่งอี้จับซายังอดเกิดความเลื่อมใสอิจฉามิได้

นางไฉนต้องหนีไป...?

อี้จับซาพลันรู้สึกเศร้าใจอย่างยิ่ง แต่มิใช่เพราะตนเองเด็ดขาด ยิ่งมิใช่เพราะเซี่ยวเอี๊ยยโสโอหังนั้นด้วย

ที่อี้จับซาเศร้าเสียใจคือมนุษย์

มนุษยชาติ ผู้ใดทราบ มนุษย์จะมีความไม่สมใจไม่สุขสมบูรณ์ไม่ร่าเริงหรรษาอยู่มากมายเพียงใด ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังของความสมใจ สุขสมบูรณ์ร่าเริงหรรษา?

ผู้ใดทราบ...

ทารกที่นั่งร่ำไห้บนพื้นได้ไปแล้ว แต่ทารกที่ยิ่งเยาว์วัยกว่าอีกคนหนึ่ง กลับวิ่งเข้ามาด้วยสีหน้าระรื่นแจ่มใส

มันวิ่งไม่ไว แต่เพียงวูบเดียวก็ถึงเบื้องหน้าอี้จับซากับโอวอา

มันอย่างมากมีวัยเจ็ดแปดขวบเท่านั้น

ทารกวัยเจ็ดแปดขวบ สามารถมีวิชาตัวเบาเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดต่างไม่ยอมเชื่อแน่

แต่อี้จับซากับโอวอากลับมิอาจไม่เชื่อได้ เนื่องเพราะทั้งสองต่างเห็นกับตา

ทารกหัวร่อให้ทั้งสอง หัวร่ออย่างน่ารักยิ่ง

ปกติโอวอาไม่ชมชอบทารก

มันมีความคิดเห็นเสมอมา ทารกก็เป็นเช่นดั่งลูกแมวลูกสุนัข ชายชาตรีอันเข้มแข็ง เพียงแลเห็นก็ควรปลีกตัวออกไปให้ห่างสุดไกล

แต่ครั้งนี้ ถึงกับมิได้สะบัดหน้าไป ยังย้อนถาม

"เจ้ามีนามใด?"

"เรานามเชียวทอเอี่ยม (ตัวน่าชัง)"

"เจ้าไม่มีความน่าชังแม้สักน้อยนิดอยู่ชัด ๆ ไฉนต้องมีนามตัวน่าชัง (เชียว-ทอเอี่ยม)?"

"ท่านเป็นคนชัด ๆ ไฉนจึงมีนามโอวอา (อีกา)?"

โอวอาคิดจะหัวร่อ แต่มิได้หัวร่อ

โอวอาไยมิใช่เป็นที่ผู้คนทั้งหลายล้วนรังเกียจชิงชังเช่นกัน?

ในโลกนี้ คนที่พอใจฟังวาจาสัตย์จริง จะมีอยู่สักกี่คน?

อี้จับซาอดมิได้ต้องถาม

"เจ้าทราบมันมีนามโอวอา?"

"ไร้สาระ"

ที่อี้จับซาถาม เป็นวาจาไร้สาระจริง ๆ หากเชียวทอเอี่ยมมิทราบมันมีนามโอวอา ไฉนจึงเรียกมันโอวอาได้?

เชียวทอเอี่ยมกล่าวต่อ

"เรามิเพียงทราบมันมีนามโอวอาเท่านั้น ยังทราบ ท่านมีนามอี้จับซา เนื่องเพราะเมื่อกาลก่อนมีคนนามอี้ชิก (เจ็ด) และมีอีกคนหนึ่งนามอี้โหงว (ห้า) ตัวท่านรู้สึกยังเข้มแข็งเหนือกว่าทั้งสองรวมกันอีกเล็กน้อย ดังนั้น จึงได้ตั้งนามตัวเองเป็นอี้จับซา (สิบสาม)!"

อี้จับซาตะลึงลานไปทันที เนื่องเพราะมันมีความรู้สึกเช่นนี้จริง ๆ และก็เป็นความลับสุดยอดของมัน มันคาดเดาไม่ออก เชียวทอเอี่ยมไฉนจึงทราบได้?

เชียวทอเอี่ยมกล่าวต่อไป

"ความจริงเราหาได้ทราบท่านเป็นตัวที่เท่าใดไม่ เรื่องเหล่านี้เป็นเจ้เจ๊เราบอกให้ทราบเอง"

เป็นเรื่องที่ผิดคาดหมายอย่างยิ่งอีกประการแล้ว

สตรีที่ร่วมทางกับมันเข้าไปในป่าเมื่อครู่ ดูแล้วความจริงควรเป็นมารดามันจึงถูกต้อง

อี้จับซาถามทันที

"เจ้เจ๊ของท่านมีชื่อหรือไม่?"

"ย่อมมีอยู่"

"นางมีนามใด?"

"ท่านใช่คนใบ้หรือไม่?"

อี้จับซาสั่นศีรษะ เซียวทอเอี่ยมถามอีก

"ท่านมีเท้าหรือไม่?"

อี้จับซาก้มลง คล้ายดั่งคิดจะดูตัวเองว่ายังมีเท้าอยู่จริง ๆ หรือไม่?

เซียวทอเอี่ยมถาม

"ในเมื่อท่านมีเท้าและมิใช่คนใบ้ ไฉนไม่รู้จักไปถามนางด้วยตนเอง?"

"ฮา...เนื่องเพราะเราก็มิใช่ตาบอด เรายังพอเห็นได้อยู่"

"ท่านเห็นกระไร?"

อี้จับซาชี้ไปยังสายแพรสีเขียวที่ผูกอยู่บนกิ่งไม้ พลางตอบ

"ในเมื่อเงื่อนนั้นเป็นเจ้าผูกมากับมือ เจ้าย่อมสมควรเข้าใจความหมายของมัน"

เซียวทอเอี่ยมตอบ

"ความหมายคงเป็นว่า บริเวณนี้ได้เป็นของพวกเราแล้ว คนไม่ใบ้เข้าไปต้องกลายเป็นใบ้ มีเท้าเข้าไปก็ต้องกลายเป็นไม่มีเท้า?"

อี้จับซามิได้ทุ่มเถียง และไม่คิดจะทุ่มเถียงเกี่ยงงอน

นี่เป็นกฎของสี่ตระกูลใหญ่บู๊ลิ้ม ที่ชนชาวนักเลงทั้งแผ่นดินต่างยอมรับโดยดุษณี

หากไม่มีความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่จนมิยอมอยู่ร่วมฟ้า มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการไปทำลายกฎนี้

ผู้ที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง จะมากจะน้อยย่อมต้องเคารพกฎของวงพวกนักเลงอยู่บ้าง

อี้จับซาก็มิได้นอกเหนือกว่านี้

เซียวทอเอี่ยมกล่าว

"แต่เสียดายที่ท่านรู้เรื่องราวใดทั้งมวล กลับไม่เข้าใจเรื่องรายหนึ่ง"

"อ้อ?"

"ตอนนี้ท่านคิดไม่เข้าไปก็ไม่ได้แล้ว"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะตอนนี้เป็นเจ้เจ๊ของเรา ใช้เราออกมาเรียกท่านเข้าไปเอง"

ในป่าสงบและสันติ กระทั่งฝีเท้าที่เหยียบลงบนใบไม้ ยังเป็นเสียงที่นุ่มนวลอยู่

เมื่อเข้าถึงส่วนลึกของป่า กลิ่นอายฤดูใบไม้ร่วงยิ่งรุนแรง

โอวอามิได้ตามเข้ามา..."เนื่องเพราะเจ้เจ๊ของเราเพียงต้องการพบมันผู้เดียว"

นางไฉนจึงต้องการพบอี้จับซา? และยังให้เข้าพบเพียงลำพังตัวอีกด้วย?

อี้จับซาคิดไม่ออก และมิต้องไปคิดอีก

อี้จับซาได้เห็นนางแล้ว

ใต้ต้นไม้โบราณที่ใบเหี่ยวเหลืองร่วงแทบหมดสิ้น มีเสื่อใหญ่ปูผืนหนึ่ง บนเสื่อมีพิณ มีกระถางกำยาน มีสุราป้านหนึ่ง

แสดงว่าเป็นของแซ่โฮ้วแซเหลือไว้ ตอนมันไปจากที่นี้ จะต้องเร่งร้อนจนลนลานยิ่ง จึงมิได้นำติดตัวกลับไปด้วย

หรือมันก็ถูกขับไล่ออกไป ถูกสตรีที่มีเค้าหน้าอมทุกข์ที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้นางนี้ขับไล่หนีไป?

นางดูแล้วมิเพียงหม่นหมองอมทุกข์เท่านั้น ยังแบบบางอย่างยิ่ง คล้ายดั่งไม่อาจทนทานการกระทบกระเทือนอีกแม้สักนิดแล้ว

อี้จับซาเดินเข้าไปด้วยฝีเท้าแผ่วเบาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งกลัวจะสร้างความตระหนกแก่นาง

แต่นางก็ได้เงยหน้าขึ้นมา จับตาที่หยาดเยิ้มแวววาวทั้งคู่พิจารณาดู แล้วถาม

"ท่านก็คือเต๊าะเมี่ยอี้จับซา?"

อี้จับซาผงกศีรษะย้อนถาม

"โกวเนี้ยมาจากซุ่ยฮุ้นฮง?"

อี้จับซารู้จักสายแพรสีเขียวที่ผูกอยู่บนกิ่งไม้ชายป่า มันก็เป็นสัญลักษณ์ของซุ่ยฮุ้นฮง (ยอดเขาเมฆมรกต) เล็กจุ้ยโอ๊ว (บึงน้ำเขียวขจี)

นึกมิถึง นางกลับสั่นศีรษะปฏิเสธ

อี้จับซาคิดไม่ออกจริง ๆ มิใช่คนของซุ่ยฮุ้นฮง ไฉนกล้าใช้สัญลักษณ์ของซุ่ยฮุ้นฮง?

"ข้าพเจ้ามาจากชิกแซทั้ง (สระเจ็ดดาว) ในกังหน่ำ (ดินแดนภาคใต้ลำน้ำแยง-ซีเกียง) ข้าพเจ้านามม่อย้งชิวเต็ก"

เสียงของนางนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่อี้จับซากลับต้องตระหนกกว่าเดิม

ชิกแซทั้ง (สระเจ็ดดาว) ในกังหน่ำ ก็เป็นหนึ่งในสี่ตระกูลยิ่งใหญ่บู๊ลิ้ม

ม่อย้งชิวเต็กมิเพียงเป็นโฉมสะคราญที่มีชื่อในบู๊ลิ้มเท่านั้น ยังเป็นบุตรีกตัญญูนามกระเดื่องอีกด้วย

นางเพราะต้องการปรนนิบัติดูแลบิดามารดาที่มากด้วยโรคภัยไข้เจ็บ จึงปฏิเสธการสู่ขอจำนวนมากราย และก็ได้เสียสละวัยสาวอันสวยงามที่สุดของช่วงชีวิตนาง

ไปด้วย

นางตอนนี้ไฉนพลันมาปรากฏตัวในที่นี้? หรือประมุขชิกแชทั้งกังหนำได้เฮี้ยบ (วีรบุรุษกังหนำ) ม่อยังเจี่ยเสียชีวิตแล้ว?

เกียรติภูมิของชิกแชทั้งมิได้ด้อยกว่าชุ่ยฮุ้นฮงเลย นางไฉนจึงขโมยสัญลักษณ์ของผู้อื่นนำมาใช้?

ม่อยังชิวเต็กถึงกับคล้ายสังเกตความในใจของอี้จับซาออก พลันกล่าวขึ้น

"บิดาข้าพเจ้ามิได้ตาย ท่านมักจะมีโรคมาก ป่วยออดแอด แต่ในสี่ห้าปีนี้ยังคงไม่ตายไปได้ออก"

อี้จับซาระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ขอให้สุขภาพของท่านแข็งแรง สามารถอยู่ต่อไปอีกหลายปีเถิด"

อี้จับซากล่าวโดยบริสุทธิ์จริงใจ

ม่อยังเจี่ยนับเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ที่ถือคุณธรรมอันเที่ยงตรงได้จริง ๆ คนประเภทนี้ วงพวกนักเลงมีอยู่ไม่มากแล้ว

ม่อยังชิวเต็กกล่าว

"ข้าพเจ้าออกมาในครานี้ เป็นลอบหลบหนีมาเอง บิดาหาทราบไม่"

อี้จับซาแทบอดมิได้ต้องถาม "เพราะเหตุใด?" แต่ยังมิทันถาม ม่อยังชิวเต็กก็ได้กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง"

ประกายตาที่หม่นหมองอมทุกข์ของนาง พลันกลับกลายเป็นโศกเศร้าและเคียดแค้นอย่างบอกไม่ถูก นางจะต้องแค้นคนผู้นั้นจับจิตใจแน่...ผู้นั้นเป็นใครกัน?

อี้จับซาไม่กล้าถาม และไม่คิดจะถาม เพราะไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับเรื่องภายในของสี่ตระกูลใหญ่บู๊ลิ้ม

สายตาของม่อยังชิวเต็กคล้ายเหม่อมองในทิศทางสุดแสนไกล ร่างก็คล้ายได้ล่องลอยไปในที่นั้นด้วย จนอีกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงกล่าวช้า ๆ

"พวกท่านจะต้องทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรีกตัญญู?"

อี้จับซายอมรับ ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ในเจ็ดปีนี้ข้าพเจ้าได้ปฏิเสธการสู่ขอไปสี่สิบสามราย"

ผู้ที่มีคุณสมบัติเพียงพอไปสู่ขอธิดาของชิกแชทั้ง ย่อมเป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่ในวงพวกนักเลง

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนจึงปฏิเสธพวกมัน?"

"เนื่องเพราะท่านไม่อาจหักใจไปจากบิดาท่าน?"

"ท่านผิดแล้ว"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าหาใช่เป็นบุตรีกตัญญูดั่งที่ผู้คนทั้งหลายเข้าใจไม่ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

นางพลันบิดมือตัวเองอย่างรุนแรง กล่าวต่อด้วยเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนหลอกลวง (นักต้ม) ผู้หนึ่งเท่านั้น มิเพียงหลอกลวงผู้อื่นยังหลอกลวงตัวเองด้วย"

อี้จับซาตะลึงลานทันที

มันไม่กล้ามองนางอีก ขอบตาของนางแดงระเรื่อแล้ว น้ำตาเอ่อคลอจนพร้อมที่จะหลั่งไหลลงมาได้ทุกเวลา มันไม่ต้องการเห็นสตรีหลั่งน้ำตา และไม่คิดจะทราบสาเหตุที่พวกอิสตรีหลั่งน้ำตา

แต่เสียดายที่นางพานต้องบอกออกมา

"ข้าพเจ้าปฏิเสธการสู่ขอของผู้อื่น เพียงเนื่องเพราะข้าพเจ้าอยู่รอการสู่ขอของมันเท่านั้น"

มันคือผู้ใด?

ใช่คนที่นางจะฆ่าหรือไม่?

ในที่สุด น้ำตาม่อยังชิวเต็กหลั่งไหลลงมาแล้ว กล่าวเสียงเครือ

"มันรับปากข้าพเจ้า ต้องมาแน่นอน มันเคยรับปากมาหลายครั้งยิ่ง"

...แต่มันมิได้มา

...บุรุษที่ไร้น้ำใจ ใช้การแต่งงานเป็นเหยื่อหลอกลวงดุรณีที่มากรักให้หลงใหล

...นี่มิใช่เป็นโศกนาฏกรรมที่มีแต่เฉพาะนาง

...นับแต่โบราณกาลมา โศกนาฏกรรมเยี่ยงนี้มิทราบเคยเกิดขึ้นมากน้อยเท่าใดครั้งแล้ว จวบจนบัดนี้ ยังพร้อมที่จะเกิดขึ้นในทุกเวลาทุกสถานที่

อี้จับซามิได้เสียใจเพราะนาง

เนื่องเพราะมีแต่โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวเองเท่านั้น จึงเป็นโศกนาฏกรรมอันแท้จริง ความเศร้าเสียใจของผู้อื่น ยากยิ่งจะสั่นไหวจิตใจของคนเช่นอี้จับซาได้

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ารู้จักมันตั้งแต่ตอนอายุสิบหก มันต้องการให้ข้าพเจ้ารอมันเจ็ดปี"

เจ็ดปี วันเวลาที่ยาวนานกระไรปานนั้น

ตั้งแต่อายุสิบหกถึงยี่สิบสาม มันเป็นช่วงเวลาที่สวยงามเพียงไรของอิสตรีนางหนึ่ง ในชั่วชีวิตหนึ่งของคนเรา จะมีเจ็ดปีที่สวยงามเยี่ยงนั้นอยู่มากน้อยเท่าใดครั้ง?

อี้จับซาได้เริ่มลอบทอดถอนใจแล้ว

...นับแต่มันต้องการให้ท่านรอเจ็ดปี ก็ได้เริ่มหลอกลวงท่านแล้ว

...มันเข้าใจว่า ท่านต้องไม่รอมันนานถึงปานนั้น เข้าใจว่าเจ็ดปีให้หลัง ท่านต้องลืมมันไปจนสนิทแน่

อี้จับซาเป็นบุรุษ ย่อมรู้จักจิตใจบุรุษกระจ่าง

แต่อี้จับซามิได้บอกออกไป มันดูออก เจ็ดปีที่ยาวนาน บีบคั้นทรมานนางเจ็บปวดสุดแสนสาหัสเพียงใด หม่นหมองตรอมตรมจนคับแค้นเพียงไหน

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อไป

"ทารกที่ท่านเห็นเมื่อครู่ มิใช่ตี๋ตี๋ของข้าพเจ้า"

"มิใช่?"

"มันเป็นบุตรข้าพเจ้า บุตรที่ข้าพเจ้าลักลอบได้กับคนผู้นั้นแล้วกำเนิดมา"

อี้จับซาตะลึงลานอีกครั้ง

จนบัดนี้จึงเข้าใจ นางไฉนต้องรอเจ็ดปี ไฉนจึงแค้นผู้นั้นจนจับจิตใจ บัดนี้กระทั่งอี้จับซาก็ต้องพลอยเสียใจไปกับนางด้วยแล้ว

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ที่ข้าพเจ้าบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน มิใช่ต้องการให้ท่านมาเสียใจกับข้าพเจ้า"

เสียงของนางพลันกลับกลายเป็นเย็นชากระด้าง ประกายตาที่หม่นหมองอมทุกข์พลันกลายเป็นคมกริบดั่งอาวุธ

นางส่งเสียงกระด้างเย็นชาต่อ

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปฆ่าคนผู้หนึ่งแทนข้าพเจ้า"

"ก็คือคนผู้นั้น?"

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้าเพียงฆ่าคนสองประเภท"

"คนที่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน?"

"ถูกแล้ว ยังมีอีกประเภทหนึ่ง คือคนที่คิดจะฆ่าข้าพเจ้า"

หยุดเล็กน้อย อี้จับซากล่าวช้า ๆ ต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าหวังให้ท่านสามารถเข้าใจเรื่องรายหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"หากท่านต้องการฆ่าคนผู้นั้นให้ได้ ท่านก็ต้องไปลงมือเอง ปมที่ท่านผูกกับมือจะต้องเป็นตัวเองไปแก้จึงจะออก"

"แต่ข้าพเจ้าไม่อาจไปได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการพบเห็นมันอีก"

"ใช่เนื่องเพราะท่านกลัว เมื่อเห็นมันแล้วเกิดใจอ่อนไม่อาจลงมือ?"

มือของม่อยังชิวเต็กกำแนบแน่นอีกครั้ง อี้จับซาถอนใจกล่าวต่อ

"ในเมื่อไม่อาจหักใจ ไยต้องฆ่ามันให้ได้อีกด้วย?"

ม่อยังชิวเต็กเขม้นมองฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง พลันส่งเสียง

"ข้าพเจ้าก็หวังให้ท่านสามารถเข้าใจเรื่องรายหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"ข้าพเจ้าต้องฆ่าคนผู้นั้น และต้องให้ท่านไปฆ่าด้วย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคนผู้นั้นมีนามเจี่ยเฮียวฮง"

สีหน้าอี้จับซาเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เจี่ยเฮียวฮงของบึงเล็กจุ้ยโอ๊ว?"

"มันนั่นเอง"

ในห้องโถงใหญ่ของซิ่งเกี่ยมซัวจึง (ตึกกระบี่เทพเจ้า) ของหน้าบึงเล็กจุ้ยโอ๊ว ใต้ยอดเขาซุ่ยฮุ้นฮง มีป้ายที่ใหญ่อย่างยิ่งอยู่ป้ายหนึ่ง

บนป้ายมีอักษรเพียงห้าตัว อักษรทองคำ

ทีแอ๋เต้ยอิ๊ดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งในแผ่นดิน)

นั่นมิใช่เป็นพวกมันประโคมตัวเอง แต่เป็นเมื่อหลายปีก่อน หลังจากมือกระบี่ทั้งแผ่นดินขึ้นร่วมชุมนุมกันบนยอดเขาไท้ซัวแล้ว แต่ละคนต่างนำทองคำหนึ่งตำลึงหลอมเป็นอักษรตัวนี้ มอบกำนัลต่อเจี่ยเทียน

เจี่ยเทียนก็คือประมุขคนแรกของซิ่งเกี่ยมซัวจึง

นั่นเป็นเรื่องของอดีตที่เนิ่นนานอย่างยิ่งมาแล้ว มาตรว่าอักษรทองคำบนป้ายยังคงเป็นประกายแวววับจับตา แต่ชื่อเสียงทีแอ๋เต้ยอิ๊ดเกี่ยมกลับไม่เหลืออยู่อีกเลย

ร่วมร้อยปีที่ผ่าน มือกระบี่เลื่องชื่อของวงพวกนักเลงมีกำเนิดติดต่อตามกัน

แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการยอมยกย่องเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งในแผ่นดินอีก

ประกายของซิ่งเกี่ยมซัวจึงก็ได้เริ่มกลับกลายจากเจิดจ้าแวววาวเป็นสลัวมัวลงจวบจนถึงรุ่นนี้...

เนื่องเพราะรุ่นนี้ของซิ่งเกี่ยมซัวจึง ได้ให้กำเนิดยอดคนมาผู้หนึ่ง ที่มีอัจฉริยะเลอเลิศสะท้านฟ้าดิน ผู้คนทั้งบู๊ลิ้มต่างแตกตื่นเลื่อมใส

คนผู้นี้ เมื่อสิบสามปีก่อน ก็พิชิตมือกระบี่อันดับเยี่ยมสุดของสำนักฮั่วซัว นามฮั้วเง็กคุนพ่ายแพ้

ตอนนั้นมันอายุเพียงสิบเอ็ดปี!

คนผู้นี้พอกำเนิดมา ก็คล้ายได้นำพาบุญวาสนาและเกียรติภูมิที่มวลเทพยดาบนฟากฟ้าประทานให้ลงมาด้วย

หลังจากคนผู้นี้กำเนิดแล้ว เกียรติภูมิและความรักถนอมทั้งมวล ล้วนแล้วมารวมอยู่กับตัวมันโดยไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้

มันเป็นมือกระบี่ที่ไม่อาจหาได้อีกแล้วในยุคสมัยใดของแผ่นดิน และก็เป็นมือดีที่บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินยอมรับ มันเปรื่องปราดหลักแหลม หล่อเหลาคมคาย กำยำเข้มแข็ง และมีคุณธรรมอันสัตย์ซื่อเที่ยงตรง

ในชั่วชีวิตของมัน มิว่าผู้ใดก็ยากยิ่งจะหามลทินจากตัวมันแม้สักเล็กน้อย ยิ่งไม่อาจหาความบกพร่องจากตัวมันได้เลย

คนผู้นี้ก็คือ ซาเชี่ยวเอี๊ยของซิ่งเกี่ยมซัวจึง แห่งบึงเล็กจุ้ยโอ๊ว ใต้ยอดเขาชุ่ยฮุ้นฮง

คนผู้นี้ก็คือเจี่ยเฮียวฮง

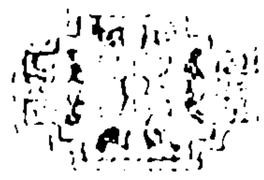

ในป่ายิ่งสงบวังเวง ในอากาศเย็นเฉียบแห้งผาก อบอวลด้วยกลิ่นหอมของต้นไม้ใบหญ้า

อี้จับซากลับคล้ายไม่รู้สึกเลย เมื่อได้ยินนามสามคำนี้ ลมหายใจก็คล้ายพลันชะงักลงด้วย

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ารู้จักคนผู้นี้"

"ท่านย่อมควรรู้จัก พวกท่านมิใช่ยังมีการนัดคำตาย ที่ไม่พบไม่ยอมไปจากสถานที่นัดหมายอยู่?"

"ข้าพเจ้าได้นัดจะไปหามันอยู่จริง ๆ"

"เรื่องที่นัดตกลง ท่านไม่เคยกลับกลายมาเลย"

"ถูกแล้ว มิเคยกลับกลาย"

"อย่างนั้น การนัดครั้งนี้ น่ากลัวเป็นการนัดครั้งสุดท้ายในชีวิตท่านแล้ว"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าเคยเห็นเพลงกระบี่ของท่าน ท่านต้องมิใช่คู่มือมันเด็ดขาด"

อี้จับซาฝืนยิ้มตอบ

"ในเมื่อท่านทราบ ไฉนยังเรียกให้ข้าพเจ้าไปฆ่ามัน?"

"เนื่องเพราะท่านพบกับข้าพเจ้า"

"ท่าน..."

"เพลงกระบี่ของมันเป็นธรรมชาติ แทบจะเหนือขอบเขตจำกัดของวิชากระบี่ไปแล้ว"

อี้จับซาถอนใจกล่าว

"มันนับเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์จริง ๆ ข้าพเจ้าก็เคยเห็นการลงมือของมันมา"

"ท่านก็ดูจุดอ่อนในกระบี่ของมันออกเช่นกัน?"

"เพลงกระบี่ของมันไม่มีจุดอ่อน ไม่มีเด็ดขาด"

"มี!"

"มีจริง ๆ?"

"มีเด็ดขาด แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

"ท่านทราบ?"

"มีแต่ข้าพเจ้าทราบคนเดียว"

ดวงตาอี้จับซาเป็นประกายแจ่มใสทันที

อี้จับซาเชื่อที่นางกล่าวต้องมิใช่วาจาโป้ปดหลอกลวง หากแม้นในโลกนี้มีผู้หนึ่งที่สามารถทราบจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของซาเชี่ยวเอี้ย คนผู้นั้นก็ต้องเป็นนาง

เนื่องเพราะทั้งสองเคยรักกันมาก่อน

อย่างน้อยที่สุด ในช่วงเวลาพริบตาที่ทั้งสองจะมีบุตร กระแสจิตของทั้งสองจะต้องผนึกเป็นหนึ่งเดียวกัน และก็มีแต่คนที่เคยรักกับมันโดยจริงใจมาเท่านั้นจึงสามารถทราบความลับนี้ของมัน

กับมือกระบี่ที่ไม่มีผู้ใดในแดนดินทัดเทียม จุดอ่อนในเพลงกระบี่ของมัน

ก็คือความลับสำคัญที่สุดของมัน

มิเพียงดวงตาอี้จับซามีประกายเท่านั้น หัวใจก็เต้นถี่เร็วกว่าเดิมอีกด้วย

มันก็เป็นคนฝึกกระบี่

มันก็ได้อุทิศชีวิตและความรักของมัน ให้กับกระบี่มันจนหมดสิ้นเช่นกัน

นี่มิเพียงเป็นการอุทิศที่ยิ่งใหญ่เท่านั้น ยังเป็นการเสียสละที่สุดแสนลำบากยากเข็ญอีกด้วย

แต่การเสียสละนี้ มิใช่จะไร้คุณค่าทดแทนโดยสิ้นเชิง

ประกายเจิดจ้าแพรวพรายในพริบตาที่ได้ชัย เพียงพอจะส่องสว่างให้แก่ชีวิตของมัน มันฝึกกระบี่เพื่อแสวงหาเกียรติจากชัยชนะ มิใช่หาที่ตาย

มิใช่เด็ดขาด

หากแม้นมีโอกาสได้ชัย ผู้ใดยินยอมปล่อยปละทอดทิ้ง?

ม่อยังชิวเต็กดูดวงตาที่เป็นประกายแจ่มใสของมัน ย่อมดูออกว่ามันถูกเกลี้ยกล่อมจนอ่อนไหวแล้ว นางจึงกล่าวต่อไปทันที

"ดังนั้น ในแผ่นดินนี้จึงมีแต่ข้าพเจ้าที่สามารถช่วยท่านพิชิตมัน และก็มีแต่ท่านเท่านั้นที่ฆ่ามันแทนข้าพเจ้าได้"

"ไฉนมีแต่ข้าพเจ้า?"

"เนื่องเพราะในสิบสามกระบี่คร่าชีวิตของท่าน มีกระบวนท่าหนึ่งที่เพียงดัดแปลงเล็กน้อย ก็สามารถปลิดชีวิตมันได้"

"นั่นเป็นกระบี่ที่เท่าใด?"

"กระบี่ที่สิบสี่"

เป็นสิบสามกระบี่คร่าชีวิตชัด ๆ ไฉนมามีกระบี่ที่สิบสี่ได้?

ผู้อื่นจะต้องไม่เข้าใจแน่นอน

อี้จับซาเข้าใจ

กระบวนท่าของสิบสามกระบี่คร่าชีวิต แม้มีเพียงสิบสามท่าเท่านั้น แต่การพลิกแพลงมีถึงสิบสี่ท่วงท่า!

ความพลิกแพลงในท่วงท่านั้น จึงเป็นสุดยอดในกระบวนท่าทั้งหลายของอี้จับซา เป็นวิญญาณในเพลงกระบี่ มาตรว่าไม่มีผู้ใดสามารถเห็นวิญญาณได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะปฏิเสธว่าไม่มีมันดำรงอยู่

ม่อยังชิวเต็กพลันผุดลุกขึ้น

นางดูไปแล้วยังคงแบบบางอย่างยิ่ง อ่อนแออย่างยิ่ง แต่ดวงตาของนางกลับ

มีประกายที่คมกริบดั่งอาวุธร้าย

นางจับตามองอี้จับซา เน้นทีละคำ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นเจี่ยเฮียวฮงแล้ว"

กล่าววาจานั้นจบคำ ประกายตานางพลันกลับกลายเป็นรังสีอำมหิตที่ฆ่าคนได้ มีแต่ยอดฝีมือที่เคยฆ่าคนมานับไม่ถ้วน จึงจะมีประกายตาอำมหิตเช่นนี้

...หรือนางที่เป็นกุลสตรีตระกูลใหญ่ รูปกายแบบบางอ่อนแอเช่นนี้ จะเคยฆ่าคนมา? นางฆ่าไปมากน้อยเท่าใด?

อี้จับซามิได้ถาม และมิต้องถาม

อี้จับซาดูออก

ม่อยังชิวเต็กหักกิ่งไม้มาอีกท่อนหนึ่งพลางกล่าว

"นี่คือกระบี่ของข้าพเจ้า"

เมื่อในมือนางมีไม้แห้งมาอีกกิ่งหนึ่ง นางก็เปลี่ยนแปรไปอีกครั้ง

รังสีอำมหิตที่คมกริบ สามารถทะลวงของแข็งแกร่งทุกประการได้โดยไม่อาจต่อต้าน ในดวงตานางตอนนี้ ขยายอยู่ทั่วสรรพางค์กายของนางแล้ว

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ตอนนี้ท่านดูไว้ ดูให้ละเอียดสุขุม นี่ก็คือจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวในเพลงกระบี่ของมัน"

ลมโชยพัดมาวูบหนึ่ง สายลมพลันแปรเปลี่ยนเป็นหนาวเย็นอย่างยิ่ง

ร่างและกระบี่ของนางเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว เป็นการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าอย่างยิ่ง สวยงามอย่างยิ่ง เป็นธรรมชาติดุจดั่งกระแสลม

แต่ตอนลมโชยพัดมา มีผู้ใดสามารถต้านทาน? สามารถสกัดกั้นมิให้มันพัด?

และก็มีผู้ใดทราบว่า ลมนั้นพัดมาจากที่ใด?

แก้วตาของอี้จับซาหดเล็กลง กระบี่นางได้กรีดออกไปอย่างเชื่องช้า เชื่องช้ายิ่งนัก

นางแทงออกมาในส่วนที่ไม่คาดคิดคำนวณ ตอนแทงออกมา พลันมีการเปลี่ยนแปรอย่างที่ไม่มีทางคาดคิดคำนวณถึง

แต่ในระหว่างการพลิกแพลงแปรเปลี่ยน มีจุดอ่อนอยู่เล็กน้อยจริง ๆ

...ตอนที่พายุพัดผ่านพื้นแผ่นดิน ไยมิใช่ก็ยากจะไม่มีที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ละเลยพัดไม่ถูก?

...แต่ยามเมื่อพายุพัดผ่านไปแล้ว มีผู้ใดสามารถสนใจสังเกตเห็นสถานที่แห่งนั้น?

อี้จับซารู้สึก ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชก

ขณะเวลานั้นเอง ท่วงท่าของนางพลันยุติลง

นางจับตามองอี้จับซาอย่างเย็นชาพลางกล่าว

"ตอนนี้ท่านใช่สังเกตออกแล้วหรือไม่?"

อี้จับซาผงกศีรษะ ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ท่านสามารถดูออก เนื่องเพราะท่วงท่าของข้าพเจ้า ช้ากว่าการลงมือของมันยี่สิบสี่เท่า"

อี้จับซาเชื่อการคำนวณของนางถูกต้องแม่นยำยิ่ง

ยอดฝีมือที่แท้จริง ย่อมมีการคำนวณต่อความเร็วของเพลงกระบี่ที่ถูกต้องเหนือกว่าคนตีราคาของในโรงจำนำอีกสิบ ๆ เท่าตัว

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"เมื่อข้าพเจ้าลงมืออย่างแท้จริง มาตรว่าช้ากว่ามันเล็กน้อย แต่ก็ช้าไม่มาก"

อี้จับซาก็มิอาจไม่เชื่อ

ตอนนี้มันพบเห็นแล้ว สตรีที่แบบบางอ่อนแอนางนี้ ถึงกับเป็นสุดยอดฝีมือที่ไม่เคยพบเห็นมาในชีวิต

ม่อยังชิวเต็กกล่าวอีก

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจะลงมือแล้ว"

"ลงมือต่อผู้ใด?"

"ท่าน"

อี้จับซาระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"ท่านต้องการดู ข้าพเจ้าสามารถทำลายกระบี่นั้นได้หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

"หากข้าพเจ้าทำลายกระบี่นั้นได้ ท่านไยมิใช่ต้องตายกับกระบี่ของข้าพเจ้า"

"ประการนี้ท่านมิต้องกังวลแทน"

"หากข้าพเจ้ายังไม่สามารถทำลายกระบี่นั้น..."

"อย่างนั้นท่านก็ต้องตาย"

นางกล่าวเสียงเย็นชาถึงตอนนี้ หยุดเล็กน้อยจึงเน้นเสียงต่อ

"หากท่านยังทำลายกระบี่นั้นไม่ได้ มีชีวิตต่อไปก็ไม่เป็นคุณประโยชน์ใดต่อข้าพเจ้าหรือท่านอีกแล้ว ข้าพเจ้ามีแต่ต้องฆ่าท่าน"

กระบี่ที่ฆ่าคน

คนเคร่งขรึม หมู่ไม้สงบงัน

อี้จับซามองกิ่งไม้แห้งในมือนาง คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดจนเคร่งเครียด

ม่อยังซิวเต็กกล่าว

"ท่านไฉนยังไม่ชักกระบี่?"

"กระบี่ข้าพเจ้าอยู่ที่มือแล้ว พร้อมจะชักออกมาในทุกเวลา ท่านเล่า?"

"นี่ก็คือกระบี่ข้าพเจ้า"

"นั่นมิใช่"

"อยู่ในมือข้าพเจ้าก็คืออาวุธคมกริบที่ฆ่าคนได้"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านสามารถใช้มันฆ่าคน แต่ตัวจริงมันเป็นเพียงกิ่งไม้แห้งเท่านั้น"

"ขอเพียงสามารถฆ่าคน กิ่งไม้แห้งกับกระบี่ จะมีที่ผิดแปลกกันอย่างไร?"

"มี"

"ท่านบอกมา"

"มันสามารถฆ่าคน แต่มันมิเคยฆ่าคนมา กระบี่ของข้าพเจ้ากลับผิดกัน"

ลูบคลำกระบี่คู่มือเบา ๆ อี้จับซากล่าวต่อไป

"กระบี่เล่มนี้ติดตามข้าพเจ้ามาสิบเก้าปีแล้ว คนที่ตายกับกระบี่นี้มีอยู่หกสิบ-สามคน"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านฆ่าคนมาไม่น้อย"

"นี่ความจริงก็เป็นกระบี่เหล็กกล้าธรรมดาเท่านั้น แต่ตอนนี้มันเคยดื่มโลหิตของคนมาหกสิบสามคน มือสังหารที่อำมหิตหกสิบสามคน วิญญาณผีตายโหงหกสิบสามดวง"

อี้จับซายังคงลูบคลำกระบี่คู่มือเบา ๆ กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ตอนนี้กระบี่เล่มนี้คล้ายดั่งมีชีวิตขึ้นแล้ว กระหายใคร่ได้ดื่มโลหิตของผู้อื่นอีก กระหายใคร่ได้เห็นคนมาตายในคมกระบี่ของมัน"

"เฮอะ มันบอกกับท่าน?"

"มันมิได้บอก แต่ข้าพเจ้าสามารถรู้สึกได้"

"รู้สึกกระไร?"

"เพียงมันถูกชักออกจากฝัก ก็ต้องฆ่าคน มีบางครั้ง กระทั่งตัวข้าพเจ้าเอง ยังไม่มีปัญญาควบคุมบังคับมัน"

ที่อี้จับซากล่าว หาใช่เป็นวาจาในเทพนิยายอันเลื่อนลอยไม่

หากท่านก็มีกระบี่เช่นนี้อยู่เล่มหนึ่ง ท่านก็เคยฆ่าคนมาหกสิบสามคน ท่านต้องมีความรู้สึกเช่นกันนี้

อี้จับซาเพ่งมองกิ่งไม้แห้งในมือนางอีกครั้ง กล่าวต่อไป

"แต่กิ่งไม้ในมือของท่านกลับเป็นของตาย ต้องไม่มีความกระหายไปฆ่าคน ตัวท่านเองก็มิใช่มีความปรารถนาต้องการฆ่าข้าพเจ้าจริง ๆ"

มันเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับนาง พลางกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านความจริงก็มิใช่ตัวเจี่ยเฮียวฮง"

ริมฝีปากของม่อยังชิวเต็กซีดขาว

ใบไม้แห้งใบหนึ่งลอยพลิ้วลงมา นางทรงกายขึ้นโดยเงียบงัน ชั่วครู่จึงกล่าว

"ตอนนี้ใบไม้นี้ใช่ตายแล้วหรือไม่?"

"ใช่"

"แต่ทว่า เมื่อครู่มันยังอยู่บนกิ่งไม้ ยังคงไม่ตาย?"

"ใบไม้ขอเพียงยังไม่เหี่ยวแห้งร่วงหล่นลง มันก็ยังมีชีวิต"

ม่อยังชิวเต็กกล่าวต่อ

"ชีวิตคนไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้นี้?"

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน"

"ท่านเข้าใจจริง ๆ?"

"ท่านเพราะให้กำเนิดทารกนั้น จะต้องทนทุกข์ทรมานมาไม่น้อย ดังนั้นความรัก

ที่ท่านมีต่อมัน ต้องไม่มีทางเทียบกับความแค้นในใจของท่านที่มีต่อมัน"

ม่อยังชิวเต็กมิได้ปฏิเสธ อี้จับซากล่าวต่อไป

"ดังนั้น ท่านจึงไม่มีความรักอาลัยในชีวิตของตัวเองเลยสักเล็กน้อย ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถทำลายกระบี่นั้นได้ แม้นับว่าท่านตายกับกระบี่ข้าพเจ้า ก็เป็นที่ยินยอมพร้อมใจอยู่"

หยุดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"แต่ท่านผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้าผิด?"

"แม้นับว่าข้าพเจ้าสามารถทำลายกระบี่นั้นของท่านได้ ก็ไม่แน่จะสามารถทำลายกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงได้"

ประสานสายตากับนางแน่วนิ่ง อี้จับซากล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะที่ท่านใช้มิใช่กระบี่ที่ฆ่าคน และท่านก็ไม่ใช่เจี่ยเฮียวฮง"

มือของม่อยังชิวเต็กระทวยลงแนบกาย รังสีอำมหิตพลันสาบสูญสลาย น้ำตาก็ไหลลงอาบแก้มแล้ว

อี้จับซากล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ารับปากท่าน ขอเพียงข้าพเจ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันแน่นอน"

ม่อยังชิวเต็กมีความคึกคักขึ้นอีกครา เงยหน้ากล่าว

"ท่านรู้สึกมีความมั่นใจอยู่กี่ส่วน?"

"จำเดิมไม่มีแม้สักส่วนเดียว"

"ตอนนี้เล่า?"

"ตอนนี้อย่างน้อยมีสี่ห้าส่วนแล้ว"

"ท่านคิดวิธีทำลายออกแล้ว?"

อี้จับซาก็พลันหักกิ่งไม้มาท่อนหนึ่ง ส่งเสียงหนัก ๆ

"ท่านดูไว้"

ท่วงท่าของอี้จับซาง่ายดายและเก้งก้าง แต่ดวงตาม่อยังชิวเต็กกลับมีประกายแวววาวแจ่มใส

นางทราบว่าอี้จับซาหาพบแล้ว

หากแม้นเพลงกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ยเป็นกุญแจดอกหนึ่ง อี้จับซาก็หาลูกกุญแจที่จะไขกุญแจพบแล้ว

กระบี่แทงออกไป มีลมโชยพัดผ่านมา

กิ่งไม้แห้งในมืออี้จับซาพลันกลับกลายเป็นผุยผง พริบตานั้นก็ถูกลมพัดพาจนไม่มีร่องรอยหลงเหลือ

หากที่มือถือเป็นกระบี่จริง ๆ การแทงออกไปในครั้งนี้ เป็นพละกำลังเยี่ยงไรกัน?

ม่อยังชิวเต็กระบายลมจากปากเบา ๆ นั่งลงช้า ๆ ส่งเสียงว่า

"ท่านไปเถิด"

ตอนอี้จับซาออกจากป่า เซียวทอเอี่ยมกำลังเดินเตร็ดเตร่อยู่ที่ชายป่า

แต่มีเซียวทอเอี่ยมเพียงผู้เดียว มือซ้ายถือน่องไก่ มือขวาถือผลสาลี่ กำลังแทะอย่างเอร็ดอร่อยอยู่

ละแวกใกล้เคียง ไม่มีหาบผลไม้และอาหารมาขาย ของเหล่านี้มิทราบมันไปเสกออกมาจากที่ใดกัน?

อี้จับซาพอเห็นทารกนี้แล้ว ก็มีความรักพอใจอย่างยิ่ง แต่เมื่อคิดถึงชาติกำเนิดของมัน ยิ่งรู้สึกเวทนาเห็นใจมากกว่า

โชคดีที่ทารกน้อยตอนนี้ คล้ายดั่งรู้จักดูแลตัวเองได้ดียิ่ง

เซียวทอเอี่ยมกำลังเบิ่งตากลมใหญ่จ้องมองอี้จับซาอยู่

อี้จับซาเดินเข้าไป ตบศีรษะมันเบา ๆ พลางกล่าว

"รีบกลับไป เจ้าเจ๊ของเจ้ากำลังรอคอย"

"นางรอข้าพเจ้าไปไย?"

"เนื่องเพราะ...นางกังวลเจ้า"

"นางกังวลเราเรื่องอันใด?"

"หรือเจ้าเข้าใจ ไม่เคยมีคนมากังวลสนใจเจ้าเลย?"

"มิเคยมีมาเลย กระทั่งครึ่งคนก็ไม่มี เราเป็นเซียวทอเอี่ยม คนที่ชิงชังเรากลับมีไม่น้อย"

ยกน่องไก่ในมือขึ้นแทะคำหนึ่ง แล้วกล่าวต่อ

"แต่เรามิได้อนาทรแม้สักน้อยนิด"

อี้จับซามองหน้าน้อย ๆ ที่คมสันแจ่มใสของมัน ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกหดหู่จนบอกไม่ถูก

ละแวกใกล้เคียงไม่มีเงาร่างคนเหลืออยู่เลย อี้จับซาอดมิได้ต้องถามอีก

"สหายผู้นั้นของเราเล่า?"

"สหายผู้ใดของท่าน?"

"โอวอา (อีกา)"

"ในป่านี้ไม่มีอีกา มีแต่กระจอก"

"เราหมายถึงคนที่อยู่กับเราเมื่อครู่ คนที่มีนามโอวอา"

เซียวทอเอี่ยมกะพริบตาถี่ ๆ ตอบ

"ท่านเคยว่าจ้างให้เราคุ้มกันมัน? เคยชำระค่าว่าจ้างให้เรา?"

"ไม่มี"

"ในเมื่อไม่มี ท่านอาศัยกระไรมาถามเรา?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะเราคิดว่า เจ้าต้องทราบมันไปที่ใด?"

"เราย่อมทราบ แต่เราอาศัยกระไร จึงต้องบอกกับท่าน?"

อี้จับซามีแต่ฝืนหัวร่อ คำถามของทารกนี้ มักจะก่อกวนให้มันไม่มีปัญญาตอบได้

เซียวทอเอี่ยมแทะสาลี่อีกคำหนึ่ง พลันกล่าวขึ้น

"แต่เราก็มิใช่จะไม่ยอมบอกแก่ท่านเด็ดขาด"

"ต้องเยี่ยงไรเจ้าจึงยอมบอกกับเรา?"

"ท่านจะถามวาจาจากเรา จะมากจะน้อยย่อมต้องชำระค่าเสียเวลาว่ากล่าวแก่เราบ้าง"

อี้จับซาควานเข้าไปในกระเป๋า เป็นครึ่งค่อนวันยังไม่สามารถล้วงกระไรออกมาได้

เซียวทอเอี่ยมกล่าวอีก

"ดูท่านสวมใส่ยังคล้ายผู้คนอย่างสาหัสอยู่ หรือเป็นเพียงมีเปลือกอันว่างเปล่าเท่านั้น"

อี้จับซาฝืนยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะเรายังไม่เคยถูกผู้คนเรียกค่าถามวาจามาก่อนเลย"

เซียวทอเอี่ยมถอนใจกล่าว

"ในเมื่อท่อนไม้ไม่สามารถรีดน้ำมันออกมาได้ เราก็มีแต่ยอมรับว่าเคราะห์ร้าย ท่านเขียนใบกู้ยืมมาก็แล้วกัน"

"ใบกู้ยืม?"

"ใช่ ท่านจะถามเรื่องราวก็ต้องชำระค่าคำตอบ ตอนนี้ไม่มีเงิน ภายหน้าย่อมมีแน่"

"ที่นี้ไม่มีกระดาษพู่กัน จะเขียนใบกู้ยืมอย่างไร?"

"ใช้กระบี่ของท่านถากเปลือกไม้ แล้วใช้กระบี่ของท่านเขียนหนังสือไว้บน

เปลือกไม้"

"อืมม์ เจ้ากลับครุ่นคิดได้รอบคอบยิ่ง"

อี้จับซามีแต่จำต้องเขียน

"เขียนมากน้อยเท่าใด?"

"ตัวเดียวก็เป็นเขียน สิบตัวก็เป็นเขียน ในเมื่อเป็นหนี้สินติดค้าง ก็เขียนให้มากไว้สักเล็กน้อยเถิด"

มันกลอกตากลมโตไปมาแล้วกล่าวต่อ

"ท่านก็เขียนอย่างเสียไม่ได้ให้เราสักหมื่นตำลึงเถิด"

อี้จับซาเบิ่งตาจ้องมองมัน เพ่งพิจารณาโดยละเอียด กวาดมองขึ้น ๆ ลง ๆ หลายต่อหลายครั้ง

ทารกที่มีวัยเพียงเจ็ดขวบ พอเอ่ยปากก็เป็นเงินหนึ่งหมื่นตำลึง เมื่อมันเติบโตใหญ่ยังจะทนทานได้อย่างไรกัน?

เซียวทอเอี่ยมกล่าว

"เราทราบในใจท่านต้องกำลังครุ่นคิด เราตอนนี้ก็รู้จักขูดรีดแล้ว เติบใหญ่จะทนทานได้อย่างไรกัน?"

"เจ้าไฉนทราบความคิดในใจของเรา?"

"เนื่องเพราะวาจาเหล่านี้ มิทราบเคยมีคนมาถามเราเป็นจำนวนมากเพียงใดแล้ว"

"แล้วท่านตอบอย่างไร?"

"เราตอนนี้ก็รู้จักขูดรีด เติบใหญ่ย่อมเป็นมหาเศรษฐี เหตุผลที่ง่ายดายเพียงนี้ หรือท่านยังไม่เข้าใจได้?"

อี้จับซาหัวร่อแล้ว เป็นการหัวร่อโดยจริงใจ

ทารกนี้รู้จักดูแลตัวเองจริง ๆ

ทารกที่ไม่มีคนดูแล หากแม้นกระทั่งตัวเองยังไม่รู้จักดูแลตัวเอง นั่นจึงจะเป็นเรื่องไม่อาจทนทาน

ดังนั้น อี้จับซาจึงเขียนสัญญากู้ยืม แต่มิใช่หนึ่งหมื่นตำลึง เป็นห้าหมื่นตำลึง

เซียวทอเอี่ยมก็หัวร่อกล่าว

"ต้องการหมื่นเดียวให้มาห้าหมื่น ดูท่าท่านแม้ยากจน แต่มือกลับเติบไม่เบา"

"คนมือไม่เติบไหนเลยจะกลายเป็นยากจนได้"

"มีเหตุผล"

"วาจามีเหตุผล ก็สมควรจำไว้ในใจ หากเจ้าไม่คิดจะยากจน ไม่อาจมือเติบ

เกินไป ยิ่งไม่อาจใช้สุรุ่ยสุร่ายไร้เหตุผล"

"มีเงินไม่ใช้ไปไยกัน? นั่นไหนเลยจะผิดกับการไม่มีเงิน"

อี้จับชาหัวร่ออีกครา

มีความพอใจทารกนี้จริง ๆ แต่กลับมิได้คาดคิดถึงอีกประการ

มันมีความปรารถนาไปฆ่าบิดาของทารกนี้

เป็นความปรารถนาที่รุ่มร้อนอย่างยิ่งอีกด้วย

นี่ก็คือชนชาวนักเลง

ความคิดของชนชาวนักเลง มักจะพิกลพิสดารจนผู้คนไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณได้

ใบกู้ยืมจำนวนเงินห้าหมื่นตำลึง ใบกู้ที่ต้องเก็บได้เงินแน่นอน เซียวทอเอี่ยมกลับยัดเข้าไปในอกเสื้อของมันดุจดั่งเป็นกระดาษไม่มีค่าก็ปาน

อี้จับชาขมวดคิ้วถาม

"เราตอนนี้แม้ไม่มีเงิน แต่เราก็พร้อมที่จะมีเงินในทุกเวลา"

"เราดูออก มิเช่นนั้น เราไหนเลยจะเก็บสัญญากู้ยืมของท่านไว้"

"มิว่าเจ้าพบกับเราเมื่อใด ต่างทวงถามจากเราได้ทุกครั้ง"

"เราทราบ"

"ดังนั้น เจ้าก็ควรเก็บใบกู้นี้ไว้ให้ดี มิต้องตกหายไป"

"ตกหายนับว่าท่านมีโชค เรามีเคราะห์ มิใช่เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสอย่างไร"

มันกะพริบตาถี่ ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ก็คล้ายดั่งท่านหากตายไปโดยเร็ว เราก็จำต้องยอมรับว่าเคราะห์ร้าย คนเช่นดั่งท่านนี้ ความจริงก็พร้อมที่จะตายได้ทุกเวลา"

อี้จับชาหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

อี้จับชาหัวร่อจริง ๆ แต่ในใจจะเป็นรสชาติใดกันแน่ มีผู้ใดทราบ?

...คนเมื่ออยู่ในวงพวกนักเลง ไยมิใช่เป็นใบไม้แห้งในสายลม? จอกแหนบนผิวน้ำ?

รอจนเมื่อหัวร่อพอแก่ใจ เซียวทอเอี่ยมจึงได้กล่าว

"สหายผู้นั้นของท่าน ไปที่เชิงเขาเบื้องหน้าแล้ว"

"ไปทำกระไร?"

"คล้ายดั่งไปเสี่ยงชีวิต"

"เสี่ยงชีวิต? เสี่ยงชีวิตกับผู้ใด?"

"คล้ายดั่งเป็นเจ้าเด็กที่เรียกว่าเปียกระไร?"

"เซาเปีย?"

หรือเซาเปียติดตามหลังพวกมันมาตลอดเวลา? หรือผู้ที่ชำระเงินค่ากินอยู่ในระหว่างทางแก่พวกมัน คือเซาเปีย?

แล้วอย่างนั้น มันตอนนี้ไฉนจึงต้องหาโอวอาไปเสี่ยงชีวิต?

อี้จับซามิได้กังวลแทนโอวอาเลย เพราะทราบแก่ใจ เซาเปียต้องไม่ใช่คู่มือโอวอาเด็ดขาด

แต่อี้จับซาเข้าใจผิดแล้ว

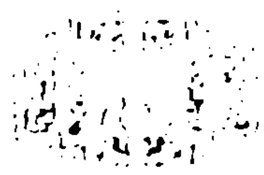

สีของหญ้าที่หลังเนินเขาซีดแล้ว แต่สีของโลหิตยังคงแดงฉาน

โลหิตของโอวอา

โอวอาล้มลงไปแล้ว ล้มอยู่บนเนินเขา โลหิตแดงฉานชโลมหญ้าเหี่ยวเฉาชุ่มโชก และก็ชโลมอกเสื้อจนแดงฉาน

โลหิตนั้นไหลออกมาจากช่องกระดูกใต้คอหอย ห่างจากคอหอยเพียงสามหุน

เนื่องเพราะยังห่างอยู่สามหุน ดังนั้นมันจึงยังมีชีวิตอยู่

ผู้แทงมันบาดเจ็บเป็นใคร?

อี้จับซาโถมเข้าไปถาม

"เซาเปียใช่หรือไม่?"

โอวอาผงกศีรษะ

อี้จับซาเบิ่งตามองมันด้วยความตระหนก ร้องโพล่งขึ้น

"ใช่ท่านแสร้งออมมือให้มัน?"

โอวอาสั่นศีรษะ

อี้จับซายิ่งตระหนก

ทั้งที่เป็นเรื่องจริงชัด ๆ มันยังคงไม่ยินยอมเชื่อ

โอวอาฝืนยิ้มกล่าว

"เราทราบท่านไม่เชื่อ กระทั่งเราเองก็ไม่เชื่อ เราเคยเห็นฝีมือเจ้าเด็กนั้นมา"

"แต่ว่าท่าน..."

"เราความจริงมั่นใจ สามารถพิชิตมันในสามกระบวนท่า มีความมั่นใจแน่นอนเด็ดเดี่ยว"

"แต่ทว่าที่ล้มในตอนนี้กลับเป็นท่าน?"

"นั่นเนื่องเพราะเราผิดไป"

"ผิดในที่ใด?"

"เราเคยเห็นมันลงมือ ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนในเพลงกระบี่ของมันเรารู้จักกระจ่าง เพลงกระบี่เตียมชังต้องไม่อาจระคายเราได้แม้สักขุมขนหนึ่งโดยเด็ดขาด"

"ที่มันใช้มิใช่เพลงกระบี่เตียมชัง?"

"มิใช่เด็ดขาด"

"มันใช้เพลงกระบี่ใด?"

"มิรู้จัก"

"กระทั่งท่านก็ดูไม่ออก?"

"ความพลิกแพลงของกระบวนท่านั้น เรามิเพียงดูไม่ออก กระทั่งคิดก็ยังคาดคิดไม่ถึง"

"กระบวนท่านั้น? มันเพียงใช้กระบวนท่าเดียว ท่านก็ล้มลงในคมกระบี่มัน?"

โอวอาตอบเสียงเย็นชา

"หากเป็นท่าน ก็ต้องไม่อาจต้านกระบวนท่านั้นของมันได้เช่นกัน"

ถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"จนกระทั่งบัดนี้เรายังนึกไม่ออก มีผู้ใดสามารถรับกระบวนท่านั้นได้?"

อี้จับซามิได้เอ่ยปากอีก

แต่ร่างของอี้จับซามีความเคลื่อนไหวแล้ว

...ความเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าอย่างยิ่ง สวยงามอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นธรรมชาติ คล้ายดั่งกระแสลม

จากนั้น กระบี่ก็ได้แทงออกไปช้า ๆ

แทงออกไปในส่วนสัดที่คาดคิดมิถึงที่สุด หลังจากแทงออกไปแล้ว พลันมีการเปลี่ยนแปรอย่างคาดคิดมิถึงที่สุดอีก

โอวอาจ้องมองด้วยความตระหนก พลันร้องสุดเสียง

"ถูกแล้ว ที่มันใช้เป็นกระบวนท่านี้เอง!"

หญ้าชิวเทียนเหลืองซีด โลหิตก็แห้งแล้ว

อี้จับซาทรุดกายนั่งอย่างเงียบขรึม นั่งลงบนเนินเขาที่อยู่ตรงหน้าโอวอา

โอวอาอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนรู้จักกระบวนท่านี้?"

"เนื่องเพราะมันมีแต่ใช้กระบวนท่านี้เท่านั้น จึงสามารถพิชิตท่านพ่ายแพ้"

"นี่ต้องมิใช่วิชากระบี่เตียมชังเด็ดขาด และต้องมิใช่เพลงวิชากระบี่ของท่านด้วย"
"ย่อมไม่ใช่"
"เป็นของผู้ใด?"
"ท่านสมควรเดาออก"
"นี่คือเพลงกระบี่ของซาเชี่ยวเอี๊ย?"
"นอกจากมันยังมีผู้ใด?"
"อย่างน้อยยังมีท่าน ยังมีเซาเปีย"
อี้จับซาฝืนยิ้ม

มันคาดคิดไม่ถึง เซาเปียจะลอบฝึกกระบวนท่านี้จากการแอบดู ในตอนนั้นทั้งสองต่างทุ่มเทสมาธิจิตใจจดจ่อ โดยไม่ได้สนใจสังเกต นอกป่ายังมีผู้อื่นมาซุ่มอยู่

มันยิ่งคาดคิดไม่ถึง เซาเปียจะใช้โอวอาเป็นที่ทดลองกระบี่ของมัน

มันเพียงได้คิดถึงเรื่องหนึ่ง คือคนต่อไปที่เซาเปียจะหา ต้องเป็นเจี่ยเฮียวฮงแน่นอน

ซาเชี่ยวเอี๊ยของซิ่งเกี่ยมซัวจึง...เจี่ยเฮียวฮง

อี้จับซาไปพบคนเช่นไรในป่า? และไฉนฝึกได้กระบี่อันสุดยอดของซาเชี่ยวเอี๊ยมา?

เรื่องเหล่านี้ โอวอามิได้ถาม มันมีความเข้าใจตัวอี้จับซากระจ่างอย่างยิ่ง

"ท่านจะไปซิ่งเกี่ยมซัวจึงก็จงรีบไป เราจะอยู่ที่นี้"

อี้จับซามีความรุ่มร้อนจะไปจริง ๆ ในเมื่อเซาเปียขโมยฝึกกระบวนท่านั้นของซาเชี่ยวเอี๊ย ก็ย่อมขโมยฝึกกระบวนท่านั้นของมันเช่นกัน

มันไม่ยินยอมอย่างยิ่ง ที่ผู้อื่นใช้วิชากระบี่ของมัน ไปทำลายกระบวนท่านั้นของซาเชี่ยวเอี๊ย

นี่ความจริงควรเป็นสิทธิและเกียรติของมันผู้เดียว

แม้นับว่าไม่อาจทำลายกระบี่นั้น ผู้สมควรตายก็ควรเป็นมัน

"แต่ท่านบาดเจ็บสาหัส ทิ้งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง..."

อี้จับซามิอาจไม่กังวลความปลอดภัยของโอวอาได้

โอวอามิใช่เป็นนกที่ได้รับการชื่นชมจากผู้คน และมิใช่เป็นคนที่ผู้คนยินดีต้อนรับ

คนที่ต้องการฆ่าโอวอาต้องมีไม่น้อย

แต่โอวอากลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านวางใจ เราไม่ตายไปได้ดอก ที่สมควรกังวลคือตัวท่านเอง"

"ตัวเราเอง?"

"จากที่นี้ไปบึงเล็กจุ้ยโอ๊วไม่ไกลนัก ในรายทางต้องไม่มีคนชำระบัญชีแทนท่านอีกแล้ว"

เชาเปียจะต้องหารถม้าที่สบายและรวดเร็วที่สุด เดินในเส้นทางลัดที่สุดไป

คนที่กระเป๋าว่างเปล่า เพียงอาศัยเท้าทั้งสองเดินทาง แม้นับว่าสามารถชิงล่วงหน้าเชาเปียได้ เมื่อถึงซึ่งเกี่ยมซัวจึง หนึ่งเดียวที่สามารถพิชิตพ่ายแพ้ น่ากลัวเป็นตัวมันเองเท่านั้น

โอวอากล่าวต่อไป

"นอกจากโชคของท่านจะดีพิเศษ สามารถพบเห็นคนมีเงินที่ขี่ม้าเร็วฝีเท้าจัดในเวลารวดเร็ว ชิงเงินของมัน ค่อยชิงม้าของมัน"

อี้จับซาหัวร่อกล่าว

"ท่านวางใจ เรื่องเช่นนี้เรามิใช่ไม่อาจกระทำได้"

โอวอาก็หัวร่อแล้ว

ทั้งสองยื่นมือออกไปกุมกันแนบแน่น

โอวอากล่าว

"ท่านรีบไป ขอเพียงท่านไม่ตาย เราประกันว่า ท่านยังต้องได้พบกับเราอีก"

"หากเราตาย ต้องสั่งให้ผู้คนนำกระบี่ของเรามากำนัลให้ท่าน"

"ท่านมิใช่เคยบอก คนที่ใกล้จะตาย โชคของมันมักดีเป็นพิเศษ?"

"เราเคยบอก"

"ดูท่าโชคดีของท่าน ตอนนี้คล้ายจะมาหาท่านอีกแล้ว"

ที่มาเป็นรถม้าคันหนึ่ง

ม้าเทียมรถสูงใหญ่พ่วงพี ตัวรถเรียวยาว ห้อได้รวดเร็วยิ่งนัก ทั้งสองเพิ่งได้ยินเสียงล้อรถและม้าร้อง รถม้าก็ได้อ้อมออกมาจากหลืบเขา

โอวอากล่าว

"เราเชื่อว่าเรื่องเช่นนี้ท่านต้องสามารถกระทำได้แน่"

"แน่นอน"

มาตรว่าปากอี้จับซาแข็งปานนั้น แต่ความจริงตอนจะให้ลงมือกระทำเรื่องเช่นนั้นก็ต้องงุนงงไปแล้ว

อี้จับซาไม่ทราบจริง ๆ สมควรลงมืออย่างไร?

มันพลันพบเห็น คิดจะเป็นโจร ก็ไม่ใช่ง่ายดายดั่งที่เคยคาดคิดไว้ในกาลก่อน ๆ เลย

เห็นว่ารถม้าใกล้จะพุ่งผ่านข้างกายพวกมันไปแล้ว มันยังคงไม่มีทีท่าจะลงมือสักน้อยนิด

โอวอาขมวดคิ้วถาม

"โชคที่ดีเยี่ยงนี้ ต้องไม่เกิดเป็นครั้งที่สองเด็ดขาด"

"อาจบางทีเรา..."

วาจาอี้จับซายังมิทันจบคำ รถม้าพลันหยุดนิ่งอยู่ที่เบื้องหน้าทั้งสอง

อี้จับซามิได้ลงมือ รถม้าถึงกับหยุดลงมาเอง

มีเสียงแหบแห้งจนพิกลอย่างยิ่งร้องออกมาจากในตัวรถ

"คนที่จะรีบเร่งเดินทาง เชิญขึ้นมาบนรถได้"

โอวอาหันมองอี้จับซา อี้จับซาก็มองหน้าโอวอา

โอวอากล่าว

"คนที่มีโชคดีเป็นพิเศษ ไม่แน่จะใกล้ตายจริง ๆ"

อี้จับซาหัวร่อเสียงก้อง

ประตูรถม้าเปิดออกแล้ว อี้จับซาพุ่งควับขึ้นไป หัวร่อพลางโบกมือร้อง

"ขอเพียงเราไม่ตาย เราประกัน ท่านก็ต้องได้พบกับเราอีกครั้ง แม้นับว่าท่านไม่ต้องการพบ ก็ไม่ได้แน่"

คนในรถเป็นผู้ใดกัน?

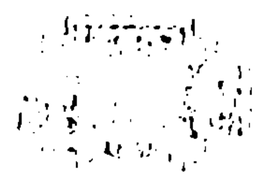

รถรวดเร็วอย่างยิ่ง

ในรถที่สะอาดนุ่มนิ่มสบาย มีผู้โดยสารเพียงคนเดียว สวมเสื้อสีดำหลวมกว้าง ใช้ผ้าดำโพกศีรษะ และยังมีผ้าดำอีกผืนหนึ่งปิดหน้าไว้

อี้จับซานั่งลงที่ตรงข้ามมัน เพียงถามไปคำเดียว

"ท่านสามารถใช้ความเร็วที่สุด พาข้าพเจ้าไปที่บึงเล็กจุ้ยโอ๊วในซุ่ยฮุ้นฮงหรือไม่?"

"ได้"

ได้ยินคำตอบนั้นแล้ว อี้จับซาก็หุบปากแน่น กระทั่งหนังตายังพริ้มลงอีกด้วย

มันความจริงมีเรื่องมากมายที่สมควรถาม แต่มันถึงกับมิได้ถามเลยสักคำ

มันมิใช่เป็นคนสนใจใคร่รู้เรื่องราว

แต่คนชุดดำกลับมีความสนใจในตัวมัน ดวงตาที่อยู่นอกผ้าคลุมจับมองอี้จับซาแน่วนิ่งตลอดเวลา

ดวงตาที่มีประกายสุกใสอย่างยิ่ง

รถม้าห้อตะบึงรวดเร็วยิ่ง อี้จับซาพริ้มตาอยู่ตลอดเวลา โดยมิทราบหลับไหลไปแล้วหรือไม่?

อี้จับซามิได้หลับ

เนื่องเพราะตอนคนชุดดำล้วงป้านสุราออกมาจากใต้ที่นั่ง ลูกกระเดือกของมันก็มีความเคลื่อนไหว

คนที่นอนหลับ ต้องไม่ได้กลิ่นสุราแน่

ดวงตาคนชุดดำมีประกายยิ้มแย้ม ยื่นป้านสุราเข้าไปพลางกล่าว

"ต้องการดื่มสักสองอึกหรือไม่?"

ย่อมต้องการแน่

ตอนอี้จับซายื่นมือรับป้านสุรา มีสภาพคล้ายคนที่จมน้ำใกล้จะตาย ตะกุยคว้าใส่ขอนไม้ที่ลอยมาข้างกายก็ปาน

แต่ตายังคงมิได้ลืมขึ้นมา

หากแม้นอี้จับซาลืมตาดูก็จะต้องพบเห็น สองมือของคนชุดดำสวยงามน่าดูยิ่ง

มิว่าเป็นชายงามที่รักถนอมมือเพียงใด ต้องไม่มีมือที่งามถึงปานนี้แน่

ความเป็นจริง มือที่งามน่าดูปานนี้ กระทั่งอิสตรียังมีน้อยกว่าน้อย นิ้วที่เรียวงามยังมีผิวผุดผ่องเป็นยองใยอีกด้วย

ตอนอี้จับซาคืนป้านสุราให้...ย่อมเป็นป้านที่ว่างเปล่าโดยเร็วที่สุด

มันกระทบกับมือผู้นั้น ขอเพียงมันยังมีความรู้สึกเล็กน้อย ก็สมควรรู้สึกถึงมือคู่นั้นสวยงามนุ่มนิ่มอย่างยิ่ง

แต่มันคล้ายดั่งมิได้รู้สึกเลยสักเล็กน้อย

คนชุดดำเขม้นมองมันเป็นครึ่งวัน พลันถาม

"ท่านใช่คนหรือไม่?"

เสียงของมันยังคงแหบแห้งพิกลดั่งเดิม ผู้มีมือสวยงามเยี่ยงนี้ ความจริงไม่ควรมีเสียงเช่นนี้เลย

อี้จับซาตอบอย่างรวบรัดยิ่ง

"ข้าพเจ้าเป็นคน"

"ใช่คนเป็น ๆ หรือไม่?"

"จนบัดนี้ยังใช่อยู่"

"แต่ท่านกลับไม่คิดต้องการทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าทราบท่านก็เป็นคน และต้องเป็นคนมีชีวิต"

"เท่านี้ก็พอ?"

"เกินพอแล้ว"

"รถม้าของข้าพเจ้ามิใช่ขโมยมา สุราก็มิใช่ขโมยมา ข้าพเจ้าไฉนจึงต้องเชิญท่านขึ้นรถโดยไม่มีสาเหตุ ส่งท่านไปที่บึงเล็กจุ้ยโอ๊ว และยังเชิญท่านดื่มสุรา"

"เนื่องเพราะท่านพอใจ"

คนชุดดำงุนงงจนตะลึงลาน อึ้งอยู่เนิ่นนาน พลันหัวร่อคิกคิกออกมา

เสียงของนางตอนนี้เปลี่ยนแปรแล้ว เปลี่ยนเป็นสดใสไพเราะอย่างยิ่ง

และมิว่าผู้ใดต่างต้องทราบ นางเป็นอิสตรี และต้องเป็นสตรีที่น่าดูอย่างยิ่ง

สตรีที่น่าดู บุรุษมักพอใจดู

คนชุดดำกล่าวอีก

"ท่านไม่คิดจะดูข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ไม่คิด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดตอแยเรื่องยุ่งยาก"

"ท่านทราบข้าพเจ้ามีเรื่องยุ่งยาก?"

"คนที่เชิญผู้อื่นขึ้นมาดื่มสุราบนรถโดยไม่มีสาเหตุ จะมากจะน้อยก็ต้องมีโรคอยู่บ้าง"

"เป็นมีโรคหรือมีเรื่องยุ่งยาก?"

"คนที่มีโรค จะมากจะน้อยย่อมต้องมีความยุ่งยาก"

คนชุดดำหัวร่ออีกแล้ว เป็นเสียงหัวร่อที่ไพเราะเสนาะหูกว่าเดิม กล่าวเสียงใส

"อาจบางทีเมื่อท่านดูข้าพเจ้าแล้วก็จะรู้สึก มาตรว่าจะตอแยเรื่องยุ่งยากเพื่อข้าพเจ้าสักเล็กน้อย ก็คุ้มค่าอย่างยิ่งอยู่"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นสตรี และยังน่าดูอย่างยิ่ง"

"อ้อ?"

"สตรีที่น่าดูอย่างยิ่ง ย่อมหวังให้ผู้อื่นมาดูนาง"

"อ้อ?"

"หากผู้อื่นปฏิเสธนาง นางจะต้องรู้สึกเป็นการเหยียดหยาม ต้องเสียใจอย่างยิ่ง"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อิสตรีเมื่อมีความเศร้าเสียใจเกิดขึ้น นางก็มักจะกระทำเรื่องประหลาดพิสดารอย่างไรไปบ้าง"

"สมมุติเช่นเรื่องอันใด?"

"สมมุติเช่น นางไม่แน่จะพลันขับไล่ผู้ที่นางเชิญขึ้นมาบนรถ ให้ลงจากรถไป"

อี้จับซาเริ่มถอนหายใจบ้างแล้ว

ตอนเริ่มถอนหายใจก็ได้ลืมตาขึ้นมา...แต่แล้วรีบหลับลงอีกครั้ง คล้ายดั่งพลันพบเห็นภูตผีก็ปาน

เนื่องเพราะที่มันพบเห็น มิใช่เป็นคนที่มีผ้าดำปกปิดทั่วทั้งร่างอีกแล้ว

และที่เห็นก็ย่อมมิใช่ภูตผี

มิว่าบนฟ้าบนดิน ต้องหาภูตผีที่น่าดูเช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด

ที่มันเห็นเป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่เปลื้องเปลือยเปล่า ตลอดทั้งร่างไม่มีเศษผ้าแม้สักชิ้น ผ้าดำผ้าขาวผ้าดอกไม่มีทั้งสิ้น

มีแต่แพรต่วน

ผิวกายตลอดร่างของนางเป็นประกายสวยงามดั่งแพรต่วน

อี้จับซาเคยพบเห็นอิสตรีมามากหลาย

มิว่าอิสตรีแบบฉบับใดต่างเคยพบเห็นมา มีบ้างสวมเสื้อผ้า มีบ้างมิได้สวม

มีบ้างตอนแรกสวมเสื้อผ้า ตอนหลังกลับเปลื้องออกมา

มีบ้างกระทั่งยังเปลื้องได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

สตรีที่เปลื้องเปลือยเปล่า ความจริงต้องไม่สามารถบันดาลให้มันตระหนกเลย

ที่มันตระหนก มิใช่เพราะเห็นสตรีนางนี้สวยเกินไป และมิใช่เนื่องเพราะเอวนางเล็กเกินไป อกอวบอูมเกินไป

แน่นอน ยิ่งมิใช่เพราะเท้าของนางแข็งแรงเรียวยาว มีส่วนคอดโค้งที่สวยงามยิ่ง

เรื่องเหล่านั้น เพียงสามารถบันดาลให้หัวใจเต้นแรง ไม่สามารถให้มันตระหนกแน่

ที่มันตระหนก เนื่องเพราะสตรีนางนี้มันเคยพบเห็นเมื่อครู่ ทั้งยังเคยกระทำเรื่องที่มันต้องตระหนกอีกด้วย

สตรีนางนี้ย่อมมิใช่ม่อยังซิวเต็ก

นางถึงกับเป็นภรรยาที่นุ่มนวลของแฮ่โฮ้วแซเซี่ยวไหนไน่ (คุณนายคนเล็ก)

ของตระกูลแฮ่โฮ้วอันยิ่งใหญ่ในหุบเขาอั้งฮุ้นก๊ก ที่ภูเขาฮ่วยเอี่ยมซัว

วิชากระบี่ของแฮ่โฮ้วแช อาจบางทีไม่นับว่าน่าสะพรึงกลัวเกินไปนัก แต่ชาติตระกูลของมันกลับน่ากลัวอย่างยิ่ง

ตระกูลแฮ่โฮ้วของอั้งฮุ้นก๊ก มิเพียงมีความยิ่งใหญ่ทั้งอิทธิพลและอำนาจเท่านั้น ยังมียอดฝีมือมากมายคับคั่ง กฎของตระกูลเข้มงวดกวดขัน

คนในแฮ่โฮ้วซัวจึงมิว่าไปที่แห่งหนใด ต่างต้องไม่ถูกคนเหยียดหยามดูแคลนเด็ดขาด

สตรีของแฮ่โฮ้วซัวจึงเมื่อออกมา ผู้อื่นกระทั่งดูก็ยังไม่กล้าดูมากอีกสักแวบหนึ่ง

เนื่องเพราะหากท่านจ้องมองมากเกินแวบเดียว นัยน์ตาของท่านก็อาจถูกควักออกมา

ดังนั้น มิว่าผู้ใดพลันพบเห็นตั้วไหนไน่หรือเชี่ยวไหนไน่ของตระกูลแฮ่โฮ้วมาเปลื้องร่างเปลือยเปล่านั่งอยู่ที่ตรงข้ามกับตัว ต่างต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่แน่นอน

นั่งอยู่ที่ตรงข้ามยังพอทำเนา

ซิขอนั้งถึงกับมานั่งที่ข้างกายมัน นั่งใกล้ชิดอย่างยิ่ง ใกล้จนกระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจของนาง

นั่นคือนางหายใจใส่ที่ข้างหูของอี้จับซา

แต่อี้จับซากลับคล้ายไม่มีลมหายใจอีก

มันมิใช่โง่เขลา และมิใช่คนที่หลงตัวเองง่ายดายอีกด้วย

มันคำนวณได้ตั้งแต่แรกแล้ว เมื่อขึ้นบนรถม้าคันนี้ จะมากจะน้อยย่อมต้องมีความยุ่งยากอยู่บ้าง

แต่กลับไม่คาดคิด ความยุ่งยากถึงกับใหญ่หลวงปานนี้

ตอนนี้มันทราบแล้ว!

หากแม้นมันทราบความยุ่งยากจะยิ่งใหญ่ปานนี้แต่แรก มันยินยอมจะคลานไปที่เล็กจุ้ยโอ๊ว ก็ไม่ยอมขึ้นนั่งบนรถม้าคันนี้

สตรีที่น่าสะพรึงกลัว

สตรีสวยสะคราญที่เปลื้องเปลือยเปล่า นั่งพิงแอบแนบชิดข้างกายท่าน หายใจเบา ๆ อยู่ที่ข้างหูท่าน

นั่นเป็นภาพพจน์ที่งามจนวาบหวามรัญจวนเพียงใด? รสชาติที่นุ่มนวลซึ้งใจเพียงไหน?

หากว่าอี้จับซาไม่มีความหวั่นไหวสักน้อยนิด นั่นต้องเป็นวาจาหลอกลวงผู้คนมิเพียงผู้อื่นไม่เชื่อเท่านั้น กระทั่งตัวมันเองก็ไม่เชื่อ

แม้นับว่าทราบกระจ่าง สตรีนางนี้มีอันตรายอย่างยิ่ง มีอันตรายคล้ายดั่งเป็นภูเขาไฟที่พร้อมจะระเบิดได้ในทุกเวลา

แม้นับว่ามันไม่สามารถหายใจ ไม่ไปสูดดมกลิ่นหอมที่ระเหยออกจากร่างนาง แต่ก็ไม่อาจข่มบังคับหัวใจตัวเองมิให้เต้นถี่เร็ว

ตอนนี้หัวใจอี้จับซาเต้นถี่เร็วดุจดั่งรัวกลอง

หากแม้ทราบจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นแต่แรก ต้องไม่ยอมขึ้นม่านั่งบนรถม้านี้โดยเด็ดขาด

แต่ตอนนี้ได้ขึ้นมานั่งแล้ว

ข้างหูมิเพียงมีลมหายใจเท่านั้น ยังมีเสียงแผ่วเบา

"ท่านไฉนไม่ดูข้าพเจ้า? ท่านไม่กล้า?"

ตาของอี้จับซาถูกลืมขึ้นแล้ว กำลังกวาดมองดูนางอยู่

ซิขอนั้งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านย่อมยังนับเป็นบุรุษเพศ ยังนับว่ามีขวัญเล็กน้อย"

อี้จับซาฝืนยิ้มกล่าว

"แต่ให้ข้าพเจ้าแม้ดูเป็นสามวันสามคืน ข้าพเจ้ายังคงดูไม่ออกอยู่นั่นเอง"

"ดูกระไรไม่ออก?"

"ดูไม่ออกว่า ท่านเป็นคนหรือไม่?"

"ท่านย่อมสมควรดูออก"

นางยืดอกเชิดหน้า เหยียดเท้าทั้งสองเป็นแนวตรง กล่าวต่อไป

"หากข้าพเจ้ามิใช่คน ท่านดูข้าพเจ้าคล้ายกระไร?"

ขอเพียงเป็นคนมีนัยน์ตา ต่างควรดูออกว่านางมิเพียงเป็นคนเท่านั้น ยังเป็นอิสตรี และเป็นอิสตรีในอิสตรี ทุกส่วนสัดของร่างกายล้วนเป็นอิสตรี

อี้จับซากล่าว

"ท่านคล้ายสตรีอย่างยิ่ง แต่เรื่องที่ท่านกระทำกลับไม่คล้าย"

"ท่านคิดไม่ออก ข้าพเจ้าไฉนต้องทำดั่งนี้?"

"หากข้าพเจ้าสามารถคิดออก ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ใช่คน"

"ท่านเข้าใจว่าตัวท่านอัปลักษณ์?"

"ยังไม่นับว่าอัปลักษณ์นัก"

"เคยมีสตรีพอใจท่านหรือไม่?"

"มีหลายคน"

"อย่างนั้นท่านยังประหลาดไปไย?"

"หากท่านเป็นสตรีอื่น ข้าพเจ้ามิเพียงไม่รู้สึกประหลาดใจ กลับยังต้องไม่เกรงใจเสียดายที่ท่านมีสามีแล้ว"

"สตรีจะเร็วจะช้าย่อมต้องวิวาห์ เมื่อวิวาห์แล้วก็ต้องมีสามี"

นี่คล้ายเป็นวาจาไร้สาระ แต่ไม่ใช่

เนื่องเพราะคำถามต่อมาของนางยิ่งเยี่ยมเหลือร้ายนัก คือถามขึ้น

"หากที่นางวิวาห์ด้วยมิใช่คน นางจะนับว่ามีสามีได้หรือไม่?"

เป็นคำถามที่เยี่ยมอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่คำถามต่อไปยิ่งเยี่ยมเหลือร้ายกว่า

"หากอิสตรีนางใดวิวาห์ให้กับสุกร ให้กับสุนัข ให้กับท่อนไม้ นางจะนับว่าเป็นสตรีมีสามีได้หรือไม่?"

อี้จับซามิทราบควรตอบอย่างไรเลยจริง ๆ จึงย้อนถาม

"แฮ่โฮ้วแชเป็นสุกร?"

"ไม่ใช่"

"เป็นท่อนไม้?"

"ก็ไม่ใช่"

"อย่างนั้นมันเป็นสุนัข?"

"โอ...หากมันเป็นสุนัข อาจบางทีพอจะดีขึ้นบ้าง เนื่องเพราะสุนัขอย่างน้อยจะรู้จักจิตใจคนบ้าง มีสัญชาตญาณของคนอยู่เล็กน้อย"

นางกัดริมฝีปากด้วยทีท่าเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"แฮ่โฮ้วแชเกียจคร้านยิ่งกว่าสุกร ชาด้านไร้ความรู้สึกยิ่งกว่าท่อนไม้ กัดคนเก่งกาจยิ่งกว่าสุนัข แต่กลับพาลจะมารยาเป็นมีทีท่ายอดเยี่ยมเหนือธรรมดา ข้าพเจ้าวิวาห์ให้กับมันสามปี แต่ละวันต่างแค้นที่ไม่สามารถเตลิดหนีจากมัน"

"ท่านไฉนไม่หนี?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยมีโอกาส ปกติมันมิเคยยอมให้ข้าพเจ้าออกห่างจากข้างกายมันแม้สักก้าวเดียว"

อี้จับซาเริ่มหาอีกแล้ว แต่เป็นหาป้านสุราที่ยังไม่ถูกดื่มแห้ง โดยคิดจะใช้ป้านสุรามาอุดปากตัวเองไว้

เนื่องเพราะมันมิทราบควรกล่าวกระไรเลยจริง ๆ

ป้านสุราอยู่ที่เบื้องหน้านั่นเอง อี้จับซาหาพบเร็วอย่างยิ่ง แต่ไม่อาจใช้ป้านสุราอุดปากตัวเองได้

เนื่องเพราะปากได้ถูกของอีกสิ่งหนึ่งปิดไว้ ของที่ทั้งหอมทั้งนุ่ม

บุรุษเพศส่วนมากเมื่อถูกของเช่นนี้ปิดปากไว้ ปกติมักมีปฏิกิริยาเพียงประการเดียว

ปฏิกิริยาของทารก!

แต่อี้จับซากลับมีปฏิกิริยาที่ผิดไป คือคล้ายมือสรพิษเลื้อยเข้าไปในปาก อสรพิษที่มีพิษร้ายอย่างยิ่งตัวหนึ่ง!

ปฏิกิริยาเช่นนี้มิใคร่เป็นธรรมดานัก และมิใคร่บันดาลให้ผู้คนร่าเริงนัก

ซิขอนั่งแทบจะมีโทสะแล้ว นางเชิดปากถาม

"ข้าพเจ้ามีพิษ?"

"คล้ายดั่งไม่มี"

"ท่านมี?"

"น่ากลัวก็ไม่มี"

"แล้วท่านกลัวกระไร?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ขอทราบเรื่องรายหนึ่ง คือท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องอันใดกันแน่?"

"ท่านเข้าใจ ที่ข้าพเจ้ากระทำเช่นนี้ต่อท่าน เพียงเพราะข้าพเจ้าคิดจะใช้ท่านไปกระทำเรื่องราวแทนข้าพเจ้า?"

อี้จับซาหัวร่อ ความหมายของการหัวร่อคือยอมรับ

ซิขอนั้งมีโทสะแล้ว และรู้สึกมีโทสะจริง ๆ นางขุ่นเคืองอยู่เพียงลำพังเป็นครึ่งวันยังคิดจะขุ่นเคืองสืบต่อไปอีก

แต่เสียดาย ขุ่นเคืองคนเดียวไม่มีความหมายอย่างไรนัก ดังนั้น ในที่สุดนางจึงบอกความจริงมา โดยกล่าวว่า

"ความจริงนี่มิใช่ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าหลบหนีมา ข้าพเจ้าเคยหนีถึงเจ็ดครั้งแล้ว"

"อ้อ?"

"ท่านเดาดู ข้าพเจ้าถูกจับตัวกลับไปกี่ครั้ง?"

"เจ็ดครั้ง"

"โอ...แฮ่โฮ้วแชผู้นั้น ความสามารถอื่น ๆ ไม่มีเท่าใด มีแต่เรื่องนี้เท่านั้นที่สามารถยิ่งใหญ่นัก"

"อ้อ?"

"มิว่าข้าพเจ้าหนีไปที่ใด มันต่างมีความสามารถจับข้าพเจ้ากลับไปได้"

"ฮา...ความสามารถนี้กลับไม่น้อยเลย"

"ดังนั้น ครั้งนี้มันจะเร็วจะช้าก็ต้องหามาจนพบ แต่โชคดีที่ครั้งนี้ผิดกันแล้ว"

"ผิดอย่างไร?"

"ตอนเมื่อมันจับข้าพเจ้าในคราวนี้ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นคนของท่านแล้ว"

นางมิยอมให้อี้จับซาปฏิเสธ รีบอธิบายต่อทันที

"อย่างน้อยมันต้องมีความเห็น ข้าพเจ้าเป็นคนของท่านแล้ว"

อี้จับซามิได้หัวร่อ และไม่อาจปฏิเสธด้วย

มิว่าผู้ใดมาเห็นสภาพของพวกมันในตอนนี้ ต่างต้องไม่มีความคิดประการที่สองแน่นอน

ซิขอนั้งกล่าวต่อ

"มันผู้นั้นยังมีความสามารถอีกประการ คือหึงหวงเก่งอย่างยิ่ง"

ความสามารถนี้ ปกติบุรุษเพศต่างมีอยู่ทุกคน

ซิขอนั้งกล่าวต่อ

"ดังนั้น เมื่อมันเห็นสภาพของเราสอง มันต้องฆ่าท่านแน่"

อี้จับซาก็มีแต่ต้องเห็นพ้อง ซิขอนั้งกล่าวต่อ

"หากผู้อื่นจะฆ่าท่าน และต้องฆ่าท่านให้ได้ ท่านจะทำอย่างไร?"

นางรีบตอบแทนอี้จับซา

"ท่านก็ย่อมมีแต่ฆ่ามันเช่นกัน"

อี้จับซาถอนหายใจยาว ตอนนี้เข้าใจความมุ่งหมายของนางมาได้แล้ว

ซิขอนั้งส่งเสียงนุ่มนวล

"แต่ท่านก็ไม่ต้องถอนหายใจ เนื่องเพราะท่านมิได้เสียเปรียบ มีบุรุษมากหลายนัก ที่ยินยอมไปฆ่าคนเพื่อสตรีเช่นดั่งข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าเชื่อ ต้องมีบุรุษเพศมากหลายยินยอมเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านก็เป็นเช่นกัน"

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าต้องเป็นเช่นกัน?"

"เนื่องเพราะเมื่อถึงตอนนั้น ท่านไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้นอีกเลย ถึงตอนนั้นท่านไม่ฆ่ามัน มันก็ต้องฆ่าท่าน ดังนั้น ท่านตอนนี้มิสู้..."

นางมิได้กล่าวต่อไป โดยมิใช่มีของอื่นใดอุดปากนางไว้ แต่เป็นเนื่องเพราะปากของนางไปอุดปากของผู้อื่น

ครั้งนี้อี้จับซามิได้ถือนางเป็นอสรพิษ ครั้งนี้ดั่งคิดออกแล้ว ปลงตกแล้วก็ปาน

แต่เสียดายที่ในเวลาตอนนั้น ม้าเทียมรถพลันร้องขึ้นด้วยความตระหนก

อี้จับซาเหลียวขวับด้วยความตื่นเต้น ก็เห็นมีล้อรถข้างหนึ่ง กลิ้งผ่านหน้าต่างรถม้าไปที่ด้านหน้าโดยเร็ว

นั่นก็คือล้อของรถม้าที่พวกมันนั่งมา

ในเวลาเดียวกับที่เห็นล้อรถกลิ้งไป รถม้าก็ได้แฉลบลงที่ข้างทาง ตะแคงโครมลงกับพื้น

ตัวรถม้าหงายท้อง หน้าต่างรถม้ากลายเป็นอยู่เบื้องบนแล้ว

คนผู้หนึ่งกำลังจับตาที่กระด้างเย็นชามองลงมา ใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่เหี้ยมเกรียมกระด้าง ดวงตาที่มีประกายเคียดแค้นอำมหิตดั่งอสรพิษ

ซิขอนั้งถอนใจกล่าวขึ้น

"ท่านดูมันใช่มีความสามารถอย่างยิ่งหรือไม่?"

อี้จับซามีแต่ฝืนหัวร่อรับคำ

แฮ่โฮ้วแชเป็นบุตรตระกูลยิ่งใหญ่

ปกติบุตรตระกูลใหญ่ต่างได้รับการอบรมที่ดีเยี่ยม น้อยครั้งนักจะยอมกล่าวคำหยาบ แม้นับว่าจะอัปเปหิคนให้ไสหัว ปกติก็มักใช้คำ 'เชิญ'

แต่มิว่าผู้ใดย่อมต้องมีเวลาสูญเสียบุคลิกภาพไปบ้าง แฮ่โฮ้วแชในตอนนี้ก็เป็นเช่นนั้นโดยมิต้องสงสัย

มันตอนนี้ยังมิได้กระโดดโลดเต้นขึ้นแผดด่าถ้อยคำหยาบ ๆ คาย ๆ ก็นับว่าเป็นที่น่านับถือมากแล้ว

มันเพียงแต่ด่าคำเดียว

"นางแพศยา ไสหัวออกมา"

ชิขอนั้งถึงกับอยู่ในโอวาทอย่างยิ่ง ให้นางออกไป นางรีบออกไปทันที

บนร่างของนางไม่มีเศษผ้าแม้สักชิ้นเดียว

แฮ่โฮ้วแชกระวนกระวายอีกแล้ว แผดสุดเสียง

"ห้ามออกมา"

ชิขอนั้งถอนหายใจกล่าว

"ท่านทราบข้าพเจ้าอยู่ในโอวาทท่านอย่างยิ่งอยู่เสมอมา แต่ตอนนี้ท่านกลับเรียกข้าพเจ้าไสหัวออกไป แล้วห้ามออกไปอีก ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?"

ใบหน้าที่ขุ่นเคืองจนซีดขาวของแฮ่โฮ้วแช กลายเป็นเขียวคล้ำแล้ว ชี้หน้าอี้จับซาพลางคำราม

"เจ้า...เจ้า...เจ้า..."

มันความจริงมิใช่เป็นคนมีคารมจัดจ้าน ตอนนี้ที่ทั้งเดือดดาลทั้งเคียดแค้นกระทั่งวาจาก็กล่าวไม่ออกอีกแล้ว ชิขอนั้งจึงกล่าวขึ้นแทน

"ดูท่าทีมันจะให้ท่านไสหัวออกไป"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"ไม่ใช่?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทั้งมิใช่นางแพศยา และไม่รู้จักไสหัว"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ แฮ่โฮ้วกงจื้อเป็นผู้มีการอบรมสั่งสอนที่ดีเยี่ยมอยู่เสมอมา หากมันจะให้ข้าพเจ้าออกไป จะต้องกล่าวคำเชิญที่นอบน้อมเกรงใจยิ่ง"

ใบหน้าของแฮ่โฮ้วแชกลับจากเขียวคล้ำเป็นซีดขาวอีกครา กำหมัดแนบแน่นคำรามจากไรฟัน

"เชิญ...เชิญ...เชิญ..."

มันถึงกับกล่าวคำเชิญสิบเจ็ดสิบแปดครั้งติดต่อกัน จนอี้จับซาออกไปแล้ว มันยังส่งเสียงอยู่ไม่หยุดยั้ง

อี้จับซาหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านต้องการเชิญข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใดกันแน่?"

"เราเชิญเจ้าไปตาย"

บนทางเบื้องหน้ามีรถม้าจอดอยู่อีกคันหนึ่ง ประตูรถประทับตราสัญลักษณ์ตระกูลแฮ่โฮ้วอยู่กระจ่างตา

ทารกผู้นั้นกับสารถี ต่างนั่งคู่กันอยู่บนแคร่หน้ารถ เบิ่งตามองอี้จับซาแน่วนิ่ง

สารถีเป็นเฒ่าซอมซ่อที่ผมขาวโพลง ทั้งผอมทั้งเล็ก มิทราบมีอาชีพนี้มานานเท่าใดแล้ว ยามขับรถ ย่อมไม่ด้อยกว่าชายฉกรรจ์มีพละกำลังเด็ดขาด

ทารกผู้นั้นมีทีท่าแคล่วคล่องปราดเปรียว ก็ย่อมต้องเคยฝึกวิชาบู๊มา

แต่พวกมันต้องไม่มีการลงมือช่วยเหลือแฮ่โฮ้วแชเด็ดขาด ดังนั้น ที่อี้จับซารับมือในตอนนี้ มีเพียงแฮ่โฮ้วแชคนเดียวเท่านั้น

ประการนี้อี้จับซาวางใจอย่างยิ่ง

แฮ่โฮ้วแชแม้จะรับมือไม่ได้ง่ายดาย กระบี่พันอสรพิษเล่มนั้นยิ่งเป็นอาวุธนอกตำราน่าสะพรึงกลัว

แต่อาศัยมันที่ลำพังตัว กระบี่อีกเล่มเดียว อี้จับซาหาได้แยแสสนใจไม่ เพียงแต่รู้สึก เรื่องนี้มีประการเดียวที่ไม่ถูกต้อง

มาตรว่ามิมีความพอใจในตัวแฮ่โฮ้วแชเท่าใด แต่เพราะอิสตรีนางหนึ่ง ไปฆ่าสามีของนาง...

อี้จับซาไม่มีเวลาใคร่ครวญสืบไป

กระบี่พันอสรพิษของแฮ่โฮ้วแชได้พาฝนเงินพร่างพรายเต็มฟ้า อสรพิษจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ กระหน่ำเข้ามาจู่โจมแล้ว

ความจริงอี้จับซาพอจะใช้กระบวนท่าใดในสิบสามกระบี่คร่าชีวิต ออกไปทำลายกระบวนท่านี้ของฝ่ายตรงข้ามได้

แต่ในพริบตานั้น มันพลันบังเกิดความคิดที่พิกลพิสดารขึ้น

'เชาเปียใช้โอวอามาทดลองกระบี่ได้ เราไฉนไม่ฉวยโอกาสนี้ทดลองอานุภาพกระบี่นั้นของซาเซี่ยวเอี๊ยดูบ้าง?'

ในตอนแรกที่มีความคิดเช่นนี้เกิดขึ้น กระบี่ของมันก็ได้สะบัดออกไป ด้วย

ท่วงท่าเป็นธรรมชาติดุจกระแสลม ด้วยความสวยงามดุจกับแสงอาทิตย์สนธยา

ที่อี้จับซาใช้ในตอนนี้ คือกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ยกระบวนท่านั้น

กระบี่นี้มันใช้โดยไม่คล่องแคล่วเจนจัด กระทั่งตัวเองเมื่อกรีดมือใช้ออกไป ยังไม่รู้สึกว่ามันมีอานุภาพอย่างไร

แต่มันก็พลันรู้สึกได้ในทันที

การจู่โจมที่คล้ายอสรพิษโหมเข้ามาของแฮ่โฮ้วแช พลันถูกประกายกระบี่ที่คล้ายเป็นสายลมโชยพัด ทำลายไปหมดสิ้นทันที คล้ายเป็นใบหลิวที่ถูกลมโชยกระจาย คล้ายเป็นหิมะที่ละลายในแสงอาทิตย์

ร่างของแฮ่โฮ้วแชถึงกับถูกกระแทกปลิวออกไป ละลิ่วไกลร่วมสิบห้าวา จึงร่วงหล่นลงไปบนหลังคารถม้าของมันเอง

อี้จับซาเองก็ต้องตระหนกอย่างยิ่ง

สารถีชรารีบปีนขึ้นไปดูแลแฮ่โฮ้วแช ทารกเบิ่งตากลมกว้าง จ้องมองมาด้วยความตระหนก

ซิขอนั่งทอดถอนใจด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีท่าทียินดีมากกว่าเสียใจ กล่าวเสียงสดใสไพเราะ

"นึกมิถึง เพลงกระบี่ของท่านยังสูงกว่าที่ข้าพเจ้าคาดคิดไว้มากหลายนัก"

อี้จับซาถอนหายใจ แย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง"

เป็นการถอนหายใจจริง ๆ แต่ยิ้มนั้นเป็นการฝืนออกมา เนื่องเพราะตัวเองทราบหากใช้กระบวนท่าในเต๊าะเมี่ยจับซาเกี่ยมออกไป ต้องไม่มีอานุภาพถึงปานนี้เด็ดขาด

หากไม่ได้รับการแนะนำจากม่อย้งชิวเต็ก อี้จับซาไหนเลยจะต้านกระบวนท่านี้ได้?

หากแม้นตอนนี้นับว่าพิชิตซาเซี่ยวเอี๊ยได้ ชัยชนะเยี่ยงนั้นจะมีรสชาติใดกัน?

หัวใจของอี้จับซาขมขื่นขึ้นทันที พลิกข้อมือสอดกระบี่เข้าฝัก

โดยไม่ไปสนใจแฮ่โฮ้วแชอีก และไม่แยแสกังวลต่อคนผู้นี้เลย

นึกมิถึง ตอนเมื่อเงยหน้า แฮ่โฮ้วแชได้มายืนที่เบื้องหน้า แฮ่โฮ้วแชได้มายืนที่เบื้องหน้าอีกครา จับตากระด้างเย็นชามองอยู่แน่วนิ่ง

อี้จับซาถอนใจถาม

"ท่านยังคิดทำกระไร?"

"เชิญ"

"ยังเชิญข้าพเจ้าไปตาย?"

ครั้งนี้แฮ่โฮ้วแชถึงกับสะกดกลั้นใจไว้ได้ ส่งเสียงเย็นชา

"กระบี่ที่ท่านผู้นับถือใช้มาเมื่อครู่ นับเป็นเพลงกระบี่ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาได้จริง"

อี้จับซามิอาจปฏิเสธ นี่มิเพียงเป็นวาจาสัตย์จริงเท่านั้น ยังเป็นวาจาเยินยอด้วย แต่อี้จับซากลับตะขิดตะขวงใจยิ่งนัก

เนื่องเพราะนั่นมิใช่เป็นวิชากระบี่ของมัน

แฮ่โฮ้วแชกล่าวต่อ

"ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ เนื่องเพราะต้องการขอรับการสอนจากกระบี่เมื่อครู่ของท่าน"

"ท่านยังคิดจะขอรับกระบี่นั้นอีกครั้ง?"

"ถูกแล้ว"

อี้จับซาหัวร่อ แต่มิใช่เป็นการหัวร่อโดยจริงใจ และมิใช่แค่นหัวร่อเย้ยหยัน ยิ่งมิใช่ฝืนหัวร่อด้วยความขมขื่น เป็นแต่เพียงอาศัยการหัวร่อมากลบเกลื่อนตัวเอง

กลบเกลื่อนความผิดของตัวเอง

...เด็กน้อยเจ้าถึงกับกล้ามาลองลิ้มกระบี่นั้นอีกครั้ง หากมิใช่วิกลจริต ก็ต้องมีความมั่นใจอย่างอื่นอยู่

...มันดูแล้วไม่คล้ายเป็นคนวิกลจริต

...หรือมันได้คิดถึงวิธีทำลายกระบี่นั้นแล้ว และมีความมั่นใจเต็มที่?

อี้จับซาเริ่มหวั่นไหว ความจริงก็เริ่มปรารถนาอย่างยิ่ง ใคร่ได้ทราบไว้ ในโลกยังมีวิธีใดสามารถทำลายกระบี่นั้น

แฮ่โฮ้วแชกำลังรอคำตอบของมัน อี้จับซาจึงส่งเสียงคำเดียว

"เชิญ"

คำนี้พอเปล่งไป แฮ่โฮ้วแชก็ลงมือทันที กระบี่พันอสรพิษของมันกลับกลายเป็นอสรพิษสีเงินพร่างพรายเต็มท้องฟ้าอีกครั้ง

กระบี่นี้ดูไปคล้ายเป็นกระบวนท่าหลอกล่อ

อี้จับซาดูออก จึงไม่แยแส

มิว่าฝ่ายตรงข้ามจะใช้กระบวนท่าหลอกล่อหรือจริงจังก็เช่นกัน กระบี่นั้นของซาเซี่ยวเอี๊ยต้องสามารถต้านรับได้แน่

เมื่อใช้ในครานี้ ย่อมคล่องแคล่วเจนจัดกว่าเมื่อครู่

และในขณะที่สะบัดกระบี่ไป เริ่มจะพลิกแพลงกระบวนท่านั้น พลันมีเสียงฉับเบา ๆ ประกายอสรพิษเงินทั้งท้องฟ้า ผนึกรวมเป็นกระบี่เล่มเดียวอีกครา

ประกายกระบี่ผนึกเป็นจุด กระบี่ถูกแทงออกมา

กระบี่ที่รวบ ๆ รัด ๆ รวบรัดและเก้งก้าง แต่เป้าที่แทงเข้าใส่ กลับเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวในกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ย

อี้จับซาต้องตระหนกอย่างยิ่งจริง ๆ

วิธีทำลายที่แฮ่โฮ้วแชนำมาใช้ ถึงกับเป็นกระบวนท่าที่มันเคยแสดงต่อหน้าม่อย้งซิวเต็กไม่ผิดเพี้ยน!

กระทั่งม่อย้งซิวเต็กยังยอมรับ เป็นหนึ่งเดียวที่สามารถทำลายกระบี่นั้นของซาเซี่ยวเอี๊ยได้

บัดนี้มันถึงกับใช้วิธีทำลายที่อี้จับซาคิดได้ แทงเข้าใส่อี้จับซาเอง!

บัดนี้ กระบวนท่ากระบี่ของมันได้ใช้ออกไปแล้ว กระทั่งกลับกลายก็ยังไม่มีปัญญาพลิกแพลง หรือมันถึงกับต้องมาตายในกระบวนท่ากระบี่ที่มันคิดออกมาได้?

อี้จับซามิได้ตาย

อี้จับซารู้กระจ่างชัด กระบี่ที่มันใช้ครานี้มีจุดอ่อน ทั้งที่รู้กระจ่างชัด กระบี่นี้ของฝ่ายตรงข้ามเป็นกระบี่ทำลายกระบวนท่า ที่สามารถปลิดชีวิตมันได้

แต่ทว่า รอจนเมื่อกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแทงเข้าใส่จุดอ่อนที่มีเพียงหนึ่งเดียว กระบี่ของอี้จับซาพลันมีการแปรเปลี่ยนขึ้นอีก

เป็นการเปลี่ยนแปรอย่างที่ตัวอี้จับซาเองก็คาดคิดไม่ถึง และแน่ใจ ตัวมันเองต้องไม่มีการแปรเปลี่ยนเช่นนี้โดยเด็ดขาด

นั่นเป็นการแปรเปลี่ยนไปตามกระบวนท่าของกระบี่เอง

ซึ่งอุปมาก็คล้ายเป็นสายน้ำ ที่ไหลบ่าลงมาจากยอดเขา ตอนไหลลงมา ท่านเห็นในระหว่างกลางมีช่องว่างอยู่ชัด ๆ แต่ทว่า รอจนเมื่อท่านยื่นมือเข้าไป สายน้ำก็ได้ไหลลงมาปิดช่องว่างนั้นจนสนิทอีกแล้ว

เสียงตังดังสดใส

กระบี่เซยจั๊วเกี่ยมหักสะบั้นไป กระจายเป็นเศษเหล็กร้อย ๆ พัน ๆ ชิ้น ร่างของแฮ่โฮ้วแชถูกกระแทกปลิวออกไปอีกครา ปลิวไกลกว่าเดิมเสียอีก

ครั้งนี้ สารถีผู้เฒ่าก็ต้องเบิ่งมองอี้จับซาด้วยความตระหนก ถึงกับลืมไปดูแลแฮ่โฮ้วแชแล้ว

ครั้งนี้ซิขอนั้งมิเพียงหัวร่อ ยังปรบมืออีกด้วย

แต่ครั้งนี้ หัวใจของอี้จับซาวาบหวิวดุจดั่งจมดิ่งลงในห้วงเหว ห้วงเหวที่ลึกล้ำเย็นเฉียบ

จนบัดนี้จึงเข้าใจ จุดอ่อนในกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ย มิใช่เป็นจุดอ่อนเลย!

จนบัดนี้จึงเข้าใจ ในพิภพจบแดน ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายกระบี่นี้ได้

ไม่มีผู้ใดโดยแน่นอนเด็ดขาด!

หากมันคิดไปทำลาย ก็เป็นการไปหาที่ตาย หากเซาเปียไป มันก็ต้องตายแน่นอน

...หากสามารถทำลายกระบี่นั้น เป็นเกียรติของมัน หากไม่สามารถทำลาย ตายก็ควรเป็นตัวมัน

แฮ่โฮ้วแซนอนอยู่กับพื้นยังมิได้ทรงกายขึ้นยืน มุมปากกำลังมีโลหิตหลั่งไหลลงเป็นสาย

สารถีเฒ่าและทารกกลับตระหนกจนตะลึงลานไป

แต่อาชาเทียมรถกลับยังคงเป็นปกติอยู่ มิว่าผู้ใดต่างดูออก เป็นอาชาพันธุ์วิเศษที่ผ่านการฝึกมาจนแสนรู้

อี้จับซาต้องการเข้าไปชิงม้าตัวนี้อย่างยิ่ง

ยิ่งมีความต้องการเร่งรีบไปให้ถึงซิ่งเกี่ยมซัวจึง แม้นับว่าไปหาที่ตายจริง ๆ ก็ต้องรีบเร่งไปให้ได้

มันต้องไม่ยอมให้เซาเปียไปตายแทน

เนื่องเพราะมันเป็นชนชาวนักเลง

ชนชาวนักเลงย่อมมีความคิดเห็นเป็นเฉพาะของตัวเองอยู่

ขณะเวลานั้นเอง ได้ยินเสียงไอของคนผู้หนึ่งแว่วขึ้น

แล้วคนพเนจรที่สวมใส่ทั้งสกปรกทั้งเก่าขาด ตลอดร่างทั้งเหม็นทั้งโสโครกผู้หนึ่ง เดินไอถี่ ๆ ออกมาจากในป่าข้างทาง

เมื่อครู่ทุกผู้คนต่างไม่เห็นมันผู้นี้

เมื่อครู่ในป่าคล้ายไม่มีคนอยู่เลย แต่ตอนนี้คนผู้นี้กลับเดินออกมาจากใต้ร่มไม้ในป่าอยู่ชัด ๆ

มันเดินเชื่องช้าอย่างยิ่ง ไอถี่เร็วรุนแรงอย่างยิ่ง

การต่อสู้ที่ตื่นเต้นเร้าใจ แตกตื่นสะท้านขวัญของเมื่อครู่ มันคล้ายดั่งมิได้เห็น และกับคนที่อยู่ในตอนนี้ มันก็คล้ายมิได้เห็นเช่นกัน

...สตรีงามที่เปลือยเปล่า อย่างน้อยได้โผล่พ้นขอบหน้าต่างรถมากว่าครึ่งตัว มันมิได้เห็น

...มือกระบี่เลอเลิศแห่งยุค ในมือยังกำกระบี่ที่มีรังสีอำมหิตแวววาวเล่มหนึ่ง มันก็มิได้เห็น

ในดวงตามันคล้ายดั่งเห็นคนเพียงผู้เดียว...เห็นสารถีรถม้าที่ทั้งผอมทั้งเล็กทั้งชรา

ร่างของสารถีชราตระหนกจนขดเป็นก้อนกลม ยังสั่นระริกไม่หยุดยั้งด้วย

คนพเนจรผู้นั้นไอถี่ ๆ มิหยุดยั้ง ก้าวช้า ๆ เข้าไป พลันหยุดอยู่ที่หน้ารถม้า

สารถียิ่งตระหนก เบิ่งมองมันจนตะลึงลาน

นับว่าเสียงไอของมันหยุดลงได้แล้ว พลันหัวร่อให้สารถี แล้วทักทาย

"ดี (สบาย)?"

"ดี? ดีกระไร? กระไรดี?"

"ท่านดี (ท่านสบาย)?"

"ข้าพเจ้าดีในที่ใด?"

"มิว่าที่ใดของท่านต่างดี"

สารถีฝืนยิ้ม ยังมิได้เอ่ยปาก ชายพเนจรก็ส่งเสียงอีก

"เมื่อครู่หากเป็นท่านลงมือเอง ตอนนี้คนผู้นั้นก็ได้ตายไปนานแล้ว"

วาจานี้กล่าวมิจบคำ ก็ได้เริ่มไอขึ้นอีกครั้ง เดินช้า ๆ ออกไป

สารถีเฒ่าเบิ่งมองมันด้วยความตระหนก

แต่ละคนต่างจับจ้องมองมันด้วยความตระหนก คล้ายดั่งฟังไม่เข้าใจว่ามันกล่าวกระไร

อี้จับซาคล้ายดั่งเข้าใจแต่มิเข้าใจ ขณะคิดจะวิ่งไปสอบถามมันอีกครั้ง

คนผู้นั้นกลับลับหายจนไม่เหลือเงาอยู่อีกแล้ว

มาตรว่ามันเดินเชื่องช้า แต่เพียงพริบตาก็หายลับไม่เหลือแม้เงา กระทั่งเสียงไอก็ไม่ได้ยินอีกแล้ว

ชิขอนั้งส่งเสียงรำพึงกับตัวเอง

"ประหลาดประหลาด เราไฉนรู้สึกคุ้นหน้าคนผู้นี้อย่างยิ่ง"

สารถีเฒ่าก็รำพึงกับตัวเอง

"ประหลาดประหลาด คนผู้นี้กล่าวกระไรกันแน่?"

อี้จับซาได้ไปถึงเบื้องหน้ามันแล้ว ส่งเสียงบ้าง

"ที่มันกล่าวผู้อื่นอาจไม่เข้าใจ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจ"

สารถีร้องอ้อ อี้จับซากล่าวต่อ

"มิเพียงข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านก็เข้าใจ"

สารถีเม้มปากแน่น ใช้ตาที่มีประกายแตกตื่นสงสัยจ้องมองมันอีกครา อี้จับซา

กล่าวต่อ

"ยี่สิบปีก่อน ยอดฝีมือสูงสุดของอั้งฮุ้นก๊กมิใช่เป็นแฮ่โฮ้วเต้งซัวประมุขตึกในปัจจุบัน?"

"มิใช่เล่าจึงจู๊เป็นผู้ใด?"

"แฮ่โฮ้วปวยซัวตี้ตี่ของมัน"

"แต่ทว่า..."

"แต่ทว่า แฮ่โฮ้วปวยซัวพลันหายสาบสูญไปตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน จวบจนบัดนี้ไม่มีผู้ใดทราบร่องรอยของมัน"

"โอ...น่ากลัวท่านผู้เฒ่าตายไปเนิ่นนานแล้ว"

"ชนชาวนักเลงต่างเข้าใจว่าท่านเสียชีวิตแล้ว แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบท่านหาได้เสียชีวิตไม่"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบร่องรอยของท่าน"

"ท่านผู้เฒ่าอยู่ที่ใด?"

อี้จับซาเขม้นมองสารถีเฒ่าแน่วนิ่ง พลางเน้นทีละคำ

"อยู่ที่นี้ แฮ่โฮ้วปวยซัวก็คือตัวท่าน!"

วิกาลเริ่มโรยตัวลง ลมเริ่มเหน็บหนาว

แต่ร่างที่ขดงอของสารถีเฒ่ากลับยืดตรงขึ้นช้า ๆ ดวงตาชราที่มีแววเหนื่อยหน่ายพลันกลายเป็นประกายสุกใส

ประกายที่มีแต่สุดยอดฝีมืออันแท้จริงจึงสามารถเปล่งออกมาได้

อี้จับซากล่าวต่อไป

"ตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านก็ได้เผชิญกับเต๊าะเมี่ยจับซาเกี่ยมมา?"

เมื่อเห็นสารถีชรามีสีหน้าสงสัย อี้จับซารีบอธิบาย

"เมื่อยี่สิบปีก่อน บนยอดเขาสูงสุดของฮั่วซัว การต่อสู้ของท่านกับบิดาผู้ล่วงลับนั้นผู้อื่นไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าทราบ"

มือของสารถีกำแน่นจนเส้นเลือดขึ้นโปน อี้จับซากล่าวต่อ

"การต่อสู้ครั้งนั้น ท่านพ่ายแพ้ในกระบี่ของบิดาผู้ล่วงลับ กาลเวลายี่สิบปีที่ผ่านท่านต้องศึกษาค้นคว้าสิบสามกระบี่คร่าวิญญาณจนกระจ่างซึ้งยิ่ง เนื่องเพราะท่านมีความต้องการล้างแค้นล้างอายในครานั้นให้ได้อยู่เสมอมา"

สารถีชราพลันถอนใจกล่าว

"แต่เสียดายที่มันตายเร็วเกินไป"

"ก็เนื่องเพราะท่านได้ศึกษาค้นคว้าสิบสามกระบี่คร่าชีวิตกระจ่างซึ้งเกินไป ดังนั้นท่านจึงทราบ นอกจากสิบสามกระบี่แล้ว ยังมีกระบี่ที่สิบสี่ ดังนั้นท่านจึงสามารถได้คิดถึงกระบวนท่าทำลายของเมื่อครู่มา"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"นอกจากท่านแล้ว ในโลกน่ากลัวไม่มีบุคคลที่สองอีกเลย"

สารถีชรามิได้ปฏิเสธ อี้จับซากล่าวต่อ

"มิว่าซิขอนั้งหนีไปถึงที่ใด ต่างหนีไม่พ้นเงื้อมมือแฮ่โฮ้วแซได้ ก็ย่อมเนื่องเพราะท่านเช่นกัน"

"อ้อ?"

"ฮ้วยเกี่ยมซิ่งเอ็ง (อินทรีเทพเจ้าเปลวอัคคี) แฮ่โฮ้วปวยซัว มีความเชี่ยวชาญการสืบเสาะร่องรอยเลอเลิศสุดสูงครอบคลุมแผ่นดิน ตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน ก็ไม่มีผู้ใดในบู๊ลิ้มจะสามารถทัดเทียมได้อยู่แล้ว"

สารถีเฒ่าส่งเสียงราบเรียบ

"เรื่องที่ท่านทราบ คล้ายดั่งไม่น้อยจริง ๆ?"

"ใช่ ไม่น้อยจริง ๆ"

ดวงตาสารถีเฒ่าพลันเป็นประกายแวววาวราวกระบี่คมกริบขึ้นทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านก็ย่อมทราบ เราไฉนจึงพลันหายสาบสูญไป หายสาบสูญแล้วไฉนยังไปลดตัวเป็นข้าทาส เป็นสารถีขับรถให้กับแฮ่โฮ้วแซ?"

"เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทราบ"

เรื่องเหล่านี้อี้จับซาไม่จำเป็นต้องทราบจริง ๆ เนื่องเพราะเป็นความลับของผู้อื่น เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นที่เพียรปกปิด แต่อี้จับซามิใช่จะไม่ทราบ

...การแก่งแย่งชิงดีระหว่างเฮียตี่ การลักลอบระหว่างเจ็กซ้อ (น้องชายสามีกับพี่สะใภ้) เมื่อพลาดพลั้งไป ก็กลายเป็นความแค้นจวบชั่วชีวิต

นี่จึงเป็นโศกนาฏกรรมที่มักเกิดขึ้นในตระกูลยิ่งใหญ่ มิเพียงมีแต่ตระกูลแฮ่โฮ้วเท่านั้น

เพียงแต่ว่าเกียรติภูมิอันเจิดจ้าสูงส่งของพวกมัน เพียงพอจะชอนไชนัยน์ตาผู้คนให้ลายพร่างพราย จนผู้คนไม่สามารถจะเห็นเรื่องอัปลักษณ์และโศกเศร้าน่าอนาถเหล่านั้น

...การสูญหายของแฮ่โฮ้วปวยซัวเมื่อคราวกระโน้น ใช่เนื่องเพราะการลักลอบมีพันธะของมันกับตั้วซ้อ (พี่สะใภ้) มัน?

...หลังจากมันหายสาบสูญ แล้วลอบย้อนกลับไป ยินยอมลดตัวเป็นข้าทาสเป็นสารถีขับรถให้แฮ่โฮ้วแช เพราะสาเหตุใดกัน?

...หรือแฮ่โฮ้วแชก็คือบุตรที่เกิดจากผลกรรมการลักลอบได้เสียระหว่างมันกับพี่สะใภ้?

เรื่องเหล่านี้ อี้จับซาไม่ต้องการไปคาดคำนวณ

เนื่องเพราะนั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น ไม่จำเป็นต้องทราบ

และไม่คิดจะทราบด้วย

สารถีชรายังคงจับตามองอี้จับซาดั่งเดิม ด้วยดวงตาที่เป็นประกายไม่คล้ายสารถีชราที่เหนื่อยหน่ายอีกแล้ว

อี้จับซามิได้เบือนหน้าหลบสายตามัน

หากคนที่ไม่มีความละอายในใจ ก็ไม่จำเป็นต้องหลบหลีก มิว่าจะเป็นกระไรต่างไม่ต้องหลบหลีกทั้งสิ้น

สารถีชราพลันถามวาจาที่พิกลอย่างยิ่งขึ้น

"ท่านตอนนี้แซ่ไร?"

"แซ่อี้"

"ท่านก็คืออี้จับซา?"

"ใช่"

"ท่านเป็นบุตรของเฒ่าอี้จริง ๆ"

"ใช่"

หลายคำนี้มิเพียงถามจนพิกล ถามจนพิสดารอย่างยิ่งเท่านั้น ผู้ตอบก็ได้ตอบอย่างพิกลพิสดารเช่นกัน

ที่ถาม ความจริงเป็นวาจาไร้สาระ

ความจริงวาจาไร้สาระมิต้องตอบก็ได้ แต่อี้จับซากลับมิอาจไม่ตอบ

เนื่องเพราะมันทราบ วาจาเหล่านี้มิใช่ไร้สาระ คำพูดต่อไปของสารถีมิใช่เป็นวาจาไร้สาระอีกแล้ว โดยมันกล่าว

"ในเมื่อท่านเป็นบุตรบิดาของท่าน ความจริงเราสมควรฆ่าท่านเสีย"

อี้จับซามิได้เอ่ยปาก เพราะเข้าใจความรู้สึกของชายชรากระจ่าง ในจิตใจของชนชาวนักเลง ความอัปยศในการพ่ายแพ้ นับเป็นความแค้นที่ตราตรึงใจจนไม่มี

วันเลือนลืมได้ชั่วกาลนาน

มีอาฆาตแค้น ก็ต้องชำระล้าง!

สารถีชรากล่าวต่อ

"เมื่อครู่เราก็คิดจะใช้เพลงกระบี่ของตัวท่านไปฆ่าท่าน"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"แต่เสียดายที่แฮ่โฮ้วแชลงมือไม่เข้มแข็งพอ และการเปลี่ยนแปรในกระบี่นั้นของท่าน ก็น่าสะพรึงกลัวเกินไป"

"มันหาใช่ลงมือไม่เข้มแข็ง เพียงแต่ว่า มันสูญเสียความมั่นใจในตัวเองไปดอก"

สารถีชราเงียบงัน อี้จับซากล่าวต่อ

"กระบี่นั้นของข้าพเจ้า มิได้ใช้โดยแคล่วคล่องเจนจัด ดังนั้น หากผู้ลงมือเมื่อครู่เป็นท่าน ข้าพเจ้าอาจจะตายในกระบี่ของท่านก็ได้"

สารถีชราก็ยอมรับ ชายพเนจรผู้นั้นนับว่ามีสายตาคมกล้าอย่างยิ่ง

มันเป็นผู้ใดกันแน่?

ความจริงอัจฉริยะที่ซ่อนกายในพิภพจบแดน มีอยู่มากหลายอย่างยิ่ง ในเมื่อผู้อื่นไม่ต้องการเปิดเผยศักดิ์ศรี ท่านไยต้องไปสืบสาวเอาความให้ได้ด้วย?

อี้จับซากล่าว

"ตอนนี้..."

"ตอนนี้ผิดกันแล้ว"

"ผิดกันในที่ใด?"

"ตอนนี้ท่านมีความมั่นใจในกระบี่นั้นของท่าน กระทั่งเราก็ไม่อาจทำลายได้อีกแล้ว"

"อย่างน้อยท่านพอจะทดลองสักครั้ง"

"ไม่ต้อง"

"เพราะเหตุใด?"

"มีเรื่องบางประการ เมื่อท่านไม่จำเป็นต้องทราบ ดังนั้น มีเรื่องบางประการที่เราก็ไม่จำเป็นต้องทดลอง"

มิยอมให้อี้จับซาเอ่ยปากสอบถามก็กล่าวต่อไป

"ยี่สิบปีก่อน เราพ่ายแพ้ในกระบี่ของบิดาท่าน ยี่สิบปีให้หลัง แฮ่โฮ้วแชพ่ายแพ้ในกระบี่ของท่านอีก เราไยต้องไปทดลองอีก?"

มาตรว่าที่กล่าวจะเป็นวาจาราบเรียบธรรมดา แต่ในกระแสเสียงกลับมีความ

เศร้าเสียใจอย่างบอกมิถูกอยู่

อี้จับซาเข้าใจความหมายของมัน

ที่มันเศร้าเสียใจ อาจบางทีมิใช่การต่อสู้ของเมื่ออดีตยี่สิบปีก่อน แต่เป็นการพ่ายแพ้ของวันนี้

เนื่องเพราะในที่สุดมันก็พบเห็น กระทั่งบุตรของตัวเอง ก็ยังไม่อาจทัดเทียมบุตรของผู้อื่น

นี่จึงเป็นการพ่ายแพ้ที่แท้จริง พ่ายแพ้ที่พินาศย่อยยับ การพ่ายแพ้เยี่ยงนี้ต้องไม่มีวันเหนี่ยวรั้งกลับกลายได้เด็ดขาด แม้นับว่ามันฆ่าบุตรของผู้อื่นไป ก็จะมีคุณประโยชน์ใด?

สารถีชรากล่าวช้า ๆ

"วันนี้ตระกูลแฮ่โฮ้วพ่ายแพ้แล้ว ท่านพอจะพาคนของตระกูลแฮ่โฮ้วไปได้ผู้หนึ่ง"

มันได้ตั้งใจยอมให้อี้จับซาพาตัวซิขอนั้งไป

มันตัดใจไม่ต้องการได้สะใภ้เช่นนี้อีกแล้ว แต่อี้จับซากลับสั่นศีรษะถาม

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะพาผู้ใดไป"

"ท่านไม่คิดจริง ๆ?"

"แต่ข้าพเจ้ากลับคิดจะต้องการ..."

แก้วตาสารถีชราหดเล็กลงทันที สอดคำกลางคัน

"แม้นับว่าท่านคิดจะได้ศีรษะเรา เราก็มอบให้ท่านได้"

อี้จับซาหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดต้องการได้ม้าเร็วตัวหนึ่ง"

นับเป็นม้าเร็วฝีเท้าจัดจริง ๆ

อี้จับซาลงแส้ห้อม้าอย่างดุดัน มิได้รู้สึกรักเสียดายต่ออาชาพ่วงพีที่คัดเลือกมาจากหมู่มาจำนวนหมื่นเลย

กับสุขภาพของตัวเอง ก็ไม่รักเสียดายเช่นกัน

กับการต่อสู้ครั้งนี้ อี้จับซาไม่มีความมั่นใจเหลืออยู่เลย และไม่มีความหวังอยู่อีกด้วย เนื่องเพราะมันทราบ ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายกระบี่นั้นของซาเซี่ยวเอี๊ยได้

ไม่มีเด็ดขาด

มันเพียงหวัง สามารถไปถึงเล็กจุ้ยโอ๊วก่อนหน้าเซาเปีย

เล็กจุ้ยโอ๊วอยู่ที่ใต้ยอดเขาชุ่ยฮุ้นฮง

ซิ่งเกี่ยมซัวจึงสร้างอิงภูเขาประจันบึงน้ำ สิ่งก่อสร้างโบราณแต่กว้างใหญ่

อีกฝั่งหนึ่งของบึงเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ คนในหมู่บ้านมีส่วนมากแซ่เจี่ย ผู้ที่จะไปซิ่งเกี่ยมซัวจึง ปกติมักต้องผ่านการเรียนต่อจากเถ้าแก่แซ่เจี่ยผู้นี้

หมู่บ้านเล็ก ๆ นี้มีนามเฮ่งฮวยซึ้ง ร้านสุราเล็ก ๆ นี้ ก็มีนามเฮ่งฮวยซึ้งเช่นกัน

เมื่ออี้จับซาเร่งรดเดินทางถึงหมู่บ้านเฮ่งฮวยซึ้ง ม้าก็ได้ล้มลงแล้ว

โชคดีที่ตัวอี้จับซายังมิได้ล้มลง

อี้จับซาโถมเข้าไปในร้านสุรา คิดจะหาตัวเถ้าแก่แซ่เจี่ยมาสอบถามว่า เซาเปียได้ถึงที่ซิ่งเกี่ยมซัวจึงแล้วหรือไม่? แต่มิต้องถามเลย

เนื่องเพราะพอโถมเข้าไป ก็พบเห็นคำตอบ

คำตอบที่มีชีวิตโลดเต้นได้

ปรัชญาจากกระบี่

ในร้านสุราเฮ่งฮวยชิงที่แคบเล็ก มีคนอยู่เพียงสองคน อี้จับซาพอโถมเข้าไป ก็ได้เห็นเซาเปีย เซาเปียที่มีชีวิตเป็นปกติ

เซาเปียได้มาถึงก่อนแล้ว!

เซาเปียยังมีชีวิตอยู่!

มันใช่ว่าไปเผชิญกับซาเซี่ยวเอี๊ยมาแล้ว? มันตอนนี้ยังมีชีวิต หรือซาเซี่ยวเอี๊ยตายกับกระบี่มันแล้ว?

อี้จับซาไม่เชื่อ แต่ก็มิอาจไม่เชื่อ

เซาเปียต้าฮงมิใช่คนมีความสะกดกลั้นเยือกเย็น พอถึงที่นี้ จะต้องบุกไปซิ่งเกี่ยมซัวจึงแน่นอน

มันต้องไม่มีการมารอคอยในที่นี้เด็ดขาด

มิว่าผู้ใดเมื่อบุกเข้าในซิ่งเกี่ยมซัวจึง สามารถรอดชีวิตออกมา มีสาเหตุเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

มันสามารถพิชิตคนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในซิ่งเกี่ยมซัวจึง!

เซาเปียสามารถพิชิตซาเซี่ยวเอี๊ยจริง ๆ?

มันใช้วิธีใดไปทำลายกระบี่นั้นของซาเซี่ยวเอี๊ย?

อี้จับซาใคร่จะถามอย่างยิ่ง แต่มิได้ถาม

เนื่องเพราะเซาเปียแม้ยังมีชีวิต แต่เมาแล้ว

เมาอย่างหนัก เมาจนสลบไสล

โชคดีที่อีกผู้หนึ่งในร้านสุรามิได้เมาด้วย มันกำลังส่ายหน้าถอนใจ

"ดูท่าหนุ่มผู้นี้ต้องมิใช่คนดื่มสุรา เพียงดื่มครึ่งชั่งกว่า ก็เมาเป็นเวลาถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ"

คนดื่มสุราไม่เป็น ไฉนต้องดื่มสุราจนเมา?

นั่นเนื่องเพราะความอ้างว้างว้าเหว่หลังจากได้ชัยชนะมา? หรือเนื่องเพราะก่อนจะไปต่อสู้ครั้งสำคัญ คิดจะอาศัยฤทธิ์สุรามาปลอบใจให้กล้าหาญ แต่กลับเมามายไปเสียก่อน?

อี้จับซาอดไม่ได้ต้องถาม

"ท่านคือเถ้าแก่เจี่ยของที่นี้?"

ผู้นั้นที่ความจริงกำลังส่ายหน้าถอนใจ กลับรีบผงกศีรษะรับทันที อี้จับซาถามอีก

"ท่านทราบว่าหนุ่มผู้นี้ได้เผชิญกับซาเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลเจี่ยแล้วหรือไม่?"

"มิทราบ"

"มันใช่ไปถึงที่ซึ่งเกี่ยมซัวจึงแล้ว?"

"มิทราบ"

"ตอนนี้ซาเซี่ยวเอี๊ยอยู่ที่ใด?"

"มิทราบ"

"แล้วท่านทราบกระไร?"

เสียงของอี้จับซาตอนนี้กระด้างเย็นชาแล้ว แต่เถ้าแก่เจี่ยกลับหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ท่านคืออี้จับซา และก็ทราบ ท่านจะไปที่ซึ่งเกี่ยมซัวจึง"

อี้จับซาหัวร่อทันที เรื่องที่สมควรทราบ มันผู้นี้ไม่ทราบ แต่เรื่องที่ไม่ควรทราบมันถึงกับคล้ายทราบกระจ่างทั่วถ้วน

"ท่านพาข้าพเจ้าไปซึ่งเกี่ยมซัวจึงได้หรือไม่?"

"ได้"

น้ำในบึงเล็กจุ้ยโอ๊วสดใสเป็นสีคราม

เสียดายที่ตอนนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ริมบึงไม่มีหลิวอ่อนช้อย แต่มีเรือเร็วลำเรียวผูกอยู่

"เรือลำนี้เตรียมไว้เพื่อรับท่านโดยเฉพาะ ข้าพเจ้าได้เตรียมอยู่สามวันแล้ว"

ทั้งสองขึ้นไปบนเรือ ในเรือมิเพียงมีสุรามีกับแกล้ม ยังมีพิณ กระดานหมากรุก หนังสือเล่มหนึ่ง ก้อนหินที่เรียบลื่นเป็นประกายก้อนหนึ่ง

"นั้นเป็นกระไร?"

"หินลับกระบี่"

เถ้าแก่เจี่ยคล้ายกลัวอี้จับซายังไม่เข้าใจ แย้มยิ้มอธิบายต่อ

"คนที่ไปซิ่งเกี่ยมซัวจึง ข้าพเจ้าได้เห็นมามากหลายแล้ว แต่ละคนพอขึ้นเรือลำนี้ ต่างมีการกระทำที่ผิดแปลกกัน"

อี้จับซาสงบฟัง เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อ

"มีบ้างบางคน พอขึ้นเรือก็ดื่มอย่างไม่คิดชีวิต"

"ดื่มสุราพอจะปลอบขวัญให้เข้มแข็งได้"

อี้จับซากล่าว แล้วรินสุรามาจอกหนึ่ง กรอกแห้งในรวดเดียว กล่าวต่อไป

"แต่ทว่า ดื่มสุราไม่แน่ว่าจะปลอบขวัญให้เข้มแข็ง"

เถ้าแก่เจี่ยเห็นพ้องด้วยทันที ยิ้มพลางกล่าว

"มีบ้างบางคน ดื่มสุราเพราะชมชอบดื่ม"

อี้จับซาดื่มอีกสามจอก เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อ

"และมีบ้างบางคนชมชอบดีดพิณ ดูหนังสือ กระทั่งยังมีบางคน ชอบเดินหมากรุกเพียงผู้เดียว

"เรื่องเหล่านี้ล้วนพอจะผ่อนคลายจิตใจผู้คนได้ เป็นวิธีที่รักษาความสงบเยือกเย็นไว้ได้"

เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อไป

"แต่มีคนจำนวนมากกว่า ที่เมื่อขึ้นเรือลำนี้แล้ว ชมชอบลับกระบี่"

"ลับกระบี่ก็เป็นวิธีรักษาความหนักแน่นเยือกเย็น และยังพอจะไม่ต้องใช้สมองไปครุ่นคิดอีกด้วย"

เถ้าแก่เจี่ยมองกระบี่ของอี้จับซาพลางกล่าวต่อ

"นี่เป็นหินลับกระบี่ที่ดีที่สุด"

อี้จับซาหัวร่อตอบ

"กระบี่ข้าพเจ้าไม่เคยใช้ก้อนหินมาลับเลย"

"มิใช่ก้อนหินใช้กระไร?"

"ลำคอ ลำคอของศัตรู"

ผิวน้ำเป็นระลอกน้อย ๆ สะท้อนแสงสีของอาทิตย์สนธยา ยอดเขาชุ่ยฮุ้นฮงในระยะไกล ยิ่งงามประหนึ่งภาพวาดจากปลายพู่กันจิตรกรฝีมือเยี่ยม

ในเรือสงบเงียบยิ่งนัก เนื่องเพราะเถ้าแก่เจี่ยได้หุบปากไว้แล้ว

ลำคอของมันไม่คิดจะให้ผู้คนลับกระบี่ แต่ดวงตาของมันกลับอดมองที่กระบี่เล่มนั้นไม่ได้ กระบี่ที่บนฝักมีไข่มุกฝังอยู่สิบสามลูก

นี่มิใช่เป็นกระบี่โบราณอันวิเศษ แต่เป็นกระบี่มีชื่อ มีชื่อสูงส่งเกรียงไกรอย่างยิ่ง

อี้จับซาเหม่อมองดูทิวทัศน์ทางนอกหน้าต่างเรือ คล้ายดั่งครุ่นคิดความในใจใดอยู่ โดยมิทราบอีกเนิ่นนานปานใด พลันหันมากล่าว

"ท่านย่อมเคยเห็นเจี่ยซาเชี่ยวเอี๊ยท่านนั้น?"

เถ้าแก่เจี่ยมิอาจยอมรับได้ อี้จับซาถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ ปกติซาเชี่ยวเอี๊ยใช้กระบี่ใด?"

มันเคยเห็นซาเชี่ยวเอี๊ยลงมือมา แต่เห็นในระยะห่างไกลเพียงครั้งเดียว จึงไม่อาจเห็นกระบี่เล่มนั้นชัดเจน และเนื่องเพราะซาเชี่ยวเอี๊ยลงมือรวดเร็วเกินไป ดังนั้นอดมิได้ที่จะถามดู แต่พอคำถามเปล่งไป ก็รู้สึกมากความเกินจำเป็น

เนื่องเพราะคำตอบของเถ้าแก่เจี่ยต้องเป็น 'มิทราบ'

แต่ครั้งนี้ อี้จับซาถึงกับคาดคิดผิด

เถ้าแก่เจี่ยครุ่นคิดพลางตอบช้า ๆ

"ท่านทราบเรื่องการชุมนุมบนยอดเขาฮั้วซัวเมื่อคราโน้นหรือไม่?"

อี้จับซาทราบ เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อ

"ที่ซาเชี่ยวเอี๊ยใช้ ก็คือกระบี่เล่มนั้น"

"กระบี่ที่หนึ่งในแผ่นดิน?!"

เถ้าแก่เจี่ยผงกศีรษะ ถอนใจกล่าว

"นั่นจึงเป็นกระบี่ชื่อดัง ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาจริง ๆ"

อี้จับซายอมรับ เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อ

"มีคนมากหลายที่นั่งเรือลำนี้ไป ก็เพื่อต้องการได้เห็นกระบี่นั้นเป็นขวัญตาสักครั้ง"

"ผู้รับหน้าที่ส่งคนไปในทุกครั้ง คือตัวท่าน?"

"ปกติล้วนใช่ ตอนไป ข้าพเจ้ามักเป็นเพื่อนดื่มสุรา เดินหมากรุกกับพวกท่าน"

"ตอนกลับเล่า?"

"ตอนกลับ ปกติมักเป็นข้าพเจ้ากลับเพียงผู้เดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันเมื่อไปแล้ว มีน้อยคนนักที่จะกลับมาได้"

อาทิตย์สนธยาจางแล้ว ม่านวิกาลเข้มขึ้น

ขุนเขาเขียวขจีที่ห่างไกล ได้เริ่มถูกกลืนหายไปในหมอกหนาของวิกาล ดูไปคล้ายดั่งภาพวาดที่เก่าจนสีซีดจาง

ในเรือยิ่งสงบเงียบ เนื่องเพราะอี้จับซาก็ได้หุบปากลงด้วยแล้ว

การไปของมันในครานี้ ใช่ยังสามารถรอดกลับมาหรือไม่?

มันพลันนึกถึงเรื่องอีกมากหลาย เรื่องมากมายที่ไม่สมควรไปนึกถึง

นึกถึงเมื่อครั้งยังเยาว์วัย นึกถึงบรรดาเพื่อนเล่นในสมัยนั้น และก็นึกถึงคนที่ตายกับคมกระบี่ของตน

ในจำนวนนั้น มีมากน้อยเท่าใดที่ไม่สมควรตาย?

และก็ได้นึกถึงสตรีที่นอนด้วยเป็นคนแรก ตอนนั้นมันยังเป็นทารกใหญ่ แต่นางกลับเชี่ยวชาญชำนาญยิ่ง

สำหรับกับมันแล้ว เหตุการณ์ครั้งนั้นมิใช่เป็นประสบการณ์ที่น่าสนใจจำเลย แต่ตอนนี้กลับพาลไปนึกขึ้นมาเสียได้

กระทั่งยังนึกถึงซิขอนั้ง

ตอนนี้มิทราบว่านางติดตามแฮ่โฮ้วแชกลับไปหรือไม่? แฮ่โฮ้วแชยังต้องการนางอีกหรือไม่?

ความจริงเรื่องเหล่านี้มันไม่จำเป็นต้องไปคิด และตัวมันเองก็ไม่ปรารถนาจะไปคิดถึงเลย

แต่ทว่า ตอนนี้กลับล้วนคิดขึ้นมา คิดจนว้าวุ่นสับสนยิ่ง

ในขณะที่ความคิดสับสนวุ่นวายที่สุดนั้น พลันเห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ในม่านวิกาลของซิวเทียน ยืนอยู่ที่ริมบึงเขียวขจี

ตอนความคิดของผู้คนสับสนวุ่นวายที่สุดนั้น ปกติยากยิ่งที่จะเห็นคนผู้อื่นเรื่องราวอื่น ๆ

แต่อี้จับซากลับเห็นคนผู้นี้ในตอนที่ความคิดกำลังยุ่งวุ่นวายที่สุด

คนผู้นั้นมิได้พิเศษอย่างไร เป็นคนมีวัยกลางคน อาจบางทียังชรากว่ากลางคนบ้าง จอนหูทั้งสองข้างขาวประปราย ดวงตามีประกายเหนื่อยหน่ายของคนชรา

มันสวมใส่สมถะอย่างยิ่ง เสื้อยาวสีเขียว รองเท้าผ้า ถุงเท้าขาว

ดูไปมันเป็นเพียงคนธรรมดาที่สามัญยิ่ง เดินอย่างเฉื่อย ๆ ชา ๆ มาที่ริมบึง

เล็กจุ้ยโอ๊ว เมื่อเห็นทิวทัศน์ของปลายฤดูใบไม้ร่วงที่ทาบอยู่บนผิวน้ำแล้ว ก็หยุดยืนลงอย่างไม่ตั้งใจ

อาจบางทีเนื่องเพราะมันธรรมดาจนสามัญเกินไป เฉกเช่นกับม่านวิกาลปลายฤดูชิวเทียน ดังนั้นอี้จับซาจึงพบเห็นมัน

ยิ่งเป็นเรื่องหรือคนที่ธรรมดา บางครั้งกลับยิ่งยากจะมิไปสนใจสังเกตมัน

อี้จับซาพบเห็นมัน ก็คล้ายดั่งได้พบเห็นทิวทัศน์วิกาลของชิวเทียน ในใจเพียงรู้สึกปลอดโปร่งอย่างยิ่ง เยือกเย็นอย่างยิ่ง สวยงามอย่างยิ่ง ไม่มีความแตกตื่นสงสัยหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้สักน้อยนิดโดยเด็ดขาด

เถ้าแก่เจี่ยก็เห็นคนผู้นั้นเช่นกัน แต่กลับมีทีท่าแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง กระทั่งยังมีความหวาดหวั่นอยู่เล็กน้อยด้วย

อี้จับซาอดมิได้ต้องถามไป

"ท่านทราบหรือไม่? จึงจู๊รุ่นนี้ของซิ่งเกี่ยมซัวจึงคือผู้ใด?"

อี้จับซาย่อมทราบว่าคือเจี่ยอ๊วงซุน จึงตอบไปทันที เถ้าแก่เจี่ยผงกศีรษะกล่าว

"ผู้ที่ท่านเห็นในตอนนี้ก็คือเจี่ยจึงจู๊ (ประมุขตึกแซ่เจี่ย) นามเจี่ยอ๊วงซุน"

เจี่ยอ๊วงซุนมิใช่วีรบุรุษที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม อิทธิพลอำนาจครอบคลุมบู๊ลิ้ม

เท่าที่ท่านมีนามกระเดื่องดังในแผ่นดิน เพียงเนื่องเพราะท่านเป็นประมุขตึกซิ่งเกี่ยมซัวจึงเท่านั้น

อี้จับซาทราบประการนี้ แต่กลับคาดคิดไม่ถึง เจี่ยจึงจู๊ผู้มีชื่อกระเดื่องดังไปทั้งแผ่นดิน ถึงกับเป็นคนที่เยือกเย็นสมถะ ธรรมดาจนสามัญปานนี้

ดูไปท่านแม้ไม่เฒ่าชรานัก แต่ช่วงชีวิตของท่านกลับได้เห็นยามสนธยาแล้ว สงบและเยือกเย็นเช่นดั่งสนธยาปลายฤดูใบไม้ร่วง ไม่มีเรื่องอื่นใดในโลกที่จะโยกคลอนจิตใจท่านให้หวั่นไหวละโมบอีกแล้ว

มือของท่านก็แห้งสะอาดและอบอุ่น

ท่านตอนนี้กุมมือของอี้จับซาอยู่ แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านมิต้องแนะนำตัวเอง เรารู้จักท่าน"

"แต่ผู้อาวุโส..."

"อย่าได้ยกย่องเราเป็นผู้อาวุโสเป็นอันขาด เมื่อถึงที่นี้ ท่านก็เป็นอาคันตุกะ

ของเรา"

อี้จับซามิได้ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนอีก และมิได้เกรงใจอีกด้วย

ถูกมือข้างนั้นกุมไว้ ในใจมันพลันบังเกิดความอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก แต่ทว่ามืออีกข้างหนึ่งของมันยังคงกำด้ามกระบี่ไว้แนบแน่น

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าว

"บ้านของเราอยู่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก พวกเราพอจะเดินกันช้า ๆ ไปได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มีโอกาสได้เดินเคียงคู่กับท่าน ทอดน่องในดินฟ้าอากาศที่สวยงามแจ่มใสเช่นนี้ นับเป็นเรื่องที่สำราญใจมากอยู่"

มาตรว่าแสงหลงเหลือของอาทิตย์อัสดงลับหายไปแล้ว แต่ใบปัง (สีแดง) บนเนินเขายังคงสดใสกระจ่างตา

ในป่าต้นปังมีทางศิลาเล็ก ๆ อยู่สายหนึ่ง

เจี่ยอ๊วงซุนเดินช้าอย่างยิ่ง สำหรับท่านแล้ว มาตรว่าช่วงชีวิตที่เหลือมีอยู่สั้นอย่างยิ่ง แต่ท่านไม่รุ่มร้อนลนลาน ไม่กระวนกระวายเลย

ทอดตามองไปในระยะไกล สิ่งก่อสร้างที่สูงใหญ่โบราณของซิ่งเกี่ยมซัวจึงรำไรในสายตาแล้ว

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวอีก

"นั่นเป็นบรรพบุรุษของเราสร้างไว้ ตั้งแต่เมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน จนบัดนี้ยังมิได้ดัดแปลงแก้ไขสักน้อยนิด"

เสียงของท่านคล้ายสะท้านด้วยความสะทกสะท้อนเมื่อกล่าวต่อ

"แต่คนในที่นี้กลับเปลี่ยนแปร เปลี่ยนแปรมากหลายอย่างยิ่ง"

อี้จับซาสงบฟัง ฟังความสะทกสะท้อนในใจของชายชราผู้นี้ออก เพียงแต่ว่าเป็นความสะทกสะท้อนเท่านั้น มิใช่โศกเศร้าเสียใจ

เนื่องเพราะท่านปลงทุกประการตกแล้ว

ความจริงมนุษย์เราก็ต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ มิใช่ดีขึ้นก็เลวลง ไยต้องไปโศกเศร้าเสียใจ?

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"ผู้สร้างหมู่ตึกนี้ก็คือบรรพบุรุษรุ่นแรกของที่นี่ ท่านน่ากลัวก็รู้จักท่านอยู่?"

อี้จับซาย่อมรู้จัก

เมื่อสองร้อยปีก่อน ผู้กล้าหาญนามกระเดื่องทั้งแผ่นดินขึ้นชุมนุมบนยอดเขา

ฮั้วซัว ถกหลักวิชาบู๊วิจารณ์เพลงกระบี่ นั่นเป็นอดีตที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ลุ่มหลงได้เพียงใด? สามารถได้รับความเคารพเทิดทูนจากผู้กล้าหาญเลื่องชื่อทั้งแผ่นดินในยุคนั้น นั่นต้องเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ปานใด?

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"หลังจากท่านผู้เฒ่าอสัญกรรมไปแล้ว ที่นี้ได้ผ่านต่อ ๆ มาอีกหลายชั่วคน มาตรว่าไม่มีสักผู้เดียวจะสามารถทัดเทียมท่านผู้เฒ่า แต่บรรพบุรุษทุกรุ่นของตระกูลเจี่ยต่างเคยมีช่วงชีวิตที่เจิดจ้าเกรียงไกร เคยกระทำเรื่องที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินมา"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มีแต่เราเท่านั้น เราเป็นเพียงคนธรรมดาที่สามัญยิ่ง ความจริงไม่คู่ควรเป็นบุตรหลานตระกูลเจี่ยเลย"

รอยยิ้มของท่านเยือกเย็นกระไรปานนั้น สงบนุ่มนวลกระไรปานนั้น กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะเราทราบ ตัวเองเป็นคนธรรมดาไร้ความสามารถ ดังนั้น เรากลับมีโอกาสได้เสพสุขของชีวิตที่สงบร่มเย็น"

อี้จับซามีแต่สงบฟัง วาจาของผู้เฒ่าท่านนี้มันไม่มีปัญญาที่จะสอดปากต่อคำด้วยเลย

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวสืบไป

"เรามีธิดาสองคน บุตรสามคน ธิดาคนโตของเราวิวาห์ให้กับบุรุษหนุ่มที่มีอนาคตสุกใสผู้หนึ่ง แต่เสียดายที่มันผยองลำพองเกินไป ดังนั้น จึงตายไปเร็วอย่างยิ่ง"

อี้จับซาเคยได้ยินเรื่องราวนี้

ตั้วเสียวเจี๊ยะตระกูลเจี่ย วิวาห์ให้กับมือกระบี่วัยฉกรรจ์ซึ่งเข้มแข็งห้าวหาญที่สุดในวงพวกนักเลงยุคนั้น

พวกท่านตายเร็วเกินไปจริง ๆ ตายอยู่ในห้องหอของคืนวิวาห์ ถูกคนลอบประทุษในห้องหอนั้น

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"บุตรีคนรองของเราก็ตายเร็วอย่างยิ่ง ตายเพราะความตรอมใจ เนื่องเพราะที่นางรักนั้น เป็นเด็กรับใช้ประจำตัวของเรา นางไม่กล้าบอกออกมา พวกเราก็ไม่ทราบ ดังนั้นจึงได้ยกนางให้วิวาห์กับอีกตระกูลหนึ่ง ยังไม่ถึงกำหนดวิวาห์ นางก็ได้ตายไปโดยสงบเงียบงัน"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ความจริง หากนางบอกความในใจออกมา พวกเราต้องไม่คัดค้านเด็ดขาด

เด็กรับใช้ผู้นั้นของเราก็เป็นทารกที่ดียิ่ง"

นั่นเป็นการถอนใจครั้งแรกของท่าน แต่เป็นการถอนใจที่อับจนปัญญา มิใช่ถอนใจด้วยความโศกเศร้าเสียใจ

...มนุษย์เราไยต้องไปเศร้าเสียใจกับอดีตที่ผ่านพ้น?

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"บุตรคนโตของเราปัญญาอ่อน ตายตั้งแต่ยังเยาว์วัย บุตรคนรองของเราเพราะต้องการล้างแค้นแทนเจ้เจ๊กับเจ๊ฮู (พี่สาวพี่เขย) ต่อสู้จนตัวตายที่ภูเขาอิมซัว"

กลุ่มปิศาจอิมซัวที่ลอบประทษเจี่ยตั้วเสียวเจี๊ยะและสามีนาง หลังจากการต่อสู้ครั้งนั้นแล้ว ไม่มีผู้รอดชีวิตเลยสักคนเดียว

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"เคราะห์กรรมในตระกูลของพวกเรา เราหาได้ตำหนิตัดพ้อผู้ใดไม่"

เสียงของท่านยังคงสงบเยือกเย็นอย่างยิ่งเมื่อกล่าวต่อ

"แต่ละคนต่างมีชะตาชีวิตของตัวเอง เป็นบุญวาสนาหรือเคราะห์กรรม ต่างไม่อาจตัดพ้อตำหนิผู้อื่น ดังนั้น ในหลายปีนี้ เราก็ได้เริ่มปลงตกแล้ว"

คนเมื่อผ่านเคราะห์กรรมและความเศร้ารันทดมากหลายปานนั้นมา ยังสามารถรักษาความสงบเยือกเย็นของจิตใจไว้ได้ อาศัยเพียงประการนี้ ก็ทราบว่าต้องเป็นยอดคนที่เหนือธรรมดามากมายยิ่ง

อี้จับซานับถืออย่างยิ่ง นับถือโดยใจจริง

"เราตอนนี้ปลงตกกระจ่าง ที่สร้างเคราะห์กรรมเหล่านั้นขึ้น อาจบางทีเนื่องเพราะบรรพบุรุษตระกูลเจี่ยของพวกเรา สร้างบาปกรรมของการฆ่าฟันมากเกินไป..."

สามารถได้คิดถึงประการนี้ ยิ่งเป็นที่ผู้คนต้องนับถือ

แต่ไฉนท่านจึงบอกเล่าเรื่องเหล่านี้แก่ผู้อื่น? นี่ความจริงเป็นความลับในตระกูลของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นได้ทราบด้วย

...ท่านบอกเรื่องเหล่านี้แก่เรา ใช่เนื่องเพราะท่านได้ถือเราเป็นคนตายไปแล้ว?

มีแต่คนตาย จึงไม่อาจแพร่งพรายความลับไปได้ตลอดกาล

อี้จับซาได้คิดความนี้กระจ่างมาแล้ว แต่มิแยแสสนใจ ยิ่งไม่หวั่นวิตกด้วย

เนื่องเพราะมันปลงตก ผู้อื่นมีความเห็นต่อมันสถานใด มันไม่แยแสสนใจมาเนิ่นนานแล้ว

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อไป

"ท่านก็ย่อมทราบ เรายังมีบุตรอีกคนหนึ่งนามเจี่ยเฮียวฮง"

อี้จับซารับคำ เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อไป

"มันนับเป็นทารกที่ชาญฉลาดอย่างยิ่งจริง ๆ ความขลังทั้งมวลของตระกูลเจี่ยคล้ายดั่งอยู่รวมในตัวมันคนเดียวจนหมดสิ้น"

อี้จับซากล่าวขึ้นเป็นครั้งแรก

"ข้าพเจ้าทราบ ตอนท่านยังเยาว์วัย ก็เคยพิชิตฮั่วเซี่ยวคุนที่เป็นยอดกระบี่มีชื่อในยุคนั้นพ่ายแพ้"

"เพลงกระบี่ของฮั่วเซี่ยวคุนหาได้สูงส่งดั่งที่เล่าลือกันไม่ และทะนงโอหังเกินไปมิได้แยแสต่อทารกวัยสิบกว่าปีอยู่ในสายตาเลย"

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"คนที่จะฝึกกระบี่ สมควรมีจิตศรัทธาอันซื่อบริสุทธิ์ หนักแน่นจริงจัง ไม่อาจยโสโอหัง ยโสโอหังง่ายต่อการชะล่าเลินเล่อ มิว่าความเลินเล่อใด ๆ ที่มีเพียงน้อยนิดต่างพอจะเป็นชนวนให้ถึงแก่ชีวิตได้"

นับเป็นวาจาที่ล้ำค่ากว่าเพชรทองจริง ๆ อี้จับซาย่อมสงบฟังด้วยความนับถือ

เจี่ยอ๊วงซุนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่ทารกผู้นั้นของเราไม่มีจุดอ่อนเช่นนี้ มันมาตรแม้นจะขึ้นชื่อตั้งแต่เยาว์วัยแต่มันยังมิเคยดูแคลนผู้ใดมาก่อนเลย"

อี้จับซาอดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เพียงอาศัยประการนี้ ก็ไม่อาจตำหนิที่ท่านสามารถโดดเด่นเป็นเอกไร้ผู้ต่อต้านทั้งแดนดิน"

เจี่ยอ๊วงซุนพลันถอนใจกล่าว

"เสียดายนั่นก็เป็นเคราะห์กรรมของมัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันมิเคยดูแคลนผู้ใด ดังนั้น ต่อสู้กับผู้ใด เป็นทุ่มเทสุดสิ้นความสามารถ"

ท่านมิได้กล่าวสืบไป อี้จับซาก็ได้เข้าใจความหมายของท่านแล้ว

คนที่เมื่อต่อสู้เป็นต้องทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ กระบี่ก็ต้องทำอันตรายคนอย่างแน่นอน

มันทราบอยู่นานแล้ว ในคมกระบี่ของซาเซี่ยวเอี๊ย ไม่เคยมีคนรอดชีวิตได้เลย

เจี่ยอ๊วงซุนถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"ความผิดพลาดที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิตมัน ก็คือมีบาปกรรมฆ่าฟันรุนแรงเกินไป"

"นั่นมิใช่ความผิดของท่าน"

"มิใช่?"

"อาจบางทีท่านไม่คิดจะฆ่าคน ที่ท่านฆ่าคนเนื่องเพราะไม่มีทางอื่นให้เลือก"

...ท่านไม่ฆ่าเรา เราก็ฆ่าท่าน

อี้จับซาถอนใจกล่าว

"คนเราเมื่อเข้าไปในวงพวกนักเลง มีบางครั้งจำต้องกระทำเรื่องที่ตัวเองไม่ปรารถนายินยอม ฆ่าคนก็เช่นเดียวกัน"

เจี่ยอ๊วงซุนหันมามอง จ้องอยู่เป็นเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"นึกมิถึง ท่านถึงกับเข้าใจมันกระจ่างปานนี้"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ฆ่าคน"

"ท่านใช่มีความต้องการฆ่ามันอย่างยิ่ง?"

"ใช่"

"ท่านสัตย์ซื่อเปิดเผยยิ่ง"

คนที่ฆ่าคนต้องมีความเปิดเผยสัตย์ซื่อ คนไม่เปิดเผยสัตย์ซื่อ ปกติมักต้องตายในกระบี่ผู้อื่น

คนที่ฝึกกระบี่ก็ต้องมีความศรัทธาโดยจริงใจ ซึ่งก็เป็นเหตุผลเดียวกัน

เจี่ยอ๊วงซุนจับตามองอี้จับซาแน่วนิ่ง ในดวงตาพลันปรากฏประกายที่พิกลอย่างยิ่ง พลันโพล่งขึ้น

"ประเสริฐมาก ตามเรามา"

"ขอบคุณท่าน"

'ขอบคุณท่าน' ความจริงเป็นวาจาที่ธรรมดาอย่างยิ่ง

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ มันถึงกับกล่าววาจานี้มาได้ ก็กลายเป็นประหลาดจนพิกลยิ่งแล้ว

มันไฉนต้องขอบคุณ? เป็นเนื่องเพราะผู้เฒ่ามีความเข้าใจตัวมัน? หรือเนื่องเพราะผู้เฒ่าพามันไปหาความตาย?

มันที่จริงก็หาความตายอยู่แล้ว?

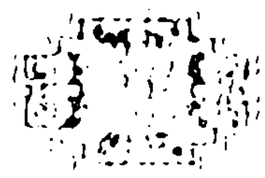

เมื่อม่านราตรีคลี่คลุมลงมา ในหมู่ตึกซึ่งเกี่ยมซัวจึงก็จุดประทีปโคมไฟสว่างไสว

ทั้งสองเดินเข้าไปในห้องที่อยู่ข้างห้องโถงใหญ่

ห้องโถงใหญ่มีแสงไฟสว่างไสวเจิดจ้า แต่ในห้องนี้กลับมีแสงริบหรี่เลือนราง ของทุกสิ่งในห้องต่างมีผ้าดำผืนหนึ่งคลุมไว้ ยิ่งเน้นให้เห็นเย็นเยือกสยิวใจ

ไฉนเจี่ยอ๊วงซุนจึงไม่ต้อนรับอาคันตุกะในห้องโถงใหญ่? ไฉนจึงพาอี้จับซามาที่นี้?

อี้จับซามิได้ถาม และไม่ต้องถาม

เจี่ยอ๊วงซุนได้เลิกผ้าดำผืนหนึ่งออก เผยห้าป้ายขวางแผ่นหนึ่งกับอักษรทองคำ มีประกายแวววาวห้าตัว

"ทีแอ๋เต้ยอี๊ดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งในแผ่นดิน)"

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวช้า ๆ

"นี่ก็คือเกียรติภูมิที่นับแต่โบราณจวบปัจจุบันยังไม่มีชนชาวนักเลงใดได้มา บุตรหลานตระกูลเจี่ยถนอมเทิดทูนต่อมันอย่างยิ่งเสมอมา และก็ละอายอย่างยิ่งด้วย"

"ละอาย?"

"เนื่องเพราะหลังจากท่านผู้เฒ่าถึงแก่อสัญกรรมแล้ว บุตรหลานตระกูลเจี่ย ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิบัติจนมีคุณสมบัติคู่ควรกับอักษรห้าตัวนี้"

แต่ในปัจจุบัน บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินได้ยอมรับ มีคนผู้หนึ่งที่มีคุณสมบัติรับอักษร ห้าตัวนี้ไว้แล้ว

มีเพียงผู้เดียว

ซาเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลเจี่ย

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อไป

"ดังนั้นเอง กระบี่เล่มเดิมที่ท่านผู้เฒ่าเคยนำขึ้นไปบนยอดเขาฮั้วซัว ในปัจจุบัน ก็ได้ถ่ายทอดให้แก่มัน"

เน้นเสียงกล่าวต่อดังกังวานกว่าเดิม

"กระบี่เล่มนั้นมิเคยถูกใช้มาเป็นเวลานานปีแล้ว จวบจนบัดนี้ จึงได้ถ่ายทอด แก่มัน"

อี้จับซาเข้าใจ นอกจากมัน ยังมีผู้ใดคู่ควรใช้กระบี่เล่มนั้น?

เจี่ยอ๊วงซุนกล่าวต่อ

"ท่านต้องการเห็นกระบี่เล่มนั้นหรือไม่?"

"ต้องการ ต้องการอย่างยิ่ง"

มีผ้าดำอีกผืนหนึ่งถูกเลิกขึ้น เผยเห็นแคร่ไม้

บนแคร่ไม้มีกระบี่เล่มหนึ่ง

ฝักกระบี่เป็นสีดำ มาตรว่าเก่ามากแล้ว แต่ยังคงรักษาไว้สมบูรณ์ยิ่ง

พู่กระบี่สีเหลืองเข้มจางลงมากแล้ว แต่โกร่งกระบี่ลักษณะโบราณยังคงมีประกายแวววาว

เจี่ยอ๊วงซุนยืนสงบอยู่เบื้องหน้ากระบี่เล่มนั้น คล้ายดั่งยืนสำรวมต่อหน้าองค์เทพเจ้าที่ให้ความเคารพเทิดทูนสุดสูง

จิตใจอี้จับซาก็เป็นเช่นเดียวกัน กระทั่งยังสัตย์ซื่อจริงจังกว่าเจี่ยอ๊วงซุนเสียอีก เนื่องเพราะมันทราบ ในโลกมีแต่กระบี่เล่มนี้เท่านั้นที่สามารถฆ่ามันได้!

เจี่ยอ๊วงซุนพลันกล่าว

"นี่มิใช่เป็นกระบี่ที่สร้างจากฝีมือช่างเลื่องลือ และมิใช่กระบี่โบราณอันคมกริบ

"แต่นี่เป็นกระบี่มีชื่อที่ไม่มีกระบี่ใดในแดนดินทัดเทียม"

"มันใช่จริง ๆ เพียงแต่ว่า ที่ข้าพเจ้าต้องการเห็นจริง ๆ มิใช่กระบี่เล่มนี้"

"เราทราบ"

"ที่ข้าพเจ้าต้องการเห็น คือเจ้าของกระบี่เล่มนี้ เจ้าของในรุ่นปัจจุบัน"

"ตอนนี้ท่านได้อยู่ประจันหน้ากับมันแล้ว"

ที่อยู่เบื้องหน้าอี้จับซา เป็นแคร่ไม้สำหรับไว้กระบี่

หลังแคร่ยังมีของที่ใช้ผ้าดำอีกผืนหนึ่งคลุมอยู่ เป็นของยาว ๆ สภาพสี่เหลี่ยมผืนผ้า

ในใจอี้จับซาพลันรู้สึกเย็นเยือกจนบอกไม่ถูก ความเย็นแผ่ซ่านจนทั่วสรรพางค์กายในบัดดล

มันได้รู้สึกถึงเรื่องอัปมงคลรายหนึ่งแล้ว!

มันคิดจะถาม แต่ไม่กล้าถาม

กระทั่งยังไม่กล้าเชื่อ และไม่ต้องการเชื่อ มันเพียงหวัง ความรู้สึกนี้เป็นอุปาทานที่ผิดพลาด

เสียดายที่มันเข้าใจไม่ผิด

เมื่อผ้าดำผืนนั้นถูกเลิกขึ้น เผยเห็นโลงไม้มาโลงหนึ่ง เป็นโลงที่ใหม่เอี่ยมคล้ายดั่งยังมีอักษรอยู่อีกแปดเก้าตัว

อี้จับซาเพียงเห็นสามตัว

"เจี่ยเฮียวฮง..."

แสงโคมไฟในห้องโถงแม้ยังคงสว่างไสวดั่งเดิม แต่มิว่าเป็นแสงสว่างปานใดยังคงไม่อาจส่องจิตใจอี้จับซาให้แจ่มใสด้วย

เนื่องเพราะประกายในดวงใจของมันสูญสลายไปแล้ว

ประกายของกระบี่สูญสลายไป...กระบี่เพียงเล่มเดียวที่สามารถฆ่ามัน!

"ฮงน้อยได้ตายไปสิบเจ็ดวันแล้ว"

นั่นย่อมมิใช่ตายในกระบี่เซาเปียเด็ดขาด ไม่มีผู้ใดสามารถพิชิตท่านพ่ายแพ้ไม่มีผู้ใดโดยเด็ดขาด

หนึ่งเดียวที่สามารถพิชิตท่าน คือชะตาชีวิต

...แต่ละคนต่างมีชะตาชีวิตของตัวเอง อาจบางทีชะตาชีวิตของท่านรุ่งโรจน์โชติช่วงเกินไป จึงได้สั้นจนเกินไป

"แม้มันตายโดยกะทันหัน แต่สงบเยือกเย็นยิ่ง"

ในดวงตาของผู้เฒ่ามีหยาดน้ำขึ้นแล้ว กระแสเสียงยังคงราบเรียบเยือกเย็น

"เรามิได้เศร้าเสียใจเกินไปนัก เนื่องเพราะชีวิตของมันยืนยาวมาเพียงพอ ชีวิตของมันมีคุณค่าเพียงพอ ตายโดยไม่มีความเสียใจอีกแล้ว"

ท่านพลันหันถามอี้จับซา

"ท่านเป็นยินดีให้สงบงันชั่วชีวิต หรือยินยอมมีชีวิตเช่นดั่งมันเพียงสามปี?"

อี้จับซามิได้ตอบ และไม่จำเป็นต้องตอบ

ท่านยินยอมเป็นดาวตก? หรือยินยอมเป็นเทียนไข?

...ประกายของดาวตกแม้สั้นอย่างยิ่ง แต่นั่นเป็นประกายที่เจิดจ้าแจ่มใสและสวยงาม ไหนเลยจะเป็นเทียนไขหมื่น ๆ พัน ๆ เล่มสามารถทัดเทียมได้?

ในห้องโถงแม้มีแสงโคมไฟสว่างไสว แต่อี้จับซากลับยินยอมเดินเข้าไปในความมืด

ที่ทิวเขาอันสุดไกล มีความมืดกว้างขวางไร้ขอบเขตสุดสิ้น

อี้จับซาพลันกล่าว

"เรื่องราวที่ท่านบอกกับข้าพเจ้าเมื่อครู่ หาใช่เนื่องเพราะท่านได้เห็นข้าพเจ้าเป็นคนตายแล้ว?"

"ย่อมไม่ใช่แน่"

ซาเซี่ยวเอี๊ยตายไปแล้ว มันไหนเลยจะตายได้?

อี้จับซาพลันหันหน้าไปประจันกับเจี่ยอ๊วงซุน ถามขึ้นอีก

"ท่านไฉนบอกเรื่องเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า?"

"เนื่องเพราะเราทราบ ท่านมาเพื่อหาที่ตาย"

"ท่านทราบ?"

"เราดูออกถึงความเคารพและเทิดทูนที่ท่านมีต่อเฮียวฮง ท่านเองก็ทราบ ต้องไม่มีทางพิชิตมันแน่นอนเด็ดขาด"

"แต่มาหาที่ตาย กลับมิใช่เป็นเรื่องที่มีคุณค่าควรให้นับถือ"

"ใช่แล้ว"

เจี่ยอ๊วงซุนรับคำแล้วหัวร่อ แต่เป็นการหัวร่อที่รันทดหดหู่ กล่าวสืบไป

"อย่างน้อยเรานับถือท่าน เนื่องเพราะเราต้องไม่มีความกล้าระดับนี้ เราเป็นเพียงคนธรรมดาที่สามัญ และยังแก่ชราแล้ว..."

เสียงของท่านยิ่งกล่าวยิ่งเบา แผ่วเบาราวกับเสียงทอดถอนใจ

ลมชิวเทียนก็แผ่วเบาราวทอดถอนใจ

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนถลันออกมาจากในความมืดผู้หนึ่ง และกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

คนผู้หนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง

ท่วงท่าของคนแคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งเหยี่ยวร้าย กระบี่ที่เสือกแทงรวดเร็วดั่งสายฟ้า

คนผู้นี้ปรากฏตัวที่ด้านหลังเจี่ยอ๊วงซุน กระบี่นี้แทงเข้าใส่กลางหลังของท่าน

รอจนเมื่ออี้จับซาพบเห็น ก็ไม่อาจจะช่วยต้านทานแทนท่านแล้ว

แต่เจี่ยอ๊วงซุนกลับคล้ายไม่รู้สึกตัวสักน้อยนิด เพียงแต่ถอนหายใจ ก้มลงไปเก็บใบไม้แห้งบนพื้นมาใบหนึ่ง

ท่วงท่าของท่านเชื่องช้าอย่างยิ่ง

ที่ท่านก้มลงเก็บใบไม้แห้ง คล้ายดั่งเพียงแต่ เนื่องเพราะความสะทกสะท้อนใจเท่านั้น

ชีวิตของท่านคล้ายเป็นใบไม้แห้งนี้ แห้งกรอบร่วงหล่นลงจากกิ่ง

แต่ท่านก็พอดีหลบกระบี่ที่รวดเร็วดั่งสายฟ้านั้นไปได้!

พริบตานั้น ประกายกระบี่ที่แทงใส่กลางหลังท่านชัด ๆ กลับพาลพอดีแทงใส่อากาศไป

ช่วงเวลายามนั้น รวดเร็วปานสายฟ้าแลบขึ้นวูบเดียว

ผู้ที่โถมเข้ามาได้ทุ่มเทพละกำลังจนหมดสิ้นแล้ว จึงไม่อาจจะรั้งร่างทรงกายมั่นตัวของมันจึงพุ่งข้ามหลังของผู้เฒ่า กระบี่ในมือก็เปลี่ยนเป็นแทงใส่อี้จับซาที่อยู่เบื้องหน้าแทน

กำลังหลงเหลือของกระบี่นี้ยังคงมีอยู่ ยังคงสามารถแทงผู้หนึ่งผู้ใดตายได้

อย่างง่ายดาย

อี้จับซามิอาจไม่ตีโต้ตอบได้

กระบี่ของมันออกจากฝักแล้ว ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

ร่างกลางอากาศของคนผู้นั้นตีลังกาควับ พลิ้วไปลงกับพื้นที่ห่างอีกเจ็ดเชียะ ใบหน้าเขียวคล้ำของมันไม่มีแววเมามายเลย

"เชาเปีย!"

อี้จับซาต้องโพล่งขึ้นโดยไม่รู้ตัว ในกระแสเสียงมีความหมายแตกตื่นสงสัยสามส่วน เสียดายอยู่เจ็ดส่วน

เชาเปียจับตามองมัน ในดวงตาก็มีประกายแตกตื่นสงสัยและหวาดหวั่นขวัญเสีย คิดจะเอ่ยปากกล่าวกระไร แต่มิได้ส่งเสียงออกมา

คอหอยของมันพลันมีโลหิตฉีดออกมาสายหนึ่ง แล้วจึงหงายตึงลงกับพื้น

ลมชิวเทียนยังคงทอดถอนใจ

เจี่ยอ๊วงซุนเก็บใบไม้แห้งใบนั้นขึ้นอย่างเชื่องช้า จับตามองโดยสงบเยือกเย็นคล้ายดั่งมิได้รู้ตัว เมื่อครู่เกิดเรื่องราวใด

แต่ในช่วงพริบตานั้น ได้มีชีวิตของอีกผู้หนึ่งปลิดปลงลงเช่นดั่งใบไม้แห้ง

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก คนเล่า?

เจี่ยอ๊วงซุนก้มลงช้า ๆ วางใบไม้แห้งใบนั้นลงกับพื้นเบา ๆ

อี้จับซามองท่านอยู่ตลอดเวลาจนไม่กะพริบ ดวงตามีประกายทั้งเคารพทั้งเทิดทูนเจิดจ้าแจ่มใส

จวบจนบัดนี้มันจึงได้พบเห็น ชายชราผู้นี้จึงนับเป็นสุดยอดฝีมือที่ง่ำไว้ไม่ยอมแสดงออก

พลังฝีมือของท่านได้ถึงระดับเลอเลิศสูงสุด ถึงระดับผนึกร่วมกับธรรมชาติ โดยไม่มีเค้ามูลร่องรอยให้สังเกตพบอีกแล้ว!

ดังนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถดูออก!

ตอนความหนาวกรายมา ท่านไม่มีทางจะดูพลังของมันออก แต่มันกลับสามารถผนึกน้ำให้เป็นก้อนแข็ง คุกคามให้คนหนาวตายไปโดยไม่มีสภาพ

"เราเป็นเพียงคนธรรมดาเท่านั้น"

ธรรมดาเช่นดั่งท่านเยี่ยงนี้ จะต้องฝึกมาจากความไม่ธรรมดาเนิ่นนานปีเพียงใด?!

ในโลกนี้ มีสักกี่คนที่สามารถกระทำถึงระดับ 'ธรรมดา' สองคำนี้?

อี้จับซามิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น

ตอนนี้แม้เห็นเรื่องราวมามากหลาย แต่กลับมิได้กล่าวกระไร เพราะได้ฝึกความเงียบขรึมมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

เจี่ยอ๊วงซุนก็เพียงแต่กล่าวเสียงราบเรียบประโยคเดียว

"ดึกมากแล้ว ท่านควรไปได้แล้ว"

"ใช่แล้ว"

อี้จับซาจึงได้อำลามา

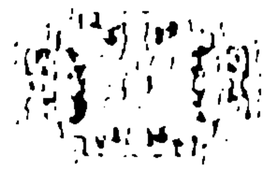

วิกาลยิ่งดึกสงัด เจี่ยอ๊วงซุนเดินช้า ๆ ผ่านลานตึกที่มืดเลือนราง เดินขึ้นไปบนหอเล็ก ๆ ทางหลังตึกใหญ่

ในหอเล็ก ๆ มีแสงไฟริบหรี่ หญิงชราที่ซูบซีดร่วงโรยนางหนึ่ง นั่งสงบงันอยู่ข้างตะเกียงริบหรี่ คล้ายดั่งกำลังรอคอยกระไร?

ที่นางรอคอยคือผู้ใด?

เจี่ยอ๊วงซุนมองดูนาง ดวงตาพลันมีประกายรักถนอม มิว่าผู้ใดต่างควรดูออกทั้งสองต่างมีน้ำใจที่ลึกซึ้งปานใด

ทั้งสองคือสามีภรรยาที่ฝากชีวิตต่อกัน ร่วมกันฟันฝ่าความทุกข์สุขลำเค็ญของทุกประการของโลกมา

นางพลันถามขึ้น

"อากี้ดยังมิได้กลับมา?"

เจี่ยอ๊วงซุนส่ายหน้าโดยเงียบงัน

ดวงตาชราที่เหนื่อยหน่ายของนางมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นอีกครั้ง แต่กระแสเสียงกลับเต็มไปด้วยความมั่นใจเมื่อกล่าว

"เราทราบ มันจะเร็วจะช้าต้องกลับแน่ ท่านว่าใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

คนเราขอเพียงยังมีความหวังอยู่เล็กน้อย ชีวิตก็มีคุณค่าอยู่

ความหวังยืนยงอยู่ในมวลหมู่มนุษย์ชั่วนิจนิรันดร์

วิกาลยิ่งดึก

ที่ริมบึงอันมืดสลัว มีแสงไฟอยู่จุดเดียว

แสงไฟจุดนี้ลอดออกมาจากหน้าต่างของเรือเร็วลำหนึ่ง เถ้าแก่แซ่เจี่ยกำลังนั่งจิบสุราอยู่ใต้โคมไฟเพียงลำพัง

อี้จับซาเดินเงียบงันขึ้นไปบนเรือ ทรุดกายนั่งที่ตรงหน้าโดยเงียบงัน เทสุรามาจอกหนึ่ง

เถ้าแก่เจี่ยจับตามอง ในดวงตามีประกายแย้มยิ้ม

เรือเคลื่อนออกจากฝั่งไปในม่านวิกาลที่หดหู่เลือนรางอย่างเชื่องช้า ลอยลำเหนือผิวน้ำที่สงบราบเรียบ

อี้จับซากรอกสุราซ้อน ๆ ไปสามจอกแล้ว พลันถามขึ้น

"ท่านทราบข้าพเจ้าต้องกลับมา?"

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไยต้องรอท่าน?"

"ท่านยังทราบกระไรอีก?"

เถ้าแก่เจี่ยยกจอกสุราในมือขึ้นตอบ

"ข้าพเจ้ายังทราบ สุรานี้ไม่เลวอย่างยิ่ง ควรดื่มให้มากสักเล็กน้อย"

อี้จับซาก็หัวร่อ รับคำว่ามีเหตุผล

เรือลอยมาถึงกลางบึงแล้ว

เถ้าแก่เจี่ยคล้ายเมามายเล็กน้อย พลันถามขึ้น

"ท่านเห็นกระบี่เล่มนั้นแล้ว?"

อี้จับซาผงกศีรษะ เถ้าแก่เจี่ยกล่าวอีก

"ขอเพียงกระบี่เล่มนั้นยังอยู่ ซึ่งเกี่ยมซัวจึงก็ต้องยืนยงอยู่ตลอดไป"

หยุดถอนใจเบา ๆ กล่าวช้า ๆ สืบต่อ

"แม้นับว่าคนไม่อยู่แล้ว แต่กระบี่กลับต้องยืนยงเป็นนิรันดร์"

ในมืออี้จับซาก็มีกระบี่

มันกำลังจับตามองกระบี่ในมือจนแน่วนิ่ง พลันเดินออกไป เดินไปที่หัวเรือบนบึงน้ำมืดมิดวังเวง

มันพลันชักกระบี่ออกมา ขีดเป็นรูปกากบาทบนหัวเรือ แล้วพุ่งกระบี่ที่ติดตามมันมานานยี่สิบปี ฆ่าคนตายไปนับไม่ถ้วน ลงไปในใจกลางบึง

ผิวน้ำเพียงกระฉอกเบา ๆ ก็คืนกลับสู่ความราบเรียบอีกครั้ง

แต่กระบี่จมลงไปแล้ว

เถ้าแก่เจี่ยจ้องมองด้วยความตื่นเต้น อดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนไม่ต้องการกระบี่เล่มนั้นแล้ว?"

"อาจบางทียังต้องการ แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าย่อมจะกลับมา"

"ดังนั้น ท่านจึงขีดกากบาท (เลขสิบของจีน) ไว้เป็นสัญลักษณ์?"

"นี่เรียกว่าสลักเรือหักกระบี่"

"ท่านทราบหรือไม่? นี่เป็นเรื่องที่โง่เขลาปานใด?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ในเมื่อทราบ ไฉนยังต้องกระทำ?"

อี้จับชาหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันพบเห็น ในชั่วชีวิตหนึ่งของคนเรา จะมากจะน้อยก็ควรกระทำเรื่องโง่เขลาได้สักหลายราย อย่าว่าแต่..."

ในรอยยิ้มของมันมีความหมายที่ลึกซึ้ง กล่าวช้า ๆ ต่อ

"มีเรื่องบางประการที่กระทำด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา หรือเป็นฉลาดปราดเปรื่องกันแน่ มักจะไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินได้"

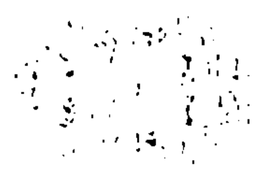

บึงน้ำที่สงบร่มเย็น วิกาลที่สลัวยะเยียบ มนุษย์ยังอยู่

แต่กระบี่มีชื่อกลับจมลงไปแล้ว

"คนยังอยู่ แต่คนอยู่ในที่ใด?"

จบตอนที่ 1

ตอนที่ 2
เตี้ยบ้อกี๋...

เรื่องของคนพิกล

ในปฏิทินมีระบุไว้

แรมสิบสองค่ำเดือนสาม สิทธิโชคโฉลกดี เป็นวันมหามงคล เหมาะต่อกิจกรรมทุกประการ

เตี้ยบ้อกี่ (ไม่ถือสาอาถรรพณ์) ล้มตัวลงไปบนเตียง

มันลงแส้ห้อม้าดีฝีเท้าจัด เร่งรุดมาเป็นระยะทางสามร้อยลี้ พอลงจากม้าก็โถมเข้าไป พอเข้าไปก็ล้มลงบนเตียงนี้

เตียงที่ทั้งหอมทั้งนุ่ม

นี่เป็นเตียงของเฮียงเฮียง (หอมหอม)

เฮียงเฮียงเป็นสตรี สตรีที่ทั้งหอมทั้งนุ่ม แต่ละครั้งที่นางเห็นเตี้ยบ้อกี่ เป็นต้องแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มดุจดั่งน้ำตาลเชื่อม

แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างเจิดจ้า ดินฟ้าอากาศแจ่มใส ในสายลมยังมีกลิ่นหอมของบุปผา

เตี้ยบ้อกี่มองดูฟ้าสีครามทางนอกหน้าต่าง ในที่สุดระบายลมจากปากช้า ๆ ส่งเสียงรำพึง

"วันนี้นับเป็นวันดีได้จริง ๆ"

เฮียงเฮียงวันนี้ถึงกับมิได้แย้มยิ้ม เพียงส่งเสียงราบเรียบ

"วันนี้เป็นวันมีดินฟ้าอากาศดีจริง ๆ วันดีของการฆ่าคน"

เตี้ยบ้อกี๋ยกมือข้างหนึ่งขึ้นดันศีรษะไว้ จ้องมองนางพลางถาม

"ท่านคิดจะฆ่าคน?"

"เพียงฆ่าคนเดียว"

"ฆ่าผู้ใด?"

"ฆ่าท่าน"

เตี้ยบ้อกี๋มิได้ถูกนางขู่ขวัญจนสะดุ้งตัวลอย กลับหัวร่อด้วยสีหน้าคล้ายเบิกบานใจอย่างยิ่ง

เฮียงเฮียงขบริมฝีปากแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าความจริงคิดจะฆ่าท่านอย่างแน่นอน แต่เมื่อมาใคร่ครวญดู วันนี้ท่านถึงกับยังปลีกตัวมาเยี่ยมข้าพเจ้า นับว่ามิใช่เรื่องง่ายดายเลย"

"ท่านทราบ?"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ วันนี้เป็นวันมหามงคลของเตี้ยกงจื้อ"

ดวงตาที่สวยงามของนางพลันมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ส่งเสียงต่อ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ที่เตี้ยกงจื้อมาในวันนี้เพียงเพื่อมาบอกกับข้าพเจ้า นับแต่บัดนี้มันสะบั้นความสัมพันธ์กับข้าพเจ้าแล้ว แม้นับว่าวันหน้าเมื่อพบเห็นมัน ก็ควรถือมันเป็นคนแปลกหน้ามิเคยรู้จัก"

เตี้ยบ้อกี๋ไม่อาจปฏิเสธ และมิอาจไม่รู้สึกเสียใจอยู่บ้าง ส่งเสียงสวนคำ

"ข้าพเจ้านำของสิ่งหนึ่งมามอบให้ท่าน"

ล้วงไข่มุกออกจากอกเสื้อมาสายหนึ่ง พลางกล่าวต่อ

"นี่เป็นที่ข้าพเจ้ารับปากจะให้ท่าน ข้าพเจ้ายังมิได้ลืม"

ไข่มุกแต่ละลูกกลมเกลี้ยงมีประกายสุกใส คล้ายดั่งเป็นหยาดน้ำตาของดรุณีที่สัตย์ซื่อในความรัก

เฮียงเฮียงรับมาลูบคลำเบา ๆ ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องนำมามอบให้แน่ ท่านเป็นบุรุษที่มีสัจจวาจาอยู่สมอมา"

นางถึงกับมิได้หลั่งน้ำตา

แต่มือของนางสั่นระริก พลันกระโดดขึ้นฟาดสร้อยไข่มุกสายนั้นใส่หน้าเตี้ยบ้อกี๋อย่างแรง ส่งเสียงดัง ๆ

"แต่ผู้ใดไปปรารถนาไข่มุกโสโครกสายนี้ของท่าน? ผู้ใดไปปรารถนาเต่าน้อยเช่นท่าน?"

ไข่มุกมิได้ฟาดไปถูกหน้าเตี้ยบ้อกี่ (ไม่ถือสาอาถรรพณ์) แต่พุ่งละลิ่วออกจากหน้าต่างไป

เตี้ยบ้อกี่หัวร่อพลางกล่าว

"เต่าน้อยอย่างไรย่อมมีคุณความดีอยู่บ้าง"

เฮียงเฮียงกระโดดโลดเต้นถาม

"มีคุณความดีใด? ท่านบอกมา"

"เต่าน้อยย่อมประเสริฐกว่าเต่าเฒ่าอยู่บ้าง และก็ประเสริฐกว่าเต่าที่ตายแล้วด้วย"

นั่นเพราะต้องการให้เฮียงเฮียงหัวร่อสักครั้ง

ในระหว่างทั้งสอง มาตรว่าไม่มีเงื่อนไขหรือคำสาบานใด แต่การพรากจากกันอย่างไรก็ย่อมเสียดแทงใจให้เกิดความเศร้าเสียใจอยู่บ้าง

เตี้ยบ้อกี่จึงหวังตลอดมา ตอนพรากจากกัน หวังให้นางได้หัวร่อสักครั้ง เฮียงเฮียงยังมิได้หัวร่อ ไข่มุกสายที่นางฟาดออกจากหน้าต่างเมื่อครู่ กลับโบยบินเข้ามาในห้องอีก

จากนั้น เสียงตึกดังสดใส เกาทัณฑ์ที่ยาวสามเชียะหกนิ้วดอกหนึ่ง ตรึงไข่มุกสายนั้นอยู่บนเสาห้อง

ดอกเกาทัณฑ์เป็นสีเงินแวววาว ขนเงินที่หางเกาทัณฑ์ยังสั่นระริกอยู่ ที่นอกหน้าต่างมีเกาทัณฑ์สั้นพุ่งเข้ามาอีกดอกหนึ่ง ตรึงไปบนเกาทัณฑ์ยาวดอกแรก

เกาทัณฑ์ยาวแม้เข้มแข็ง เกาทัณฑ์สั้นยิ่งแม่นยำกว่า!

เฮียงเฮียงตะลึงลานไปแล้ว

ฝีมือยิงเกาทัณฑ์เยี่ยงนี้ นับว่ามิอาจจะได้พบเห็นบ่อยครั้งนักจริง ๆ

รอยยิ้มของเตี้ยบ้อกี่กลับกลายเป็นสุดฝืนไปทันที ถอนใจกล่าว

"ในที่สุด พวกเจ้าหนี้ของข้าพเจ้าก็มากันแล้ว"

เฮียงเฮียงโพล่งด้วยหน้าที่เปลี่ยนสี

"พวกมันมาทำกระไร?"

"เจ้าหนี้ย่อมมาทวงหนี้ หรือท่านดูไม่ออก วันนี้ก็เป็นวันดีเหมาะต่อการทวงหนี้"

ที่นี้เป็นหอเล็ก ๆ ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ (ชุนเทียน)

นอกหอน้อยเป็นแสงสีของฤดูใบไม้ผลิที่สวยงามละลานตา บุปผาต่างเบ่งบานสะพรั่ง มีบ้างแดงฉาน มีบ้างเขียวสดใส มีบ้างเหลืองอร่าม

ผู้สวมอาภรณ์ดำสองคนยืนอยู่ในพุ่มดอกไม้ที่สดใสงามตา เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี หนึ่งฉกรรจ์หนึ่งชรา

ที่ฉกรรจ์นั้นเป็นบุรุษรูปกายกำยำ สูงกว่าแปดเชียะ ส่วนชรานั้นเป็นสตรี

ที่หลังค่อมแล้ว แต่ดวงตากลับมีประกายแวววาวราวสายฟ้า

คนสองคน เกาทัณฑ์สองคัน คันเกาทัณฑ์สีทอง สายสีดำ หนึ่งยาวหนึ่งสั้น เฮียงเฮียงยืนอยู่ข้างหน้าต่างน้อย ๆ ของหอเล็ก ๆ อดมิได้ต้องถาม

"สองคนนี้เป็นผู้ใด?"

เตี้ยบ้อกี่ตอบ

"คือเฮ็กพั่วพั้ว (นางเฒ่าดำ) และบุตรของนาง"

"เฮ็กพั่วพั้วเป็นคนเช่นไร?"

"เป็นคนที่สามารถยิงเกาทัณฑ์ไปถูกนัยน์ตาของแมลงวันที่ยังอยู่ห่างกว่ายี่สิบวา"

สีหน้าเฮียงเฮียงเปลี่ยนไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"นางเฒ่าที่หลังค่อมมีความร้ายกาจถึงปานนี้...?"

"บุตรของนางแม้ไม่แม่นยำเทียบเท่านาง แต่สองแขนมีพลังมหาศาลแต่กำเนิด ขอเพียงมันพอใจ พร้อมที่จะยิงใส่คนที่ยืนประกบกันให้ทะลุหลังอย่างง่ายดาย"

หยุดถอนหายใจแล้วเตี้ยบ้อกี่กล่าวต่อ

"กิมเจ็งงื่นจี่ จื้อบ้อซังปวย (เกาทัณฑ์ทองดอกเกาทัณฑ์เงิน มารดากับบุตรบินเคียงคู่) มารดากับบุตรทั้งสองนี้ มิว่าผู้ใดเห็น ผู้นั้นเป็นต้องเคราะห์ร้าย"

"แต่ทว่า ท่านพาลไปติดค้างหนี้สินพวกมัน"

เตี้ยบ้อกี่ฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเคราะห์ร้ายอย่างยิ่งอยู่เสมอมา"

"ท่านติดค้างกระไรของพวกนาง?"

"ค้างคนสองคนต่อพวกนาง"

"ไฉนติดค้างคนสองคนพวกนาง?"

"มีครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ากลับจากดื่มสุราที่บึงเม้งโอ๊วในตอนดึกสงัด เห็นมีโกวเนี้ยน้อยสองนางวิ่งหนีอยู่ทางหน้า บุตรของนางไล่ตามอยู่ทางหลัง มีโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่งถูกยิงไปเกาทัณฑ์หนึ่งแล้ว ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือไม่ขาดปาก"

หยุดถอนหายใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"เมื่อเห็นบุรุษตัวใหญ่เยี่ยงนั้นมาไล่สังหารโกวเนี้ยน้อยต่ำตา ข้าพเจ้าย่อมชักกระบี่ออกช่วยเหลือต่อต้านแทนพวกนางพักหนึ่ง ให้พวกนางได้หลบหนีพ้นไป"

"ภายหลังเล่า?"

"ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ โกวเนี้ยน้อยสองนางนั้น ความจริงมิใช่โกวเนี้ยน้อย"

"มิใช่โกวเนี้ยน้อยเป็นกระไร?"

"เป็นบุรุษ"

เฮียงเฮียงงุนงงจนตะลึงลาน เตี้ยบ้อกี่อธิบาย

"ในวงพวกนักเลง มีขบวนการโจรราคะหนึ่งเรียกว่าเจ็กออฮง (ผึ้งหนึ่งรัง) พวกมันชมชอบปลอมตัวเป็นโกวเนี้ยน้อย"

"อา...โกวเนี้ยน้อยสองนางนั้นคือโจรราคะ?"

เตี้ยบ้อกี่ผงกศีรษะฝืนยิ้มตอบ

"โชคดีที่มารดากับบุตรสองคนนั้นยังนับว่าดูออก ข้าพเจ้ามิใช่เป็นพวกเดียวกับโจรราคะ"

"พวกนางย่อมไม่ยอมปล่อยท่านจากมาโดยง่ายดายเยี่ยงนั้น?"

"พวกนางให้เวลาแก่ข้าพเจ้าสามเดือน จำกัดให้ข้าพเจ้าต้องจับโจรราคะทั้งสองไปมอบแก่พวกนาง"

"ตอนนี้ถึงกำหนดแล้ว?"

"ใกล้ถึงแล้ว"

"ท่านมิได้จับโจรทั้งสองมามอบแก่พวกนาง?"

"มิได้"

เฮียงเฮียงจับตามองแน่วนิ่ง สั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"ในโลกนี้มีคนบางประเภท มักชมชอบจับเหามาปล่อยในทรงผมของตัวเอง ท่านไฉนพานเป็นคนประเภทนั้น?"

"หากมีเหาเพียงตัวสองตัว กลับยังมิเป็นไร?"

"ในทรงผมของท่านยังมีกระไร?"

"คล้ายดั่งมีแมงป่องอีกห้าหกตัว อสรพิษอีกเจ็ดแปดตัว"

เฮียงเฮียงมิได้ถามอีก เพราะนางตระหนกจนกระทั่งลำคอยังตีบตันไปแล้ว

นางได้เห็นงูพิษหลายต่อหลายตัวชัดตา!

งูพิษอยู่ในกระสอบเก่าขาดใบหนึ่ง โผล่หัวออกมาจากช่องขาดของกระสอบ แลบลิ้นสีแดงฉานของมันอยู่แปลบปลาบ

กระสอบมีคนผู้หนึ่งแบกอยู่บนหลัง

เป็นคนที่ลักษณะพิกลพิสดาร มิเพียงจมูกขาดหายไปครึ่งหนึ่งเท่านั้น ใบหูก็ถูกขบกัดจนไม่อาจนับเป็นใบหู ดวงตาทั้งคู่เป็นสีแดงฉานด้วยเส้นโลหิตฝอย คล้ายดั่งเป็นลิ้นสีแดงของงูพิษไม่ผิดเพี้ยน

แต่มันกลับสวมเสื้อยาวที่มีสีแดงฉาน สีเขียวเข้ม สีต่าง ๆ อยู่แพรวพราย

ยิ่งเน้นให้มันมีความลี้ลับน่าสะพรึงกลัวจนบอกมิถูก

มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยขึ้นมาบนไหล่ของมัน พันอยู่ที่รอบคอมัน แลบลิ้นเลียแก้มของมันอยู่ตลอดเวลา

มันคล้ายไม่ได้รู้สึกเลยสักน้อยนิด!

แต่เฮียงเฮียงกลับมีความรู้สึกเกิดขึ้นแทน นางแทบจะต้องอาเจียนด้วยความสะอิดสะเอียนแล้ว

"ผู้นั้นก็เป็นเจ้าหนี้ของท่าน?"

"อืมม์"

"ท่านค้างกระไรมัน?"

"ค้างงูพิษห้าตัว"

เตี้ยบ้อกี่ก็คล้ายดั่งมีน้ำขมอยู่เต็มปาก ฝืนใจส่งเสียงต่อ

"งูที่มีพิษร้ายที่สุดห้าตัว"

เฮียงเฮียงรู้สึกไม่ยอมบ้างเล็กน้อย ส่งเสียงขึ้น

"ท่านช่วยโจรราคะทั้งสองคนนั้นไว้ นับเป็นความผิดของท่านได้ แต่งูพิษเยี่ยงนี้ท่านแม้ฆ่ามากอีกสักหลายตัวก็เป็นที่สมควรอยู่ ไฉนยังต้องใช้คืนมัน?"

"เนื่องเพราะมันคือตั๊กพ่อสัก (พระโพธิสัตว์พิษ)"

"ตั๊กพ่อสัก?"

"ใช่ มันแม้มีพิษทั้งตัว แต่หัวใจของมันกลับคล้ายเป็นพระโพธิสัตว์"

"พระโพธิสัตว์ก็เลี้ยงงูพิษ?"

"ผู้อื่นเลี้ยงงู เป็นเพื่อต้องการไปทำร้ายคน แต่มันเลี้ยงงูกลับเป็นการช่วยคน"

มันก็ทราบเฮียงเฮียงต้องไม่เข้าใจ จึงอธิบายต่อ

"เพียงใช้พิษของงู และโลหิตที่มีพิษของมันผสม มาปรุงเป็นยา จึงสามารถขจัดพิษของงูได้"

"ท่านติดค้างงูพิษเยี่ยงไรของมัน?"

"งูพิษห้าตัวนั้นล้วนเป็นพันธุ์พิสดาร มันเสียเวลาในชายแดนทุรกันดารของฮุนหนำถึงสามปี จึงนับว่าจับได้งูทั้งห้าพันธุ์นั้นมาครบครัน"

"มันจับมาแล้วมีประโยชน์ใด?"

"ใช้พิษของงูห้าชนิดนั้น สามารถจะรวมกันปรุงเป็นยาที่ขจัดพิษนานาได้ แต่จะต้องรีดพิษตอนที่พวกมันยังเป็น ๆ ให้พวกมันสำรอกออกมาเอง จึงจะใช้เป็นประโยชน์ได้"

"ข้าพเจ้าฟังว่า งูพิษมีแต่ตอนกัดคนจึงจะปล่อยพิษออกจากเขี้ยวของมัน"

"ถูกแล้ว"

"หรือเพราะต้องการได้พิษของงูห้าพันธุ์นั้น มันก็ยอมให้พวกงูไปกัดผู้อื่น?"

"มันมีแต่วิธีนี้"

"มันให้พวกงูพิษไปกัดผู้ใด?"

"กัดตัวมันเอง"

เฮียงเฮียงตะลึงลานไปอีกแล้ว เตี้ยบ้อกี๋กล่าวต่อ

"ตอนข้าพเจ้าพบมัน งูพิษห้าตัวนั้นกำลังกัดติดร่างของมันอยู่"

"ตอนนั้นท่านทำอย่างไร?"

เตี้ยบ้อกี๋ฝืนยิ้มตอบ

"ท่านว่าข้าพเจ้ายังสามารถทำอย่างไร ข้าพเจ้ากระทั่งคิดก็ยังมิได้คิด รีบชักกระบี่ออกจากฝัก ฟันงูทั้งห้าตัวนั้นขาดกลาง แล้วสับแต่ละตัวเป็นเจ็ดแปดท่อนไป"

เฮียงเฮียงอดมิได้ต้องฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าเพลงกระบี่ของท่านกลับไม่เลวจริง ๆ"

"แต่เรื่องนั้นของข้าพเจ้ากลับผิดพลาดอีกแล้ว"

ในอุทยานสงบเงียบอย่างยิ่ง เฮ็กพั่วพั้วกับตั๊กพ่อสัก มีทีท่าเป็นคนหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่งอยู่

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงโป๊ก โป๊ก แว่วมาแต่ไกล เป็นเสียงที่คล้ายห่างไกลอย่างยิ่ง แต่ก็คล้ายอยู่ที่ริมโสตประสาทนี่เอง

พอได้ยินเสียงนี้ สีหน้าของเฮ็กพั่วพั้วกับตั๊กพ่อสักคล้ายดั่งเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย เฮียงเฮียงโพล่งขึ้น

"นั่นใช่เป็นเสียงตีเกราะบอกโมงยามหรือ?"

"ใช่"

"ข้าพเจ้ามิได้ฟังผิดจริง ๆ?"

"ท่านฟังไม่ผิด"

"ตอนนี้ยังเป็นกลางวัน คนผู้นั้นก็มาตีเกราะบอกโมงยาม ใช่ว่าประสาทมิใคร่สมบูรณ์หรือไม่?"

"มันมิได้เป็นโรคภัยไข้เจ็บใด ๆ มันคิดจะตีเกราะเมื่อใดก็ตีในเวลานั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะการตีเกราะของมันผิดกว่าผู้อื่น มิใช่เป็นบอกโมงยาม"

"แล้วมันตีด้วยความหมายใด?"

"เป็นยามสะบั้นวิญญาณ (ต้วนฮุ้นแก)"

"ต้วนฮุ้นแก (ยามสะบั้นวิญญาณ)?"

"ขอเพียงมันตีบอกเวลายามสาม ก็ต้องมีคนวิญญาณขาดสะบั้นอย่างแน่นอน"

ใบหน้าของเตี้ยบ้อกี่มีแววประหลาดพิกล ส่งเสียงต่อ

"ต้วนเมี่ยแกฮู (ยามคร่าชีวิต) ลิ่วซาแก พอตีซาแก (ยามสาม...หมายถึงเที่ยงคืน) คนต้องวิญญาณสะบั้น"

มีเสียงกลองดังขึ้นมาอีก แต่ใกล้กว่าเมื่อครู่มากหลายนัก

มาตรว่าเป็นเสียงกลองบอกเวลาที่ธรรมดาอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้กระทบโสตผู้คนในตอนนี้ กลับกลายเป็นลี้ลับน่าสะพรึงกลัวจนบอกมิถูก

เฮียงเฮียงอดมิได้ต้องถามอีก

"ตอนนี้มันตีเวลาเท่าใด?"

"ยามสองกับอีกหนึ่งจุด (หนึ่งชั่วยามมีสองชั่วโมงเศษ หนึ่งชั่วยามแบ่งออกเป็นสามจุด)"

เฮียงเฮียงอดมิได้ต้องสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"ยามสองผ่านพ้น ยามสามไยมิใช่ใกล้จะมาถึงแล้ว?"

"ใช่ พอยามสองผ่านไป ยามสามก็ต้องมาถึงในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"มันก็เป็นเจ้าหนี้ของท่าน?"

"เป็นเจ้าหนี้รายใหญ่"

"ท่านติดค้างกระไรมัน?"

"ค้างมันดาบหนึ่ง"

"ท่านยังมีเจ้าหนี้อีกกี่คน?"

"เจ้าหนี้รายใหญ่มีเพียงสามคนเท่านั้น"

"พวกมันรู้แต่แรกว่าวันนี้ท่านจะมาอยู่ที่นี้?"

"พวกมันไม่ทราบ"

"แต่พวกมันมากันครบหน้า"

"เป็นข้าพเจ้านัดให้พวกมันมาเอง"

เฮียงเฮียงแทบจะกรีดร้อง

"เป็นท่านนัดพวกมันมา? ท่านไฉนนัดหมายให้บรรดาเจ้าหนี้ที่สุดร้ายกาจเหล่านี้มากันครบหน้า?"

"เนื่องเพราะติดค้างหนี้สินผู้คน จะเร็วจะช้าย่อมต้องชดใช้"

พลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หรือท่านดูไม่ออก วันนี้ก็เป็นวันดีที่เหมาะสมต่อการใช้หนี้อย่างยิ่ง"

ยามสะบั้นวิญญาณดังอีกแล้ว

"โป๊ก โป๊ก ตัง" ยังคงเป็นยามสองกับอีกหนึ่งจุด ต้องถึงเมื่อใดจึงจะเป็นยามสาม?

นอกจากต้วนเมี่ยแกฮูแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบ

ลิ่วซาแกเดินช้า ๆ ออกมาจากในพุ่มไม้ใบดอก เสื้อยาวสีเขียว ถุงเท้าสีขาว รองเท้าหญ้าถัก ใบหน้าซีดขาว

จำเดิมในพุ่มไม้ใบดอกไม่มีคนเช่นนี้ แต่ตอนนี้ กลับพาลมามีคนเช่นนี้เดินออกมาผู้หนึ่ง

ในมือมีทั้งม้าล่อเล็ก ๆ ไม้ตีเล็ก ๆ กระบอกไม้ไผ่ และไม้เท้าสั้น ๆ สีขาวอีกท่อนหนึ่ง

...หรือเหล่านี้ล้วนเป็นอาวุธของต้วนเมี่ยแกฮู ที่ใช้ล่าชีวิตวิญญาณของผู้คน?

ผู้ที่ไม่เคยพบเห็นแสงอาทิตย์ตลอดปี ความจริงสีหน้าต้องซีดขาวอยู่แล้ว หาใช่เป็นที่น่าประหลาดไม่

ที่ประหลาดคือดวงตาของมัน

ดวงตามันก็เป็นสีขาว สีขาวซีดที่ลี้ลับอย่างยิ่ง ไม่เห็นตาดำ และไม่เห็นแก้วตา

...หรือต้วนเมี่ยแกฮูที่สามารถบันดาลให้วิญญาณของผู้คนสะบั้นไปได้อย่างง่ายดายนี้จะเป็นคนตาบอด?

นอกอุทยานเป็นทางเล็ก ๆ

ทางเล็ก ๆ ที่คด ๆ เคี้ยว ๆ โรยไว้ด้วยกรวดก้อนเล็ก ๆ ที่มีประกายสุกใส

เฮ็กพั่วพั้วกับบุตรของนางยืนอยู่ในพุ่มรักเร่ที่ข้างทางน้อยสายนี้

คนตาบอดย่อมไม่เห็นพวกนาง

แต่ลิ่วซาแกเมื่อเดินเฉียดผ่านข้างกายพวกนาง พลันชะงักเท้าลง เบือนหน้าไปทักทาย

"เฮ็กพั่วพั้ว มิพบกันนานสบายดี?"

เฮ็กพั่วพั้วมองมันด้วยสีหน้าเย็นชา อีกเนิ่นนานให้หลังจึงตอบเสียงราบเรียบ

"อาศัยบารมีของลิ่วซิงแซ พวกเราหญิงม่ายกับบุตรกำพร้า ยังนับว่าไม่ถูกผู้คนกระตุ้นให้เดือดดาลจนอกแตกตายทั้งเป็น"

ลิ่วซาแกแหงนหน้ามองท้องฟ้า คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิด และอีกเนิ่นนานให้หลังเช่นกัน จึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"จากกันในครั้งนั้น นับเป็นเวลากว่าสิบสามปีแล้ว วันเวลาผ่านไปรวดเร็วจริง ๆ"

เฮ็กพั่วพั้วกล่าว

"แต่ละวันต่างมีเวลายามสาม ยามสามทางซ้ายครั้งหนึ่ง ยามสามทางขวาครั้งหนึ่ง วันเวลาไหนเลยไม่ผ่านไปรวดเร็วได้?"

ลิ่วซาแกผงกศีรษะช้า ๆ ใบหน้าซีดขาวของมันไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

"อย่าว่าแต่บางครั้งวันหนึ่งยังไม่เพียงมียามสามครั้งเดียว ยามสามทางซ้ายครั้งหนึ่ง ยามสามทางขวาครั้งหนึ่ง บ้างบางคนแก่ชราไป บ้างบางคนตายไป วันเวลาไหนเลยไม่ผ่านรวดเร็วยิ่ง?"

ปากของมันส่งเสียงคล้ายรำพึงรำพัน แต่ไม้เท้าสั้นสีขาวในมือแตะพื้นเบา ๆ เดินช้า ๆ ออกไป

เมื่อเดินถึงเบื้องหน้าตั๊กพ่อสัก (พระโพธิสัตว์พิษ) มันหยุดลงอีกครา

มันยังมิได้เอ่ยปาก ตั๊กพ่อสักก็มิได้เอ่ยปาก แต่มีงูพิษสองตัวพุ่งออกจากรูขาดของกระสอบมา โดยไม่มีเสียงเลยสักแผ่วเบา

ตาบอดมองไม่เห็น ในเมื่อไม่มีเสียง คนตาบอดย่อมไม่ได้ยินเช่นกัน

แต่รอจนงูพิษทั้งสองตัวพุ่งเข้าไป ไม้เท้าสั้นในมือของมันก็ตวัดออก พอดีฟาดเข้าใส่ที่เจ็ดนิ้วบนต้นคอของงูพิษสองตัวนั้น

งูพิษทั้งสองตัวร่วงหล่นลงจากอากาศดุจกับเป็นเชือกเก่า ๆ พอสัมผัสพื้นก็แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวอีก

ลิ่วซาแกถอนหายใจกล่าว

"เราใช่ฟาดงูพิษท่านตายไปอีกสองตัวแล้ว?"

ตั๊กพ่อสักแค่นเสียงเย็นชาดังเฮอะ ลิ่วซาแกกล่าวต่อ

"ท่านใช่จะให้เราชดใช้แก่ท่านหรือไม่?"

"ท่านมีปัญญาชดใช้?"

ลิ่วซาแกยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"นั่นเป็นเพียงงูเขียวหางไหม้ตัวหนึ่ง งูหัวทัพพีตัวหนึ่งเท่านั้น ท่านต้องการให้เราชดใช้ เราพร้อมที่จะจับมาใช้ท่านเจ็ดแปดสิบตัวได้ทุกเวลา"

ตั๊กพ่อสักต้องจ้องมองด้วยความตระหนก สีหน้าแม้เปลี่ยนแปรไป แต่เสียงยังคงกระด้างเย็นชาดั่งเดิม

"ไม่ต้องให้ท่านเสียสมอง เรารู้จักไปจับเอง"

"ในเมื่อท่านไม่ต้องการให้เราชดใช้ เรากลับมีวาจาใคร่เตือนท่านอยู่คำหนึ่ง"

"บอกมา"

"ท่านเสียสละร่างป้อนงู ใช้เลือดเนื้อในกายไปแลกพิษของพวกมัน มาตรว่าแต่ละครั้งสามารถถอนพิษงูออกจากร่างทันเวลา แต่จะมากจะน้อยยังคงมีเศษพิษหลงเหลืออยู่ในโลหิตของท่านบ้าง"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"หลักวิธีเร้นลับถอนพิษงูจากร่างของเทียนตั๊กจุนเจี้ย (ผู้วิเศษพิษแห่งฟ้า) มิใช่จะต้องมีสรรพคุณแน่นอนเด็ดขาดเสมอไป"

ตั๊กพ่อสักทั้งมิได้ยอมรับ และไม่อาจปฏิเสธ

ลิ่วซาแกกล่าวต่อ

"ตอนนี้พิษหลงเหลือในโลหิตของท่าน มีอยู่หนึ่งร้อยสามชนิดแล้ว"

ตั๊กพ่อสักอดมิได้ต้องถาม

"ท่านดูออก?"

"เราเป็นคนตาบอด ดูออกได้อย่างไร?"

กล่าวช้า ๆ ต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"แต่เราทราบ พิษในโลหิตของท่านเพียงเพิ่มอีกห้าชนิด พ่อสัก (โพธิสัตว์) ก็ต้องกลายเป็นเกียงซี(ผีดิบ)"

เตี้ยบ้อกี๋ลงจากหอ ยืนอยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์เจิดจ้าสดใส จับตามองดูต้วนเมี่ยแกฮู แล้วถามตัวเองในใจ

"คนผู้นี้เป็นตาบอดจริง ๆ หรือแสร้งมารยากันแน่?"

มันไม่ทราบ

นอกจากลิ่วซาแกเองแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบ!

บนทางน้อยโรยด้วยกรวดโตประมาณไข่ห่าน เมื่อไม้เท้าแตะไปบนก้อนกรวดส่งเสียงที่พิกลเป็นอย่างยิ่ง

นั่นต้องไม่ใช่เป็นเสียงไม้ไผ่กระทบก้อนหินเด็ดขาด และมิใช่เป็นเสียงโลหะ

กระทบก้อนหินอีกด้วย

ไม้เท้านี้ของมันสร้างจากวัตถุธาตุใดกัน?

เตี้ยบ้อกี่ก็เดาไม่ออก มันพอเงยหน้า ก็เห็นลิ่วซาแกเดินเข้ามาจนถึงเบื้องหน้า จวบจนประจันกัน เตี้ยบ้อกี่จึงแน่แก่ใจ ลิ่วซาแกต้องเป็นคนตาบอดที่แท้จริง เนื่องเพราะแก้วตาของมันก็ตายแล้ว

ผู้ที่ยังสามารถแลเห็น ต้องไม่มีดวงตาเช่นนี้เด็ดขาด แม้จะมารยาก็ไม่มีทางมารยาได้

ลิ่วซาแกพลันถาม

"ท่านกำลังดูดวงตาเรา?"

เตี้ยบ้อกี่แทบจะสะดุ้งสุดตัว

คนผู้นี้แม้ไม่เห็น แต่คล้ายดั่งมีดวงตาที่ลี้ลับและพิสดารอยู่คู่หนึ่ง ซ่อนอยู่ในส่วนสัดที่เร้นลับใดในร่างของมัน มิว่าอากัปกิริยาผู้คนใด ต่างคล้ายไม่อาจอำพรางมันได้เลย

ลิ่วซาแกถามอีก

"ท่านต้องการจะดูให้ละเอียดกว่านี้หรือไม่?"

เตี้ยบ้อกี่มีความต้องการดูให้ละเอียดกว่านี้จริง ๆ

ลิ่วซาแกกล่าว

"ก็ได้ ท่านรับไปดู"

มันถึงกับใช้เพียงนิ้วเดียว ควักนัยน์ตาของมันออกมา เบ้าตาของมันกลายเป็นโพรงดำไปทันที

นัยน์ตาสีเทาซีดของมันมิทราบเป็นกระจกหรือเป็นแก้วผลึกกันแน่ กลิ้งอยู่ในฝ่ามือของมันไป ๆ มา ๆ คล้ายดั่งยังมีความรู้สึกอยู่ก็ปาน

แม้นับว่าท่านทราบแน่แก่ใจ นัยน์ตาเยี่ยงนี้เป็นนัยน์ตาปลอม ยังคงยากจะไม่ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ลิ่วซาแกยังคงถามอีก

"ท่านตอนนี้เห็นถนัดชัดเจนแล้ว?"

ในที่สุด เตี้ยบ้อกี่ระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วรับคำ ลิ่วซาแกจึงกล่าวอีก

"ท่านควรจะดูให้กระจ่างกว่านี้จึงประเสริฐ เนื่องเพราะนี่ก็คือคุณค่าที่เรากระทำเรื่องผิดพลาดไป"

ใบหน้าซีดขาวของมันพลันปรากฏแววโศกเศร้ารันทดอย่างรุนแรง กล่าวช้า ๆ

ต่อไป

"เมื่อยี่สิบปีก่อน เราดูคนผิดไปผู้หนึ่ง มาตรว่าถูกมันควักนัยน์ตาคู่นี้ไป เราก็ไม่ตัดพ้อตำหนิโดยเด็ดขาด เนื่องเพราะแต่ละคนที่กระทำเรื่องผิดพลาดต่างต้องชดใช้คุณค่าของมัน มิว่าผู้ใดต่างเป็นเช่นเดียวกัน"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"ท่านมีความเห็นเรื่องรายนั้นของสหายท่าน ใช่กระทำผิดจริงหรือไม่?"

"ผิดจริง ๆ"

"สมควรชดใช้คุณค่าหรือไม่?"

"สมควร"

"แม้นับว่าดาบนั้นของเราฟันใส่ร่างมัน มันก็สมควรรับโดยไม่อาจตัดพ้อตำหนิ?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ท่านกลับยินยอมรับดาบนั้นแทนมัน?"

"ข้าพเจ้ายินยอม"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะมันเป็นสหายของข้าพเจ้า และบาดเจ็บแล้ว ไม่อาจที่จะทนดาบนั้นได้อีก"

"ท่านทราบดาบนั้นของเราหนักเท่าใด?"

"มิว่าหนักเท่าใดก็เป็นเช่นกัน มันไม่อาจทนได้อีกแม้สักบาดแผลเดียว"

"ท่านไม่สำนึกเสียใจ?"

"ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า มิเคยสำนึกเสียใจมาเลย"

ลิ่วซาแกยัดนัยน์ตาข้างนั้นกลับไปอย่างเชื่องช้า ดวงตาสีเทาซีดทั้งคู่ของมันคล้ายดั่งเขม้นมองเตี้ยบ้อกี่แน่วนิ่ง

นัยน์ตาปลอมทั้งคู่จะสามารถดูกระไรเห็น?

เตี้ยบ้อกี่กล่าว

"ตอนนี้ท่านพร้อมที่จะลงมือได้ทุกเวลา?"

"ประเสริฐมาก"

ความจริงไม้เท้าของลิ่วซาแกถูกหนีบอยู่ในชายโครงแล้ว มันเพียงพลิกมือขวับก็ชักดาบออกมาได้เล่มหนึ่ง

ในไม้เท้าสั้นซ่อนดาบอยู่เล่มหนึ่ง ดาบที่มีประกายสุกใสแวววาว

เตี้ยบ้อกี่ยืดอกเชิดหน้า ในเมื่อตกลงใจยอมรับดาบนี้ ยังต้องหวาดหวั่นขวัญ

เสียไปไย?

ตั๊กพ่อสักพลันส่งเสียง

"รอไว้ก่อน"

ลิ่วซาแกถาม

"รอกระไร?"

"มันยังมีเจ้าหนี้อื่น ๆ ท่านอย่างน้อยสมควรรอให้มันชำระหนี้ผู้อื่นหมดสิ้นก่อนค่อยว่ากล่าว"

เตี้ยบ้อกี๋โพล่งขึ้น

"ค้างหนี้สินผู้คน จะเร็วจะช้าย่อมต้องชดใช้ ผู้ใดก่อนผู้ใดหลังต่างเป็นเช่นกัน"

ตั๊กพ่อสักกล่าว

"ท่านตั้งใจจะใช้หนี้สินทั้งมวลให้หมดสิ้นในวันนี้จริง ๆ?"

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไยต้องนัดหมายให้พวกท่านมา?"

"อย่างนั้น ท่านก็ไม่ใช่เตี้ยบ้อกี๋?"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่?"

ตั๊กพ่อสักเน้นเสียงหนัก ๆ

"เราเพียงรู้จักเตี้ยบ้อกี๋อยู่คนเดียว"

"คนใด?"

"เตี้ยบ้อกี๋ของไต้ฮวงตึ๊ง (สำนักมหาวาตะ)"

แทบไม่มีชนชาวนักเลงใดที่ไม่รู้จักคนของสำนักมหาวาตะ (ไต้ฮวงตึ๊ง)

ไต้ฮวงตึ๊งมิใช่เป็นค่ายสำนักพรรคธรรมดา โครงสร้างของมันทั้งยิ่งใหญ่ทั้งเข้มแข็งรัดกุม อิทธิพลอำนาจแผ่ไปทั่วทุกทิศทาง

อุดมการณ์ของพวกมันมีเพียงวลีเดียว

"ปราบภัยพาล อภิบาลคนดี"

ดังนั้น พวกมันมิเพียงบันดาลให้ผู้คนหวาดหวั่นพรั่นพรึง ยังคงได้รับการเคารพนับถือจากผู้คนด้วย

ตั๊กพ่อสักกล่าว

"มาตรว่าประมุขของไต้ฮวงตึ๊งเป็นฮุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อ แต่ผู้ดำเนินงานมีอำนาจเต็ม กลับเป็นเตี้ยกัง ซีคงเฮียวฮวง กับเซี่ยงกัวยิ่มสามคน เตี้ยบ้อกี๋ที่เรารู้จักผู้นั้น คือกงจื้อของเตี้ยกัง"

เตี้ยบ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"นึกมิถึง ท่านถึงกับสืบจนกระจ่างปานนี้"

"หากท่านเป็นเตี้ยบ้อกี่ผู้นั้น วันนี้ต้องไม่ควรมาที่นี้"

"ข้าพเจ้าควรอยู่ที่ใด?"

"อยู่ในห้องโถงที่ดัดแปลงเป็นห้องมงคลของเตี้ยฮู้ (คฤหาสน์ตระกูลเตี้ย) รอคอยผู้คนไปอวยพรต่อมัน"

มันประสานสายตากับเตี้ยบ้อกี่แน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"กระทั่งซีคงเฮียวฮวงและเซี่ยงกัวยิ่ม วันนี้ก็ต้องไปแน่นอน มีพวกมันอยู่ที่นั้นทั้งพิภพจบแดน ยังมีผู้ใดกล้าไปทวงหนี้จากท่าน?"

เตี้ยบ้อกี่กล่าว

"ข้าพเจ้าติดค้างผู้คนนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องชดใช้ และยังต้องเป็นการชดใช้ด้วยตัวเอง มิได้เกี่ยวข้องกับไต้ฮวงตึ้ง (สำนักมหาวาตะ) และมิได้เกี่ยวข้องกับบิดาข้าพเจ้าด้วย"

"หากท่านเป็นเตี้ยบ้อกี่ผู้นั้นจริง วันนี้ก็เป็นวันมงคลของท่าน"

"ถูกแล้ว"

"วันที่เป็นมิ่งมหามงคล ปกติมิใช่เป็นวันชดใช้หนี้สิน"

"แต่หลังจากวันนี้ ข้าพเจ้าก็ต้องเป็นคนอีกผู้หนึ่ง เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีครอบครัวของตัวเอง มีภรรยา ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจปล่อยตัวโดยอิสระเสรีดุจดั่งครั้งก่อน ๆ ได้อีก"

ดวงตาของเตี้ยบ้อกี่มีประกายแวววาวแจ่มใสกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ภรรยาของข้าพเจ้า ก็เป็นเพื่อนคู่ชีวิตของข้าพเจ้าไปชั่วชาตินี้ พวกเราจะต้องนับถือในกันและกัน ข้าพเจ้าไม่ยินยอมให้นางต้องวิวาห์กับบุรุษที่ไม่มีสัจจะคุณธรรม รู้จักแต่คดโกงหนี้สิน"

ตั๊กพ่อสักผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ดังนั้น ก่อนที่นางจะวิวาห์กับท่าน ท่านต้องสะสางเรื่องพิพาทบาดหมางทั้งมวลให้หมดสิ้น ชำระหนี้สินทั้งมวลให้หมดสิ้น?"

"ถูกแล้ว"

เฮ็กพั่วพั้วพลันถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เราคิดว่านางจะต้องเป็นโกวเนี้ยที่ทั้งนอบน้อมนุ่มนวล ทั้งสวยสะคราญและมีบุญวาสนาจริง ๆ"

เตี้ยบ้อกี่กล่าว

"ข้าพเจ้าสามารถได้นางมาเป็นภรรยา มิใช่เป็นบุญวาสนาของนาง แต่เป็นบุญวาสนาของข้าพเจ้า"

เฮ็กพั่วพั้วกล่าว

"ดังนั้น ท่านจึงต้องให้นางได้วิวาห์กับคนที่บริสุทธิ์ไร้มลทิน ชายชาตรีที่เปิดเผยอาจหาญ?"

"คนเราขอเพียงมีชีวิตโดยไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ แม้นับว่า ขาดเท้าไปข้างหนึ่ง ขาดแขนไปข้างหนึ่ง ก็มิเห็นสำคัญอย่างไร?"

"ดังนั้น ท่านแม้มิได้หาโจรราคะทั้งสองคนนั้นพบ ท่านยังคงนัดหมายให้เรามา?"

"ถูกแล้ว"

เฮ็กพั่วพั้วเดินช้า ๆ เข้ามา ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านเตรียมใช้กระไรมาชดใช้หนี้สินของเรา? เป็นแขนข้างหนึ่ง? หรือเท้าข้างหนึ่ง?"

ดวงตานางเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า กระทั่งยังกราดเกรี้ยวน่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าประกายดาบของลิ่วซาแกเสียอีก

เตี้ยบ้อกี่มิได้หลบสายตานาง เพียงถามไป

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าชดใช้กระไร?"

เฮ็กพั่วพั้วหันมองตั๊กพ่อสัก แล้วถาม

"ท่านก็ต้องการให้มันชดใช้เยี่ยงไร?"

ตั๊กพ่อสักครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"ทั้งแผ่นดิน งูพิษมีเผ่าพันธุ์ที่มากมายจำนวนหมื่น แต่ที่มีพิษที่สุดนั้น ถูกจัดอยู่ในชั้นเก้า"

เฮ็กพั่วพั้วกล่าว

"เรื่องเช่นนี้เราย่อมไม่ชัดเจนเทียบเท่าท่าน และก็คร้านที่จะไปคิดด้วย"

"งูพิษห้าตัวที่มันติดค้างเรา ในจำนวนนั้นมีสามตัวเป็นงูจัดอยู่ในชั้นเก้า นอกจากเรา ทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้าอย่างมากมีเพียงสองคน ที่สามารถจับเป็นงูพิษทั้งสามพันธุ์นั้นได้"

"เป็นสองคนใด?"

"มิว่าสองคนนั้นเป็นผู้ใด? ต่างต้องไม่ใช่เตี้ยบ้อกี่เด็ดขาด"

"ดังนั้น ท่านจึงคำนวณแน่ มันไม่มีปัญญาชดใช้แก่ท่าน?"

"ดังนั้น เราความจริงมิใช่มาทวงหนี้"

"ท่านมาทำกระไร?"

"ทดแทนพระคุณ"

"ไฮ้! ทดแทนพระคุณ?"

"เมื่อครู่ลิ่วชิงแซบอกไม่ผิด พิษในโลหิตของเราถึงจุดอิ่มตัวที่ต้องจำกัดแล้วจริง ๆ"

ดวงตาของเฮ็กพั่วพั้วเป็นประกายวาว เขม้นมองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ความจริงตัวท่านเองก็ไม่ทราบมาก่อน?"

ตั๊กพ่อสักถอนใจตอบ

"รอจนเมื่อเรารู้สึก งูพิษห้าตัวนั้นก็กัดติดร่าง จะเลิกรากลางคันก็ไม่ได้แล้ว"

"หรือเป็นเตี้ยบ้อกี่ช่วยชีวิตท่านไว้?"

"หากมิใช่มันที่ไม่ตั้งใจ ฆ่างูพิษทั้งห้าตัวนั้นแทนเรา ตอนนี้เราน่ากลัวกลายเป็นผีดิบไปแล้วจริง ๆ"

"มิว่ามันจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ย่อมนับว่ามันช่วยชีวิตท่านไว้?"

ตั๊กพ่อสักผงกศีรษะรับคำ เฮ็กพั่วพั้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น มันมิเพียงไม่ติดค้างกระไรท่าน ท่านกลับติดค้างชีวิตมัน?"

ตั๊กพ่อสักผงกศีรษะรับคำ เฮ็กพั่วพั้วกล่าวต่อ

"ชีวิตของตั๊กพ่อสักย่อมมิใช่จะไร้คุณค่าเกินไป ท่านเตรียมทดแทนพระคุณต่อมันเยี่ยงไร?"

"เราพอจะชดใช้หนี้สินแก่ท่านแทนมัน"

"ท่านจะไปจับโจรราคะสองคนนั้นมาให้แก่เราแทนมัน?"

"เรากระทั่งยังพอจะเพิ่มดอกเบี้ยให้แก่ท่าน"

"เพิ่มดอกเบี้ยเยี่ยงไร?"

"เพิ่มผึ้งทั้งรังนั้น"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

ตั๊กพ่อสักหัวร่อตอบ

"พิษของเรามิใช่เพียงสามารถช่วยคนเท่านั้น ยังสามารถคร่าชีวิตคนได้เช่นเดียวกัน"

เฮ็กพั่วพั้วหัวร่อกล่าว

"ใช้พิษข่มพิษ คือใช้งูพิษของท่านไปจัดการต่อผึ้งทั้งรังนั้น กลับเป็นที่ประเสริฐเลิศสุดแล้ว"

"ท่านรับปาก?"

"เราไฉนไม่รับปาก?"

ตั๊กพ่อสักหันมองเตี้ยบ้อกี่ ยิ้มพลางกล่าว

"อย่างนั้น หนี้สินของเราสอง ตอนนี้ท่านได้ชดใช้หมดสิ้นแล้ว"

เตี้ยบ้อกี่มิได้กล่าวกระไรอีก เพราะตอนนี้และสภาพนี้ ยังจะกล่าวกระไรได้?

แต่ตั๊กพ่อสักเป็นผู้กล่าวอีก

"ตอนนี้เราใช่ยังติดค้างท่านอยู่อีกหรือไม่?"

"ท่านความจริงมิได้ติดค้างข้าพเจ้าอยู่แล้ว"

"อย่างนั้น ท่านต้องรับปากเราเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"วันนี้เป็นวันมหามงคลของท่าน ท่านย่อมควรเชิญเราไปดื่มสุรามงคลสักจอก"

เตี้ยบ้อกี่หัวร่อตอบ

"ดื่มจอกเดียวไม่ได้ จะดื่ม อย่างน้อยต้องดื่มสี่ห้าสิบจอก"

ลิ่วซาแกพลันกล่าวขึ้น

"ท่านไม่อาจดื่ม"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะท่านบาดเจ็บ"

เตี้ยบ้อกี่ต้องแตกตื่นสงสัยจนโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าบาดเจ็บ? บาดเจ็บในที่ใด?"

ลิ่วซาแกส่งเสียงเย็นชา

"ดาบนี้ของเราฟันในที่ใด บาดแผลท่านก็อยู่ในที่นั้น"

ดาบยังอยู่ในมือมัน ดาบที่เป็นประกายแวววาวทั้งบางทั้งคมกริบ

ประกายดาบสาดส่องใบหน้าที่ซีดขาวของลิ่วซาแก เห็นเป็นใบหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก มันต้องมิใช่เป็นคนมีจิตใจอ่อนไหวโยกคลอนได้ง่ายดายโดยเด็ดขาด

หากท่านติดค้างมันดาบหนึ่ง ก็ต้องคืนแก่มันดาบหนึ่ง ท่านมิอาจไม่คืนเด็ดขาด และมันก็ไม่อาจยกเลิกให้แก่ท่านเด็ดขาด

มิว่าเรื่องราวใด ต่างไม่อาจเปลี่ยนความตั้งใจของมัน!

เกราะสะบั้นวิญญาณดังอีกแล้ว

"ตั๊ก ตั๊ก ตั๊ก" เป็นยามสาม

ยามสามที่ใช้คมดาบเคาะขึ้นมา!

ฝ่ามือเตี้ยบ้อกี่มีเหงื่อเย็นซึมชุ่มโชก มันมิใช่ไม่กลัวตาย เพียงแต่ว่ามันแม้จะหวาดกลัวจนขวัญฝ่อ แต่ก็ต้องไม่หลบหนีเด็ดขาด

ลิ่วซาแกจับตาเย็นชาจ้องมองมัน ส่งเสียงกระด้าง

"ท่านต้องการให้ดาบนี้ของเราฟันใส่ที่ใด?"

เตี้ยบ้อกี่ถอนใจตอบ

"หรือข้าพเจ้ายังมีทางอื่นให้เลือกเฟ้น?"

"ท่านไม่มี"

ประกายดาบวูบขึ้น ร่างล้มลงไปทันที

ดาบนี้ฟันลงไปที่ลำคอ ฟันไม่หนักหน่วงนัก

แต่ทว่า คมดาบที่ทั้งเบาทั้งคมกริบ ได้กรีดเส้นเลือดใหญ่ที่ก้านคอทางซ้ายของมันขาดไป โลหิตที่พุ่งออกมา แทบจะฉีดไกลกว่าสองวา

โลหิตที่เป็นสีเขียวเรือง!

โลหิตไฉนเป็นสีเขียวได้? ใช่ว่าในโลหิตของมันมีพิษมากเกินไปหรือไม่?

โลหิตของเตี้ยบ้อกี่ไม่มีพิษ

ดาบนี้มิใช่ฟันเข้าใส่ก้านคอมัน

ประกายดาบวูบขึ้น มันก็ได้ตั้งใจรับมิหลบหลีก แต่ทว่า ประกายดาบที่วูบขึ้นดั่งสายฟ้า กลับตวัดลงที่ทางซ้ายของลำคอตั๊กพ่อสัก

ตั๊กพ่อสักมิได้หลบหลีก

มันมิใช่ไม่คิดจะหลบหลีก เพียงแต่ว่า เมื่อถึงตอนมันจะหลบหลีกก็สายเกินไปแล้ว

มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ผู้ที่จะถูกดาบนี้ของลิ่วซาแกจะเป็นตัวมัน

มารดากับบุตรเฮ็กพั่วพั้วก็คิดไม่ถึง เตี้ยบ้อกี่ยิ่งคิดไม่ถึง

ทั้งปวงจับตามองตั๊กพ่อสักล้มลงไป มองดูโลหิตสีเขียวเรืองของมันที่ฉีดออกมาจากในคมดาบ

ทั้งปวงแม้เห็นถนัดชัดเจน แต่ยังไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ

เตี้ยบ้อกี่อดมิได้ต้องโพล่งถาม

"ดาบนี้ของท่านใช่ฟันผิดคนหรือไม่?"

ลิ่วซาแกตอบ

"ในชั่วชีวิตเรา เพียงทำความผิดมาครั้งเดียวเท่านั้น"

ความผิดของมันย่อมมิใช่ในครั้งนี้

นับแต่ดวงตาของมันถูกคนควักออกมาแล้ว มันก็ไม่เคยกระทำความผิดครั้งที่สองมาเลย

เตี้ยบ้อกี๋กล่าว

"ที่ติดค้างดาบของท่านคือข้าพเจ้า มิใช่มัน"

"ในเมื่อท่านค้างเราดาบหนึ่ง แล้วแต่ดาบนี้ของเราจะฟันในที่ใด ก็เป็นเช่นเดียวกัน"

"แต่ท่านไม่ควรฟันใส่ร่างของมันเลย"

"ความเป็นจริง ดาบนี้ก็ควรฟันใส่ตัวมันอยู่แล้ว"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะวันนี้ท่านไม่อาจตาย และไม่ควรตาย ที่ควรตายคือตัวมัน"

ร่างของตั๊กพ่อสักแน่นิ่งไปแล้ว แต่บรรดางูพิษในกระสอบที่หลังของมันกลับยังเคลื่อนไหวอยู่

มีงูเลื้อยออกมาจากรูขาดของกระสอบเป็นตัว ๆ เลื้อยลงไปในโลหิตสีเขียวของมัน เลียโลหิตพิษของมันกิน

ลิ่วซาแกกล่าว

"ที่หลังของมัน ใช่มีกระสอบอยู่ใบหนึ่ง?"

"ใช่"

"ในกระสอบมีกระไร?"

"มีงู"

"มีงูกี่ตัว?"

"นอกจากที่ตายไปเมื่อครู่สองตัวแล้ว ยังมีอีกเจ็ดตัว"

"ตอนนี้งูทั้งเจ็ดตัวนั้นใช่ว่าได้เลื้อยออกมาหมดสิ้นแล้วหรือไม่?"

"ใช่"

"แต่ทว่า ในกระสอบมันตอนนี้ต้องไม่ว่างเปล่า"

ในกระสอบไม่ว่างจริง ๆ

ตั๊กพ่อสักนั้นล้มคว่ำลง กระสอบยังคงอยู่ที่หลังของมัน มาตรว่างูพิษเลื้อยออกมาแล้ว แต่ในกระสอบยังคงนูนอยู่

ลิ่วซาแกถามอีก

"ท่านไฉนไม่สะบัดออกมาดู! ในกระสอบยังมีกระไร?"

เฮ็กพั่วพั้วชิงส่งเสียง

"เรามาดูเอง"

นางใช้คันเกาทัณฑ์สีทองเขี่ยกระสอบขึ้น พลันมีกระสุนโตประมาณหัวแม่มือหลายสิบเม็ด กลิ้งลงไปในโลหิตสีเขียวของมัน

กระสุนกลิ้งถึงที่ใด งูพิษรีบเลื้อยหลบหนีไปจนไกลทันที

ความจริงเตี้ยบ้อกี่ยังประหลาดใจอยู่ ตั๊กพ่อสักที่มีความสามารถสยบอสรพิษอยู่แต่ไหนแต่ไร ไฉนพวกงูพิษเหล่านี้ของมันอยู่ในกระสอบแล้ว ยังไม่อาจสงบเช่นดั่งปกติ?

ตอนนี้เตี้ยบ้อกี่จึงทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใด?

งูพิษเมื่อกระทบถูกกระสุนเหล่านี้ ก็คล้ายเป็นมนุษย์สัมผัสถูกงูพิษนั่นเอง

เฮ็กพั่วพั้วใช้ปลายคันเกาทัณฑ์ของนาง เขี่ยกระสุนขึ้นมาจากในกองโลหิตลูกหนึ่ง

นางมิได้กล่าวกระไร และมิต้องกล่าวด้วย ในระหว่างมารดากับบุตร มีการรู้กันในทางกระแสจิตที่ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้

นางพอเขี่ยกระสุนลูกนั้นขึ้น เกาทัณฑ์ของบุตรนางก็ดังควับ พร้อมกับเกาทัณฑ์เงินดอกหนึ่งพุ่งออกมา ยิงใส่กระสุนลูกนั้นแหลกละเอียดไป

นางพลันได้กลิ่นของดินประสิวและกำมะถันคละคลุ้งขึ้นทันที

ลิ่วซาแกกล่าว

"ท่านดมได้กลิ่นอะไร?"

เฮ็กพั่วพั้วยังครุ่นคิด แต่เตี้ยบ้อกี่ก็ได้ตอบ

"นั่นคืออสนีบาต (เพ็กเล็ก)"

อสนีบาตก็คือเสียงฟ้าผ่า ประกายสายฟ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง

อสนีบาตทั้งไม่หอมและไม่เหม็น ท่านพอจะคาดคิดได้ พอจะเห็นได้ แต่ต้องดมไม่ได้กลิ่นเด็ดขาด!

เตี้ยบ้อกี่ไฉนจึงดมออก?

เนื่องเพราะอสนีบาตที่เตี้ยบ้อกี่บอก มิใช่เป็นฟ้าผ่า มิใช่เป็นฟ้าแลบ แต่เป็นอาวุธลับชนิดหนึ่งในแผ่นดิน

อาวุธลับชนิดที่พร้อมจะทำลายขวัญของคนให้แตกกระเจิง คร่าชีวิตวิญญาณของผู้คนได้ทุกเวลา

เฮ็กพั่วพั้วเป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชน

นางเริ่มคลุกคลีในวงพวกนักเลงตั้งแต่อายุสิบหก ตอนนี้นางมีอายุหกสิบเอ็ดแล้ว

นางเคยวิวาห์มาสามครั้ง

สามีของนางล้วนแล้วเป็นยอดฝีมือทางอาวุธลับ ตัวของนางเองก็ต้องถูกจัดอยู่ในหนึ่งของสามสิบอันดับยอดฝีมืออาวุธลับยุคนี้...เกาทัณฑ์ก็นับเป็นอาวุธลับชนิดหนึ่ง

แต่ความเข้าใจต่ออาวุธลับชนิดนี้ของนาง กลับยังไม่กระจ่างเจนจัดเทียบเท่าเตี้ยบ้อกี๋

เนื่องเพราะนี่เป็นอาวุธลับเฉพาะสำนักของเพ็กเล็กตึ๊ง (สำนักอสนีบาต)

เท่าที่เพ็กเล็กตึ๊งสามารถมีอิทธิพลอำนาจสยบบู๊ลิ้มให้ระย่อ มีสาเหตุมากกว่าครึ่งที่เกิดขึ้นจากอาวุธลับชนิดนี้

ลุ้ยจิ้นเทียนประมุขของสำนักเพ็กเล็กตึ๊ง สามารถถูกจัดเป็นอันดับสองของสามสิบสุดยอดฝีมืออาวุธลับในปัจจุบัน ก็เพราะอาวุธลับนี้เช่นกัน

เกี่ยวกับทุกประการของอาวุธลับชนิดนี้ พวกศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งต่างทราบกระจ่างตั้งแต่ยังอยู่ในวัยทารกแล้ว

เนื่องเพราะไต้ฮวงตึ๊งกับเพ็กเล็กตึ๊งเป็นศัตรูคู่แค้นต่อกัน

เท่าที่จนปัจจุบันทั้งสองสำนักยังอยู่ร่วมแผ่นดินกันได้ เนื่องเพราะต่างฝ่ายไม่มีความมั่นใจจะสามารถพิชิตเอาชัยฝ่ายตรงข้าม

เกาทัณฑ์เงินยิงกระสุนแตกกระจาย แต่พลังยังคงพุ่งไปหนักหน่วงรุนแรงยิ่งปักเข้าใส่กรอบหน้าต่างของหอน้อยสนิทแน่น ขนเงินที่ปลายเกาทัณฑ์ยังคงสั่นระริกอยู่

เฮ็กพั่วพั้วชายตามองบุตรนางด้วยประกายชมเชยแวบหนึ่งก่อน จึงหันมาถาม

"นั่นคือเพ็กเล็ก?"

เตี้ยบ้อกี๋ตอบเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

"ใช่แน่นอน"

เตี้ยบ้อกี๋มีความมั่นใจ ต้องดูไม่ผิดพลาดเด็ดขาด เฮ็กพั่วพั้วยังถามอีก

"แต่ไฉนไม่มีอานุภาพรุนแรงดั่งอสนีบาตฟาดทำลายที่เล่าลือกัน?"

ลิ่วซาแกตอบขึ้นแทน

"เนื่องเพราะโลหิตพิษบนพื้น"

มันก้มลงช้า ๆ คีบระเบิดเพ็กเล็กทั้งที่กลิ้งมาใกล้เท้าของมันขึ้นลูกหนึ่งด้วยความระมัดระวัง

มันแม้มองไม่เห็น แต่ได้ยิน

เสียงลมโชยพัดกิ่งไม้ใบหญ้า เสียงลูกระเบิดที่กลิ้งกับพื้น เสียงเกาทัณฑ์ดัง... ในรัศมีหกสิบวารอบข้างนี้ มิว่าเป็นเสียงใด ๆ ที่ดังขึ้น ต่างไม่อาจหลุดรอดจากโสตประสาทของมัน

ระเบิดเพ็กเล็กทั้งลูกนี้ ดูแล้วยังใหม่และแห้งอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นผลไม้เปลือกแข็งที่เพิ่งปลิดลงมาจากกิ่งก้าน

ลิ่วซาแกดีดนิ้วออกไป เสียงควับดังสดใส ระเบิดเพ็กเล็กทั้งพุ่งออกดุจดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

พลังดรรชนีของมันไม่ผิดกับเกาทัณฑ์คันแข็งเลย ลูกระเบิดถูกดีดพุ่งไกลหลายสิบวา ข้ามอุทยานที่กว้างใหญ่ พุ่งไปใส่ก้อนหินที่อยู่ทางมุมกำแพง พลันมีเสียงระเบิดปานฟ้าถล่มดินทลายดังสนั่นหวั่นไหว เศษหินเปลวไฟและหมอกควันกระจายคละคลุ้งดั่งม่านหนาทันที

สีหน้าเฮ็กพั่วพั้วเปลี่ยนแปรไป

ในที่สุด นางก็ได้เห็นอานุภาพของระเบิดอสนีบาต ถึงกับยังอำมหิตรุนแรงยิ่งกว่าที่เล่าขานกันหลายเท่านัก

ในสายลมที่โชยพัด ในกลิ่นดินประสิวและกำมะถัน ยังคล้ายมีกลิ่นหอมของฝุ่นประทินผิวปะปนอยู่ด้วย

ในระเบิดเพ็กเล็กทั้ง ความจริงไม่ควรมีกลิ่นหอมนี้

เตี้ยบ้อกี๋อดมิได้ต้องถามขึ้น

"นั่นเป็นกลิ่นใด?"

ลิ่วซาแกตอบ

"ท่านลองเข้าไปดูเองก็ได้"

เตี้ยบ้อกี๋มิต้องเดินเข้าไปดู สีหน้าก็เปลี่ยนแปรแล้ว

ฝุ่นละอองและเศษหินที่ร่วงหล่นลงมา มีบ้างร่วงลงไปบนดอกโบตั๋นที่เบ่งบานสดใส โบตั๋นสีแดงฉานพลันกลับกลายเป็นเหี่ยวแห้งโรยรา ร่วงลงมาทีละกลีบทีละกลีบ ถึงกับกลายเป็นสีดำคล้ำไปได้!

เตี้ยบ้อกี๋อุทานด้วยความตระหนก

"เฮียงขี่แป๊ะตั๊ก (ร้อยพิษในกลิ่นหอม)"

ในระเบิดเพ็กเล็กทั้ง ถึงกับผสมฝุ่นพิษที่มีกลิ่นหอมของฝุ่นผัดหน้าสตรีอยู่!

ลิ่วซาแกกล่าว

"หากมิใช่โลหิตพิษบนพื้นสลายคลายพิษของมันไป พิษภายในระเบิดเพ็กเล็กทั้ง

ลูกเมื่อครู่ พอที่จะทำลายชีวิตของพวกเราได้เหลือเฟือ"

ระเบิดเพ็กเล็กทั้งลูกนี้ แม้จะระเบิดในระยะไกลกว่าหกสิบวา แม้สายลมมิได้พัดเข้ามาในทิศทางของพวกมัน แต่ทว่า พวกมันยังรู้สึกสมองหมุนตาลายเล็กน้อย และสะอิดสะเอียนคล้ายจะอาเจียนอีกด้วย

ลิ่วซาแกกล่าว

"อย่าลืม พิษของตั๊กพ่อสักมิใช่เพียงสามารถช่วยคนเท่านั้น ยังสามารถปลิดชีวิตคนได้เช่นกัน"

ระเบิดฝุ่นพิษอสนีบาตกระสอบนี้ ความจริงย่อมเป็นการเตรียมเพื่อใช้ไปสังหารบรรดาอาคันตุกะที่มาดื่มสุรามงคลของเตี้ยบ้อกี่อย่างแน่ชัด

สามารถถูกเตี้ยกังเชิญเข้าไปในคฤหาสน์ฮั้วฮวงซัวจึง (ลมโชย) ย่อมต้องเป็นยอดฝีมือที่มีทั้งตำแหน่งและฐานะสูงอยู่ในสำนักมหาวาตะ (ไต้ฮวงตึ๊ง)

เปลวไฟของโคมดวงเดียว ก็พอจะบันดาลให้ระเบิดเพ็กเล็กสามสี่ลูกระเบิดขึ้นในห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ฮั้วฮวงซัวจึงวันนี้ ย่อมต้องมีประทีปโคมไฟสว่างไสวมิทราบมีโคมอยู่มากน้อยเท่าใด มีเทียนอยู่มากน้อยเท่าใด

หากแม้นเปิดโอกาสให้ตั๊กพ่อสักแทรกซึมเข้าไป ลอบวางเพ็กเล็กจื้อสองสามลูกอยู่ทางข้างโคมแต่ละดวง รอจนเมื่อความร้อนของโคมไฟละลายสีผึ้งที่หุ้มเปลือกนอกของมันไป จะมีผลเช่นไรเกิดขึ้น?

นึกถึงความนี้ เตี้ยบ้อกี่ก็ต้องเหน็บหนาวไปทั้งร่าง เหงื่อกาฬแตกโซมกายจนชุ่มโชก

ลิ่วซาแกกล่าวอีก

"ท่านต้องคาดคิดไม่ถึง ตั๊กพ่อสักได้สวามิภักดิ์ต่อเพ็กเล็กตึ๊งแล้ว?"

เตี้ยบ้อกี่คาดคิดมิถึงจริง ๆ ลิ่วซาแกกล่าวต่อ

"ท่านก็ต้องคาดคิดไม่ถึง พวกมันถึงกับกล้าใช้ฝีมืออำมหิตต่อฮั้วฮวงซัวจึง"

พวกมันกล้ากระทำดั่งนี้ เท่ากับเป็นการประกาศสงครามต่อไต้ฮวงตึ๊งอย่างเปิดเผยตรง ๆ แล้ว

ขอเพียงสงครามเกิดขึ้น ก็ต้องเป็นการประหัตประหารที่ถูกทำลายสูญสลายไปฟากฝ่ายหนึ่ง ความสยดสยองนองเลือดของการต่อสู้ครั้งนี้ เตี้ยบ้อกี่แทบจะสามารถคาดคำนวณออก

ลิ่วซาแกกล่าวต่อไป

"มาตรว่าเรื่องรายนี้ไม่สำเร็จ แต่ที่พวกมันสูญเสีย เป็นเพียงชีวิตของตั๊กพ่อสัก

ผู้เดียวเท่านั้น ตัวมันมิใช่เป็นบุคคลสำคัญของเพ็กเล็กตึ๊ง อาจบางทีพวกมันยังมิได้แยแสด้วย"

แต่ทว่า หากเรื่องนี้สำเร็จ ขุมกำลังสำคัญของไต้ฮวงตึ๊งอาจจะถูกทำลายย่อยยับไปในครั้งเดียว

เตี้ยบ้อกี๋กำหมัดแนบแน่น ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ความจริงมิว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ผลที่เกิดขึ้นต่างเป็นเช่นเดียวกัน"

"เพราะกระไร?"

"ในเมื่อพวกมันกล้ากระทำดั่งนี้ คาดว่าต้องมีความเด็ดเดี่ยว มาตัดสินใจยอมต่อสู้กับพวกเราในขั้นแตกหักแล้ว"

เสียงของเตี้ยบ้อกี๋สะท้านด้วยความลิงโลดยินดี

"ศิษย์หลายพันคนของไต้ฮวงตึ๊งเรา ย่อมก็ต้องไม่มีความหวั่นหวาดพรั่นพรึงเด็ดขาด"

ไต้ฮวงตึ๊งมีแต่ผู้กล้าหาญที่ต่อสู้จนตัวตาย ไม่มีคนขี้ขลาดที่หวาดกลัวจนหลบหนี

เตี้ยบ้อกี๋แทบจะหลับตามองเห็น ศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งอาบเลือดกัดฟันต่อสู้ในท่ามกลางเสียงระเบิดที่ดังไม่ขาดระยะ ในเปลวไฟ ในห่าศิลา และในม่านควันของระเบิดอสนีบาต

ในผู้คนประดานั้น มีบ้างเป็นผู้อาวุโสที่มันเคารพนับถือ มีบ้างเป็นมิตรสหายรักของมัน

พวกเหล่านี้พร้อมที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับมัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับมัน

ตัวของเตี้ยบ้อกี๋เอง ก็ตั้งใจจะกระทำเช่นนี้อยู่ในทุกเวลา

อาจบางทีพวกมันไม่มีความมั่นใจต้องได้ชัยในการต่อสู้ แต่ทว่า ขอเพียงฉากสงครามถูกเปิดขึ้น พวกมันก็ต้องไม่ไปสนใจถามไถ่เรื่องเป็นตายร้ายดี มีชัยหรือพ่ายแพ้เด็ดขาด

เตี้ยบ้อกี๋เชื่อมั่น ศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งทั้งหลายแต่ละคนต่างกระทำเช่นนี้ได้แน่นอน

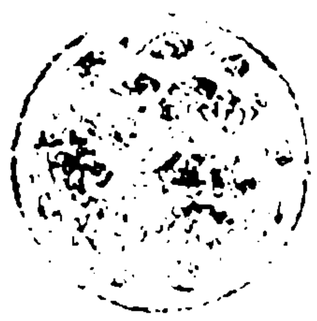

วิวาห์มหาวิบัติ

ลิ่วซาแกกลับพลันหัวร่อขึ้น

นี่เป็นการหัวร่อครั้งแรกของมัน เตี้ยบ้อกี๋ต้องเบิ่งตามองด้วยความตระหนกคาดคิดไม่ออกว่ามันไฉนจึงหัวร่อขึ้นได้?

ลิ่วซาแกหัวร่อพลางกล่าว

"เราหัวร่อท่าน"

"หัวร่อข้าพเจ้า? เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านผิดอีกแล้ว"

มันมิยอมให้เตี้ยบ้อกี๋ทักท้วง รีบกล่าวสืบไป

"ตอนนี้ตั๊กพ่อสักตายไป ฮั่วฮวงซัวจึงก็ปลอดภัยไร้การรบกวน ดังนั้นเรื่องนี้ก็เท่ากับไม่เคยเกิดขึ้นมาเลย เพ็กเล็กตึ๊งเพียงกล้าใช้คนเช่นตั๊กพ่อสักมาลงมือ เนื่องเพราะพวกมันก็ไม่กล้าดำเนินโดยวู่วามหุนหัน แม้นับว่ามีคนไปถามพวกมัน พวกมันก็ต้องไม่ยอมรับเรื่องรายนี้เป็นแผนที่พวกมันวางขึ้นโดยเด็ดขาด"

"แต่ทว่า..."

"สถานการณ์ที่จังก้าคุมเชิงระหว่างไต้ฮวงตึ๊งกับพวกมัน ได้เป็นมาเนิ่นนานร่วมสามสิบปีแล้ว อาจจะเป็นไปเยี่ยงนี้อีกยี่สิบปี กระทั่งในภายหลัง ไม่แน่ยังพอคลี่คลายจากศัตรูมาเป็นมิตรสหายกันได้ ท่านตอนนี้ไยต้องไปคิดให้มากปานนั้น?"

"ข้าพเจ้าสมควรคิดอย่างไร?"

"ท่านสมควรคิดถึงเจ้าสาวที่สวยงามนุ่มนวลของท่านให้มาก คิดถึงบรรดามิตรสหายรัก ที่จงใจดั้นด้นเดินทางไปดื่มสุรามงคลของท่านให้มากไว้"

ดวงตาเตี้ยบ้อกี๋เป็นประกายขึ้นอีกครา

มันยังเยาว์วัย

มันความจริงก็เป็นบุรุษหนุ่มที่มีน้ำใจระอุร้อนแรง ง่ายต่อการถูกกระตุ้นให้พลุ่งพล่านเดือดดาล และก็ง่ายต่อการกลับกลายเป็นลิงโลดยินดีอย่างยิ่ง

ลิ่วซาแกกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ท่านตอนนี้สมควรรีบเร่งขี่ม้าเร็วของท่านกลับไปโดยด่วนทีสุด เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดมงคลของท่าน ไปกราบไหว้ฟ้าดินในห้องพิธีวิวาห์ของท่าน"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านตอนนี้มิได้ติดค้างเราแล้ว และมิได้ติดค้างเฮ็กพั่วพั้วด้วย แต่ทว่าหากท่านยังไม่ไป หากยังให้เจ้าสาวของท่านรอคอยจนกระวนกระวาย เราก็จะมีโทสะแล้ว"

เฮ็กพั่วพั้วโพล่งขึ้น

"เราต้องมีโทสะมากกว่า"

เตี้ยบ้อกี๋มองดูนาง แล้วหันดูลิ่วซาแก พลันรู้สึก ในโลกอันกว้างใหญ่ อย่างไรก็พอจะหาคนดีงามพบได้ในทุกแห่งหนอยู่

ในโลกนี้ อย่างไรยังคงเต็มไปด้วยความอบอุ่น ชีวิต อย่างไรก็ยังคงน่ารักอยู่

มันจึงหัวร่อขึ้น มีความปีติยินดีเกิดขึ้นอีกครา

อย่างไรภทภัยก็ได้ไปห่างจากมันจนสุดแสนไกล อนาคตที่เต็มไปด้วยความสุขสมบูรณ์ และรักที่อบอุ่นซึ้งใจ ได้มารออยู่ที่เบื้องหน้าของมันแล้ว

มันกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"ได้! ข้าพเจ้าจะไปในทันที"

ลิ่วซาแกกล่าว

"แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านต้องจำไว้"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านต้องจำไว้ ไม่อาจถูกผู้ใดมอมสุราจนเมามายเด็ดขาด"

มันถึงกับมีรอยยิ้มปรากฏมาอีกครา กล่าวต่อไป

"เจ้าสาวจะต้องไม่พอใจสามีที่คืนแรกของการเข้าห้องหอ ก็อาเจียนจนแปดเปื้อนไปทั่วทั้งห้องโดยเด็ดขาด"

เฮ็กพั่วพั้วกล่าวขึ้นบ้าง

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

ใบหน้าที่ร่วงโรยเพราะวัยชราของนาง ถึงกับพลันกลับกลายเป็นเยาว์วัยกว่าเดิมได้ กล่าวสืบต่อไป

"ยังจำได้ เราเมื่อเป็นเจ้าสาวครั้งแรก ก็ได้เตะเจ้าบ่าวที่เมาจนสิ้นสติมิรู้ความลงไปนอนที่ใต้เตียงตลอดคืน และอย่างน้อยมิได้กล่าววาจากับมันถึงสามวัน"

ใบหน้านางพลันมีประกายสีแดงเกิดขึ้นเล็กน้อย หัวร่อพลางกล่าวเบา ๆ

"ยังดีที่มีเรื่องบางประการ มิต้องกล่าววาจาก็สามารถกระทำได้"

ลิ่วซาแกหัวร่อเสียงดังกว่าเดิม

เตี้ยบ้อกี่เชื่อมั่น ในชั่วชีวิตของลิ่วซาแก ต้องไม่เคยหัวร่อเสียงดังเช่นนี้มาก่อนเลย

เตี้ยบ้อกี่ก็ย่อมหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องจำให้ขึ้นใจ หากมีคนมามอมสุรา ข้าพเจ้า..."

เฮ็กพั่วพั้วสอดคำ

"ท่านเตรียมจะทำอย่างไร?"

เตี้ยบ้อกี่กะพริบตาตอบ

"ข้าพเจ้าเตรียมจะไปซ่อนที่ใต้เตียงก่อน อย่างนั้น ย่อมประเสริฐกว่าถูกคนเตะเข้าไปมากนัก"

เฮ็กพั่วพั้วหัวร่อสุดเสียงกล่าว

"นับเป็นความคิดที่ประเสริฐจริง ๆ"

หนี้สินชดใช้หมดสิ้น เรื่องราวต่างคลี่คลายแล้ว ตอนนี้ยังไม่พลบค่ำ เร่งรีบกลับไปยังพอทันเวลาอยู่

จิตใจของเตี้ยบ้อกี่ปลอดโปร่งแจ่มใสเป็นยิ่งนัก

ที่ยิ่งกระตุ้นให้เบิกบานแจ่มใสคือ เฮียงเฮียงมิเพียงไม่เหนี่ยวรั้งรังควาน กลับจูงม้าคู่ขามารอคอยที่ปากประตูอีกด้วย

มาตรว่าในดวงตาของนาง ยากยิ่งจะไม่มีประกายตัดพ้อรันทด แต่อย่างน้อยน้ำตาก็ได้แห้งไปแล้ว

นางก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ในเมื่อท่านต้องไปให้ได้ ข้าพเจ้าก็มิคิดจะรั้งท่านไว้อีก ในเมื่ออย่างไร แม้รั้ง

ท่านก็รั้งไม่อยู่"

"ขอบคุณท่าน"

เตี้ยบ้อกี่ตื้นตันบุญคุณนางอย่างยิ่งจริง ๆ ตื้นตันความเข้าใจที่นางมีต่อมัน และก็ตื้นตันต่อนางที่อโหสิต่อมันด้วยจิตใจอันกว้างขวาง

มิว่าจะกล่าวอย่างไร เตี้ยบ้อกี่เองจะมากจะน้อยก็ละอายต่อนางอยู่บ้าง

เฮียงเฮียงพลันเงยหน้าขึ้น จ้องตาเตี้ยบ้อกี่พลางกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าทราบ ภายหลังท่านยังต้องมาเยี่ยมข้าพเจ้าอีกเป็นแน่"

เตี้ยบ้อกี่ต้องลอบถอนใจ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าไม่มาอีกแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"มาอีกรังแต่เพิ่มความกลัดกลุ้มรันทด ข้าพเจ้าไยต้องมาอีก?"

แต่ละคนเมื่อครั้งอยู่ในวัยฉกรรจ์ ยากยิ่งที่จะไม่กระทำเรื่องเหลวไหลขึ้นมาบ้าง

บุรุษวัยฉกรรจ์ มีผู้ใดไม่เจ้าชู้กรุ้มกริ่ม?

แต่ทว่า ภายหลังมันตกลงใจจะเป็นสามีที่ดี มันมีการตกลงใจต้องสามารถทำเช่นนั้นได้

เฮียงเฮียงกัดริมฝีปากแล้วกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

"ท่านไม่เชื่อ?"

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ท่านภายหน้าจะไม่มองอิสตรีนางอื่นโดยตลอดกาล"

"บุรุษเมื่อพบพานสตรีที่น่าดู นอกจากเป็นคนตาบอดจริง ๆ หรือเป็นวิญญูชนจอมปลอมแล้ว มิว่าผู้ใดต่างยากจะหักห้ามใจไม่ไปดูนาง แต่ทว่า ข้าพเจ้าอย่างมากก็เพียงดูเท่านั้น"

เฮียงเฮียงยังคงมิยอมเลิกละปัญหานี้ สอบถามอีก

"ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ อาศัยนางเพียงลำพังจะสามารถดูแลท่านได้ตลอดกาล"

"นางอาจบางทีควบคุมบังคับข้าพเจ้าไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าทราบ ภายหน้าต้องมีคนผู้หนึ่งช่วยนางควบคุมบังคับข้าพเจ้า"

"คนผู้นั้นสามารถควบคุมบังคับท่านได้?"

"มีแต่มันเท่านั้นจึงควบคุมบังคับข้าพเจ้า"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"ตัวข้าพเจ้าเอง"

อุ้ยหงส์เนี้ยนั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองดูเงาร่างภายในกระจก อดเกิดความพึงพอใจในตัวเองมิได้

นางเป็นสตรีที่งามอย่างยิ่งจริง ๆ โดยเฉพาะวันนี้ ดูแล้วมีประกายเปล่งปลั่งแจ่มใส งามพิลาสบาดตาบาดใจ

เนื่องเพราะนางปกติน้อยครั้งนักที่จะสวมอาภรณ์สีสันสดใส ใบหน้าก็น้อยครั้งนักที่จะแต่งแต้มประทิน

นางรู้จักควบคุมบังคับตัวเองอยู่ตลอดมา

นางทราบ ขอเพียงเป็นสตรีที่รู้จักบังคับตัวเอง จึงคู่ควรเป็นสะใภ้ของตระกูลเตี้ย

นับแต่วันแรกที่นางได้เห็นเตี้ยบ้อกี๋ครั้งแรก นางก็ตกลงใจจะเป็นสะใภ้ของตระกูลเตี้ยให้ได้

นับแต่วันนั้นมา นางก็ได้สร้างเป้าหมายให้แก่ชีวิต นางมานะพยายามจะไปให้ถึงเป้าหมายนั้นอย่างหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

นางฝึกเย็บปักถักร้อย ฝึกการครัว ฝึกดูแลบ้านช่อง

ในปัจจุบัน อาหารที่นางปรุงกับมือ ต้องไม่ด้อยกว่าคนครัวฝีมือเยี่ยมของเหลาสุราใดโดยเด็ดขาด

เสื้อผ้าที่นางตัดเย็บ มิว่าผู้ใดได้สวมใส่ต่างต้องรู้สึกเหมาะสมกับร่างและสบายตัวอย่างยิ่ง

แม้นับว่าเป็นคนพิถีพิถันที่สุด ต่างมิอาจไม่ยอมรับ นางเป็นภรรยาในอุดมคติของบุรุษทุกรูปนาม

ความพยายามของนางมิได้เสียเปล่า

บัดนี้ นับว่านางได้เข้าประตูตระกูลเตี้ยมาแล้ว เป็นคนของตระกูลเตี้ยแล้ว

นี่มิใช่แสดงว่า นางเตรียมจะเป็นเซี่ยวไหนไน่ (คุณนายน้อย) ที่ยโสโอหัง

นางตกลงใจ ภายหน้าจะต้องยิ่งกระทำตัวให้ดีกว่าเดิม ให้เตี้ยบ้อกี๋ไม่มีวันสำนึกเสียใจ ที่มาได้นางเป็นภรรยาไปตลอดกาล

เตี้ยบ้อกี๋หล่อเหลาสง่า เข้มแข็งกำยำ ฉลาดเฉลียวหลักแหลม มาตรว่าอารมณ์จะเลวร้ายเล็กน้อย แต่ก็ยังเป็นบุรุษหนุ่มที่ดีงามอย่างยิ่ง

บุรุษเช่นดั่งนี้ ย่อมมีสตรีมากหลายที่นิยมชมชอบมัน

นางทราบ ก่อน ๆ นี้ เตี้ยบ้อกี๋ก็เจ้าชู้กรุ้มกริ่มอย่างยิ่ง

นางกระทั่งยังทราบ มันมีสตรีที่นามเฮียงเฮียงอยู่คนหนึ่ง

แต่นางตกลงใจ ต่อจากนี้จะลืมเรื่องเหล่านี้ไปหมดสิ้น เนื่องเพราะนางก็เชื่อเตี้ยบ้อกี่ในภายหน้า จะต้องสำรวมตัวสำรวมใจได้แน่นอน

นางดูออก มันเป็นบุรุษที่สัตย์ซื่อถือคุณธรรม มันในภายหน้า ก็ต้องเป็นสามีที่สัตย์ซื่อจริงใจ

ได้วิวาห์กับสามีเช่นนี้ อิสตรียังจะมีกระไรไม่พึงพอแก่ใจ?

นางเพียงแต่รู้สึกตื่นเต้นอยู่เล็กน้อยเท่านั้น

นึกถึงค่ำคืนนี้ นึกถึงเตียงที่ทั้งกว้างใหญ่ในห้องหอนั้นแล้ว หัวใจนางก็เต้นถี่เร็วใบหน้าแดงจนร้อนผะผ่าว

ตอนนี้ หัวใจของนางยิ่งเต้นถี่เร็วกว่าเดิม

แต่นางหาใช่วิตกต่อเรื่องเหล่านี้จริงจังไม่ สตรีแต่ละนางต่างต้องผ่านเรื่องเหล่านี้ มีกระไรต้องวิตก?

ที่นางหวั่นวิตกเพียงประการเดียวในตอนนี้คือ เตี้ยบ้อกี่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ จวบจนบัดนี้ยังมิได้กลับมา

ตอนนี้ ม่านราตรีได้คลี่คลุมลงมาแล้ว

นางมิเพียงหวั่นกังวลเท่านั้น ยังเริ่มกระวนกระวายแล้วด้วย โชคดีที่ในขณะเวลานั้น นางก็ได้ยินเสียงเชยเชยโห่ร้องด้วยความปีติ

"บ้อกี่กลับมาแล้ว"

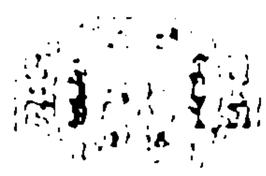

เตี้ยเชยเชยเป็นม่วยม่วยของบ้อกี่ นางก็เป็นเช่นกอกอของนาง แข็งแรงหลักแหลม สวยงาม

นางมิเพียงเป็นสตรีงามที่ขึ้นชื่อเท่านั้น ยังเป็นวีรสตรีที่มีชื่อในวงพวกนักเลงอีกด้วย

นางเริ่มฝึกกระบี่ตั้งแต่ยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง มียอดฝีมือจำนวนมากหลายในไต้ฮวงตึ้ง ที่เคยพ่ายแพ้ต่อกระบี่นาง กระทั่งกอกอของนางก็เคยพ่ายแพ้ต่อนางมา

มาตรว่านางก็ทราบ กอกอนางแสร้งพ่ายแพ้อ่อนข้อ แต่ยังคงรู้สึกพอใจเป็นยิ่งนัก

นางปีนี้เพิ่งมีอายุสิบเจ็ด กำลังอยู่ในวัยที่คล้ายบุปผาเบ่งบาน

สำหรับกับนาง ชีวิตคล้ายดั่งเป็นสุราหอมหวานชุ่มฉ่ำ รอคอยให้นางไปลิ้มชิมดู

แต่นางก็มีความในใจของนาง

ดรุณีที่วัยสิบเจ็ดปีแล้ว ไหนเลยไม่มีความในใจได้?

นางร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอมา จวบจนสนธยาของวันนั้น

วันนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ นางนั่งอยู่ที่อุทยานหลังเพียงลำพัง ดูบุปผานานาพันธุ์ที่เบ่งบานสะพรั่ง ดูท้องฟ้าสีครามสดใส ดูอาทิตย์อัสดงที่เลื่อนลงไปหลังยอดเขาสุดไกลอย่างเชื่องช้า

นางพลันรู้สึกว้าเหว่อย่างยิ่ง

ความว้าเหว่ของดรุณีวัยสิบเจ็ดปี ปกติมักมีวิธีอธิบายได้อยู่เพียงหนึ่งเดียว

บุรุษคนหนึ่งที่พอจะเข้าใจนาง และเป็นบุรุษที่นางพอใจ

นางหาบุรุษเช่นนั้นไม่พบ

เนื่องเพราะนางมีความเห็นอยู่เสมอมา บุรุษที่แท้จริงในโลกนี้มีเพียงสองคนเท่านั้น หนึ่งคือบิดาของนาง อีกหนึ่งคือกอกอของนาง

บุรุษอื่น ๆ นางหาได้แยแสอยู่ในสายตาไม่

หากนางมีมารดา นางยังพอจะระบายความในใจแก่มารดาฟังได้ ที่เคราะห์ร้ายคือมารดาของนางเสียชีวิตไปเนิ่นนานปีแล้ว

นางกับบิดา อย่างไรยังคงมีการเหินห่างอยู่ช่วงหนึ่ง ผู้เดียวที่เป็นคู่พอจะสนทนาปราศรัย คือกอกอของนาง

บัดนี้ กอกอของนางจะวิวาห์แล้ว นางทราบ ภายภาคหน้านางต้องยิ่งว้าเหว่กว่านี้

ว้าเหว่ เป็นความว้าเหว่ที่น่าสะพรึงกลัวปานใด?

บ้อกี๋ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่ จวบจนบัดนี้ยังไม่กลับมา ผู้กังวลที่สุดก็คือนาง

เนื่องเพราะมีแต่นางจึงทราบบ้อกี๋ไปทำกระไร

ปกติเฮียม่วยทั้งสองไม่เคยมีความลับต่อกัน

"เราจะออกไปใช้หนี้ ต้องไปใช้ให้ได้ แต่มีหนี้บางราย เราไม่แน่จะสามารถชดใช้ หากเราวันนี้ไม่กลับมาก่อนพลบค่ำ อาจจะไม่มีทางกลับมาโดยตลอดกาลแล้ว"

นางมิได้ฉุดรั้งมันไว้ และมิได้ตักเตือนมัน

เนื่องเพราะนางเข้าใจมัน ทราบว่าบุรุษที่แท้จริง หากตกลงใจไปกระทำเรื่องอันใดผู้อื่นฉุดลากก็ไม่มีทางลากไว้ ปลอบเตือนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์

นางมีความหยิ่งและภูมิใจต่อการที่ได้มีกอกอเช่นนี้อยู่เสมอมา

นับแต่อาทิตย์อัสดง นางก็มารออยู่ในที่นี้ ยืนรออยู่นอกประตูของมุมกำแพง

อุทยานหลัง

รอจนกระทั่งม่านราตรีเริ่มคลี่คลุมลงมา นางก็เริ่มกระวนกระวายบ้างแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง นางเห็นคนผู้หนึ่ง ม้าตัวหนึ่ง ห้อตะบึงเข้ามาในตรอกแคบ ๆ ที่หลังบ้านของนางดั่งคลุ้มคลั่ง

นางยังมิทันเห็นคนบนหลังม้าเป็นรูปลักษณะใด นางก็ทราบเป็นผู้ใดมาแล้ว มีแต่บ้อกี๋เท่านั้นที่ควบขับอาชาด้วยสภาพคลุ้มคลั่งเช่นนี้

นางกระโดดขึ้นโห่ร้องทันที

"บ้อกี๋กลับมาแล้ว"

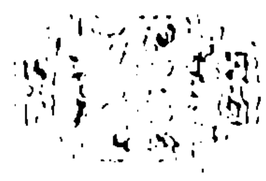

บ้อกี๋กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า

กระทั่งเวลาอาบน้ำยังไม่มี เริ่มต้นเปลี่ยนเสื้อผ้า เปลี่ยนเป็นชุดมงคลของเจ้าบ่าว

ในตัวยังมีกลิ่นเหงื่อไคลที่เหม็นคละคลุ้ง สองเท้ามิเพียงทั้งปวดทั้งชาเท่านั้น ด้านในของขาอ่อนยังถูกอานม้าเสียดสีจนถลอกเป็นแผล

อาชาที่ขี่กลับมา มาตรว่าพ่วงพีฝีเท้าจัดที่คัดเลือกจากจำนวนพัน ตอนนี้ได้ล้มลงไปแล้ว

ตัวบ้อกี๋ยังมิได้ล้มลง นับว่าไม่เลวอย่างยิ่งทีเดียว

ตอนนี้มันจึงทราบ จะเป็นเจ้าบ่าวสักครั้งมิใช่เรื่องง่ายดายเลยจริง ๆ

เริ่มแต่เรื่องเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ไม่ง่ายดายอย่างยิ่งแล้ว

ก่อนนี้มิเคยคาดคิด ชุดเจ้าบ่าวจะยุ่งยากรำคาญปานนี้ ยังยุ่งยากวุ่นวายกว่าทาริกาน้อยสวมเสื้อผ้าให้ตุ๊กตาของนางเสียอีก

โชคดีที่มันยังนับว่าพอจะสะกดกลั้นใจได้ เนื่องเพราะมันทราบ ในชีวิตนี้ของมัน อย่างมากจะมีเวลาเช่นนี้ก็เพียงครั้งเดียว

มีสามคนกำลังช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้บ้อกี๋

ความจริงควรเป็นสตรีทั้งสามนาง แต่บ้อกี๋ยืนกรานต้องใช้บุรุษจึงยินยอม

สตรีสามนางที่มันทั้งไม่รู้จัก ทั้งไม่ชมชอบพอใจ มาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้มัน มันทนไม่ได้

แต่ทว่า ในห้องยังมีสตรีอยู่นางหนึ่ง

มาตรว่าสตรีนางนี้ในสายตาของมัน ไม่อาจนับเป็นสตรีโดยแท้จริง แต่ทว่า

หากอยู่ในสายตาบุรุษอื่น ๆ นางกลับเป็นสตรีที่เที่ยงแท้มาตรฐานสวย ๆ งาม ๆ นอกเสียจากมีอารมณ์ร้ายเกินไปแล้ว แทบพอจะนับเป็นสตรีในมวลหมู่สตรีได้

เชยเชยนั่งอยู่ที่มุมห้อง นั่งดูกอกอนางเปลี่ยนเสื้อผ้า โดยนั่งอยู่กับพื้น

ในห้องแม้จะมีเก้าอี้อยู่อีกแปดร้อยตัว นางก็ต้องไม่นั่ง เนื่องเพราะนางชมชอบนั่งกับพื้น

แม้นับว่าบนพื้นมีฝุ่นหนาสองเซียะ ขอเพียงนางพอใจ ยังคงนั่งลงไปได้เช่นกัน

เสื้อผ้านางเปื้อนแล้ว นางมิได้แยแสสนใจเลย ผู้คนว่านางนั่งไม่เป็นระเบียบ นั่งไม่มีบุคลิกภาพ นางยิ่งไม่แยแสสนใจ

นางผิดกับอุ้ยหงส์เนี้ย

ปกติ นางเพียงกระทำเรื่องที่นางพอใจเท่านั้น

บ้อกี่ส่ายหน้าส่งเสียง

"สารรูปการนั่งเยี่ยงนี้ของท่าน เราจะขอดู วันหน้าท่านจะวิวาห์ไปได้อย่างไร?"

เชยเชยแค่นเสียงจากจมูกดังเฮอะ แล้วกล่าว

"ท่านสนใจเราจะแต่งออกไปได้หรือไม่? เพราะอย่างไรเราก็ไม่แต่งให้กับท่านแน่"

บ้อกี่ได้แต่ฝืนหัวร่อ เชยเชยยังคงไม่ยอมนับถือ ส่งเสียงต่อไป

"อย่าว่าแต่บุรุษเช่นดั่งท่านยังสามารถหาภรรยาได้ เราไฉนแต่งออกไปไม่ได้?"

บ้อกี่อดมิได้ต้องแสดงความเห็นของตัวเองออกไปสักเล็กน้อยแล้ว

"แต่ท่านเป็นสตรี สตรีจะมากจะน้อยก็ย่อมควรมีทีท่าของสตรีอยู่บ้าง"

เชยเชยเบะปากสวนคำ

"สตรีสมควรเป็นเช่นไร? คล้ายเฮียงเฮียงของท่าน?"

เอ่ยถึงเฮียงเฮียง บ้อกี่ก็ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว แต่เชยเชยกลับไม่เลิกรายุติ คุกคามต่อไป

"นางใช่หอมจริง ๆ หรือไม่? นางมีความหอมเท่าใดกันแน่?"

นางคล้ายมีอารมณ์สนใจต่อปัญหานี้ยิ่งนัก บ้อกี่จำต้องรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

"คนที่มาในวันนี้ใช่มากอย่างยิ่ง?"

"อืมม์"

"ที่มามีพวกใดบ้าง?"

"ที่สมควรมากลับไม่มา มิสมควรมาต่างมากันหมดสิ้น"

บ้อกี่ใช้หางตาเหลือบมองม่วยม่วยของมันพลางถาม

"เราทราบ บุตรของตั้วตั้วเอี๊ยต้องมิได้มา"

เชยเชยอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนทราบได้?"

บ้อกี๋แสร้งแสยะยิ้มอย่างเลือดเย็นพลางตอบ

"เนื่องเพราะมันความจริงเป็นคนที่สมควรมา"

ใบหน้าเชยเชยถึงกับแดงระเรื่อขึ้นได้

ตั้วตั้วเอี๊ย (เจ้านายคนใหญ่) ซีคงเฮียวฮวงที่เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของไต้ฮวงตึ้ง และก็เป็นผู้ที่ชนชาวนักเลงยอมรับว่า มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด

บุตรของมันนามซีคงเข็ก

ความมุ่งหมายที่ซีคงเข็กมีต่อเตี้ยเชยเชย มิว่าผู้ใดต่างทราบกระจ่าง

บ้อกี๋มีความกระหยิ่มเป็นอย่างยิ่ง

ไม้นี้ของมัน นับว่าสามารถยันให้ม่วยม่วยปากมากของมันต้องหุบปากไว้ชั่วคราว แต่มันกลับลืม ตัวมันเองก็มีเรื่องไม่ลับที่เป็นความลับอยู่บางประการ

เชยเชยกลอกตาไปมา พลันถอนใจกล่าว

"เสียดาย เสียดายจริง ๆ"

บ้อกี๋ก็อดมิได้ต้องถามบ้าง

"ท่านเสียดายกระไร?"

"เสียดายที่มีคนผู้หนึ่งมิได้มา"

"ผู้ใด?"

"คนที่ความจริงยิ่งสมควรมา"

"ผู้ใด?"

"เลี่ยงเลี้ยง (น่าสมเพช) ที่น่าสมเพช"

"เฮอะ นางเกี่ยวข้องใดกับเรา? กระทั่งหน้าของนาง เรายังมิเคยเห็น"

"เนื่องเพราะท่านมิเคยเห็นหน้านาง ดังนั้นจึงน่าเสียดาย"

นางก็ใช้หางตาชม้ายมองกอกอของนาง พลางกล่าวต่อ

"ท่านมิใช่มีความต้องการเห็นนางมีรูปลักษณะใดอยู่เสมอมา?"

บ้อกี๋มิอาจปฏิเสธได้ เพราะมีความต้องการใคร่จะได้เห็นเลี่ยงเลี้ยงที่น่าสมเพช ผู้นั้น มีรูปโฉมโนมพรรณอย่างไรอยู่จริง ๆ ซึ่งนี่ก็มิใช่เป็นความลับของมัน

เลี่ยงเลี้ยง (น่าสมเพช) ที่น่าสมเพชผู้นี้ คือบุตรีโทนเพียงคนเดียวของซาตั้วเอี๊ย (เจ้านายท่านที่สาม) เซี่ยงกัวยิ่ม

นามของนางเรียกว่าเลี่ยงเลี้ยง...เซี่ยงกัวเลี่ยงเลี้ยง

ทุกคนต่างทราบ นางเป็นอัจฉริยะสตรี และเป็นสตรีงามนางหนึ่ง

แต่ไม่เคยมีผู้ใดได้เห็นนาง เนื่องเพราะนางถูกบิดาส่งไปที่อิ้งซัวตั้งแต่เยาว์วัย มีบางคนว่า นางไปฝึกวิชาฝีมือ

เมี่ยวโหวซือไท้ของอารามเมี่ยวโหวกวนบนเขาอิ้งซัว มีหลักวิชาฝีมือที่เหมาะต่ออิสตรีเป็นที่สุด

และก็มีบ้างบอกนางไปเพื่อพักรักษาตัว

นางมีโรคประหลาดมาแต่กำเนิด คล้ายดั่งกับมารดาของนาง หากไม่พักโดยสงบสุข อาจจะไม่มีชีวิตยืนยาวถึงยี่สิบปีเป็นอย่างยิ่ง

นางไปเพราะสาเหตุใดกันแน่? มิเคยมีคนทราบ และก็ไม่เคยมีผู้คนกล้าถามเซี่ยงกัวยิ่ม

เซี่ยงกัวยิ่ม ปกติเป็นคนยากจะมีผู้ใดเข้าใกล้ชิดได้ ยิ่งไม่ยินยอมให้ผู้อื่นไปเอ่ยถึงปัญหานี้กับท่าน

เรื่องที่ภรรยาของท่านตาย และบุตรีของท่าน ท่านต่างไม่เคยยินยอมเอ่ยขึ้นมาก่อนเลย

หากแม้นเซี่ยงกัวยิ่มไม่ต้องการพาดพิงถึงเรื่องอันใด แม้ท่านเอ่ยขึ้นก่อนก็ต้องเป็นการแส่หาความอัปยศใส่ตัว

มิว่าท่านจะเป็นผู้ใดก็เช่นกัน

กระทั่งประมุขของไต้ฮวงตึ๊งฮุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อ ก็ทราบนิสัยพิกลนี้ของเซี่ยงกัวยิ่มกระจ่าง

เมื่อเอ่ยถึงเลี่ยงเลี้ยง บ้อกี่ก็จำต้องเปลี่ยนเรื่องไปอีกครา โดยถามว่า

"วันนี้คนเฒ่ากินยาหรือไม่?"

ปัญหานี้ เป็นเรื่องที่ทั้งสองกังวลอยู่เสมอมา

เนื่องเพราะคนเฒ่าคือบิดาของทั้งสอง

คำเรียกคนเฒ่านี้ มิใช่มีความหมายเหยียดหยามแม้สักน้อยนิดเป็นเด็ดขาด เพียงแต่แสดงให้เห็นความรักกังวล ใกล้ชิดสนิทสนม ที่ทั้งสองเฮียม่วยมีต่อบิดาพวกมันอย่างลึกซึ้ง ที่ผู้อื่นจะไม่มีทางเข้าใจได้ตลอดกาล

ในสายตาผู้อื่น บิดาของทั้งสองอาจเป็นคนที่น่ากลัวอย่างยิ่ง ชนชาวนักเลงเป็นจำนวนมาก เมื่อเอ่ยถึงนามกิมเล้งเกี่ยม (กระบี่มังกรทอง) เตี้ยกัง ในใจจะต้องบังเกิดความเคารพเทิดทูนที่ออกจะคล้ายหวาดหวั่นพรั่นพรึง

แต่ในสายตาของเฮียม่วย ท่านมิเพียงเป็นบิดาผู้เข้มงวดเท่านั้น ยังเป็นมารดา

ผู้ปรานีอีกด้วย

เตี้ยฮูหยินถึงแก่กรรมไปเร็วอย่างยิ่ง ท่านได้เลี้ยงดูเฮียม่วยทั้งสองตั้งแต่น้อยจนเติบใหญ่มา

ในวิกาลเหน็บหนาวที่น้ำกลายเป็นน้ำแข็ง ท่านจะลุกขึ้นมาห่มผ้าให้แก่ทั้งสอง

ในฤดูอบอุ่นของชุนเทียน ท่านจะเป็นเพื่อนกับทั้งสอง ไปปล่อยว่าวอยู่ในสวนหลังบ้าน

เพราะต้องการเลี้ยงดูบุตรธิดาคู่นี้ ยอดฝีมือเข้มแข็งของบู๊ลิ้มในอดีต ที่อาศัยกระบี่มังกรทองเล่มเดียวอาละวาดอย่างดุดันในวงพวกนักเลง ช่วยเหลือฮันปวยเอี๊ยงที่เป็นสหายรักของท่าน ก่อตั้งสำนักไต้ฮวงตึ๊ง นิสัยเริ่มเปลี่ยนแปรทีละน้อย

ในหลายปีนี้ มาตรว่าอารมณ์ของท่านจะเปลี่ยนแปรเป็นยิ่งดี แต่สุขภาพกลับเริ่มทรุดโทรม กลายเป็นเหน็ดเหนื่อยง่ายดายอย่างยิ่ง

หลังจากสะสางงานที่หนักหนาซับซ้อนของไต้ฮวงตึ๊งแล้ว ท่านมักจะมานั่งในห้องหนังสือเพียงลำพัง เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนกระทั่งวาจายังกล่าวไม่ออก บางครั้งกระทั่งยังเจ็บปวดจนกระตุกทั่วร่าง

เฮียม่วยทั้งสองเริ่มพบเห็นความเจ็บปวดของท่าน ต่างแน่แก่ใจ ท่านจะต้องมีโรคภัยไข้เจ็บใดอำพรางพวกเฮียม่วยไว้

พวกเฮียม่วยแม้จะสามารถเคี่ยวเข็ญให้ท่านรับการตรวจรักษาจากแพทย์ แต่ผู้เฒ่าที่ทระนงกลับมิยอมกินยา โดยท่านบอก

"มีแต่สตรีจึงกินยาตลอดทั้งวัน หรือพวกเจ้าจะให้เราเป็นสตรี?"

ความคิดเยี่ยงนี้แม้ไม่ถูกต้อง แต่หากเป็นเรื่องที่ท่านเห็นว่าถูกต้อง ก็ไม่มีผู้ใดสามารถบันดาลให้ท่านเปลี่ยนความคิดได้โดยเด็ดขาด

เชยเชยถอนใจกล่าว

"วันนี้ท่านได้ลอบเทยาชามนั้นลงในท้องร่องอีก"

บ้อกี่ฝืนยิ้มกล่าวบ้าง

"เราคิดไม่ออกจริง ๆ ท่านไฉนจึงมักกลัวการกินยาดั่งทารก"

"ฟังว่า คนเมื่อมีอายุสูงวัย มักจะกลับกลายจากชราเป็นทารกได้"

"ฟังว่า เล็กเล่าแปะ (ลุงแซ่เล็ก) ของฮั้วซัว ก็เร่งรุดมาเป็นพิเศษ สมุฏฐานของโรคท่าน มาตรว่าผู้อื่นตรวจไม่ออก แต่อยู่กับมือของเล็กเล่าแปะ ในโลกยังจะมีโรคใดรักษาไม่ทุเลาได้?"

เล็กเล่าแปะก็คือฮั้วซัวอุยอุ้ง (แพทย์ผู้ซ่อนกายแห่งฮั้วซัว) เล็กทง มิเพียงเป็น

ผู้อาวุโสฝีมือสูงของสำนักฮั้วซัวเท่านั้น ยังเป็นแพทย์เลื่องชื่อของวงพวกนักเลงอีกด้วย

เชยเชยกล่าว

"หลังอาหารเที่ยงวันนั้น เล็กเล่าแปะก็ได้ตรวจชีพจรให้แก่คนเฒ่ามาครั้ง"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อไป

"ทั้งสองยังปิดประตูห้องหนังสือ สนทนากันเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง"

"เมื่อพวกท่านออกมาแล้ว บอกว่าอย่างไร?"

"ตอนพวกท่านออกมา คนเฒ่ามีทีท่าปีติยินดีอย่างยิ่ง ถึงกับสั่งตั้งโต๊ะสุราอาหารนัดซาตั้วเอี๊ยไปดื่มกินกันที่อุทยานหลังอีกด้วย"

ซาตั้วเอี๊ย (นายใหญ่คนที่สาม) ก็คือหนึ่งในสามผู้ยิ่งใหญ่ของได้ฮวงตึ๊ง ทิเกี่ยมกิมนั้ง (มนุษย์ทองคำกระบี่เหล็ก) เซี่ยงกัวยิ่ม ที่แต่ละวันยากจะได้ยินท่านเปล่งเสียงสักครึ่งคำ

เชยเชยกล่าวต่อ

"ซาตั้วเอี๊ยวันนี้ก็เป็นเพื่อนดื่มสุรากับคนเฒ่าไปไม่น้อย จวบจนวันนี้เราจึงทราบคอสุราของซาตั้วเอี๊ยอาจยังเหนือกว่าท่านเสียอีก"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า โรคของคนเฒ่าจะต้องมีทางทุเลามาได้แน่"

"แต่เล็กเล่าแปะกลับมีทีท่าอัดอั้นกังวล กระทั่งสุราก็มิยอมดื่ม"

บ้อกี๋ต้องขมวดคิ้วอีกครา

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ แว่วขึ้นที่นอกหน้าต่าง แล้วเสียงคนผู้หนึ่งถามมา

"ตั้วเซี่ยวเอี๊ยอยู่ในนั้นหรือไม่?"

บ้อกี๋กับเชยเชยต่างฟังออก เป็นเสียงของเล่าเกียง

เล่าเกียง (เฒ่าแซ่เกียง) อยู่ในเตี้ยฮู้มาหลายสิบปี เลื่อนจากตำแหน่งเด็กรับใช้ประจำตัวของเตี้ยกัง มาเป็นจ้งก้วง (พ่อบ้าน) ของฮั้วฮวงซัวจึงแล้ว สองเท้าที่ก่อนนี้เตะลูกขนไก่ได้เหนือกว่าทุกผู้คน ระหว่างนี้ถูกโรคไขข้ออักเสบทำร้าย จนยามเดินก็ยังลำบากยากเข็ญอย่างยิ่ง

แต่ในสายตาและความรู้สึกของเฒ่าผู้นี้ เตี้ยกังกลับยังคงเป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ย (นายใหญ่) ของท่านไปชั่วกาลนาน

กระทั่งคำเรียกหาก็ยังไม่อาจที่จะกลับกลายได้

เชยเชยกระโดดขึ้นจากพื้น ผลักหน้าต่างออกไป ก็พบเห็นเล่าเกียงที่ปกติ

ข่มสีหน้าได้หนักแน่น เยือกเย็นอย่างยิ่งเสมอมา ตอนนี้ถึงกับคล้ายกระวนกระวายอย่างยิ่ง มาตรว่าหยุดลงนานแล้ว แต่ยังคงหอบหายใจถี่เร็ว นางอดมิได้ต้องถาม

"เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสใดกันแน่? ท่านกระวนกระวายในเรื่องอันใด?"

เล่าเกียงถอนหายใจกล่าว

"ชีคงตั้วเอี๊ยได้มาจากเมืองป้อเต๋งแล้ว กำลังรอพบกับตั้วเซี่ยวเอี๊ยอยู่ในห้องโถงหลัง แต่มิทราบตั้วเซี่ยวเอี๊ยไปอยู่ที่ใดกัน?"

"ท่านหาแล้ว?"

"เราหามาทั่วทุกแห่งหนแล้ว มิเพียงหาไม่พบตั้วเซี่ยวเอี๊ยเท่านั้น กระทั่งเซี่ยงกัวซาเอี๊ยก็สาบสูญร่องรอยไปด้วย"

เซยเซยก็มีความกระวนกระวายขึ้นบ้างเล็กน้อยแล้ว

เล่าเกียงติดตามบิดานางมาเป็นเวลานานถึงสี่สิบปี กับต้นไม้ใบหญ้าในตึกฮั้วฮวงซัวจึง มันกระจ่างดุจดั่งนิ้วในฝ่ามือ

หากกระทั่งมันยังหาไม่พบ มีผู้ใดจะหาพบได้?

บ้อกี๋พลันส่งเสียง

"เราสามารถหาได้"

เล่าเกียงถาม

"ท่านทราบตั้วเซี่ยวเอี๊ยอยู่ที่ใด?"

"สถานที่นั้นมีข้าพเจ้าทราบเพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าจะไปหามาให้ท่าน"

ไม่สนใจว่าในร่างยังสวมอาภรณ์ของเจ้าบ่าว ก็กระโดดขึ้นจากเก้าอี้ พุ่งตัวออกไปโดยเร่งร้อน

เล่าเกียงจับตามองแล้วส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"เซี่ยวเซี่ยวเอี๊ย (เจ้านายคนเล็ก) มีนิสัยไม่ผิดกับตั้วเซี่ยวเอี๊ยตอนในวัยฉกรรจ์เลยสักน้อยนิด"

ท่านมาตรแม้นทอดถอนใจ แต่ในดวงตากลับมีประกายชื่นชมยินดีอยู่จนเห็นชัด

ในชั่วชีวิตตั้วเซี่ยวเอี๊ย ยังมิเคยกระทำเรื่องที่ไม่อาจพบเห็นผู้คน บัดนี้ อย่างไรก็ได้รับกรรมดีสนองแล้ว

มีโอกาสได้เห็นเซี่ยวเซี่ยวเอี๊ยท่านนี้เติบใหญ่สมบูรณ์ แต่งภรรยากำเนิดบุตรธิดา ชีวิตของท่านก็ไม่มีเรื่องราวใดต้องเสียใจอีกแล้ว

ท่านเพียงมุ่งหวัง เซี่ยวเซี่ยวเอี๊ยสามารถหาตัวตั้วเซี่ยวเอี๊ยพบ รีบเข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดินส่งตัวเข้าห้องหอ ท่านก็จะได้ระบายลมจากปากด้วยความโล่งอก ไปหาสหายเก่า

ของท่าน ดื่มกันให้เป็นที่สุขสำราญสักหลาย ๆ จอก

แต่เชยเชยกลับมิยินยอมนัก อดมิได้ต้องส่งเสียง

"เราไม่เชื่อ ที่นี้ยังมีสถานที่กระทั่งพวกเรายังไม่ทราบอยู่"

เล่าเกียงตอบ

"มีบางสถานที่ พวกเราความจริงก็ไม่ควรไปทราบ"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะที่นั้นจะต้องเป็นสถานที่สำคัญซึ่งตั้วเซี่ยวเอี๊ยใช้สะสางเรื่องความลับสุดยอด ตั้วเซี่ยวเอี๊ยที่แบ่งเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวกระจ่างมาแต่ไหนแต่ไร ย่อมไม่ยินยอมให้พวกเราล่วงรู้ได้"

"แล้วบ้อกี๋ไฉนจึงทราบ?"

"เซี่ยวเซี่ยวเอี๊ยเป็นทายาทของตั้วเซี่ยวเอี๊ย วันหน้าเมื่อตั้วเซี่ยวเอี๊ยถอนตัวพักผ่อน ผู้ที่จะสืบทายาท รับตำแหน่งงานจากท่านก็คือเซี่ยวเซี่ยวเอี๊ย เรื่องเหล่านี้เซี่ยวเซี่ยวเอี๊ยย่อมต้องได้รับทราบมาจากตั้วเซี่ยวเอี๊ย"

เชยเชยยิ่งไม่ยินยอมนับถือ ส่งเสียงดังกว่าเดิม

"อาศัยกระไร จึงมีแต่บ้อกี๋สามารถทราบได้? หรือเรามิใช่บุตรในสายเลือดของเตียเตีย?"

"ท่าน? ท่านอย่างไรก็เป็นอิสตรี"

"สตรีแล้วเป็นไร?"

"สตรีจะเร็วจะช้าก็ต้องแต่งออกไป เมื่อแต่งออกไปแล้ว ก็เป็นคนของตระกูลอื่น"

ท่านกล่าววาจาสัตย์จริง ปกติก็กล่าววาจาจริงอยู่เสมอมา

เชยเชยคิดจะโต้เถียงคัดค้าน ก็ไม่มีปัญญาหาเหตุผลมาคัดค้านได้ จึงถลึงจ้องท่านอย่างดุดันแล้วกล่าว

"เราพาลไม่ยอมวิวาห์ ดูท่านจะทำอย่างไร?"

"เราทำอย่างไรได้? เราสามารถทำอย่างไรได้?"

เล่าเกียงหยีตาหัวร่อ กล่าวต่อไป

"กลัวแต่เมื่อถึงเวลานั้น แม้ผู้อื่นคิดจะไม่ยอมให้ท่านแต่งจริง ๆ ก็ยังไม่ได้ดอก"

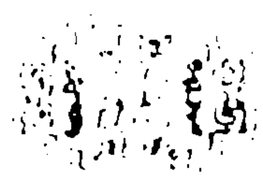

โครงสร้างของไต้ฮวงตึ๊งถี่ยิบเข้มแข็งและยิ่งใหญ่ อิทธิพลอำนาจของไต้ฮวงตึ๊งมิเพียงแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดินตงง้วนเท่านั้น ยังไปไกลถึงนอกกำแพงใหญ่

ไต้ฮวงตึ๊งสามารถมีวันนี้ นอกจากจิตใจที่ห้าวหาญและเข้มแข็งมีพลังของเล้งกุ้งฮวงซิ้ง (เทพมังกรม้วนลม) ฮุ้นปวยเอี๊ยง สูงส่งยากที่ผู้คนจะทัดเทียมแล้ว ก็เนื่องเพราะท่านยังมีสหายรักอีกสามคน ที่ติดตามท่านไปร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านต่อสู้ศัตรูโดยมิเคยย่อท้อเลิกราอีกสามคน

สามคนนั้นก็คือ ซีคงเฮียวฮวง เตี้ยกัง และเซี่ยงกัวยิ่ม

พวกท่านใช้โลหิตและหยาดเหงื่อ ก่อตั้งไต้ฮวงตึ๊ง (สำนักมหาวาตะ) ชัยชนะและเกียรติภูมิ ก็ย่อมสมควรให้พวกท่านมาแบ่งกันซ่องเสพ

นับแต่ฮุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อประกาศปิดประตูสำรวมตัวห้าปี เพื่อคร่ำเคร่งฝึกปรือเพลงกระบี่ที่เลอเลิศเป็นสุดยอดของแผ่นดินแล้ว ภาระอันหนักอึ้งของไต้ฮวงตึ๊งก็ตกอยู่ที่บ่าของทั้งสามคน

พวกท่านความจริงมีไมตรีที่ตายแทนกันได้ มิเพียงสามารถร่วมทุกข์ยากลำเค็ญ ยังสามารถร่วมเสพสุขในลาภยศศฤงคารอีกด้วย

ดังนั้น ในระหว่างพวกท่าน ไม่เคยมีเรื่องการแก่งแย่งชิงดีในลาภยศอำนาจมาก่อน มีแต่ร่วมใจต่อต้านภัยทางภายนอก กำจัดภัยพาลอภิบาลคนดีเท่านั้น

แต่นิสัยและอารมณ์ของท่านทั้งสามคน กลับผิดกันจนเป็นสามแบบฉบับที่ห่างไกลกันอย่างยิ่ง

ซีคงเฮียวฮวงมีวัยสูงที่สุด นิสัยนุ่มนวลเยือกเย็นที่สุด เป็นเมธีทรงปัญญาชื่อเกรียงไกรในวงพวกนักเลง

ชั่วชีวิตของท่าน ไม่ต้องการโต้เถียงเกี่ยงงอนกับผู้คน ยิ่งไม่ชมชอบการฆ่าคนหลั่งโลหิต

ท่านมีความเห็น มิว่าเรื่องราวใด ต่างสามารถใช้ภูมิปัญญาของคนมาคลี่คลาย ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ศาสตราอาวุธเลย

ดังนั้น มีชนชาวนักเลงบางคน ลอบตั้งฉายาให้ท่านว่าซีคงพั่วพั้ว (นางเฒ่าซีคง)

บรรดาศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊ง มาตรว่าเคารพเทิดทูนท่านอย่างสูง แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ไม่แน่จะเคารพเทิดทูนจริง ๆ

บุรุษวัยฉกรรจ์ที่เลือดลมร้อนแรงเหล่านั้น มักมีความเห็น ท่านสะสางเรื่องราวออกจะไม่เข้มแข็งจริงใจ ออกจะอ่อนแอเกินไปบ้าง

พวกมันมีปณิธานอันสูงส่งเข้มแข็ง มีเลือดลมที่ระอุร้อนแรง แต่กลับพานไม่มีทางจะแสดงออกได้

เนื่องเพราะซีคงเฮียวฮวงได้ตกลงใจตั้งแต่แรก ถึงวิธีรับมือกับเพ็กเล็กตึ้งที่เป็นศัตรูกล้าแข็งของไต้ฮวงตึ้ง ดั่งนี้

"คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน มิจำเป็นถึงที่สุด ไม่ลงมือเด็ดขาด

"ศิษย์ของไต้ฮวงตึ้งหากมีผู้ใดไปล่วงล้ำดินแดนของเพ็กเล็กตึ้ง ประหารโดยไม่อภัย"

เชี่ยงกัวยิ่มนับเป็นมนุษย์ทองคำที่มิว่าพบพานเรื่องราวใด เป็นไม่ยอมเอ่ยปากส่งเสียงอยู่เสมอมา

กระทั่งคนสนิทคู่ใจที่ติดตามท่านเนิ่นนานปี ยังยากจะเคยได้ยินท่านกล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ

ท่านมีความเห็นตลอดมา แต่ละคนต่างมีสิทธิ์ปกปิดความลับส่วนตัวไว้บ้าง ต้องไม่ยอมให้ผู้คนใดมาสอบถามความลับส่วนตัวโดยเด็ดขาด

ที่อยู่ส่วนตัวของท่าน มีการป้องกันที่เข้มงวดกวดขันอย่างยิ่งเสมอมา มิเคยมีผู้ใดกล้าอุกอาจล่วงล้ำสักครึ่งก้าวเลย

ท่านก็คล้ายดั่งเตี้ยกัง ภรรยาเสียชีวิตไปนานปี มีบุตรเพียงนางเดียว ก็ถูกส่งไปอยู่ในสถานที่ไกลอย่างยิ่ง

ท่านตอนนี้มิเพียงไม่มีญาติสนิทเท่านั้น กระทั่งสหายก็ยังมีอยู่เพียงไม่กี่คน

ความโดดเดี่ยวไม่ยอมคบหาผู้คน และทระนงโอหังของท่าน เป็นที่ล่วงรู้ไปทั้งแผ่นดิน จึงไม่มีผู้ใดจะสามารถกล้ำกรายเข้าใกล้ชิดท่านได้เลย

ดังนั้น ในจำนวนสามคนของพวกท่าน ที่ได้รับความเคารพเทิดทูนจากบรรดาศิษย์สูงสุดคือเตี้ยกัง

เตี้ยกังเมื่อครั้งอยู่ในวัยฉกรรจ์ แสดงฝีมือในวงพวกนักเลงอย่างโอ่อ่า ชำระบุญคุณความแค้นโดยวิธีรวบรัดตัดความ ชักกระบี่กลางถนน สังหารให้โลหิตกระจายไปในบัดดล

เมื่อล่วงเข้าวัยชรา มาตรว่าอารมณ์ของท่านจะเริ่มเปลี่ยนแปรเป็นนุ่มนวลเยือกเย็น แต่ยังคงเป็นคนที่มีจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อ น้ำใจระอุคุกรุ่น

ขอเพียงท่านเป็นสหายที่แท้จริง แม้นับว่าเตี้ยกังจะตัดศีรษะตัวเองลงมามอบแก่ท่าน เตี้ยกังก็ต้องไม่ขมวดคิ้วแม้สักเล็กน้อย

บุคคลประเภทนี้ นับเป็นแบบฉบับของวีรบุรุษในสายตาของพวกวัยฉกรรจ์

ผู้คนทั้งหลายมิเพียงเคารพเทิดทูนท่านเท่านั้น ยังนิยมชมชอบท่านโดยจริงใจ วันนี้เป็นวันมงคลของกงจื้อโทนของท่าน ผู้คนทั้งหลายย่อมต้องเร่งรุดเดินทางมาดื่มสุรามงคลของท่านสักจอก

กระทั่งฮุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อที่นั่งกรรมฐานบนยอดเขาแซเจี๊ยะซัวอันห่างไกล ยังได้ใช้คนส่งของขวัญสูงค่ามาเป็นพิเศษ

ฮั้วฮวงซัวจึงที่ปกติสงบร่มเย็นอย่างยิ่ง วันนี้ประดับประทีปโคมไฟ ธงทิวม่านระย้าทุกแห่งหน บรรยากาศร่าเริงแจ่มใสยิ่ง

แต่ละคนต่างกำลังรอคอยยลบุคลิกของเจ้าบ่าว ยิ่งมีความปรารถนาใคร่ได้เห็นเจ้าสาว ที่ทั้งปรีชาสามารถทั้งสวยงามนุ่มนวลสักครั้ง

พอบ้อกี๋ปรากฏตัว ผู้คนทั้งหลายก็ล้อมเข้าไปทันที

มาตรว่าบ้อกี๋มิได้ออกมาทางหน้าห้องโถงใหญ่ เป็นลอบเร้นไปทางอุทยานหลัง แต่ที่นั้นก็มีผู้คนทุกแห่งหน มีผู้คนแออัดจนคับคั่ง

ผู้คนทั้งหลายเมื่อเห็นเจ้าบ่าวที่สวมอาภรณ์มงคลยังมิทันเข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดิน ก็บุกออกมาวิ่งเปะปะในที่ทางต่าง ๆ ล้วนแล้วต้องรู้สึกทั้งแตกตื่นสงสัยทั้งปีติยินดี ไม่มีผู้ใดเห็นว่าเป็นการเสียมารยาท ละเมิดประเพณีโดยเด็ดขาด

กงจื้อของเตี้ยยี่เอี๊ย (เตี้ยกัง) ความจริงก็สมควรเป็นชายชาตรีที่ไม่คำนึงถึงมารยาทเล็ก ๆ น้อย ๆ มีจิตใจห้าวหาญเปิดเผยเยี่ยงนี้

บ้อกี๋ต้องบ่ายเบี่ยงขอตัวด้วยความลำบากยากเข็ญ จึงสามารถหนีออกมาจากวงล้อม ผ่านป่าท้อที่อุทยานหลังมา ผ่านทางเล็ก ๆ ที่คดเคี้ยวสายหนึ่ง จึงย่างเข้าสู่ลานตึกเล็ก ๆ ที่ปลูกไผ่เขียวขจีอยู่รายล้อม

ลมโชยพัดใบไผ่เสียงซู่ซ่าดุจดังระลอกคลื่น เสียงหัวร่อของผู้คนทางภายนอก มิได้แว่วมาถึงที่นี้เลย

ในลานเล็ก ๆ มีตัวตึกขนาดห้าห้องหลังหนึ่ง นี่คือสถานที่ดูหนังสือโดยสงบของประมุขตึกฮั้วฮวงซัวจึง

เล่าเกียงย่อมรู้จักสถานที่นี้ ย่อมเคยมาหาในที่นี้

เล่าเกียงมาหาตั้วเซี่ยวเอี๊ยของมันไม่พบ เนื่องเพราะสถานที่นี้ไม่มีคนอยู่ทั้งหน้า ๆ หลัง ๆ ไม่มีเลยแม้สักคนเดียว

แต่บ้อกี๋กลับไม่รู้สึกผิดหวัง เนื่องเพราะทราบความเร้นลับของสถานที่แห่งนี้

มีแต่บ้อกี๋ทราบเพียงผู้เดียว

ห้องทางหลังสุดเป็นห้องใหญ่สวยงาม จึงเป็นห้องหนังสือที่แท้จริงของเตี้ยกัง รอบข้างมีแต่แคร่หนังสือ เมื่อเข้ามาก็คล้ายหลงเข้าไปในนครตำรา

ที่นี้ก็ไม่มีคน

บ้อกี๋ก้าวอาด ๆ เข้าในห้อง แน่ใจว่าไม่มีคนจริง ๆ มิเพียงไม่รู้สึกกระวนกระวายเท่านั้น กลับคลายใจลงกว่าเดิมได้

เนื่องเพราะมีแต่บ้อกี๋จึงทราบ ที่หลังแคร่หนังสือทางผนังด้านซ้าย ยังมีห้องลับอยู่ นั่นจึงเป็นสถานที่สำคัญที่บิดาของมันใช้สะสางเรื่องลับสุดยอดของไต้ฮวงตึ้ง

บ้อกี๋เชื่อมั่น บิดามันต้องอยู่ในห้องลับนั้น และอาจกำลังปรึกษาความลับใดอยู่กับเซี่ยงกัวซาเอี๊ยอย่างยิ่งอีกด้วย

บ้อกี๋มิได้บุกเข้าไปทันที ใช้แท่งทองเหลืองที่ทับหนังสือบนโต๊ะ เคาะไปที่กรอบที่สามของแคร่หนังสือเบา ๆ สามครั้ง

บ้อกี๋เคาะถึงสามครั้งแล้ว ยังไม่มีปฏิกิริยาใด!

จนบัดนี้จึงกระวนกระวายขึ้นเล็กน้อย ใช้กำลังง้างแคร่หนังสือออกมา พอแคร่เลื่อนได้เพียงช่องเดียว บ้อกี๋ก็โถมลงไปทันที

บิดาของมันอยู่ในห้องลับจริง ๆ ยังสวมเสื้อยาวสีม่วงที่ตัดขึ้นเพื่อใช้ในวันมงคลของบุตรท่านโดยเฉพาะ มือก็ยังถือกระปุกยานัตถ์เป็นมรกตสีสดใส ที่ปกติมิเคยปล่อยห่างจากมืออยู่ดั่งเดิม

แต่ศีรษะของท่านกลับหายไปแล้ว!

บ้อกี๋คุกเข่าลง ทั้งมิได้ร่ำไห้รำพัน ทั้งมิได้หลั่งน้ำตา!

ในดวงตาบ้อกี๋ไม่มีน้ำตา มีแต่โลหิต!

ลมกรรโชกจากทางภายนอกมาวูบหนึ่ง กรรโชกใส่ปฏิทินบนโต๊ะจนพลิกออกไปสองแผ่น คล้ายดั่งมีมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งมาพลิกก็ปาน พอดีพลิกถึงแผ่นที่สามซึ่งมีอักษร

"แรมสิบสองค่ำเดือนสาม สิทธิโชคโฉลกดีมีมงคล เหมาะต่อการวิวาห์"

วันนี้นับว่าเหมาะต่อกิจการนานาจริง ๆ เป็นวันสิทธิโชคที่มีมงคลยิ่งใหญ่

กิมเล้งเกี้ยมแขะเตี้ยกัง หนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ของไต้ฮวงตึ้งซึ่งมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ถึงกับเสียศีรษะไปในวันวิวาห์มหามงคลของบุตรโทนท่านอย่างลึกลับ

นี่ย่อมเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดิน

แม้นับว่าไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าเตี้ยกัง อย่างน้อยก็ต้องเคยได้ยินชื่อฉายาของท่าน

ท่านมีมิตรสหาย ก็ย่อมมีศัตรู

แต่มิว่าเป็นมิตรสหายหรือเป็นศัตรูของท่าน ต่างแตกตื่นสงสัย สนใจใคร่รู้ต่อเรื่องสำคัญนี้เป็นอย่างยิ่ง

มีบ้างบางคนที่ล่วงรู้เรื่องราวนี้กระจ่างกว่าผู้อื่นอยู่บ้าง มิว่าไปถึงแห่งหนใดจะต้องถูกคนเป็นจำนวนมากรุมเข้ามาสอบถาม ปัญหาเดียวที่ผู้คนทั้งหลายปรารถนาใคร่จะทราบเป็นที่สุดคือ

"ผู้ใดเป็นฆาตกร?"

เป็นปัญหาที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ และไม่มีผู้ใดกล้าอุกอาจคาดเดาสันนิษฐาน

เนื่องเพราะหากมีคนกล่าวผิดพลาดสักคำเดียว คนผู้นั้นก็อาจจะสูญเสียศีรษะไปในยามวิกาลดึกสงัดเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้น วงพวกนักเลงจึงอดเกิดเล่าลือต่าง ๆ นานามิได้

"เตี้ยกังตายแล้วจริง ๆ ถูกคนตัดศีรษะของท่านไปจริง ๆ?"

"เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอนที่สุด"

"ท่านตายเมื่อเวลาใด?"

"ตายในวันวิวาห์ของบุตรท่าน แรมสิบสองค่ำเดือนสาม"

"ฟังว่า วันนั้นเป็นวันมหามงคล เป็นวันสิทธิโชคโฉลกดี?"

"วันนั้นนับเป็นวันดีอย่างยิ่งจริง ๆ"

"จะแต่งสะใภ้ย่อมต้องเลือกวันดี หรือจะฆ่าคนยังต้องเลือกวันดีด้วย?"

"วันนั้นเหมาะต่อทุกเรื่องราว เหมาะต่อการวิวาห์ และก็เหมาะต่อการฆ่าคน"

"ดังนั้น ผู้ที่ฆ่าท่าน จวบจนบัดนี้ยังไม่ถูกคนสืบเสาะหาตัวพบ!"

"จะหาคนผู้นั้นให้พบ น่ากลัวยังมิง่ายดายนัก"

"แต่คนของตระกูลเตี้ย จะมากจะน้อยย่อมควรมีเบาะแสเค้ามูลอยู่บ้าง"

"คล้ายดั่งมีเล็กน้อย"

ดังนั้นเอง ผู้ที่กระตือรือร้นต่อเรื่องราว ได้เริ่มคิดจะสืบสาวร่องรอยเบาะแสให้แก่ตระกูลเตี้ยมากกว่านี้

"เตี้ยกังตายอยู่ในสถานที่ใด?"

"ตายในฮั้วฮวงซัวจึงของท่าน"

"ในวันนั้น ผู้ไปอวยพรที่ฮั้วฮวงซัวจึงจะต้องมากอย่างยิ่ง ไฉนไม่มีคนเห็น?"

"เนื่องเพราะท่านตายอยู่ในห้องลับส่วนตัวของท่าน"

"ห้องลับนั้นลับอย่างยิ่งจริงหรือไร?"

"ลับสุดยอดเด็ดขาด กระทั่งบุตรีของท่านก็ยังไม่ทราบ"

"มีผู้ใดทราบ?"

"ฟังว่า ผู้ที่เคยไปในห้องลับนั้น นอกจากตัวท่านเองแล้ว มีเพียงอีกสามคน"

"สามคนใด?"

"ซีคงเฮียวฮวง เซี่ยงกัวยิ่ม และบุตรของท่าน"

"หรือมีแต่เพียงสามคนนั้น จึงอาจเป็นฆาตกรฆ่าท่าน?"

"เรายากยิ่งที่จะคิดหาบุคคลที่สี่ออกมาได้"

"เพราะกระไร?"

"เตี้ยกังมิใช่คนธรรมดา ตอนท่านมีอายุไม่ถึงยี่สิบปี ก็อาศัยกระบี่คู่มือเล่มเดียว เริ่มบุกเบิกในวงพวกนักเลงแล้ว"

"เราก็เคยได้ยินเล่าขาน ตอนท่านอายุสิบเจ็ด ก็ชักกระบี่สังหารเซี่ยงอันโฮ้ว (เสือเซี่ยงอัน...หมายถึงผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ในเมืองนั้น) ที่กลางเมืองเซี่ยงอัน"

"นับแต่เวลานั้นมา เพียงช่วงสามปี ท่านได้ฆ่า'เจ็ดผู้กล้ากวนตง' 'สี่มังกรฮวงโห' ทั้งยังพิชิตเอาชัย'เซี่ยเต้าหยิน' ที่เป็นมือกระบี่ขึ้นชื่อที่สุดในดินแดนกวนตงยุคนั้น รวมทั้งเชาตังเฮี้ยงอีกด้วย"

"ดังนั้น อายุยังมิถึงยี่สิบปี ท่านก็มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน"

"ตอนท่านมีวัยไม่ถึงสามสิบปี ก็ได้ช่วยฮุ้นปวยเอี๊ยงตั้งสำนักไต้ฮวงตึ๊ง ท่านลองคิดดู บุคคลเช่นนี้ ย่อมไม่มีการถูกผู้คนตัดศีรษะไปอย่างง่ายดายเด็ดขาด?"

"เราคิดไม่ออกจริง ๆ"

"ท่านสมควรคาดคิดออก ผู้ตัดศีรษะท่านจะต้องเป็นคนคุ้นเคยกับท่านอย่างยิ่ง ดังนั้น ท่านจึงไม่มีความระมัดระวังต่อคนผู้นั้นสักน้อยนิด"

"คนผู้นั้นก็ต้องมีพลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง และลงมือรวดเร็วอย่างยิ่งด้วย"

"ตอนนั้น ฮั้วซัวอุยอุ้งเล็กทงก็อยู่ด้วย และยังตรวจชากศพของเตี้ยยี่เอี๊ยมา"

"ท่านบอกอย่างไร?"

"ท่านระบุแน่ชัด อาวุธร้ายที่สังหารเตี้ยยี่เอี๊ยคือกระบี่ และเพียงกระบี่เดียว ก็ตัดศีรษะเตี้ยยี่เอี๊ยไป"

"ซีคงเฮียวฮวงกับเซี่ยงกัวยิ่ม พอดีเป็นยอดฝีมือกระบี่เช่นกัน"

"พวกท่านล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมทั้งสิ้น"

"บุตรของเตี้ยยี่เอี๊ย ใช่เตี้ยบ้อกี่ที่พร้อมจะรับดาบกระบี่แทนมิตรสหายในทุกเวลา?"

"มันนั่นเอง"

"มันย่อมมิใช่ฆาตกร?"

"มิใช่เด็ดขาด"

"แล้วในความเห็นของท่าน ฆาตกรควรเป็นเซี่ยงกัวยิ่ม หรือเป็นซีคงเฮียวฮวงกันแน่?"

"เราไม่ทราบ"

"ลองเดาดู"

"เราไม่กล้าเดา"

คำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ ต่างพอจะได้ยินในสถานที่สาธารณะต่าง ๆ แต่ยามดึกดื่นค่อนคืน ภายใต้แคร่ไม้ดอกของลานตึกเล็ก ๆ ข้างโต๊ะสุราในห้องเร้นลับ ยังมีคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ผู้อื่นไม่อาจได้ยิน

"ฟังว่า ผู้มีมลทินต้องสงสัยที่สุดคือซีคงเฮียวฮวง"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนไปถึงฮั้วฮวงซัวจึงล่าที่สุด ในพลบค่ำของแรมสิบสองค่ำเดือนสามจึงไปถึง"

"ผู้ไปถึงคนสุดท้าย สมควรไม่มีมลทินต้องสงสัยจึงถูก"

"แต่ภายหลังมีคนตรวจสอบออก ในวันแรมสิบค่ำ มันก็ได้ออกจากเมืองป้อเต๋ง"

"อย่างนั้นมันควรไปถึงฮั้วฮวงซัวจึงตั้งแต่สิบเอ็ดค่ำ"

"อย่างช้าที่สุดก็ควรถึงในบ่ายวันนั้น"

"ตั้งแต่บ่ายของวันที่สิบเอ็ดค่ำ จวบจนถึงพลบค่ำของแรมสิบสองค่ำ ช่วงเวลาวันกว่า ๆ นี้ มันไปในที่ใดกัน?"

"ไม่มีคนทราบ"

"ดังนั้นจึงมีคนออกความเห็น มันมีมลทินต้องสงสัยที่สุด"

"จริงทีเดียว"

"แต่เรากลับฟังว่า ในบ่ายของแรมสิบสองค่ำ มีแต่เซี่ยงกัวยิ่มคนเดียวที่อยู่กับเตี้ยยี่เอี๊ยตลอดเวลา"

"ดังนั้น เซี่ยงกัวยิ่มก็มีมลทินไม่น้อย"

"พวกมันทั้งสองเล่า?"

"จวบจนบัดนี้ พวกมันยังอยู่ในฮั้วฮวงซัวจึง"

"ผู้ใดไปผู้นั้นยิ่งมีพิรุธต้องสงสัย พวกมันย่อมไม่มีผู้ใดยอมตีตัวจากไปแน่"

"ความจริงแล้วมันไปหรือไม่ต่างเป็นเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันล้วนเป็นเพื่อนตายของเตี้ยยี่เอี๊ย ไม่มีเหตุผลแม้สักน้อยนิดที่จะลงมืออำมหิตเช่นนั้น หากแม้นหาไม่ได้หลักฐานที่แน่ชัดมั่นคง มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าไปสงสัยพวกมัน"

"ตอนนี้หาได้หลักฐานหรือไม่?"

"ไม่ได้"

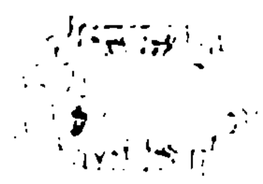

วันนี้เป็นขึ้นสี่ค่ำเดือนสี่ 'เจ็ดวัน' แรกของงานศพผ่านไปแล้ว

พลบค่ำ

ขณะนี้เป็นเวลาห่างจากที่บ้อกี๋ได้พบซากศพของบิดา เป็นเวลาเจ็ดวันเต็ม ๆ

เจ็ดวันผ่านไปแล้ว บ้อกี๋ยังมิได้หลั่งน้ำตา ไม่มีน้ำตาแม้สักหยดเดียว

และก็มิได้ดื่มน้ำสักหยดหนึ่ง ยิ่งมิได้กินข้าวสักเม็ดหนึ่ง

ริมฝีปากแห้งจนแตกปริ กระทั่งผิวกายก็แห้งจนแตกระแหง

ดวงตาลึกลงในเบ้า ผิวหน้าที่ระเรื่อด้วยความแข็งแรง กลายเป็นซีดขาวราวกระดาษแล้ว

ตลอดร่างชาด้านจนแข็งดั่งท่อนไม้!

เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ของมัน แต่ละคนต่างหวาดกลัว กระทั่งเซยเซยก็ยังหวาดกลัว

แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปลอบมันได้

มันไม่ได้กินกระไรทั้งสิ้น ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

ผู้เจ็บปวดเสียใจที่สุดย่อมเป็นอุ้ยหงส์เนี้ย นางหลั่งน้ำตาอยู่ตลอดเวลา แต่บัดนี้กระทั่งน้ำตาของนางก็แห้งไปแล้ว

ในเจ็ดวันนี้ แต่ละคนต่างกล่าววาจาน้อยอย่างยิ่ง แต่ละคนต่างสืบเสาะค้นหาโดยคิดจะหาร่องรอยสักเล็กน้อยมาสืบสาวให้ได้ตัวฆาตกร

แต่พวกมันหาไม่พบ

พวกมันหาทุกซอกมุม ทุกตารางนิ้วของฮั้วฮวงซัวจึงจนทั่วถ้วน ก็ยังหาร่องรอยเบาะแสที่จะช่วยให้พวกมันสามารถสืบสาวฆาตกรตัวจริงมาไม่ได้เลยสักน้อยนิด

มิว่าผู้ใดต่างไม่กล้าสงสัยเซี่ยงกัวยิ่ม ยิ่งมิกล้าสงสัยซีคงเฮียวฮวง แต่นอกจากทั้งสองนี้แล้ว ผู้อื่นยิ่งไม่มีมลทินต้องสงสัยสักน้อยนิด

หากฆาตกรเป็นอีกผู้หนึ่ง อย่างนั้น ฆาตกรจะต้องเป็นปิศาจที่สามารถไปมาโดยไม่มีวี่แววร่องรอย

มาตรว่าทุกผู้คนจะมิใคร่กล่าววาจา แต่จะมากจะน้อยยังเคยส่งเสียงมาสักหลายคำอยู่

แต่เซี่ยงกัวยิ่มกลับมิเคยส่งเสียงเลยสักคำเดียว

...ในช่วงเวลาที่เตี้ยกังประสบภัย เซี่ยงกัวยิ่มไปสถานที่ใด?

มันมิได้อธิบาย และไม่มีผู้ใดกล้าไปให้มันอธิบาย

ภายหลังผู้อื่นจึงทราบ ในตอนนั้นมันเมาแล้ว เมาสลบไสลอยู่ในห้องพักที่เกียงจ้งก้วงจัดไว้ให้มัน

นั่นเป็นตึกโดดเดี่ยวที่มีห้าห้อง มันกับผู้ติดตามถูกจัดให้พักอยู่ในตึกหลังนั้น

ผู้มีหน้าที่ปรนนิบัติพวกมันคือเตี้ยเพียว

เตี้ยเพียวก็มิเพียงเป็นคนรับใช้เก่าของตระกูลเตี้ยเท่านั้น ยังเป็นญาติห่าง ๆ ของเตี้ยยี่เอี๊ยอีกด้วย

เตี้ยเพียวได้ยืนยันแล้ว ในวันแรมสิบสองค่ำเดือนสาม หลังจากสนธยา เซี่ยงกัวซาเอี๊ยก็หลับอยู่ในห้องพักตลอดมา

ตอนท่านตื่นแม้จะเงียบขรึมมิส่งเสียง แต่เมื่อเมาหลับใหล กลับมีเสียงกรน เสียงกรนของท่านมีผู้ได้ยินมามากคน

มีชนชาวนักเลงมากหลายที่เข้าใจ เท่าที่ซีคงเฮียวฮวงสามารถมีวันนี้ มิใช่เนื่องเพราะพลังฝีมือของท่าน แต่เป็นขันติธรรมของท่าน

เมี่ยงเจี้ย (ฝ่ามือสำลี...ตอนใช้ไม่มีเสียงและไม่มีน้ำหนัก) และวิชากระบี่จับยี่ฮุ่ยเกี่ยม (กากบาทปัญญา คือแต่ละกระบี่จะสลักเป็นรูปกากบาทเสมอ) ของท่านต่างยังมิได้ฝึกถึงระดับเลอเลิศสุดสูงจริง ๆ แต่ทว่าขันติธรรมของท่าน กลับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินได้อย่างแน่นอน

คำวิจารณ์เหล่านี้ แม้จะแฝงความหมายเหน็บแนมอยู่บ้าง แต่ก็เป็นความสัตย์จริงที่มิอาจบิดเบือนปฏิเสธ

เพียงแต่ว่า ผู้คนคล้ายดั่งลืมไป หากแม้นผู้มิได้ฝึกกำลังลมปราณจนถึงระดับสูง

เยี่ยม ไหนเลยจะมีขันติธรรมอันหนักแน่นเยือกเย็นปานนี้?

ท่านก็ทราบ คนในฮั้วฮวงซัวจึงยากยิ่งจะไม่คลางแคลงสงสัยท่านสักเล็กน้อย เนื่องเพราะท่านได้มาถึงในวันแรมสิบเอ็ดค่ำเดือนสามจริง ๆ

แต่ท่วงท่าของท่าน กลับไม่มีอากัปกิริยากระสับกระส่ายไม่สบายสักน้อยนิด ยิ่งมิได้อธิบายแก้ตัวให้กับตนเอง

ที่ท่านมาก่อนกำหนดหนึ่งวัน เนื่องเพราะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นั่นเป็นเรื่องที่ลับสุดยอด ไม่อาจให้ผู้คนใดทราบโดยเด็ดขาด

ในหลายวันนี้ ท่านยังคงหนักแน่นเยือกเย็นเช่นดั่งปกติ เนื่องเพราะท่านทราบอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ จะต้องมีคนรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้ได้สักผู้หนึ่ง จึงสามารถควบคุมสถานการณ์ไว้ มิให้กลับกลายเป็นปั่นป่วนวุ่นวาย

มิว่าผู้ใดที่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ต่างต้องไม่อาจลืมกระทำเรื่องในตำแหน่งหน้าที่ของตน

ท่านทุ่มเทกำลังความสามารถ จัดงานศพให้แก่เตี้ยกัง ปลอบเตือนศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งไว้ ท่านเชื่อมั่น ความเป็นจริงของเรื่องราวนี้ จะเร็วจะช้าก็ต้องปรากฏออกมาจนได้

มิว่าผู้อื่นจะกล่าวหากระไร แต่ทุกผู้คนมิอาจไม่ยอมรับ ท่านมีพลังที่สามารถบันดาลให้ผู้คนเยือกเย็นลงได้อยู่จริง ๆ

ดังนั้น ไต้ฮวงตึ๊งจึงไม่อาจขาดท่านโดยแน่นอนเด็ดขาด

เมื่อเจ็ดวันผ่านพ้น ศิษย์ขบวนสุดท้ายของไต้ฮวงตึ๊งที่อยู่เฝ้าศพ ได้พากันกลับไปในตำแหน่งแห่งที่ดั้งเดิมของพวกมันแล้ว

เตี้ยกังแม้เป็นหลักสำคัญหลักหนึ่งของไต้ฮวงตึ๊ง แต่ทว่าไต้ฮวงตึ๊งต้องไม่อาจพังทลายเพราะสูญเสียหลักหินสำคัญนี้ไปได้โดยเด็ดขาด

นั่นคล้ายเป็นสิ่งก่อสร้างที่ผ่านการดำเนินงานโดยรอบคอบสุขุมจนเข้มแข็ง มาตรว่าเสาหินจะหักไปต้นหนึ่ง มันยังคงสามารถตระหง่านได้มั่นคงไม่โค่นทลาย ยังคงสามารถทนทานต่อลมฝนที่โหมกระหน่ำ

ชีคงเฮียวฮวงได้ให้พวกศิษย์ทั้งหลายเข้าใจความหมายประการนี้ มันมุ่งหวังผู้คนทั้งหลายต่างสามารถละลายความเจ็บช้ำรันทดนี้ให้เป็นพลัง

ห้องพิธีที่ไว้ศพ นอกจากคนของตระกูลเตี้ยเองแล้ว ผู้ที่ยังเหลืออยู่ก็มีไม่มากนัก

เซี่ยงกัวยิ่มพลันผุดลุกขึ้นส่งเสียง

"อาวเอี๊ยงรอเราอยู่"

กล่าววาจานั้นจบคำ ก็ก้าวยาว ๆ ออกไปทันที

วาจาประโยคนั้นมีเพียงห้าคำ นอกจากซีคงเฮียวฮวง ไม่มีผู้ใดเข้าใจความหมายของมันเลย

แต่มีผู้เข้าใจคนเดียวก็นับว่าเกินพอแล้ว

หากสามารถใช้ห้าคำก็บอกความในใจไปได้กระจ่าง เซี่ยงกัวยิ่มต้องไม่ยอมกล่าวหกคำเด็ดขาด

เซยเซยเหม่อมองดูมันเดินออกไป อดมิได้ต้องถาม

"หรือท่านจะไปเช่นนี้เอง?"

ซีคงเฮียวฮวงตอบ

"มันจำเป็นต้องไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันได้นัดหมายไว้กับอาวเอี๊ยงแล้ว"

"อาวเอี๊ยงเป็นผู้ใด?"

"ก็คืออาวเอี๊ยงเพ่งอัน"

อาวเอี๊ยงเพ่งอันคือประมุขใหญ่ของสิบแปดสำนักคุ้มกันภัยในตงง้วน พวกมันได้ร่วมวางแผนอยู่ก่อน จะร่วมสหพันธ์กับไต้ฮวงตึ้ง

ที่อาวเอี๊ยงเพ่งอันมาปรึกษากับเซี่ยงกัวยิ่มในครั้งนี้ คาดว่าจะต้องเป็นเรื่องนี้

เซยเซยมิได้สอบถามอีก

นางก็เคยได้ยินเรื่องนี้มาคร่าว ๆ และไต้ฮวงตึ้งก็มีความจำเป็นจะต้องได้มิตรที่มีกำลังเข้มแข็งนี้มาเป็นสหพันธ์

นับแต่พวกนางทราบ เพ็กเล็กตึ้งได้เข้าเป็นดองกับตระกูลทั้งในเสฉวนแล้ว ก็หวังจะให้การร่วมสหพันธ์นี้ ลงนามเป็นที่สำเร็จแต่เร็ววัน

อาวุธไฟที่โดดเด่นเป็นเฉพาะของสำนักเพ็กเล็กตึ้ง น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว ตอนนี้ยังบวกกับตระกูลทั้ง ที่มียาพิษและอาวุธลับเป็นเลิศในแผ่นดินมาเนิ่นนานถึงหนึ่งร้อยหกสิบปีอีกด้วย ฝีมือซัดอาวุธลับเฉพาะของสำนักเพ็กเล็กตึ้งจะต้องคล้ายพยัคฆ์ร้ายได้เสียบปีกอย่างแน่นอน

นี่จึงเป็นความในใจที่ซีคงเฮียวฮวงกังวลอย่างยิ่งอยู่ตลอดมา

มันเพียงหวัง อาวเอี๊ยงเพ่งอันจะไม่เปลี่ยนแปรแผนความคิด เนื่องเพราะเรื่องการเสียชีวิตของเตี้ยกังนี้เลย

มีเสียงฝีเท้าม้าแว่วมาจากทางภายนอก แสดงว่าเซี่ยงกัวยิ่มได้พาผู้ติดตามของมัน

ออกไปจากฮั่วฮวงซัวจึงแล้ว

เสียงฝีเท้าม้าไปไกลจนเลือนหาย ในห้องพิธียิ่งอัดอั้นวังเวง

บ้อกี๋ยังคงคุกเข่าอยู่หน้าโลงของบิดาแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ริมฝีปากที่แตกปริมีโลหิตหลั่งไหลออกมาบ้างแล้ว

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวช้า ๆ

"เรื่องในที่นี้ ส่วนมากได้จัดการไว้ก่อนแล้ว อีกวันสองวัน เราก็ต้องไปเช่นกัน"

ท่านย่อมต้องไปในไม่เร็วก็ช้าเช่นเดียวกัน

ฮุ้นปวยเอี๊ยงยังอยู่ในระหว่างนั่งกรรมฐาน เตี้ยกังพลันถูกสังหารอย่างเร้นลับได้ฮวงตึ๊งยิ่งมิอาจขาดท่านได้

เชยเชยก้มศีรษะ คิดจะกล่าวกระไรแต่กลั้นไว้ได้

นางก็ไม่กล้าจะกล่าวโดยเปะปะหุนหัน เพราะกล่าวผิดพลาดเพียงคำเดียวพวกนางก็อาจจะบ้านช่องพินาศ ผู้คนแตกดับได้อย่างยิ่ง

แต่ในใจนาง มีความหวาดกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

บิดาของนางตายไป กอกอได้กลายเป็นสภาพนี้ แต่ฮั่วฮวงซัวจึงจะต้องดำรงอยู่ต่อไปให้ได้

ภาระที่หนักเป็นพันชั่งเยี่ยงนี้ ตกอยู่ในหน้าที่ของนางโดยไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธแล้ว

นางจะทำอย่างไรต่อไป?

ซีคงเฮียวฮวงม๋องดูนาง คล้ายดั่งสังเกตความในใจของนางออก จึงส่งเสียงนุ่มนวล

"เราทราบว่าท่านก็เป็นสตรีที่เข้มแข็งอย่างยิ่ง แต่พวกเรายังรู้สึกกังวลในตัวมันอยู่เล็กน้อย"

ที่ซีคงเฮียวฮวงกังวลย่อมเป็นบ้อกี๋

ทุกคนต่างกังวลแทนบ้อกี๋ แต่ยังหวังให้บ้อกี๋สามารถทรงกายยืนขึ้น ยืดอกเชิดหน้าโดยเข้มแข็ง

แต่ทว่า ไม่มีผู้ใดทราบ ต้องถึงเวลาใดมันจึงสามารถทรงกายขึ้นยืนได้?

เค้าของฆาตกรร้าย

ขณะห้องพิธีอัดอั้นวังเวง พลันมีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ แว่วมา เชยเชยมิต้องเหลียวมอง ก็ทราบเป็นฝีเท้าของเล่าเกียง

ลมหายใจของมันกระชั้นถี่เร็ว ใบหน้าแดงระเรื่อด้วยความลิงโลดยินดี มือถือจอกสุราใบหนึ่ง วิ่งอย่างเร่งร้อนเข้ามา

มันใช่ดื่มสุราจนเมามายหรือไม่?

มิใช่

ที่ในจอกสุรามิใช่สุรา แต่เป็นฝุ่น!

เล่าเกียงหอบหายใจกล่าว

"นี่เป็นข้าพเจ้าหามาจากในห้องพักของเซี่ยงกัวซาเอี๊ย"

มันรีบอธิบายต่อไปทันที

"พอเซี่ยงกัวซาเอี๊ยไป ข้าพเจ้าก็พาคนไปปัดกวาดห้อง"

'ปัดกวาด' ย่อมเป็นคำกลบเกลื่อนแก้ตัว

เซี่ยงกัวยิ้มก็มีมลทินต้องสงสัย เพียงแต่ว่าตอนมันอยู่ ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปค้นห้องของมัน

ซีคงเฮียวฮวงถาม

"ที่ท่านหาพบเป็นกระไรกันแน่?"

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการขอให้ตั้วเอี๊ยท่านวิเคราะห์อยู่พอดี"

ในจอกสุราเป็นฝุ่นสีน้ำตาลอยู่ครึ่งจอก คล้ายดั่งเป็นฝุ่นดินที่ขูดขึ้นจากพื้น

แต่ฝุ่นดินครึ่งจอกนี้กลับมีกลิ่นหอมอันพิสดาร

ชีคงเฮียวฮวงใช้สองนิ้วคีบขึ้นมากระจุกหนึ่ง วางไว้ในฝ่ามือ ใช้หัวแม่มือบดขยี้แล้วยกขึ้นดม

สีหน้าของท่านพลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง

เล่าเกียงกล่าว

"จมูกของเล่าตั๊งที่ควบคุมสุราในงานเลี้ยงนี้ปราดเปรียวที่สุด ข้าพเจ้าได้ให้มันดมมาแล้ว มันบอกฝุ่นดินนี้มิเพียงมีปูนขาว ยังมีชะมดกับอำพันอีกด้วย"

ชีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะช้า ๆ

ท่านก็มิอาจไม่ยอมรับ จมูกของเล่าตั๊งผู้นั้นปราดเปรียวอย่างยิ่งจริง ๆ ในฝุ่นดินนี้มีชะมด อำพัน และปูนขาวอยู่จริง

เล่าเกียงกล่าวต่อไป

"นี่เป็นข้าพเจ้าใช้มีดเล็ก ๆ ขูดออกมาจากพื้นดินใต้โต๊ะในห้องนอนของเซี่ยงกัวซาเอี๊ย"

หางตาของมันคล้ายกระตุกอยู่ มือก็สั่นระริกเมื่อกล่าวต่อ

"มิเพียงบนพื้นมี กระทั่งในร่องของโต๊ะก็มี ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้านึกไม่ออกเซี่ยงกัวซาเอี๊ยต้องการของเหล่านี้ด้วยประโยชน์ใด?"

เสียงของมันสั่นระริก เนื่องเพราะมันทราบ ของเหล่านี้ใช้ในประโยชน์ใด!

ชะมดกับอำพันล้วนเป็นเครื่องหอมที่มีคุณค่าสูงส่ง มิเพียงพอจะเข้ายาเท่านั้นยังป้องกันเน่าเปื่อยได้อีกด้วย

แต่ปูนขาวกลับเป็นเครื่องดูดซับให้แห้งที่ธรรมดาอย่างยิ่ง

ในห้องพักของเซี่ยงกัวยิ่ม มีของใดจำเป็นต้องป้องกันไม่ให้เน่าเปื่อย รักษามันให้แห้งไว้?

ในโลงของเตี้ยกังก็มีของทั้งสามประการนี้ เพื่อรักษาซากศพของท่านให้สมบูรณ์และแห้งไว้

แต่ศีรษะของเตี้ยกัง กลับมิได้อยู่ในโลง!

ศีรษะของท่านอยู่ที่มือผู้ใด?!

คนผู้นั้นก็ใช่ต้องการของทั้งสามประการนี้ รักษาศีรษะของเตี้ยกังให้คงสภาพเดิมเช่นกัน?

ปัญหาเหล่านี้ เมื่อปะติดปะต่อมาครุ่นคิด ก็กลายเป็นปัญหาที่น่าสะพรึงกลัว

อย่างยิ่ง!

ในห้องเซี่ยงกัวยิ่มมีของเหล่านี้ หรือก็เพราะต้องการรักษาศีรษะเตี้ยกังไว้?!

หรือมันก็คือฆาตกรที่ฆ่าเตี้ยกัง?!

จวบจนบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดกล้าระบุแน่ชัดไป กระทั่งแม้กล่าวก็ยังไม่กล้ากล่าวออกมา

แต่สีหน้าของเชยเชย กลับแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาวราวซากศพ ร่างก็เริ่มสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

กระทั่งสีหน้าของซีคงเฮียวฮวงยังแปรเปลี่ยนไปแล้ว

ท่านพยายามสะกดกลั้นตัวเองให้เยือกเย็นไว้ เน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"วันนั้น เป็นผู้ใดเห็นเซี่ยงกัวซาเอี๊ยนอนอยู่ในห้องพัก?"

"เป็นเตี้ยเพียว"

"ไปตามมันมา"

"ข้าพเจ้าใช้คนไปตามมันมาแล้ว"

เล่าเกียงได้ใช้คนออกไปตามถึงสิบสองคน ทั้งสิบสองคน ล้วนเป็นมือดีในมวลหมู่ผู้รับใช้ของตระกูลเตี้ย

ตอนนี้ พวกมันกลับมารายงานคำสั่ง

"ตัวเตี้ยเพียวเล่า?"

"อยู่ทางนอก"

"เรียกมันเข้ามา"

"มันไม่มีปัญญาเดินเข้ามาเองแล้ว"

"อย่างนั้นหามมันเข้ามา"

ทั้งสี่คนใช้บานประตูหามร่างเตี้ยเพียวเข้ามา เล่าเกียงแม้จะร่วมงานกับเตี้ยเพียวนานปี แต่ตอนนี้กลับแทบจำมันไม่ได้

ตลอดร่างของมันกลายเป็นบวมฉุดำคล้ำ ใบหน้ายิ่งบวมยิ่งดำ องคาพยพบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปไปสิ้น

ตอนมันเข้ามา ยังหอบหายใจอยู่เบา ๆ พอเห็นซีคงเฮียวฮวง ก็ขาดใจตายไปทันที

"เป็นผู้ใดฆ่ามัน?"

"มิทราบ ที่อกของมันถูกอาวุธลับ เมื่อครู่คล้ายยังมิเป็นไร คาดคิดไม่ถึง เพียงชั่วขณะก็กลายเป็นเช่นนี้ได้"

ผู้ที่หามมันเข้ามา ต่างมีสีหน้าและแววตาหวาดหวั่นขวัญเสียจนเห็นชัด

ความเปลี่ยนแปรที่น่าสะพรึงกลัวนี้ พวกมันแม้เห็นกับตา แต่ยังแทบไม่กล้าเชื่อ

ซีคงเฮียวฮวงเน้นเสียงถาม

"ไปหามีดมา"

บางคนได้ซ่อนมีดสั้นไว้ในซอกรองเท้า รีบชักออกมามอบให้

ซีคงเฮียวฮวงจึงใช้ปลายมีดสั้นกรีดอกเสื้อของเตี้ยเพียวขาด ก็เห็นมีปลายอาวุธลับที่เล็กละเอียดคล้ายหนามแหลม โผล่ออกมาจากใต้ราวนมซ้ายของมัน มาตรว่าที่ปากแผลไม่มีโลหิต แต่ก็เน่าจนเป็นสีดำแล้ว

เล่าเกียงสูดลมหายใจหนาวเหน็บแล้วส่งเสียง

"อาวุธลับที่มีพิษร้ายกาจยิ่ง"

ซีคงเฮียวฮวงมองมีดในมือ มาตรว่าปลายมีดจะถูกหนองพิษที่ปากแผลเพียงเล็กน้อย แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นสีดำมะเมื่อมไปแล้ว

สีหน้าของท่านยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม

ทั่วพิภพจบแดน มีอาวุธลับเพียงประเภทเดียว ที่มีพิษน่าสะพรึงกลัวปานนี้

เชยเชยขบริมฝีปากแนบแน่น จนมีโลหิตไหลออกมา ส่งเสียงสะท้าน

"นี่...นี่เป็นตั๊กกิ๊บลี้ (โคกษูรพิษ) ของตระกูลทั้งในเสฉวน"

ซีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะช้า ๆ เน้นทีละคำ

"ใช่ มันคือตั๊กกิ๊บลี้ ที่เพียงสะกิดโลหิตก็สิ้นชีวิตทันที ซึ่งมีแต่ตระกูลทั้งในเสฉวนเท่านั้น"

สีหน้าแต่ละคนต่างเปลี่ยนแปรไป

ตระกูลทั้งในเสฉวนเกี่ยวดองเป็นญาติกับเพ็กเล็กตึ๊งแล้ว คนของตระกูลทั้งไฉนแทรกซึมเข้ามาในฮั้วฮวงซัวจึงได้?

นับเป็นที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

เด็กรับใช้ประจำตระกูลผู้หนึ่งที่หามบานประตูเข้ามา คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่ไม่กล้ากล่าวเปะปะเหลวไหล

ซีคงเฮียวฮวงได้สังเกตสีหน้ามันอยู่แล้ว จึงถามทันที

"เจ้าคิดจะกล่าวกระไร?"

ผู้รับใช้วัยฉกรรจ์ลังเลเล็กน้อยจึงตอบ

"มีเรื่องหนึ่ง ที่ผู้ต่ำต้อยมิทราบควรบอกหรือไม่?"

"เจ้าบอกมา"

ผู้รับใช้คนนั้นลังเลอีกเนิ่นนาน จึงปลอบใจจนมีความกล้า กล่าว

"ในพวกติดตามที่เซี่ยงกัวซาเอี๊ยพามาครานี้ คล้ายดั่งมีผู้หนึ่งมาจากมณฑลเสฉวน"

"เจ้าไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะมารดาผู้ต่ำต้อยก็เป็นคนเสฉวน ผู้ต่ำต้อยก็กล่าวภาษาเสฉวนได้หลายคำ เมื่อวานนี้ผู้ต่ำต้อยบังเอิญได้ยินคนติดตามผู้นั้นของเซี่ยงกัวซาเอี๊ย กล่าวภาษาเสฉวนมา"

มันครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อไป

"และชนชาวเสฉวนเพราะต้องการระลึกคุณความดีของขงเบ้ง ปกติต่างชมชอบโพกผ้าขาว คนผู้นั้นทุกคืนที่มันนอน จะต้องโพกผ้าขาวไว้ผืนหนึ่ง ความจริงผู้ต่ำต้อยคิดจะใช้ภาษาเสฉวนทักทายปราศรัยกับมัน แต่มิคาด มันแม้ตายก็ไม่ยอมรับเป็นคนเสฉวน ถึงภายหลังยังแทบจะฉีกหน้ามาลงมือกับผู้ต่ำต้อย"

เล่าเกียงโพล่งขึ้นบ้าง

"ในหมู่ผู้ติดตามที่เซี่ยงกัวซาเอี๊ยพามาในครานี้ มีผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้ามิเคยเห็นมาก่อนจริง ๆ ข้าพเจ้าความจริงคิดจะถาม มันมาอยู่กับเซี่ยงกัวซาเอี๊ยตั้งแต่เมื่อใด แต่ข้าพเจ้าก็ทราบนิสัยของเซี่ยงกัวซาเอี๊ย จึงมิกล้าสอบถาม"

ตอนนี้ย่อมมิต้องสอบถามเรื่องราวใดทั้งสิ้นแล้ว

หลักฐานที่มีพอจะยืนยันได้ว่าผู้ใดคือฆาตกร!

เซี่ยงกัวยิ่มซื้อความภักดีของเตี้ยเพียว ให้มันเป็นพยานเท็จยืนยัน แต่ก็กลัวเตี้ยเพียวจะไม่อาจปกปิดได้มั่นคง จึงเรียกผู้ติดตามที่มาจากเสฉวนคนนั้นฆ่าเตี้ยเพียวปิดปาก

แต่บุตรหลานตระกูลทั้งในเสฉวน ปกติยโสโอหังเป็นอย่างยิ่ง ไฉนยินยอมลดตัวมาเป็นผู้ติดตามเซี่ยงกัวยิ่ม?

ความนี้จะต้องมีเล่ห์อุบายที่ยิ่งชั่วร้ายน่าสะพรึงกลัวเป็นแม่นมั่น

หรือเซี่ยงกัวยิ่มได้มีการติดต่อกับตระกูลทั้งและสำนักเพ็กเล็กตึ๊งแล้ว?

หรือที่มันฆ่าเตี้ยกัง ก็เพื่อประจบเอาใจต่อพวกมัน?

กับปัญหาเหล่านี้ ผู้คนทั้งหลายมิเพียงไม่กล้าบ่งบอกเท่านั้น กระทั่งคิดก็ยังมิกล้าไปคิดอีกด้วย

ซีคงเฮียวฮวงกำหมัดแนบแน่น ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจนชุ่มโชก

ขณะเวลานั้นเอง เตี้ยบ้อกี่ที่คุกเข่ากับพื้นตลอดมาพลันกระโดดขึ้น พุ่งตัว

ทยาไปสุดแรง

ตลอดร่างของเตี้ยบ้อกี่ชาด้านไปหมดสิ้นแล้ว

มันก็สูญสิ้นเรี่ยวแรงจนถึงระดับใกล้จะพังทลายอยู่แล้ว

ประหลาดที่ว่า จิตใจของมันกลับเปลี่ยนแปรเป็นกระจ่างแจ่มใส ปฏิกิริยาก็แคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่งกว่าปกติ มิว่าเป็นเสียงแผ่วเบาเท่าใด ยังคงได้ยินถนัดชัดเจน ดุจกับเป็นเสียงฟ้าร้องข้างกาย

วาจาที่แต่ละคนว่ากล่าว บ้อกี่ก็คล้ายได้ยินเป็นเสียงตะเบ็งร้องที่ข้างหู

นี่อาจบางทีเนื่องเพราะ ตลอดร่างของมันเวิ้งว้างว่างเปล่าแล้วกลับกลายเป็นเปราะบางดั่งเครื่องเคลือบดินเผา

แต่มันยังมิได้สูญเสียความรู้สึกใคร่ครวญเรื่องราว

ไฉนคนเมื่อถึงยามมีร่างกายอ่อนแอที่สุด กลับมีความคิดปราดเปรียวหลักแหลมกว่าปกติ?

มันคำนวณออกแล้วว่า ผู้ใดเป็นฆาตกร

มันกระโดดขึ้นจากพื้น พุ่งตัวออกไป

ไม่มีผู้อื่นสกัดขวางมัน มีแต่ชีคงเฮียวฮวงเท่านั้น

ชีคงเฮียวฮวงเพียงยื่นมือไปขวางเบา ๆ เตี้ยบ้อกี่ก็ล้มตึงลงกับพื้น

พลังหลงเหลือขุมสุดท้าย ที่เมื่อครู่ถูกความแค้นกระตุ้นจนระเบิดออกมาตอนนี้ถูกใช้หมดสิ้นไปแล้ว

ตอนนี้กระทั่งทารกเยาว์วัย ก็สามารถผลักบ้อกี่ให้ล้มลงได้อย่างง่ายดาย

ชีคงเฮียวฮวงกล่าว

"เราทราบ ท่านจะไปที่ใด เราความจริงไม่คิดจะขวางท่านไว้ เนื่องเพราะเราก็มีความต้องการไปเช่นกัน"

ดวงตาบ้อกี่แดงฉาน ดูไปคล้ายเป็นสัตว์ร้ายที่บาดเจ็บตัวหนึ่ง

ชีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อ

"แต่ท่านตอนนี้ไม่อาจไปเด็ดขาด เราไม่อาจปล่อยท่านให้ไปหาที่ตาย"

ดวงตาของเชยเชยก็แดงฉาน ส่งเสียงดัง ๆ

"แต่พวกเราต้องไปให้ได้ ต้องไปแน่นอนเด็ดขาด"

ชีคงเฮียวฮวงกล่าว

"เชี่ยงกัวยิ่มลึกซึ้งเลือดเย็น ทั้งยังเลี้ยงบริวารที่จงรักภักดี พร้อมจะตายแก่มันได้อีกจำนวนหนึ่ง เมื่อบวกกับอาวุธลับอาบยาพิษเฉพาะตระกูลทั้งในเสฉวน

พวกเราแม้นับว่าจะไป ก็ไม่อาจไปในสภาพเช่นนี้"

"พวกเราต้องเยี่ยงไรจึงไปได้?"

"รอจนมีความมั่นใจ จู่โจมเพียงครั้งเดียวก็ได้ผล จึงจะไปกันได้"

หยุดถอนหายใจยาว ชีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อ

"หากจู่โจมครั้งเดียวไม่ได้ผล เปิดโอกาสให้มันถอนตัวหลบหนีพ้น ภายหน้าพวกเราน่ากลัวต้องไม่มีโอกาสครั้งที่สองอีกตลอดกาลแล้ว"

วาจาของท่านเป็นความสัตย์จริง

แต่บริวารของฮั้วฮวงซัวจึง กลับปฏิเสธมิยอมรับฟัง

เพียงชั่วขณะ เล่าเกียงก็พาผู้รับใช้ของตระกูลจำนวนหนึ่งร้อยสามสิบหกคนมาชุมนุมอยู่ที่ลานตึกหน้าห้องพิธี แต่ละคนต่างตระเตรียมพรักพร้อม เกาทัณฑ์ ดาบ กระบี่ และทวนมีครบครัน

ในหนึ่งร้อยสามสิบหกคนนี้ อย่างน้อยมีมากกว่าครึ่ง ที่เคยคร่ำเคร่งฝึกวิชาฝีมือนานกว่าสิบปี

เล่าเกียงคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าชีคงเฮียวฮวง โขกศีรษะกับพื้นจนหน้าผากแตกโลหิตไหลโซมเนืองนองหน้า

แต่มันยังคงวิงวอนอยู่ไม่ขาดปาก วิงวอนให้ชีคงเฮียวฮวง อนุญาตพวกมันไปล้างแค้น

ชีคงเฮียวฮวงย่อมดูออก มิว่าผู้ใดต้องไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปรความตั้งใจของพวกมัน

ชีคงเฮียวฮวงปกติไม่เห็นพ้องกับการใช้กำลังหักหาญ

แต่การใช้ 'กำลังระงับกำลัง' 'ใช้โลหิตชำระโลหิต' กระทั่งตัวท่านเองก็ไม่มีปัญญาคัดค้านเช่นกัน ท่านมีแต่ต้องเห็นพ้อง กล่าวช้า ๆ

"ก็ได้ พวกท่านไป เราก็เป็นเพื่อนพวกท่านไป แต่บ้อกี่..."

เล่าเกียงชิงสอดคำทันที

"เชี่ยวเชี่ยวเอี๊ยก็ต้องไป พวกเราได้เตรียมน้ำโสมหม้อหนึ่ง รถม้าคันหนึ่งให้กับเชี่ยวเชี่ยวเอี๊ยแล้ว ก่อนจะถึงเซี่ยงกัวเป้า (ป้อมตระกูลเซี่ยงกัว) สุขภาพของท่านจะต้องทุเลาคืนมาได้แน่..."

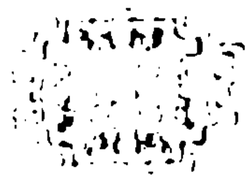

บ้อกี่ที่ไม่ยอมดื่มน้ำโสมอยู่เสมอมา แต่ตอนนี้ต้องบังคับตัวเองให้ดื่มไป มัน

จะต้องสังหารศัตรูผู้พิฆาตบิดากับมือให้ได้

แต่เสียดายที่มันลืมเรื่องสำคัญไปประการ แม้นับว่ามันมีสุขภาพแข็งแรงในระดับสมบูรณ์ที่สุด ก็ต้องมิใช่คู่มือเซี่ยงกัวยิ่ม

แต่ซีคงเฮียวฮวงกลับมิได้ลืมประการนี้

หลักวิชากระบี่ พลังฝีมือ การลงมือด้วยความอำมหิต ความแม่นยำในข้อคิดสันนิษฐานของเซี่ยงกัวยิ่ม ไม่มีผู้ใดจะทราบกระจ่างยิ่งกว่าซีคงเฮียวฮวงอีกแล้ว

ตอนพวกท่านอยู่ในวัยฉกรรจ์ ก็ได้เคียงไหล่ต่อสู้กับศัตรูมา แต่ละปี เฉลี่ยแล้วจะต้องมีการต่อสู้ไม่ต่ำกว่าสามสิบครั้ง

ก่อนหน้าก่อตั้งไต้ฮวงตึ๊ง ทั้งสองอย่างน้อยผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่และครั้งย่อยมากกว่าสามร้อยครั้ง

ท่านเคยเห็นกับตามามากครั้ง ที่เซี่ยงกัวยิ่มเสือกปลายกระบี่เข้าไปในคอหอยของศัตรู แต่ละครั้งเป็นต้องแทงเข้าไปอย่างแม่นยำ แต่ละครั้งต่างปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ได้น้อยครั้งนักที่จะพลาดพลั้ง

มีครั้งหนึ่ง ตอนพวกท่านรับมือกับเจ็ดกระบี่กวนตง คู่มือของเซี่ยงกัวยิ่มคือเซียมเตี๋ยงไว้เกี่ยม (กระบี่สายฟ้าแลบ) เซาซุ้น ซึ่งมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนั้น พอแรกเริ่มก็ถูกแทงใส่เจ็ดแผล มีกระบี่หนึ่ง กระทั่งยังแทงทะลุไหล่ของเซี่ยงกัวยิ่มไป

แต่ทว่าในที่สุด เซาซุ้นยังคงตายกับมือเซี่ยงกัวยิ่ม ตอนมันล้มลงไป ยังคงเป็นเพราะถูกกระบี่เซี่ยงกัวยิ่มแทงเข้าใส่คอหอย นี่จึงเป็นความน่ากลัวที่แท้จริงของเซี่ยงกัวยิ่ม

มันแทบจะมีขีดสามารถทนทานความเจ็บปวด ได้คล้ายจิ้งเหลนในทะเลทราย แทบมีความอดทนเช่นกับอูฐในทะเลทราย

มีครั้งหนึ่ง ซี่โครงของมันถูกคนฟาดหักไปหกซี่ ตอนผู้อื่นพันแผลแก่มัน กระทั่งที่นอนยังเปียกชุ่มโชกเพราะเหงื่อที่ทะลักออกจากร่างของมันด้วยความเจ็บปวด แต่ตัวมันกลับมิได้ครางเลยสักแผ่วเบา

ตอนนั้น ฮุ้นปวยเอี๊ยงก็อยู่ดูทางด้านข้าง เคยกล่าววาจาประโยคหนึ่ง ที่ผู้คนทั้งหลายมิอาจไม่เห็นพ้องด้วย คือ

"มิว่าผู้ใดมามีศัตรูเช่นเซี่ยงกัวยิ่ม ตอนกลางคืนต้องนอนไม่หลับแน่"

ซีคงเฮียวฮวงไม่เคยลืมวาจาประโยคนี้มาเลย

และก็ไม่เคยลืม ความเห็นที่ฮุ้นปวยเอี๊ยงมีต่อตัวซีคงเฮียวฮวงเอง

"หากมีสักวันซีคงเฮียวฮวงมาท้าเราต่อสู้กัน พอมันมา เราก็จะรีบหนีทันที"

มีคนถามว่าเพราะเหตุใด ฮุ้นปวยเอี๊ยงตอบ

"เนื่องเพราะมันต้องไม่ยอมต่อสู้กับการต่อสู้ที่ไม่มีความมั่นใจจะได้ชัย"

ฮุ้นปวยเอี๊ยงยังบอกต่อ

"ขอเพียงมันมา ก็แสดงว่ามันต้องมีความมั่นใจในการต่อสู้เด็ดขาด"

ฮุ้นปวยเอี๊ยงเป็นอัจฉริยะบุคคลที่ยอดเยี่ยมแห่งยุค เป็นผู้กล้าหาญแกร่งกร้าวเกรียงไกร ย่อมมีสายตาสังเกตผู้คนได้กระจ่างชึ้ง

ท่านก็ย่อมดูมิตรสหายของท่านไม่ผิดพลาดโดยเด็ดขาด

ในชั่วชีวิตของชีคงเฮียวฮวง มิเคยกระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจมาก่อนเลยจริง ๆ

แต่ครั้งนี้ ท่านใช่มีความมั่นใจต้องมีชัยจริงหรือไม่?

เล่าเกียงก็อยู่ในรถม้า

โรคไขข้ออักเสบที่เรื้อรังนานปี คุกคามจนมันไม่สามารถเดินทางไกลและไม่อาจขี่ม้าได้

ตัวรถกว้างอย่างยิ่ง มีที่ว่างเพียงพอให้ทั้งสี่เหยียดมือเท้านั่งอย่างสุขสบาย

แต่เล่าเกียงกลับนั่งไม่สบาย ความเป็นจริงแล้ว มันแทบจะเท่ากับยืนอยู่ในที่นั้น

มันสำนึกในศักดิ์ฐานะของตัวเองจนกระจ่างอยู่เสมอมา มาตรว่าเชี่ยวจู้หยินของมันได้ถือว่ามันเป็นคนในตระกูลอยู่เนิ่นนานแล้ว แต่มันกลับมิเคยละเมิดกฎที่มันเคารพจนเคร่งครัดมานานปีเด็ดขาด

กับประการนี้ ชีคงเฮียวฮวงชื่นชมอย่างยิ่งเสมอมา ที่ท่านชิงชังที่สุดในชีวิตคือคนที่ไม่เคารพกฎระเบียบ ไม่มีวินัย

ดังนั้น พวกท่านจึงมิบังคับให้เล่าเกียงนั่งให้สบายกว่านี้ เพียงแต่เคยถาม

"พวกเราสมควรใช้วิธีใดเข้าในเชี่ยงกัวเป้า? สมควรใช้วิธีใดรับมือเชี่ยงกัวยิ่ม? ท่านใช่มีแผนอยู่แล้วหรือไม่?"

เล่าเกียงรับคำ ชีคงเฮียวฮวงถาม

"แล้วไฉนไม่บอก?"

"เนื่องเพราะตั้วเอี๊ยยังมิได้ถาม"

"ตอนนี้เราถามแล้ว ท่านบอกมาเถิด"

เล่าเกียงรับคำ แล้วจึงครุ่นคิดอยู่อีกเนิ่นนาน ใคร่ครวญแผนที่มันครุ่นคิดโดยละเอียดสุขุมอยู่ในใจอีกรอบหนึ่ง แน่ใจว่าแผนไม่มีจุดอ่อนช่องว่างเท่าใดนัก จากนั้น จึงกล้าบอกไป

"เชี่ยงกัวยิ่มโดดเดี่ยวทระนง เคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง ป้อมเชี่ยงกัวเป้าใน

อำนาจของมัน ย่อมมีการป้องกันที่เข้มแข็งรัดกุม ไม่เปิดโอกาสให้คนนอกบุกรุกเข้าไปโดยง่ายดายเด็ดขาด"

โชคดีที่ซีคงเฮียวฮวงมิใช่คนนอก

เล่าเกียงกล่าว

"ดังนั้น หากพวกเราจะเข้าไปโดยปลอดภัย จำต้องให้ตั้วเอี๊ยท่านเสนอหน้า ตอนนี้เซี่ยงกัวยิ่มยังไม่ทราบ ความลับของมันถูกเปิดเผยออกมาแล้ว มิเพียงต้องไม่กล้าสกัดขวางห้ามปรามเท่านั้น ยังจะต้องเปิดประตูใหญ่ของป้อมออกมาต้อนรับด้วยตัวมันเอง"

มันได้คำนวณมาแล้ว ในป้อมเซี่ยงกัวเป้ามีบริวารบุรุษสามร้อยกว่าคน แต่ละคนแทบจะเคยฝึกวิชาฝีมือมา ในจำนวนนั้น ยังรวมอีกกลุ่มหนึ่งที่ผ่านการฝึกมาเนิ่นนานปี พร้อมที่จะขายชีวิตให้แก่เซี่ยงกัวยิ่มในทุกเวลา

เล่าเกียงกล่าวช้า ๆ

"ครั้งนี้ พวกเราเพียงพามาหนึ่งร้อยสามสิบหกคน ศัตรูกำลังมาก พวกเรากำลังน้อย พวกเราอาจมิใช่คู่มือของพวกมันอย่างยิ่ง"

ซีคงเฮียวฮวงเห็นพ้อง เล่าเกียงกล่าวต่อ

"แต่หากเซี่ยงกัวยิ่มออกมาต้อนรับด้วยตนเอง คนที่มันพาติดตามมาต้องไม่มากแน่นอน"

ซีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะกล่าว

"ท่านเตรียมจะลงมือในตอนนั้น?"

"จับโจรจับหัวหน้า ขอเพียงพวกเราลงมือสยบเซี่ยงกัวยิ่มไว้ได้ก่อน บริวารของมันต้องไม่กล้าวู่วามหุนหันเด็ดขาด"

"มีผู้ใดมั่นใจสามารถสยบเซี่ยงกัวยิ่มได้?"

"หากให้เซี่ยวเซี่ยวเอี๊ยลงมือทางด้านตรง ตั้วเอี๊ยท่านกับยี่เสียวเจี๊ยะกระหนาบสองฟากข้าง แล้วข้าพเจ้าพาผู้คนสกัดขวางบริวารที่ติดตามของมันไว้มิให้เข้ามาช่วย ก็ไม่ยากที่จะพิชิตมัน"

"หากแม้นมันไม่ออกมาเอง?"

"อย่างนั้นพวกเราก็มีแต่บุกทะลวงเข้าไปเสี่ยงชีวิตกับพวกมันเท่านั้น"

"เสี่ยงอย่างไร?"

"ใช้ชีวิตของพวกเราไปเสี่ยง"

มันกำหมัดแนบแน่น เน้นเสียงต่อไป

"พวกมันแม้มีคนมากกว่า แต่ไม่แน่จะยอมมาแลกชีวิตกับพวกเราทุกคน"

วิธีเสี่ยงชีวิตนี้ มิว่าใช้ในเวลาใด สถานที่ใด นับเป็นยุทธวิธีที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง และปกติก็มักมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งอีกด้วย

ชีคงเฮียวฮวงถอนใจกล่าว

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว ดูท่าพวกเราก็มีแต่วิธีนี้เท่านั้น"

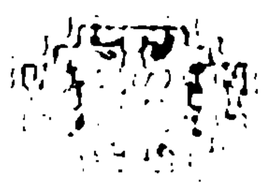

แต่พวกบ้อกี่มิได้ใช้วิธีนั้น เนื่องเพราะพวกมันไม่มีโอกาสใช้เลย

เพราะขณะเวลานั้น พวกมันได้เห็นบนฟากฟ้าที่สุดไกล มีแสงไฟลูบไล้จนแดงฉาน แสดงว่าเกิดอัคคีภัยอันร้ายแรงขึ้น

สถานที่เกิดเหตุ คล้ายดั่งเป็นทิศทางของเซี่ยงกัวเป้า

รอจนพวกมันไปถึงที่นั้น เซี่ยงกัวเป้าก็ถูกพระเพลิงเผาผลาญจนกลายเป็นซากสลักหักพัง ไม่มีเงาร่างคนอยู่เลยแม้สักน้อยนิด

ในบริเวณเพลิงไหม้ไม่มีซากศพ ยิ่งมิได้ทิ้งร่องรอยเบาะแสไว้ เซี่ยงกัวยิ่มกับบริวารของมันและครอบครัวทั้งหญิงชาย ชรา และเยาว์วัย จำนวนสี่ร้อยกว่าคนสาบสูญไปในสภาพเช่นนั้น คล้ายดั่งพลันโบยบินขึ้นฟ้า หรือดำลงในบาดาลจนหมดสิ้นก็ปาน

เรื่องนี้นับว่ากระทำได้อำมหิต รวบรัดรอบคอบที่สุดแล้ว ทอดตาทั่วแผ่นดินไม่มีผู้ใดจะสามารถเทียมเทียบเปรียบติดเด็ดขาด

"ความต่ำช้าสามานย์ อำมหิตเลือดเย็นของคนผู้นี้ นับว่าบันดาลให้ผู้คนมิอาจไม่ยอมนับถือมันได้ และมิอาจไม่หวาดกลัวมันได้"

นี่คือคำวิจารณ์ของชีคงเฮียวฮวงที่มีต่อเซี่ยงกัวยิ่มในตอนสุดท้าย

และเตี้ยบ้อกี่ก็มิเคยลืมวาจานี้โดยเด็ดขาด!

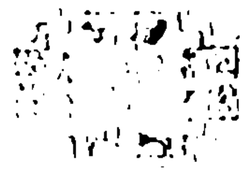

นอกจากเพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติของภรรยาดีงาม มารดาปรานีแล้ว อุ้ยหงส์เนี้ยยังมีนิสัยดีอีกประการหนึ่ง

ในก่อนนอนแต่ละคืน นางจะบันทึกเรื่องสำคัญที่เกิดขึ้นในวันนั้น และความคิดของนางไว้ในสมุดบันทึก เพื่อเป็นอุทาหรณ์ในตอนหลัง

นับแต่ยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง นางก็มีนิสัยเช่นนี้แล้ว แม้นับเป็นเวลาที่นางมีความ

โศกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ก็มิได้เลิกละทอดทิ้งสักวัน

เรื่องที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้ นางก็ย่อมบันทึกไว้ มาตรว่าบันทึกสับสนมิเป็นระเบียบอยู่บ้าง แต่ความเห็นในบางประการที่นางมีต่อบ้อกี๋ กลับไม่มีผู้ใดจะสามารถเห็นได้เลย

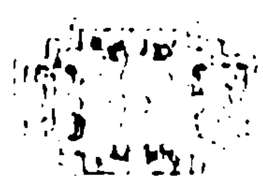

ขึ้นสี่ค่ำเดือนสี่ ฟ้าโปร่ง

มาตกรที่สังหารเล่าเอี๊ยจื้อ ถึงกับเป็นเซี่ยงกัวยิ่มได้ นับเป็นเรื่องที่ผู้คนแม้คาดฝันก็ยังฝันไม่ถึงจริง ๆ

เรามีความเห็นตลอดมา มันกับเล่าเอี๊ยจื้อมีไมตรีที่ดีเยี่ยมยิ่งกว่าผู้อื่น จวบจนบ่ายวันนั้น ตอนพวกท่านทั้งสองดื่มสุราที่อุทยานหลัง เรายังคงมีความคิดเห็นเช่นนี้

เพียงแต่ว่า วันนั้นเราก็รู้สึกเป็นเรื่องที่ออกจะประหลาดอยู่

จากหน้าต่างของหอน้อยที่เราอยู่อาศัยนี้ พอดีสามารถเห็นเก๋งที่พวกท่านดื่มสุรากัน

ในวันนั้น เราเห็นกับตาว่า เซี่ยงกัวยิ่มคล้ายจะคุกเข่าลงไป โขกศีรษะคารวะให้เล่าเอี๊ยจื้อ แต่ถูกเล่าเอี๊ยจื้อฉุดไว้

ความจริงในระหว่างเฮียตี๋ของพวกท่าน มีกฎระเบียบที่สำคัญอยู่มากหลายชาติ๋โขกศีรษะให้ยี่กอ ความจริงมิใช่เป็นเรื่องพิเศษอย่างไร

กอปรกับวันนั้น เรากังวลต่อบ้อกี๋อยู่ตลอดมา ภายหลังยังเกิดเรื่องสยดสยองรายนั้น ดังนั้น เราจึงลืมเรื่องนี้ไป

แต่เมื่อเราหวนคิดขึ้นมาในตอนนี้ จึงได้รู้สึก การกราบในครั้งนั้นจะต้องมีเหตุผลที่พิเศษอย่างยิ่งแน่

ใช่หรือไม่ เนื่องเพราะเซี่ยงกัวยิ่มมีความลับที่ไม่อาจพบเห็นผู้คนใดถูกเล่าเอี๊ยจื้อสืบทราบ ดังนั้น มันจึงจะคุกเข่าโขกศีรษะคารวะรับผิดต่อเล่าเอี๊ยจื้อ?

เล่าเอี๊ยจื้อแม้อโหสิให้ มันยังไม่วางใจ ดังนั้น จึงพาลฆ่าเล่าเอี๊ยจื้อเพื่อปิดปากเสียเลย?

บ้อกี๋ เชยเชย ต่างติดตามซีคงตั้วเอี๊ยไปเซี่ยงกัวเป้าแล้ว จนบัดนี้ยังมิได้กลับมา

ตอนจะไป กระทั่งมองก็มิได้มองเราสักแวบหนึ่ง แต่เรามิได้แค้นมัน

เราทราบจิตใจของมัน จิตใจของเราก็ยุ่งเหยิงอย่างยิ่ง

เราทราบ วันนี้เราจะต้องนอนไม่หลับแน่

ขึ้นห้าค่ำเดือนสี่ อากาศโปร่ง

วันนี้พวกบ้อกี๋กลับมาแต่เช้าตรู่ ทุกคนต่างมีทีท่ากระวนกระวายอย่างยิ่ง ใบหน้าก็บิดเบี้ยวขัดตายิ่ง

ภายหลังเราจึงทราบ ตอนพวกบ้อกี๋ไปถึง เซี่ยงกัวเป้าถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่าน เซี่ยงกัวยิ่มก็หนีไปแล้ว

มันกระทำเรื่องราวใด มีความรอบคอบสุขุมอย่างยิ่งเสมอมา ย่อมคำนวณได้อยู่ก่อน ความลับของมันจะเร็วจะช้าต้องถูกคนพบเห็น จึงมีการเตรียมพร้อมไว้ก่อนมิเช่นนั้น แม้นับว่ามันสามารถหลบหนี ก็ไม่มีปัญญาพาบริวารจำนวนหลายร้อยคนของมันหนีไปจนหมดสิ้น

คนจำนวนมากหลายปานนี้เมื่อเดินทาง ต้องสะดุดตาสะดุดใจผู้คนอย่างรุนแรง จะมากจะน้อยก็ต้องทิ้งร่องรอยเบาะแสไว้บ้าง

ซีคงตั้วเอี๊ยได้คิดถึงประการนี้เช่นกัน จึงใช้คนแยกย้ายออกไล่ล่าในทุกทิศทางอยู่ก่อนแล้ว

แต่เรามีความเห็น การไล่ล่าร่องรอยครานี้ต้องไม่มีผลอย่างไร เนื่องเพราะเซี่ยงกัวยิ่มจะต้องได้คิดถึงประการนี้เช่นกัน จะต้องสลายบริวารทั้งมวลของมันให้กระจายหายไป โดยการปิดชื่อแซ่และปลอมแปลงร่างกาย

วันนี้ บ้อกี๋ยังมิได้กล่าววาจากับเราสักครึ่งคำ แต่เรายังคงไม่ตำหนิมัน

ในเมื่อเราอย่างไรก็เข้าประตูของตระกูลเตี้ย เป็นคนของตระกูลเตี้ยแล้ว มิว่ามันจะให้เรารอเนิ่นนานปานใด เราต่างไม่ตัดพ้อตำหนิ

เรามีความปรารถนาอย่างยิ่ง จะตุ๋นขาหมูยัดไส้ที่มันชมชอบกินสักหม้อหนึ่งไปป้อนให้มันกับมือจริง ๆ

แต่เราก็ทราบ เราไม่อาจทำเช่นนั้น

นี่เป็นตระกูลใหญ่ อากัปกิริยาทั้งมวลของเราจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษไม่อาจให้ผู้คนค่อนขอดครหาได้เด็ดขาด

เราเพียงมุ่งหวัง มันยินยอมรักษาสุขภาพของตัวเอง ถนอมตัวให้มากไว้

ขึ้นหกค่ำเดือนสี่ อากาศครึ้ม

จวบจนปัตนี้ ยังไม่มีข่าวคราวของเซี่ยงกัวยิ่มสักเล็กน้อย ผู้คนทั้งหลายยิ่งมีความกระวนกระวายกว่าเดิม

ที่ประหลาดคือ บ้อกี๋กลับมีความหนักแน่นเยือกเย็นกว่าเมื่อหลายวันก่อนอีกมากนัก และแต่ละมื้อ ยังรับทานอาหารได้มากกว่าธรรมดา

เราสนใจมันตั้งแต่เยาว์วัย ย่อมเข้าใจนิสัยของมันกระจ่างอย่างยิ่ง มันพลันแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ จะต้องเนื่องเพราะ มันตกลงใจจะไปกระทำเรื่องรายหนึ่งอย่างแน่นอนอยู่

มาตรว่ามันมิได้บอกมาเอง แต่เราเชื่อมั่น มันต้องไปหาเซี่ยงกัวยิ่มด้วยตนเองไปล้างแค้นแทนเล่าเอี๊ยจื้อ

ด้วยพลังเพียงลำพังตัวของมันไปล้างแค้น มิเพียงมีอันตรายเกินไปเท่านั้นความหวังยังเลือนรางอย่างยิ่งด้วย

แต่ด้วยนิสัยเช่นดั่งมัน หากตกลงใจแน่วแน่จะไปกระทำเรื่องราวใดแล้ว มีผู้ใดสามารถปลอบเตือนมันได้?

เราเพียงแต่หวัง มันยินยอมเข้ามาพบหน้าเราสักครั้ง บอกว่ามันตั้งใจจะไปในเวลาใด และก็ให้เราได้มีโอกาสบอกกับมัน มิว่าไปนานเท่าใด เราต่างรอคอยมันได้

แม้จะให้เรารอคอยไปชั่วชีวิต เราก็ยินยอมพร้อมใจ

ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสี่ อากาศครึ้ม

คนสี่ระลอกที่ออกไปไล่ล่าร่องรอย มีสองระลอกกลับมาแล้ว ไม่ได้ข่าวคราวแม้สักเล็กน้อยจริง ๆ

เซี่ยงกัวยิ่มหนีไปซ่อนในที่ใดแน่ มีสถานที่ใดจึงสามารถให้พวกมันไปซุกซ่อนตัว?

เราได้คิดถึงสถานที่แห่งหนึ่ง แต่เราไม่กล้าบอก เรื่องนี้เกี่ยวพันสำคัญเกินไปเราต้องไม่กล้ากล่าวเหลวไหลโดยเด็ดขาด

และหวังให้บ้อกี๋อย่าได้คิดถึงสถานที่นั้น เนื่องเพราะหากมันไปตามหาจริงน่ากลัวไม่มีวันกลับมาได้โดยตลอดกาลนาน

หลังพลบค่ำ มีละอองฝนโปรยปราย ก่อกวนจิตใจเราจนยุ่งเหยิงกว่าเดิม

"บ้อกี๋ ท่านไฉนไม่มาเยี่ยมเรา? ท่านทราบหรือไม่? เราปรารถนาได้กล่าววาจากับท่านเพียงใด แม้จะเป็นประโยคเดียวก็ตาม"

เมื่อวานเราเพิ่งเขียนถึงตอนนี้ พลันมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เราจึงหยุดเขียนลงกลางคัน

ช่วงนี้เป็นเราเขียนเสริมขึ้น เนื่องเพราะเมื่อค่ำวาน หลังจากบ้อกี๋ไปแล้ว เราก็ไม่มีปัญญาจะหยิบพู่กันได้อีก

ดึกปานนั้นแล้วยังมาเยี่ยมเราได้ ย่อมเป็นบ้อกี๋มิใช่ใครอื่น

เราพอเห็นมัน พลันปีติยินดีจนบอกไม่ถูกจริง ๆ และก็มีความเศร้าเสียใจจนบอกไม่ถูกอีกด้วย

ที่เราปีติคือ มันนับว่ามาเยี่ยมเราแล้ว ที่เสียใจคือ เราเดาออกว่ามันมาเพื่ออำลาเรา

เรามิได้เดาผิดจริง ๆ

มันบอกว่ามันจะไปแล้ว ไปหาเซี่ยงกัวยิ่ม แม้นับว่าจะค้นหาทุกขอบฟ้าเขาเขียวก็ต้องหาเซี่ยงกัวยิ่มให้ได้ ล้างแค้นแทนเล่าเอี๊ยจื้อให้ได้

มันบอก เมื่อพบกับเราแล้วก็จะเดินทางไป นอกจากเรา มิได้บอกกับผู้อื่นอีกเลย กระทั่งเซยเซยก็ยังไม่ทราบ

เราความจริงไม่คิดจะร่ำไห้ต่อหน้ามัน แต่เมื่อได้ยินวาจาเหล่านั้นของมัน น้ำตาเราก็ทะลักลงมาโดยมิอาจสะกดกลั้น

เรื่องนั้นมันมิได้บอกกับผู้ใดเลย ตอนก่อนจะไป เพียงมาอำลากับเราผู้เดียว แสดงให้เห็นในใจมันยังมีเราอยู่ แต่ทว่า มันไฉนไม่ยินยอมพาเราไปด้วย

ความจริงเราก็ทราบ มันไม่อาจพาเราไป การไปของมันคราวนี้มีอนาคตที่เวิ้งว้างเลือนราง เราก็ไม่อาจเป็นห่วงไปถ่วงให้มันพะวง

แต่เรากลับมิอาจไม่เศร้าเสียใจได้

เราไม่อาจตัดใจปล่อยมันไป แต่ก็มิอาจไม่ปล่อยมันไป

หากเราไม่ให้มันไปล้างแค้นแทนบิดา ไยมิใช่กลายเป็นคนบาปของตระกูลเตี้ยวันหน้า จะแบกหน้าใดไปพบเล่าเอี๊ยจื้อในปรโลก?

มันเห็นเราหลั่งน้ำตา ก็ปลอบประโลมเรา บอกในหลายปีนี้ มันคร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมืออยู่ตลอดมา มีความมั่นใจในพลังฝีมือของตัวเองอย่างยิ่ง และการออกจากบ้านในครานี้ ก็ได้มีการตระเตรียมที่พรักพร้อมอยู่

มันมีการตระเตรียมจริง ๆ มิเพียงนำเงินทองเป็นค่าใช้จ่ายไปไม่น้อยเท่านั้น ยังจดนามบรรดามิตรสหายที่มีไมตรีกับเล่าเอี๊ยจื้อในเมืองต่าง ๆ ไว้ครบถ้วนด้วย

สาขาในเมืองต่าง ๆ ของไต้ฮวงตึ้ง อยู่ในความทรงจำของมันตั้งแต่แรกแล้ว

ดังนั้น มันต้องการให้เราวางใจ อยู่ทางภายนอกต้องไม่โดดเดี่ยวไร้ผู้ช่วยเหลือ และมิถึงกับจะอดอยากยากแค้น

เราใคร่จะบอกกับมันจริง ๆ ว่า เราปรารถนาได้ติดตามมันไปอย่างยิ่ง ขอมันยินยอมให้เราปรนนิบัติดูแลมัน

แต่เรามิได้บอกดั่งนั้น เราไม่ต้องการให้มันไปทางภายนอกแล้ว ยังเกิดพะวักพะวนมาห่วงกังวลถึงเรา

เรายินยอมจะมาหลั่งน้ำตาเพียงลำพังในห้องนี้

วันนี้เป็นขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสี่ ฝนขาดเม็ดแล้ว อากาศพลันเปลี่ยนแปรเป็นร้อนอย่างยิ่ง ดุจกับฤดูร้อนก็ปาน

เช้าวันนี้เราจึงทราบ ซีคงเฮียวฮวงก็ได้ไปในเมื่อค่ำวาน หลังจากท่านไปแล้วบ้อกี๋จึงได้ออกไป

ตอนฟ้าเพิ่งสาง ก็มีคนหลายระลอกออกไปหาร่องรอยบ้อกี๋ เราหวังว่าพวกมันสามารถหาตัวบ้อกี๋กลับมา แต่ก็หวังให้พวกมันหาไม่พบ ให้บ้อกี๋ได้ไปกระทำเรื่องที่มันสมควรกระทำ

มิว่าอย่างไร เราตกลงใจไม่ปิดประตูร่ำไห้อีกแล้ว เราจะต้องปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งคึกคัก ช่วยเหลือเชยเชยดูแลบ้านช่อง เนื่องเพราะนี่ก็เป็นบ้านของเราเช่นกัน

เราจะต้องให้วิญญาณในปรภพของเล่าเอี๊ยจื้อทราบ เราเป็นสะใภ้ที่ดีของตระกูล

ละอองฝนยามวิกาล เป็นเส้นสายราวไหมเล็กละเอียด

ละอองฝนที่เย็นเยียบ กระเซ็นใส่หน้าบ้อกี๋ดุจดั่งเป็นแส้โบย แต่กลับไม่อาจโบยกองไฟในอกของบ้อกี๋ดับลงได้

เนื่องเพราะไฟโทสะที่ลุกไหม้ขึ้นมาจากความอาฆาตแค้นนี้ กระทั่งน้ำตาของหงส์เนี้ยยังไม่อาจดับได้ อย่าว่าแต่ละอองฝนยามวิกาล

บ้อกี๋ลงแส้ห้อม้าดั่งคลุ้มคลั่งตลอดเวลา มิใช่เนื่องเพราะมีเป้าหมายที่แน่นอนอยู่จะเร่งร้อนไปให้ถึงที่นั้นโดยเร็ว

เพียงเนื่องเพราะต้องการรีบเร่งไปจากดวงตาที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำและประกายรักของหงส์เนี้ยให้สุดแสนไกล

บ้อกี๋ไม่ยินยอมให้ดวงตาของผู้ใด มาโยกคลอนความเด็ดเดี่ยวของมันให้สั่นไหว

วิกาลดึกอย่างยิ่ง แต่บนทางที่มืดมิด พลันปรากฏแสงโคมขึ้นมาดวงหนึ่ง

ในดึกสงัดที่มีละอองฝนโปรยปรายเยี่ยงนี้ บนถนนไฉนจึงยังมีคนเดินทาง?

บ้อกี๋มิได้ไปคิด และมิได้ไปดู

ความจริงไม่ต้องการไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของผู้คนเลย แต่มิคาด ผู้นั้นกลับมาขวางทางบ้อกี๋ไว้อย่างจงใจ

อาชาคู่ขาของบ้อกี๋แผดร้องด้วยความตระหนก ลุกขึ้นยืนสองขา แทบจะสลัดบ้อกี๋ร่วงหล่นลงจากหลังมา

บ้อกี๋มีโทสะพลุ่งขึ้น แต่พานไม่อาจอาละวาดตามโทสะได้ เนื่องเพราะผู้ที่สกัดทางของตนเพียงเป็นทารกเยาว์วัยคนหนึ่งเท่านั้น

ทารกที่สวมเสื้อกางเกงสีแดงฉาน ถักเปียชี้ฟ้า มือซ้ายถือร่มกระดาษน้ำมัน มือขวาถือโคมดวงหนึ่ง กำลังหัวร่อให้ ยามหัวร่อ สองแก้มของมันมีลักยิ้มอย่างน่ารักยิ่ง

บ้อกี๋ไหนเลยจะมีโทสะกับทารกน่ารักเช่นนี้ได้?

แต่ทารกที่เยาว์วัยเพียงนั้น ไฉนมาเดินทางในยามวิกาลที่ดึกดื่นค่อนคืน?

บ้อกี๋ปลอบม้าให้คลายความตื่นลงก่อน แล้วจึงถามขึ้น

"เจ้าไฉนยังไม่หลีกทาง หรือไม่กลัวม้าตัวนี้ตะเจ้าตายคาเท้า?"

ทารกสั่นศีรษะ หางเปียที่ชี้ฟ้าของมันพลอยสั่นไปมา คล้ายดั่งเป็นตุ๊กตาตัวหนึ่งจริง ๆ

บ้อกี๋ความจริงก็ชมชอบทารกอยู่แล้ว และทารกผู้นี้ก็น่ารักอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่ขวัญของมันออกจะกล้าแข็งเกินไปแล้ว กล้าแข็งจนไม่คล้ายเป็นทารกเยาว์วัย

"เจ้าไม่กลัวจริง ๆ?"

ทารกตอบ

"เราเพียงแต่กลัว เกิดไม่ระวังเหยียบม้าตัวนี้ตายไป เราไม่มีปัญญาชดใช้ได้"

บ้อกี๋หัวร่อแล้วรีบกลั้นไว้ ปั้นหน้าเคร่งเครียด ส่งเสียงเย็นชา

"เจ้าก็ไม่กลัวบิดามารดาเจ้า รอคอยด้วยความกระวนกระวาย?"

"เราไม่มีบิดา และไม่มีมารดา"

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ตอนนี้เจ้าสมควรกลับบ้านได้แล้ว"

"เราเพิ่งออกจากบ้านมานี่เอง"

"ดึกดื่นปานนี้ เจ้ายังออกมาทำกระไร?"

"ออกมาหาท่าน"

วาจาที่ทารกกล่าวมา มาตรว่าแต่ละคำต่างบันดาลให้ผู้คนรู้สึกผิดคาดหมายยิ่ง แต่ที่ผิดคาดหมายสุดกลับเป็นประโยคนี้ เตี้ยบ้อกี่จึงถาม

"เจ้าออกมาหาเรา?"

"ใช่"

"เจ้าทราบ เราเป็นผู้ใด?"

"เราย่อมทราบ ท่านแซ่เตี้ยนามบ้อกี่ เป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ยของเตี้ยยี่เอี๊ยแห่งไต้ฮวงตึ๊ง"

บ้อกี่ตะลึงลานไปแล้ว

ทารกน้อยกลอกตาไปมา หัวร่อพลางกล่าวอีก

"แต่ท่านต้องไม่รู้จักเราเป็นผู้ใด?"

บ้อกี่ไม่รู้จักจริง ๆ และยังมิเคยเห็นทารกเช่นนี้มาก่อนเลย จึงต้องถาม

"เจ้าเป็นใคร?"

"เราเป็นทารก"

"เราทราบว่าท่านเป็นทารก"

"ในเมื่อทราบแล้ว ยังถามกระไร?"

"ถามนามของเจ้า"

ทารกถอนใจตอบ

"เรากระทั่งบิดามารดายังไม่มี ไฉนมีชื่อแซ่ได้?"

บ้อกี่ต้องลอบทอดถอนใจ แต่ถามอีก

"ในบ้านเจ้ายังมีผู้คนใด?"

"นอกจากซือแป๋เราแล้ว ยังมีอาคันตุกะคนหนึ่ง"

"ซือแป๋เจ้าคือผู้ใด?"

"เราบอกไป ท่านก็ไม่รู้จัก"

"ท่านไม่รู้จักเรา เรียกเจ้ามาหาเราด้วยเรื่องอันใด?"

"ผู้ใดว่าเป็นซือแป๋เรียกเรามาหา?"

"มิใช่ซือแป๋เจ้า หรือเป็นอาคันตุกะท่านนั้น?"

ทารกถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"เรายังเข้าใจว่าท่านไม่มีปัญญาคาดเดาตลอดกาล นึกมิถึง ท่านก็มีเวลาฉลาดขึ้นเช่นกัน"

"อาคันตุกะผู้นั้นของพวกเจ้า ใช่ชีคงเฮียวฮวงหรือไม่?"

ทารกปรบมือหัวร่อกล่าว

"ท่านยิ่งนานยิ่งฉลาดแล้ว หากเยี่ยงนี้สืบไป ไม่แน่จะต้องมีสักวัน ที่กลับกลายเป็นชาญฉลาดกว่าตัวเรา"

บ้อกี๋ได้แต่ฝืนยิ้ม ทารกถามอีก

"ท่านไปหรือไม่?"

บ้อกี๋ไหนเลยไม่ไปได้ ในเมื่อซีคงเฮียวฮวงตามหาตัว แม้หลบก็ไม่มีทางหลบพ้น จึงต้องกล่าว

"บ้านเจ้าอยู่ที่ใด?"

ทารกชี้ไปยังป่าโปร่งที่ข้างทาง

"อยู่ในนั้น"

ละอองฝนโปรยปรายดั่งเส้นไหมดั่งผ้าม่าน ป่าโปร่งหย่อมนั้นคล้ายดั่งอยู่หลังม่านไข่มุก

ดังนั้น จะต้องเดินเข้าไปแล้วจึงแลเห็นแสงไฟที่ลอดออกมาจากหน้าต่างบ้าน

มีแสงโคมไฟก็ต้องมีผู้คน

บ้านหลังนั้นมีหน้าต่างไม่กว้างใหญ่ ตัวบ้านก็ต้องไม่ใหญ่โต นั่นความจริงเป็นบ้านเล็ก ๆ ของตระกูลเล็ก ๆ เท่านั้น

ซีคงเฮียวฮวงไฉนมาถึงที่นี้ได้?

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"ซือแป๋เจ้าไฉนจึงต้องสร้างบ้านอยู่ในป่านี้?"

"ที่นี้มีบ้าน? เราไฉนไม่เห็นบ้านอยู่ในที่นี้?"

"นั่นมิใช่บ้านเป็นกระไร?"

ทารกสั่นศีรษะระรัว ถอนหายใจกล่าว

"ท่านไฉนกลับกลายเป็นโง่อีกแล้ว ไฉนกระทั่งรถม้าก็ยังไม่รู้จัก?"

บ้อกี๋ตะลึงลานไปอีกครั้ง

แต่อย่างไรย่อมพบเห็นแล้ว ที่ใต้บ้านหลังนั้น ยังมีล้อรถอยู่สี่ล้อ!

หากว่านั่นเป็นบ้านหลังหนึ่ง ย่อมไม่อาจนับเป็นบ้านใหญ่โตโอฬาร แต่หากเป็นรถม้า ก็เป็นรถม้าคันใหญ่มหึมาแล้ว

นั่นเป็นรถม้าจริง ๆ!

บ้ยก็ยังมิเคยเห็นรถม้าที่ใหญ่โตปานนี้มาก่อนเลย นับว่าคล้ายเป็นบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งจริง ๆ

ทารกถาม

"ท่านเคยอยู่บนรถม้าหรือไม่?"

"ไม่เคย"

"ดังนั้น ท่านจึงไม่ทราบ อยู่อาศัยในรถม้า ยังสนุกสนานน่าสนใจกว่าอยู่บนบ้านมากนัก"

"สนุกสนานเยี่ยงไร?"

"บ้านสามารถไปในที่ทางต่าง ๆ ได้หรือไม่?"

"ไปไม่ได้"

"แต่รถม้ากลับสามารถไปที่ทางต่าง ๆ ได้ วันนี้ฮ้อตังวันพรุ่งนี้ก็ไปถึงฮ้อไซ คล้ายดั่งทุกแห่งหนต่างมีบ้านของพวกเราอยู่"

"พวกท่านได้ถือรถม้านี้เป็นบ้านอยู่ตลอดมา?"

ทารกผงกศีรษะ ยังมิได้เอ่ยปากก็มีเสียงถามออกมาจากในรถม้า

"ใช่บ้อกี๋มาแล้วหรือไม่?"

นั่นย่อมเป็นเสียงของซีคงเฮียวฮวง

ภายในตัวรถที่กว้างใหญ่โอฬาร ใช้ผ้าม่านสีม่วงกั้นออกเป็นสองช่วง คิดว่าหลังผ้าม่าน คงเป็นห้องนอนของเจ้าของรถ

ช่วงนอกมีเตียงยาวตัวหนึ่ง โต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง โต๊ะน้ำชาตัวหนึ่ง เก้าอี้อีกหลายตัว ภาพวาดจากจิตรกรมีชื่อหลายภาพ โบราณวัตถุที่สวยงามล้ำค่าหลายชิ้น นอกจากนั้นก็มีม้านั่งตัวหนึ่ง กระถางใบหนึ่ง กระดานหมากรุกกระดานหนึ่ง

ของแต่ละชิ้นที่อยู่ในรถ แสดงว่าต้องผ่านการครุ่นคิดโดยสุขุม จึงจัดตั้งอยู่ในที่ซึ่งพอดีอย่างยิ่ง จนรู้สึกงามตระการตา

แต่ละตารางนิ้วของพื้นที่ ก็ถูกใช้ได้ประโยชน์ที่สุด แม้เป็นคนพิถีพิถันเพียงใด ยังไม่อาจหาความบกพร่องได้แม้สักน้อยนิด

ผู้นอนอยู่บนเตียงยาว เป็นชายกลางคนที่สองจอนหูขาวประปรายตบแต่งไว้เรียบร้อย เสื้อผ้าสมร่าง ใบหน้าที่หล่อเหลาคมคาย มีรอยยิ้มอันนุ่มนวลอยู่ตลอดเวลา

มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก ก่อนนี้ท่านจะต้องเป็นบุรุษที่บรรดาอิสตรียินดี

ต้อนรับ

แต่ที่หลังของท่านกลับสวมแคร่ที่ตีขึ้นจากเหล็กกล้า ร่างของท่านจึงคล้ายถูกแคร่นี้ค้ำไว้ หากแม้นไม่มีแคร่ ตลอดร่างของท่านต้องกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจนยับเยิน

มิว่าผู้ใดที่เห็นท่านในปราดแรก จะต้องมีความรู้สึกอันประหลาดสงสัยเช่นนี้อยู่

ความรู้สึกนั้นก็คือ ท่านผู้นี้ถูกลงทัณฑ์โดยทรมานให้ตรึงอยู่บนแคร่เหล็กกล้า

เพียงแต่ว่า ผู้อื่นแม้ถูกลงทัณฑ์ทรมาน จะต้องผ่านไปได้รวดเร็วยิ่ง แต่ท่านกลับจะต้องทนทานไปชั่วชีวิต

บ้อกี๋เพียงเหลือบมองท่านแวบเดียว

เนื่องเพราะไม่คิดจะไปมองครั้งที่สอง และไม่อาจหักใจไปมองครั้งที่สอง

ซีคงเฮียวฮวงนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่หันหน้าตรงกับประตูรถ แย้มยิ้มทักทาย

"นับว่าท่านมาจนได้แล้ว"

บ้อกี๋มิได้ถามท่าน

"ท่านไฉนทราบเราจะมา?"

คนผู้นี้คล้ายมักจะทราบเรื่องราวที่ท่านความจริงไม่สมควรทราบเลย

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"เราความจริงคิดจะไปรับท่านด้วยตนเอง แต่ว่าเรา..."

"แต่ท่านกลัวละอองฝุ่น?"

ซีคงเฮียวฮวงมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยจนเห็นชัด โพล่งสวนคำ

"ท่านไฉนทราบได้?"

"ข้าพเจ้าทราบ สามประการที่ท่านกลัวที่สุดคือ หาบอุจจาระ เดินหมากรุก ตากฝน"

ซีคงเฮียวฮวงหัวร่อเสียงก้อง บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเสมอมา ท่านไฉนจึงกลัวเดินหมากรุก?"

"เนื่องเพราะเดินหมากรุก มิเพียงต้องใช้สมองครุ่นคิดเท่านั้น ยังเปลืองสมองอย่างยิ่งอีกด้วย"

บุคคลเช่นดั่งท่าน ย่อมไม่ยินยอมเปลืองสมองเสียความคิดอยู่บนกระดานหมากรุก

ในโลกนี้ยังมีเรื่องราวอีกมากหลายที่จำต้องให้ท่านไปใช้สมองครุ่นคิด ยังมีเรื่องที่สำคัญกว่าเดินหมากรุกมากหลายให้ท่านไปกระทำ

ผู้เหย้าบนเตียงพลันหัวร่อกล่าว

"แต่คนพิการที่ระเหเร่ร่อนในทุกที่ทางเช่นเรา กลับไม่กลัวเปลืองสมองเสียความคิดแล้ว"

รอยยิ้มของท่านแม้นุ่มนวล แต่กลับได้มีเค้าของความว้าเหว่อย่างบอกไม่ถูก ส่งเสียงต่อ

"เราเพียงกลัว ไม่มีคนเป็นเพื่อนเดินหมากรุกกับเรา"

นอกหน้าต่างมีละอองฝน บนโต๊ะเล็ก ๆ มีกระดานหมากรุกที่เล่นค้างไว้

หรือท่านมีชีวิตอยู่ในวันเวลาเช่นนี้ตลอดมา? ต้องแบกแคร่ที่กลางหลังไว้เช่นนี้ตลอดมา?

บ้อกี๋แม้คิดจะมารยาเป็นไม่ไปสังเกตความเจ็บปวดทรมานของท่าน แต่มารยาไม่แนบเนียนเพียงพอ

ผู้เหย้าหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"เราก็ย่อมกลัวแคร่ที่ร้ายกาจอย่างยิ่งของเรา แต่เสียดาย เรามิอาจไม่มีมัน"

บ้อกี๋จะอย่างไร ก็ไม่อาจมารยาเป็นไม่ได้ยินอีกแล้ว จำต้องถาม

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะกระดูกสันหลังอันร้ายกาจของเรา มีหลายท่อนที่แหลกละเอียดไป หากไม่มีแคร่ที่ร้ายกาจนี้ เราก็จะต้องกลายเป็นดินทรายกองหนึ่ง"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น กระทั่งเราเองก็ประหลาดใจยิ่ง เราถึงกับยังมีชีวิตจวบจนบัดนี้"

บ้อกี๋พลันรู้สึกกระดูกสันหลังของตนเย็นยะเยียบ ความเย็นแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลังถึงปลายเท้า

มาตรว่ามิทราบ ผู้นี้จะทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดเท่าใด แต่คนที่ทราบแน่ว่าต้องทนมีชีวิตด้วยการทรมานกับแคร่ตลอดไป ถึงกับยังสามารถมีรอยยิ้มที่อบอุ่นนุ่มนวล เพียงประการนี้ ก็เป็นที่บ้อกี๋มิอาจไม่นับถือได้แล้ว

ผู้เหย้าคล้ายดั่งสังเกตความในใจของบ้อกี๋ออก จึงกล่าวขึ้น

"แต่ท่านก็ไม่ต้องนับถือเรา ความจริงแล้วในร่างของแต่ละคนต่างมีแคร่เช่นนี้อยู่ เพียงแต่ว่าท่านไม่เห็นเท่านั้น"

ท่านเขม้นมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง คล้ายดั่งผู้เชี่ยวชาญกำลังชื่นชมโบราณวัตถุที่สวยงามสูงค่า กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"กระทั่งตัวท่านเองก็เป็นเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน?"

"ท่านก็เป็นคนป่วย ในร่างท่านก็มีแคร่ ดังนั้นท่านจึงมิได้ล้มลง"

บ้อกี๋มีทีท่าไม่เข้าใจความหมายในวาจาของท่านอยู่กระจ่าง จึงสงบปากคำรอคอยให้ท่านอธิบายต่อไป

ผู้เหย้ากล่าวต่อไปจริง ๆ

"ท่านสวมใส่เครื่องแบบไว้ทุกข์ แสดงว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ ต้องมีคนใกล้ชิดที่สุดของท่านเสียชีวิตไป"

บ้อกี๋มีสีหน้าหมองคล้ำลง เมื่อคิดถึงการตายของบิดา หัวใจก็ปวดแปลบดั่งถูกกรีดเฉือน ปวดแปลบจนแทบไม่มีปัญญาทนทาน

ผู้เหย้ากล่าวต่อไป

"ใบหน้าของท่านร่วงโรยซีดขาว ดวงตามีแต่เส้นเลือดแดงฉาน แสดงว่าในใจท่านมิเพียงเจ็บช้ำรันทดเท่านั้น ยังเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นอีก"

หยุดถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"ความโศกเศร้าและอาฆาตแค้น ต่างเป็นโรคประเภทหนึ่ง และท่านก็ได้ป่วยจนอาการหนักอย่างยิ่งแล้ว"

บ้อกี๋ยอมรับ ผู้เหย้ากล่าวต่อ

"จวบจนบัดนี้ เท่าที่ท่านยังมิได้ล้มลง เนื่องเพราะท่านจะต้องล้างแค้น ดังนั้นมิอาจล้มลงไป"

บ้อกี๋กำหมัดแนบแน่นส่งเสียง

"ท่านมิได้ดูผิด"

"ความครุ่นคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน ไม่มีแคร่อันนี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว"

จนบัดนี้ บ้อกี๋จึงนับว่าเข้าใจความหมายในวาจาของท่านได้

ความคิดของคนผู้นี้แม้ประหลาดพิสดาร แต่ก็ได้แฝงปรัชญาชีวิตที่ลึกซึ้งอย่างยิ่งจนผู้คนไม่มีปัญญาโต้แย้งทัดทานได้

มาตรว่าสังขารของท่านพิการ แต่ความคิดกลับยังเปรื่องปราดหลักแหลมยิ่งกว่าคนที่สุขภาพสมบูรณ์อีกมากหลายนัก

บ้อกี๋อดมิได้ต้องคิดจะถาม

"ผู้นี้เป็นคนเยี่ยงไรกันแน่?"

แต่ยังมิทันถาม ซีคงเฮียวฮวงก็ได้แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านผู้นี้เป็นคนประหลาด"

"ไฉนท่านเป็นคนประหลาด?"

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อ

"เรายังมิเคยเห็นท่านหาเงินแม้แต่อีแปะเดียว แต่ทว่า ท่านกลับใช้ชีวิตที่ไม่ด้อยกว่าเจ้านายเชื้อพระวงศ์เลย"

สำหรับประการนี้ เตี้ยบ้อกี๋ดูออกแต่แรกแล้ว

โบราณวัตถุที่อยู่ในรถ แต่ละชิ้นล้วนมีค่าเกินกว่าพันตำลึงทอง เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่ มิว่าเป็นแบบหรือเนื้อผ้า ล้วนแล้วสูงค่าลิบลิ่ว

แน่นอน ย่อมยังมีเรื่องบางประการที่บ้อกี๋ไม่เห็น

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อ

"ตัวของท่านแม้อยู่ในรถม้า แต่อย่างน้อยต้องมีอีกสามสิบคนที่อยู่ในรัศมีห้าร้อยก้าวของรถม้า รอคอยคำสั่งใช้สอยจากท่าน ในจำนวนนั้น รวมทั้งคนครัวสี่คนที่ฝีมือเลอเลิศกระทั่งองค์กษัตริย์ก็ไม่มีปัญญาเชิญไปอยู่ในห้องเครื่องได้ กับคนเลี้ยงม้าอีกสี่คนที่เคยติดตามไปเลี้ยงม้าให้แก่แม่ทัพใหญ่ผู้พิชิตตะวันตก..."

ผู้เหย้ายิ้มพลางกล่าว

"มิใช่สี่คน มีหกคน"

รอยยิ้มของท่านไม่มีแววเย่อหยิ่งโอหัง และไม่มีทีท่าจะอวดตัวเอง

ที่ท่านกล่าววาจานี้ เพียงเพื่อเสริมความเข้าใจผิดของผู้อื่นให้ถูกต้องเท่านั้น

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"รถม้าคันนี้และล้อของมัน ต่างสร้างขึ้นพิเศษ ยังแข็งแรงยิ่งกว่าบ้านคนธรรมดาอีกมากนัก ดังนั้นน้ำหนักจึงออกจะมากเกินไปบ้าง ม้าเทียมรถทั้งแปดตัว แม้ว่าเป็นอาชาพันธุ์ดี แต่หลังจากห้อระยะทางสิบห้าร้อยลี้แล้ว ยังคงต้องเปลี่ยนสักครั้ง"

บ้อกี๋ (ไม่ถือสาอาถรรพณ์) อดมิได้ต้องถามอีก

"เปลี่ยนอย่างไร?"

"ขอเพียงเป็นสถานที่ซึ่งท่านมักจะไป ในแต่ละสี่ห้าร้อยลี้ จะต้องมีสถานที่เปลี่ยนม้าของท่านอยู่แห่งหนึ่ง"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ในความคำนวณของเรา อาชาพ่วงพีฝีเท้าจัดที่ท่านเลี้ยง อย่างน้อยต้องมากกว่าแปดร้อยตัว และทุกตัว ยังเป็นอาชาที่คัดเลือกมาจากจำนวนพัน"

คนผู้หนึ่งถึงกับเลี้ยงอาชาพันธุ์ดีไว้แปดร้อยตัว นี่แทบเป็นเทพนิยายที่ยาก

จะเชื่อถือได้

แต่ซีคงเฮียวฮวงกลับกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง บ้อกี่ก็ทราบ ท่านต้องมิใช่เป็นคนอวดโอ่ประโคมเรื่องเล็กให้ใหญ่โดยเด็ดขาด

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อไป

"แม้นับว่า เพียงการเลี้ยงดูผู้ติดตามสามสิบคนกับม้าแปดร้อยตัว ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนของท่าน อย่างน้อยก็ต้องกว่าห้าร้อยตำลึง"

"แต่ท่านกลับไม่เคยเห็นท่านทำมาหากินได้กำไรมาเลยสักอีแปะหนึ่ง?"

ซีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะรับคำ กล่าวต่อไป

"ท่านกระทั่งนาไร่ก็ยังไม่มีเลย"

"ไม่แน่ว่าท่านเปิดโรงจำนำอยู่มากหลาย โรงจำนำมักเป็นการค้าที่มีกำไรมากอยู่เสมอมา"

ผู้เหย้าพลันถอนใจกล่าว

"หรือท่านได้เห็นเราเป็นคนค้าขายไปแล้ว? หรือเราดูแล้วจะมีกลิ่นอายของคนธรรมดาปานนั้น?"

บ้อกี่มิอาจไม่ยอมรับ คนผู้นี้ดูแล้วไม่คล้ายเป็นนายวาณิช ไม่มีกลิ่นอายของคนธรรมดาสักน้อยนิด

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวอีก

"ท่านแม้เคลื่อนไหวไม่สะดวก กระทั่งไม่มีปัญญาตบแมลงวันให้ตายสักตัว แต่ผู้ที่บังอาจก้าวร้าวล่วงเกินท่าน กลับมักจะตายโดยกะทันหันโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุในวันรุ่งขึ้น"

ผู้เหย้าถอนใจกล่าว

"ผู้ที่มีความอำมหิตมารังแกคนพิการ สวรรค์ย่อมต้องประทานเคราะห์กรรมให้แก่มันแน่"

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าสะสางไม่เข้าใจอยู่เสมอมา ที่ประทานเคราะห์กรรมให้แก่คนเหล่านั้นเป็นสวรรค์หรือตัวมันเองกันแน่?"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ในบรรดาผู้ติดตามทั้งสามสิบคนนั้น อย่างน้อยมีสิบคนที่พอจะนับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมในบู๊ลิ้มยุคนี้เต็มภาคภูมิ"

บ้อกี่ที่ตั้งใจฟัง รู้สึกคล้ายฟังเทพนิยายอันเหลือเชื่อก็ปาน

ชีคงเฮียวฮวงกล่าวต่อไป

"ตอนนี้ท่านใช่ทราบแล้วหรือไม่ ท่านเป็นคนเยี่ยงไร?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะปฏิเสธไม่ทราบ ชีคงเฮียวฮวงจึงฝืนยิ้มกล่าว

"ความจริงเราก็ไม่ทราบ เราคบกับท่านเป็นมิตรสหายมานานปี กระทั่งนามแท้จริงของท่านคือกระไรก็ยังไม่ทราบ แต่หากเราเพียงทราบว่าท่านมาอยู่ในละแวกใกล้เคียง เราก็ต้องทอดทิ้งทุกสรรพสิ่ง เร่งรุดมาเยี่ยมท่าน"

ผู้เหย้ายิ้มพลางกล่าว

"พวกเรามิได้พบกันนานอย่างยิ่งแล้ว ดังนั้นท่านจึงคิดจะมาเยี่ยมเยียนเรา"

หันหน้าไปที่บ้อกี๋แล้วกล่าวต่อ

"แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้ กลับมิแน่ว่ามีความตั้งใจมาเยี่ยมเรา อีกประการ ในใจของมันตอนนี้ ไม่แน่ว่าจะรู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญอย่างยิ่งอยู่"

บ้อกี๋รีบกล่าว

"มีโอกาสได้พบคนเช่นดั่งท่าน มิว่าผู้ใดต่างต้องไม่รู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญแน่"

บ้อกี๋กล่าวต่อด้วยสีหน้าสัตย์ซื่อจริงใจ

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้ายังมีเรื่องอื่น ๆ ข้าพเจ้าต้องไปในตอนนี้แล้ว"

"หากท่านรับปากยอมอยู่ต่อไป เราประกัน ท่านค่ำคืนนี้ยังพอจะได้เห็นคนที่ยิ่งน่าสนใจ เรื่องที่ยิ่งน่าสนใจกว่านี้"

บ้อกี๋ลังเลอยู่ เพราะถูกสะกิดความสนใจให้ก่อเกิดขึ้น จนไม่มีปัญญาปฏิเสธการเชื้อเชิญเช่นนี้ได้

ผู้เหย้ายิ่งแย้มยิ้มด้วยความปีติกว่าเดิม

คนที่มีชีวิตอยู่ในวันเวลาอันว้าเหว่เงียบเหงาชั่วนาตาปี ย่อมมีความชมชอบคบผู้คนกว่าธรรมดาอยู่

ท่านหันมาประกันให้บ้อกี๋อีกครั้ง

"เราคิดว่า ท่านต้องไม่ผิดหวังเด็ดขาด"

ค่ำคืนนี้ จะมีผู้คนเหล่าใดกันแน่?

ในรถม้าที่ประหลาดพิสดารเยี่ยงนี้ อยู่ต่อหน้าผู้เหย้าที่ประหลาดพิสดารเยี่ยงนี้ นับเป็นประสบการณ์ที่ผู้คนยากยิ่งจะลืมได้อยู่แล้ว

บ้อกี๋นึกไม่ออกจริง ๆ ค่ำคืนนี้ ยังจะพบพานกับเรื่องที่ยิ่งน่าสนใจอย่างไรกันได้?

บนเท้าแขนข้างเตียงยาว มีระฆังทองคำลูกเล็ก ๆ แขวนอยู่ ผู้เหย้าหยิบไม้ตีทองคำเล็ก ๆ เคาะไปเบา ๆ ครั้งหนึ่ง

แล้วท่านแย้มยิ้มอธิบาย

"นี่เป็นระฆังเรียกคนรับใช้ของเรา เพียงเคาะครั้งเดียว แสดงว่าเราต้องการเรียกโอ้วกื๋อที่มีหน้าที่ดูแลบ้าน"

เสียงระฆังเพิ่งดัง วาจาของท่านมิทันจบคำ โอ้วกื๋อก็ได้ปรากฏตัวมาแล้ว คล้ายดั่งวิญญาณที่พร้อมรอคำเรียกหามาจากคาถาอาคมก็ปาน

มันเป็นมนุษย์มหึมาที่สูงกว่าเก้าเชียะ สองตาลึกลงในเบ้า ผมเผ้ายุ่งเหยิงหยิกหยอง ผิวหน้าที่ดำมะเมื่อมจนเป็นประกาย มีเค้าเหี้ยมหาญบึกบึนดั่งสัตว์ป่า มือใหญ่มีเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน บนสายรัดเอวเสียบดาบงอนงอเปอร์เซียประกายแวววาวเล่มหนึ่ง ยิ่งบันดาลให้มันน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

แต่มันเมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้านาย กลับมีการแสดงออกที่นอบน้อมยำเกรงอย่างสุดสูง

มันพอปรากฏตัว ก็กระทำเบญจางคประดิษฐ์ (สองเข่าสองศอกและหน้าผากจรดกับพื้น) อยู่ที่แทบเท้าของจู้หยิน (เจ้านายหรือผู้เหย้า) ใช้ทีท่าเคารพเทิดทูนที่สุดจูบเท้าที่สวมรองเท้าเป็นแพรต่วนนุ่มนิ่มสำหรับใส่นอนของจู้หยินเบา ๆ

สำหรับกับมันแล้ว มีวาสนาได้จูบเท้าจู้หยิน มันนับเป็นเกียรติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมันได้

แต่จู้หยินกลับมีทีท่าเคร่งเครียดเย็นชาต่อมารยาทเช่นนั้นของมันยิ่งนัก เน้นเสียงหนัก ๆ

"ตอนนี้ใช่ใกล้เที่ยงคืนแล้วหรือไม่?"

"ใช่"

"เจ้าเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว?"

"ใช่"

จู้หยินแม้พอใจอย่างยิ่ง แต่ไม่มีสีหน้าชื่นชมต่อมันสักน้อยนิด เพียงสั่งเสียงราบเรียบ

"อย่างนั้นพวกเราเริ่มกันในตอนนี้เลย"

"ใช่"

โอ้วกื๋อกระทำเบญจางคประดิษฐ์อีกครั้ง จึงถอยออกจากรถไป

มันแม้จะเพียงกล่าวคำใช่อยู่เท่านั้น แต่บ้อกี๋ฟังออก สำเนียงของมันแปร่งจนขัดหูอย่างยิ่ง

จู้หยินสังเกตความประหลาดใจของอาคันตุกะได้ จึงอธิบาย

"บิดามันเป็นนายวาณิชชาวเปอร์เซีย มันจำเดิมเป็นนักรบจอมพลังของแม่ทัพใหญ่

ผู้หนึ่ง มีครั้งหนึ่งบังเอิญไปละเมิดวินัยทัพ ความจริงควรต้องถูกประหาร"

วินัยของกองทัพใหญ่เข้มแข็งเฉียบขาด ผู้คนทั้งแผ่นดินต่างล่วงรู้ มันไฉนจึงหนีรอดออกจากคมดาบมาได้?

จู้หยินกล่าวต่อไป

"เป็นเราใช้อาชาพันธุ์ดีที่สุดของแคว้นไต้อ้วงคู่หนึ่ง ไปแลกชีวิตมันออกมาจากคมดาบของแม่ทัพใหญ่ผู้นั้น"

แม่ทัพใหญ่ส่วนมากรักอาชาพันธุ์ดี เพราะอาจจะเป็นพาหนะพามันหนีเอาชีวิตรอดได้ ในสายตาของมัน อาชาพันธ์ดีคู่หนึ่ง ย่อมมีคณค่าสงกว่าชีวิตผู้คนอีกมากนัก

ชีคงเฮียวฮวงถอนใจกล่าว

"โชคดีที่ท่านมีม้าวิเศษเยี่ยงนั้นคู่หนึ่ง จึงสามารถแลกได้คนรับใช้ที่จงรักภักดีเช่นนี้"

ผู้เหย้ากล่าว

"มันมิใช่คนรับใช้ของเรา มันเป็นทาสของเรา เราพร้อมที่จะให้มันตายเมื่อใดก็ได้"

ท่านกล่าวด้วยเสียงราบเรียบธรรมดา ปราศจากทีท่าจะอวดโอ่สักน้อยนิด เพียงแต่บอกความเป็นจริงรายหนึ่งออกมาให้ทราบเท่านั้น

แต่เมื่อผู้อื่นได้ยินแล้ว กลับคล้ายดั่งเป็นฟังเทพนิยายที่ยากจะเชื่อถืออีก

โชคดีที่บ้อกี๋ได้เริ่มเคยชินกับเรื่องเช่นนี้บ้างแล้ว ไม่แตกตื่นสงสัยอีก ยิ่งไม่ระแวงแคลงใจด้วย

ขณะเวลานั้นเอง ในป่าที่มืดมิด พลันมีแสงสว่างกระจ่างเจิดจ้าดุจกับปาฏิหาริย์

ความจริงบ้อกี๋ไม่เห็นโคมไฟเลยแม้สักดวงเดียว แต่ตอนนี้ ทุกทิศทางมีแต่โคมไฟสว่างไสวดุจดั่งกลางวัน

ต้นไม้ที่ความจริงเรียงรายอยู่รอบรถม้า พลันโค่นล้มลงไปหมดสิ้น และลำต้นที่โค่นล้ม จะถูกเชือกเส้นใหญ่ลากออกไปอย่างรวดเร็วยิ่ง

ป่าโปร่งทั้งบริเวณ ถึงกับกลายเป็นที่ราบไปได้ในเวลาเพียงพริบตาเดียว

ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์

เตี้ยบ้อกี๋แม้เห็นกับตา แต่ยังแทบไม่ยอมเชื่อสายตาของตัวเอง

ในที่สุด ใบหน้าที่ซีดขาวของจู้หยิน ได้มีแววพึงพอใจขึ้นเล็กน้อยเป็นครั้งแรก กับประสิทธิภาพการทำงานของบริวารที่เยี่ยมยอดปานนี้ ไม่มีผู้ใดยังมิเกิดความพึงพอใจได้

ซีคงเฮียวฮวงถอนใจอีกครั้ง ท่านมีความมุ่งหวังอย่างยิ่ง ให้ประสิทธิภาพการทำงานของบริวารท่านก็สามารถเป็นเช่นนี้ อดมิได้ต้องชมเชยเบา ๆ

"คนเช่นดั่งโอ้วกื๋อ แม้จะใช้อาชาพันธุ์วิเศษสิบคู่ไปแลกเปลี่ยนมา ก็คุ้มค่าอย่างยิ่งอยู่"

จู้หยินยิ้มเล็กน้อย

คนผู้นี้แม้มิใช่เป็นนายวาณิช แต่น้อยครั้งนักที่จะทำการค้าขาดทุน

ฝนซาขาดเม็ดแล้ว

พลันมีเสียงเคาะกรับไม้ไผ่แว่วขึ้นจากนอกป่า แล้วคนผู้หนึ่งตวาดก้องเข้ามา

"เนื้อวัวต้มห้ารส เกี๊ยวเนื้อห้ารส"

ในเสียงตวาด คนร่างอ้วนเตี้ยสวมกุยเล้ยไม้ไผ่ เดินหาบตู้เกี๊ยวเข้ามาในบริเวณลานกว้าง

ด้านหน้าของหาบมีเตาที่ไฟกำลังลุกโชน น้ำในหม้อบนเตาเดือดพล่าน ส่วน

ด้านหลังของหาบเป็นตู้ ที่นอกจากไว้ถ้วยชามตะเกียบและเครื่องปรุงแล้ว ยังมีตู้บุป่านสำหรับไว้เนื้อวัวอีกตู้หนึ่ง ในดินแดนกังหนำ หากคืนใดท่านนอนไม่หลับแล้วแต่จะเป็นเวลาใด ต่างพอจะออกมาหาอาหารว่างเช่นนี้ เรียกเกี๊ยวน้ำร้อน ๆ สักชามหนึ่งมาดื่มกินได้

แต่บ้อกี๋กลับคาดฝันไม่ถึง ในที่นี้ก็ได้เห็นอาหารว่างเช่นนี้!

ในสถานที่นี้ มีผู้ใดจะไปกินเกี๊ยวของมัน?

หาบเกี๊ยวเพิ่งถูกวางลง มีเสียงร้องขายแว่วมาจากนอกป่าอีกครั้ง

เป็นเสียงร้องที่มีสำเนียงโซวจิว ขายพวกขนมโก๋ที่ทำจากถั่วต่าง ๆ

คนขายที่เป็นชายชราทั้งผอมทั้งสูง แบกตู้เล็ก ๆ คลุมด้วยป่านสีเขียวเดินเข้ามา

ขนมโก๋ที่ทำจากพวกถั่วต่าง ๆ ล้วนเป็นขนมหวานที่ชาวโซวจิวชมชอบที่สุด

แต่มันไฉนจึงมาขายถึงที่นี้ได้?

และที่มาขายอาหารว่าง มิเพียงมีสองคนเท่านั้น

ที่ติดตามหลังพวกมันมา ยังมีขายอาหารสำเร็จ มีขายสุรา มีขายน้ำเต้าหู้ของโอ้วปัก และมีขายอาหารทอดนานา

มีขายหมั่นโถวของซัวตัง ยังมีขายขนมเปี๊ยะของฮกเกี้ยน มีขายเป็ดย่างห่านย่าง... ใช้สำเนียงของคนภาคต่าง ๆ ร้องขายเสียงเซ็งแซ่

อาหารว่างนานาชนิด หาบอยู่บนภาชนะต่าง ๆ ใช้สำเนียงของเหนือใต้ตะวันออกตะวันตกร้องขายกัน และทยอยมาจากทั่วทุกทิศทาง เข้วชุมนุมในลานกว้างที่มีแสงโคมไฟสว่างไสวไม่ต่างกลางวัน

ลานกว้างนั้นพลันคึกคักจอแจขึ้นทันที ประหนึ่งเป็นงานวัดที่ครึกครื้นก็ปาน

บ้อกี๋เหม่อมองจนตะลึงลานไปแล้ว

มันไม่เคยเห็นมาก่อน จะมีผู้ขายอาหารว่างมาชุมนุมตั้งมากหลายปานนี้ ยิ่งคาดคิดมิถึง พวกมันจะพากันมาขายถึงที่นี้

พวกมันมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด?

ในที่นี้ มีผู้ใดจะไปกินของที่พวกมันขาย?

ไม่มีคนกิน พวกมันคล้ายดั่งเตรียมจะกินเอง!

แต่ก่อนที่พวกมันยังมิทันเริ่มกิน แต่ละคนต่างเลือกของดีที่พวกมันขาย ส่งมาให้แก่ผู้เหย้าอันลึกลับส่วนหนึ่ง

ผู้ขายเกี๊ยวประคองชามเกี๊ยวที่ร้อนควันกรุ่นเดินเข้ามาก่อน คุกเข่าที่ปากประตูรถม้า กล่าวอย่างเคารพเทิดทูน

"นี่เป็นจิตใจกตเวทีเพียงน้อยนิด ที่ศิษย์มีต่อจู้หยิน ขอน้อมอวยพรจู้หยิน สุขภาพสมบูรณ์ สมปรารถนาที่ต้องการในทุกสรรพสิ่ง"

จู้หยินเพียงแย้มยิ้มผงกศีรษะเล็กน้อย กระทั่งคำขอบใจก็มิได้กล่าว

แต่คนขายเกี๊ยวกลับมีความปลาบปลื้มตื้นตันจนแทบขาดใจ ลิงโลดยินดีจนสุดเปรียบประมาณได้ เนื่องเพราะมันเห็นรอยยิ้มของจู้หยินมัน!

จากนั้น ผู้ขายขนมโก๋ ผู้ขายเนื้อย่าง ผู้ขายสุรา ผู้ขายถั่วทอด ผู้ขายขนมเปี๊ยะ...

แต่ละคนทยอยติดตามกันมา และต่างคุกเข่าลงที่หน้าประตูรถ ใช้สำเนียงของมาตุภูมิถิ่นเกิดพวกมัน กล่าววาจาเทิดพระคุณ และอวยพรให้แก่จู้หยินพวกมัน

สำเนียงของพวกมันมีทั้งเหนือทั้งใต้ครบครัน แสดงว่ามิใช่มาจากสถานที่แห่งเดียวกัน

พวกมันราวกับนัดกัน ดั้นด้นทางไกลเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ลี้มาที่นี้ หรือเพียงเพราะต้องการกำนัลอาหารว่างที่ทำจากฝีมือพวกมันเท่านั้น?

บ้อกี๋ยิ่งรู้สึกประหลาดใจกว่าเดิม

จวบจนแลเห็นหญิงชราที่ขายถั่วทอดผู้หนึ่ง ประคองจานใส่ถั่วเดินเข้ามาอย่างนอบน้อม บ้อกี๋แทบอดมิได้ต้องร้องออกไปจนสุดเสียง

หญิงชราที่ขายถั่วทอดนางนี้ ถึงกับเป็นเฮ็กพั่วพั้ว ที่มีเกาทัณฑ์ทองกระสุนเงินเลื่องชื่อในวงพวกนักเลง

แต่เฮ็กพั่วพั้วกลับคล้ายมิได้เห็นบ้อกี๋เลย ยิ่งไม่รู้จักบ้อกี๋อยู่ด้วย คุกเข่าอย่างเคารพนอบน้อมลงบนพื้น ยกจานของขวัญของนางขึ้นเหนือศีรษะ มาแลกกับรอยยิ้มเล็กน้อยของจู้หยิน แล้วก็เดินออกไปด้วยความปลาบปลื้มตื้นตัน

บ้อกี๋จึงจำต้องสะกดกลั้นความประหลาดสนใจของตัวเองไว้ เนื่องเพราะปกติเป็นบุรุษที่มีการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี ไม่ต้องการเสียมารยาทต่อหน้าผู้เหย้าที่ชมชอบอาคันตุกะท่านนี้

บรรดาพวกขายอาหารว่างเหล่านั้น ได้เริ่มดื่มกินกันด้วยความสุขสำราญแล้ว มันดื่มสุราของเรา เรากินเนื้อวัวของมัน ต่างแลกเปลี่ยนกันและกัน ดื่มกินด้วยความร่าเริงแจ่มใส

วิธีกินเช่นนี้ นับว่าแปลกใหม่และสนุกสนานน่าสนใจ ยังเอร็ดอร่อยสมใจยิ่งกว่าสั่งอาหารเต็มโต๊ะมานั่งสำรวมกินเสียอีก

ในระหว่างพวกมัน มิเพียงรู้จักกันเท่านั้น ยังคล้ายเป็นสหายรักที่มีน้ำใจไมตรีอย่างสูงด้วย

เพียงแต่ว่าทุกคนต่างต้องวิ่งเต้นกับการดำรงชีวิต ยากจะมาพบพานกันสักครั้ง ในปีหนึ่งมีเพียงวันนี้จึงสามารถได้มาร่วมชุมนุมกัน มีชีวิตด้วยความสุขสันต์หรรษา แล้วแยกย้ายไปด้วยจิตใจเบิกบาน

ที่ประหลาดยิ่งคือ ผู้ขายเกี๊ยวมีท่าทีต้องมิใช่มีอาชีพขายเกี๊ยว ผู้ขายขนมเปี๊ยะก็ไม่มีทีท่าของคนขายขนมเปี๊ยะจนเห็นชัด

มาตรว่าไม่อาจแน่ใจในศักดิ์ศรีของผู้อื่น แต่อย่างน้อย บ้อกี๋ย่อมทราบแก่ใจ เฮ็กพั่วพั่วต้องมิใช่ขายถั่วทอดเป็นอาชีพเด็ดขาด

หรือผู้อื่นก็เป็นเช่นดั่งนาง เพียงแต่ใช้การขายอาหารว่าง มาอำพรางศักดิ์ฐานะแท้จริงของตัวเอง

พวกมันปกติทำอะไรกัน?

บ้อกี๋ดื่มสุราไปหลายจอก กินอาหารว่างที่ขึ้นชื่อของพื้นเมืองต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วในวันปกติ จะไม่มีปัญญาได้กินในเวลาเดียวกันโดยเด็ดขาด

จู้หยินจ้องมองดูดวงตามีประกายยิ้มแย้ม กล่าวช้า ๆ

"เราชมชอบบุรุษหนุ่มที่กินได้ แข็งแรง มิกระทำเรื่องที่ผิดมโนธรรมประจำใจ จึงเจริญอาหารปานนี้"

วาจาที่ท่านกล่าว คล้ายดั่งมีความประหลาดอยู่เล็กน้อย แต่ก็คล้ายดั่งมีเหตุผลอย่างยิ่ง ท่านยังถามบ้อกี๋อีก

"ท่านดูพวกมัน ใช่ล้วนน่าสนใจอย่างยิ่งหรือไม่?"

"แต่ข้าพเจ้ายังมิได้เห็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจ กินอาหารหาใช่เรื่องน่าสนใจไม่"

"ท่านจะต้องได้เห็นแน่"

บ้อกี๋ยังมิทันเห็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจสักรายหนึ่ง พวกเหล่านั้นก็พากันจากไปแล้ว

ก่อนจะจากไป แต่ละคนได้มาคุกเข่าโขกศีรษะอวยพรให้แก่จู้หยินที่ลึกลับก่อน จึงพากันโบกมืออำลา

"ปีหน้าพบกันใหม่"

เสียงอำลายังแว่วอยู่ริมโสต แต่พวกมันได้พากันไปจนสาบสูญร่องรอยแล้ว แต่ทว่าหาบที่พวกมันนำพามา ซึ่งล้วนเป็นภาชนะและเครื่องมือประกอบอาชีพ ต่างถูกทิ้งไว้จนหมดสิ้น หรือพวกมันเมามายจนกระทั่งเครื่องมือเลี้ยงชีพก็ลืมนำกลับไป?

ชีคงเฮียวฮวงอดมิได้ต้องถามขึ้น

"ท่านไฉนไม่เรียกให้พวกมันนำของกลับไปด้วย?"

จู้หยินตอบ

"นี่ความจริงเป็นของที่พวกมันจงใจมากำนัลให้เรา ไฉนยังจะนำกลับไปได้?"

ซีคงเฮียวฮวงถามขึ้น

"พวกมันไฉนจึงกำนัลของเหล่านี้ให้ท่าน?"

"เนื่องเพราะพวกมันทราบ เราต้องเลี้ยงผู้ติดตามสามสิบคน อาชาพันธุ์ดีแปดร้อยตัว"

ซีคงเฮียวฮวงอดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"แต่ทว่า ท่านต้องการของเหล่านี้ไปไย? หรือท่านก็คิดจะเปลี่ยนไปขายเกี๊ยว?"

จู้หยินก็หัวร่อขึ้นบ้าง

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงของอีกผู้หนึ่งดังขึ้นที่นอกป่า เป็นเสียงคล้ายดั่งฟ้าร้องมาแต่ไกล สะเทือนแก้วหูคนจนลั่นอื้ออึง

คนผู้หนึ่งตะเบ็งเสียงหัวร่อกึกก้องกล่าว

"เราทราบแล้วว่าท่านต้องอยู่ที่นี้ ท่านหลบเราไม่พ้นดอก"

ตอนเสียงหัวร่อเริ่มดัง ยังอยู่ในที่ซึ่งห่างไกลอย่างยิ่ง แต่พอเสียงหัวร่อขาดหาย คนผู้นั้นก็มายืนอยู่ที่เบื้องหน้ารถม้าแล้ว!

เป็นชายฉกรรจ์ที่คล้ายยังสูงกว่าโอ้วกื๋อเสียอีก ทั้งสองมือหิ้วกระสอบข้าวที่ภายในยัดของไว้จนนูน หลังยังสะพายกระสอบอีกใบหนึ่ง แต่ร่างของมันกลับเบาราวนกนางแอ่น โฉบเข้ามาจากนอกราวป่าด้วยความเร็วปานสายฟ้า

บ้อกี่เพียงเห็นเงาร่างคนวูบขึ้น มันผู้นั้นก็ยืนอยู่ที่หน้ารถม้าแล้ว

หากบ้อกี่มิได้เห็นกับตาตัวเอง ไม่มีปัญญาเชื่อเลยจริง ๆ ชายฉกรรจ์ที่สูงใหญ่ปานนี้ จะมีวิชาตัวเบาที่รวดเร็วปานนี้

อากาศเดือนสี่ได้เริ่มร้อนแล้ว แต่ชายฉกรรจ์ผู้นี้ยังคงสวมใส่เสื้อหนังแพะ ผมที่ยุ่งเหยิงเป็นกระเซิงของมันรวบขึ้น แล้วใช้เชือกเส้นหนึ่งมัดไว้ เท้าที่ดำมะเมื่อมสวมรองเท้าหญ้าถักเท่านั้น

เท้าของมันมิทันทรงมั่น ก็ได้ชี้ปลายจมูกของจู้หยิน พลางแผดหัวร่อกล่าว

"เด็กร้ายกาจ พอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ กระทั่งเรายังคิดมิถึง ปีนี้ท่านจะมาเลือกสถานที่เยี่ยงนี้ได้ ถึงกับยังอยู่ริมทางหลวงใหญ่ ถึงกับสั่งบรรดาลูกศิษย์หลานศิษย์ปลอมตัวเป็นคนหาบเร่ขายหมี่ขายเกี๊ยวได้"

กับจู้หยินที่ทุกผู้คนเคารพเทิดทูนอย่างยิ่ง มันกลับไม่มีทีท่าเคารพแม้สักน้อยนิด

แต่ทว่า จู้หยินไม่มีทีท่าตำหนิเกิดขึ้น กลับหัวร่อดั่งเบิกบานเป็นอย่างยิ่ง กล่าว

ตอบไป

"เราก็คาดคิดไม่ถึง ท่านปีนี้ยังสามารถมาหาพบ"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เราฮึงง้วนเจ็กกวงแม้พนันครั้งใดเป็นต้องพ่ายแพ้ แต่ความสามารถหาคนกลับเป็นที่หนึ่งในแผ่นดิน"

"ความสามารถในการเสียพนันของท่าน ก็เป็นหนึ่งในแผ่นดิน"

"นั่นกลับไม่ผิดแม้แต่น้อย"

"ในเมื่อท่านทราบ พนันครั้งใดเป็นต้องเสีย ไฉนปีนี้จึงยังมาอีก?"

"แต่ละคนต่างมีเวลาโชคชะตาแปรเปลี่ยน ปีนี้เคราะห์ของเราพากันจากไปจนหมดสิ้น กลับกลายเป็นมีโชคบ้างแล้ว"

"ปีนี้ท่านยังจะพนันจริง ๆ?"

"ไม่พนันนับเป็นลูกเต่าหลานเต่า"

มันพลันเทของภายในกระสอบทั้งสามใบออกมาจนหมดสิ้น แล้วกล่าวต่อ

"เราใช้ของเหล่านี้พนันกับพวกหาบที่ลูกศิษย์หลานศิษย์ของท่านทิ้งไว้"

บ้อกี๋ต้องตะลึงลานอีกครา

ที่เทออกจากในกระสอบ มาตรว่าเป็นของต่าง ๆ นานา มิว่าของใดมีอยู่ครบครัน แต่ไม่มีสักชิ้นเดียวที่มิใช่ล้ำค่าสูงราคา!

บนพื้นมีประกายทองแวววับวูบวาบ ทั้งเชิงเทียนทองคำ กระถางทองคำ พระพุทธรูปทองคำ เครื่องประดับทองคำ มงกุฎทองคำ สายรัดเอวทองคำ ทองแท่ง ทองก้อน ป้านทองคำ จอกทองคำ แจกันทองคำ กระทั่งยังมีกระโถนปัสสาวะทองคำอีกใบหนึ่ง

ขอเพียงเป็นของที่สามารถคิดได้ ใช้ทองคำสร้างขึ้นมาได้ ก็มีอยู่ในกระสอบของมันครบครัน มีของบางชิ้น ยังฝังอัญมณีที่คุณค่าสูงกว่าทองคำไว้อีกด้วย

คนผู้นี้วิกลจริตแล้วหรือไร?

มีแต่คนวิกลจริต จึงใช้ทองคำจำนวนมากหลายปานนี้ มาพนันกับบรรดาหาบของว่างที่เป็นภาชนะหากินรายได้น้อย

คาดคิดไม่ถึง จู้หยินถึงกับยิ่งวิกลจริตกว่า โดยกล่าวว่า

"เราไม่พนัน"

ใบหน้าฮึงง้วนเจ็กกวงแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายถูกตบเข้าฉาดใหญ่ แผดสุดเสียง

"ท่านไฉนไม่พนัน?"

"เนื่องเพราะเดิมพันของท่านยังไม่พอ"

มิว่าผู้ใดต่างต้องไม่รู้สึกเดิมพันของมันไม่พอเด็ดขาด คาดคิดมิถึง ตัวมันกลับเป็นฝ่ายยอมรับเสียเอง โดยกล่าวด้วยสีหน้าปานจะร่ำไห้

"แม้นับว่าครั้งนี้เราจะพกเดิมพันมาน้อยไปบ้าง ท่านก็มิอาจไม่พนัน"

"เพราะเหตุใด?"

"ในสิบปีนี้ เราไม่เคยได้ท่านเลยสักครั้ง ท่านย่อมต้องให้โอกาสเราสักครา"

จู้หยินถึงกับยังใคร่ครวญอยู่ ใคร่ครวญเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงฝืนใจรับคำ

"ก็ได้ เราให้โอกาสท่านอีกครั้ง"

วาจาของท่านมิทันจบคำ ฮึงง้วนเจ็กกวงก็ได้กระโดดขึ้นร้อง

"รีบ...รีบนำลูกเต๋าออกมา"

ลูกเต๋าเตรียมไว้อยู่เนิ่นนานแล้ว คล้ายดั่งจู้หยินได้เตรียมเพื่อต้อนรับการมาของมันอยู่ก่อนก็ปาน

ลูกเต๋าที่สลักจากหยกขาว ชามที่ตีจากทองคำ

ฮึงง้วนเจ็กกวงมีทีท่าคึกคักแจ่มใสขึ้นทันที ร้องสุดเสียง

"เห็นลูกเต๋าทั้งสามนี้แล้ว เราก็มีความสุขสมใจอย่างยิ่ง แม้เสีย ก็ยังสุขสมใจ"

จู้หยินถาม

"ผู้ใดทอดก่อน?"

"เรา"

"มีแต่เราสองคนพนันกัน จะแยกเป็นเจ้ามือหรือไม่?"

"ไม่แยก"

"อย่างนั้น แม้นับว่าท่านทอดได้สี่ห้าหกแต้ม เรายังมีโอกาสไล่ท่าน?"

"ตกลง เราก็จะโยนสี่ห้าหก ดูท่านจะไล่อย่างไร"

มันคว้าลูกเต๋าขึ้นจากในชาม ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางและนิ้วนางหนีบลูกเต๋าทั้งสามไว้ ใช้ลูกเต๋าเคาะกับปากชามทองคำสามครั้ง จึงได้ยกขึ้นสูงแล้วทอดลงไปในชาม

ฝีมือของมันทั้งเจนจัดทั้งสวยงาม แลเห็นเต๋าสีขาวสามลูกหมุนอย่างรวดเร็วอยู่ในชามทองคำ หมุนอยู่ไม่หยุดยั้ง

เมื่อเต๋าลูกแรกหยุดลง เป็นสี่แต้ม เต๋าลูกที่สองหยุดตาม เป็นหกแต้ม

ฮึงง้วนเจ็กกวงแผดสุดเสียง

"ห้า"

เต๋าลูกที่สามถึงกับทอดได้ห้าแต้มจริง ๆ มันถึงกับทอดเรียงแต้มสี่ห้าหกจริง ๆ

นอกจากเต๋าทั้งสามจะมีแต้มเช่นเดียวกัน ที่เรียกว่าป้าจื้อ (เสือดาว) แล้ว สี่ห้าหกนับเป็นแต้มใหญ่ที่สุด

จะทอดลูกเต๋าให้ออกแต้มเสือดาวมา นับว่ายังยากกว่าหวังให้ต้นไม้เหล็กออกดอกเสียอีก

ฮึงง้วนเจ็กกวงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ดูท่าเคราะห์จากไปโชคกลับมาหาเราแล้วจริง ๆ ครั้งนี้แม้นับว่าเราคิดจะเสียก็ต้องไม่ง่ายดายแล้ว"

จู้หยินถอนใจกล่าว

"นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

ท่านหันมาที่บ้อกี๋ พลันถามขึ้น

"ท่านเคยพนันลูกเต๋าหรือไม่?"

บ้อกี๋ย่อมเคยพนันมา

มันมิอาจนับเป็นเด็กดีได้ มิว่าการพนันใดต่างเคยเล่นมาทั้งสิ้น และมักจะเสียเงินแต๊ะเอียประจำปีจนเกลี้ยงเกลาอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

จู้หยินกล่าว

"ท่านทอดแทนเราสักครั้งเป็นไร?"

"ได้"

ขอเพียงเป็นเรื่องที่บ้อกี๋เห็นว่าไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ ก็รับคำอย่างรวบรัดตัดความทันที

และมันก็น้อยครั้งนักที่จะปฏิเสธการขอร้องของผู้อื่น

จู้หยินถามฮึงง้วนเจ็กกวง

"เราพอจะให้มันทอดแทนเราสักครั้งหรือไม่?"

ฮึงง้วนรับปากทันที จู้หยินถามอีก

"หากมันทอดเป็นแต้มเสือดาว ท่านไม่อาจคดโกงกลับคำ?"

"เฮอะ หากมันสามารถทอดได้แต้มเสือดาว เราก็..."

"ท่านก็จะเป็นไร?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงเน้นเสียงอย่างเด็ดเดี่ยว

"เราก็แล้วแต่มันจะทำอย่างไร ได้ทั้งสิ้น"

"ความหมายเป็นว่า มันต้องการให้ท่านทำกระไร ท่านก็ทำกระนั้น?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านทราบหรือไม่? วาจานี้มิอาจกล่าวโดยพล่อยปากได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ก่อนนี้เรารู้จักสตรีนางหนึ่ง ชมชอบเล่นการพนันกับเพื่อนของเราผู้หนึ่งยิ่งนัก และนางก็มักกล่าววาจาประโยคนี้"

"ผลที่สุดเล่า?"

"ผลที่สุด นางก็เป็นภรรยาของสหายผู้นั้น"

บ้อกี๋พลันหัวร่อกล่าว

"แต่ท่านวางใจได้เต็มที่ จะอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าต้องไม่ยอมรับท่านเป็นภรรยาดอก"

บ้อกี๋ก็มีท่วงท่าคล้ายฮึงง้วนเจ็กกวง คว้าลูกเต๋าขึ้นจากชาม หนีบในซอกนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง เคาะไปที่ปากชามทองคำสามครั้ง จึงทอดลงไป

เต๋าทั้งสามลูกกลิ้งอยู่ในชามด้วยเสียงเกรียวกราว กลิ้งเร็วอย่างยิ่ง

ฮึงง้วนเจ็กกวงจับตามองเต๋าทั้งสามลูกแน่วนิ่ง แต่ตาเหลือกค้างไปแล้ว

จู้หยินพลันถอนใจกล่าวขึ้น

"ท่านแพ้อีกแล้ว"

วาจานั้นพอจบคำ เต๋าทั้งสามลูกก็ได้หยุดลง ถึงกับเป็นหกแต้มทั้งสามลูก

'หกเสือดาว' นับเป็นแต้มสุดสูงที่สุดของลูกเต๋า!

ฮึงง้วนเจ็กกวงตะลึงลานไปแล้ว เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันคำรามสุดเสียง

"เราแค้นแทบตายแล้ว"

ตีลังกากลางอากาศเพียงสามตลบ ร่างก็หายวับไปกับตา

มันบอกไปเป็นไป ยังไปเร็วกว่าตอนมาเสียอีก หากมิใช่เป็นภาชนะทองคำที่มันนำมา ยังปรากฏประกายแวววาวอยู่บนพื้น ก็คล้ายดั่งไม่เคยมีคนผู้นี้ปรากฏตัวมาเลยก็ปาน

ชีคงเฮียวฮวงแย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา สงบดูด้วยความชื่นชม จวบจนบัดนี้จึงได้เอ่ยปากกล่าว

"ข้าพเจ้าจำได้ ในสิบจอมโฉดชั่วของเมื่อกาลก่อน มีอั๊กตู้กุ้ย (ผีร้ายการพนัน) ฮึงอ๊วงซำกวงอยู่ผู้หนึ่ง"

นั่นย่อมเป็นอดีตกาลที่ผ่านมาเนิ่นนาน เนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

ในยุคสมัยที่มีสีสันเพริศแพร้วงามตานั้น วงพวกนักเลงมีผู้กล้าหาญกำเนิดมา

ไม่ขาดระยะ

อั๊กตู้กุ้ย (ผีร้ายการพนัน) ฮึงอ๊วงซำกวง ฮ้วยชิ้ว (มือโลหิต) โต้วซัวะ ปุ้กเซียะนั่งเท้า (ไม่กินหัวคน) ลี้ตั้วฉุ่ย ปุ้กน้ำปุ้กนิ้ง (ไม่ชายไม่หญิง) ตู้เกียวเกียว เซี่ยลี้ซั่งตอ (ซ่อนดาบในรอยยิ้ม) ฮาฮายี้...

ยังมีคนชาญฉลาดที่หนึ่งในแผ่นดินคือเซียวฮื้อยี้ และฮวยบ้อข้วยที่เป็นเฮียตี๋ฝาแฝดของมัน ล้วนเป็นยอดคนที่มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือในแผ่นดินยุคนั้น (อยู่ในเรื่องเซียวฮื้อยี้)

จวบจนบัดนี้ นามของพวกท่านยังไม่ถูกคนเลือนลืมไป ประกายของพวกท่านก็มิได้สูญสลายหมองมัว

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบ ในวงพวกนักเลงยังมีคนนามฮึงง้วนเจ็กกวงอยู่"

จู้หยินยิ้มพลางกล่าว

"ท่านย่อมไม่รู้จักมัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านไม่เล่นการพนัน"

"มันเป็นผีการพนัน?"

"มันยังพนันดุร้ายยิ่งกว่าฮึงอ๊วงซำกวงเสียอีก และก็เสียมากกว่าฮึงอ๊วงซำกวงด้วย"

ซีคงเฮียวฮวงย่อมยอมรับ

"มันนับว่าเสียได้มากจริง ๆ"

"ฮึงอ๊วงซำกวงจะต้องรอจนฟ้าสว่าง (เทียนกวง) คนเกลี้ยงเกลา (นั้งกวง) เงินทองจึงเสียหมดสิ้น (ซูกวง)"

"มันเล่า?"

"ของมันฟ้ายังไม่สว่าง คนยังไม่เปล่าเปลือย แต่เงินของมันก็เสียจนเกลี้ยงเกลาแล้ว และเสียครั้งเดียวก็หมดสิ้นเกลี้ยงเกลา"

"ดังนั้น มันจึงเรียกว่าฮึงง้วนเจ็กกวง (หนึ่งเกลี้ยง)?"

จู้หยินยิ้มพลางกล่าว

"หรือท่านยังจะหานามที่ยิ่งเหมาะสมให้แก่มันได้?"

"ฮา...ข้าพเจ้าไม่สามารถ"

จู้หยินหันถามบ้อกี๋อีก

"มันผู้นั้นใช่เป็นคนมีเงินอย่างยิ่งหรือไม่"

บ้อกี๋จำต้องรับคำ จู้หยินกล่าวต่อ

"มันต้องไม่ลืมท่านแน่ คนที่สามารถทอดลูกเต๋าเป็นหกเสือดาวในครั้งเดียวอย่างไรก็มีไม่มากเลย"

"คนเช่นนี้มีไม่มากจริง ๆ"

"สามารถหาท่านมาถือดาบแทนเรา (หมายถึงลงมือแทน) นับเป็นโชคของเราเราย่อมสมควรให้ท่านได้แบ่งผลกำไรด้วย"

บ้อกี๋ก็ไม่คัดค้าน จู้หยินจึงกล่าว

"ในบรรดาหาบเหล่านั้นล้วนมีไม้คาน ท่านพอจะไปเลือกติดมือสักหลายเล่มได้"

บ้อกี๋รับคำโดยมิได้ถาม"เราทั้งไม่ขายเกี๊ยว จะต้องการไม้คานไปมากหลายด้วยสาเหตุใด?"

มันมีความเห็น ในเมื่อเรื่องเช่นนี้มิจำเป็นต้องปฏิเสธ ก็ไม่จำเป็นต้องถามให้มากความ

จู้หยินจับตามองดู ในดวงตามีประกายชื่นชมขึ้นอีกครา ส่งเสียงว่า

"ท่านพอจะเลือกห้าอัน"

บ้อกี๋รับคำ เดินผละออกไปทันที หยิบไม้คานบนพื้นขึ้นโดยมิเลือก แต่พอสัมผัสมือ สีหน้าต้องกลับกลายเป็นตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

ไม้คานเล่มนั้นหนักอย่างยิ่ง จนมักแทบยกมิขึ้น

บ้อกี๋เลือกไม้คานอีกเล่มหนึ่ง ใบหน้ายิ่งมีแววแตกตื่นกว่าเดิม อดมิได้ต้องหันถามจู้หยิน

"ไม้คานเหล่านี้ หรือล้วนเป็นทองคำ?"

"แต่ละเล่มล้วนใช่"

"เป็นทองคำบริสุทธิ์?"

"บริสุทธิ์แน่นอนเด็ดขาด"

มิเพียงไม้คานล้วนหลอมขึ้นจากทองคำเท่านั้น ของอื่น ๆ ที่เกลื่อนกลาดกับพื้นก็ตีขึ้นจากทองคำทั้งสิ้น แม้มีบางชิ้นมิใช่ทองคำ ก็เป็นเงินบริสุทธิ์

จนบัดนี้บ้อกี๋จึงทราบว่า ฮึงง้วนเจ็กกวงมิได้วิกลจริต จู้หยินก็มิได้วิกลจริต ที่วิกลจริตคือพวกหาบเร่เหล่านั้น

จู้หยินหัวร่อกล่าว

"ความจริงพวกมันก็ไม่วิกลจริต"

"ไม่วิกลจริต?"

"ใช่ พวกมันทราบเราจะต้องเลี้ยงผู้ติดตามสามสิบคน อาชาพันธุ์ดีแปดร้อยตัว และก็ทราบเรามีค่าใช้จ่ายมหาศาล แต่ไม่มีรายได้เลย ดังนั้นวันนี้ของแต่ละปี พวกมันจะส่งของกำนัลเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ให้แก่เรา"

พวกมันย่อมมิใช่คนขายเกี๊ยวจริง ๆ เพราะต่อให้ขายเกี๊ยวอีกสามร้อยปี ก็ไม่มีกำไรมากมายจนมาหลอมไม้คานทองคำเช่นนี้ได้

จู้หยินกล่าวต่อไป

"พวกมันเหล่านั้น มีบ้างเคยเป็นผู้พ่ายแพ้ต่อฝีมือเรา ได้รับการแนะนำสั่งสอนเพิ่มเติมจากเรา มีบ้างเคยถูกเราช่วยชีวิตไว้ แต่ตอนนี้ ต่างกลับกลายเป็นคนค้าขายไปหมดสิ้น"

"ดูท่าการค้าในปัจจุบันจะต้องไม่เลวอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋ไม่คิดจะถามให้มากเกินไป และก็ไม่คิดจะต้องการทราบมากเกินไป

แต่จู้หยินกลับถาม

"ท่านรู้จักเฮ็กพั่วพั้ว?"

"รู้จัก"

"ท่านทราบนางมีอาชีพใด?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านก็ไม่คิดจะทราบ?"

"ไม่คิด"

"ไฉนไม่คิด"

"แต่ละคนต่างมีสิทธิ์ปกปิดความลับส่วนตัวอยู่บ้าง ข้าพเจ้าเหตุใดต้องไปทราบให้ได้"

จู้หยินหัวร่ออีกคราวพลางกล่าว

"พวกมันก็ไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ ดังนั้นแต่ละปีที่พวกมันมา ต่างปกปิดร่องรอยจนเร้นลับยิ่ง"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"สถานที่ที่พวกมันชุมนุมกันในแต่ละปี ก็ปกปิดจนเร้นลับอย่างยิ่ง และยังเปลี่ยนทุกปีอีกด้วย"

บ้อกี๋ครุ่นคิดจนเคร่งเครียด พลันถามขึ้น

"แต่ทุกปีฮึงง้วนเจ็กกวงต่างสามารถหาท่านพบ?"

"นี่เป็นการพนันที่เดิมพันใหญ่ยิ่งที่สุดของมันปีละครั้ง มันมิเคยยอมปล่อย

ผ่านไปเลยสักครา"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"ความสามารถในการเสียเงินของมัน นับว่าไม่เลวจริง ๆ"

"ไหนเลยเพียงไม่เลว นับว่าเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินได้แล้ว"

"ความสามารถหาคนของมัน ก็เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน?"

"ใช่แน่นอน"

ดวงตาบ้อกี๋เป็นประกายแจ่มใสทันที แต่รีบก้มศีรษะต่ำ หยิบไม้คานขึ้นห้าเล่มโดยมิต้องเลือก ใช้สองมืออุ้มมันเดินกลับมา

ไม้คานทั้งห้าเล่มนี้หนักหน่วงอย่างยิ่งจริง ๆ

จู้หยินม่องดูแล้วยิ้มพลางกล่าว

"หากมันต้องการหาผู้ใด แล้วแต่ผู้นั้นจะไปซ่อนในสถานที่ใด มันต่างมีความสามารถหาพบจนได้ แต่เสียดาย หากผู้อื่นจะหามัน กลับมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

บ้อกี๋คล้ายดั่งมิได้ไปฟังท่านกล่าวกระไรเลย วางไม้คานลงช้า ๆ แล้วกล่าวขึ้น

"อาชาคู่ขาของข้าพเจ้า แม้มิใช่พันธุ์วิเศษจากแคว้นไต้อ้วง แต่ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะทับมันให้ตาย"

จู้หยินเข้าใจความหมายนี้ทันที สวนคำขึ้น

"ไม้คานห้าเล่มนั้นจะทับมันตายได้?"

"ไม้คานห้าเล่มนี้ กระทั่งยังสามารถทับข้าพเจ้าตายได้เลย"

จู้หยินหัวร่อกล่าว

"ท่านย่อมยังไม่คิดจะตาย?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าตอนนี้จึงมีแต่ฝากมันไว้ที่นี่ หากเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าต้องการใช้ข้าพเจ้าจะมารับคืนกลับไป"

"ท่านสามารถหาเราพบ?"

"แม้นับว่าข้าพเจ้าหาท่านไม่พบ ท่านต้องมีวิธีสามารถให้ข้าพเจ้าหาท่านพบอยู่แน่"

"ท่านใช่มิใคร่เคยปฏิเสธผู้อื่นเสมอมา?"

"น้อยครั้งที่สุด"

จู้หยินถอนใจกล่าว

"อย่างนั้น เราก็คล้ายไม่มีปัญญาปฏิเสธท่าน"

บ้อกี๋เงยหน้าขึ้น ประสานสายตากับท่านแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ดังนั้น ท่านต้องคิดหาวิธีให้ข้าพเจ้าสามารถหาท่านได้ในทุกเวลา"

จู้หยินหัวร่ออีกครั้ง หันกล่าวกับซีคงเฮียวฮวง

"บุรุษหนุ่มผู้นี้ ดูท่าคล้ายดั่งชาญฉลาดกว่าท่าน"

ซีคงเฮียวฮวงแย้มยิ้มตอบ

"มันไม่โง่เขลาจริง ๆ"

"เราชมชอบคนชาญฉลาด เรามักหวัง คนชาญฉลาดสามารถมีชีวิตยืนยาวกว่าบ้าง"

วาจานี้ของท่านประหลาดอย่างยิ่งอีกแล้ว คล้ายดั่งมีความหมายที่ลึกซึ้งอยู่

มิทราบบ้อกี๋ก็เข้าใจความหมายนี้หรือไม่?

จู้หยินพลันปลดระฆังทองออกจากเท้าแขน โยนให้บ้อกี๋พลางกล่าว

"ตอนเมื่อท่านต้องการหาเรา ก็เคาะระฆังทองนี้เจ็ดครั้ง แต่ละครั้งเคาะเจ็ดทีก็จะมีคนออกมาพาท่านไปหาเราเอง"

บ้อกี๋มิสอบถามอีก รีบซ่อนระฆังทองใบน้อยไว้ที่อกเสื้อชั้นในสุดอย่างระมัดระวังยิ่งนัก

ใบหน้าซีคงเฮียวฮวงเริ่มมีรอยยิ้มด้วยความพึงพอใจขึ้นเล็กน้อย

ตอนนั้น มีเสียงกลองบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล เป็นเวลายามสองแล้ว

ในวิกาลดึกสงัด ควรมีเสียงกลองบอกโมงยามอยู่ มิใช่เป็นเรื่องที่ชวนให้แตกตื่นอย่างไรเลย

แต่บ้อกี๋คล้ายดั่งรู้สึกแตกตื่นสงสัยยิ่ง

เสียงกลองสองครั้งนั้นแม้รู้สึกไกลอย่างยิ่ง แต่เมื่อกระทบโสตกลับชัดเจนแจ่มใสนัก ฟังแล้วคล้ายดั่งมีคนมาตีที่ข้างหูก็ปาน อดมิได้ต้องถาม

"ตอนนี้ยังไม่ถึงยามสามจริง ๆ?"

ยังไม่มีผู้ใดตอบคำถาม โคมไฟทั้งมวลพลันดับวูบลงไปทันที

ในป่าคืนกลับสู่ความมืดมิดอีกครา แสงโคมที่ส่องออกไปจากกรอบหน้าต่างคล้ายดั่งเห็นมีคนอีกกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามา และยังหามหีบที่ใหญ่อย่างยิ่งอีกใบหนึ่งด้วย

มองแต่ไกล หีบนั้นถึงกับคล้ายเป็นโลงศพ!

จู้หยินพลันถอนหายใจ ส่งเสียงรำพึง

"ในที่สุด มันยังคงมาแล้ว"

บ้อกี๋ถาม

"ผู้มาเป็นใคร?'

ใบหน้าของจู้หยินมีเค้าที่พิกลเป็นอย่างยิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงตอบทีละคำ

"เป็นคนตาย"

ปกติ คนตายมักจะอยู่ในโลง

หีบใบนั้นมิใช่หีบจริง ๆ เป็นโลงศพจริง ๆ

คนชุดดำที่ทั้งผอมทั้งสูงแปดคน หามหีบศพลงรักสีดำสนิท เดินตรงเข้ามา

บนหีบศพถึงกับยังมีคนนั่งอีกผู้หนึ่ง สวมอาภรณ์สีขาวสะอาด ถึงกับเป็นทารกวัยสิบกว่าขวบปี!

รอจนเมื่อแสงโคมไฟสาดส่องเห็นใบหน้าทารก บ้อกี๋ก็ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ทารกนี้ละม้ายเหมือนกับเป็นทารกที่เมื่อครู่ไปพาตนมา เพียงแต่ว่า เปลี่ยนอาภรณ์จากสีแดงมาเป็นสีขาวเท่านั้น

มันไฉนจึงพลันไปนั่งบนโลงศพ?

บ้อกี๋คิดไม่ออก พลันมีคนกระตุกแขนเสื้อ แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านดูทารกบนโลงนั้นคล้ายเราหรือไม่?"

บ้อกี๋ต้องตระหนกจนสะดุ้งอีกเฮือกหนึ่ง

ทารกที่กระตุกแขนเสื้อ คือทารกที่ไปพาตนมาเมื่อครู่ ในร่างยังสวมอาภรณ์สีแดงชุดเดิมอยู่มิได้ผลัดเปลี่ยน

ทารกทั้งสองถึงกับมีเค้าคล้ายคลึงดั่งพิมพ์เดียวกัน!

"ต๊ก ต๊ก ต๊ก"

เสียงเกราะดังขึ้นอีกครั้ง ในที่สุด บ้อกี๋ก็ได้เห็นคนตีเกราะบอกโมงยาม มันสวมเสื้อยาวสีเขียว ถุงเท้าสีขาว รองเท้าหญ้าถัก ใบหน้าซีดขาว ในมือมีทั้งม้าล่อเล็ก ๆ ไม้ตีเล็ก ๆ เกราะไม้ไผ่ และไม้เท้าสั้นสีขาว

ตัวนเมี่ยแกฮูลิ่วซาแกมาอีกแล้ว!

มันไม่เห็นบ้อกี๋ มันไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

มันยังคงตั้งอกตั้งใจตีเกราะของมันอยู่

ตอนนี้แม้ยังไม่ถึงยามสาม แต่ยามสองผ่านพ้นไปแล้ว ยามสามยังจะอยู่อีกไกลได้หรือไร?

ต้องรอถึงเมื่อใดจึงเป็นยามสาม?

ครั้งนี้ มันเตรียมจะสะบั้นวิญญาณของผู้ใด?

ทารกอาภรณ์ขาวผู้นั้น นั่งอย่างเรียบ ๆ ร้อย ๆ ตัวเหยียดตรงอยู่บนโลงศพ กระทั่งยังมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด

แต่ทารกอาภรณ์แดงกลับแย้มยิ้มให้มัน

มันปั้นหน้าเคร่งเครียดมิแยแสสนใจ

ทารกอาภรณ์แดงแสยะหน้าล้อเลียนต่อมันอีก

มันพาลเบือนหน้าหนี กระทั่งหางตายังมิยอมชำเลืองแลมา

ทารกทั้งสองนี้แม้มีเค้าคล้ายออกจากพิมพ์เดียวกัน แต่นิสัยกลับคล้ายผิดกันเป็นตรงข้าม

ในที่สุด บ้อกี๋ไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้ว ต้องถามเบา ๆ

"ท่านรู้จักมัน?"

"ย่อมรู้จัก"

"มันเป็นเฮียตี๋ของท่าน?"

"มันเป็นศัตรูของเรา"

บ้อกี๋ต้องแตกตื่นสงสัยจนถามอีก

"พวกท่านยังเป็นทารกเยาว์วัย ไฉนกลายเป็นศัตรูกันได้?"

"พวกเราเป็นศัตรูที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์ พอเกิดมาก็เป็นศัตรูของกันและกัน"

"ในโลงเป็นผู้ใด?"

ทารกถอนใจตอบ

"ท่านไฉนยิ่งนานยิ่งโง่เขลา ในโลงย่อมเป็นคนตาย หรือท่านกระทั่งเรื่องเช่นนี้ก็ยังไม่ทราบ?"

โลงศพถูกวางลงแล้ว วางอยู่ที่หน้าประตูรถม้า รักสีดำสนิทของโลงเป็นประกายแวววาวในแสงโคมไฟ

มิใช่ประกายของน้ำมันที่ฉาบ!

หรือโลงศพนี้ก็เป็นเช่นดั่งพวกไม้คานเหล่านั้น สร้างขึ้นจากทองคำเช่นเดียวกัน?

คนชุดดำทั้งแปดที่หามโลง มาตรว่ามีสีหน้าเขียวคล้ำ ซาด้านไร้ความรู้สึก แต่หน้าผากมีเหงื่อซึมออกจนเป็นมันระยับแล้ว

แสดงว่าโลงนี้ต้องหนักอย่างยิ่ง คล้ายดั่งหล่อขึ้นจากทองคำจริง ๆ

พวกมันใช้โลงทองคำ บรรจุศพคนตายมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?

ทารกอาภรณ์ขาวยังคงนั่งตัวตรงอยู่บนโลง พลันกวักมือให้ลิ่วซาแก

ลิ่วซาแกคล้ายดั่งเห็นได้ก็ปาน รีบเดินเข้ามาย่อเอวต่ำ

ทารกสวมอาภรณ์ขาวทรงกายขึ้นช้า ๆ ถึงกับย่างเท้าข้างหนึ่งเข้าไปยืนอยู่บนไหล่ของมัน

ต้วนเมี่ยแกฮูที่มีชื่อสะท้านวงพวกนักเลง ดูท่าถึงกับมีความหวาดหวั่นยำเกรงต่อทารกผู้นี้อย่างยิ่ง ยินยอมให้มันขึ้นยืนบนไหล่ โดยไม่มีสีหน้าขุ่นเคืองมิพอใจสักน้อยนิด

ทารกที่สวมอาภรณ์แดง กระซิบกับบ้อกี่อีกครั้ง

"ท่านเชื่อหรือไม่ นับแต่มันเกิดมา มิเคยสัมผัสกับพื้นดินเลยสักครั้ง"

"เราเชื่อ"

ทารกอาภรณ์แดงถอนใจกล่าว

"แต่เท้าของเรากลับมีแต่ดินโคลน"

"เราชมชอบทารกที่เท้ามีดินโคลน ตอนเราเยาว์วัย กระทั่งใบหน้าก็มีดินโคลน"

ทารกอาภรณ์แดงหัวร่อกล่าว

"เราก็ชมชอบท่าน มาตรว่าท่านบางครั้งจะกลายเป็นโง่ ๆ เขลา ๆ เรายังคงชมชอบท่านเช่นกัน"

บ้อกี่ก็คิดจะหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก

ฝาของโลงถูกเปิดออกแล้ว คนผู้หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ในโลง สองมือประสานอยู่บนหน้าอก เสื้อยาวสีขาวสะอาดปานหิมะ ใบหน้าที่ซูบซีดแห้งกรังไม่มีสีเลือดแม้สักน้อยนิด ดูไปคล้ายดั่งตายเนิ่นนานอย่างยิ่ง กลายเป็นเกียงซี (ผีดิบ) ไปแล้ว

โลงสีดำสนิท คนตายขาวซีด ดูในแสงไฟที่เลือนราง ยิ่งรู้สึกเร้นลับน่าสะพรึงกลัว

พวกมันไฉนจึงเปิดฝาโลงออก? หรือคิดจะให้เกียงซีตัวนี้มาดูจู้หยินผู้นั้น? ดูเกียงซีตัวนี้?

เกียงซีหลับตาอยู่

เกียงซีก็ไม่มีกระไรน่าดู

แต่จู้หยินกลับจับมองมันอยู่จริง ๆ พลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"นับว่าผ่านพ้นไปอีกหนึ่งปีแล้ว ท่านยังสบายดีหรือไม่?"

จู้หยินถึงกับคล้ายทักทายต่อเกียงซีตัวนั้น!

หรือเกียงซีก็สามารถได้ยิน?

เกียงซีมิเพียงสามารถได้ยินเท่านั้น ถึงกับยังกล่าววาจาได้ด้วย โดยพลันส่งเสียง

"เราไม่สบาย"

พอได้ยินวาจานี้เปล่งออกมาจากปากเกียงซี กระทั่งซีคงเฮียวฮวงยังต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ท่านมิอาจไม่นึกไปถึงตำนานโบราณที่เร้นลับบางเรื่อง ที่กล่าวถึงผีดิบสามารถ

ฟื้นคืนชีพมาอาละวาดได้

เกียงซีถามอีก

"ท่านเล่า?"

"เราก็ไม่สบาย"

เกียงซีพลันถอนใจยาวกล่าวอีก

"เซียวตังเล้า เซียวตังเล้า ท่านทำร้ายเรา เราก็ทำร้ายท่าน"

จวบจนบัดนี้บ้อกี๋จึงทราบ จู้หยินที่ลึกลับผู้นี้มีนามเซียวตังเล้า

ส่วนเกียงซีเป็นผู้ใดกัน?

กระแสเสียงของเกียงซีแม้กระด้างเย็นชา แต่ได้แฝงความโศกเศร้าและสำนึกเคียดแค้นอย่างบอกไม่ถูก

คนหากแม้นตายไปจริง กลายเป็นเกียงซีจริง ต้องไม่มีความรู้สึกเช่นนี้แน่

แต่มันดูแล้วกลับพานคล้ายคนตายจริง ๆ ไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์เป็น ๆ สักน้อยนิด

แม้นับว่ามันยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่แน่จะเป็นเพราะมันต้องการรอดชีวิตสืบไป

เนื่องเพราะมันไม่มีกลิ่นอายของชีวิต ไม่มีความกระตือรือร้นต่อชีวิตแล้ว

ใบหน้าที่มีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่ตลอดเวลาของเซียวตังเล้า ในช่วงพริบตานั้นก็คล้ายกลับกลายเป็นโศกเศร้าและสำนึกเคียดแค้น แต่แล้วรีบหัวร่อขึ้นอีกครา พลางกล่าวว่า

"เราทราบ เมื่อท่านมาก็ต้องบอกนามของเราทันที"

เกียงซีตอบจากในโลง

"หากท่านไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบนามของท่าน เราพอจะฆ่าผู้ที่ได้ยินนามสามคำนี้ให้หมดสิ้นทันที"

"ท่านรู้จักพวกมันเป็นผู้ใด?"

"มิว่าพวกมันจะเป็นผู้ใด ต่างเป็นเช่นเดียวกัน"

มันกระทั่งหนังตายังมิได้ลืม คล้ายดั่งว่าไม่มีผู้คนใดในแดนดินจะทรงคุณค่าต่อมันจนต้องลืมตาดูก็ปาน

แต่ตัวมันเองกลับเป็นเพียงเกียงซี ที่ได้แต่นอนอยู่ในโลง ไม่อาจเห็นแสงอาทิตย์ชั่วนาตาปีเท่านั้น

บ้อกี๋พลันหัวร่อด้วยเสียงดังจนเสียดประสาทระคายใจยิ่ง

บ้อกี๋เป็นคนที่ไม่ยินยอมปฏิเสธความหวังดีของผู้อื่นเสมอมา และก็มิเคยยอม

ทนทานโทสะของผู้อื่นเช่นกัน

ดวงตาของเกียงซีแม้หลับพริ้ม แต่โสตประสาทของมันกลับมิได้ถูกอุดไว้ ย่อมได้ยินเสียงหัวร่อที่มีความหมายเย้ยหยันของบ้อกี๋ออก

เกียงซีส่งเสียงถามขึ้นจริง ๆ

"ท่านหัวร่อผู้ใด?"

บ้อกี๋ตอบโดยรวบรัดตัดความ

"หัวร่อท่าน"

"เรามีที่ใดน่าหัวร่อ?"

"วาจาของท่าน มิเพียงน่าหัวร่อเท่านั้น ยังขบขันอย่างยิ่งอีกด้วย"

ในที่สุด ดวงตาของเกียงซีก็ลืมขึ้น มีประกายที่คมกล้ากว่าสายฟ้าพวยพุ่งออกมา มิว่าผู้ใดต่างคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด คนที่ร่อแร่ปางตาย ถึงกับมีดวงตาเป็นประกายคมกล้าปานนี้ได้!

ดวงตาคู่นั้นกำลังถลึงจ้องบ้อกี๋อยู่

บ้อกี๋ก็ถึงกับถลึงจ้องสู้สายตากับมัน โดยใบหน้าไม่มีแววเปลี่ยนแปลงแม้สักน้อยนิด

เกียงซีกล่าว

"ท่านรู้จักเราเป็นผู้ใด?"

"มิว่าท่านเป็นผู้ใด ต่างเป็นเช่นกัน"

วาจานี้พอจบคำ ร่างที่แข็งดั่งท่อนไม้ของเกียงซีพลันดีดขึ้นยืน

ตลอดร่างของมันมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออกมันผุดลุกขึ้นยืนได้อย่างไร?

มันทั้งมิได้เหยียดเท้า และมิได้งอเข่า แต่ร่างของมันพลันมาอยู่ทางนอกโลงได้ ยื่นมือที่โตใหญ่แต่เหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก แห้งกรังดั่งขานก ตะปบฝ่าอากาศวูบก็มีภาชนะทองคำหลายชิ้นพุ่งเข้าไปในฝ่ามือมัน

ป้านทองคำ จอกทองคำ ชามทองคำ ที่ล้วนเป็นทองคำบริสุทธิ์ เมื่อถึงมือมันถึงกับกลายเป็นคล้ายดินเหนียว ถูกมันบีบ ๆ ปั้น ๆ คลึง ๆ ก็กลับกลายเป็นกระบองทองคำท่อนหนึ่ง สะบัดฝ่าอากาศวูบ เหยียดตรงดั่งปลายทวนทันที

ฝ่ามือบ้อกี๋มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชก

ได้เห็นกำลังภายในและพลังฝ่ามือเยี่ยงนี้ หากบอกว่าบ้อกี๋ไม่มีความหวาดกลัวแม้สักน้อยนิด นั่นต้องเป็นคำมดเท็จแน่นอน

เพียงแต่ว่า บ้อกี๋แม้หวาดกลัวจนแทบตาย ก็ต้องไม่หลบหนีโดยเด็ดขาด

เกียงซีถามอีก

"ตอนนี้ท่านเชื่อหรือไม่ เราพร้อมที่จะฆ่าท่านได้ทุกเวลา?"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"ที่ท่านหัวร่อเมื่อครู่นั้นเป็นผู้ใด?"

"คือท่าน"

เกียงซีพลันแหงนหน้ากู่เสียงยาว แทงกระบองในมือออกไป ความเร็วและพลังของกระบองนี้ ต้องไม่มีผู้ใดในแผ่นดินสามารถปัดป้องหรือหลบหลีกโดยเด็ดขาด

แต่กระบองนี้กลับมิใช่ทะลวงแทงเข้าใส่ร่างบ้อกี๋

ที่มันแทง ถึงกับเป็นเชียวตังเล้า!

เชียวตังเล้าย่อมยิ่งไม่มีปัญญาหลบหลีก

แลเห็นแต่ประกายทองวูบวาบอยู่แปลบปลาบ จี้ตั้งแต่จุดเชี่ยวเอี๊ยงที่ฝ่าเท้าของท่านขึ้นไป ชั่วพริบตา จี้หกสิบสี่จุดทั้งใหญ่ทั้งเล็กที่ด้านหน้าของท่านจนทั่วถ้วน

กระบองทองคำตวัดขึ้นวูบหนึ่ง ถึงกับเขี่ยร่างเชียวตังเล้าให้ลอยละลิ่วดุจดั่งไร้น้ำหนัก มันพลิกมือจี้ไปอีกหกสิบสี่จุดทางด้านหลังของเชียวตังเล้า ความพิสดารของฝีมือที่ใช้ ความรวดเร็วของระดับที่จี้ มิเพียงเป็นที่แตกตื่นสยองขวัญต่อผู้ได้ยินเท่านั้น ยังเป็นที่ไม่อาจครุ่นคิดคำนวณอีกด้วย!

สามสิบหกจุดใหญ่ เจ็ดสิบสองจุดเล็กในร่างของคน ความจริงอย่างน้อยต้องมีกว่าครึ่งหนึ่งที่เป็นจุดสำคัญของชีวิต แต่เมื่ออยู่ภายใต้ฝีมือเช่นมัน จุดทั้งใหญ่ทั้งเล็กในร่าง ต่างพอจะรุนแรงจนถึงแก่ชีวิตได้ทั้งสิ้น

แต่เชียวตังเล้ากลับมิได้ตาย!

ร่างท่านได้ลอยละลิ่วเบา ๆ ลงบนเตียงอ่อนนุ่มของท่าน ใบหน้ากลับมีแววปลอดโปร่งแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย คล้ายดั่งป่วยเรื้อรังมานานเพิ่งทุเลาก็ปานและก็คล้ายดั่งเพิ่งผลักพะเนินเหล็กที่หนักอึ้งออกจากอกอีกด้วย

จากนั้น ท่านจึงระบายลมจากปากยาว ๆ ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"ดูท่าเราพอจะอยู่ได้อีกปีหนึ่งแล้ว"

เกียงซีโพล่งสวนคำ

"เราเล่า?"

"ขอเพียงเราไม่ตาย ท่านก็ต้องไม่ตาย"

"เนื่องเพราะท่านทราบ มีแต่เราสามารถรักษาชีวิตท่านไว้?"

"ประการนี้เราไม่ลืมโดยเด็ดขาด"

"ยาขจัดพิษอยู่ที่ใด?"

เชียวตังเล้ายื่นมือช้า ๆ ในมือมีขวดเคลือบสีเขียวลายพร้อยอยู่ใบหนึ่ง

กินยาในขวดเคลือบลงไปแล้ว ใบหน้าเกียงซีก็มีเค้าคล้ายคลึงกับเชียวตังเล้า

จากนั้น มันเข้าไปในโลง นอนตัวแข็งแน่นิ่ง ดวงตาพริ้มลง คล้ายดั่งหลับไปแล้ว

ทารกที่สวมอาภรณ์แดงกำมือของบ้อกี๋แนบแน่นอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งกลัวบ้อกี๋ไม่อาจสะกดกลั้นใจให้เยือกเย็น ยิ่งกลัวบ้อกี๋จะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องราวไร้สาระนี้

จวบจนเกียงซีนอนลง มันจึงวางใจได้ กระซิบเบา ๆ

"เมื่อครู่เราออกจะมีความหวาดกลัวอยู่เล็กน้อยจริง ๆ"

"กลัวอะไร?"

"กลัวท่านจะโถมเข้าไปช่วยซือแป๋เรา เพียงท่านลงมือ ก็เป็นการทำร้ายซือแป๋"

"เพราะกระไร?"

"เราก็ไม่เข้าใจความนัย เราเพียงแต่ทราบ ลมปราณของซือแป๋ติดขัด จำเป็นต้องอาศัยฝีมือจี้จุดเฉพาะตัวของเกียงซีมาทะลวงให้ปลอดโปร่งจึงจะทุเลา เนื่องเพราะร่างของท่านระทวยไม่สามารถผนึกลมปราณ ไม่มีปัญญาที่จะกรุยเลือดลมตัวเองให้ปลอดโปร่งได้ นอกจากเกียงซีนี้แล้ว ทั้งแผ่นฟ้าดิน คล้ายไม่มีผู้ใดสามารถใช้ช่วงเวลารวดเดียว จี้จุดหนึ่งร้อยยี่สิบแปดแห่งในร่างของท่านจนทั่วถ้วน"

ทารกอาภรณ์แดงหยุดครุ่นคิดเล็กน้อย แล้วจึงกล่าวต่อ

"ที่สำคัญที่สุดคือ ลมปราณอึดนั้นไม่อาจสะบั้นลงกลางคัน พอสะบั้น ก็ไม่มีทางช่วยได้อีกแล้ว ซือแป๋ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด"

"นี่เป็นความลับของซือแป๋ท่าน ความจริงท่านไม่ควรบอกกับเราเลย"

"พวกเรานับเป็นมิตรสหายกันแล้ว เราไฉนไม่อาจบอกกับท่าน?"

บ้อกี๋มิได้กล่าวอะไรอีก

มันเป็นคนที่ตื้นตันใจง่ายดายอย่างยิ่ง ยามเมื่อมีความรู้สึกพลุ่งพล่าน ลำคอมักจะตีบตันจนไม่อาจส่งเสียงได้

ดวงตาของทารกอาภรณ์แดงกลอกไปมาวูบ พลันถามอีก

"หากแม้นเกียงซีมาถามท่านอีก เมื่อครู่ท่านหัวร่อผู้ใด ท่านจะตอบอย่างไร?"

บ้อกี๋ตอบโดยไม่ต้องครุ่นคิด

"เราหัวร่อมัน"

"ท่านดูออกหรือไม่ ฝีมือจี้จุดของมันใช้ในหลักวิชาใด?"

"ใช้วิชากระบี่หรือไม่?"

"ใช่ เป็นวิชากระบี่ สามารถใช้วิชากระบี่จี้จุด มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

บ้อกี๋ยอมรับ

แก่นสำคัญของวิชากระบี่ เน้นหนักอยู่ที่แคล่วคล่องปราดเปรียว จึงยากยิ่งที่จะจดจำจุดใดในร่างของผู้อื่นได้แม่นยำ

โดยเฉพาะผู้ที่สามารถจี้ได้ถึงหนึ่งร้อยยี่สิบแปดครั้งในอึดใจเดียว ทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ จะมีก็เพียงอี้จับซา ที่ใช้สิบสามกระบี่คร่าชีวิตติดต่อกันสิบครั้งเท่านั้น

แต่ทว่า อี้จับซาที่ราวีไปทั่วแผ่นดินโดยไม่มีผู้ต่อต้าน หลังจากฮึกเหิมจนประกาศต้องการไปประลองฝีมือกับเจี่ยเฮียวฮงซาเซี่ยวเอี๊ยของซิ่งเกี่ยมซัวจึง ใต้ยอดเขาชุ่ยฮุ้นฮง (เมฆมรกต) หน้าบึงเล็กจุ้ยโอ๊ว ที่ทั้งแผ่นดินยอมรับเป็นยอดกระบี่ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาแห่งยุค

แต่ทว่า หลังจากอี้จับซาไปที่ซิ่งเกี่ยมซัวจึง ทราบข่าวจากเจี่ยอ๊วงซุน บิดาของเจี่ยเฮียวฮงผู้เป็นประมุขตึกซิ่งเกี่ยมซัวจึงในรุ่นนี้ บอกเจี่ยเฮียวฮงเสียชีวิตไปแล้ว อี้จับซาก็กลับออกจากซิ่งเกี่ยมซัวจึงด้วยความท้อแท้ หลังจากนั้น ก็สาบสูญไม่มีร่องรอยเป็นเวลานานถึงห้าหกปีแล้ว

ทารกอาภรณ์แดงกลอกตาที่แจ่มใสของมันไปมา กระซิบขึ้นอีก

"ท่านเคยเห็นเพลงกระบี่ที่รวดเร็วปานนี้มาหรือไม่?"

"ไม่เคย"

บ้อกี๋ตอบแล้วเสริมต่อไป

"เราก็มิเคยเห็นเพลงกระบี่ที่แม่นยำปานนี้ มิเพียงสามารถแทงออกไปหนึ่งร้อยยี่สิบแปดกระบี่ในรวดเดียวเท่านั้น แต่ละกระบี่ยังต้องจดจำจุดได้แม่นยำ ไม่อาจเบนเบี่ยงแม้สักน้อยนิดได้"

ทารกอาภรณ์แดงกล่าว

"หรือท่านเลื่อมใสนับถือมัน?"

"เราเพียงนับถือเพลงกระบี่ของมัน"

"ฮา...ท่านทราบหรือไม่ เหตุใดเราจึงพอใจท่าน?"

มันเชื่อว่าบ้อกี๋แม้นับว่าทราบ ก็ต้องไม่ยอมบอกออกมา

ดังนั้น มันจึงบอกออกมาเอง

"กระดูกของท่านแข็งจริง ๆ แข็งแทบเป็นแทบตายทีเดียว"

บ้อกี๋ไม่มีทีท่าคัดค้าน กับประการนี้ บ้อกี๋ถือเป็นเรื่องที่ตัวเองมีความภูมิใจอยู่เสมอมา

ทารกอาภรณ์แดงพลันถามอีก

"ท่านดูทารกน้อยผู้นั้น ใช่กำลังถลึงจ้องเราอยู่ตลอดเวลาหรือไม่?"

บ้อกี๋ก็ได้สังเกตประการนี้อยู่แต่แรกมาแล้ว

ทารกที่เท้ามิเคยสัมผัสพื้นดินเสมอมาผู้นั้น จับตาที่ทั้งกลมทั้งแจ่มใสจ้องมองมาในทางนี้อยู่ตลอดเวลา

ทารกอาภรณ์แดงหัวร่อคิก ๆ คัก ๆ เบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มันจะต้องเดือดดาลจนปางตายแน่"

"มันเหตุใดต้องเดือดดาล?"

"เนื่องเพราะมันกำลังรอเรา แต่เรากลับมาสนทนาปราศรัยกับท่านในที่นี้"

"มันรอท่านด้วยเรื่องอันใด?"

"มันรอให้เราไปตีกับมัน"

"ไฮ้ ตีกัน?"

"ที่ซือแป๋ของมันมาที่นี้ นอกจากต้องการยาขจัดพิษไปต่อชีวิตแล้ว ก็เป็นการให้มันมาต่อสู้กับเรา"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"นับแต่พวกเราแปดขวบ ก็ได้เริ่มต่อสู้ แต่ละปีสู้กันหนึ่งครั้ง เป็นเวลานานสี่ปีแล้ว"

"พวกท่านเหตุใดต้องต่อสู้กัน?"

"เนื่องเพราะซือแป๋ของมันกับซือแป๋ของเราไม่มีปัญญาต่อสู้กันอีกแล้ว ดังนั้นทั้งสองจึงรับศิษย์ไว้ในเวลาเดียวกัน ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ ในเมื่อซือแป๋ไม่มีปัญญาต่อสู้กันได้ ก็เรียกศิษย์มาต่อสู้แทน ศิษย์ของผู้ใดมีชัย ก็ถือว่าผู้นั้นมีความสามารถสูงกว่า"

บ้อกี๋จ้องมองทารกน้อย แล้วเบือนไปดูทารกที่เท้ามิเคยสัมผัสพื้นดินนั้นอีกครา อดมิได้ต้องถาม

"พวกท่านใช่เฮียตี๋กันหรือไม่?"

ทารกน้อยปั้นหน้าเคร่งเครียดตอบ

"พวกเรามิใช่เฮียตี๋ พวกเราเป็นศัตรูที่ฟ้าสร้างสรรค์มา"

"ในเมื่อมันรอคอยท่าน ไฉนไม่เรียกท่านเข้าไป?"

"เนื่องเพราะมันจะมารยาเป็นคนที่มีบุคลิกภาพดีงามอย่างยิ่ง และมีการสำรวมจนเปี่ยมขันติธรรม ไหนเลยจะอาละวาดด้วยโทสะได้?"

"ดังนั้น ท่านตอนนี้จึงจงใจกระตุ้นโทสะมัน?"

"ที่มันฝึกคือวิชากระบี่ ที่เราฝึกคือกำลังภายใน หากเราไม่กระตุ้นโทสะมัน น่ากลัวถูกมันพิชิตพ่ายแพ้มาทั้งสี่ครั้งแล้ว"

บ้อกี๋เข้าใจความหมายของมัน

ฝึกกระบี่ สำคัญอยู่ที่ไหวพริบปฏิภาณปราดเปรื่องหลักแหลม ฝึกกำลังภายใน สำคัญที่รากฐานต้องเยือกเย็นหนักแน่น ทั้งสองประการ แม้จะเป็นคนละแนวทาง ที่มีบั้นปลายเดียวกัน แต่ระดับความเร็วของฝึกกระบี่ ย่อมต้องเหนือกว่าฝึกกำลังภายในอยู่บ้าง แต่ทว่าจะฝึกกระไรก็ตาม ตอนประมือต่อสู้ ต้องไม่อาจมีโทสะเด็ดขาด

พอมีโทสะก็จะเป็นชนวนของเลินเล่อ มิว่าเป็นความเลินเล่อที่มากหรือน้อยเพียงใด ต่างพอจะปลิวชีวิตให้เสียไปในการต่อสู้ได้

ทารกที่สวมอาภรณ์ขาว ไม่อาจที่จะสะกดกลั้นใจไว้ได้อีกแล้ว พลันส่งเสียงดัง ๆ

"นี่!"

ทารกอาภรณ์แดงมิไปแยแสสนใจเลย

ทารกอาภรณ์ขาวส่งเสียงดังกว่าเดิม

"นี่! ท่านกลายเป็นคนหูหนวกไปตั้งแต่เมื่อใด?"

ในที่สุด ทารกอาภรณ์แดงเบือนหน้าไปมองมันแวบหนึ่ง แล้วตอบ

"ท่านกำลังกล่าวกับผู้ใด?"

"กับท่าน"

"เรามิใช่มีนามนี่"

ทารกอาภรณ์ขาวพลันกระโดดปราดขึ้นจากบ่าของลิ่วซาแกมาบนหลังคารถม้า ส่งเสียงต่อ

"มิว่าท่านมีนามกระไรต่างเป็นเช่นกัน จงเข้ามา"

ในที่สุดทารกอาภรณ์แดงเดินช้า ๆ เข้าไปดั่งไม่เต็มใจ ส่งเสียงช้า ๆ

"เราเข้ามาแล้ว"

"ขึ้นมา"

ทารกอาภรณ์แดงสั่นศีรษะตอบ

"เราไม่อาจขึ้นไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เราย่อมไม่อาจขึ้นไปต่อสู้กับท่านบนศีรษะของชือแป้เรา"

หยุดหัวร่อด้วยเสียงพิกล แล้วกล่าวต่อ

"ท่านพอจะไม่มีระเบียบ ไม่มีมารยาทได้ แต่เรามิอาจไม่มีระเบียบ มิอาจไม่มีมารยาท"

ใบหน้าของทารกอาภรณ์ขาวแดงฉานด้วยความเดือดดาล พลันกระโดดลงมาจากหลังคารถ พายุฝนที่โหมหนักเพิ่งขาดหาย ร่างของมันแม้จะเบาราวไร้น้ำหนัก แต่ยังคงย่ำจนมีโคลนเปื้อนไปทั้งรองเท้า

ทารกอาภรณ์แดงแสร้งร้องโอดโอยด้วยความตระหนก ทารกอาภรณ์ขาวถลึงตาถาม

"ท่านร้องโอดโอยไปไย?"

"เราร้องอุทานแทนเท้าของท่าน บุคคลที่มีศักดิ์ศรีเช่นดั่งท่าน เท้าไหนเลยจะแปดเปื้อนโคลนแม้สักน้อยนิดได้"

ทารกอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่ต้องกังวลแทนเรา เรามีรองเท้าให้ผลัดเปลี่ยนอยู่ทุกเวลา"

"ท่านมีรองเท้ามากน้อยเท่าใด?"

ทารกอาภรณ์ขาวหัวร่อแค่น ๆ ตอบ

"อย่างน้อยมีเจ็ดแปดสิบคู่"

"ฮา...ประเสริฐ ประเสริฐมาก นับว่าท่านยังมีรองเท้ามากกว่าเอี้ยกุ้ยฮุยเสียอีก"

(สนมเอกของกษัตริย์ทั่งเม่งอ๋อง เป็นหญิงงามที่เลื่องชื่อคนหนึ่งในประวัติศาสตร์จีน และเป็นสตรีคนเดียวในประวัติศาสตร์ ที่ได้รับความรักและลุ่มหลงจากองค์กษัตริย์อย่างยิ่ง เมื่อกอกอของนางก่อการขบถ องค์กษัตริย์หนีออกจากวังพร้อมกับนาง โดยมีกองทัพติดตามอารักขา องค์กษัตริย์สั่งกองทัพให้ปราบขบถ แต่กองทัพไม่ยอม ให้องค์กษัตริย์ประหารนางสนมเอี้ยกุ้ยฮุยก่อนจึงจะเคลื่อนทัพ องค์กษัตริย์จึงจำต้องประทานแพรให้นางสนมเอกรัดคอตายอยู่ที่เชิงเขา แล้วกองทัพจึงยอมเข้าเมืองมาปราบขบถจนราบคาบ)

ทารกอาภรณ์แดงเมื่อเหน็บแนมไปแล้ว แสร้งปั้นหน้าเป็นสัตย์ซื่อจริงใจ กล่าวต่อไป

"เพียงแต่ว่า เรายังกังวลแทนท่านอีกเล็กน้อย"

ใบหน้าของทารกอาภรณ์ขาวเดือดดาลจนเขียวซีดแล้ว แต่ยังอดมิได้ต้องถาม

"ท่านกังวลกระไร?"

"กังวลท่านไม่อาจสูงขึ้น"

ทารกทั้งสองนี้ มองไปไม่มีความผิดแปลกกันในที่ใดเลย จนกระทั่งเมื่อยืนอยู่ด้วยกัน ผู้อื่นจึงสามารถสังเกตออก ทารกอาภรณ์แดงยังสูงกว่าทารกอาภรณ์ขาวประมาณสองนิ้ว

ทารกอาภรณ์แดงกล่าวต่อ

"ทารกเท้ามิยอมแตะดิน มักโตโดยไม่สูง อย่าว่าแต่ท่านยังมีโทสะง่ายอย่างยิ่ง"

ทารกคนหนึ่งจงใจกระตุ้นโทสะของทารกอีกคนหนึ่ง ทารกอีกคนหนึ่งแม้พยายามมารยาเป็นทีท่าของผู้เติบใหญ่สมบูรณ์ ไม่ต้องการ 'มีความเห็น' เช่นเดียวกับทารกผู้นั้น

แต่ทว่า พานยังคงไม่อาจสะกดกลั้นโทสะที่เดือดดาลจนอกแทบระเบิดตายได้ วาจาที่กล่าวพานล้วนเป็นวาจาของทารกเยาว์วัย

ดูไปแล้วทารกทั้งสอง ล้วนมีประพิมพ์ประพายคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง แจ่มใสคมสันน่ารักยิ่ง

ทารกชุกชนที่ประฝีปากโต้เถียงกัน ความจริงนับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าขบขันอย่างยิ่งอยู่

แต่รอจนเมื่อทั้งสองลงมือ ต้องไม่มีผู้ใดรู้สึกสนุกสนานน่าขบขันแล้ว

ทั้งสองต่างใช้กระบี่เป็นอาวุธ มิว่ารูปลักษณะ ความสั้นยาว น้ำหนัก เนื้อเหล็กของกระบี่ ล้วนเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

ทารกอาภรณ์แดงเลือกมาเล่มหนึ่ง แล้วกล่าว

"ท่านฝึกแต่วิชากระบี่มาโดยเฉพาะ สมควรต่อให้เราสามกระบวนท่า"

ทารกอาภรณ์ขาวมิได้ต่อแม้สักกระบวนท่าเดียว

ท่วงท่าการชักกระบี่เข้าจู่โจมของมัน มีความเร็วกว่าทารกอาภรณ์แดงมากหลายนัก เพียงพริบตา ทะลวงแทงติดต่อกันถึงสิบสามกระบี่ซ้อน ๆ

ทารกอาภรณ์แดงหัวร่อ

ทารกอาภรณ์ขาวหลงกลมันอีกแล้ว มันจำเดิมก็ตั้งใจให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือก่อนอยู่แล้ว

เนื่องเพราะวิชากระบี่ของมัน มิใช่อาศัยความเร็วเข้าพิชิตเอาชัย 'ใช้สงบสยบ

เคลื่อนไหว ใช้ช้าพิชิตไว' นี่จึงเป็นแก่นสำคัญในหลักวิชากระบี่ของมัน

แต่เพลงกระบี่ของทารกอาภรณ์ขาว หาได้ถูกทารกอาภรณ์แดงสยบไว้ไม่

การลงมือของมันรวดเร็ว แม่นยำ ดุดัน แต่ละกระบี่ล้วนเป็นไม้ตายที่ปลิดชีวิตคู่ต่อสู้อย่างง่ายดาย ไม่มีทางเหลือให้คู่ต่อสู้ได้รอดชีวิตอยู่เลย

ทารกทั้งสองแม้มีรูปร่างหน้าตาที่น่ารัก แต่เพลงกระบี่กลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าที่ผู้คนคาดคิดไว้อีกมากมายหลายเท่านัก

เซียวตังเล้าสังเกตสีหน้าแตกตื่นสงสัยของซีคงเฮียวฮวงออก จึงแย้มยิ้มถาม

"ท่านดูเพลงกระบี่ของทั้งสองเป็นอย่างไร?"

ซีคงเฮียวฮวงตอบเบา ๆ

"หากแม้นแป๊ะเฮี่ยวเซ็งของในอดีตยังมีชีวิตถึงปัจจุบัน เพลงกระบี่ของทารกสองคนนี้ ต่างต้องมีชื่ออยู่ในตำราอาวุธของท่าน"

(แป๊ะเฮี่ยวเซ็งคือผู้แต่งตำราอาวุธ และจัดอาวุธอันดับสูงต่ำของแผ่นดินไว้จนเป็นตำราที่คนรุ่นหลังยอมรับนับถือว่าเที่ยงตรง ในสมัยนั้น จัดมีดสั้นของลี้คิมฮวงไว้ในอันดับสอง ซึ่งไม่มีผู้คนในแผ่นดินยอมรับ จวบจนภายหลัง ความจริงจึงประจักษ์ว่าถูกต้อง...อยู่ในเรื่อง 'ฤทธิ์มีดสั้น')

วาจาของซีคงเฮียวฮวงมีความหมาย เพลงกระบี่ของทารกทั้งสอง พอจะเข้าไปอยู่ในห้าสิบอันดับยอดฝีมือในแผ่นดินได้เต็มภาคภูมิ

แต่ตอนนี้ทั้งสองเพียงมีอายุสิบเอ็ดสิบสองปีเท่านั้น

เซียวตังเล้าพลันถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย พวกมันก็ต้องไม่มีวันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดินได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันชาญฉลาดเกินไป"

"ชาญฉลาดมีที่ใดไม่ประเสริฐ?"

"จะเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดในแผ่นดิน นอกจากเพลงกระบี่เลอเลิศเหนือผู้อื่นแล้ว ยังต้องมีจิตใจที่กว้างขวางเปี่ยมมุทิตาการุณย์ และมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ที่แม้เผชิญอุปสรรคเท่าใดก็ไม่ท้อแท้ทอดอาลัย ซึ่งนั่นจะต้องได้มาจากประสบการณ์อันเจ็บช้ำรันทดที่นับครั้งไม่ถ้วน"

หยุดฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"คนที่มีสมองเปรื่องปราดเกินไป เฉลียวฉลาดเกินไป มักไม่อาจทนุทานอุปสรรคที่เกิดขึ้นมาทรมานเยี่ยงนั้น ก็มักจะต้องคิดหาวิธีไปหลีกเลี่ยงมัน แต่ก็มัก

ไม่สามารถหลีกเลี่ยงพ้น"

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"ผู้ที่ไม่ประสบอุปสรรคยากแค้นมาทรมานโดยจริงจัง จะไม่มีทางประสบความสำเร็จอันดับสุดยอดได้เลยตลอดกาลหรือไร?"

"ไม่สามารถโดยเด็ดขาด"

"แต่ทว่า ผู้ที่ประสบอุปสรรคทรมาน ไม่แน่จะสามารถประสบความสำเร็จ"

"ดังนั้นเอง หลังจากเจี่ยเทียนประมุขรุ่นแรกของซึ่งเกี่ยมซัวจึงวายชนม์ไปแล้วร้อยกว่าปีที่ผ่าน ไม่มียอดฝีมืออันดับเลิศสุดในแผ่นดินเลยสักผู้เดียว"

"เจี่ยเฮียวฮงซาเซี่ยวเอี๊ยของซึ่งเกี่ยมซัวจึงในปัจจุบัน ก็ไม่อาจนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดินได้?"

"ไม่อาจนับได้"

"เพราะเหตุใด? ฟังว่า เมื่อท่านอายุเพียงสิบเอ็ดปี ก็สามารถพิชิตฮั่วเง็กคุนแห่งสำนักฮั่วซัว ที่ทั้งหกสำนักกระบี่ยอมยกเป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดในยุคนั้น"

"ฮั่วเง็กคุนหาได้มีฝีมือสูงส่งดั่งที่เล่าลือกันไม่ เนื่องเพราะว่ายอดฝีมือที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาจริง ส่วนมากชืดชาในลาภยศศฤงคาร ปลีกตัวออกสำรวมถือขันติธรรมในป่าเขา น้อยคนนักที่จะออกแก่งแย่งชิงดีในบู๊ลิ้ม"

"เยี่ยงนั้นก็ไม่อาจนับเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม? เมื่อมีฝีมือสูงกว่าชนชาวบู๊ลิ้มทั้งมวลย่อมต้องนับเป็นยอดฝีมืออันดับเลิศแล้ว"

"คำยอดฝีมืออันดับเลิศที่แท้จริง มีความหมาย มิว่าในสถานการณ์ใด มิว่ากับผู้ใด ต่างต้องสามารถเป็นฝ่ายพิชิตให้คู่ต่อสู้ยอมแพ้ทั้งปากทั้งใจ ผู้อื่นมีความเคารพนับถือและเทิดทูน มิใช่บันดาลให้ผู้อื่นเกิดความหวาดหวั่นสยองขวัญ เยี่ยงนั้นไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศ ควรนับเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค"

"อืมม์ เห็นจะใช่ เพราะชนชาวบู๊ลิ้มทุกผู้คน ต่างหวาดกลัวเพลงกระบี่ของเจี่ยเฮียวฮงซาเซี่ยวเอี๊ย โดยมิใช่เคารพเทิดทูนวิชากระบี่ของท่าน เนื่องเพราะท่านลงมือแต่ละครั้ง เป็นต้องหักโหมสุดกำลัง ทั้งยังเคยบอก ต้องการเป็นยอดฝีมือกระบี่ต้องบำเพ็ญตนเป็นคนไม่มีน้ำใจ ดังนั้น ผู้เคยประกระบี่กับเจี่ยเฮียวฮงซาเซี่ยวเอี๊ยจึงมีน้อยคนนักที่รอดชีวิตมา"

"นั่นเป็นอุทาหรณ์ให้เห็น การจะเป็นยอดคนสูงส่ง ได้รับการยกย่องสรรเสริญเป็นอันดับเลิศของแผ่นดิน มิใช่มีเพียงฝีมือประการเดียว ดังนั้นระหว่างนี้ จึงมีข่าวเจี่ยเฮียวฮงซาเซี่ยวเอี๊ยเสียชีวิตไป แต่ท่านคิดดู ผู้มีฝีมือเลิศถึงระดับนั้น จะมีผู้ใด

สามารถพิชิตมัน นอกเสียจากตัวมันเองเท่านั้น"

ชีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวช้า ๆ ต่อ

"มิน่าเล่า เจี่ยฮ่งฮ้วงที่เป็นโกวบ้อ (อาหญิงม่วยม่วยของเจี่ยอ๊วงซุนบิดาเจี่ยเฮียวฮง) จึงมักบอก เจี่ยเฮียวฮงอาศัยบารมีของซึ่งเกี่ยมซัวจึงคุ้มครอง บันดาลให้คู่ต่อสู้ต้องเกิดความหวาดหวั่นขึ้นหลายส่วน เป็นการบั่นทอนพลังฝีมือลงไปบ้าง จึงไม่อาจรับมือได้เต็มที่"

"นั่นก็มีส่วนถูก แต่ที่สำคัญสุด เจี่ยเฮียวฮงเติบใหญ่ขึ้นจากการประคบประหงมของตระกูลใหญ่ ไม่เคยมีชีวิตยากแค้น จึงมิรู้จักความยากแค้น กระทั่งไม่เห็นใจความยากแค้นของผู้อื่น มาตรว่ามีข่าวเสียชีวิตไป แต่ชนชาวนักเลงของแผ่นดินส่วนมากเพียงรู้สึก มียอดฝีมืออีกผู้หนึ่งที่ตายจากไปเท่านั้น โดยไม่เกิดความเศร้าเสียดายอย่างใหญ่หลวงเลย"

"เมื่อเจี่ยเฮียวฮงไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมือในแผ่นดิน แล้วอี้จับซาเล่า? ฟังว่านับแต่ออกสู่วงพวกนักเลง ฆ่าคนไปมากหลายโดยไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้ ภายหลังก็สาบสูญจากวงพวกนักเลงอีกคนหนึ่ง"

"อี้จับซาก็ไม่อาจนับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน"

"แล้วสหายท่านที่ตอนนี้นอนอยู่ในโลงเล่า?"

สีหน้าของเซียวตังเล้าพิกลผิดธรรมดา ยิ้มพลางตอบเสียงราบเรียบ

"หากมันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในแผ่นดิน ไหนเลยจะกลายเป็นสภาพดั่งที่เห็นในตอนนี้?"

ชีคงเฮียวฮวงมิได้ถามสืบไป

ช่วงเวลาที่สนทนากันชั่วขณะ ทารกทั้งสองได้ต่อสู้กันจนถึงระดับยิ่งนานยิ่งอำมหิต กราดเกรี้ยวดุดันปานเสี่ยงชีวิตให้ตายไปฟากฝ่ายหนึ่งแล้ว

หากปล่อยให้การต่อสู้เยี่ยงนี้ดำเนินสืบไป เห็นทีจะต้องพ่ายแพ้จนย่อยยับอัปราทั้งสองฟากฝ่าย หรือเสียชีวิตไปด้วยกันเป็นแน่แท้

แต่ตอนนี้ทั้งสองจะเลิกราก็ไม่อาจเป็นไปได้ เพราะมิว่าผู้ใดต้องไม่อาจรั้งมือเลิกรากลางคัน

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงติงดังขึ้น ประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งมาฟาดใส่กระบี่ในมือของทั้งสองหักสะบั้นลง

ปลายกระบี่ที่หักสองเล่ม ร่วงหล่นลงพร้อมกับไม้เท้าสีขาว ทารกทั้งสองก็ถูกกระแทกจนถลาออกจากการต่อสู้กัน

ที่ยืนอยู่ระหว่างกลางพวกมัน คือลิ่วซาแกคนตาบอดที่ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น!

ทารกอาภรณ์ขาวหน้าเขียวคล้ำ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านทำกระไร?"

ลิ่วซาแกก้มลงเก็บไม้เท้าสั้นบนพื้นอย่างเชื่องช้า มิว่ากล่าวสักครึ่งคำ ก้มศีรษะถอยออกไปช้า ๆ

เซียวตังเล้าแย้มยิ้มกล่าว

"ลิ่วชิงแซไฉนไม่กล่าววาจา?"

ลิ่วซาแกตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงทาสเท่านั้น ไฉนกล้ากล่าววาจา?"

เซียวตังเล้าแย้มยิ้มถามอีก

"ต้วนเมี่ยแกฮูที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ไฉนเป็นทาสของผู้อื่นได้?"

เกียงซีพลันส่งเสียง

"มันใช่จริง ๆ"

จวบจนบัดนี้ บ้อกี๋ยังไม่ยอมเชื่อ ลิ่วซาแกจะยอมรับว่ามันเป็นทาสของผู้อื่น แต่มันถึงกับยอมรับจริง ๆ ใบหน้าไม่มีแววเดือดดาลมิยินยอมแม้สักน้อยนิด

เกียงซีกล่าวต่อไป

"เลือดเนื้อและวิญญาณของมันล้วนเป็นสิทธิ์ของเราทั้งสิ้น เราพร้อมที่จะให้มันไปตายได้ บุตรของเราก็พร้อมที่จะสั่งให้มันไปตายได้"

ใบหน้าลิ่วซาแกไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด ส่งเสียงราบเรียบ

"บ่าวพร้อมที่จะตายให้แก่เจ้านายท่านในทุกเวลา"

ทารกอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้ไปตายเสียเถิด"

ลิ่วซาแกมิได้ใคร่ครวญสักน้อยนิด พลันชักดาบที่ซ่อนอยู่ในไม้เท้าของมันปาดไปที่ลำคอทันที

บ้อกี๋คิดจะโถมเข้าไปช่วยมันไว้ แต่ห่างไกลไม่ทันท่วงทีได้

คมดาบได้กรีดผิวที่ลำคอของมันขาด โลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกมา สีหน้าของทารกอาภรณ์ขาวเปลี่ยนแปรไปทันที

เกียงซีพลันส่งเสียง

"หยุดไว้"

ท่วงท่าของลิ่วซาแกพลันชะงักงันลง เกียงซีแค่นเสียงเย็นชา

"ตอนนี้เจ้าใช่ยังต้องการให้มันตายหรือไม่?"

ที่มันถามคือทารกอาภรณ์ขาว

ทารกอาภรณ์ขาวขบริมฝีปากแนบแน่น ในที่สุดสั่นศีรษะช้า ๆ เกียงซีส่งเสียง

"ประเสริฐมาก"

มือที่ถือดาบของลิ่วซาแกถูกปล่อยห้อยแนบกาย มาตรว่าที่คอจะถูกกรีดขาดเป็นแผลมีโลหิตไหล แต่ใบหน้ายังไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

เกียงซีถามทารกอาภรณ์ขาวอีก

"เจ้าตอนนี้ใช่เข้าใจแล้ว วาจาที่เจ้าโพล่งออกไปด้วยอารมณ์ชั่ววูบ พอจะพิพากษาความเป็นตายของผู้อื่นได้"?

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"เข้าใจก็ประเสริฐยิ่ง"

"แต่ทว่า หากครั้งหน้ามันยังกล้าฟาดกระบี่ข้าพเจ้าหัก ข้าพเจ้ายังคงต้องให้มันไปตาย"

"วิเศษมาก"

โทสะของทารกยังมิคลายลงหมดสิ้น ถามขึ้นอีก

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดสั่งมันลงมือ?"

"เราเอง"

ทารกน้อยตะลึงลานทันที เกียงซีกล่าวต่อ

"ครั้งหน้าแม้นับว่าเจ้าทราบแก่ใจ เป็นเราสั่งให้มันลงมือเอง ขอเพียงมันฟาดกระบี่เจ้าหัก เจ้ายังพอจะฆ่ามันได้อีก"

เกียงซีแสยะยิ้มเสียงเย็นชา กล่าวต่อไป

"มิว่าผู้ใดฟาดกระบี่เจ้าหัก มิว่ามันเพราะกระไร เจ้าต่างไม่อาจปล่อยมัน แม้นับว่าเจ้าต้องตาย ก็ต้องฆ่ามันเสียก่อน"

ทารกอาภรณ์ขาวพลันยืดอกเชิดหน้า ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าต้องกระทำได้!"

...กระบี่ ก็คือเกียรติภูมิของมือกระบี่

...เกียรติภูมิของมือกระบี่ ยังมีความสำคัญยิ่งกว่าชีวิตมากนัก มิว่าชีวิตของผู้ใดก็เป็นเช่นกัน

นี่คือคำสั่งสอนที่เกียงซีให้แก่ทารกเยาว์วัย

มันต้องการให้ทารกเป็นจอมกระบี่เลอเลิศเหนือพสุธา มันต้องการให้ทารกมีความหยิ่งในตัวเอง

บุกเดี่ยวหาศัตรู

เซียวตังเล้าที่แย้มยิ้มฟังคำสอนของเกียงซีที่มีต่อศิษย์รักอยู่ตลอดเวลา จวบจนตอนนี้จึงส่งเสียงเรียกศิษย์ของตนเองบ้าง

เมื่อทารกอาภรณ์แดงเดินเข้าหาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เซียวตังเล้าจึงถาม

"กระบี่ของเจ้าใช่ถูกคนฟาดหักไปเช่นกัน?"

ทารกอาภรณ์แดงรับคำ เซียวตังเล้าถามอีก

"เจ้าตอนนี้เตรียมจะทำอย่างไร?"

"ในเมื่อกระบี่เล่มนั้นเป็นพวกมันนำมา พวกมันจะฟาดกระบี่ตัวเองหักไปเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

"หากแม้นกระบี่ของตัวเจ้าเองถูกคนฟาดหัก?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็จะไปซื้อกระบี่มาฝึกอีกเล่มหนึ่ง ฝึกจนกระทั่งผู้อื่นไม่สามารถฟาดกระบี่ของข้าพเจ้าหักจึงยุติ"

เซียวตังเล้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

ท่านต้องการให้ศิษย์ของท่านเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวาง อย่าได้ถือความสำเร็จหรือล้มเหลวในครั้งคราเดียวมีความสำคัญเกินไปนัก

หากไม่สามารถฝึกเป็นคนมีจิตใจกว้างขวาง สัตย์ซื่อถือคุณธรรม ไหนเลยจะเป็นมือกระบี่ที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาได้?

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

"ทารกทั้งสอง วันนี้แม้ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ วันหน้าเล่า?"

ขอบฟ้าบูรพาสางรำไร เสียงไก่ขันแว่วมาจากที่ห่างไกล

เชียวตังเล้าส่งเสียงขึ้นอีก

"ใกล้จะสว่างแล้ว ท่านก็ควรไปได้แล้ว"

มีแต่คนตายเท่านั้นที่ไม่อาจพบเห็นแสงอาทิตย์ หรือเกียงซีผู้นี้จะเป็นคนตายที่มีชีวิตจริง ๆ?!

ทารกอาภรณ์ขาวถลึงจ้องทารกอาภรณ์แดง พลางแค่นเสียง

"ปีหน้าเราต้องพิชิตท่านให้ได้ ท่านรอคอยเถิด"

ทารกอาภรณ์แดงหัวร่อตอบ

"เราเพียงหวัง ปีหน้าท่านสามารถสูงกว่านี้อีกบ้าง"

ครั้งนี้บ้อกี๋มิได้หัวร่อ เพราะทราบแก่ใจ เกียงซีต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือ มันจึงรอคอยอยู่ตลอดเวลา

แต่มันคาดคิดผิดแล้ว

เกียงซีล้มลงนอนตัวแข็งอีกครา พริ้มตาลงคล้ายดังลืมว่ายังมีบ้อกี๋อยู่อีกผู้หนึ่งก็ปาน

บ้อกี๋พลันโถมเข้าไป ส่งเสียงดัง ๆ

"ที่ข้าพเจ้าหัวร่อเมื่อครู่คือท่าน"

เกียงซีส่งเสียงเย็นชา

"เราทราบแล้ว ท่านได้กล่าวถึงสองครั้งแล้ว"

"หรือท่านจะไปเช่นนี้เอง?"

"ท่านใช่ต้องการให้เราฆ่าท่าน?"

"ใช่"

ในที่สุด เกียงซีลืมตาขึ้นมาจนได้ คนที่จงใจจะหาที่ตาย มิว่าผู้ใดก็อดมิได้ต้องดูอีกสักครั้งสองครั้งอยู่

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ท่านไม่ยอมลงมือ เนื่องเพราะท่านมิได้เห็นข้าพเจ้าอยู่ในสายตาท่านเอง มนุษย์ที่มีชีวิตในโลก หากถูกคนหยามดูแคลนปานนั้น มีชีวิตอยู่ก็จะมีความหมายใด?"

"ท่านไม่กลัวตาย?"

"ชายชาตรีมีชีวิตโดยไร้ความสุข ตาย ก็จะเป็นที่น่าหวั่นเกรงอย่างไร?"

เกียงซีเขม้นมองบ้อกี่แน่วนิ่ง ดวงตามีประกายคมกล้าดั่งสายฟ้า

บ้อกี่ประสานสายตากับมัน ไม่มีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้สักน้อยนิด

เกียงซีส่งเสียงเย็นชา

"หากท่านคิดจะตายจริง ๆ ผ่านพ้นวันเพ็ญแล้ว ไปที่ภูเขาเก้าฮั้วซัว เราย่อมจะให้ท่านได้สมใจตามความปรารถนา"

บ้อกี่มิต้องครุ่นคิดใคร่ครวญ ตอบโพล่งไปทันที

"ข้าพเจ้าต้องไปแน่"

เกียงซีพริ้มตาลงอีกครา โลงก็ถูกปิดไว้อีกครั้ง

...เกียงซีที่ฟื้นคืนชีวิต ก่อนฟ้าสว่างจะต้องกลับไปในอเวจีของมัน

ทารกอาภรณ์ขาวผู้นั้น ยังคงเบิ่งตาถลึงจ้องทารกอาภรณ์แดง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านจะยินยอมกระทำเรื่องรายหนึ่งให้แก่เราหรือไม่?"

"เรื่องอันใด?"

"วันนี้ของปีหน้า ท่านยินยอมอาบน้ำก่อนหรือไม่?"

กล่าววาจานั้นจบคำ ก็กระโดดขึ้นไปบนฝาโลง ทรุดกายนั่งขัดสมาธิทันที

คนชุดดำทั้งแปดหามโลงขึ้นเตรียมพร้อม พอตัวนฮุ้นแกดังขึ้นเบา ๆ พวกมันก็เดินออกจากป่าโปร่งไป สาบสูญอยู่ในหมอกอรุณที่เลือนราง

แต่ทารกอาภรณ์แดงยังยืนซึมเซาอยู่ที่เดิม คล้ายดั่งคิดจะหาทารกอาภรณ์ขาวมาต่อสู้กันอีกครั้ง

บ้อกี่ที่จับตาสังเกตมันตลอดเวลา แสร้งถอนหายใจกล่าว

"ดูท่าพวกท่านนับเป็นศัตรูที่ฟ้าจงใจสร้างมาจริง ๆ"

ใบหน้าทารกอาภรณ์แดงมีแววประหลาดจนพิกลยิ่ง พลันสั่นศีรษะโพล่งขึ้น

"พวกเรามิใช่คู่อริ พวกเราเป็นเฮียตี๋ หากมิใช่เราเกิดก่อนมันครึ่งชั่วยาม มันก็เป็นกอกอของเรา"

พวกมันเป็นเฮียตี๋ฝาแฝดจริง ๆ

ในเมื่อเซียวตังเล้ากับเกียงซีต้องการขอยืมมือของศิษย์รุ่นต่อไป มาพิสูจน์พลังฝีมือของทั้งสอง ย่อมต้องหาทารกที่มีภูมิปัญญาและส่วนสัดที่คล้ายคลึงกันมาคู่หนึ่ง

เฮียตี๋ฝาแฝดนับเป็นคู่เหมาะสมที่สุดโดยมิต้องสงสัย

แต่ทว่า พืชที่มีพันธุ์เดียวกัน เติบใหญ่ในสิ่งแวดล้อมผิดกัน ไม่แน่จะออกดอกเช่นเดียวกันมาได้

บ้อกี๋ต้องลอบทอดถอนใจ รู้สึกว่า ชะตาชีวิตออกจะอำมหิตต่อเฮียตี๋ฝาแฝดคู่นี้เกินไป

ทารกอาภรณ์แดงกลับหัวร่อขึ้นมา

บ้อกี๋หันขวับไปถาม

"ท่านหัวร่อกระไร? หัวร่อเราอีกหรือไร?"

ทารกสั่นศีรษะตอบ

"ครั้งนี้เราหัวร่อตัวเอง เราดูท่านผิดพลาดตลอดมา"

"เอ้อ?"

"เราเข้าใจตลอดมาว่าท่านออกจะโง่เขลาอยู่บ้าง จนตอนนี้จึงทราบ ที่แท้ท่านฉลาดปราดเปรื่องยิ่งกว่าทุกผู้คนเสียอีก"

ทารกน้อยเบิ่งตาจ้องบ้อกี๋แน่วนิ่ง เน้นเสียงกล่าวต่อ

"ที่เมื่อครู่ท่านไปหาเกียงซี ใช่ว่าท่านรู้แต่แรก มันต้องไม่ยอมลงมือเด็ดขาด ผู้อื่นก็ต้องไม่ยอมให้มันฆ่าท่านเด็ดขาด"

บ้อกี๋มิได้เอ่ยปาก ทารกน้อยกล่าวต่อ

"แต่ท่านก็ไม่แน่จะมีความมั่นใจจริง ๆ"

บ้อกี๋พลันถาม

"ท่านเคยเล่นการพนันหรือไม่?"

ทารกลอบมองดูซือแป๋ของมันแวบหนึ่ง ตอบเสียงแผ่วเบา

"เราเคยลอบไปเล่นการพนันมา"

"อย่างนั้นท่านก็สมควรทราบ หากท่านคิดจะได้เงินของผู้อื่น ตัวเองก็ต้องเสี่ยงอันตรายสักเล็กน้อย"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ในชีวิตหนึ่ง มีผู้คนมากหลายที่เป็นเช่นนี้ มีเรื่องมากหลายที่เป็นเช่นนี้"

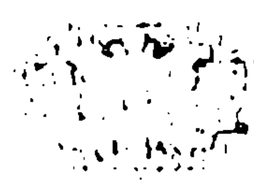

สว่างแล้ว อรุโณทัยฉายแสงสีทองอร่ามตา

ต้นไม้ที่ถูกโน้มลงกับพื้น ถูกผลักขึ้นยืนลำต้นตรงอีกครา ข้าวของที่เกลื่อนกลาดระเนนระนาด ต่างถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย

หากเป็นผู้ที่เมื่อค่ำวานเคยผ่านสถานที่แห่งนี้ วันนี้ได้ผ่านมาอีกครา ต้องไม่มีผู้ใดสามารถสังเกตออก ที่นี้เมื่อค่ำวานเคยเกิดเรื่องราวตั้งมากมายหลายเรื่อง

นี่ใช่ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์หรือไม่?

เซียวตังเล้าสั่งคนชงน้ำชาทิกวนอิม (กวนอิมเหล็ก) อันเยี่ยมสุดของบู๊อี๋ (ชื่อภูเขาในมณฑลฮกเกี้ยนที่มีใบชาดีที่สุดของประเทศ) แก่บ้อกี๋ป้านหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"นี่มิใช่ปาฏิหาริย์ ในโลกต้องไม่มีปาฏิหาริย์ หากว่ามี ก็เป็นการกระทำของมนุษย์"

ความหมายในวาจาของท่าน นับเป็นปรัชญาที่ผู้คนมิอาจไม่ไปครุ่นคิดจนเคร่งเครียดได้

"มีแต่มนุษย์จึงสามารถสร้างปาฏิหาริย์ ใช้ความมานะพยายามเด็ดเดี่ยวหนักแน่น ภูมิปัญญาเปรื่องปราดสุขุม แล้วใช้วิธีที่พลิกแพลงพิสดาร ใช้การฝึกฝนที่เข้มงวดกวดขัน ใช้..."

บ้อกี๋พลันสอดวาจาของท่าน

"แล้วใช้เงินทองไปสร้างขึ้น?"

เซียวตังเล้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ถูกแล้ว เงินทองย่อมเป็นของที่ไม่อาจขาดไปได้ตลอดกาลนาน"

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวบ้าง

"โชคดีที่เงินทองก็มิใช่ของสำคัญที่สุด มิใช่คนมีเงินทั้งหลายต่างสามารถกระทำเรื่องที่ท่านกระทำเหล่านี้"

วาจาของท่านก็มีความหมายที่ลึกซึ้ง กล่าวสืบต่อไป

"เงินทองก็คล้ายดั่งกระบี่ ต้องดูมันอยู่ในมือผู้ใด"

แต่บ้อกี๋กลับไม่คิดจะฟังสืบไป

ที่มาในครานี้ มิใช่เพื่อต้องการฟังผู้คนถกเหตุผลหรือปรัชญาชีวิต

เซียวตังเล้ากลับสามารถสังเกตความในใจของอาคันตุกะท่านได้ตลอดกาล พลันโพล่งขึ้น

"เราทราบว่าท่านจะต้องคิดรีบเร่งเดินทาง"

บ้อกี๋ผุดลุกขึ้นทันที ใช้อากัปกิริยามาตอบแก่ท่าน

เซียวตังเล้ากล่าวต่อ

"เราคิดว่าท่านจะต้องไปที่ภูเขาเก้าฮั้วซัว?"

"ข้าพเจ้าต้องไปแน่นอน"

"ภูเขาเก้าฮั้วซัวมีเทือกยาวหลายร้อยลี้ ทอดผ่านหลายมณฑล ทั้งยังมียอดมากมาย ปูชนียสถานและถ้ำก็มากจนนับไม่ถ้วน นับเป็นสถานที่กว้างใหญ่อย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"แล้วท่านไฉนไม่ถามมัน จะให้ไปที่ใดของภูเขาเก้าฮั้วซัว?"

"ข้าพเจ้ามิต้องถาม"

"ท่านสามารถหามันพบ?"

"ข้าพเจ้าหาไม่พบ"

บ้อกี๋ตอบแล้วพลันย้อนถาม

"หากแม้นท่านไปที่ภูเขาลูกหนึ่ง ท่านเรียกให้ภูเขาเข้ามาหา ภูเขาจะเข้ามาหรือไม่?"

"ไม่เข้า"

"แล้วท่านควรทำอย่างไร?"

"เราเป็นฝ่ายเดินไปหาภูเขา"

"ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวก็มักจะใช้วิธีนี้ หากข้าพเจ้าหามันไม่พบ ข้าพเจ้าก็ต้องคิดหาวิธีให้มันมาหาข้าพเจ้า"

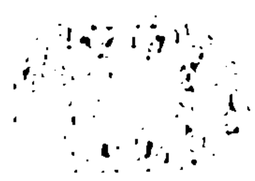

บ้อกี๋คารวะอำลาไปแล้ว

ตอนบ้อกี๋ไป มีน้อยคนนักจะสามารถรั้งไว้ได้...แทบจะไม่เคยมีผู้ใดสามารถรั้งมันไว้ได้เลย

เชียวตังเล้าจับตามองบ้อกี๋จนไปไกลมากแล้ว จึงถามขึ้น

"ท่านว่าบุรุษหนุ่มผู้นั้นมีนามเตี้ยบ้อกี๋?"

ซีคงเฮียวฮวงผงกศีรษะรับคำ เชียวตังเล้าถามอีก

"ดูท่ามันก็เป็นคนที่มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมอยู่"

"มันใช่แน่นอน"

"แต่สังเกตมันแล้ว คล้ายดั่งมีความในใจมากหลายที่ไม่มีปัญญาคลี่คลาย คนฉลาดปราดเปรื่อง ความจริงไม่สมควรมีเรื่องในใจมากหลายเลย"

"ที่ข้าพเจ้าต้องการให้มันมา ก็เนื่องเพราะคิดจะให้มันกลับกลายเป็นฉลาดปราดเปรื่องกว่าเดิมสักเล็กน้อย"

ซีคงเฮียวฮวงรีบอธิบายต่อไป

"ความในใจเพียงหนึ่งเดียวที่มันแก้ไม่ออก คือมันยังมองหาศัตรูของมันไม่พบ"

"ศัตรูมันคือผู้ใด?"

"เซี่ยงกัวยิ่ม"

"ใช่เป็นมนุษย์ทองคำที่หล่อขึ้นจากทองคำ?"

"ใช่แล้ว"

"ดูท่ามันยังไม่ชาญฉลาดเพียงพอจริง ๆ ด้วยพลังฝีมือของมัน หากสามารถต้านรับเซี่ยงกัวยิ่มได้สิบกระบวนท่า ก็เป็นที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งแล้ว"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเรียกมันมาที่นี้ เพื่อให้มันได้ทราบไว้ ในวงพวกนักเลงเร้นเสือแฝงมังกรอยู่ทุกแห่งหน ด้วยพลังฝีมือของมัน ไม่เพียงพอที่จะบุกบั่นในวงพวกนักเลงเลย อย่าว่าแต่ไปล้างแค้น"

กล่าวถึงตอนนี้ ซีคงเฮียวฮวงพลันถอนใจยาว แล้วจึงส่งเสียงต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ ข้าพเจ้าผิดแล้ว"

"ผิดในที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกมันมา"

"เพราะเหตุใด?"

"เซี่ยงกัวยิ่มมีจิตใจที่ลึกซึ้งเลือดเย็น ในเมื่อหนีหายจนห่างไกล จะหามันนับว่ายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก"

"ตอนนี้บ้อกี๋คิดจะหามัน ไยมิใช่ลำบากยากเข็ญเช่นเดียวกัน?"

"แต่ตอนนี้บ้อกี๋ได้รู้จักฮึงง้วนเจ็กกวงแล้ว"

หากฮึงง้วนเจ็กกวงต้องการหาผู้ใด แม้นับว่าผู้นั้นไปซ่อนที่ขอบฟ้า มันก็ยังสามารถหาได้เช่นกัน

นี่มิใช่เป็นการเล่าลือ แต่เป็นความจริง

ซีคงเฮียวฮวงกล่าวอีก

"เซี่ยงกัวยิ่มผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ วิชากำลังภายนอกและภายในต่างบรรลุจุดสุดยอด บ้อกี๋ไม่มีทางรับมือมันได้เลย แม้นับว่าทราบมันอยู่ที่นั้น ก็ไม่กล้าดำเนินการโดยวู่วามหุนหันเด็ดขาด"

"บัดนี้เล่า?"

ซีคงเฮียวฮวงถอนใจอีกครั้งจึงตอบ

"บัดนี้มันได้มีระฆังทองของท่าน และมีวาจาประโยคหนึ่งของสหายที่อยู่ในโลงผู้นั้น"

"หากมันไปถึงที่เก้าฮั้วซัวจริง หากมันไม่ตายกับกระบี่ของสหายในโลงศพผู้นั้นจริง จะมากจะน้อยก็ย่อมได้คุณประโยชน์มาอยู่"

ซีคงเฮียวฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ขวัญของมันจะต้องกล้าแข็งกว่าเดิมมากหลายนัก"

"นั่นก็นับเป็นบุญวาสนาของมัน"

ซีคงเฮียวฮวงถอนใจกล่าว

"พวกเราไม่หวังให้มันมีบุญวาสนาเช่นนั้น"

"เราจำได้ เมื่อกาลก่อนเคยมีคนชาญฉลาดอย่างยิ่งผู้หนึ่ง กล่าววาจาที่มีเหตุผลอย่างยิ่งมาประโยคหนึ่ง"

"กล่าวว่ากระไร?"

"ท่านว่า มิว่าผู้ใดที่มีภูมิปัญญาหลักแหลมแต่กำเนิด หรือมีความกล้าหาญแต่กำเนิด ต่างยังมิสู้มีบุญวาสนาแต่กำเนิด"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อบ้อกี๋มีบุญวาสนามาแต่กำเนิดเช่นนี้ ท่านไยต้องไปกังวลแทนมัน?"

ซีคงเฮียวฮวงมิได้กล่าวกระไรอีก แต่สีหน้ายิ่งมีความอัดอั้นกังวลกว่าเดิม คล้ายดั่งในใจมีความลับใดที่ไม่สามารถบ่งบอกออกไปก็ปาน

อาหารตัณหา คือ ธรรมชาติ (คำสอนของขงจื้อ)

ความหมายของวาจานี้ คือแต่ละคนต่างต้องรับทานอาหาร แต่ละคนต่างต้อง 'กระทำงาน' ที่สามารถสืบทายาทต่อ ๆ ไป...มิว่ามันจะรู้สึกเป็นเรื่องสนุกสนานหรือไม่ชมชอบหรือไม่ก็ตาม

ดังนั้น แต่ละสถานที่จึงมีร้านอาหาร แต่ละสถานที่ต่างมีสตรี มีสต์รีบางนางที่เป็นสิทธิของบุรุษเพียงผู้เดียว แต่มีสตรีบางนาง ที่บุรุษทุกคนต่างสามารถซื้อมาได้

ยังมีสตรีส่วนหนึ่ง ที่เป็นของบุรุษส่วนหนึ่งสามารถซื้อมาได้เท่านั้น...คือบุรุษส่วนที่ออกจะมีเงินและออกจะยินยอมทุ่มเทเงินทอง

นอกจากอาหารตัณหาทั้งสองประการนี้แล้ว ฟังว่า มนุษยชาติยังมีสันดานพนันอยู่ในสายเลือดอีก

มนุษย์ที่มีสันดานชมชอบการพนัน ย่อมมากกว่ามนุษย์ที่ไม่ชอบการพนันอีกมากหลายนัก

มีจำนวนมากที่ปกติเล่นการพนันในบ้าน เล่นในบ้านของตัวเอง เล่นในบ้านของมิตรสหาย

แต่เสียดาย ในบ้านมักจะมีเวลาที่ไม่สะดวกพอ มีบางเวลาภรรยาไม่พอใจ มีบางเวลาบุตรธิดาก่อกวนอาละวาด มีบางเวลาหาสหายร่วมวงเล่นไม่ได้

ดีที่มีสถานที่แห่งหนึ่ง จะไม่มีความ 'ไม่สะดวก' เช่นนี้อยู่ตลอดกาลนาน

บ่อนพนัน!

ดังนั้น แต่ละสถานที่ต่างมีบ่อนการพนัน

มีบางบ่อนอยู่บนพื้นดิน มีบางบ่อนอยู่ใต้ดิน มีบางบ่อนเปิดเผย มีบางบ่อนไม่อาจเปิดเผย มีบางบ่อนเล่นได้เสียกันจำนวนมหาศาลน่าตระหนก แต่ก็มีบางบ่อนที่เล่นกันด้วยจำนวนน้อยอย่างยิ่ง

แต่ขอเพียงท่านไปเล่นการพนัน ท่านก็พร้อมที่อาจจะเสียจนต้องขายภรรยาไป

ในนครใหญ่หลายนคร ในบ่อนการพนันที่ออกจะใหญ่โตหลายบ่อน ระหว่างนี้ปรากฏผู้โชคดีมาคนหนึ่ง

ความหมายของ 'ผู้โชคดี' ในบ่อนการพนัน ปกติมักใช้เรียกผู้เล่นได้

มิว่าผู้อื่นจะกล่าวอย่างไร ในบ่อนการพนันจะมากจะน้อยย่อมต้องมีคนเล่นได้อยู่บ้าง

ในบ่อนการพนัน มาตรว่าผู้เล่นเสียจะมีมากกว่าตลอดกาล แต่ท่านยังพอจะเคยเห็นผู้เล่นได้อยู่บ้าง

เพียงแต่ว่าผู้เล่นได้คนนี้ มีหลายประการที่ออกจะพิเศษเหนือผู้อื่น...

มันเพียงแต่เล่นพนันทอดลูกเต๋า

ขอเพียงมันคว้าลูกเต๋าขึ้นมาทอดลงไป ต้องเป็นหกแต้มทั้งสามลูก

"หกเสือดาว!"

นั่นเป็นแต้มที่ศักดิ์สิทธิ์จนสูงสุดของลูกเต๋า จากการคำนวณของนักพนันจำนวนหนึ่ง น่ากลัวต้องทอดเป็นจำนวนกว่าเก้าสิบหมื่นครั้ง จึงจะปรากฏแต้มเช่นนี้มาให้สักครา

มีบ้างที่เล่นการพนันมาชั่วชีวิต แต่ละวันต่างจมอยู่กับลูกเต๋า ก็ยังไม่เคยทอดได้แต้มเช่นนี้มาก่อนเลย

แต่ผู้โชคดีคนนั้น ขอเพียงคว้าลูกเต๋าขึ้นมาได้ พอทอดไปก็ต้องเป็นหกเสือดาวแน่นอน

"มันต้องเป็นหมอ"

มีบ้างบางคนสงสัย วิจารณ์กันเช่นนั้น

ความหมายของ 'หมอ' ในบ่อนการพนัน มิใช่เป็นหมอรักษาโรคภัยไข้เจ็บ

แต่เป็นผู้ที่มีกลโกงอันพิกลพิสดาร

เพียงแต่ว่าหากเป็นหมอแท้จริง ต้องไม่อวดโอ่จนถึงปานนี้ ต้องไม่สะกิดความสนใจผู้คนจนเปิดเผยปานนี้

นั่นเป็นข้อถือสาที่สุดของหมอ

หมอที่แท้จริงต้องไม่ละเมิดกฎข้อนี้ หากท่านทอดลูกเต๋าได้สามแต้ม มันอย่างมากก็ทอดเพียงห้าแต้มเท่านั้น

ห้าแต้มก็เหนือกว่าสามแต้ม เป็นฝ่ายกินเงินทองของท่านได้แล้ว

มีบางครั้ง กระทั่งยังแสร้งเสียให้ท่านสักครั้งสองครั้ง เนื่องเพราะมันกลัวท่านไม่ยอมพนันกับมันอีก

แต่ผู้โชคดีคนนี้กลับไม่เคยเสียเลยสักครั้ง!

ขอเพียงมันหยิบลูกเต๋ามาได้ พอทอดไปก็ต้องเป็นหกแต้มทั้งสามลูก ไม่เคยทอดผิดพลาดจากแต้มเยี่ยงนี้มาเลยสักครา!

"มีคนเช่นนี้อยู่จริง ๆ?"

"เป็นความจริง"

"แต่ละครั้งสามารถทอดหกได้ทั้งสามลูกจริง ๆ?"

"เป็นความจริง"

"ท่านเคยเห็น?"

"มิเพียงเราเคยเห็น มีคนอีกมากหลายต่างเคยเห็นกับตา"

"มันทอดลูกเต๋าเยี่ยงไร?"

"ก็เพียงคว้าลูกเต๋าขึ้นมากำไว้ แล้วทอดไปอย่างธรรมดาเป็นที่สุด"

"ท่านสังเกตมันใช้ลวดลายใดหรือไม่?"

"มิเพียงเราสังเกตไม่ออก กระทั่งตั้วงู้ (วัวใหญ่) ก็ดูไม่ออก"

ตั้วงู้แซ่เตียเป็นนักพนันที่มีชื่ออย่างยิ่ง เคยได้เงินอีแปะสุดท้ายของสหายที่เติบใหญ่มาด้วยกันกับมันไป แล้วเพียงเลี้ยงน้ำเต้าหู้สหายผู้นั้นชามเดียว

ผู้ที่จำเดิมยังคลางแคลงสงสัยในตัวคนโชคดีอยู่บ้าง ตอนนี้ไม่สงสัยอีกแล้ว

"หากกระทั่งตั้วงู้ยังสังเกตไม่ออก ยังมีผู้ใดสามารถสังเกตออก...?"

"ไม่มีแล้ว"

"หรือคนผู้นี้จะมีโชคดีแต่กำเนิด เป็นผู้ต้องเล่นได้แต่กำเนิด"

"โธ่..."

"หากแม้นมันมีโชคเช่นนี้จริง เรายินยอมทอนอายุตัวเองอีกสิบปีไปแลกเปลี่ยน"

"เรายินยอมทอนอายุยี่สิบปี"

"โธ่..."

โธ่คือเสียงถอนหายใจ

มิเพียงถอนหายใจตัวเองไฉนไม่มีโชคเช่นนั้น แต่จะมากจะน้อย ยังมีความหมายของอิจฉาอยู่บ้าง

"ท่านเคยเห็นมัน?"

"ย่อมเคยเห็นมา"

"มันเป็นคนอย่างไร?"

"เป็นเด็กหนุ่มที่หล่อเหลาคมคาย ฟังว่า ความจริงมีเงินอย่างยิ่งอยู่แล้ว ตอนนี้เงินของมันจะต้องมากจนกระทั่งตัวมันเองก็มิทราบควรใช้เยี่ยงไรจึงหมดสิ้น"

"ท่านทราบมันมีนามใดหรือไม่?"

"มันนามเตี้ยบ้อกี๋"

นี่เป็นสิ่งก่อสร้างที่โบราณอย่างยิ่ง มองทางเปลือกนอก คล้ายดั่งเป็นศาลบูชาประจำตระกูลที่ตกทอดมาหลายชั่วคน

แต่ผู้มีประสบการณ์กลับทราบ สถานที่นี้มิใช่ศาลบูชา เป็นบ่อนการพนัน

(ตระกูลใหญ่ในประเทศจีน จะมีศาลบูชาประจำตระกูล ไว้ประดิษฐานป้ายสถิตวิญญาณของบรรพบุรุษ เพื่อเซ่นไหว้ในวันตรุษสารท)

ที่นี้ นับเป็นบ่อนการพนันใหญ่ที่สุดภายในรัศมีห้าร้อยลี้

และก็คล้ายบ่อนการพนันในเมืองอื่น ๆ เช่นกัน เจ้าของบ่อนการพนันแห่งนี้ก็เป็นสายคนหนึ่งของขบวนการเร้นลับแห่งหนึ่ง

มันแซ่เจี่ย ผู้คนส่วนมากต่างเรียกมันเป็นเจี่ยตั้วเอี๊ย สหายที่ออกจะใกล้ชิดกับมัน เรียกมันว่าเล่าเจี่ย ดังนั้น นามดั้งเดิมของมันเรียกว่ากระไรถูกเลือนลืมไปทีละน้อย จนไม่มีผู้จำได้

กับเจ้าของบ่อนการพนัน ความจริงชื่อแซ่ก็มิใช่เป็นเรื่องจำเป็นเลย

มันแม้แซ่เจี่ย (เสียงเดียวกับปลอม) แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเล่นโกงในบ่อนของมัน มิเช่นนั้น บรรดาบริวารที่มันเลี้ยงเอาไว้ ก็จะเชิญคนผู้นั้นด้วยมารยาทอันนอบน้อมให้ไปรอที่ด้านนอก

รอจนคนผู้นั้นฟื้นคืนสติจากสลบไสล มักจะพบเห็นตัวเองนอนอยู่ในร่อง

น้ำครำ

จากนั้น มันก็พบเห็นกระดูกซี่โครงหักไปสามซี่

อย่างน้อยสามซี่!

ภายในของสิ่งก่อสร้างนี้ ย่อมโอ่อ่าภูมิฐานกว่าทางภายนอกมากนัก และน่าสนใจกว่ามากนัก

ในห้องโถงที่มีประทีปโคมไฟสว่างไสว ปกติมักมีผู้คนแบบฉบับต่าง ๆ มาแออัดกันคับคั่ง ตั๋วแลกเงินที่เป็นปึก เบี้ยแทนเงินที่เป็นกอง เงินแท่ง ทองแท่งเป็นกลุ่ม ๆ ก้อน ๆ เคลื่อนไหวอยู่ในมือที่สั่นระริกมีหยาดเหงื่อของผู้คนเหล่านั้น

ในจำนวนนั้น ย่อมมีส่วนมากที่เมื่อถึงตอนสุดท้าย จะไหลเวียนเข้าไปในมือของเจ้ามือ ดังนั้น มือของเจ้ามือจะต้องแห้งสะอาดยิ่ง มั่นคงอย่างยิ่งตลอดกาล

เตี้ยบ้อกี่สวมชุดฤดูใบไม้ผลิที่เพิ่งตัดใหม่ เดินฝ่าสายลมที่อบอุ่นจากทางภายนอกเข้ามาในห้องโถงใหญ่ซึ่งมีโคมไฟสว่างไสว

ตอนแรกเริ่ม รู้สึกร้อนอึดอัดอยู่บ้าง แต่ทว่าบรรยากาศอันคึกคักของภายในห้องโถง สามารถบันดาลให้ลืมความร้อนไปได้อย่างรวดเร็ว

จะเข้ามาในห้องโถงใหญ่นี้ได้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก

บ้อกี่ย่อมเป็นเพราะมี 'สหาย' ที่คุ้นเคยต่อสถานที่แห่งนี้พามา มันต้องให้เงินห้าสิบตำลึงและอาหารค่ำที่สมบูรณ์อย่างยิ่งอีกมื้อหนึ่ง จึงคบกับ 'สหาย' ผู้นี้ได้

อาภรณ์ที่สมส่วนสัด บันดาลให้มันดูแล้วมีประกายเปล่งปลั่งสง่างาม นับเป็นแบบฉบับของกงจื้อกรุ้มกริ่มที่มีเงินทองมากหลายอย่างแท้จริง

กับคนเช่นนี้ มิว่าไปในสถานที่แห่งใด ความจริงต้องเป็นเป้าสะดุดตาอย่างยิ่งอยู่แล้ว

อย่าว่าแต่ระหว่างนี้บ้อกี่ยังได้มีชื่อที่เหนือธรรมดาตามบ่อนการพนันต่าง ๆ โดยถูกเรียก

"เสือดาวโชคดี"

นั่นคือฉายาที่นักเลงการพนันทั้งหลายลอบตั้งให้ เนื่องเพราะบ้อกี่ทอดแต่ลูกเต๋าที่มีแต้มเป็นเสือดาวอยู่เสมอมา

ปกตินักการพนันเป็นต้องเคลื่อนไหวถ่ายเทกันอยู่ไปมา ในบ่อนการพนันนี้ก็มีนักพนันที่มาจากบ่อนอื่น ๆ เข้าเล่นด้วย

บ้อกี่เดินเข้ามามินานนัก ในหมู่ผู้คนก็มีความเคลื่อนไหวที่ไม่เล็กนักเกิดขึ้น

"เสือดาวโชคดีมาแล้ว"

"ท่านเดาดู วันนี้มันจะทอดหกแต้มทั้งสามลูกได้อีกหรือไม่?"

"หรือท่านคิดจะพนันกับเรา?"

"พนันอย่างไร?"

"เราใช้หนึ่งร้อยตำลึงพนันของท่านห้าสิบตำลึง พนันว่าวันนี้มันยังต้องทอดได้เสือดาวหกแต้มอีก"

"ท่านไฉนมีความมั่นใจปานนี้?"

"เนื่องเพราะเราเคยเห็นมันทอดมาเก้าครั้งแล้ว"

"เก้าครั้งล้วนเป็นเสือดาวหกแต้ม?"

"ใช่ทั้งเก้าครั้ง"

ผู้คนที่มุงอยู่ในโต๊ะใหญ่ที่สุดพลันกระจายออกจากกัน เปิดทางให้บ้อกี๋เดินเข้าไป

แต่ละคนต่างมองดูมือของบ้อกี๋

ดูว่ามือทั้งคู่นั้นมีคาถาอาคมใดกันแน่? จึงสามารถทอดเป็นเสือดาวหกแต้มทุกครั้งไป

มือทั้งสองของบ้อกี๋มีนิ้วเรียวงามทรงพลัง เล็บตัดเกรียนไว้สะอาดเรียบร้อย ดูแล้วไม่ผิดกับมือของผู้อื่นเลย

เจ้าของมือทั้งสองนี้ ดูไปก็เป็นบุรุษหนุ่มที่เรียบ ๆ ร้อย ๆ คม ๆ สัน ๆ อยู่

มิว่าท่านจะสังเกตอย่างไร บ้อกี๋ต่างไม่คล้ายเป็น 'หมอ' ในการพนัน

ผู้คนทั้งหลายไม่ปรารถนาอย่างจริงจัง ให้บ้อกี๋ถูกบรรดาอันธพาลที่เจ้าของบ่อนเลี้ยงไว้ 'เชิญ' ออกไปทางนอกบ่อนเลย

ในความรู้สึกนึกคิดของนักการพนันทั้งหลาย ต่างหวังจะได้เห็นผู้กล้าหาญสักคน มาโค่นเจ้ามือของบ่อนให้ล้มละลายไป

บ้อกี๋เดินเข้ามาท่ามกลางการจับจ้องสนใจของผู้คนทั้งหลาย ด้วยสีหน้าระรื่นแจ่มใส ดุจกับเป็นดารายิ่งใหญ่ก้าวออกมาสู่เวทีก็ปาน

บ้อกี๋มีทีท่าเยือกเย็นเป็นพิเศษ มีความมั่นใจต่อตัวเองเป็นอย่างยิ่ง กับการแสดงบทบาทในครานี้ มั่นใจแน่นอนเด็ดขาด

แต่เจ้ามือกลับเริ่มตื่นเต้นขึ้นบ้างแล้ว

บ้อกี๋แย้มยิ้มถาม

"โต๊ะนี้เล่นลูกเต๋าใช่หรือไม่?"

ย่อมใช่แน่นอน

ชามเคลือบเนื้อละเอียดใบใหญ่ที่มีลวดลายสวยงาม มีเต๋าสามลูก กำลังเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางแสงโคมไฟที่ลูบไล้

บ้อกี๋ถามขึ้นอีก

"ที่นี้จำกัดเดิมพันมากน้อยหรือไม่?"

เจ้ามือยังมิทันตอบ มีคนส่งเสียงขึ้นที่ด้านข้างก่อน

"สถานที่นี้ไม่จำกัดเดิมพัน"

"แต่ที่นี้ต้องพนันด้วยเงินสด หรือไม่ก็เป็นตั๋วแลกเงินจากร้านซัวไซ แม้เป็นอัญมณีเครื่องประดับ ยังต้องนำไปตีราคาก่อนจึงเล่นได้"

บ้อกี๋รับคำแล้วแย้มยิ้ม ล้วงตั๋วแลกเงินออกมาปึกหนึ่ง เป็นตั๋วแลกเงินจากร้านค้าเงินที่มียี่ห้อแข็งที่สุดในยุคนี้

จากนั้นจึงกล่าว

"ตาแรก ข้าพเจ้าขอพนันก่อนหนึ่งหมื่นตำลึง"

คำพังเพยโบราณมีว่าไว้ 'เงินถึงบ่อนการพนัน คนถึงลานประหาร'

ซึ่งก็เป็นความหมาย คนเมื่อถึงลานประหาร ไม่อาจนับเป็นคนได้อีกแล้ว เงินเมื่อถึงบ่อนการพนัน ก็ไม่อาจนับว่าเป็นเงิน

แต่หนึ่งหมื่นตำลึง อย่างไรก็เป็นเงินหนึ่งหมื่นตำลึง มิใช่เป็นหนึ่งหมื่นอีแปะเป็นเงินขาว ๆ หนึ่งหมื่นตำลึง!

หากใช้เงินหมื่นตำลึงนี้ไปทับคน อย่างน้อยพอจะทับตายได้หลายคน

หมู่ผู้คนเริ่มเกิดความเคลื่อนไหวขึ้นอีกครา ผู้คนที่ความจริงเล่นอยู่ตามโต๊ะอื่น ๆ ต่างพากันเลิกเล่น มาล้อมที่โต๊ะนี้ไว้จนแน่นหนา เพื่อดูความครึกครื้นให้เป็นขวัญตา

เจ้ามือกระแอมเสียงแหบแห้งหลายครั้ง แล้วจึงกล่าว

"พนันได้เสียกันตาเดียว?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะแย้มยิ้ม เจ้ามือถามอีก

"ยังมีผู้อื่นลงเดิมพันหรือไม่?"

ไม่มีแล้ว เจ้ามือจึงกล่าว

"พนันกันตัวต่อตัว ทอดตาเดียวเห็นผล ผู้ใดทอดได้เสือดาวก่อน ไม่มีโอกาสให้ไล่"

บ้อกี๋ผงกศีรษะถาม

"ผู้ใดทอดก่อน?"

ปลายจมูกของเจ้ามือมีเหงื่อซึมออกมาเป็นมันระยับ กระแอมอีกหลายครั้ง จึงได้เปล่งเสียงที่มันไม่ยินยอมอย่างยิ่งกล่าว

"ท่านทอดก่อน"

ลูกค้าทอดก่อน แต้มเท่ากันเจ้ามือกิน นี่เป็นกฎของบ่อนการพนัน มิว่าเป็นบ่อนใด ๆ ก็ใช้กฎเช่นเดียวกัน

บ้อกี๋หัวร่อเบา ๆ หยิบเต๋าทั้งสามลูกขึ้นมาโยนลงในชามด้วยทีท่าเป็นธรรมดามิได้ตั้งใจ

ผู้ชมความครึกครื้นทางด้านข้าง เริ่มส่งเสียงโห่ร้องสนับสนุนบ้อกี๋ขึ้นแล้ว

"หกสามลูก"

"เสือดาวใหญ่"

เสียงตวาดยังมิทันขาดหาย เต๋าก็ได้หยุดลงแล้ว เป็นแต้มเสือดาวที่มีหน้าหกทั้งสามลูกจริง ๆ

เสียงตวาดพลันกลับกลายเป็นเสียงโห่ร้องชมเชยดังสนั่นหวั่นไหว จนแทบจะทลายเพดานห้องออกไปก็ปาน

เจ้ามือเช็ดเหงื่อตลอดเวลา คล้ายยิ่งเช็ดเหงื่อยิ่งทะลักออกมา

แต่บ้อกี๋กระทั่งหางตาก็ยังมิได้กะพริบ คล้ายดั่งว่าทราบผลที่จะเกิดขึ้นมาอยู่แต่แรกก็ปาน

คล้ายดั่งคำนวณออกแต่แรก การทอดของมันในครานี้ จะต้องมีแต้มเช่นนี้เกิดขึ้นแน่นอน

เจ้ามือได้เริ่มนับเงินเตรียมจะใช้อยู่แล้ว แต่ตาทั้งคู่ของมันกลับสอดส่ายอยู่ไปมาตลอดเวลา

ขณะนั้น พลันมีมือข้างหนึ่งมาแตะลงบนไหล่บ้อกี๋ เป็นมือที่ทั้งใหญ่ทั้งหยาบ หลังมือมีเส้นเลือดขึ้นโปน นิ้วทั้งสี่แทบจะสั้นยาวเทียบเท่ากัน เรียบลื่น ไม่มีเล็บเลยสักนิ้วเดียว

แม้นับเป็นคนที่มิเคยฝึกวิชาบู๊ก็ต้องดูออก ที่มือข้างนี้ฝึก ต้องเป็นวิชาทิซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายเหล็ก) แน่นอน

แม้นับว่าคนไม่เคยถูกต่อยตีก็ต้องคาดคิดออก หากถูกมือเช่นนี้ฟาดเข้าสักฉาดหนึ่ง รสชาติมันต้องไม่น่าทนทานเป็นแน่นอน

เสียงหัวร่อและเสียงโห่ร้องสงบงันไปทันที ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่เงียบงันวังเวงดั่งสุสานร้าง

มีแต่คนผู้นั้นยังหัวร่ออยู่ จ้องหน้าบ้อกี๋พลางหัวร่อกล่าว

"ตั้วเอี๊ยท่านแซ่ไร?"

"เราแซ่เตี้ย"

"อ้อ ที่แท้คือเตี้ยกงจื้อ เลื่อมใสมานานเลื่อมใสมานาน"

แต่สีหน้าของมันไม่มีเค้าของความ 'เลื่อมใส' แม้สักน้อยนิด ใช้หัวแม่มือของมืออีกข้างหนึ่งชี้ปลายจมูกมัน พลางกล่าวต่อ

"เราแซ่ซุน ผู้อื่นต่างเรียกเราว่าซุนทิเจี้ย (ฝ่ามือเหล็ก)"

"ยินดีที่ได้รู้จัก"

"เราคิดจะขอเชิญเตี้ยกงจื้อไปสนทนากันที่ด้านนอกสักครู่"

"สนทนาเรื่องอันใด?"

"แล้วแต่สนทนา"

"ก็ได้ พนันอีกสักเที่ยวสองเที่ยว เราจะตามออกไป"

ซุนทิเจี้ยหน้าเครียดลงทันที เค้นเสียงกระด้าง

"เราเชิญท่านออกไปในตอนนี้"

สีหน้ามันพอเครียดลง ฝ่ามือที่มันแตะอยู่บนไหล่บ้อกี๋ ก็ได้บีบกระชับแนบแน่นทันที

แต่ละคนต่างหวั่นวิตกแทนบ้อกี๋จนมีเหงื่อซึมออกมา

ถูกมือเช่นนี้กำไหล่ไว้แนบแน่น แม้นับว่ากระดูกไหล่ไม่แหลกไป รสชาติของมันก็ไม่น่าทนทานเด็ดขาด

ไหนเลยจะคาด บ้อกี๋กระทั่งคิ้วยังไม่ขมวดสักน้อยนิด ยังคงกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

"หากท่านมีเรื่องจะต้องให้เราติดตามท่านออกไปสนทนาในตอนนี้ให้ได้ มาสนทนาในที่นี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน"

สีหน้าซุนทิเจี้ยเปลี่ยนแปรอีกครั้ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ให้เกียรติท่าน ท่านไม่ต้องการ จะต้องให้เราเปิดเผยกำพืดของท่านออกมาให้ได้ หากท่านมิใช่เป็น 'หมอการพนัน' อาศัยกระไรพอเดิมพันครั้งแรกก็เป็นเงินถึงหนึ่งหมื่นตำลึง?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มตอบ

"ประการแรก เนื่องเพราะเรามีเงิน ประการสอง เนื่องเพราะเราพอใจ ประการสาม เนื่องเพราะท่านเกี่ยวข้องบังคับไม่ได้"

ซุนทิเจี้ยแผดเสียงด้วยโทสะ

"เราพาลจะบังคับ"

เสียงดัง ฝ่ามือเหล็กของมันตวัดฟาดฉาดเข้าใส่ใบหน้าบ้อกี๋ทันที

มันฟาดไม่ถูก

เนื่องเพราะร่างของมันได้ปลิวออกไปเสียก่อน

บ้อกี๋เพียงสะบัดข้อมือเบา ๆ ร่างมันก็ปลิวละลิ่วข้ามศีรษะคนไปหลายสิบคน กระแทกใส่เสากลางห้องดังสนั่นหวั่นไหว กระแทกจนศีรษะแตก โลหิตทะลักออกมาโซมหน้า

ครานี้เห็นทีแย่แน่แล้ว บ่อนการพนันปั่นป่วนจนวุ่นวายไปทันที อันธพาลที่หน้าโหดเหี้ยมดุดันจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดคน พากันโถมเข้ามาในทิศทางนี้ดุจพยัคฆ์ร้ายทะยานเข้าหาเหยื่อ

แต่พยัคฆ์ร้ายเหล่านี้ในสายตาของบ้อกี๋ เป็นเพียงสุนัขป่วยเท่านั้น

ขณะบ้อกี๋เตรียมจะให้บทเรียนกับสุนัขป่วยไปจดจำสักเล็กน้อย พลันมีเสียงตวาดเบา ๆ ดังแว่วออกมาจากหลังม่านของประตูหลัง

"หยุดไว้!"

ม่านที่แขวนอยู่หน้าประตู เป็นต่วนเนื้อดีปักรูปโบตั๋นอันสวยงาม

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านเป็นมัน สวมอาภรณ์สวยงามสูงค่า มือถือกล้องยาหยกสีเขียวสดใส ยืนอย่างโอ่อ่าภาคภูมิอยู่ที่หน้าประตู

เสียงทั้งมวลพลันสงบงันลงอีกครั้ง ผู้คนทั้งหลายต่างกังวลแทนบ้อกี๋ยิ่งกว่าเดิม

บัดนี้ กระทั่งเถ้าแก่เจี่ยก็เสนอหน้าออกมาแล้ว บ้อกี๋คิดจะออกไปจากบ่อนโดยปลอดภัยไม่เป็นอันตราย น่ากลัวต้องยากเข็ญอย่างยิ่ง

"ถอยออกไป"

เถ้าแก่เจี่ยนับว่ามีอำนาจของเถ้าแก่ใหญ่อยู่จริง ๆ เพียงโบกมือเบา ๆ บรรดาสุนัขป่วยทั้งฝูง พากันล่าถอยออกไปอย่างว่าง่ายทันที

เถ้าแก่เจี่ยส่งเสียงดัง ๆ

"ไม่มีเรื่อง ไม่มีเรื่อง ไม่มีเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ท่านทั้งหลายเล่นต่อไปได้เต็มที่ หากจะดื่มสุรา เราเป็นผู้เชิญเลี้ยงเอง"

ปากมันส่งเสียงว่ากล่าว เท้าของมันเดินมาจนถึงเบื้องหน้าบ้อกี๋ กวาดมองขึ้น ๆ ลง ๆ สองครั้ง ใบหน้าที่มีแต่เนื้อด้านจนเหี้ยมเกรียม พลันปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย แล้วกล่าว

"ท่านคือเตี้ยกงจื้อ?"

"ใช่ ข้าพเจ้าแซ่เตี้ย"

"ข้าพเจ้าแซ่เจี่ย พวกสหายต่างเรียกข้าพเจ้าว่าเล่าเจี่ย ก็คือเจ้าของบ่อนการพนันเล็ก ๆ นี้เอง"

"เถ้าแก่เจี่ยใช่คิดจะเชิญข้าพเจ้าออกไปสนทนาทางภายนอกกระมัง?"

"มิใช่ภายนอก เป็นภายใน"

มันใช้กล้องยาหยกของมันชี้ไปทางประตูที่มีผ้าม่านเป็นต่วนปักรูปโบตั๋นกล่าวต่อไป

"ในนั้นมีสหายท่านหนึ่ง ใคร่จะขอพนันกับเตี้ยกงจื้อสักตาสองตา"

"พนันมากเท่าใด?"

เถ้าแก่เจี่ยแย้มยิ้มตอบ

"ไม่จำกัดเดิมพัน ยิ่งมากยิ่งสมใจ"

บ้อกี๋หัวร่อด้วยความสมใจ แล้วกล่าว

"จะหาข้าพเจ้าสนทนาเรื่องอื่นใด ข้าพเจ้าอาจไม่มีเวลา จะหาข้าพเจ้าเล่นการพนันข้าพเจ้ายินดีร่วมสนองในทุกเวลา"

"อย่างนั้นประเสริฐสุด"

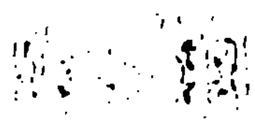

บ้อกี๋กับเถ้าแก่เจี่ยพากันลับหายไปที่หลังม่านแล้ว ผู้คนทั้งหลายในห้องโถงเกิดการซุบซิบกันขึ้นอีกครา

"เป็นผู้ใด? ถึงกับกล้ามาพนันกับเสือดาวโชคดี ไยมิใช่เป็นประคองหมูอ้วนให้ถึงบ้าน?"

คนที่อยู่ด้านข้างแค่นหัวร่อ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านทราบได้อย่างไร ทางหลังม่านจะมีคนรอเล่นการพนันกับมันจริง ๆ ที่รอมันอยู่ในนั้น ไม่แน่ว่าจะเป็นดาบคมกริบเล่มหนึ่ง เสือดาวโชคดีพอเข้าไปในครานี้น่ากลัวจะต้องกลายเป็นเสือดาวตายเท่านั้น"

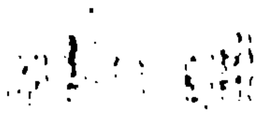

ในห้องไม่มีดาบ มีแต่คน

รวมทั้งตัวเถ้าแก่เจี่ยมีอยู่กันเก้าคน แปดคนยืน หนึ่งคนนั่งอยู่

ชายฉกรรจ์แปดคนที่ยืน มิใช่เป็นเสื้อผ้าสีสันสดใสสวยงาม ทีท่าเหี้ยมหาญบึกบึน ก็เป็นชายกลางคนที่ตามีประกายแวววาว บอกเค้าฉลาดปราดเปรื่อง ดูท่าทีไม่มีสักผู้หนึ่งที่มิใช่เถ้าแก่ใหญ่

ส่วนผู้นั่งอยู่บนเก้าอี้ประดับมุกตัวงาม กลับเป็นชายชราที่เตี้ยเล็กผอมแห้ง ใบหน้าเหลืองซีดเหลือหนังหุ้มกระดูกของมัน มีตาสามเหลี่ยมเล็ก ๆ คู่หนึ่ง ริมฝีปากมีหนวดหร็อมแหร็ม ปลายคางมีเคราคล้ายแพะ ผมขาวประปรายของมันแทบจะร่วงลงหมดสิ้นแล้ว

หากบอกว่าเฒ่าผู้นี้เป็นแพะ กลับมิสู้บอกมันเป็นวานรจะใกล้เคียงกว่า

แต่ความภูมิฐานของมัน กลับยังเหนือกว่าทุกผู้คนเสียอีก แปดคนที่ยืนรายล้อม ต่างมีท่าทีพินอบพิเทาต่อมันอย่างยิ่ง ไม่มีทีท่ากล้าชะล่าเลินเล่อเลย

บ้อกี่ต้องเย็นวาบแต่ปลายเท้าจนถึงสันหลัง

"หรือเฒ่าที่มีเค้าไม่สะดุดตาผู้นี้ ก็คือตู้อ๊วง (ราชาพนัน) อันมีชื่อกระเดื่องทั้งใต้เจ็ดเหนือสิบสามมณฑล?"

ในแต่ละแขนงวิชา ต่างมีราชา (จ้าว) อยู่ การพนันก็เป็นเช่นเดียวกัน

ตู้อ๊วงแซ่เจียว มิว่าผู้รู้จักมันหรือไม่รู้จัก ต่างต้องยกย่องมันว่าเจียวซิกไท้เอี้ย (จ้าวนายใหญ่ท่านที่เจ็ด)

ในวิชาชีพการพนัน เจียวซิกไท้เอี้ยมิเพียงมีชื่อยิ่งใหญ่เกรียงไกรเท่านั้น ยังมีศักดิ์ฐานะสูงส่งอีกด้วย

ชั่วชีวิตของเจียวซิกไท้เอี้ย พนันครั้งใหญ่ครั้งย่อยมาไม่ต่ำกว่าสิบหมื่นครั้ง ฟังว่า มิเคยเสียเลยสักครั้ง...อย่างน้อยหลังจากอายุสามสิบปีแล้ว มิเคยเสียมาเลยสักครา

เจียวซิกไท้เอี้ยตอนนี้มีอายุเจ็ดสิบเอ็ดปี

เจียวซิกไท้เอี้ยมิเพียงเชี่ยวชาญในการพนันเท่านั้น สายตายิ่งชั่วร้ายกว่า มิว่าเป็นหมอใหญ่ หมอเล็ก หมอลวดลาย หรือเป็นหมอผู้เชี่ยวชาญ ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้ามาเล่นลวดลายต่อหน้ามันสักครั้ง เนื่องเพราะมิว่าจะเล่นลวดลายเยี่ยงไร เจียว-ซิกไท้เอี้ยเพียงมองปราดเดียวก็สังเกตออกได้

ในวันเกิดครบรอบหกสิบหกปีของเจียวซิกไท้เอี้ย ก็ได้ล้างมือในชามอ่างทองถอนตัวออกพักผ่อนโดยสุขสงบ

...ฟังว่า เจียวซิกไท้เอี้ยปรากฏตัวอีก เป็นเพราะถูกโป้ยกิมกัง (แปดวชิระ) ซึ่งเป็นศิษย์ของท่านเชิญออกมา

...ท่านผู้เฒ่าที่มีวัยสูงปูนนั้น ศักดิ์ศรีสูงปานนั้น ยังจะออกมาทำกระไร?

...ออกมารับมือกับเสือดาวโชคดีตัวนั้น ท่านผู้เฒ่าก็มีความปรารถนาต้องการเห็น เสือดาวมีโชคดีเยี่ยงไรกันแน่ ถึงกับสามารถทอดแต้มหกทั้งสามลูกได้ทุกครั้ง

บ้อกี๋ได้ทราบข่าวนี้อยู่นานแล้ว แน่นอน ย่อมทราบจากปากคำของ 'สหาย' ผู้นั้น

แต่บ้อกี๋กลับนึกไม่ถึง ราชาการพนันที่มีชื่อสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งสิบสามมณฑล ถึงกับจะเป็นเฒ่าซอมซ่อที่ผ่ายผอมแห้งกรังเยี่ยงนี้

เจียวชิกไท้เอี้ยใช้มือที่มีเล็บยาวร่วมสามนิ้ว ประคองกล้องยาเงินบริสุทธิ์ขึ้นมาดูดครอก ๆ สองคำแล้ว จึงได้หัวร่อให้กับบ้อกี๋พลางเชิญ

"เชิญนั่ง เชิญนั่ง"

บ้อกี๋ย่อมนั่งลง เพราะมิเคยมีนิสัยยืนต่อหน้าผู้อื่นใดมาก่อนเลย

เจียวชิกไท้เอี้ยหยีตาดูบ้อกี๋ หยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านผู้นี้คือเตี้ยกงจื้อ"

"ท่านแซ่ไร?"

"เราแซ่เจียว อยู่ในอันดับเจ็ดของครอบครัว ดังนั้น ผู้อื่นจึงเรียกเราว่าเจียวชิก"

บ้อกี๋ไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด คล้ายดั่งมิเคยได้ยินนามนี้มาก่อนเลยก็ปาน

เจียวชิกไท้เอี้ยหัวร่อเบา ๆ กล่าวต่อ

"ฟังว่าเตี้ยกงจื้อระหว่างนี้มีโชคดีอย่างยิ่ง?"

"ยังพอไปได้"

"มิทราบเตี้ยกงจื้อจะยอมให้เกียรติแก่เฒ่าซอมซ่อ เล่นกันสักครั้งสองครั้งหรือไม่?"

"พนันกระไร?"

"ย่อมเป็นพนันลูกเต๋า"

บ้อกี๋ก็หัวร่อกล่าว

"พนันอย่างอื่น ข้าพเจ้าอาจยังมิกล้าร่วมสนอง พนันทอดลูกเต๋า ข้าพเจ้ามิเคยปฏิเสธมาเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะตอนข้าพเจ้าพนันลูกเต๋า มักมีโชคดีเป็นพิเศษ"

เจียวชิกไท้เอี้ยพลันเบิ่งตาที่หยีอยู่ตลอดเวลาของมันขึ้น จ้องมองดูบ้อกี๋แน่วนิ่ง

พอตาสามเหลี่ยมของมันเบิกโพลง ก็คล้ายมีประกายสายฟ้าพวยพุ่งออกมา ผู้ที่เห็นในคราแรก จะต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่แน่

บ้อกี๋มิได้ถูกขู่ขวัญให้สะดุ้งเฮือกใหญ่แน่

ตขนสายตาของเกียงซีถลึงจ้องมองมา บ้อกี๋ยังมิได้ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

บ้อกี๋นับเป็นคนที่ยากจะถูกขู่ขวัญให้สะดุ้งมาแต่กำเนิด

เจียวชิกไท้เอี้ยเบิ่งตาจ้องมองบ้อกี๋อยู่ชั่วขณะ จึงได้หยีลงอีกคราพลางกล่าว

"แต่ทว่า ฝีมือมักจะแปรเปลี่ยนได้อยู่เสมอมา โชค บางครั้งอาจกลับกลายเป็นเลวร้ายก็มี คนโชคร้าย บางครั้งก็อาจกลายเป็นโชคดีได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มีแต่คนประเภทเดียวเท่านั้น ที่โชคจะไม่เปลี่ยนแปรไปตลอดกาล"

"คนเช่นไร?"

"คนที่ไม่อาศัยโชค"

"ไม่อาศัยโชค อาศัยกระไร?"

"อาศัยฝีมือที่พลิกแพลง"

มันใช้มือที่รักษาด้วยความทะนุถนอม กรีดเป็นท่วงท่าสวยงามอย่างยิ่ง แล้วจึงได้กล่าวช้า ๆ สืบไป

"เพียงมีฝีมือน้อยนิดก็พอแล้ว"

บ้อกี๋มีทีท่าคล้ายไม่เข้าใจเลยก็ปาน ถามอย่างโง่เขลา

"ฝีมือพลิกแพลงเยี่ยงไร?"

เจียวชิกไท้เอี้ยก็คล้ายถือบ้อกี๋ไม่เข้าใจจริง ๆ ถึงกับอธิบายให้

"ฝีมือที่ควบคุมลูกเต๋า"

หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ลูกเต๋าเป็นของง่ายดายอย่างยิ่ง ทั้งไม่มีชีวิตและไม่มีสมอง ขอเพียงท่านมีฝีมือที่พลิกแพลงเพียงเล็กน้อย ท่านจะให้มันเป็นอย่างไร มันก็เป็นเยี่ยงนั้น"

บ้อกี๋หัวร่อแล้ว คล้ายดั่งยังมิใคร่เชื่อถือนัก ถามอีกว่า

"ในโลกมีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ?"

"มีแน่นอน"

"ท่านเป็นหรือไม่?"

เจียวชิกไท้เอี้ยหยีตาแย้มยิ้มตอบ

"ท่านต้องการดูหรือไม่?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

"ได้!"

เจียวชิกไท้เอี้ยตอบแล้วปรบมือเบา ๆ ฉาดหนึ่ง เถ้าแก่เจี่ยรีบประคองชามใหญ่ใบหนึ่งมา ในชามมีลูกเต๋าที่โปร่งใส สลักไว้อย่างสวยงามอยู่สามลูก

เถ้าแก่เจี่ยกล่าว

"ชามนี้เป็นเคลือบที่เผาจากเตาดีที่สุดในกังไส ส่วนลูกเต๋าเป็นชั้นยอดจากร้านป้อเจี๊ยะแจที่เก่าแก่อยู่ทางเยื้องปากซอยเฮ้งกัวหูในนครหลวง"

เจียวชิกไท้เอี้ยมีทีท่าพึงพอใจอย่างยิ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"ประเสริฐมาก การพนันมิเพียงเป็นหลักวิชาอันสูงส่งอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นการเสพสุขประการหนึ่ง อุปกรณ์มิอาจจะไม่พิถีพิถันเด็ดขาด"

บ้อกี๋กล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นพ้องโดยสิ้นเชิง"

"ที่สำคัญสุดประการหนึ่งคือ ป้อเจี๊ยะแจมีชื่อเสียงที่สูงส่งอยู่เสมอมา ลูกเต๋าที่สร้างออกมาจากร้าน ต้องมีน้ำหนักที่มาตรฐานแน่นอนเด็ดขาด และต้องไม่มีการถ่วงด้วยปรอทหรือตะกั่วโดยเด็ดขาดด้วย"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

เจียวชิกไท้เอี้ยยื่นมือที่มีเล็บยาวสามนิ้วออกไป คว้าเต๋าทั้งสามลูกในชามเคลือบขึ้นมา

ลูกเต๋าเมื่ออยู่กับมือมัน ก็คล้ายเป็นกระบี่ที่เข้าไปอยู่ในมือของเจี่ยเฮียวฮงที่เป็นยอดกระบี่แห่งยุค

ในด้านการพนัน เจียวชิกไท้เอี้ยไม่เสียทีที่ได้รับการยกย่องเป็นปรมาจารย์การพนันแห่งยุคจริง ๆ

ท่านโยนลูกเต๋าทั้งสามลูกลงไปเบา ๆ ด้วยฝีมือที่เป็นธรรมดา คล่องแคล่วและสวยงาม

บ้อกี๋กระทั่งดูก็ยังมิต้องดู ทราบทันทีว่าเต๋าทั้งสามจะต้องเป็นหกแต้มแน่นอน

เต๋าหยุดแล้ว เป็นหกแต้มทั้งสามลูกจริง ๆ

บ้อกี๋ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ดูท่าระหว่างนี้ท่านก็มือขึ้นไม่น้อย"

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าว

"นี่มิใช่เกี่ยวกับมือขึ้นหรือไม่ นี่เป็นฝีมือพลิกแพลง แต่ละคนต่างสามารถทอดเต๋าทั้งสามลูกให้เป็นหกแต้มขึ้นมา"

บ้อกี๋ร้องอ้อเป็นทีสงสัย เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าว

"ท่านไม่เชื่อ?"

บ้อกี๋หัวร่อมิตอบ เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวอีก

"ก็ได้ พวกท่านทดลองให้เตี้ยกงจื้อท่านนี้ดู"

เถ้าแก่เจี่ยเป็นคนทดลองก่อน

มันคว้าเต๋าทั้งสามลูกทอดลงไป เป็นหกแต้มทั้งสามลูกจริง ๆ

ต่อจากนั้น อีกเจ็ดคนต่างมาทอดกันครั้งหนึ่ง แต้มที่ทอดล้วนแล้วเป็นหกแต้มทั้งสามลูก

บ้อกี๋คล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว

เจียวชิกไท้เอี้ยถาม

"ท่านดูออกหรือไม่ว่าเป็นเรื่องราวใด?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะ

เจียวชิกไท้เอี้ยก็ได้ถือบ้อกี๋ดูไม่ออกจริง ๆ จึงกล่าวต่อ

"ในเต๋านี้อัดปรอทไว้ ขอเพียงผู้ที่รู้จักใช้ฝีมือเล็กน้อย ก็พอจะทอดให้มีหกแต้มทั้งสามลูกขึ้นอย่างง่ายดาย"

มันหยีตาลงหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ลูกเต๋าของป้อเจี๊ยะแจ แม้ไม่มีการปลอมแน่นอนเด็ดขาด แต่หากพวกเราเพียงส่งของกำนัลสักเล็กน้อยให้แก่นายช่างที่สร้างลูกเต๋านี้ สภาพก็ผิดกันแล้ว"

บ้อกี๋คล้ายดั่งฟังจนตะลึงลาน

เจียวชิกไท้เอี้ยหันไปถามชายกลางคนที่หน้าเหลืองซีดโหนกแก้มสูงชันผู้หนึ่งว่า

"ครั้งก่อนท่านกำนัลกระไรให้นายช่างผู้นั้น?"

ชายกลางคนกล่าวตอบอย่างนอบน้อม

"ตึกหลังใหญ่ที่ชานเมืองตะวันตก เป็นตึกที่ทั้งหน้าหลังมีเจ็ดช่วง พร้อมด้วยภาชนะเครื่องใช้ครบครัน บวกกับเงินบำนาญอีกปีละหนึ่งพันตำลึงจนชั่วชีวิตมัน"

เจียวชิกไท้เอี้ยถามอีก

"มันอยู่ในป้อเจี๊ยะแจ (อัญมณี) ปีหนึ่งมีรายได้มากน้อยเท่าใด?"

"ค่าแรงสามร้อยหกสิบตำลึง รวมทั้งเงินเพิ่มประจำปี รวมแล้วยังไม่ถึงเจ็ดร้อยตำลึง"

เจียวชิกไท้เอี้ยจ้องมองบ้อกี๋พลางแย้มยิ้มกล่าว

"จนบัดนี้ ท่านย่อมเข้าใจเหตุผลนี้แล้วกระมัง?"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"หากมิใช่ท่านผู้เฒ่าอธิบายสั่งสอน ก่อน ๆ นี้ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ เต๋าลูกหนึ่งยังจะมีหลักวิชาที่มากหลายปานนี้อยู่"

"นักพนันทั้งแผ่นดิน ขอเพียงดูออกว่าเป็นเต๋าที่มาจากร้านป้อเจี๊ยะแจ ก็วางใจไปพนันโดยไม่ระแวงทันที ดังนั้น แม้ภรรยาของมันจะถูกผู้อื่นยึดไป มันยังคงยืนกรานว่าเสียเพราะโชคร้าย มิใช่ถูกคดโกงเด็ดขาด"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ความจริงพนันสิบครั้งต้องเสียเก้าครั้ง ผู้ที่ไม่เคยพนันเลย จึงเป็นผู้ที่ได้โดยแท้จริง"

"แต่ว่าท่าน..."

"โอ...เราถลำตกลงไปแล้ว เมื่อปีนขึ้นมาได้ก็มีโคลนแปดเปื้อนทั้งตัวเช่นกัน"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"แต่บุตรธิดาและพวกหลานของเรา กลับไม่เคยมีผู้ใดพนันเลยสักคนหนึ่ง"

"พวกนั้นล้วนไม่ชมชอบเล่นการพนัน?"

"การพนันเป็นที่ทุกคนต้องชมชอบ เพียงแต่ว่าพวกมันยิ่งรักมือของตัวเอง"

กล่าวช้า ๆ ต่อไปด้วยเสียงราบเรียบ

"ในบุตรสิบสามคนของเรา มีหกคนที่เหลือมือเพียงข้างเดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันลอบไปเล่นการพนัน"

"ดังนั้น ท่านจึงฟันมือพวกมันขาดไปข้างหนึ่ง?"

เจียวชิกไท้เอี้ยตอบเสียงราบเรียบ

"บุตรหลานของตระกูลเจียว ขอเพียงมีผู้ใดไปเล่นการพนัน พนันครั้งหนึ่งเราฟันมือมันขาดข้างหนึ่ง พนันสองครั้ง เราฟันเท้ามันขาดข้างหนึ่ง"

"พนันสามครั้งเล่า?"

"ไม่เคยมีผู้ใดไปพนันครั้งที่สาม ไม่มีเลยแม้สักคนเดียว"

บ้อกี่ฝืนยิ้มกล่าว

"หากข้าพเจ้าเป็นบุตรหลานตระกูลเจียว ข้าพเจ้าก็ต้องไม่กล้าเช่นกัน"

เจียวชิกไท้เอี้ยยิ้มพลางกล่าว

"แต่เราไม่คัดค้านผู้อื่นเล่นการพนันเด็ดขาด เนื่องเพราะผู้เล่นการพนันในโลกนี้ยิ่งนานยิ่งมาก ดังนั้นวันเวลาของพวกเราเหล่านี้ จึงยิ่งนานยิ่งสุขสบาย"

พลันหันไปถามเถ้าแก่เจี่ย

"ท่านมีบุตรธิดากี่คน?"

เถ้าแก่เจี่ยรีบแย้มยิ้มตอบ

"สิบเจ็ดคน"

"พวกมันแต่ละคน ใช้จ่ายปีละมากน้อยเท่าใด?"

"นอกจากเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) แล้ว แต่ละคนมีค่าใช้จ่ายเทียบเท่ากัน ปีละห้าร้อยตำลึง ส่วนเล่าตั้ว หนึ่งพันตำลึง"

เจียวซิกไท้เอี้ยผงกศีรษะ ถามอีก

"แล้วในครอบครัวของท่าน ปีหนึ่งต้องใช้มากน้อยเท่าใด?"

"นั่นก็ยากจะกล่าวแล้ว สรุปรวม น่ากลัวประมาณเจ็ดแปดพันตำลึง"

"แล้วค่าใช้จ่ายประจำวันของตัวท่านเอง?"

เถ้าแก่เจี่ยแย้มยิ้มประจบพลางตอบ

"ข้าพเจ้าแทบจะต้องมีการต้อนรับขับสู้ทุกวัน สหายทางกรมเมืองต้องรับมือคบหา บรรดาคนใกล้ชิดของขุนนางใหญ่และเชื้อพระวงศ์ก็ต้องประจบประแจง แต่ละปีอย่างน้อยต้องมีกว่าหนึ่งหมื่นตำลึงจึงเพียงพอ"

เจียวซิกไท้เอี้ยถอนใจกล่าว

"แต่ครอบครัวธรรมดาสามัญ ในปีหนึ่งเพียงมีร้อยตำลึง ก็อยู่อย่างสุขสบายยิ่งแล้ว"

หันมาถามบ้อกี๋อีก

"ท่านย่อมควรคิดได้ ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ของมันได้มาจากที่ใด?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะ พลันหัวร่อกล่าว

"แต่ค่าใช้จ่ายของข้าพเจ้า กลับได้มาจากที่นี้ของมัน"

"ดังนั้น เราจึงเห็นว่า ท่านเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์ ขอเพียงอย่าได้กระทำเกินเลยไป วันเวลาภายภาคหน้า จะต้องสุขสบายยิ่งกว่าพวกมันมากนัก"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่อัจฉริยะ และไม่มีฝีมือพลิกแพลง เพียงแต่มีโชคที่ออกจะดีกว่าผู้อื่นเท่านั้น"

เจียวซิกไท้เอี้ยหยีตาหัวร่ออีกแล้ว พลันคว้าเต๋าทั้งสามลูกในชามขึ้นมาทอดลงไป

ที่ท่านทอดในครานี้ ถึงกับมิใช่เป็นหกแต้มทั้งสามลูก แต่เป็นแต้มเล็กที่สุด...

หนึ่ง สอง สาม

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"มือของท่านตกแล้ว"

"ไม่ตก"

มือที่ว่างเปล่าข้างหนึ่งของมัน พลันมีเต๋าขึ้นมาอีกสามลูก ทอดลงไป

เต๋าทั้งสามลูกหลังเมื่อถูกทอดลงในชาม พอกระทบกับเต๋าสามลูกแรก แต้มหนึ่งสองสามของสามลูกแรกกลิ้งเบา ๆ เต๋าทั้งหกลูกล้วนกลายเป็นหกแต้มไปโดยสิ้นเชิง!

เจียวชิกไท้เอี้ยตวัดมืออีกครั้ง ในมือเปล่ากลับกลายเป็นมีเต๋าเพิ่มมาอีกหกลูก ทอดลงไปทั้งหกลูก เต๋าสิบสองลูกในชามต่างกลิ้งไปมา เมื่อหยุดลง ล้วนแล้วเป็นหกแต้มทั้งสิ้น!

บ้อกี๋คล้ายดั่งจ้องมองจนตะลึงลานไปอีกครา

เจียวชิกไท้เอี้ยหัวร่อกล่าว

"นี่ก็เป็นฝีมือพลิกแพลง ผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงในมือข้างหนึ่งพอจะซ่อนเต๋าอยู่หลาย ๆ ชุด โดยที่ผู้อื่นไม่มีทางสังเกตได้เด็ดขาด"

บ้อกี๋ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าก็สังเกตไม่ได้"

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวต่อ

"ดังนั้น แม้นับว่าในชามนี้เป็นลูกเต๋าที่แท้จริงชัด ๆ แต่พอถูกมันใช้ฝีมือพลิกแพลงเปลี่ยนไป ก็กลายเป็นเต๋าถ่วงแล้ว มันจะทอดกี่แต้มก็ต้องเป็นกี่แต้มดั่งความต้องการ"

บ้อกี๋กล่าว

"เต๋าทั้งสิบสองลูกนี้ ล้วนอัดปรอทถ่วงไว้หรือไร?"

"ท่านทดลองดูเอง"

บ้อกี๋หันมองเถ้าแก่เจี่ย เถ้าแก่เจี่ยใช้สองนิ้วคีบเต๋าลูกหนึ่งขึ้นมา เพียงบีบเบา ๆ ลูกเต๋าที่ปกติยังแข็งกว่าก้อนหิน ถึงกับแหลกไปในบัดดล ปรอทหยดหนึ่งร่วงหล่นลงไปบนพื้น กลิ้งหลุน ๆ อย่างสวยงาม

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าว

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

บ้อกี๋ถอนใจตอบ

"วิเศษ วิเศษอย่างไม่อาจเหนือกว่านี้ได้อีกแล้ว"

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวอีก

"ยังมีคนประเภทหนึ่ง ที่ฝึกวิชาลมปราณภายใน มีฝีมือที่ยิ่งเลิศพิสดาร แม้

นับว่าท่านทอดหกแต้มชัด ๆ มันพอจะใช้ลมปราณภายในกระแทกโต๊ะ แต้มในเต๋าก็เปลี่ยนทันที เปลี่ยนเป็นแต้มเล็กที่สุด"

หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่ในด้านเล่นการพนัน พฤติการณ์เยี่ยงนั้นออกจะเป็นการคดโกงที่ดื้อด้านเกินไป ผู้เชี่ยวชาญในการพนันที่แท้จริง ต้องไม่ใช้ฝีมือเยี่ยงนี้แน่นอนเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะการพนันเป็นเรื่องที่มีหลักวิชาอย่างยิ่ง และก็เป็นการเสพสุขชนิดหนึ่ง แม้นับว่าใช้ฝีมือบ้าง ก็ต้องใช้อย่างสวยงามมีศิลป์ มิอาจหักหาญตะกรุมตะกรามกินให้ผู้อื่นเสียโดยไม่ยินยอม"

ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ท่านจะต้องให้ผู้อื่นเสียจนนับถือทั้งปากทั้งใจ ผู้อื่นครั้งหน้าจึงจะมาอีก"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"นับว่ามีหลักวิชาอยู่จริง ๆ"

ดวงตาที่หยีลงของเจียวชิกไท้เอี้ย พลันมีประกายคมกล้าพุ่งวาบออกมาอีกครา เขม้นมองบ้อกี๋แล้วกล่าว

"แต่การพนันของพวกเราครั้งนี้ ย่อมมิใช่ใช้ฝีมือเช่นนี้"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"แม้นับว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าใช้ ข้าพเจ้าก็ใช้ไม่เป็น"

สีหน้าเจียวชิกไท้เอี้ยเครียดลงทันที กล่าวช้า ๆ

"พวกเราจะพนันก็ต้องพนันกันโดยยุติธรรม ไม่อาจใช้เล่ห์เหลี่ยมแม้สักน้อยนิด"

"ถูกต้อง"

เจียวชิกไท้เอี้ยหยีตาหัวร่ออีกครา

"ประเสริฐมาก อย่างนั้นเราก็ร่วมพนันกับเตี้ยกงจื้อสักหลายตา"

"ไยต้องพนันหลายตา? ตาเดียวบ่งชี้ได้เสีย ไยมิใช่ยิ่งรวบรัดสมใจ?"

เจียวชิกไท้เอี้ยเบิ่งตาขึ้นมองบ้อกี๋อีกครั้ง จนเนิ่นนานให้หลังจึงถาม

"ท่านพนันเพียงครั้งเดียว?"

"ขอเพียงสามารถบ่งชี้ผลได้เสียออกมา ครั้งเดียวก็พอแล้ว"

"ท่านจะพนันมากน้อยเท่าใด?"

"ข้าพเจ้าต้องดูก่อน ในตัวคล้ายดั่งพกมาไม่มากนัก"

ในโลกนี้ มีสักกี่คน
ที่สามารถกระทำถึงระดับ 'ธรรมดา' สองคำนี้ ?

✸

รอจนเมื่อกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแทงเข้าใส่จุดอ่อนที่มีเพียง หนึ่งเดียว
กระบี่ของอี้จับซาพลันมีการแปรเปลี่ยนขึ้นอีก
นั่นเป็นการแปรเปลี่ยนไปตามกระบวนท่าของกระบี่เอง
ซึ่งอุปมาก็คล้ายเป็นสายน้ำ ที่ไหลบ่าลงมาจากยอดเขา
ตอนไหลลงมา ท่านเห็นในระหว่างกลางมีช่องว่างอยู่ชัด ๆ
แต่ทว่า รอจนเมื่อท่านยื่นมือเข้าไป
สายน้ำก็ได้ไหลลงมาปิดช่องว่างนั้นจนสนิทอีกแล้ว

ISBN 974-7373-42-4

ดาบแดงปาก

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

ความคร่นคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน
ไม่มีแคร่อันนี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว

SANGSAN
PRAKARN CO., LTD.

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง
แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก... คนเล่า ?

โก้วเล้ง

ว. ณ เมืองลุง

2

"แต่ท่านก็ไม่ต้องนับถือเรา
ความจริงแล้วในร่างของแต่ละคนต่างมีแคร่เช่นนี้อยู่
เพียงแต่ว่าท่านไม่เห็นเท่านั้น"

ท่านเขม้นมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง คล้ายดั่งผู้เชี่ยวชาญกำลังชื่นชมโบราณวัตถุที่สวยงามสูงค่า กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ท่านก็เป็นคนป่วย ในร่างท่านก็มีแคร่ ดังนั้นท่านจึงมิได้ล้มลง"

ผู้เหย้ากล่าวต่อไป

"ท่านสวมใส่เครื่องแบบไว้ทุกข์ แสดงว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ ต้องมีคนใกล้ชิดที่สุดของท่านเสียชีวิตไป"

บ้อกี๋มีสีหน้าหมองคล้ำลง เมื่อคิดถึงการตายของบิดา หัวใจก็ปวดแปลบดั่งถูกกรีดเฉือน ปวดแปลบจนแทบไม่มีปัญญาทนทาน

"ใบหน้าของท่านร่วงโรยซีดขาว ดวงตามีแต่เส้นเลือดแดงฉาน แสดงว่าในใจท่านมิเพียงเจ็บช้ำรันทดเท่านั้น ยังเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นอีก

"ความโศกเศร้าและอาฆาตแค้น ต่างเป็นโรคประเภทหนึ่ง และท่านก็ได้ป่วยจนอาการหนักอย่างยิ่งแล้ว

"จวบจนบัดนี้ เท่าที่ท่านยังมิได้ล้มลง เนื่องเพราะท่านจะต้องล้างแค้น ดังนั้น มิอาจล้มลงไป"

บ้อกี๋กำหมัดแนบแน่นส่งเสียง

"ท่านมิได้ดูผิด"

"ความครุ่นคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน ไม่มีแคร่อันนี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว"

ลูก หมู วัว

โก้วเล้ง เขียน
ว. ณ เมืองลุง แปล

2

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

ISBN 974-7373-42-4

ศึกเสือหยกขาว เล่ม 2

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) พฤษภาคม 2536

จัดพิมพ์โดยได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล บรรณาธิการ

ดินหิน วาดภาพปก

เกรียงไกร ฟักทอง ออกแบบปก

ยุวดี สกุลจิตรานนท์ ศิลปกรรม

จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี และ หนูพร้อง ชูทอง ประจำกองบรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง)

แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กทม. 10110

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 350 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เสือตัวนี้สลักจากหยกสีขาว เนื้อละเอียด ฝีมือประณีต
มันคือเสือหยกขาวตัวหนึ่ง
เตี้ยบ้อกี่มิทราบมันมีคุณค่าปานใด สำคัญยิ่งยวดปานใด ซีคงเฮียวฮวงจึงต้องฝากฝังให้มันมอบต่อเซี่ยงกัวยิ่ม ก่อนจะลงมือฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม

บ้อกี่เพียงทราบ มันมีแต่ต้องฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม... ฆาตกรผู้ปลิดชีวิตบิดาของมัน ให้จงได้!

ต่อให้ทั้งแกเป้าที่เซี่ยงกัวยิ่มซ่อนตัวอยู่ เต็มไปด้วยภยันตรายเฉกเช่นถ้ำเสือวังมังกร บ้อกี่ก็จะบุกบั่นฝ่าฟันไป ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน!

นับแต่สำนักทั้งแกเป้าเป็นพันธมิตรกับสำนักเพ็กเล็กตึ้ง สถานภาพของสำนักไต้ฮวงตึ้งก็ยิ่งล่อแหลมต่อการถูกโค่นทำลาย ยิ่งเตี้ยกัง บิดาของบ้อกี่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยม เซี่ยงกัวยิ่มก็แปรพักตร์ไปเข้ากับฝ่ายทั้งแกเป้า อนาคตไต้ฮวงตึ้งก็มืดมนจริง ๆ อย่าว่าแต่ทั้งแกเป้ายังเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธลับอาบยาพิษ และเพ็กเล็กตึ้งเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธไฟ หากอาวุธลับอาบยาพิษผสมผสานอาวุธไฟเสร็จสมบูรณ์ ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน จะมีใครต้านทานไว้ได้!

แท้จริง บ้อกี่ก็คือทายาทฮั่วฮวงซัวจึง ซึ่งจะต้องสืบทอดภารกิจเป็นเสาหลักให้ไต้ฮวงตึ้ง แต่ขณะนี้ บ้อกี่ได้กระทำสิ่งใดบ้างในฐานะทายาท? หรือเพียงมุ่งแต่ล้างแค้น ล้างแค้น เป็นกิจส่วนตัวถ่ายเดียว เท่านั้น?

เซี่ยงกัวยิ่มหันหลังให้บ้อกี่
ในมือบ้อกี่มีกระบี่ โอกาสที่เฝ้ารอมานานได้มาถึงแล้ว!
ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกแทงออกไปแล้ว!
มิคาด กระบี่นี้มิได้แทงลงไป!
พริบตานั้น บ้อกี่นึกถึงสัจวาจาที่ให้ไว้กับซีคงเฮียวฮวง
เสือหยกขาว! เสือหยกขาว! ไฉนมีความสำคัญปานนี้ หรือมันซ่อนเร้นความลับสุดยอดอันใดไว้?

พริบตาที่เสือหยกขาวถูกฝ่ามือบีบแหลกละเอียด บ้อกี่ถึงกับพบว่า มันกลวงใน และซ่อนไว้ด้วยกระดาษม้วนหนึ่ง!
หรือนี่คือความลับสุดยอดที่จะสั่นสะเทือนวงการบู๊ลิ้ม ชนิดถล่มทลาย
หรือนี่คือความลับที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตบ้อกี่!!

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ – วิชาการ

ท้าพญามัจจุราช

เตี้ยบ้อกี๋ล้วงตั๋วแลกเงินออกมาปึกใหญ่ ยังมีทองคำที่ตีเป็นแผ่นบาง ๆ อีกปึกหนึ่ง

บ้อกี๋นับพลางถอนใจกล่าว สุดท้ายรำพึงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าพกมาไม่มากจริง ๆ รวมทั้งแผ่นทองคำ ก็มีเพียงสามสิบแปดหมื่น-ห้าพันตำลึงเท่านั้น"

นอกจากเจียวชิกไท้เอี้ยแล้ว สีหน้าของแต่ละคนต่างเปลี่ยนแปรไปทันที

แปดคนในห้องนี้ แม้แต่ละคนจะเป็นเศรษฐีใหญ่ในวงการพนัน แต่วางเดิมพันเล่นพนันครั้งเดียว ก็เป็นเงินสามสิบกว่าหมื่นตำลึงนี้ พวกมันกระทั่งได้ยินก็ยังมิเคยได้ยินเลย

เตี้ยบ้อกี๋พลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้านึกได้แล้ว ที่โต๊ะด้านนอกยังมีอยู่อีกสองหมื่นตำลึง พอดีรวมเป็นสี่สิบหมื่นตำลึง"

สีหน้าเถ้าแก่เจี่ยเปลี่ยนแปรไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ทางนอกยังมีอีกสองหมื่นตำลึง?"

"ใช่ หนึ่งหมื่นตำลึงเป็นทุนของข้าพเจ้า เจ้ามือยังสมควรต้องใช้ข้าพเจ้าอีกหมื่นตำลึง"

เจียวชิกไท้เอี้ยถึงกับไม่มีสีหน้าเปลี่ยนแปรจากเดิม กล่าวช้า ๆ

"ท่านก็ไปทางนอก นำเงินสองหมื่นตำลึงมาใช้ให้กับเตี้ยกงจื้อ"

เถ้าแก่เจี่ยน้อมกายรับคำ เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวอีก

"แล้วเลยไปดูที่ห้องบัญชี มีมากน้อยเท่าใดต่างนำมาให้หมดสิ้น"

เถ้าแก่เจี่ยน้อมกายรับคำอีกครา

ชายฉกรรจ์ที่รูปกายสูงใหญ่หน้าสีม่วงคนหนึ่งพลันส่งเสียง

"ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนลักกอออกไปดู"

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าว

"เลี่ยวเล่าโป้ย (ที่แปด) เป็นเพื่อนมันไปก็ดีอยู่ พอดีท่านก็มีการค้าอยู่ที่นี้ หากในห้องบัญชีมีไม่เพียงพอ ท่านออกไปหาเพิ่มเติมให้ครบ"

เลี่ยวเล่าโป้ยน้อมกายรับคำ

รอจนทั้งสองออกจากห้องไปแล้ว เจียวชิกไท้เอี้ยหันมาแย้มยิ้มถามบ้อกี๋อีกครั้ง

"เตี้ยกงจื้อคิดจะดูดกล้องยาน้ำสักคำหรือไม่?"

พอออกพ้นม่านประตู เลี่ยวเล่าโป้ยขมวดคิ้วกล่าวเบา ๆ

"เราไม่เข้าใจจริง ๆ คนเฒ่าก่อกวนลวดลายใดกันแน่?"

เถ้าแก่เจี่ยตอบ

"ท่านไม่เข้าใจเรื่องอันใด?"

"คนเฒ่าไฉนจึงบอกลวดลายพลิกแพลงเหล่านั้นให้กับตัวเชื้อโรค? ไฉนไม่ใช้ลวดลายเหล่านั้นไปจัดการรับมือมัน?"

"เนื่องเพราะท่านผู้เฒ่าทราบว่า เจ้าตัวเชื้อโรคต้องมิใช่เชื้อโรคเด็ดขาด"

"แต่ลวดลายของคนเฒ่า มันความจริงสังเกตไม่ออกแม้สักน้อยนิดเลย"

"มันกำลังแสดงบทบาทสุกรกินพยัคฆ์อยู่"

หยุดหัวร่อแล้ว เถ้าแก่เจี่ยกล่าวต่อไป

"แต่ผู้เฒ่าก็ไม่รวบรัดเลย ทั้งที่ทราบแน่ว่าไม่อาจอำพรางมัน ก็มิสู้พาลแสดงฝีมือให้มันดูสักสองสามท่า ขอเพียงมันรู้จักความร้ายกาจ กล่าววาจารื่นหูสักสองสามคำ ผู้เฒ่าไม่แน่จะยอมปล่อยมันผ่านมือสักครั้ง"

เลี่ยวเล่าโป้ยขมวดคิ้วกล่าว

"แต่เจ้าเด็กน้อยกลับพานมิรู้จักดีชั่ว"

"ดังนั้น ในความเห็นของเรา ผู้เฒ่าครั้งนี้จะต้องเตรียมลงมือจัดการต่อมันอย่างแน่นอน"

"แต่คนเฒ่ามิเคยลงมือมาเจ็ดแปดปีแล้ว ส่วนเจ้าเด็กน้อย..."

"ท่านวางใจ ขิงแก่ย่อมเผ็ดกว่า เห้งเจียแม้จะมีเจ็ดสิบสองแปลง ยังคงไม่อาจหนีออกจากฝ่ามือขององค์ยูไลไปได้ดอก"

แล้วเถ้าแก่เจี่ยย้อนถามอีก

"ท่านติดตามผู้เฒ่ามาก็ร่วมยี่สิบปีแล้ว เคยเห็นท่านพลาดพลั้งสักครั้งหรือไม่?"

"ไม่เคย"

ในที่สุด มันมีรอยยิ้มที่วางใจขึ้น หัวร่อกล่าว

"ไม่เคยเลยสักครั้ง?"

นอกจากเสียงครอก ๆ ในกล้องยาน้ำแล้ว ทั้งห้องไม่มีเสียงอื่นใดทั้งสิ้น ในใจของผู้คนทั้งหลายต่างครุ่นคิด

ต้องใช้ฝีมือเยี่ยงไร จึงสามารถพิชิตเสือดาวโชคดีตัวนี้ได้?'

ผู้คนทั้งหลายต่างคิดไม่ออก

วิธีต่าง ๆ ที่พวกมันสามารถคิดได้ ล้วนไม่มีความมั่นใจจะต้องได้ชัยแน่นอน

บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้ มีความหนักแน่นเกินไปจริง ๆ หนักแน่นจนผู้คนไม่มีปัญญาหยั่งตื้นลึกหนาบาง กระทั่งยังแทบบันดาลให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวอยู่เล็กน้อยอีกด้วย

หรือมันมีโชคดีเป็นพิเศษจริง ๆ?

หรือเนื่องเพราะมันเชื่อมั่น เจียวชิกไท้เอี้ยต้องไม่มีทางสังเกตออกว่ามันใช้ฝีมือเยี่ยงไร?

เจียวชิกไท้เอี้ยดูดกล้องยาทีละคำทีละคำ กระทั่งนัยน์ตาก็ยังพานพริ้มลงไปแล้ว

มันใช่ว่ามีความมั่นใจต้องได้ชัย? หรือยังคงคิดหาวิธีมารับมือต่อบุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้อยู่?

เตี้ยบ้อกี๋จ้องมองมันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายดั่งนักโบราณวัตถุกำลังพิจารณาวัตถุโบราณที่เพิ่งได้มาด้วยความพึงพอใจ กำลังพิสูจน์ดูว่าเป็นของแท้หรือของเทียม และก็คล้ายเป็นสุนัขจิ้งจอกน้อยกำลังพิจารณาดูท่วงท่าของจิ้งจอกเฒ่าหวังให้ตัวเองสามารถฝึกเคล็ดลับใดมาได้บ้างสักเล็กน้อย

เจียวชิกไท้เอี้ยก็ใช่กำลังลอบดูบ้อกี๋อยู่เช่นกันหรือไม่?

เถ้าแก่เจี่ยกับเลี่ยวเล่าโป้ยประคองตั๋วแลกเงินปึกใหญ่เข้ามาในห้อง เลือกฉบับราคาสองหมื่นตำลึงให้แก่บ้อกี๋ก่อน

"นี่คือสองหมื่นตำลึง"

"พวกท่านได้รวบรวมพอสี่สิบหมื่นตำลึงแล้ว?"

เถ้าแก่เจี่ยวางตั๋วแลกเงินลง ใบหน้าอดปรากฏแววภาคภูมิขึ้นเล็กน้อยมิได้

สามารถใช้ช่วงเวลาเพียงชั่วขณะ รวบรวมเงินมาได้ถึงสี่สิบหมื่นตำลึง นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายดายเด็ดขาด

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ดูท่าการค้าขายของเถ้าแก่เจี่ย นับว่ารุ่งเรืองอย่างยิ่งจริง ๆ"

เถ้าแก่เจี่ยก็หัวร่อตอบ

"นี่ความจริงก็เป็นการค้าขายที่รุ่งเรืองอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

"ประเสริฐมาก ตอนนี้พวกเราจะพนันกันอย่างไร?"

ชายกลางคนที่หน้าเหลืองซีดผู้นั้นกระแอมเบา ๆ ก่อน แล้วจึงกล่าว

"แต่ละอาชีพล้วนมีกฎระเบียบ การพนันก็มีกฎเช่นกัน"

บ้อกี๋ผงกศีรษะกล่าว

"ความจริงกระทำเรื่องราวใดก็ต้องมีระเบียบแบบแผนอยู่ กฎระเบียบของการพนันยิ่งเคร่งครัดกว่ามากนัก"

ชายกลางคนหน้าเหลืองซีดกล่าวอีก

"แต่มิว่าเป็นกฎเยี่ยงไร ย่อมต้องให้ทั้งสองฝ่ายเห็นพ้อง"

"ถูกต้อง"

"หากแม้นมีเพียงสองคนพนันตัวต่อตัว ก็ไม่อาจแบ่งเป็นเจ้ามือหรือลูกมือ?"

"ถูกต้อง"

"ดังนั้น ผู้ทอดก่อนมิว่าทอดได้แต้มใด อีกฝ่ายหนึ่งต่างพอจะทอดไล่ได้"

"หากแม้นทั้งสองฝ่ายต่างทอดแต้มเช่นเดียวกัน?"

"อย่างนั้นก็ถือเป็นเสมอ ยังต้องทอดอีกครั้ง"

"เยี่ยงนี้ไม่ประเสริฐ"

"มีที่ใดไม่ประเสริฐ?"

"หากแม้นทั้งสองฝ่ายทอดเป็นแต้มเดียวกันอยู่ตลอดเวลา ไยมิใช่ต้องทอดสืบต่อกันโดยไม่มีเวลาสุดสิ้นยุติ? แม้จะพนันกันอีกสามวันสามคืน ก็ไม่แน่จะปรากฏผลได้เสียออกมา"

"ท่านคิดเห็นเป็นอย่างไร?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"ผู้ทอดก่อนหากแม้นได้แต้มใหญ่ที่สุด ฝ่ายตรงข้ามมีแต่ต้องยอมแพ้"

แต้มใหญ่ที่สุดคือหกสามลูก มันเพียงยื่นมือทอดไป เต๋าก็ต้องเป็นหกสามลูกแน่นอน

ทั้งแปดคนต่างถลึงจ้องบ้อกี๋แน่วนิ่ง ส่งเสียงแทบพร้อมเพรียงกัน

"ผู้ใดทอดก่อน?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"เล่าเอี้ยจื้อท่านผู้นี้สูงทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิ ข้าพเจ้าย่อมสมควรให้ท่านเป็นผู้ทอดก่อน"

พอวาจานี้กล่าวมา แต่ละคนต่างตระหนกอย่างยิ่ง กระทั่งเจียวชิกไท้เอี้ยก็มีสีหน้าผิดคาดหมายจนเห็นชัด

เด็กน้อยผู้นี้วิกลจริตแล้ว? หรือว่ามีความมั่นใจในตัวเองเกินไป?

บ้อกี๋ไม่มีสีหน้าเปลี่ยนแปรสักน้อยนิด แย้มยิ้มกล่าว

"เชิญท่านก่อน"

เจียวชิกไท้เอี้ยเพ่งพิจารณาบ้อกี๋อีกเป็นครึ่งวัน พลันส่งเสียง

"เล่าตั้วนำลูกเต๋ามา"

ชายกลางคนหน้าเหลืองซีดรีบล้วงกล่องใบน้อยที่สลักจากหยกขาวออกมา

ในกล่องหยกขาวบุต่วนสีเหลือง มีลูกเต๋าหยกขาวสามลูก

ชายกลางคนกล่าว

"นี่เป็นลูกเต๋าหยกที่เป็นของจิ้มก้อง (ราชบรรณาการ) เป็นของชั้นสูงสุดที่สร้างจากมือของเถ้าแก่ร้านป้อเจี๊ยะแจเอง รับรองไม่มีถ่วงเด็ดขาด"

เจียวชิกไท้เอี้ยสั่ง

"ท่านนำไปให้เตี้ยกงจื้อดูก่อน"

ชายกลางคนน้อมกายรับคำ ประคองกล่องหยกยื่นเข้ามา แต่เตี้ยบ้อกี๋กลับใช้มือข้างหนึ่งผลักออกไป แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ต้องดู ข้าพเจ้าเชื่อถือเล่าเอี้ยจื้อท่านนี้ได้"

เจียวชิกไท้เอี้ยเขม้นมองเตี้ยบ้อกี๋อีกเป็นครึ่งวัน จึงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวช้า ๆ

"ประเสริฐมาก มีบุคลิกภาพที่ดี"

มันใช้สองนิ้วที่มีเล็บยาวร่วมสามนิ้ว คีบเต๋าสามลูกขึ้นมาวางไว้ในฝ่ามือ ถามเพื่อ

ความแน่ใจ

"ครั้งเดียวเห็นผลได้เสีย?"

เตี้ยบ้อกี๋รับคำ เจียวชิกไท้เอี้ยลุกขึ้นช้า ๆ เหยียดแขนข้างหนึ่งขึ้นไปตรงกับปากชาม ปล่อยลูกเต๋าในมือลงเบา ๆ

นี่เป็นการทอดที่เรียบร้อยที่สุด ต้องไม่มีผู้ใดยังจะแสดงทีท่าคลางแคลงสงสัยสักน้อยนิดได้

เสียงติงตังเบา ๆ เต๋าทั้งสามลูกกลิ้งลงไปในชาม เป็นเสียงสดใสดั่งระฆังเงินจริง ๆ

เต๋าทั้งสามลูกหมุนไม่หยุดยั้ง หัวใจของแต่ละคน กลับคล้ายหยุดเต้นไปแล้ว

ในที่สุด เต๋าหยุดลงแล้ว

หกทั้งสามลูก เป็นหกทั้งสามลูกจริง ๆ นับเป็นแต้มสูงสุดของการทอดลูกเต๋าที่กินหมดสิ้นทั้งวง

บ้อกี๋กลับหัวร่อขึ้นเบา ๆ

บ้อกี๋ยกมือปัดเสื้อเบา ๆ ทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าวสั้น ๆ

"ข้าพเจ้าแพ้แล้ว"

เมื่อกล่าวจบคำ ก็เดินออกไปโดยไม่เหลียวมองมาอีกเลยสักครั้ง

ในห้องเงียบจนวังเวงเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

ในห้องมีอยู่เก้าคน ปกติห้องที่มีอยู่ถึงเก้าคน มักจะไม่เงียบจนวังเวงเช่นนี้ได้

เก้าคนนี้มิเพียงไม่ใช่ใบ้เท่านั้น ยังล้วนแล้วมีคารมจัดจ้านอย่างยิ่ง มีฝีปากที่คมคายอย่างยิ่งอีกด้วย

พวกมันต่างมิได้เอ่ยปากกล่าวคำ เนื่องเพราะในใจของพวกมัน กำลังคิดถึงเรื่องรายหนึ่งอยู่

เสือดาวโชคดีผู้นั้น ไฉนจึงกระทำเรื่องเช่นนี้?

มิว่าผู้ใดต่างคิดไม่ถึง มันกล่าวคำ "ข้าพเจ้าแพ้แล้ว" ก็สะบัดหน้าออกไปทันที

ผลที่เป็นเช่นนี้ นับว่าฉุกละหุกเกินไป ผิดคาดหมายเกินไปจริง ๆ

จวบจนบ้อกี๋ไปอีกเนิ่นนาน เนิ่นนานอย่างยิ่ง เจียวชิกไท้เอี้ยจึงได้เริ่มสูบยาน้ำของท่านอีก สูบทีละคำทีละคำ จนเสียงดังครอก ๆ ขึ้นทำลายความเงียบไป

อีกเนิ่นนานให้หลัง ในที่สุด มีผู้หนึ่งอดมิได้ต้องแสดงความเห็นของตัวเอง

ออกมา ผู้เอ่ยปากคนแรกย่อมเป็นเลี่ยวเล่าโป้ย

"เราบอกกับพวกท่าน นี่เป็นเรื่องราวใดกัน? แพ้เป็นแพ้ ชนะก็เป็นชนะ เมื่อมันแพ้แล้ว ดังนั้นมันจึงไป

"มาตรว่ามันจะเสียอย่างรวบรัดสวยงาม ไปโดยรวบรัดสวยงาม แต่เมื่อมันเสียหมดสิ้นแล้ว ไม่ไปยังจะจับเจ่าอยู่ที่นี่ด้วยสาเหตุใด?"

ไม่มีผู้ใดต่อปากต่อคำ

นอกจากมัน ไม่มีผู้ใดเอ่ยปากเลย

เจียวชิกไท้เอี้ยดดกล้องยาน้ำทีละคำอยู่อีกครู่หนึ่ง จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"เล่าตั้ว ท่านมีความเห็นเป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

เล่าตั้วก็คือชายกลางคนที่หน้าเหลืองซีดผู้นั้น มันแซ่ปึง มีศักดิ์เป็นเล่าตั้วของบรรดาโป้ยตั้วกิมกัง (แปดวชิระ) อันเป็นศิษย์รักของเจียวชิกไท้เอี้ย

ปึงเล่าตั้วลังเลชั่วขณะจึงตอบ

"ข้าพเจ้าคิดไม่ออก"

"ไฉนคิดไม่ออก?"

"ที่เล่าโป้ยบอกก็มีเหตุผลอย่างยิ่ง ในเมื่อพ่ายแพ้แล้ว ไม่ไปยังจะจับเจ่าด้วยสาเหตุใด?"

หยุดครุ่นคิดแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ามักรู้สึก เรื่องนี้คล้ายดั่งไม่รวบรัดปานนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเสียโดยรวบรัดตัดความเกินไป"

นี่เป็นวาจาสัตย์จริง

ความจริงแล้ว บ้อกี๋ไม่จำเป็นต้องเสียรวดเร็วปานนี้ อเนจอนาถปานนี้เลย เนื่องเพราะมันไม่จำเป็นต้องยอมให้เจียวชิกไท้เอี้ยทอดลูกเต๋าก่อนก็ได้

เลี่ยวเล่าโป้ยอดมิได้อีกแล้ว ต้องโพล่งขึ้น

"ท่านมีความเห็น มันยังมีความมุ่งหมายอื่นแฝงอยู่?"

ปึงเล่าตั้วยอมรับ เลี่ยวเล่าโป้ยกล่าว

"อย่างนั้น เมื่อครู่พวกเราไฉนไม่รั้งตัวมันไว้?"

ปึงเล่าตั้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อผู้อื่นยอมรับว่าแพ้ และยังยอมเสียอย่างรวบรัดสวยงามปานนั้น พวกเราอาศัยเค้ามูลใดไปรั้งตัวผู้อื่นไว้?"

เลี่ยวเล่าโป้ยไม่มีวาจาว่ากล่าวอีกแล้ว

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวขึ้นแทน

"ท่านก็เดาออกว่ามันไฉนจึงกระทำเช่นนี้?"

ปึ๋งเล่าตั้วสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ข้าพเจ้าเดาไม่ออก"

ผู้อื่นเสียเงินจนเกลี้ยงเกลา และก็ได้จากไปแล้ว ยังจะสามารถทำอย่างไรกับมันได้อีก?

เจียวชิกไท้เอี้ยเริ่มสบกล้องยาน้ำของมัน สบทีละคำทีละคำ แม้ไฟในกล้องดับไปเนิ่นนานแล้ว มันยังไม่รู้ตัว

มันมิใช่ดูดยา แต่เป็นครุ่นคิด

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง ใบหน้าที่แห้งกรังเหลือหนังหุ้มกระดูก พลันมีเค้าประหลาดจนพิกลยิ่ง

แปดคนที่ยืนรายล้อมอยู่ทางด้านหน้าของมัน ต่างติดตามมันมากว่ายี่สิบปีล้วนแล้วทราบ มันได้คิดถึงเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวรายหนึ่งมา จึงได้มีสีหน้าเช่นนี้

แต่ทว่า ไม่มีผู้ใดทราบ ในใจเจียวชิกไท้เอี้ยได้คิดถึงเรื่องอันใด?

กับชายชราที่มีวัยเจ็ดสิบเอ็ดปี ผ่านมรสุมครั้งใหญ่มามากมายจนนับไม่ถ้วนแล้ว สมควรไม่มีเรื่องอันใดน่าสะพรึงกลัวอยู่เลย

ดังนั้น หัวใจของแต่ละคนจึงเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง มีบ้างยังแทบกระดอนออกจากปาก

ในที่สุด เจียวชิกไท้เอี้ยก็ได้เอ่ยปากแล้ว โดยกล่าวกับเลี่ยวเล่าโป้ย

"เราทราบว่าท่านกับเล่าลัก (ที่หก) มีไมตรีสนิทสนมที่สุด มันมีบ่อนอยู่ในดินแดนของท่าน ท่านก็มีบ่อนอยู่ในดินแดนของมัน"

เลี่ยวเล่าโป้ยมิกล้าปฏิเสธ ต้องก้มศีรษะรับคำ เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวต่อ

"ฟังว่า บ่อนที่นี้ของท่านก็ไม่เล็กนัก?"

เลี่ยวเล่าโป้ยรับคำอีกครั้ง เจียวชิกไท้เอี้ยถาม

"บ่อนของท่านมีทุนมากน้อยเท่าใด?"

"หกหมื่น"

อยู่ต่อหน้าเจียวชิกไท้เอี้ย มันมิกล้าอำพรางเรื่องราวใดทั้งสิ้น ดังนั้นจึงอธิบายต่อไป

"พวกเราได้ตั้งขึ้นมากว่าสี่ปี มีกำไรยี่สิบกว่าหมื่นตำลึงแล้ว นอกจากค่าใช้จ่าย

ล้วนแล้วยังทิ้งอยู่ที่นั่นมิได้ถอนมา"

มันฝืนหัวร่อด้วยสีหน้าพิกล แล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะสตรีนางนั้นของข้าพเจ้า ยังคิดจะใช้เงินจำนวนนั้นไปเปิดช่องคณิกาสักหลายช่อง"

เจียวชิกไท้เอี้ยถามอีก

"ฟังว่า สตรีข้างกายที่ท่านรักเป็นพิเศษ มีนามไป๊งอ?"

เลี่ยวเล่าโป้ยก้มศีรษะรับคำ เจียวชิกไท้เอี้ยถาม

"ฟังว่า นางก็ชอบการพนันอย่างยิ่ง?"

"นางยังพนันดุดันกว่าข้าพเจ้าเสียอีก เพียงแต่ว่านางมักจะเป็นฝ่ายได้มากกว่าเสีย"

เจียวชิกไท้เอี้ยพลันถอนใจกล่าว

"ได้มากกว่าเสียก็แย่แล้ว"

คนที่เริ่มเล่นการพนัน ยิ่งได้มากยิ่งย่ำแย่ เนื่องเพราะมันมักจะรู้สึกว่าตัวเองมือขึ้น มีโชคในการพนัน พนันยิ่งใหญ่ยิ่งสมใจ แม้นับว่าเสียไปสักเล็กน้อย มันก็มิแยแสกังวล เนื่องเพราะมันรู้สึก มันต้องสามารถได้คืนกลับมา

...ที่เสียเงินคือคนประเภทนี้ เนื่องเพราะคนประเภทนี้มักจะพอเสียก็เกลี้ยงเกลาหมดตัว กระทั่งต้นทุนยังเสียไปด้วย

นี่คือคำสอนของเจียวชิกไท้เอี้ย และก็เป็นคำบอกเล่าจากประสบการณ์ของท่าน พวกมันทั้งแปดต่างเคยได้ฟังมามากครั้งอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดต่างไม่ลืมไปได้

แต่มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ เจียวชิกไท้เอี้ยไฉนจึงมากล่าววาจาเช่นนี้ในเวลานี้

เจียวชิกไท้เอี้ยถามอีก

"รวมทั้งต้นทุนกับกำไร ในบ่อนพนันของท่าน พอจะรวบรวมเงินทองมาได้ในเวลาเดียว มีจำนวนเท่าใด?"

เลี่ยวเล่าโป้ยตอบ

"รวมทั้งมวลแล้ว น่ากลัวมีประมาณยี่สิบกว่าหมื่นตำลึง"

"ตอนท่านไม่อยู่ เป็นผู้ใดควบคุมบ่อนนั้น"

"สตรีนางนั้นของข้าพเจ้า แต่ท่านผู้เฒ่าโปรดวางใจ นางแม้จะหึงหวงอยู่บ้าง แต่มิเคยคดโกงข้าพเจ้ามาเลย"

เจียวชิกไท้เอี้ยส่งเสียงเย็นชา

"อย่างไรก็ตาม ในมือนางย่อมพอมีเงินอยู่บ้างไม่มากก็น้อย?"

เลี่ยวเล่าโป้ยมิกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว เจียวชิกไท้เอี้ยจึงกล่าวต่อ

"ท่านลองคิดดู นางมีประมาณเท่าใด?"

เลี่ยวเล่าโป้ยลังเลชั่วขณะจึงตอบ

"อย่างน้อยควรมีสักเจ็ดแปดหมื่นตำลึง"

"อย่างมากเล่า?"

"ไม่แน่นัก อาจบางทีมีสิบเจ็ดสิบแปดหมื่นตำลึง"

เจียวชิกไท้เอี้ยครุ่นคิดจนเคร่งเครียด เหม่อมองดูตั๋วแลกเงินบนโต๊ะแน่วนิ่งจนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวช้า ๆ

"เล่าตั้ว เล่ายี่ เล่าซำ เล่าสี่ เล่าโหงว เล่าชิก พวกท่านแบ่งไปคนละสองหมื่น"

ทั้งหกคนต่างกล่าวขอบพระคุณ การประทานของเจียวชิกไท้เอี้ย พวกมันต่างมิเคยกล้าปฏิเสธมาเลย

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าวอีก

"เล่าลักเป็นคนออกทุนพนัน และก็เสี่ยงอันตรายอยู่เล็กน้อย เล่าลักสมควรแบ่งได้ห้าหมื่น"

เถ้าแก่เจี่ยก็ขอบพระคุณ แต่ในใจกลับรู้สึกประหลาดสงสัย ในเมื่อทุกคนมีหุ้นได้แบ่ง ไฉนไม่แบ่งให้แก่เล่าโป้ยบ้าง

แต่เมื่อเจียวชิกไท้เอี้ยมิได้บอก ไม่มีผู้ใดกล้าถามเด็ดขาด

เจียวชิกไท้เอี้ยกล่าว

"อีกสามหมื่นตำลึง แบ่งให้แก่คนที่เราพามาในครานี้ ส่วนเหลืออีกยี่สิบหมื่นตำลึงให้แก่เล่าโป้ยเถิด"

เจียวชิกไท้เอี้ยกระทำเรื่องราวใด ยุติธรรมและสมเหตุผลอยู่เสมอมา กับศิษย์ทั้งแปดคน ยิ่งไม่ได้ลำเอียงต่อผู้ใดเป็นพิเศษ

ครั้งนี้เล่าโป้ยมิได้ออกแรง แต่แบ่งเป็นจำนวนมากกว่าทุกคน ในใจของทุกคนจึงตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก

เลี่ยวเล่าโป้ยเองก็ตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ไฉนจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามากปานนี้?"

เจียวชิกไท้เอี้ยถอนใจกล่าว

"เนื่องเพราะท่านจะต้องจำเป็นใช้มันในเวลารวดเร็วยิ่ง"

เลี่ยวเล่าโป้ยยังคิดจะกล่าวกระไร ชายกลางคนหน้าเหลืองซีดผู้นั้นพลันร้องด้วยความตระหนก

"ร้ายกาจมาก ร้ายกาจมาก"

เถ้าแก่เจี่ยหันถาม

"ท่านว่าผู้ใดร้ายกาจ?"

ชายกลางคนถอนใจสั่นศีรษะตอบ

"บุรุษหนุ่มแซ่เตี้ยผู้นั้น ร้ายกาจอย่างยิ่ง"

เถ้าแก่เจี่ยขมวดคิ้วกล่าว

"เมื่อครู่เราได้คิดแล้ว ที่มันทำอย่างนี้ เพียงเนื่องเพราะกลัวเล่าเอี้ยจื้อจะสังเกตฝีมือมันออก จึงไม่ปรารถนาจะทำลายชื่อเสียงเสือดาวโชคดีของมัน ดังนั้นจึงพาลเสียสักครั้งหนึ่ง ให้ผู้อื่นไม่มีวันเดาออกว่ามันใช้ฝีมือพลิกแพลงไปตลอดกาล"

ชายกลางคนหน้าเหลืองซีดผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"เพียงอาศัยประการนี้ ก็นับว่าใช้ได้ร้ายกาจอย่างยิ่งแล้ว"

"แต่มันอย่างไรยังคงเสียไปสี่สิบหมื่นตำลึง จำนวนนี้มิใช่เล็กน้อยเลย"

"ขอเพียงไม่มีผู้คนเปิดเผยกลโกงของมัน มันก็มีโอกาสตักตวงคืนกลับมาได้"

"ตักตวงเยี่ยงไร?"

"มันเสียจำนวนนี้ไปในบ่อนการพนัน ย่อมต้องหาคืนมาจากบ่อนการพนันแน่"

เล่าซำที่ปกติเงียบขรึมมิใคร่ยอมเอ่ยปากเสมอมา ตอนนี้ก็ถอนใจกล่าวขึ้นบ้าง

"มันเสียในบ่อนนี้ไปสี่สิบหมื่นตำลึง หรือไม่รู้จักไปได้จากบ่อนอื่น ๆ คืนกลับบ้าง?"

เลี่ยวเล่าโป้ยรีบถาม

"มันไปได้คืนจากที่ใด?"

ชายกลางคนหน้าเหลืองซีดที่เป็นเล่าตั้ว มองหน้าเล่าโป้ยแล้วส่ายหน้าฝืนยิ้ม แต่เถ้าแก่เจี่ยกลับกระโดดขึ้น ร้องสุดเสียง

"หรือไปที่บ่อนของเล่าโป้ย?"

เล่าซำ (ที่สาม) กล่าว

"ตอนนี้นับว่าท่านเข้าใจมาได้แล้ว เล่าเอี้ยจื้อไฉนจึงแบ่งให้แก่เล่าโป้ยมากที่สุด"

เถ้าแก่เจี่ยทักท้วง

"เราไม่เชื่อมันจะมีฝีมือเร็วปานนั้น เพียงชั่วขณะก็สามารถได้จนล้มบ่อนเล่าโป้ยไป"

เจียวชิกไท้เอี้ยกะพริบตาถี่ ๆ แค่นหัวร่อกล่าว

"ไฉนท่านไม่ไปดูเอง?"

เล่าโป้ยโถมออกจากห้องไปแล้ว เถ้าแก่เจี่ยก็รีบติดตามกระชั้นชิด

เล่าตั้วยังคงส่ายหน้า แล้วถอนใจกล่าว

"หากมันไม่มอบบ่อนให้แก่สตรีดูแล อาจบางทียังไม่เสียจนเกลี้ยงเกลารวดเร็วปานนี้ เสียดายที่ตอนนี้..."

ทุกผู้คนต่างเข้าใจความหมายของมันกระจ่าง

สตรีเมื่อเสียเงินก็รู้สึกเสียดาย เมื่อเสียดายย่อมคิดจะถอนทุน พอพบกับยอดฝีมือ ก็ต้องยิ่งเสียยิ่งมาก เสียจนหมดสิ้นจึงยอมยุติ

'ฟื้นทุน' เป็นข้อห้ามอันสำคัญของนักการพนัน ผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริง พอเสียก็สะบัดหน้าหนี จะไม่มีการรีรออยู่เป็นอันขาด

"พอเสียก็ไป พอได้ก็เลิก"

นี่เป็นสรณะประจำใจของเจียวชิกไท้เอี้ย และก็เป็นคำสอนอมตะของมัน ผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงไม่เคยลืมคำนี้เลย

เล่าซำถอนใจกล่าวอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง โฉนดบ้านและที่ดินของเล่าโป้ยมิได้อยู่ในมือสตรีนางนั้น"

เล่าตั้วกล่าวบ้าง

"ในความเห็นของเรา เล่าลักจะต้องมีหุ้นในบ่อนนั้นอยู่บ้าง จะต้องมีเงินทองอยู่ในบ่อนนั้นสักจำนวนหนึ่ง"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ไม่แน่ว่า มีสตรีซุกซ่อนอยู่ในที่นั้นนางหนึ่งด้วย"

สตรีสองคน ย่อมเสียได้รวดเร็วยิ่งกว่าสตรีนางเดียว

ตอนเถ้าแก่เจี่ยกลับมา มีสีหน้าที่เขียวคล้ำ เหงื่อแตกชุ่มโชกแล้วจริง ๆ

เล่าตั้วถาม

"เป็นอย่างไร?"

เถ้าแก่เจี่ยคิดจะพยายามฝืนยิ้ม แต่ยิ้มไม่ออก ตะกุกตะกักตอบ

"เล่าเอี้ยจื้อกับตั้วกอ คำนวณเรื่องราวแม่นยำดั่งตาเห็นจริง ๆ"

"มันได้ไปมากน้อยเท่าใด?"

"ตั้วแลกเงินห้าสิบสี่หมื่นตำลึง ยังมีตึกที่ในเมืองอีกสองหลัง"

"ในจำนวนนั้น มีของท่านอยู่มากน้อยเท่าใด?"

"สิบหมื่นตำลึง"

เล่าตั้วหันมองเล่าซำ ทั้งสองต่างฝืนหัวร่อให้แก่กัน

เถ้าแก่เจี่ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวด้วยความแค้น

"เจ้าเด็กผู้นั้นอายุยังเยาว์วัย นึกมิถึงจะร้ายกาจปานนี้ได้"

เจียวชิกไท้เอี้ยหยีตาครุ่นคิด พลันถามขึ้น

"เล่าโป้ยใช่พาคนไปรังควานหาเรื่องต่อมันแล้ว?"

เถ้าแก่เจี่ยรีบตอบ

"มันยังกำราบเฮียตี๋ในบ่อนเล่าโป้ยไปอีกหลายคน พวกเรามิอาจไม่ไปทวงคืนได้"

"อืมม์ มันได้เงินแล้วยังทุบตีผู้คน ออกจะอำมหิตเกินไปบ้างแล้ว"

เถ้าแก่เจี่ยรีบรับคำ แต่เจียวชิกไท้เอี้ยแค่นหัวร่อถาม

"กลัวแต่ว่า ที่ดุดันอำมหิตมิใช่ผู้อื่น แต่เป็นพวกท่านดอก ใช่หรือไม่?"

"พวกเรา...?"

สีหน้าเจียวชิกไท้เอี้ยเครียดลงทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เราถามท่าน เป็นผู้ใดลงมือก่อน?"

เมื่อเห็นสีหน้าเจียวชิกไท้เอี้ยเครียดลง เถ้าแก่เจี่ยก็ตระหนกจนลนลานตะกุกตะกักตอบ

"คล้ายดั่งเฮียตี๋ในบ่อนของเล่าโป้ยลงมือก่อน"

"เฮอะ พวกมันไฉนต้องลงมือ? ใช่ว่าเนื่องเพราะผู้อื่นได้เงิน ก็ไม่ยอมให้ผู้อื่นเลิกออกจากบ่อน?"

"เฮียตี๋เหล่านั้นต่างมีความเห็น มันใช้ลวดลายคดโกง"

ใบหน้าเจียวชิกไท้เอี้ยบูดบึ้งด้วยโทสะทันที แค่นหัวร่อส่งเสียง

"แม้นับว่ามันใช้ฝีมือลวดลาย ขอเพียงพวกท่านจับไม่ได้ดูไม่ออก ก็นับเป็นความสามารถของผู้อื่น พวกท่านอาศัยกระไร ไม่ยอมปล่อยคนออกจากบ่อน?"

ดวงตาผู้เฒ่าเป็นประกายวาวราวสายฟ้า ถลึงจ้องเถ้าแก่เจี่ยแล้วแค่นเสียงต่อ

"เราถามท่าน ที่นั้นของพวกท่านเป็นบ่อนการพนัน? หรือเป็นซ่องโจร?"

เถ้าแก่เจี่ยก้มศีรษะต่ำ มิกล้าตอบโต้อีกแล้ว เหงื่อที่เพิ่งเช็ดแห้ง หลั่งไหลลงมาโชมหน้าอีกครา

ความพลุ่งพล่านดาลเดือดของเจียวชิกไท้เอี้ยสงบลงรวดเร็วอย่างยิ่ง

ที่พวกนักการพนันต้องการที่สุดนั้น มิเพียงเป็น'โชค' ยังมีความ'เยือกเย็น'

อีกด้วย

นักพนันที่เริ่มพนันมาตั้งแต่อายุสิบกว่าปี จนกระทั่งได้เป็นราชาการพนัน ย่อมต้องสามารถข่มบังคับตัวเองได้อย่างเข้มแข็งยิ่ง

แต่มีวาจาบางประโยคที่เจียวชิกไท้เอี้ยมิอาจไม่กล่าว

"ก็คล้ายดั่งเปิดซ่องคณิกา พวกเราก็ทำการค้า มาตรว่าเป็นการค้าที่มิถูกผู้คนนับถือเท่าใด แต่ยังคงเป็นการค้า และเป็นการค้าที่โอฬารอย่างยิ่งอีกด้วย"

เป็นวาจาที่มันเคยกล่าวมามากครั้งแล้วเช่นกัน

นับแต่รับพวกประดานี้ไว้เป็นศิษย์ เจียวชิกไท้เอี้ยก็ให้พวกมันได้มีความคิดเห็นเช่นนี้ตลอดมา

...การค้าเช่นนี้แม้ไม่สูงส่งมีเกียรติ แต่เยือกเย็นนุ่มนวลยิ่ง

...พวกเราล้วนเป็นคนค้าขาย มิใช่โจรร้าย

...คนที่ทำการค้าเช่นนี้ ที่สมควรใช้ เป็นฝีมือมิใช่กำลัง

เรื่องที่เจียวชิกไท้เอี้ยเคียดแค้นชิงชังที่สุดในชีวิต คือใช้พละกำลังไปหักโหม

ท่านถามอีก

"ตอนนี้ท่านใช่เข้าใจความหมายของเราแล้ว?"

เถ้าแก่เจี่ยก้มศีรษะรับคำ เจียวชิกไท้เอี้ยสั่งต่อ

"อย่างนั้น ควรรีบเร่งไปเรียกเล่าโป้ยกลับมาโดยด่วน"

เถ้าแก่เจี่ยยังคงก้มศีรษะต่ำ แต่ฝืนยิ้มตอบ

"ไปตอนนี้น่ากลัวไม่ทันการแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะมันได้พาสามเฮียตี๋แซ่ก้วยไปด้วยกันแล้ว"

"เฮียตี๋แซ่ก้วยทั้งสามเป็นคนเช่นไร?"

"เป็นตัวเด่นที่สุดในบรรดาเฮียตี๋ของพวกเราในที่นี้"

มันรีบอธิบายต่อไป

"เฮียตี๋ทั้งสามคนนั้นผิดกับเฮียตี๋อื่น ๆ โดยสิ้นเชิง ทั้งไม่ชมชอบการพนัน และไม่ชอบสุรานารี พวกมันเพียงชมชอบทุบตีผู้คน ขอเพียงมีคนให้พวกมันลงมือลงเท้า พวกมันต้องไม่ยอมปล่อยผ่านมือเด็ดขาด"

ความหมายของคำ 'เด่น' ในบ่อนการพนัน มิใช่เป็นมุทะลุหุนหัน พลุ่งพล่าน

เดือดดาล โหดเหี้ยมต้องการต่อสู้ แต่เป็นออกจะ 'คลุ้มคลั่ง'

ความหมายของ 'คลุ้มคลั่ง' ก็ยากจะอธิบายได้แล้ว

นั่นมิใช่เป็นคลุ้มคลั่งจริง ๆ แต่เป็นมักจะไปเสี่ยงชีวิตโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ไม่คำนึงถึงสาเหตุอื่นใดทั้งสิ้น

เฮียเตี๋ยแซ่ก้วยล้วนแล้วคลุ้มคลั่งอย่างยิ่ง โดยเฉพาะหลังจากดื่มสุราไปหลายจอกแล้ว

ตอนนี้พวกมันดื่มสุรามา มิเพียงหลายจอกเท่านั้น ยังดื่มมาหลายป้านอีกด้วย

เล่ายี่ของเฮียตี๋ทั้งสาม มีนามก้วยป่า (เสือดาว) เล่าโหงวนามก้วยลั้ง (จิ้งจอก) ตัวเล็กสุดนามก้วยเก้า (สุนัข)

นามก้วยเก้าออกจะไม่น่าฟังจริง ๆ ตัวมันเองก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่เมื่อบิดามันตั้งนามนี้แก่มันแล้ว มันจำใจต้องรับไว้ใช้

บิดาของมันเป็นคนอำมหิตดุดันอย่างยิ่ง จึงหวังจะตั้งนามที่ดุดันให้แก่บุตรของมัน จึงสรรหานามของสัตว์ที่ดุร้ายมาตั้งเป็นนาม

แต่เสียดายที่มันรู้จักหนังสือไม่มาก แต่ให้กำเนิดบุตรมาไม่น้อย นอกจากโฮ้ว (เสือโคร่ง) ป่า (เสือดาว) ฮื้ม (หมี) ไซ (ราชสีห์) ลั้ง (จิ้งจอก)...แล้ว มันก็คิดหานามสัตว์ป่าที่ดุร้ายอื่นใดไม่ออกอีก

ดังนั้น มันจึงจำใจต้องตั้งนามบุตรคนเล็กสุดของมันว่าสุนัข เนื่องเพราะสุนัขอย่างน้อยก็ยังรู้จักกัดคน

ก้วยเก้ากัดคนได้จริง ๆ และชมชอบกัดคนอีกด้วย กัดอย่างดุร้ายยิ่งนัก มิใช่ใช้ปากกัด เป็นดาบของมัน

ในตัวมันมักจะพกดาบเหล็กเนื้อดี ที่ผ่านการถลุงตีเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ครั้ง จนเนื้อเหล็กเหนียวพอจะใช้เคียนเอวต่างเข็มขัด

หลักวิชาดาบของมัน มิได้รับการฝึกมาจากอาจารย์ที่มีชื่อฝีมือสูงส่งเลย แต่กลับอำมหิตดุดันอย่างยิ่ง มีพละกำลังกล้าแข็งเป็นอย่างยิ่ง

แม้นับเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง เมื่อต่อสู้กับมัน ก็มักจะเสียชีวิตในคมดาบของมัน

ดังนั้น มันมักจะไปเสี่ยงชีวิตกับผู้คนโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ

เนื่องเพราะมัน 'เด่น' อย่างยิ่ง

ตอนนี้พวกมันพากันมาถึงโรงเตี๊ยมเพ่งอัน (สงบสุข) เตี้ยบ้อกี๋พักอยู่ในโรงเตี๊ยมเพ่งอันนี้เอง

เพ่งอัน (สงบสุข) ก็เป็นบุญ ผู้ที่ออกเดินทาง ยิ่งหวังจะให้ราบรื่นสงบสุข

ตลอดทาง ดังนั้นในทุกเมืองจึงแทบจะมีโรงเตี๊ยมยี่ห้อเพ่งอันอยู่

ผู้ที่พักแรมในโรงเตี๊ยมเพ่งอัน มาตรว่ามิแน่จะเพ่งอันทุกผู้คน แต่ผู้คนส่วนมากยังคงพอใจได้นามอันเป็นมงคล เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวเองบ้าง

โรงเตี๊ยมเพ่งอันนี้ มิเพียงเป็นโรงเตี๊ยมใหญ่ที่สุดของตัวเมืองเท่านั้น ยังเป็นโรงเตี๊ยมเก่าที่มีชื่อเสียงสูงส่งที่สุดอีกด้วย

เล่าโป้ยเอี้ยส่ายอาด ๆ นำหน้า พามือสังหารของมันมาถึงหน้าโรงเตี๊ยม พอดีมีคนแปลกหน้าผู้หนึ่งยืนมือไพล่หลังอยู่ที่ใต้ชายคา เพ่งพิจารณาดูยี่ห้อตัวทองที่ใหญ่มหึมาของโรงเตี๊ยม ด้วยสีหน้าแย้มยิ้มเย้ยหยัน

ผู้นี้มีวัยสามสิบเศษ ไหล่กว้างเอวคอด เค้าหน้าปราดเปรียวบึกบึน สวมเสื้อยาวเป็นผ้าฝ้ายสีเขียว ถุงเท้าผ้ารองเท้าหญ้า แต่ศีรษะโพกด้วยผ้าขาวผืนหนึ่ง

เล่าโป้ยเอี้ยตั้งใจแต่จะไปรับมือผู้แซ่เตี้ย จึงมิสนใจสังเกตคนผู้นี้เลย

แต่คนผู้นั้นกลับพลันแค่นหัวร่อ ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ในความเห็นของเรา โรงเตี๊ยมเพ่งอันนี้น่ากลัวไม่เพ่งอันแม้สักน้อยนิด คนที่เดินเข้าไป หากคิดจะเดินออกมาโดยเพ่งอัน (สงบสุข) น่ากลัวมิใช่ง่ายดายทีเดียว"

เล่าโป้ยเอี้ยหันขวับกลับมา ถลึงจ้องมันแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าพร่ำรำพันเรื่องอันใด?"

ชายฉกรรจ์โพกผ้าขาวไม่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนเลยสักน้อยนิด กวาดตาเย็นชามองเล่าโป้ยขึ้น ๆ ลง ๆ สองครั้งจึงตอบ

"เรากล่าวของเราเอง เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

บรรดาเฮียตี๋ที่คลุกคลีในดินแดนนี้ ที่เล่าโป้ยไม่รู้จักมีน้อยอย่างยิ่ง แต่รู้สึกคนผู้นี้แปลกหน้าไม่เคยเห็นเลย แสดงว่ามาจากต่างถิ่น สำเนียงกล่าวแปร่งหู คล้ายดั่งสำนวนของเสฉวน

เล่าโป้ยยังถลึงตาพิจารณามันอยู่ ก้วยเก้าก็ได้โถมเข้ามา เตรียมจะลงมือทุบตีผู้คนแล้ว

คนแปลกหน้าแค่นหัวร่อกล่าว

"ทอดทิ้งเป้าสำคัญไม่ไปหา แต่กลับมากัดเปะปะอยู่ทางภายนอก อย่าได้กัดปากตัวเองจนฉีกขาดเสียเล่า"

หมัดของก้วยเก้าต่อยออกไปแล้ว แต่ถูกเล่าโป้ยคว้าไว้ทัน เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเราเข้าไปจัดการผู้แซ่เตี้ยก่อน ค่อยออกมาหาเจ้าเด็กนี้ยังไม่สาย"

เล่าโป้ยแม้มีอารมณ์วู่วามดั่งเปลวเพลิง แต่อย่างไรก็เป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกแล้ว

คล้ายดั่งดูออก คนแปลกหน้าผู้นี้มิใช่รวบรัดไร้ความหมาย วาจาที่กล่าวก็คล้ายมีความหมายลึกซึ้ง จึงไม่คิดรังควานหาเรื่องต่อมัน

แต่ก้วยเก้ากลับไม่ยอมอย่างยิ่ง ก่อนจะไปยังถลึงจ้องคนแปลกหน้า แล้วคำราม

"หากยังมีความเป็นคน จงรออยู่ที่นี้อย่าหลบหนี"

คนผู้นั้นยืนมือไพล่หลัง แหงนหน้ามองยี่ห้อตัวทองของโรงเตี๊ยมเพ่งอัน หัวร่อแค่น ๆ โดยไม่ไปเหลือบแลมันเลย

รอจนพวกมันเข้าไปแล้ว คนผู้นี้ถึงกับพาลทรุดกายนั่งบนม้ายาวที่หน้าโรงเตี๊ยมเสียเลย ปากส่งเสียงเอื้อนเพลงพื้นเมืองเสฉวน มือตบเข่าของมันเบา ๆ เป็นจังหวะ

เพลงพื้นเมืองของมันยังร้องมิทันจบ ก็ได้ยินในโรงเตี๊ยมมีเสียงแผดร้องโหยหวน กระทั่งยังได้ยินเสียงกระดูกหักแว่วเบา ๆ อีกด้วย

มันผู้นั้นขมวดคิ้วส่ายหน้า ส่งเสียงนับเบา ๆ

"หนึ่งคน สองคน สามคน สี่คน ห้าคน หกคน..."

สิบสองคนที่ติดตามเล่าโป้ยเข้าไป ตอนนี้มีหกคนที่สามารถใช้เท้าทั้งสองของตัวมันเองเดินออกมาจริง ๆ

เล่าโป้ยแม้ยังเดินได้ แต่ข้อมือกลับคล้ายหักไปแล้ว ใช้มือซ้ายประคองข้อมือขวาเจ็บปวดจนเหงื่อแตกโซมร่าง หน้าตาบิดเบี้ยว

คนแปลกหน้าชายตามองมัน ส่งเสียงร่ำพึงกับตัวเองอีกครั้ง

"ดูแล้วโรงเตี๊ยมเพ่งอันนี้ มิได้เพ่งอันแม้แต่น้อยนิดจริง ๆ"

เล่าโป้ยมีแต่มารยาเป็นไม่ได้ยิน

เจ้าเสือดาวโชคดีตัวนั้น มิเพียงทอดลูกเต๋าเก่งกาจเท่านั้น พลังฝีมือก็ยังเหนือกว่าที่มันคาดคิดไว้อีกมากหลายนัก

เฮียตี๋แซ่ก้วยทั้งสามพอลงมือ ก็ถูกผู้อื่นกระหน่ำดั่งทุบตีสุนัข คลานอยู่กับพื้นไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ นิ้วสามคนนั้น อย่างน้อยต้องถูกหักไปไม่ต่ำกว่าสิบนิ้ว

ตัวของมันเอง ความจริงมั่นใจในไต้เอ็งเยี้ยว (กรงเล็บเหยี่ยว) เป็นอย่างยิ่ง คาดคิดมิถึง ผู้อื่นก็ถึงกับใช้ไต้เอ็งเยี้ยว (กรงเล็บเหยี่ยว) มารับมือมัน และเพียงประกบวูบ ก็หักนิ้วมือมันอย่างง่ายดาย

ตอนนี้แม้นับว่ามันยังคิดจะรังควานหาเรื่อง ก็ไม่มีปัญญาหาได้อีกแล้ว วาจาของคนแปลกหน้า จึงจำต้องมารยาเป็นไม่ได้ยิน

ไหนเลยจะคาด คนแปลกหน้ากลับไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือ พลันผุดลุกขึ้นพลิ้วควับเข้าขวางหน้ามันไว้

เล่าโป้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดด้วยความตระหนก

"ท่านคิดทำกระไร?"

คนผู้นั้นหัวร่อแค่น ๆ พลันตะปบมือเข้ามา

เล่าโป้ยใช้มือข้างที่ยังไม่หักฟาดกลับไป พลันรู้สึกชาวูบที่ข้อศอก กระทั่งมือข้างนั้นก็อ่อนระทวยลงแนบกาย มิอาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว

พลันมีสองคนโถมเข้ามาทางด้านหลังมัน คนแปลกหน้ากระทั่งศีรษะยังมิได้หัน เพียงใช้ศอกกระแทกกลับไป สองคนนั้นก็ถูกศอกกระแทกจนล้มตึงลงกับพื้น

คนแปลกหน้ามิยอมหยุดมือ ตะปบใส่มือที่หักของเล่าโป้ยไว้อย่างว่องไว ตวาดเบา ๆ

"อยู่"

เสียงกร้อบเบา ๆ เหงื่อกาฬของเล่าโป้ยทะลักดั่งฝนสาดซัด แต่ข้อมือที่หักถูกต่อไว้อย่างไม่คาดหมาย

คนแปลกหน้าถอยหลังไปหลายก้าว ยกมือไพล่หลัง แย้มยิ้มกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เป็นอย่างไร?"

เล่าโป้ยตะลึงลานอยู่ในที่นั้น จนแทบครึ่งค่อนวัน มองดูข้อมือของมัน ใช้กำลังสลัดสองสามครั้งก่อน จึงได้จ้องมองดูคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักความเป็นมาแต่พฤติการณ์พิกลพิสดารแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ข้าพเจ้ามีเกียรติเชิญท่านดื่มสุราสักจอกหรือไม่?"

คนผู้นั้นตอบโดยรวบรัดชัดเจน

"ไป"

สุราถูกยกมาตั้งไว้แล้ว เล่าโป้ยชนจอกกับคนผู้นั้น กรอกแห้งถึงสามจอกซ้อน ๆ จึงระบายลมจากปากยาว ๆ ยื่นมือข้างที่เคยถูกบิดหักออกมา ยกหัวแม่มือชูพลางกล่าว

"ประเสริฐ นับเป็นฝีมือที่ประเสริฐเลิศยิ่ง"

คนแปลกหน้ากล่าวเสียงราบเรียบ

"ความจริงฝีมือของเราไม่เลวอยู่แล้ว แต่โชคของท่านยิ่งไม่เลวกว่า"

เล่าโป้ยฝืนยิ้มกล่าว

"นับเป็นโชคบัดซบใดได้ เราเล่าโป้ยตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยเพลี่ยงพล้ำจน

ยับเยินเช่นนี้เลย"

"ก็เนื่องเพราะท่านเพลี่ยงพล้ำครานี้ จึงนับเป็นโชคที่แท้จริงของท่านได้"

มันทราบเล่าโป้ยไม่เข้าใจ จึงอธิบายต่อไป

"หากท่านโค่นเจ้าผู้แซ่เตี้ยทลายไป นั่นจึงนับเป็นโชคร้ายของท่าน"

เล่าโป้ยยิ่งไม่เข้าใจ

คนผู้นั้นดื่มอีกสองจอกจึงย้อนถาม

"ท่านทราบหรือไม่ เจ้าลูกเต่ามีความเป็นมาอย่างไร?"

"ไม่ทราบ"

"แต่ท่านย่อมเคยได้ยินชื่อ เตี้ยกังยี่เอี๊ยของสำนักไต้ฮวงตึ้งมากระมัง?"

เตี้ยกังมีชื่อตั้งแต่ในวัยฉกรรจ์ เกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรในบู๊ลิ้มมาเป็นเวลานานกว่ายี่สิบปีแล้ว สองฟากฝั่งลำน้ำฮวงโห ดินแดนกวนตง และภาคเหนืออานฮุย ก็อยู่ในอาณาจักรใต้อิทธิพลของไต้ฮวงตึ้ง (สำนักมหาวาตะ) นามของเตี้ยกังยี่เอี๊ยกล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดมิรู้จัก

เล่าโป้ยขมวดคิ้วตอบ

"หากเรากระทั่งนามของเตี้ยยี่เอี๊ยยังไม่รู้จัก ก็นับว่าคลุกคลีเสียเที่ยวเปล่าแล้วจริง ๆ"

"เจ้าลูกเต่าแซ่เตี้ยผู้นั้น ก็คือกงจื้อคนใหญ่ของเตี้ยกัง"

เล่าโป้ยหน้าเปลี่ยนสีด้วยความตระหนกทันที

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านลองคิดดู หากท่านไปโค่นมันทลายจริง ไต้ฮวงตึ้งไหนเลยจะยอมปล่อยท่านผ่านมือ?"

เล่าโป้ยดื่มสุราพลางเช็ดเหงื่อไปพลาง แต่พลันสั่นศีรษะ โพล่งขึ้น

"ไม่ถูกต้อง"

"ไม่ถูกต้องอย่างไร?"

"หากมันเป็นกงจื้อของเตี้ยยี่เอี๊ยจริง ขอเพียงประกาศยี่ห้อออกมา แล้วแต่จะไปที่ใด คิดจะหาเงินทองมาใช้สักหลายสิบหมื่นตำลึง เป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่งอยู่"

"ถูกแล้ว"

"แล้วมันไฉนต้องมาหาถึงในบ่อนการพนันที่นี้?"

ผู้นั้นหัวร่อเบา ๆ ด้วยสีหน้าคล้ายลึกลับอย่างยิ่ง เล่าโป้ยจึงถามอีก

"หรือมันจงใจมารังควานหาเรื่องพวกเรา? ต้องการทลายบ่อนพวกเรา?"

คนแปลกหน้าดื่มสุราอีก คอสุราของมันไม่เลวจริง ๆ ดื่มติดต่อสิบกว่าจอก ถึงกับหน้าไม่เปลี่ยนสีได้

เล่าโป้ยกล่าวอีก

"แต่เราทราบกฎของไต้ฮวงตึ๊ง การพนันหนึ่ง สตรีหนึ่ง ทั้งสองประการนี้ พวกมันมิเคยสอดมือเกี่ยวข้องเลย"

คนแปลกหน้ายิ้มพลางกล่าว

"กฎเป็นกฎ มันเป็นมัน"

"หรือเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของมัน จงใจมาทลายบ่อนพวกเรา? หรือมันก็คิดจะมาสอดเท้าเข้าในสองอาชีพนี้? แต่ก็ขัดต่อกฎของไต้ฮวงตึ๊ง ดังนั้นไม่กล้าประกาศยี่ห้อ?"

"บุรุษหนุ่มที่โอ่อ่าสำรวยเช่นดั่งมัน สถานที่ใช้เงินทองย่อมมีไม่น้อย แต่กฎของไต้ฮวงตึ๊งกลับพานทั้งเข้มงวดทั้งเฉียบขาด หากมันไม่ลอบออกมาหาสำรองไว้สักหลายตำลึง วันเวลาของมันจะผ่านไปได้อย่างไรกัน?"

หยุดเล็กน้อย กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"คิดจะออกมาหาเงินทอง ย่อมมีแต่ในสองอาชีพนี้ ออกจะง่ายดายกว่า"

เล่าโป้ยกระซากเสียงด้วยโทสะ

"ที่นี้ก็มีคนของไต้ฮวงตึ๊งอยู่ เราพอจะไปร้องเรียนมัน"

"ท่านจะไปร้องเรียนอย่างไร? เตี้ยยี่เอี๊ยมีมนุษยสัมพันธ์ดีที่สุดในไต้ฮวงตึ๊งอยู่เสมอมา หรือท่านยังคิดจะหวังให้มีคนของไต้ฮวงตึ๊ง มาช่วยท่านจัดการต่อบุตรของเตี้ยยี่เอี๊ยได้?"

เล่าโป้ยไม่อาจส่งเสียงอีกแล้ว แต่เหงื่อกาฬทะลักมากกว่าเดิม พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ไม่ได้ไม่ได้ มิว่าอย่างไรก็ไม่ได้ นี่เป็นแผ่นดินที่เราใช้หยาดเลือดและหยาดเหงื่อแลกออกมา พวกเราต้องไม่อาจยกให้ผู้อื่นเยี่ยงนี้โดยเด็ดขาด"

ผู้นั้นถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย ดูท่าทีท่านไม่ยินยอมก็ไม่ได้แล้ว นอกจาก..."

"นอกจากกระไร?"

"นอกจากเตี้ยกงจื้อท่านนั้นพลันป่วยหนัก เดินทางไปหาบิดาของมัน"

มันเทสุราให้แก่ตัวเองอีกจอกหนึ่ง ดื่มแห้งแล้วจึงกล่าว

"มีแต่คนตายเท่านั้น ที่ไม่อาจหาเงินมาใช้สอยได้ตลอดกาล"

เล่าโป้ยเขม้นมองมันเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงลดเสียงแผ่วเบาถาม

"ท่านคิดว่ามันจะพลัน 'ป่วยหนัก' ได้หรือไม่?"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ท่านมีปัญญาบันดาลให้มันพลัน 'ป่วยหนัก' สักพักหนึ่งหรือไม่?"

"นั่นก็ต้องดูท่านแล้ว"

"ดูเยี่ยงไร?"

"ดูว่าท่านมีเงินห้าหมื่นตำลึงหรือไม่?"

ดวงตาเล่าโป้ยเป็นประกายทันที สวนคำไป

"หากเรามี?"

"อย่างนั้น ท่านก็เพียงส่งเทียบเชิญฉบับหนึ่ง เชิญมันไปรับประทานอาหารเที่ยงในร้านซิ่วเออคัง ที่เป็นร้านอาหารเสฉวนเพิ่งเปิดใหม่ ในวันพรุ่งนี้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"เมื่อกินอาหารมื้อนี้แล้ว เราประกัน มันต้องป่วย และยังป่วยหนักอย่างยิ่งอีกด้วย"

"ป่วยหนักเท่าใด?"

"หนักจนถึงแก่ชีวิต"

"ขอเพียงเราส่งเทียบเชิญมัน มันก็จะไป?"

"มันต้องไปแน่"

"เราใช่ยังต้องเชิญผู้อื่นหรือไม่?"

"นอกจากเถ้าแก่เจี่ยแล้ว ท่านไม่อาจเชิญผู้อื่นเป็นอันขาด มิเช่นนั้น..."

"มิเช่นนั้นเป็นไร?"

สีหน้าของคนผู้นั้นเครียดลงทันที ส่งเสียงเย็นชา

"มิเช่นนั้น ผู้ป่วยน่ากลัวมิใช่มัน แต่เป็นท่าน"

เล่าโป้ยเริ่มดื่มสุราอีก เช็ดเหงื่ออีก กรอกสุราต่อ ๆ กันสามจอกแล้ว พลันตบโต๊ะฉาดร้องเบา ๆ

"ตกลงทำเช่นนี้"

ซึ่งเออคังเป็นร้านอาหารที่มีชื่ออย่างยิ่งในเสฉวน เจ้าของร้านแซ่แพ้ มิเพียงเป็นคนค้าขายที่มีอัธยาศัยนุ่มนวล เอาอกเอาใจผู้ไปดื่มกินเก่งกาจเท่านั้น ยังเป็นคนครัวที่มีฝีมือยอดเยี่ยมอย่างยิ่งด้วย

อาหารฝีมือเยี่ยมของมันคือ ปลาเป็นนึ่งกลีบถั่ว เนื้อทอดกับเต้าเจี้ยว ขาหมูอบเห็ด ปลามะเขือเห็ดหอม และฝอยเนื้อโรยเห็ดหอม

เหล่านี้แม้เป็นกับข้าวธรรมดาอย่างยิ่ง แต่เมื่อปรุงออกจากฝีมือมัน กลับเลอเลิศพิสดารดุจกลับดินให้เป็นฟ้า

โดยเฉพาะกลีบถั่วนึ่งปลาเป็น ทั้งร้อน ทั้งนุ่ม ทั้งสด ทั้งเผ็ด แกล้มสุราได้เป็นกับข้าวได้ นับว่าผู้คนรับทานเป็นร้อยครั้งยังไม่เบื่อหน่ายจริง ๆ มีบ้างบางคนยอมดั้นด้นเดินทางเป็นเวลาสองสามชั่วยาม เพื่อมากินอาหารนี้ของมันโดยเฉพาะ

ภายหลังเถ้าแก่แพ้มีบุตร มีสะใภ้ มีหลาน ลองนับดูสมบัติพัสถานของมันกระทั่งอีกหลายชั่วคนก็ยังจับจ่ายใช้สอยไม่หมด จึงถอนตัวออกพักผ่อน

แต่ทว่า ยี่ห้อเก่าของซิ่วเออคังยังอยู่ บรรดาลูกศิษย์หลานศิษย์ที่ฝึกฝีมือจากมันจึงใช้ยี่ห้อของมันไปเปิดร้านตามเมืองต่าง ๆ ร้านยิ่งเปิดยิ่งมาก กิจการของแต่ละร้านต่างไม่เลว

ร้านซิ่วเออคังในที่นี้ เพิ่งเปิดใหม่เมื่อไม่นานนี่เอง คนครัวที่คุมห้องครัว ฟังว่าเป็นศิษย์โดยตรงของเถ้าแก่แพ้ ปลานึ่งกลีบถั่วของมัน ก็ทั้งนุ่ม ทั้งร้อน ทั้งเผ็ด ทั้งสดเช่นกัน

ดังนั้น ร้านนี้แม้เปิดมาไม่ถึงครึ่งเดือน แต่มีชื่อเสียงเกรียงไกรไม่น้อย

บ้อกี๋รู้จักร้านนี้

วันแรกที่บ้อกี๋มาถึงเมืองนี้ ก็ขึ้นไปรับทานอาหารค่ำในซิ่วเออคัง

นอกจากหลีฮื้อฮวงโหนึ่งกลีบถั่วอันมีชื่อยอดเยี่ยมของร้านนี้แล้ว ยังได้สั่งผัดเผ็ดสี่ประการของเสฉวน ริมฝีปากปลานึ่งไข่ เนื้อทอดเต้าเจี้ยว...

มันกินจนพึงพอใจสาหัสมาก แต่ก็เผ็ดจนเหงื่อกาฬแตกโซมกาย

มันยังให้รางวัลผู้รับใช้ไปเจ็ดเหรียญ

ผู้ที่มาดื่มกินเพียงลำพัง ยินยอมให้รางวัลผู้รับใช้ถึงเจ็ดเหรียญ นับว่ามือเติบอย่างยิ่งแล้ว

ดังนั้น วันนี้พอบ้อกี๋เดินถึงประตูใหญ่ของร้าน ผู้รับใช้ก็พากันย่อกายต้อนรับตั้งแต่ไกล

ผู้รับใช้ในร้านนี้ ฟังว่าเป็นชนชาวเสฉวนที่แท้จริง มาตรแม้นไม่ได้ยินคำสบถที่เป็นวาจาติดปากของพวกเสฉวน แต่ศีรษะของทุกคนต่างโพกผ้าขาวไว้ นั่นคือสัญลักษณ์ของชนชาวเสฉวน

ชนชาวเสฉวนชมชอบโพกผ้าขาว ฟังว่าเพราะต้องการรำลึกถึงขงเบ้งที่ทำพิธี

ต่ออายุในเดือนสิบ

โคมเจ็ดดาวดับไป ขงเบ้งวายชนม์ ศีรษะชาวเสฉวนต่างโพกผ้าขาว เพื่อเป็นการแสดงความไว้อาลัย หลังจากนั้นมา ก็เป็นประเพณีติดต่อกันมิได้ถูกยกเลิก

พอเข้าเสฉวน ขอเพียงเห็นคนที่ศีรษะมิได้โพกผ้าขาว แสดงว่าต้องเป็นคนต่างถิ่นมา มิว่ากินอาหารหรือซื้อของ ต้องแพงกว่าชาวพื้นเมืองไม่น้อย

โชคดีที่เมืองนี้มิใช่เสฉวน วันนี้ก็มิใช่บ้อกี๋เป็นเจ้าภาพเลี้ยงต้อนรับผู้อื่น

ดังนั้น ตอนบ้อกี๋เดินเข้าประตูใหญ่ของซิ่วเออคัง ใบหน้าจึงยังมีรอยยิ้มที่ร่าเริงแจ่มใสอย่างยิ่ง

แต่ในใจบ้อกี๋ใช่ร่าเริงแจ่มใสดั่งสีหน้าหรือไม่? มีแต่สวรรค์เท่านั้นจึงทรงทราบ

เจ้าภาพมีสองคน เจี่ยลัก (เถ้าแก่เจี่ยที่อยู่อันดับหก) เล่าโป้ย

อาคันตุกะมีเพียงบ้อกี๋คนเดียว

แต่อาหารกลับสั่งโต๊ะใหญ่ เพียงเห็นสี่จานเย็นกับสี่ผัดร้อนบนโต๊ะ ก็ดูออกว่าต้องเป็นโต๊ะที่มีราคาสูงลิบลิ่ว

สุรานั้นเป็นสุราพื้นเมืองของเสฉวนที่ดีเยี่ยม

บ้อกี๋แย้มยิ้มทักทาย

"สองท่านออกจะเกรงใจเกินไปแล้ว"

เจี่ยลักกับเล่าโป้ยเกรงใจอย่างยิ่งจริง ๆ กับคนที่ใกล้จะตาย เกรงใจสักเล็กน้อยก็มิเป็นไร

ก่อนหน้าจะมาที่นี้ ทั้งสองได้วิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวนี้มาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

"ผู้นั้นแม้มีความเป็นมามืดมน ร่องรอยลี้ลับพิสดาร แต่วาจาที่มันกล่าว เรากลับเชื่อถือสนิทใจ"

"ท่านเชื่อว่ามันสามารถรับมือเตี้ยบ้อกี๋ได้?"

"เรามีความมั่นใจ"

"ท่านเคยเห็นพลังฝีมือมันมา?"

ความจริงเจี่ยลักยังคงมีทีท่าคลางแคลงสงสัยอยู่ตลอดมา

"มันมิเพียงมีพลังฝีมือที่ไม่เป็นปัญหาโดยเด็ดขาดเท่านั้น ในตัวยังคล้ายมีกลิ่นอายอาถรรพณ์ชั่วร้ายอีกด้วย"

"อาถรรพณ์เยี่ยงไร?"

"เราก็บอกไม่ถูก แต่ทุกครั้งที่เราเข้าไปใกล้มัน มักรู้สึกเสียวสยองจนขน

ลุกเกรียว มักรู้สึกในตัวมันคล้ายดั่งได้ซ่อนงูพิษอยู่หลายตัว พร้อมที่จะโผล่ออกมาฉกกัดคนทุกเวลาก็ปาน"

"มันเตรียมจะลงมืออย่างไร?"

"มันไม่ยอมบอกเรา เพียงแต่จองห้องพิเศษบนชั้นสองของเหลาซิ่วเออคังแทนพวกเราเท่านั้น"

"ไฉนต้องเลือกในเหลาซิ่วเออคัง?"

"วาจาของมันมีสำเนียงเสฉวน ซิ่วเออคังเป็นเหลาของชาวเสฉวนมาเปิด เราคิดว่าในนั้นจะต้องมีผู้ช่วยของมันแฝงตัวอยู่"

ผู้รับใช้ของเหลาซิ่วเออคังมีสิบคน แบ่งเป็นชั้นบนห้าคน ชั้นล่างห้าคน

เจี่ยลักเคยพิจารณาพวกมันจนละเอียดมา พบเห็น มีสี่คนที่ฝีเท้าแผ่วเบาปราดเปรียว แสดงว่าผ่านการฝึกพลังฝีมือมาจนเจนจัด

รอจนเมื่อพวกมันนั่งเรียบร้อย ผู้รับใช้บนเหลามีเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง นั่นคือ 'สหาย' ของพวกมัน

"เงินห้าหมื่นตำลึงที่พวกเราตกลงกัน ได้ชำระก่อนสามหมื่นตำลึง รอเรื่องสำเร็จ ค่อยชำระที่เหลืออีกสองหมื่นตำลึง"

"ท่านให้แก่มันไปแล้ว?"

"ให้มันตั้งแต่ตอนเช้าตรู่วันนี้"

"เทียบเล่า?"

"เทียบก็ได้ส่งไปให้ผู้แซ่เตี้ยแล้ว ยังผนวกจดหมายอีกฉบับหนึ่งด้วย"

"ผู้ใดเขียนจดหมาย?"

"ตั้วกู๋ (พี่ภรรยา) ของเรา"

ตั้วกู๋ของเล่าโป้ย แม้เป็นเพียงผู้คุม แต่เขียนจดหมายสักฉบับต้องไม่เป็นปัญหาแน่

ข้อความในจดหมาย เป็นขอขมาและแสดงความเคารพนับถือต่อบ้อกี๋ก่อน หวังให้บ้อกี๋ยินยอมให้เกียรติมารับทานอาหารเที่ยงกับพวกมัน เพื่อจะได้คลายจากศัตรูมาเป็นมิตรสหาย

"ท่านดูมันจะมาหรือไม่?"

"ต้องมาแน่นอน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนที่มีขวัญฮึกเหิมเทียมฟ้ามาแต่กำเนิด ไม่เคยหวั่นหวาด

พรั่นพรึงในเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

บ้อกี๋ย่อมมาแล้วจริง ๆ

บ้อกี๋มิเคยปฏิเสธการเชื้อเชิญของผู้อื่น มิว่าเป็นการเชื้อเชิญของผู้ใดก็เช่นกัน

"พวกมันเตรียมลงมือในเวลาใด?"

"รอจนเมื่ออาหารจานแรกคือหลีฮื้อนึ่งกลีบถั่วถูกยกขึ้นมา ขอเพียงเราใช้ตะเกียบไปคีบหัวปลา พวกมันก็ลงมือทันที"

ตอนนี้อาหารจานแรกยังมิได้ยกมา บนโต๊ะมีเพียงสี่จานเย็นกับสี่ผัดร้อน แต่ฝ่ามือของเล่าโป้ยเริ่มมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว

มันมิใช่ไม่เคยฆ่าคน และมิใช่ไม่เคยเห็นคนฆ่าคน เพียงแต่ว่าการรอคอยมักจะบันดาลให้ผู้คนตื่นเต้นอยู่เสมอ

มันเพียงหวัง เรื่องนี้รีบยุติโดยเร็วไว ให้บ้อกี๋สาบสูญไปจากสถานที่นี้ไปตลอดกาล

เนื่องเพราะเรื่องนี้ ต้องไม่อาจให้เจียวชิกไท้เอี้ยทราบเด็ดขาด ดังนั้นพอลงมือก็ต้องไม่อาจผิดพลาดเด็ดขาด

บ้อกี๋มีทีท่าร่าเริงแจ่มใสอยู่ตลอดมา คล้ายดั่งมิเคยพบเห็นมีเรื่องราวใด จะสะกิดใจให้คลางแคลงสงสัยเลยสักน้อยนิด

มาตรว่าบ้อกี๋ 'กลางวันมิเคยดื่มสุรา' และรับทานไม่มาก แต่วาจากลับกล่าวไม่น้อย

เนื่องเพราะตอนกล่าววาจา ผู้อื่นย่อมไม่พบเห็น มันกำลังสนใจสังเกตอยู่ตลอดเวลา

บ้อกี๋สังเกตไม่ออก สถานที่นี้มีที่ใดมิถูกต้อง อาหารหลายจานบนโต๊ะไม่มียาพิษเด็ดขาด เจี่ยลักกับเล่าโป้ยรับทานกันคนละไม่น้อย

พวกมันกระทั่งยังมิได้พาคนสนิทคู่ใจมาด้วย ทางด้านนอก ก็ไม่มีกองซุ่มใดคอยซ้ำเติมทำร้าย

หรือพวกมันมีเจตนามาคลี่คลายจากศัตรูเป็นมิตรสหายโดยบริสุทธิ์ใจจริง ๆ?

หนึ่งเดียวที่ออกจะประหลาดใจคือ ผู้รับใช้หลายคนของเหลานี้ สะอาดเป็นพิเศษ

ตอนพวกมันยกอาหารมา บ้อกี๋สังเกตดูกระทั่งในเล็บของพวกมันยังไม่มีคราบน้ำมันแม้สักน้อยนิด

ที่รับใช้อยู่ในร้านอาหาร น้อยคนนักจะสะอาดถึงปานนี้

แต่หากพวกมันมีเล่ห์ร้ายใดจริง สมควรได้คิดถึงประการนี้ มอมตัวเองให้สกปรกกว่านี้สักเล็กน้อยได้

ในจำนวนผู้รับใช้ มีคนหนึ่งที่เงาหลังดูแล้วคุ้นตาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเคยพบเห็นในสถานที่ใดมาก่อน

แต่บ้อกี๋กลับพานนึกไม่ออกตลอดมา

บ้อกี๋ปรารถนาจะได้เห็นหน้าคนผู้นั้นอย่างยิ่ง แต่คนผู้นั้นเพียงผ่านไป ๆ มา ๆ ที่ปากประตูห้องพิเศษ แล้วก็ลงบันไดไป

"ผู้รับใช้ในเหลานี้ เราไฉนรู้จักได้? คนที่มีรูปกายคล้ายคลึงกัน ในโลกมีอยู่มากหลายอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋อธิบายให้แก่ตัวเองตลอดเวลา เนื่องเพราะมันมิใช่จงใจจะมารังควานหาเรื่องกับเจี่ยลักและเล่าโป้ยจริง ๆ

ที่บ้อกี๋ทำดั่งนี้ เนื่องเพราะต้องการจะอาศัยวิธีนี้ไปหาคนผู้หนึ่ง

บ้อกี๋มีความเห็น มีแต่ใช้วิธีนี้เท่านั้น จึงสามารถหาคนผู้นั้นพบ

เหตุการณ์เริ่มอลวน

ในที่สุด หลีฮื้อนึ่งกลีบถั่วที่มีชื่อเลื่องลือไปทั้งใกล้ไกลของเหลาซิ่วเออคังถูกยกขึ้นมาแล้ว ปลาหลีฮื้อใหญ่อยู่ในจานใหญ่พิเศษที่ยาวร่วมสองเชียะ ควันที่ลอยกรุ่นทั้งหอมทั้งนุ่ม เพียงดมกลิ่นก็รู้สึกโอชะไม่น้อย

ในห้องพิเศษ มีผู้รับใช้สองคนยืนปรนนิบัติอยู่ตลอดเวลา ผู้ยกถาดน้ำชามาให้ก้มศีรษะถอยออกไป

เล่าโป้ยส่งเสียง

"มีผู้ใดชมชอบกินหัวปลา?"

เจี่ยลักหัวร่อกล่าว

"นอกจากท่านแล้ว มีแต่แมวเท่านั้นที่ชอบกินหัวปลา"

เล่าโป้ยแผดหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้นเรามีแต่เสพเพียงลำพัง..."

มันยื่นตะเกียบออกไปคีบหัวปลา

ขณะเวลานั้นเอง โต๊ะพลันถูกเตะพลิกคว่ำ ร่างของบ้อกี่โถมออกจากห้องพร้อมกับตวาด

"ที่แท้เจ้าเอง"

ผู้รับใช้ที่ยกอาหารขึ้นมา เพิ่งถอยถึงปากประตู เบี่ยงกายได้ครึ่งเดียว บ้อกี่ก็โถมออกไปแล้ว

ในพริบตาเดียวกันนั้น ผู้รับใช้สองคนที่ยืนสำรวมในห้องตลอดเวลา ก็ได้ลงมือเช่นกัน

ที่พวกมันทั้งสามซัดออกมา ล้วนเป็นอาวุธลับ สองคนได้ซัดประกายสีดำมะเมื่อมออกมาหกจุด เป้าหมายคือเท้าและหลังของบ้อกี๋

ตอนพวกมันลงมือ จึงดูออกว่าพวกมันต่างสวมถุงมือหนังกวางอยู่

ชายฉกรรจ์ที่ตกลงการค้ากับเล่าโป้ย ฉวยโอกาสที่หันกาย สวมถุงมือของมันโดยเร็ว เมื่อบ้อกี๋พุ่งออกมาจากห้อง ร่างของมันขยับวูบ ใช้ท่วงท่า 'เหลียวหลังมองจันทร์' สะบัดมือซัดทรายพิษเป็นละอองสีดำมะเมื่อมกลุ่มก้อนใหญ่

เจี่ยลักกับเล่าโป้ยที่ความจริงถอยไปถึงมุมห้องแล้ว ต่างตระหนกจนหน้าถอดสีอุทานขึ้นพร้อมกัน

"อาวุธลับมีพิษ"

พวกมันแม้ยังดูไม่ออก นั่นคือตั๊กกิ๊บลี้ (โคก**ษูรพิษ**) กับต้วนฮุ้นซัว (ทรายสะบั้นวิญญาณ) อันมีอานุภาพสยบแผ่นดินของตระกูลทั้งในเสฉวน แต่กลับทราบคนที่สวมถุงมือหนังกวางซัดอาวุธลับ อาวุธลับนั้นจะต้องมีพิษร้ายแรงอย่างยิ่ง

ร่างบ้อกี๋ในอากาศ คิดจะหลบหลีกตั๊กกิ๊บลี้สิบสองเล่มที่พุ่งมา นับว่ายากกว่าหาบันไดปีนสู่สรวงสวรรค์แล้ว อย่าว่าแต่เบื้องหน้ายังมีทรายพิษอีกร้อย ๆ พัน ๆ เม็ด

ในบรรดาอาวุธลับของตระกูลทั้ง ต้วนฮุ้นซัวก็นับเป็นชนิดมีอานุภาพกราดเกรี้ยวดุร้ายน่าสะพรึงกลัวที่สุดชนิดหนึ่ง

ทรายพิษนี้ยังเล็กกว่าเมล็ดข้าวสารมากนัก มาตรว่าไม่อาจซัดไกล แต่พอซัดไปก็เป็นกลุ่มก้อนดำมะเมื่อมบริเวณกว้างใหญ่ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามห่างไม่เกินสองวาภายในรัศมีสี่วา อย่าหมายหลบหลีกพ้นได้ เพียงถูกเมล็ดเดียว ก็ต้องเน่าเปื่อยจนถึงกระดูก

แผนแต่ละขั้นตอนที่ลงมือในครานี้ แสดงว่าได้ผ่านการขบคิดค้นคว้ามาโดยละเอียดสุขุมอย่างยิ่งยวดเป็นแน่แท้

การลงมือของทั้งสาม สมควรผสานตำแหน่งแห่งที่เยี่ยงไร? สมควรลงมือจู่โจมใส่เป้าส่วนสัดใดในร่างฝ่ายตรงข้าม จึงสามารถคุกคามให้มันไม่มีปัญญาหลบหลีกพ้น?

พวกมันต่างคำนวณไว้ละเอียดแม่นยำอย่างยิ่ง

แต่พวกมันคาดคิดไม่ถึง ในพริบตาสุดท้าย บ้อกี๋จะจำชายฉกรรจ์ที่โพกผ้าขาวผู้นั้นได้ ว่ามันคือคนหนึ่งที่เซี่ยงกัวยิ่มพาไปในฮั้วฮวงซัวจึง ซึ่งก็เป็นฆาตกรที่ฆ่าเตี้ยเพียวปิดปาก เคยอยู่ในฮั้วฮวงซัวจึงมาหลายวัน

บ้อกี๋แม้มิได้สนใจสังเกตคนเช่นนั้น แต่ในห้วงสมอง จะมากจะน้อยย่อมมีความทรงจำอยู่บ้าง

และเพราะความทรงจำเพียงเล็กน้อยนี้ จึงช่วยชีวิตบ้อกี๋ไว้ได้

บ้อกี๋ชิงล่วงหน้าพริบตาเดียว ก่อนฝ่ายตรงข้ามยังมิได้ลงมือตามแผน บ้อกี๋ก็โถมเข้ามาหาก่อนแล้ว

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นพลิกตัวสะบัดมือซัดทรายพิษออกกำใหญ่ ในยามฉุกละหุกลนลาน มันจึงลงมือออกจะช้ากว่าธรรมดาเล็กน้อย

มือมันพอตวัด บ้อกี๋ก็ได้ถึงชายโครงของมัน หมัดต่อยเข้าใส่กระดูกซี่ที่หนึ่งที่สองของชายโครงมัน

เสียงกระดูกหักดังน่าสยดสยอง ร่างของมันถูกต่อยปลิวขึ้นจากพื้น พอดีปะทะกับตั๊กกิ๊บลี้ที่ซัดไล่มาทางด้านหลัง

ตั๊กกิ๊บลี้ทั้งสิบสองเล่ม มีเก้าเล่มที่ซัดเข้าใส่ร่างมันจนจมหาย

มันย่อมทราบความร้ายกาจของอาวุธลับนี้กระจ่าง ความหวาดกลัวได้เค้นคอมันไว้จนสนิทแน่น กระทั่งเสียงก็ยังไม่สามารถแผดร้องออกมา เพียงรู้สึกองคาพยพทั้งร่างชาด้านไม่อาจควบคุมบังคับ น้ำตา น้ำมูก น้ำลาย น้ำปัสสาวะอุจจาระ ทะลักออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน

รอจนเมื่อบ้อกี๋ทุ่มร่างมันออกไป ร่างมันก็อ่อนระทวย แต่พานยังมิได้ขาดใจตาย

มันกระทั่งยังได้ยิน พวกพ้องทั้งสองคนของมันถูกกระหน่ำจนกระดูกแตกหักแผดร้องเสียงโหยหวนน่าสยดสยอง

จากนั้นก็รู้สึก มีมือเย็นยะเยียบข้างหนึ่งตบใส่หน้ามัน แล้วมีเสียงถาม

"เซี่ยงกัวยี่มอยู่ที่ใด?"

ฝ่ามือตบใส่หน้ามันอยู่ไม่หยุดยั้ง หวังให้มันมีสติแจ่มใสไว้ แต่ทว่าเสียงที่ถามกลับยิ่งนานยิ่งห่างไกล

มันอ้าปากคิดจะกล่าว แต่ที่ทะลักออกมาเป็นเพียงน้ำที่ทั้งขม ทั้งเหม็น ทั้งเปรี้ยว

ตอนนั้น มันไม่ได้ยินกระไรอีกแล้ว

ในที่สุด บ้อกี๋ทรงกายขึ้นช้า ๆ หันหน้าประจันกับเจี่ยลักและเล่าโป้ย

ใบหน้าไม่มีสีเลือดเลย แต่บนร่างกลับมีเลือด มิทราบเป็นเลือดของผู้ใดกระเซ็นใส่เสื้อผ้ามัน

บนเสื้อผ้ามิเพียงมีเลือดของผู้อื่น ยังมีเลือดของตัวมันเองด้วย

มันทราบ ผิวหน้าของมันถูกทรายพิษหลายเมล็ดกรีดขาด ยังมีตั๊กกิ๊บลี้อีก

เล่มหนึ่งซัดเข้าไปในไหล่ของมัน

แต่มันต้องไม่ยอมให้ผู้อื่นทราบเด็ดขาด

ตอนนี้พิษยังมิได้กำเริบขึ้นมา มันจะต้องกัดฟันทนทานไว้ มิเช่นนั้นมันต้องตายในที่นี้ ตายกับมือเล่าโป้ย...

มือของเล่าโป้ยเปียกชุ่มโชก กระทั่งเสื้อผ้าก็ถูกเหงื่อเย็นยะเยียบทะลักชุ่มโชก

เรื่องที่เกิดขึ้นในพริบตาเมื่อครู่ นับว่าคล้ายเป็นฝันร้ายจริง ๆ ฝันร้ายที่ก่อกวนให้ผู้คนต้องอาเจียน

เสียงกระดูกหัก เสียงแผดร้อง เสียงครวญคราง บัดนี้ต่างเงียบหายไปหมดสิ้นแล้ว

แต่ในห้องยังคงอบอวลด้วยกลิ่นคาวโลหิต และกลิ่นเหม็นฉุนเฉียว จนผู้คนแทบไม่มีปัญญาทนทาน

มันคิดจะอาเจียน

มันคิดจะโถมออกไป แต่มิกล้าเคลื่อนไหว

บ้อกี๋ยืนอยู่ที่เบื้องหน้าพวกมัน ถลึงจ้องพวกมัน พลางแค่นเสียงเย็นชา

"นี่เป็นความคิดของผู้ใด?"

ไม่มีคนเอ่ยปาก ไม่มีคนยอมรับ

บ้อกี๋แค่นหัวร่อกล่าว

"หากพวกท่านต้องการฆ่าเราจริง ๆ ลงมือตอนนี้ยังทันเวลาอยู่"

ไม่มีคนกล้าลงมือ

บ้อกี๋จ้องพวกมันอย่างเย็นชา แล้วพลันหันกายเดินออกไป แต่ยังส่งเสียง

"เราไม่ฆ่าพวกท่าน เนื่องเพราะพวกท่านความจริงไม่คู่ควรให้เราลงมือ"

ฝีเท้าของบ้อกี๋ยังมั่นคงอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ต้องไม่ยินยอมให้ผู้ใดดูออกว่า มันแทบไม่อาจทนทานได้แล้วโดยเด็ดขาด

บาดแผลไม่เจ็บปวดสักน้อยนิด เพียงรู้สึกชา ๆ คัน ๆ คล้ายดั่งถูกมดกัดก็ปาน

สมองเริ่มเลอะเลือนมึนงง ตาเริ่มลายทีละน้อย

อาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง ต้องมิใช่มีชื่อจอมปลอมแน่นอน ในเหล่าสุรานี้ต้องมีคนของตระกูลทั้งอยู่ ในบรรดาผู้รับใช้ที่สะอาดเป็นพิเศษเหล่านั้น อย่างน้อยต้องมีสองสามคน

คนที่ใช้พิษ ดูแล้วมักจะสะอาดเป็นพิเศษ!

บ้อกี๋ยืดอกเชิดหน้า ก้าวอย่างมั่นคงไป

บ้อกี๋ไม่ทราบ บาดแผลที่ได้รับครานี้ยังมีทางช่วยหรือไม่? แต่จะต้องออกไป

จากสถานที่นี้ให้ได้

แม้นับว่าจะตาย ก็ไม่อาจตายในที่นี้ ตายอยู่เบื้องหน้าของศัตรูโดยเด็ดขาด

ไม่มีผู้ใดกล้าสกัดขวาง ที่นี้แม้มีคนของตระกูลทั้ง แต่ก็ถูกขู่ขวัญจนฝ่อแล้ว

ในที่สุด บ้อกี๋เดินออกจากเหลาสุราที่โอ่อ่าภูมิฐาน

แต่บ้อกี๋ยังสามารถไปได้อีกไกลเท่าใด?

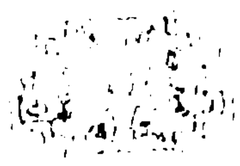

แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส แต่สายตาบ้อกี๋กลับยิ่งมืด คนที่เดินไป ๆ มา ๆ อยู่บนท้องถนน ดูแล้วเป็นเพียงเงาสีดำที่กระโดดวูบ ๆ วาบ ๆ เท่านั้น

บ้อกี๋คิดจะหารถม้าสักคันนั่งออกไปจากถนนสายนี้ แต่หาไม่พบ แม้นับว่ามีรถม้ามาจอดอยู่ที่เบื้องหน้าก็ไม่เห็นแล้ว

มิทราบเดินอีกไกลเท่าใด พลันรู้สึกว่าชนเข้าใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นคล้ายดั่งถามมัน แต่เสียงกลับพานห่างไกลและเลือนรางอย่างยิ่ง

คนผู้นั้นเป็นใคร? ใช่ศัตรูของมันหรือไม่?

บ้อกี๋ใช้กำลังทั้งมวลลืมตาขึ้น หน้าของคนผู้นั้นอยู่ที่เบื้องหน้าสายตานี่เอง บ้อกี๋ถึงกับยังไม่อาจเห็นชัดเจนได้

คนผู้นั้นพลันส่งเสียงดัง ๆ

"เราคือฮึงง้วนเจ็กกวง จำเราได้หรือไม่?"

บ้อกี๋หัวร่อ แล้วใช้กำลังที่เหลือคว้าไหล่มัน พลางส่งเสียง

"ท่านทราบหรือไม่ เราได้พนันกับตัวเราเองมา"

ฮึงง้วนเจ็กกวงถามด้วยความสงสัย

"พนันกระไร?"

"พนันว่าเราต้องหาท่านพบ"

หัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เรามีชัยแล้ว"

พอกล่าวสี่คำนั้นจบ ร่างก็ร่วงทรุดฮวบลงไปกองกับพื้น

ตระกูลทั้งแห่งเสฉวนมิใช่สำนักของหลักวิชาบู๊ และมิใช่เป็นขบวนการเร้นลับ แต่เป็นตระกูลหนึ่ง

เป็นตระกูลที่ทรงอิทธิพลอำนาจยืนยงอยู่ในแผ่นดินเสฉวนมาร่วมสองร้อยปี ยังไม่เคยมีค่ายสำนักพรรคใด ๆ หรือขบวนการเร้นลับใด ๆ กล้าไปบุกรุกดินแดนของตระกูลทั้งที่เสฉวนเลยสักก้าวเดียว

เนื่องเพราะอาวุธลับและยาพิษของพวกมัน เป็นที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

อาวุธลับอาบยาพิษของพวกมัน ฟังว่ามีอยู่เจ็ดชนิด ที่ชนชาวนักเลงมักพบเห็นมีเพียงเข็มพิษ โคกษูรพิษ และทรายสะบั้นวิญญาณสามชนิดเท่านั้น

มาตรว่ามีเพียงสามชนิด แต่ก็ขู่ขวัญชนชาวนักเลงจนฝ่อได้แล้ว เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดถูกอาวุธลับชนิดใดของพวกมัน มีแต่ต้องรอความตายเท่านั้น รอดปากแผลเน่าลุกลาม ตายไปช้า ๆ ตายด้วยความทุกข์ทรมานยิ่งกว่าการตายในวิธีอื่นใดที่มีในโลก

อาวุธลับของพวกมัน มิใช่ไม่มียาขจัดช่วยเหลือ

เพียงแต่ว่ายาขจัดเฉพาะตระกูลของมัน ก็เป็นเช่นดั่งอาวุธลับอาบยาพิษตระกูลมัน เป็นความลับสุดยอดในบู๊ลิ้มเสมอมา นอกจากบุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูลแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบความลับนี้โดยเด็ดขาด

กระทั่งบุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูล ผู้ที่มีสิทธิ์ได้ยาขจัดเฉพาะตัวนี้ ก็ต้องมีไม่เกินกว่าสามคนเด็ดขาด

หากท่านบาดเจ็บ ท่านมีแต่ต้องไปหาสามคนนั้น จึงสามารถวิงวอนได้ยาขจัดพิษมาช่วยชีวิต

ในตอนนั้น ท่านก็จะพบปัญหาที่มิเพียงหนักหนาสาหัสอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นปัญหาที่ไม่มีวันคลี่คลายได้ตลอดกาลนาน

คือท่านไม่ทราบว่า สามคนนั้นเป็นผู้ใด?

แม้นับว่าท่านทราบพวกมันเป็นผู้ใด ก็หาพวกมันไม่พบ

แม้นับว่าท่านสามารถหาพวกมันพบ พวกมันก็ต้องไม่ให้ยาขจัดพิษท่านเด็ดขาด

ดังนั้น หากท่านถูกอาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง ก็มีแต่รอคอยความตาย รอคอยให้ปากแผลเน่าเปื่อยลามไป จนตายช้า ๆ

ตายอย่างเชื่องช้ายิ่งนัก!

บ้อกี๋มิได้ตาย

ในความเคลิบเคลิ้ม รู้สึกร่างกระดอนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตลอดเวลา ดุจกับเป็น

ไม้ไม้ในผิวน้ำทะเลที่เกิดมรสุม

แต่ยามเมื่อได้สติฟื้นคืนมา กลับนอนอย่างสงบราบเรียบอยู่บนเตียงที่กว้างใหญ่นุ่มนิ่ม

ฮึงง้วนเจ็กกวงยืนดูอยู่ที่หัวเตียงนี่เอง ใบหน้ามีเค้าตื่นเต้นสนใจ และเคร่งเครียดเย็นชา บันดาลให้ใบหน้าที่ความจริงก็พิกลอย่างยิ่งอยู่แล้ว กลับยิ่งขบขันกว่าเดิมมากหลาย

เมื่อมันเห็นบ้อกี๋ลืมตา ผู้ที่มีชีวประวัติพิสดารน่าสนใจ พลันหัวร่อดุจดั่งทารกมาได้

มันกะพริบตาหัวร่อกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ เราก็พนันกับตัวเองมา"

บ้อกี๋แลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากจนแตกปริ ใช้เสียงอ่อนล้าแผ่วเบาถาม

"พนันกระไร?"

"เราพนันว่าเราจะต้องสามารถรักษาชีวิตของท่านไว้ได้"

ดวงตามันเป็นประกายแวววาว หัวร่อด้วยความร่าเริงยิ่งกว่าทารก แล้วกล่าวต่อ

"ครั้งนี้นับว่าเราเป็นฝ่ายมีชัยจนได้"

บ้อกี๋พอจะเริ่มดื่มน้ำโสมและข้าวต้มตุ๋นรังนกนางแอ่นได้เล็กน้อยแล้ว

ในปากขมอย่างยิ่ง ขมจนคิดจะอาเจียนอยู่ตลอดมา

เมื่อดื่มข้าวต้มที่ตุ๋นหวานแล้ว จึงรู้สึกสบายกว่าเดิมเล็กน้อย

ข้าวต้มตุ๋นเอร็ดอร่อยยิ่ง ในห้องก็ตบแต่งไว้เช่นเดียวกับข้าวต้ม หวาน ไม่จืด ไม่เค็ม พอดีเป็นที่สุด

บ้อกี๋เชื่อสนิทใจ ต้องมิใช่บ้านของฮึงง้วนเจ็กกวงแน่ สาวกการพนันที่เล่นครั้งใดเป็นต้องเสียครานั้น อาจบางทียังพอจะมีบ้านที่ดีอย่างยิ่งสักหลัง แต่ต้องมิใช่บ้านเช่นนี้แน่นอน

รอจนเมื่อมีพละกำลังทุเลาคืนมาบ้างเล็กน้อย จึงอดมิได้ต้องถาม

"นี่เป็นสถานที่ใด?"

"เป็นสถานที่แปด"

"สถานที่แปด? หมายความว่าอย่างไร?"

บ้อกี๋ไม่เข้าใจ ฮึงง้วนเจ็กกวงจึงอธิบาย

"ช่วงเวลาเมื่อค่ำวานเพียงคืนเดียว เราได้พาท่านไปถึงเจ็ดแปดแห่ง"

มันขี่ม้าตลอดทั้งคืน ม้าพ่วงพีฝีเท้าจัดอย่างยิ่ง...นั่นก็คือที่บ้อกี๋รู้สึกคล้าย

เป็นใบไม้ที่อยู่บนผิวน้ำทะเลที่เกิดมรสุม

มันหาเจ็ดแปดคนที่อาจสามารถช่วยชีวิตบ้อกี๋ไว้ แต่ผู้อื่นเพียงได้ยิน ผู้บาดเจ็บถูกอาวุธลับอาบยาพิษเฉพาะของตระกูลทั้ง ก็มีแต่กล่าวคำ "ขอแสดงความเสียใจ" กับมันเท่านั้น

ฮึงง้วนเจ็กกวงถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านตอนนี้ไฉนจึงยังรอดชีวิตอยู่?"

"เพราะเหตุใด?"

"ประการแรก เนื่องเพราะเจ้าลูกเต่าสามตัวนั้นมิใช่ยอดฝีมือที่แท้จริงของตระกูลทั้ง อาวุธลับที่ใช้ก็เป็นเศษของกากที่บุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้งคัดทิ้งออกมา"

(บุตรหลานโดยตรง หมายถึงเป็นบุตรหลานของหัวหน้าตระกูล มิใช่บุตรหลานของผู้แซ่ทั้งอื่น ๆ)

มันมิได้อวดโอ่เกินความจริงเลย กล่าวสืบไป

"หากแม้นตั๊กกิ๊บลี้ที่ซัดใส่ร่างท่านเล่มนั้นเป็นของดีเยี่ยม ท่านตอนนี้ก็ต้องเน่าจนกลายเป็นหนองกองหนึ่ง"

บ้อกี๋ฝืนยิ้ม ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อ

"ประการสอง เนื่องเพราะเจ้าของบ้านนี้พอดีมีบัวหิมะของเทียนซัวอยู่เมล็ดหนึ่งและพอดีเป็นสหายรักของเราอีกด้วย"

บัวหิมะของภูเขาเทียนซัวเป็นยาขจัดพิษที่ศักดิ์สิทธิ์ดั่งโอสถทิพย์ ชนชาวนักเลงทั้งแผ่นดินต่างยอมรับว่าสรรพคุณสุดสูงหาที่เปรียบเทียบมิได้ ยังมีคุณค่าเหนือกว่าเพชรที่ลูกโตเท่ากันอีกหลายสิบเท่านัก

เจ้าของบ้านนี้ถึงกับยินยอมนำบัวหิมะที่มีคุณค่าเลิศล้ำ มารักษาให้แก่คนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก มาตรว่าจะเป็นเพราะเห็นแก่หน้าฮึงง้วนเจ็กกวง แต่บ้อกี๋ยังคงตื้นตันพระคุณคนผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อ

"ประการสาม ย่อมเนื่องเพราะเราพนันกับตัวเอง ไม่อาจให้ท่านตายได้"

บ้อกี๋ผงกศีรษะกล่าว

"เนื่องเพราะท่านต้องการทราบ ข้าพเจ้าเหตุไฉนจึงสามารถทอดลูกเต๋าได้หกแต้มทุกครั้ง ใช่ใช้ฝีมือใดหรือไม่? ท่านต้องการสะสางให้กระจ่าง ที่ท่านแพ้ในครานั้น ใช่ถูกโกงหรือไม่?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงเบิ่งตาถลึงจ้องคำราม

"ท่านทราบ?"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ"

"หรือท่านจงใจทำดั่งนั้น?"

"ข้าพเจ้าย่อมจงใจ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าหาท่านไม่พบ มีแต่คิดหาวิธีให้ท่านมาหาข้าพเจ้าเอง"

"ท่านทราบว่าเราจะต้องมาหาท่าน?"

"ไม่สะสางเรื่องนี้กระจ่าง ท่านต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับแน่"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องกล่าว

"เด็กร้ายกาจ พอมีอยู่สองท่าจริง ๆ"

"ไหนเลยเพียงสองท่าเท่านั้น"

ฮึงง้วนเจ็กกวงพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ปั้นหน้าเคร่งเครียด ถลึงจ้องบ้อกี๋พลางถาม

"ท่านใช้ฝีมือเยี่ยงไรกันแน่? ครั้งนั้นเราเสียไปเพราะถูกโกงหรือไม่กันแน่?"

"ท่านเดาดู"

ฮึงง้วนเจ็กกวงพลันกระโดดขึ้นสูงถึงสองวาเศษ แผดร้องสุดเสียง

"เด็กร้ายกาจ เราช่วยชีวิตน้อย ๆ ของท่านไว้ด้วยความลำบากยากเข็ญ ท่านมาตอบแทนเราเช่นนี้เอง?"

บ้อกี๋มิได้ถูกมันขู่ขวัญจนงกงัน ยิ่งหัวร่อปลอดโปร่งแจ่มใสกว่าเดิม

"มิว่าอย่างไร ในเมื่อตอนนั้นท่านดูไม่ออก ท่านก็ต้องยอมรับว่าแพ้"

ฮึงง้วนเจ็กกวงกระชากเสียงด้วยโทสะ

"หรือท่านไม่เห็นทองคำที่เราเสียไปในครั้งนั้น?"

"นั่นเป็นท่านเสียให้แก่เซียวชิงแซ อย่าลืม ท่านยังเสียของเล็กน้อยให้แก่ข้าพเจ้า"

"เราเสียของใดแก่ท่าน?"

"เสียวาจาแก่ข้าพเจ้าประโยคหนึ่ง"

ความทรงจำของฮึงง้วนเจ็กกวงพลันคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นเลวอย่างยิ่ง สั่นศีรษะปฏิเสธ

"เราจำไม่ได้แล้ว"

"ท่านสมควรจำได้ ท่านบอกไว้ ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถทอดแต้มเสือดาว ท่านก็แล้วแต่ให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรก็ได้"

ฮึงง้วนเจ็กกวงคิดจะโกงก็ไม่มีปัญญาโกง และมันมิใช่คนดื้อด้านคดโกงอีกด้วย ทั้งความจริง ความทรงจำของมันก็คงไม่เลวอย่างยิ่งอยู่

แต่มันกลับกระโดดขึ้นอีกครา คำรามสุดเสียง

"ท่านต้องการอย่างไร ต้องการให้เราเป็นภรรยาของท่าน?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านหาคนผู้หนึ่งแก่ข้าพเจ้าเท่านั้น"

ดวงตาบ้อกี๋เป็นประกายมุ่งหวังอย่างกระตือรือร้น กล่าวสืบไป

"ท่านเคยบอก ท่านมิเพียงมีความสามารถเสียพนันยิ่งใหญ่เท่านั้น ความสามารถหาคน ยิ่งเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน"

ฮึงง้วนเจ็กกวงมีความยินดีขึ้นอีกแล้ว คำ 'ที่หนึ่งในแผ่นดิน' นี้ ย่อมเป็นที่ทุกผู้คนพึงพอใจรับอย่างแน่นอน

มันย้อนถามทันที

"ท่านต้องการหาผู้ใด?"

บ้อกี๋กำหมัดแนบแน่น พยายามบังคับเสียงตัวเอง เน้นทีละคำ

"เซี่ยงกัวยิ่ม"

ฮึงง้วนเจ็กกวงคล้ายตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งไป

"เซี่ยงกัวยิ่มของไต้ฮวงตึ๊ง?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะ ความเจ็บแค้นรันทด ประดังจนเหงื่อซึมออกมาเป็นเส้นสาย

ฮึงง้วนเจ็กกวงถามอีก

"ท่านคือบุตรของเตี้ยกัง ดังนั้น จึงต้องหาตัวเซี่ยงกัวยิ่มมาล้างแค้น?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะ ตอบด้วยใบหน้าหมองคล้ำ

"ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าต้องจดจำจวบชั่ววันตาย ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนทรยศต่อบุญคุณน้ำใจ แต่ข้าพเจ้าต้องหาเซี่ยงกัวยิ่มให้ได้"

"ท่านไม่มีร่องรอยเบาะแสแม้แต่น้อยนิด?"

"ไม่มีเลย"

ฮึงง้วนเจ็กกวงมิกล่าวอีกแล้ว แต่เดินวนเวียนอยู่ในห้องถึงสิบกว่ารอบ พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ได้! เราช่วยหาแก่ท่านได้ แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร?"

"ท่านหามันพบแล้วก็จะทำอย่างไร? ด้วยความสามารถเพียงน้อยนิดของท่าน กระทั่งเจ้าลูกเต่าทั้งสามของตระกูลทั้งที่อยู่อันดับปลายแถว ยังไม่มีปัญญารับมือได้ แล้วท่านอาศัยกระไรไปจัดการต่อเซี่ยงกัวยิ่ม?"

บ้อกี๋อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานจึงตอบ

"ประการนี้ข้าพเจ้าก็ได้คิดมาแล้ว"

"อ้อ?"

"นับแต่ข้าพเจ้าไปที่รถม้าของเซี่ยวชิงแซ ก็ทราบพลานุภาพในโลกนี้ ยังเหนือกว่าที่ข้าพเจ้าเคยคาดคิดไว้อีกมากหลายนัก แต่พลังฝีมือของข้าพเจ้ากลับด้อยกว่าที่เคยคาดคิดไว้อีกมากมายก่ายกองนัก"

"นับว่าท่านยังมีความสำนึกตัวอยู่เล็กน้อย"

"ข้าพเจ้าต้องการล้างแค้น มิใช่ต้องการไปหาที่ตาย"

"อืมม์ ท่านมิได้โง่เขลา"

"ดังนั้น ท่านเพียงสามารถหาเซี่ยงกัวยิ่มแทนข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีปัญญารับมือกับมัน"

"จะหาเซี่ยงกัวยิ่ม มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อ

"ตัวมันเองก็ต้องทราบ หลังจากกระทำเรื่องนั้นแล้ว ไม่อาจพบเห็นผู้คนอีกได้ จะต้องเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่ หาสถานที่ซึ่งไม่มีผู้คนคาดคิดถึงโดยเด็ดขาด ไปหลบหน้าซ่อนตัว"

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านสามารถหามันพบภายในหนึ่งปีนี้ แล้วส่งข่าวให้ข้าพเจ้า"

"ท่านรอได้หนึ่งปี?"

"มีบ้างบางคนเพราะต้องการล้างแค้น สิบปียังรอคอยได้ ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจสะกดใจรอคอยหนึ่งปี?"

สีหน้าของบ้อกี๋หนักแน่นมั่นคงอย่างยิ่ง มิใช่เป็นบุรุษหนุ่มเลือดลมร้อนแรงที่เพราะถูกความอาฆาตแค้นบดบังสายตา เที่ยวพร่ำเปะ ๆ ปะ ๆ โดยไม่มีความคิดอีกแล้ว

บ้อกี๋ได้แสดงความเชื่อมั่นและเด็ดเดี่ยวของตัวเองออกมาจนชัดเจน

ฮึงง้วนเจ็กกวงเขม้นมองบ้อกี๋อีกเนิ่นนาน พลันยื่นมือตบไหล่ฉาดใหญ่ แล้วกล่าว "ก็ได้ อีกหนึ่งปีให้หลังท่านมาที่นี้ เราต้องมีข่าวแก่ท่านแน่" มิรอให้บ้อกี๋

แสดงทีท่าขอบคุณออกมา รีบถามต่อไป

"ท่านตอนนี้ใช่พอจะบอกกับเราแล้ว ท่านใช่ใช้ฝีมือโกงเราหรือไม่?"

"มิได้โกงท่าน"

"แล้วท่านใช้ฝีมือเยี่ยงไรกันแน่?"

"ฝีมือที่ต้องไม่ถูกคนสังเกตออกเด็ดขาด แม้นับว่าข้าพเจ้าบอกกับผู้อื่นข้าพเจ้าใช้ฝีมือเช่นนั้น ผู้อื่นก็มีแต่ต้องยอมรับว่าพ่ายแพ้"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านมีลูกเต๋าหรือไม่?"

"ย่อมมีอยู่"

มันก็เป็นเช่นดั่งผีพนันทั่ว ๆ ไป ในตัวย่อมพกอุปกรณ์การพนันที่มันชมชอบที่สุดอยู่

ที่มันชมชอบที่สุดคือลูกเต๋า พร้อมที่จะล้วงออกมาได้เสมอ

บ้อกี๋หยิบขึ้นเม็ดหนึ่งแล้วกล่าว

"แต่ละหน้าของลูกเต๋ามีสลักแต้มอยู่ แต้มของแต่ละหน้าล้วนผิดกัน ด้านหกแต้มปกติจะต้องหนักกว่าด้านห้าแต้มอยู่บ้าง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะสีที่แต้มในจุด จะต้องหนักกว่ากระดูกที่ขุดออกมาเล็กน้อย"

คล้ายกลัวฮึงง้วนเจ็กกวงไม่เข้าใจ บ้อกี๋รีบอธิบายเสริม

"แต่หากเป็นลูกเต๋าที่สร้างจากหยก ด้านของหกแต้มก็ต้องเบากว่าห้าแต้มเล็กน้อย"

นับว่าวิเคราะห์ได้ละเอียดสุขุมจริง ๆ ฮึงง้วนเจ็กกวงที่คลุกคลีกับลูกเต๋ามาชั่วชีวิต ยังมิเคยได้คิดถึงเหตุผลนี้มาเลย

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ความผิดแปลกของน้ำหนักนี้ย่อมเล็กน้อยอย่างยิ่ง คนทั่ว ๆ ไปปกติจะไม่สังเกต แม้นับว่าสังเกตได้ก็สำรวจไม่ออก แต่คนที่ผ่านการฝึกมาเป็นเวลานานก็ผิดกันแล้ว"

"ผิดอย่างไร?"

"หากท่านฝึกอยู่เสมอ ท่านก็พอจะใช้น้ำหนักที่ผิดกันเพียงเล็กน้อยให้เป็นประโยชน์ โดยทอดด้านที่ท่านต้องการให้หงายขึ้นมา ซึ่งหมายความ ท่านจะทอดกี่แต้ม ก็พอจะทอดแต้มนั้นได้"

ฮึงง้วนเจ็กกวงเบิ่งตาฟังด้วยความสนใจ คล้ายดั่งกำลังฟังเทพนิยายที่ปาฏิหาริย์น่าตื่นเต้น

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเริ่มฝึกตั้งแต่อายุแปดเก้าขวบ กระทั่งยามนอน ยังนำเต๋าสามลูกเข้าไปทอดในผ้าห่ม แต่ละวันไม่ทราบต้องทอดมากน้อยเท่าใดครั้ง จวบจนอายุยี่สิบ ข้าพเจ้าจึงมีความมั่นใจ สามารถทอดแต้มที่ต้องการได้ทุกครั้งไป"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตะลึงลานเป็นครึ่งวัน จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ท่านไฉนมีความคิดมาฝึกของเล่นเช่นนี้?"

"ตระกูลของพวกเราห้ามเล่นการพนันโดยเฉียบขาด มีแต่ก่อนและหลังวันตรุษเท่านั้น จึงเลิกข้อห้าม อนุญาตให้เล่นอยู่หลายวัน แต่ยังคงห้ามมิให้ทารกไปเล่นการพนัน"

ผงกศีรษะแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะห้ามมิให้พวกเราที่เป็นทารกไปเล่น ดังนั้น พวกเรากลับยิ่งมีความต้องการมากกว่าปกติ"

จิตใจเช่นนี้ ฮึงง้วนเจ็กกวงย่อมทราบกระจ่างอยู่

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ในตอนนั้น โชคการพนันของข้าพเจ้าย่ำแย่อย่างยิ่ง แต่ละปีจะต้องเสียเงินแต๊ะเอียจนเกลี้ยงเกลา ข้าพเจ้ายิ่งคิดยิ่งรู้สึกไม่ยินยอม สาบานจะต้องได้เงินที่เสียไปคืนกลับมาจนหมดสิ้น"

ฮึงง้วนเจ็กกวงสวนคำ

"ภายหลังท่านย่อมได้คืนกลับมา?"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าฝึกสองสามปีแล้ว ฝีมือเพิ่งเริ่มจะเปลี่ยนแปรดีขึ้น จนถึงภายหลังเมื่อผู้อื่นเล่นลูกเต๋ากัน พอเห็นข้าพเจ้าเดินเข้าไป ก็พากันแตกฮือเตลิดหนีมิยอมเหลียวหลังเลย"

ฮึงง้วนเจ็กกวงปรบมือหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อจนตัวงอไปงอมา

เพียงนึกถึงความ 'ภาคภูมิ' อันยิ่งใหญ่เยี่ยงนั้นของบ้อกี๋ ผีพนันที่เล่นครั้งใดเป็นต้องเสีย เสียทั่วทุกแห่งหนจนไม่มีผู้ใดในแผ่นดินทัดเทียมได้ ก็มีความลิงโลดยินดี ดุจกับทารกได้ของเล่นถูกใจ

บ้อกี๋ชายตามองแล้วกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย ท่านแม้จะเริ่มฝึกในตอนนี้ก็สายเกินไปแล้ว"

ฮึงง้วนเจ็กกวงหยุดหัวร่อในทันที โพล่งถามขึ้น

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมือของผู้ใหญ่ไม่แคล่วคล่องดุจดั่งมือทารก และไม่มีปัญญาที่จะนำลูกเต๋าเข้าไปฝึกทอดในที่นอนเช่นดั่งทารก"

ฮึงง้วนเจ็กกวงคว้าแขนบ้อกี๋ไว้ทันที โพล่งอย่างเร่งร้อน

"ท่านลองดู ในทางนี้ยังพอมีวิธีเสริมช่วยเหลือหรือไม่?"

บ้อกี๋มิตอบ แต่สั่นศีรษะระรัว

ฮึงง้วนเจ็กกวงตะลึงลานเป็นครึ่งวัน พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อขึ้นอีกครั้ง คล้ายดั่งพลันได้คิดถึงเรื่องที่กระหยิ่มภาคภูมิที่สุดของมันก็ปาน

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"หรือท่านได้คิดวิธีเสริมช่วยเหลือมา?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงได้แต่หัวร่อมิยอมตอบ

ประตูห้องนี้เปิดกว้างอยู่ พลันมีเสียงคนกระแอมเบา ๆ ขึ้นที่นอกประตู แล้วสตรีงามกลางคนที่แต่งกายเรียบร้อยสมถะ เดินเกาะไหล่ทาริกาน้อยนางหนึ่งเข้ามาแย้มยิ้มกล่าว

"เรื่องอันใดจึงบันดาลให้ท่านเบิกบานใจปานนี้?"

ทาริกาน้อยกลอกตากลมโตของนางไป ๆ มา ๆ หัวร่อคิกคิกกล่าว

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้ยิน ตั้วเจ็กจะวิวาห์เป็นภรรยาของเตี้ยกงจื้อท่านนี้ ตอนนี้เตี้ยกงจื้อคงต้องรับปากแล้วเป็นแน่นอน"

สตรีงามกลางคนถลึงจ้องทาริกาแวบหนึ่ง แต่ตัวนางเองก็กลั้นหัวร่อมิได้

เมื่อเห็นสตรีกลางคนเดินเข้ามา ฮึงง้วนเจ็กกวงถึงกับเปลี่ยนเป็นเรียบร้อยกว่าเดิม กระทั่งยังมีทีท่าสำรวมอีกด้วย

ขณะบ้อกี๋คาดเดาไม่ออก ระหว่างทั้งสองจะมีความสัมพันธ์เยี่ยงไร? ฮึงง้วน-เจ็กกวงก็กล่าว

"เหมยฮูหยินท่านนี้ จึงเป็นผู้ช่วยชีวิตที่แท้จริงของท่าน..."

แต่ทาริกาน้อยรีบสอดคำ

"ผู้ช่วยชีวิตมันที่แท้จริงคือข้าพเจ้า เนี้ยได้ยกบัวหิมะเม็ดนั้นแก่ข้าพเจ้านานแล้ว"

เหมยฮูหยินถลึงจ้องนางอีกแวบหนึ่ง ประสานมือคารวะกล่าว

"ทารกน้อยไม่มีมารยาท เตี้ยกงจื้ออย่าได้ขุ่นเคือง"

เตี้ยบ้อกี๋รีบทรงกายขึ้น คิดจะกล่าววาจาตื้นตันพระคุณตามมารยาทสักหลายคำ แต่ก็มิทราบควรกล่าวกระไร?

พระคุณการช่วยชีวิตที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ ความจริงมิใช่วาจาขอบคุณไม่กี่คำจะสามารถแสดงออกได้หมดสิ้นเลย

เหมยฮูหยินกล่าว

"หากมิใช่ตั้วกอตัดเนื้อเน่าที่ปากแผลของเตี้ยกงจื้อทิ้งทันเวลา แม้นับว่ามีบัวหิมะ ยังคงไม่มีปัญญาขจัดพิษในตัวของเตี้ยกงจื้อได้เช่นกัน"

นางแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"นี่ก็เป็นเพราะเตี้ยกงจื้อมีบุญวาสนา ฟ้าดินคุ้มครอง จึงบันดาลให้มีการบังเอิญจนประจวบเหมาะทุกเรื่องราว"

ทาริกาน้อยสอดคำอีกครั้ง

"แต่เสียดาย หลังจากนี้ใบหน้ามันต้องมีแผลเป็นใหญ่อย่างยิ่ง จะต้องอัปลักษณ์จนทุเรศยิ่ง"

นางหยุดหัวร่อคิกคิก แล้วกล่าวต่อ

"โชคดีมันไม่กลัวหาภรรยาไม่ได้ เนื่องเพราะอย่างน้อยมีตั้วเจ็กยอมวิวาห์แก่มัน"

บ้อกี๋ก็ต้องหัวร่อด้วยความขบขัน

ทาริกาน้อยนางนี้ปราดเปรียวเฉลียวฉลาด ไม่ด้อยกว่าเฮียตี๋ฝาแฝดคู่นั้นเด็ดขาด แต่คล้ายยังซุกซนกว่าพวกมัน ยังมีคารมจัดจ้านคมคายยิ่งกว่าพวกมัน

มาตรว่ามารดานางจะถลึงจ้องด่านาง แต่ประกายตากลับไม่มีความหมายตำหนิเลยสักน้อยนิด มีแต่ความรักและเอ็นดูเท่านั้น

กระทั่งบ้อกี๋เองก็รู้สึกรักเอ็นดู อดมิได้ต้องถาม

"ม่วยม่วยน้อย ท่านมีนามใด?"

ทาริกาน้อยกลอกตาไปมา พลันสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ข้าพเจ้าไม่อาจบอกกับท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นบุรุษ บุรุษสตรีสนิทกันไม่ได้ ทั้งการให้การรับ (คำสอนของเม่งจื้อ) สตรีไหนเลยจะบอกนามนางแก่บุรุษโดยเหลวไหลง่ายดาย"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง แล้วกล่าว

"ป้อป่วย (ของวิเศษที่น่าถนอม ปกติใช้เรียกทารกที่น่ารัก) ที่น่ารัก นับว่าเป็นป้อป่วยจริง ๆ"

ทาริกาน้อยพลันกระโดดไปบนร่างมัน ทิ้งเคราของมันพลางร้อง

"ท่านไฉนบอกนามข้าพเจ้าไป? ข้าพเจ้าต้องให้ท่านชดใช้"

ที่แท้นางมีนามป้อป่วย

เหมยป้อป่วย

บ้อกี๋จำนามนี้ไว้ได้ และก็จำมารดากับบุตรีทั้งสองไว้ พระคุณของพวกนางชั่วชีวิตมันต้องไม่มีวันลืมเลือนเด็ดขาด

ป้อป่วยกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านนามเตี้ยบ้อกี๋"

เตี้ยบ้อกี๋หัวร่อให้แก่นางพลางตอบ

"ภายหน้าท่านยังจำเราได้หรือไม่?"

"เราย่อมจำได้ เนื่องเพราะใบหน้าท่านมีแผลเป็นใหญ่อย่างยิ่ง"

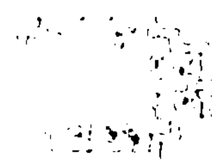

ในใจของบ้อกี๋มีปมเพิ่มขึ้นอีกหลายปม

ต้องมิใช่เนื่องเพราะใบหน้ามีแผลเป็นเพิ่มขึ้น ยิ่งมิใช่เนื่องเพราะที่ไหล่ขาดเนื้อไปชิ้นหนึ่ง

เรื่องเหล่านั้น บ้อกี๋มิได้แยแสสนใจ มิได้ไปครุ่นคิดเลย

แต่มีอีกเรื่องหนึ่งกลับมิอาจไม่ครุ่นคิดได้

อาหารว่างที่เหมยฮูหยินเตรียมไว้ให้พวกมัน โอชะถูกปากอย่างยิ่ง แต่ที่บันดาลให้เตี้ยบ้อกี๋ยิ่งเบิกบานคือ นางมิได้อยู่เป็นเพื่อนพวกมันอีก

สตรีที่ชาญฉลาด มักจะรู้จักหลบออกไปในเวลาที่สมควร ให้บุรุษไปกล่าววาจาที่มีเพียงบุรุษฟังแล้วสนุกสนานสมใจ

นางอาจบางทีไม่อาจนับเป็นมารดาที่ประเสริฐได้ เนื่องเพราะนางรักตามใจบุตรีของนางเกินไปบ้าง

แต่นางกลับต้องเป็นภรรยาที่ดีงามโดยมิต้องสงสัย

แต่สามีของนางเล่า?

บ้อกี๋ไม่เห็นสามีนาง และไม่ได้ยินพวกนางเอ่ยพาดพิงถึงสามีอีกด้วย

หรือนางเป็นหญิงม่าย?

ดูนางที่มีทีท่านุ่มนวลสนิทสนมต่อฮึงง้วนเจ็กกวง ฮึงง้วนเจ็กกวงมีทีท่านอบน้อมเอาใจต่อนาง ในระหว่างทั้งสอง จะต้องมีไมตรีที่เหนือธรรมดาอย่างแน่ชัด

ทั้งสองมีความสัมพันธ์ใดกันแน่? ใช่ว่าเป็นน้ำใจที่ไม่อาจบ่งบอกแก่คนภายนอก?

ประดานี้ บ้อกี๋ต่างปรารถนาใคร่จะทราบอยู่

แต่มิได้ถาม เนื่องเพราะในใจยังมีเรื่องอื่นที่ก่อกวนให้กังวลอย่างยิ่ง กระทั่งยังหวาดกลัวอยู่เล็กน้อยด้วย

นั่นคืออาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง

กากเดนที่พวกบุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้งคัดทิ้ง ก็มีความน่ากลัวถึงปานนี้ มือชั้นปลายแถวของตระกูลทั้งเพียงสามคน ก็แทบจะปลิดชีวิตของบ้อกี๋ไป

ประการนี้ บ้อกี๋เพียงคิดขึ้นมาก็เสียวหัวใจเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนี้ตระกูลทั้งกับเพ็กเล็กตึ๊งได้ร่วมเป็นตายกัน ในพวกผู้ติดตามของเซี่ยงกัวยิ่ม ถึงกับมีคนของตระกูลทั้งอยู่

ในระหว่างพวกมัน ใช่สุมหัวคบคิดเล่ห์ร้ายอันใด? เซี่ยงกัวยิ่มใช่ไปซ่อนตัวที่ตระกูลทั้งหรือไม่?

บ้อกี๋ย่อมไม่อาจไปค้นหาคนในตระกูลทั้ง มันไม่มีพยานหลักฐานแม้สักน้อยนิด อย่าว่าแต่แม้มีหลักฐานมั่นคง ก็ไม่อาจไปค้นหาได้

ด้วยพลังฝีมือของบ้อกี๋ในตอนนี้ กระทั่งซุ้มประตูของตระกูลก็ไม่มีปัญญาเข้าไปได้

นึกถึงประการนี้ บ้อกี๋รู้สึกเย็นเฉียบไปทั้งร่าง

บ้อกี๋เพียงหวังฮึงง้วนเจ็กกวงสามารถหาร่องรอยที่แน่ชัดของเซี่ยงกัวยิ่มมาให้ เพื่อมันจะคอยหาโอกาสลอบสังหาร โดยโถมเข้าเสี่ยงให้สุดกำลังในครั้งเดียว จึงอาจพอจะมีโอกาสสำเร็จได้

ความอาฆาตแค้นของบ้อกี๋ ต้องไม่อาจอาศัยเลือดลมที่พลุ่งพล่านขึ้นมาชั่ววูบไปล้างแค้นได้สมใจอย่างแน่นอน

มีสุรา สุราทิรสเลิศ

คนที่บาดเจ็บไม่อาจดื่มสุรา คนที่ชมชอบการพนันมิใคร่ชมชอบดื่มสุรานัก ดื่มสุราเพียงลำพังยิ่งไม่มีรสชาติน่าดื่ม

ดังนั้น สุราจึงแทบไม่มีผู้แตะต้อง

บ้อกี๋เทน้ำชาลงในจอกสุราเล็กน้อย ยกขึ้นชูให้ฮึงง้วนเจ็กกวง แล้วกล่าว

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะใช้น้ำชาแทนสุรา ครั้งหน้าจึงจะเป็นเพื่อนดื่มสุราจริง ๆ

กับท่าน"

ฮึงง้วนเจ็กกวงผงกศีรษะกล่าว

"เพียงอีกสองสามวัน ท่านก็ดื่มสุราจริง ๆ ได้แล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่อาจจับเจ่านานปานนั้น"

"ท่านเร่งร้อนจะไป? หรือเร่งร้อนต้องการขับไล่เราไปหาคนแทนท่าน?"

"ข้าพเจ้าเร่งร้อนทั้งสองประการ"

"ท่านเร่งร้อนจะไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าต้องการไปภูเขาเก้าฮั้วซัว รอคอยให้คนไปหาข้าพเจ้า"

"รอผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าทั้งไม่ทราบนามของมัน และไม่ทราบความเป็นมาของมัน แต่ข้าพเจ้าทราบ ในแผ่นดินนี้ หากมีสักผู้หนึ่งที่สามารถทำลายอาวุธตระกูลทั้งได้ ผู้นั้นก็คือมัน"

"มันใช้กระไรทำลาย?"

"กระบี่"

ฮึงง้วนเจ็กกวงแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเคยเห็นฝีมือมัวทีฮวยโหว (ฝนดอกไม้เต็มฟ้า) ของตระกูลทั้งมาหรือไม่?"

บ้อกี๋มิเคยเห็น แต่เคยได้ยิน

"ฟังว่า ฝีมือซัดอาวุธลับนั้น หากแม้นสามารถฝึกจนถึงระดับสุดยอด สองมือพอจะซัดอาวุธลับหกสิบสี่ชนิดออกมา จู่โจมเข้าใส่หกสิบสี่ส่วนสัดที่ผิดแปลกกัน มิว่าท่านจะหลบหลีกเยี่ยงไร ต่างไม่มีปัญญาหลีกพ้นได้"

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อไป

"นอกเสียจากมันจะมีมือสิบข้าง กระบี่สิบเล่ม จึงสามารถทำลายฝนบุปผาเต็มฟ้านั้นไปได้"

"มันมีมือเพียงสองข้าง กระบี่อีกเล่มเดียว แต่ก็เกินพอแล้ว"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตาเป็นประกายสุกใสทันที คล้ายดั่งเดาออกว่าบ้อกี๋หมายถึงผู้ใดก็ปาน

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ความรวดเร็วในเพลงกระบี่ของมัน ข้าพเจ้าประกัน กระทั่งท่านก็ต้องไม่เคยเห็นมา"

ฮึงง้วนเจ็กกวงแสร้งแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าเพลงกระบี่ของมันเร็วจริง ก็ไม่แน่จะยอมถ่ายทอดให้ท่าน"

"มันย่อมไม่แน่จะยอมถ่ายทอดให้ข้าพเจ้า เนื่องเพราะมันพร้อมที่จะฆ่าข้าพเจ้าได้ในทุกเวลา"

"หากมันไม่คิดจะฆ่าท่าน ก็ต้องถ่ายทอดวิชากระบี่แก่ท่าน หากมันไม่คิดถ่ายทอดวิชากระบี่แก่ท่าน ก็มีแต่ต้องฆ่าท่าน?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

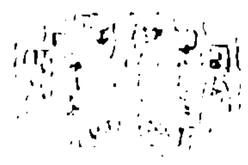

เด็กเพ้งยืนส่องดูความเรียบร้อยของตัวเองกับฉากกั้นห้องที่ใสสะอาดในห้องโถงใหญ่ของฮั้วฮวงซัวจึงก่อน จนรู้สึกพอใจในทุกประการแล้ว จึงก้าวยาว ๆ เข้าไป

มันเป็นบุรุษหนุ่มที่หล่อเหลาคมคาย รูปกายสูงโปร่งและแข็งแรง ใบหน้าทารกที่จะไม่บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าร่วงโรยแก่ชราตลอดกาลของมัน มักจะมีรอยยิ้มที่บริสุทธิ์จริงใจ จนผู้คนนิยมชมชอบเสมอ

มันแต่งกายทั้งมิได้หรูหราสวยงาม และไม่ซอมซ่อเกินไป ท่วงท่าอากัปกิริยาถ้อยร้อยวาจาของมัน ก็เหมาะสมอย่างยิ่ง ต้องไม่บันดาลให้ผู้คนรู้สึกรังเกียจชิงชังโดยเด็ดขาด

ดูตามเปลือกนอก มันนับเป็นบุรุษหนุ่มที่งามสมบูรณ์โดยไม่มีมลทินต้องตำหนิ ชาติกำเนิดและความเป็นมาของมัน ต้องไม่มีที่ให้ผู้คนค่อนขอดครหาเด็ดขาด

แม้บิดาของมันจะเป็นเพียงเปียซือที่ไม่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร แต่ก่อนถอนตัวออกพักผ่อน ยังไม่เคยสูญเสียสินค้าคุ้มกันเลยสักครั้ง เมื่อถอนตัวกลับพักผ่อนในบ้านเดิม เปิดสำนักสั่งสอนศิษย์ มาตรว่ามิได้สอนศิษย์ที่ยอดเยี่ยมจนโดดเด่นเป็นพิเศษมา แต่ก็มิได้ทำลายอนาคตของบุตรหลานผู้อื่น

มารดามันยิ่งมีคุณธรรมดีงามสมเป็นกุลสตรี จนมีชื่อเลื่องลือไปทั้งในดินแดนนั้น และยังมีฝีมือเย็บปักถักร้อยเป็นเยี่ยมอีกด้วย

ในฤดูหนาวที่เหน็บหนาว ในร่างของทารกที่ยากจน ต่างได้สวมเสื้อนวมของเด็กไท่ไท้ที่เย็บกับมือ

มาตรว่าตระกูลของมันไม่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่ทั้งครอบครัวก็อยู่ด้วยกันโดยวักใคร่กลมเกลียว ได้รับความนับถือจากผู้คนอื่น ๆ อยู่เสมอมา

มันปีนี้อายุยี่สิบสาม ยังโดดเดี่ยวมิได้วิวาห์ นอกจากบางครั้งจะดื่มสุราสักเล็กน้อยแล้ว ไม่มีนิสัยฟุ้งเฟ้อ ยิ่งไม่มีนิสัยชมชอบอบายมุขใด ๆ

ในตอนอายุสิบหกปี ก็ได้เข้าทำงานในสำนักคุ้มกันภัยที่บิดาเมื่อคราก่อนเคยอยู่ สามปีให้หลัง ได้รับการเลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นของไต้ฮวงตึ๊ง มันจึงได้ปวารณาตัวเข้าเป็นศิษย์ของหัวหน้าสาขาคนหนึ่งที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของชีคงเฮียวฮวงโดยถูกทำนองคลองธรรม

มินานเท่าใด ด้วยภูมิปัญญาของมัน ผลักดันให้มันโดดเด่นออกมาจากพวกรุ่นเดียวกัน ถูกชีคงเฮียวฮวงเลื่อนตำแหน่งให้เป็นผู้ตรวจการ

ผู้ตรวจการแม้ไม่มีดินแดนที่อยู่ในอำนาจโดยแท้จริง แต่ก็อยู่ใต้บังคับบัญชาโดยตรงของสามสาขาภาค เงินเดือนและตำแหน่งฐานะเป็นเช่นเดียวกับหัวหน้าสาขา มีบางครั้งอำนาจยังใหญ่ยิ่งกว่าเสียอีก

หน้าที่ของมันคือ ติดต่อและส่งข่าว ทั้งยังครอบคลุมถึงการสืบเสาะ เยี่ยมเยียนและคบหา

เนื่องเพราะภูมิปัญญาพิเศษของมันมิใช่ฆ่าคนและมิใช่วิชาบู๊

มันมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเยี่ยม มิว่าไปถึงที่ใด สามารถคบหาได้มิตรสหายอย่างเร็วเป็นที่สุด

และมันยังมีการสำรวจที่รวดเร็วแม่นยำ ปฏิกิริยาแคล่วคล่องเจนจัด มิเคยสะเพร่าหุนหัน หากต้องการให้มันไปสืบเสาะเรื่องราวใด มันยิ่งไม่บันดาลให้คนต้องผิดหวัง

คำวิจารณ์ที่ชีคงเฮียวฮวงมีต่อมันคือ

"ทารกผู้นี้ ย่อมมีสักวันได้เลื่อนขึ้นเป็นหัวหน้าสาขาภาค"

มันเคยเห็นเตี้ยกังยี่เอี๊ยหลายครั้ง แต่วันนี้ กลับเป็นครั้งแรกที่เข้ามาในฮั้วฮวงซัวจึง

วันนี้ เป็นชีคงเฮียวฮวงเรียกมันมาเป็นพิเศษ ฟังว่า เนื่องเพราะเรื่อง 'ส่วนตัว' เล็กน้อย

หากมีเรื่องส่วนตัวของตึ๊งจู๊ต้องการให้มันสะสาง ก็แสดงให้เห็น มันได้เข้ามาถึงใจกลางขบวนการนี้แล้ว

เปลือกนอกของมันแม้พยายามข่มกลั้นให้หนักแน่นเยือกเย็น แต่ไม่อาจอำพรางความปีติยินดีในหัวใจไว้ได้

มันเคยได้ยินมาเนิ่นนาน ธิดาของเตี้ยยี่เอี๊ยเป็นสตรีงามที่ขึ้นชื่อ และยังเป็นโสดมิได้วิวาห์ นับแต่เตี้ยยี่เอี๊ยเสียชีวิต เตี้ยกงจื้อออกจากบ้านไปแล้ว ผู้จัดการดูแลบ้านก็คือเตี้ยเสียวเจี๊ยะท่านนี้

หากเราได้เป็นเขยขวัญของฮั้วฮวงซัวจึงก็...

นั่นคือความหวังที่ถูกมันสะกดไว้ในก้นบึ้งหัวใจ น้อยครั้งนักที่จะขุดขึ้นครุ่นคิด เนื่องเพราะพอคิด หัวใจมันก็ต้องเต้นถี่เร็ว

วันนี้เป็นขึ้นห้าค่ำเดือนเจ็ด ห่างจากการตายของเตี้ยกังเป็นเวลาสี่เดือนเต็ม ๆ

หลังจากเดือนสี่แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดเคยได้ยินข่าวของเตี้ยบ้อกี๋กงจื้ออีก

เตี้ยบ้อกี๋ถึงกับสาบสูญร่องรอยไปแล้ว

อากาศร้อนอย่างยิ่ง

ห้องโถงของฮั้วฮวงซัวจึงแม้กว้างใหญ่ หากนั่งนาน ก็จะมีเหงื่อซึมออกมาจนได้

อุ้ยหงส์เนี้ยเป็นผู้นำผ้าเช็ดหน้าที่แช่น้ำบ่อไว้จนเย็นจัดออกมา ประคองให้ซีคงเฮียวฮวงกับมือ เชิญท่านซับเหงื่อ

นางนอบน้อมนุ่มนวลอยู่เสมอมา ในวันเวลาระหว่างนี้ ยิ่งแสดงออกให้เห็นถึงความเข้มแข็งและปรีชาสามารถของนาง

นางช่วยเหลือเชยเชยดูแลบ้านโดยเคร่งขรึม อดทนต่องานหนักงานเบาทั้งมวล ไม่เคยมีทีท่าเย่อหยิ่งโอหังของประมุขหญิงแห่งตึกเลยสักน้อยนิด

คุณธรรมความดีทั้งมวลที่พึงมีในร่างกายของกุลสตรี ท่านต่างพอจะหาได้จากในตัวของนาง

แต่สามีของนางกลับสาบสูญร่องรอยไปแล้ว

ซีคงเฮียวฮวงต้องลอบทอดถอนใจ...“ไฉนสตรีงามมักอาภัพเสมอมา?”

เชยเชยยังคงสวมเครื่องแบบไว้ทุกข์ ผ่านการตรากตรำอย่างลำเค็ญมาหลายเดือน บันดาลให้นางในที่สุดก็เติบใหญ่สมบูรณ์ได้

นางตอนนี้มิใช่เป็นโกวเนี้ยน้อยที่ป่าเถื่อนดุร้ายเช่นดั่งกาลก่อนอีกแล้ว นางกลายเป็นสตรีที่สามารถยืนหยัดด้วยกำลังความสามารถของตัวเองโดยแท้จริง

การเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ ยิ่งบันดาลให้นางเติบใหญ่สมบูรณ์ สวยงามสะคราญ

นางความจริงมีสรีระร่างที่เติบใหญ่สมบูรณ์สมวัยตั้งเนิ่นนานมาแล้ว นางก็ได้ใช้แถบผ้ารัดหน้าอกของตัวเองจนแนบแน่น

นั่นเป็นเรื่องที่นางโกรธเคืองตัวเองเป็นอย่างยิ่ง

ยามใดที่นางพบเห็น มีบุรุษหนุ่มกำยำแข็งแรงลอบมองดูนาง นางเป็นต้องมีโทสะอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ เดือดดาลจนปางตายทีเดียว

มีเสียงรายงานดังขึ้นทางด้านนอก

“เด็กเพ้งผู้ตรวจการภาคที่หนึ่งขอพบ”

ซีคงเฮียวฮวงได้อธิบายไว้ตั้งแต่แรกแล้ว

"เป็นเราเรียกมันมาเอง ตั้งแต่เมื่อสองเดือนก่อน เราก็ได้ใช้มันไปสืบข่าวคราวของบ้อกี๋"

เชยเชยรีบถามทันที

"มันสืบได้ข่าวคราวใดบ้างหรือไม่?"

"นี่เป็นเรื่องที่เรากำลังต้องการถามมัน ดังนั้น เราจึงเรียกตัวมันมา ให้ท่านสอบถามปากคำของมันเอง"

ตอนเด็กเพ้งเดินเข้ามา รอยยิ้มบริสุทธิ์จริงใจ ทีท่านอบน้อมหนักแน่น แต่ทว่า ปราดแรกที่เชยเชยมองมัน ก็มีความไม่พอใจเกิดขึ้น

นางไม่พอใจบุรุษที่ชมชอบสวมเสื้อผ้าเรียบ ๆ ร้อย ๆ ทรงผมหวีจนเป็นมันระยับ มิยุ่งเหยิงแม้สักเส้นเดียว

นางมักมีความเห็น บุรุษเช่นนั้นมักจะมีมารยาเกินไป ขาดบุคลิกภาพของบุรุษเพศ

ต้องปล่อยตัวไม่สำรวม กล้ากระทำอย่างอาจหาญมิหวาดหวั่นเช่นดั่งกอกอนางจึงเป็นชายชาตรีในความรู้สึกนึกคิดของนาง

โชคดีที่เด็กเพ้งมิได้เป็นเช่นดั่งบุรุษหนุ่มอื่น ๆ ใช้สายตาที่มีประกายเช่นนั้นไปมองนาง และพอแรกเริ่ม ก็บ่งบอกความสำคัญออกมาทันที โดยกล่าว

"ในแรมสิบสี่ค่ำเดือนห้า มีคนเคยเห็นเตี้ยกงจื้อ และก็คล้ายดั่งเป็นการพบครั้งสุดท้ายอีกด้วย"

ซีคงเฮียวฮวงถาม

"วันนั้น เตี้ยกงจื้อไปปรากฏหน้าในสถานที่ใด?"

"ในโรงเตี๊ยมนามไท้แป๊ะกือ ที่เชิงเขาเก้าฮั้วซัว"

หยุดเล็กน้อยแล้วรายงานต่อ

"เตี้ยกงจื้อหาเสบียงกรังและสุรากับน้ำในเมืองก่อน แล้วจึงฝากอาชาคู่ขาไว้ที่ไท้แป๊ะกือ มอบหมายให้เจ้าของโรงเตี๊ยมช่วยเลี้ยงดู ทั้งยังชำระค่าหญ้าไว้ล่วงหน้าถึงสิบตำลึงอีกด้วย"

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"ดูท่ามันคงต้องขึ้นไปบนภูเขาเก้าฮั้วซัวแล้ว"

"ผู้คนทั้งหลายต่างคิดเช่นนั้น แต่ทว่า...แต่ทว่า..."

เชยเชยถลึงจ้องมองมัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"แต่ทว่ากระไร?"

ทีท่าของนางบอกอารมณ์ขุ่นมัวอย่างยิ่ง เนื่องเพราะชิงชังคนที่กล่าววาจาตะกุกตะกักเป็นอย่างยิ่งเสมอมา

เด็กเพ้งสังเกตความนี้ออก จึงตอบไปทันที

"หลังจากท่านขึ้นเขาแล้ว ก็มิเคยลงมาเลย"

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะเมืองน้อยนั้น เป็นที่ซึ่งผู้จะขึ้นเขาจำต้องผ่าน อาชาคู่ขาของท่านตัวนั้น จวบจนบัดนี้ยังฝากอยู่ที่ไท้แป๊ะกือ ข้าพเจ้าเคยไปดูด้วยตนเอง นั่นเป็นอาชาที่ดีเยี่ยม"

กับบุรุษเช่นดั่งบ้อกี๋ คุณค่าของอาชาดีเยี่ยม บางครั้งยังแทบจะเป็นสหายรักของมันได้

เด็กเพ้งรายงานต่อไป

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิด หากเตี้ยกงจื้อลงจากเขา ต้องไม่มีการฝากม้าเช่นนั้นไว้ในโรงเตี๊ยมต่อไปโดยเด็ดขาด"

มันครุ่นคิดแล้วเสริมต่อ

"แต่เถ้าแก่อุ้ยของโรงเตี๊ยมกลับไม่รุ่นร้อนเลย เนื่องเพราะเงินสิบตำลึง อย่างน้อยพอจะซื้อหญ้าซื้อน้ำเลี้ยงม้าตัวนั้น นานกว่าหนึ่งปีเต็ม ๆ"

เชยเชยขมวดคิ้วกล่าว

"หนึ่งปี? หรือมันคำนวณไว้ได้ก่อน ว่าจะขึ้นเขาไปหนึ่งปี?"

เด็กเพ้งตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพาอีกสิบสองคนขึ้นเขาไปหา ถ้ำพระพุทธรูปใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ที่มีอยู่บนภูเขา ต่างถูกค้นหามาจนทั่วถ้วน แต่กลับไม่ได้ร่องรอยเบาะแสแม้สักน้อยนิด"

เชยเชยขมวดคิ้วกล่าวอีก

"หรือเมื่อมันขึ้นเขาไปแล้ว ก็กลายเป็นลมสาบสูญไป?"

เด็กเพ้งครุ่นคิดพลางตอบ

"อาจบางทีท่านมิได้ขึ้นเขาไปเลย เนื่องเพราะข้าพเจ้าได้ถามหลวงจีนตามวัดต่าง ๆ บนภูเขามาทั่วถ้วน พวกท่านต่างบอก ไม่เคยเห็นคนรูปลักษณะเช่นดั่งเตี้ยกงจื้อมา"

คนเช่นดั่งเตี้ยบ้อกี๋ มิว่าไปถึงที่ใด ต่างต้องควรสะกิดให้ผู้คนสนใจสังเกตจึงถูก

ซีคงเฮียวฮวงกล่าว

"ในวันนั้น มีผู้คนใดบ้างที่เห็นมัน?"

"ผู้คนในละแวกใกล้เคียงนั้น มีไม่น้อยที่ต่างรู้จักเตี้ยกงจื้อ"

"พวกมันไฉนรู้จักมัน?"

เด็กเพ้งคล้ายดั่งไม่คิดจะบอกสาเหตุออกมา แต่เมื่อเห็นสีหน้าเชยเชย ต้องรีบเปลี่ยนความคิดทันที

มันรายงานได้รวบรัดและชัดเจน โดยกล่าว

"ในช่วงเวลาครึ่งเดือนของแรมแปดค่ำเดือนห้า เตี้ยกงจื้อได้เป็นคนมีชื่อกระเดื่องดังที่สุด ภายในสิบสามเมืองของอาณาบริเวณนั้น"

ดวงตามันคล้ายมีประกายเลื่อมใสนับถืออยู่บ้าง รายงานต่อไป

"เนื่องเพราะในครึ่งเดือนนั้น ท่านได้ทอดลูกเต๋าหกแต้มทั้งสามลูกเป็นจำนวนสามสิบครั้ง แทบจะได้จนบ่อนการพนันทั้งมวลเลิกล้มพังทลาย กระทั่งเจียวชิกไท้เอี้ยที่ได้รับฉายาเป็นราชาการพนัน ยังเคยเพลี่ยงพล้ำกับมือของท่าน"

มันความจริงไม่คิดจะบอกเรื่องราวเหล่านี้ เนื่องเพราะมันทราบ บ้อกี๋ตอนนั้นยังอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ ความจริงต้องไม่ควรไปทอดลูกเต๋าในบ่อนการพนันโดยเด็ดขาด

แต่มันไม่คิดจะให้เชยเชยเห็นว่า มันยังอำพรางความจริงไว้ มันดูนิสัยของเชยเชยออกแล้ว

สามารถดูเพียงครั้งสองครั้งก็สังเกตนิสัยใจคอของคนผู้หนึ่งออก นี่ก็คือปมเด่นเป็นพิเศษประการหนึ่งของเด็กเพ้ง

สีหน้าหงส์เนี้ยเปลี่ยนแปรไปทันที แต่เชยเชยกระโดดขึ้นร้อง

"มันไฉนไปเล่นพนันในบ่อนได้? มันต้องมิใช่คนเช่นนั้นเด็ดขาด"

นางถลึงจ้องเด็กเพ้งอย่างดุร้าย แค่นเสียงคุกคามต่อไป

"ท่านจะต้องหลับตากล่าวเหลวไหลเด็ดขาด"

เด็กเพ้งมิได้โต้เถียง และไม่คิดจะโต้เถียง มันทราบ วิธีชาญฉลาดที่สุดคือรักษาความสงบเงียบไว้

ซีคงเฮียวฮวงได้กล่าววาจาแทนมันจริง ๆ

"มันต้องไม่กล้ากล่าวเหลวไหลเด็ดขาด บ้อกี๋ก็ย่อมต้องมิใช่เป็นคนเหลวไหลถึงปานนั้น เท่าที่มันทำดั่งนั้น ต้องมีความหมายอย่างไรของมันอยู่"

ความจริงซีคงเฮียวฮวงย่อมทราบ ที่บ้อกี๋ทำดั่งนั้น เพียงเพราะต้องการตกเบ็ดตัวฮึงง้วนเจ็กกวงออกมา

ท่านยังทราบ บ้อกี๋ไฉนจึงขึ้นภูเขาเก้าฮั้วซัวไปหาผู้ใดกัน

ที่ประหลาดคือ ท่านถึงกับมิได้บอกออกมา อาจบางทีท่านถึงกับมีความเห็นบอกมาแล้วเชยเชยกลับจะต้องยิ่งหวั่นวิตกกว่าเดิม

เชยเชยถลึงจ้องเด็กเพ้งอีกสองสามครั้งจึงถาม

"ก่อนหน้าแรมแปดค่ำเดือนห้า มันอยู่ที่ใด?"

"เที่ยงวันของแรมแปดค่ำเดือนห้า เตี้ยกงจื้ออยู่ในเหลาสุราซิ่วเออคัง ที่เป็นคนของชาวเสฉวนไปตั้งใหม่ รับทานอาหารกลางวันกับเจ้าของบ่อนการพนันสองคน และยังสังหารศิษย์ของตระกูลทั้งแห่งเสฉวนไปสามคน"

หยุดเล็กน้อยแล้วรายงานต่อ

"ข้าพเจ้าได้สืบประวัติความเป็นมาของพวกมันกระจ่างแล้ว นอกจากผู้หนึ่งที่มีนามทั้งฮั้ง เป็นหลานของทั้งยี่ซิงแซแล้ว อีกสองคนล้วนเป็นครอบครัวที่ห่างออกไป มิใช่บุตรหลานโดยตรง"

เชยเชยแค่นหัวร่อกล่าว

"คนของตระกูลทั้งบุกรุกมาในดินแดนของพวกเรา ถึงกับต้องรอให้กอกอเราฆ่าพวกมันแล้ว พวกท่านจึงทราบได้ ปกติพวกท่านทำกระไรกัน?"

เด็กเพ้งต้องหุบปากลงอีกครา

ในที่สุด เชยเชยก็ได้รู้สึก วาจานั้นของนางมิเพียงด่าเด็กเพ้งเท่านั้น ยังกระทบ-กระเทือนถึงซีคงเฮียวฮวงอีกด้วย จึงรีบเปลี่ยนเรื่องถาม

"หลังจากมันฆ่าสามคนนั้นแล้ว ไปที่ใดอีก?"

"หลังจากแรมแปดค่ำจนถึงสิบสามค่ำห้าวัน ไม่มีผู้ใดเห็นร่องรอยเตี้ยกงจื้อเลย จวบจนในวันแรมสิบสี่ค่ำ เตี้ยกงจื้อไปปรากฏหน้าที่เชิงเขาเก้าฮั้วซัว"

"จากนั้น มันก็พลันหายสาบสูญไป?"

"ใช่แล้ว"

เชยเชยอดมิได้อีกต้องแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่ก็คือผลของการสืบเสาะของท่าน?"

"ใช่แล้ว"

ซีคงเฮียวฮวงยิ้มพลางกล่าว

"หากมันสามารถสืบเสาะได้เท่านี้ เราคิดว่าผู้อื่นต้องไม่แน่จะสามารถสืบเสาะได้มากกว่านี้"

เชยเชยพลันผุดลุกขึ้น ส่งเสียงดัง ๆ

"เราเหตุใดจะต้องให้ผู้อื่นไปสืบเสาะ? เราไปเอง"
ซีคงเฮียวฮวงโพล่งขึ้น
"แต่เรื่องของที่นี้..."
"เรื่องของกอกอข้าพเจ้าสำคัญกว่าเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น"
ซีคงเฮียวฮวงย่อมทราบนิสัยนางเช่นกัน ดังนั้นมิได้ขัดขวางนาง เพียงแต่ถาม
"ท่านตั้งใจจะพาผู้ใดไปบ้าง?"
เชยเชยยังมิได้ตอบ หงส์เนี้ยก็พลันผุดลุกขึ้น กล่าว
"นางพาข้าพเจ้าไป"
ทีท่าของนางแม้นุ่มนวล แต่เด็ดเดี่ยวหนักแน่นอย่างยิ่งเมื่อกล่าวต่อ
"เนื่องเพราะนางไม่พาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ต้องไปเอง"

เชยเชยกับอุ้ยหงส์เนี้ยมาถึงโรงเตี๊ยมไท้แป๊ะกือ

"นี่คืออาชาคู่ขาของเตี้ยกงจื้อ"
เจ้าของโรงเตี๊ยมแซ่อุ้ยแห่งไท้แป๊ะกือตอบแล้ว ย้ำอย่างหนักแน่นอีกครา
"พวกเรามิเคยกล้าขาดเสบียงของมันแม้สักมื้อหนึ่ง"

เจ้าของร้านที่อ้วน ๆ ผู้นี้ เป็นคนซื่ออย่างแท้จริงมิต้องสงสัย เชยเชยก็ดูออกว่าที่มันกล่าวคือวาจาสัตย์จริง

อาชาคู่ขาของบ้อกี๋ถูกเลี้ยงอยู่ในคอกเพราะตัวอ้วนท้วนพ่วงพีจนขนเป็นมันระยับ เพียงแต่ว่าคอตกอย่างท้อแท้ คล้ายดั่งคิดถึงนายของมันก็ปาน

เมื่อเห็นเชยเชยถึงกับยังจำได้ ส่งเสียงร้องด้วยความปีติ ชูหัวมาถูคางเชยเชยทันที

แต่เชยเชยกลับแทบไม่อาจกลั้นน้ำตาได้

นางหันไปมองหงส์เนี้ย หงส์เนี้ยยืนอยู่ที่ใต้ร่มไม้ซึ่งห่างไกลยิ่ง แต่น้ำตาเนืองนองหน้าแล้ว

บ้อกี๋ไปที่ใดกันแน่? ไฉนพอไปก็ไม่มีข่าวคราวเลย?

ถึงเวลารับประทานอาหารแล้ว

พวกนางไม่คิดจะรับทาน และก็รับทานไม่ลง แต่อาหารได้ตั้งรอพวกนาง

อยู่บนโต๊ะแล้ว

มีกับหกจานหนึ่งชาม จานหนึ่งเป็นเส้นไก่ผัดถั่วงอก จานหนึ่งเป็นผักกาดขาวผัดใส จานหนึ่งเป็นตับหมูหั่นแผ่นบาง ๆ จานหนึ่งเป็นผักกาดดองผัดพริก จานหนึ่งเป็นปลานึ่งน้ำใส จานหนึ่งเป็นปลาราดเปรี้ยวหวาน ส่วนในชามเป็นน้ำแกงลูกชิ้น

นี่ล้วนเป็นกับข้าวที่ธรรมดาอย่างยิ่ง แต่พวกนางพอเห็น ต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

เนื่องเพราะกับข้าวทั้งหกอย่างนี้ เป็นที่พวกนางปกติชมชอบรับทานอย่างยิ่งในสิบมื้อ อย่างน้อยมีเก้ามื้อที่ไม่อาจขาดไปได้

เจ้าของโรงเตี๊ยมนี้ไฉนจึงทราบ พวกนางชมชอบรับทานอาหารใด?

เชยเชยอดมิได้ต้องถาม

"กับข้าวเหล่านี้เป็นผู้ใดสั่งให้ท่านทำ?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมแย้มยิ้มประจบ แล้วตอบ

"เป็นท่านผู้ที่พักทางห้องตะวันตก ท่านบอกว่า ท่านทราบพวกโกวเนี้ยชมชอบรับทานกับหลายอย่างนี้"

สีหน้าเชยเชยแดงฉานด้วยโทสะทันที ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถาม

"ผู้พักคนนั้นใช่นามเค็กเพ้งหรือไม่?"

เจ้าของโรงเตี๊ยมผงกศีรษะ ยังมิทันเอ่ยปากตอบคำ เชยเชยก็กระโดดขึ้นร้อง

"ท่านไปเรียกมันมาที่นี้ รีบไปเรียกมา ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

เค็กเพ้งมาแล้ว มารวดเร็วอย่างยิ่ง

ตอนเชยเชยแลเห็นมัน คล้ายดั่งได้เห็นศัตรูคู่แค้นก็ปาน ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ท่านติดตามพวกเรามาที่นี้ด้วยสาเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ารับคำสั่งให้มา"

"คำสั่งผู้ใด?"

"ชีคงตึ้งจู๊"

"ชีคงแป๊ะแปะเรียกท่านมาทำกระไร?"

"มาดูแลโกวเนี้ยทั้งสองท่าน"

"เฮอะ ท่านอาศัยกระไรมาเห็นว่า พวกเราต้องให้ผู้อื่นดูแล?"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้จักปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น"

"ท่านไฉนจึงทราบ พวกเราต้องการรับทานอาหารใด?"

"ในเมื่อซีคงตึ๊งจู๊ต้องการให้ข้าพเจ้าดูแลท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าย่อมสมควรทราบเรื่องราวเหล่านี้ไว้บ้าง"

เชยเชยถลึงจ้องมันอย่างดุดัน ชั่วครู่พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่าท่านกลับคล้ายมีความสามารถในการงานสูงอย่างยิ่ง"

เด็กเพ้งไม่เอ่ยปาก เชยเชยกล่าวต่อไป

"ท่านจะยินยอมกระทำเรื่องแทนเราหรือไม่?"

"โปรดสั่งมา"

เชยเชยกระโดดโลดเต้นร้องสุดเสียง

"ท่านจะยอมไสหัวไปให้ไกลกว่านี้หรือไม่? ไปยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ"

วิกาลใต้โคมไฟ

เชยเชยคล้ายยังมีโทสะมิคลาย มาตรว่านางปกติมักมีโทสะอยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่เคยขุ่นเคืองเป็นเวลาเนิ่นนานเช่นครานี้เลย

หงส์เนี้ยถามเสียงนุ่มนวล

"ท่านขุ่นเคืองกระไร?"

"ข้าพเจ้าชิงชังคนผู้นั้น"

"ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออก มันมีที่ใดสะกิดให้ผู้คนรังเกียจชิงชัง?"

"แต่ข้าพเจ้าดูออก"

หงส์เนี้ยมิได้ถามสืบไป นางทราบหากว่าถาม "มันมีที่ใดน่ารังเกียจชิงชัง?" เชยเชยจะต้องตอบ "ตลอดตัวของมัน ไม่มีที่ใดที่ไม่น่ารังเกียจชิงชัง"

หากแม้นคนผู้หนึ่งจะไปชังอีกผู้หนึ่ง ความจริงก็ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลใดเลย

ดุจดั่งคนหนึ่งจะรักอีกผู้หนึ่ง ก็ไม่จำเป็นต้องการเหตุผลใดเช่นกัน

ดังนั้น ไม่มีเหตุผลดีที่สุด

ดังนั้น หงส์เนี้ยเพียงกล่าวเสียงราบเรียบ

"มิว่าอย่างไรก็ตาม มันย่อมเป็นคนที่ซีคงตั้วเอี๊ยใช้มา ท่านย่อมต้องเห็นแก่หน้าซีคงตั้วเอี๊ยสักเล็กน้อย"

เป็นวาจาที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

ปกติหงส์เนี้ยสงวนปากคำอย่างยิ่ง แต่วาจาที่นางกล่าวมา มักจะมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งอยู่เสมอ

ทีท่าของเชยเชยเปลี่ยนแปรกว่าเดิมเล็กน้อยแล้ว ขณะเวลานั้นเอง พวกนางได้ยินเสียงร้องด้วยความตระหนก

เสียงร้องด้วยความตระหนกของคนจำนวนมากหลาย ที่ดังขึ้นพร้อมกัน

จำเป็นต้องคับแค้น

เตี้ยเชยเชยกับอุ้ยหงส์เนี้ยพักอยู่ในห้องทางแถวหลังสุดของโรงเตี๊ยม หากไปทางหลังกว่านั้น ก็เป็นที่พักของเจ้าของโรงเตี๊ยมกับพวกผู้รับใช้ เสียงแผดร้องคล้ายดังมาจากที่นั้นเอง

หงส์เนี้ยเป็นสตรีที่มิชมชอบมากเรื่อง แต่เมื่อได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนเชยเชยก็โถมออกไปก่อน

นางจึงมีแต่ต้องติดตามออกไป นางไม่คิดจะอยู่ในห้องพักที่แปลกถิ่นและเงียบวังเวงเพียงลำพังตัว

ตึกทางช่วงหลังซอมซ่อกว่าช่วงหน้ามากหลายนัก และก็แคบเล็กกว่ามากหลายมีอยู่เพียงห้องเดียวที่ยังจุดโคมไฟ

ห้องแคบอย่างยิ่ง พอจะตั้งโต๊ะตัวหนึ่งกับเก้าอี้อีกไม่กี่ตัวเท่านั้น บนโต๊ะยังมีจานกับข้าวตั้งเรียงราย

เจ้าของโรงเตี๊ยมกับภรรยาและผู้รับใช้ทั้งสี่ เมื่อครู่กำลังรับทานอาหารกันรับทานไปรับทานไปเจ้าของโรงเตี๊ยมพลันล้มลงจากเก้าอี้

มันรับทานก้างปลาท่อนหนึ่ง ขณะคิดจะดึงก้างปลาออกจากปาก ร่างก็ได้ล้มลงจากเก้าอี้เสียก่อน

ตอนผู้อื่นไปประคองมัน ร่างของมันพลันขดเป็นก้อนกลม สั่นกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง ปากเบี้ยวบวมนูน คล้ายดั่งถูกคนต่อยอย่างหนักหน่วงมาหมัดหนึ่งก็ปาน

ภรรยาของมันกระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่ง แล้วคุกเข่าลงไป พยายามงัดปากล้วงก้างปลาออกมาอย่างไม่คิดชีวิต

แต่ละคนต่างได้คิด ก้างปลานั้นจะต้องมีพิษ แต่นึกไม่ออก ก้างปลาที่มีพิษไฉนจะร้ายกาจถึงปานนี้?

ตอนพวกเชยเชยเร่งรุดไปถึง ใบหน้าของเจ้าของโรงเตี๊ยมร่างอ้วนกลายเป็นสีดำตาก็ถลนออกจากนอกเบ้าแล้ว

รอจนภรรยามันล้วงก้างปลาออกมาได้ ตลอดร่างของมันก็แน่นิ่งมิอาจเคลื่อนไหวแล้ว

"ล้วนเพราะเจ้าก้างปลาอุบาทว์อันนี้"

ภรรยาของมันทั้งกระวนกระวาย ทั้งหวาดกลัวทั้งเดือดดาล แค้นที่ไม่สามารถเคี้ยวก้างปลาท่อนนี้แหลกละเอียดกลืนลงไป

เชยเชยพลันตวาดสุดเสียง

"รีบถ่มออกมาด่วน"

ภรรยาเจ้าของโรงเตี๊ยม ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ถ่มก้างปลาในปากออกมา แต่พอก้างปลาสัมผัสพื้น ถึงกับมีเสียงติงเบา ๆ

ผู้คนทั้งหลายจึงดูออก มันมิใช่เป็นก้างปลาจริง ๆ แต่เป็นเข็มเล่มหนึ่ง เข็มที่เล็กละเอียดยิ่งกว่าเข็มปักเสียอีก

ในแสงโคมไฟ ปลายเข็มเป็นประกายสีดำมะเมื่อม

เชยเชยคว้าตะเกียบคีบเข็มบนพื้นขึ้นมาดู หน้าพลันเปลี่ยนสีไปทันที ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"นี่เป็นเข็มพิษตระกูลทั้ง"

ภรรยาเจ้าของโรงเตี๊ยมร้องด้วยความตระหนกถึงขีดสุด

"ไฉนเป็นเข็มพิษได้? ในปลาไฉนมีเข็มพิษ?"

เสียงร้องของนางกราดเกรี้ยวโหยหวน ใบหน้านางพลันเริ่มกระตุกจนบิดเบี้ยว จากนั้น ร่างนางก็ขดเป็นก้อนกลม มีสภาพเช่นเดียวกับสามีนางที่ล้มลงไปไม่ผิดเพี้ยน!

พวกผู้รับใช้เหม่อมองดูนาง ต่างตระหนกจนตะลึงลานไปแล้ว

เชยเชยส่งเสียงดัง ๆ

"พวกท่านมีผู้ใดกินเนื้อปลา?"

ใบหน้าของพวกผู้รับใช้ ต่างมีแววหวาดหวั่นขวัญเสียปรากฏถ้วนทั่ว แสดงว่าพวกมันล้วนกินเนื้อปลามา

แต่ละคนต่างนั่งยอง ๆ ลง พยายามล้วงคอตัวเองอย่างไม่คิดชีวิต หมายจะสำรอกปลาที่กินลงเมื่อครู่ออกมา

ที่พวกมันสำรอกออกมา เป็นเพียงน้ำเปรี้ยว ๆ เท่านั้น แม้นับว่าพวกมันสามารถสำรอกเนื้อปลาออกมาได้ ก็สายเกินไปแล้ว

ในทันใด ผู้รับใช้ทั้งสี่ถึงกับมีสามคนล้มลง ร่างขดเป็นก้อนกลมไป

ผู้รับใช้อีกคนเดียวที่มิได้ล้มลง ก็ตระหนกจนตัวอ่อนระทวย กระทั่งเป้ากางเกงยังเปียกชุ่มโชกแล้ว

เชยเชยโพล่งขึ้น

"เจ้ามิได้กินปลา?"

ฟันของผู้รับใช้คนนั้นกระทบกันถี่เร็ว ตะกุกตะกักตอบ

"เรากิน...อย่างเดียว...มิได้กิน...เปรี้ยว...เปรี้ยว"

บนโต๊ะมีปลาที่ผิดกันอยู่สองจานจริง ๆ จานหนึ่งเป็นปลานึ่ง จานหนึ่งเป็นปลาราดเปรี้ยวหวาน

มันเพียงกินปลานึ่ง มิได้กินแผ่นปลาราดเปรี้ยวหวาน

เข็มพิษซ่อนอยู่ในแผ่นเนื้อปลาราดเปรี้ยวหวานนี่เอง พิษอันร้ายกาจของเข็มเล่มเดียว กระจายจนเนื้อปลาทุกแผ่นในจาน เป็นปลาพิษที่พอจะปลิดชีวิตคนได้ ขอเพียงกลืนกินแผ่นเดียว ก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นผู้กัดถูกเข็มพิษ พิษจึงกำเริบรวดเร็วกว่าผู้อื่น

อาวุธลับอาบยาพิษเฉพาะของตระกูลทั้ง ต้องไม่มีการร่วงลงไปในแผ่นปลาราดเปรี้ยวหวานโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุอย่างแน่นอน

นี่เป็นพิษที่ผู้ใดใส่ไว้? หมายจะทำร้ายชีวิตผู้ใด?

บนโต๊ะมีกับหกจาน น้ำแกงหนึ่งชาม

นอกจากปลาสองจานนั้นแล้ว ยังมีเส้นไก่ผัดถั่วงอกจานหนึ่ง ผักกาดขาวผัดใสจานหนึ่ง ตับหมูหั่นบาง ๆ จานหนึ่ง ผักกาดดองผัดพริกจานหนึ่ง น้ำแกงลูกชิ้นชามใหญ่

ความจริงเป็นอาหารที่เตรียมไว้ให้เชยเชยกับหงส์เนี้ย!

เจ้าของโรงเตี๊ยมอดออมมัธยัสถ์อย่างยิ่งเสมอมา ห้องที่ไม่มีคนพัก กระทั่งโคมยังไม่ยอมจุดให้เสียน้ำมัน ย่อมไม่ยินยอมทิ้งอาหารทั้งโต๊ะไปแน่นอน

ในเมื่อพวกเชยเชยไม่รับทาน มันก็เรียกภรรยาและพวกผู้รับใช้มาร่วมเสพกันให้เป็นที่สุขสำราญสักมื้อ

แต่มิคาดคิด อาหารโต๊ะนี้กลับเป็นมัจจุราชมาคร่าชีวิตพวกมันได้

มาเห็นสภาพการตายอย่างสยดสยองของพวกผู้ไร้ความผิดเหล่านี้ หงส์เนี้ยต้องตัวสั่นระริก เอนกายพิงผนังห้อง หลั่งน้ำตาลงไม่ขาดสาย

"ที่แท้พวกมันหมายจะใช้พิษปลิดชีวิตพวกเรา"

อาหารโต๊ะนี้ เป็นเด็กเพ้งเตรียมให้แก่พวกนาง เด็กเพ้งไฉนจึงจะใช้พิษปลิดชีวิตพวกนาง?

หรือมันได้สุมหัวคบคิดกับคนของตระกูลทั้งอยู่แล้ว?

ใบหน้าเชยเชยเขียวคล้ำด้วยโทสะ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ท่านตามข้าพเจ้าไป ยังจะอยู่ที่นี้รอกระไร?"

"ท่าน...ท่านจะไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าจะไปฆ่าคน"

น้ำตาหงส์เนี้ยหลั่งไหลลงอีกแล้ว

นางชิงชังการหลั่งโลหิตและใช้พละกำลังอยู่เสมอมา นางไม่กล้าเห็นคนฆ่าคน แต่นางยิ่งไม่กล้าอยู่ที่นี้เพียงลำพัง

นางเริ่มรู้สึกชังตัวเอง ชังตัวเองที่ไฉนอ่อนแอปานนี้

นางปิดหน้าโถมออกไป เพิ่งพุ่งพ้นประตูห้อง ก็ชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นถึงกับเป็นเด็กเพ้ง!

วิกาลของเดือนเจ็ด ท้องฟ้าเต็มไปด้วยหมู่ดาวจนแพรวพราว

แสงดาวเลือนรางสาดส่องบนใบหน้าเด็กเพ้ง รอยยิ้มที่นุ่มนวลจริงใจของมันปลาสนาการไปแล้ว เหลือแต่แววที่ชั่วร้าย เหี้ยมอำมหิตอย่างบอกไม่ถูก

ขณะเชยเชยได้ยินหงส์เนี้ยกรีดร้องวิ่งตามออกมา เด็กเพ้งก็ได้คว้าข้อมือหงส์เนี้ยไว้แล้ว

"ปล่อยนาง"

เด็กเพ้งจับตามองนางอย่างเย็นชา ไม่มีทีท่าจะคลายมือปล่อยหงส์เนี้ยสักน้อยนิด

เชยเชยคิดจะโถมเข้าไป แต่ชะงักไว้อีกครั้ง หงส์เนี้ยยังอยู่ในมือมัน นางมิอาจดำเนินโดยวู่วามหุนหันได้

นางพยายามบังคับตัวเองให้หนักแน่นเยือกเย็นไว้ ลดเสียงแผ่วเบาถาม

"ท่านไฉนต้องกระทำเรื่องเช่นนี้?"

ดวงตาเด็กเพ้งไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ส่งเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะเราต้องการให้ท่านทราบไว้ ท่านมิได้มีที่ใดวิเศษกว่าผู้อื่นเลย"

เสียงของมันเย็นเยียบคมกริบดั่งกระบี่ เมื่อกล่าวต่อ

"ท่านเพียงแต่เป็นนางคณิกาน้อย ที่ถูกบิดารักถนอมจนนิสัยทรามเท่านั้น"

มิว่าผู้ใดต้องคิดไม่ถึง วาจาเช่นนี้จะเปล่งออกจากปากคนที่ปกติสุภาพเรียบร้อยอย่างยิ่ง

เชยเชยขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก

ในมุมตึกที่มืดมิด พลันมีเสียงคนปรบมือหัวร่อ แล้วกล่าว

"ด่าได้ถูกต้อง ทารกหญิงนางนี้ดูไปคล้ายเป็นคณิกาจริง ๆ ยามบิดตัวบนเตียงจะต้องมีรสชาติน่าลิ้มชิมยิ่ง"

ในความมืด มีอยู่อีกสองคน

ผู้ที่รูปกายสูงกว่า ไหล่กว้างท้องยื่น ใบหน้ามีรอยยิ้มอย่างชั่วร้ายหื่นกระหาย จับตามองที่ใต้เอวของเชยเชยแน่วนิ่ง

ผู้มีรูปกายเตี้ยกว่า ใบหน้าเหี้ยมเกรียมเลือดเย็น ตาที่ทั้งเล็กทั้งแหลมของมันดูไปไม่ผิดกับตาอสรพิษร้ายเลย

ที่เอวของทั้งสองต่างมีถุงหนังห้อยอยู่ มือขวาต่างสวมถุงมือหนังกวาง

แต่เชยเชยตาแดงด้วยโทสะแล้ว ไม่สนใจกระไรทั้งสิ้น ปลดแส้อ่อนที่เคียนเอวออกมา ถลันควับเข้าไปหาทันที

มาตรว่าเตี้ยยี่เอ๊ยไม่เห็นพ้องให้อิสตรีฝึกวิชาบู๊ แต่เสียวเจี๊ยะนางนี้กลับลอบไปฝึกอย่างแข็งขัน

ในฮั่วฮวงซัวจึงมียอดฝีมืออยู่ไม่น้อย กอกอของนางก็ยังเคยลอบถ่ายทอดให้นางหลายกระบวนท่า กอปรกับนางยังเป็นโกวเนี้ยที่ฉลาดปราดเปรื่อง ในหลายปีมานี้ ผู้ที่เคยถูกแส้อ่อนของนางโบยมา นับว่ามีไม่น้อยจริง ๆ

แต่เสียดายสองคนนี้มิใช่บริวารของฮั่วฮวงซัวจึง ไม่จำเป็นต้องแสร้งออมมือยอมแก่นาง

คนร่างเตี้ยที่มีนัยน์ตาอสรพิษ พลันตะปบมือที่สวมถุงหนังกวางออกมาอย่างว่องไวดั่งอสรพิษฉกเหยื่อ คว้าปลายแส้ของนางไว้ได้ในบัดดล

เชยเชยแม้ตระหนกยิ่ง แต่ยังไม่แยแสกังวล เท้าคู่สลับบินของนาง ก็เคยเตะคนล้มลงไปไม่น้อย

สองเท้าของนางตวัดเตะพร้อมกันไปแล้ว

รอจนนางพบเห็น พลังฝีมือของนางหาได้สูงส่งดั่งที่นางเคยคาดคิดหมายไว้ไม่นั้นก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เท้าที่เตะออกไปของนาง ถูกมือโตใหญ่ข้างหนึ่งคว้าข้อเท้าไว้

คนที่มีร่างสูงกว่า ใช้มือข้างเดียวคว้าข้อเท้ากลมกลึงของนางไว้ ยกขึ้นสูงมาช้า ๆ ใบหน้าที่มีรอยยิ้มหื่นกระหาย ยิ่งชั่วร้ายกว่าเดิมอีกมากมาย หัวร่อคิกคิกกล่าว

"ท่วงท่านี้กลับไม่เลว"

เชยเชยแม้เป็นดรุณีที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่วาจาเช่นนี้ มิว่าดรุณีที่บริสุทธิ์ปานใดยังสามารถเข้าใจความหมายได้อยู่

นางทั้งอับอาย ทั้งเดือดดาล ทั้งกระวนกระวาย ถ่มน้ำลายไปใส่หน้ามันอยู่ตลอดเวลามิยอมหยุดยั้ง

ใบหน้ามันแปรเปลี่ยนไปทันที แปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยวอำมหิตยิ่งกว่าสัตว์ป่าน่าสะพรึงกลัวเป็นยิ่งนัก

เด็กเพ้งร้องสุดเสียง

"ไม่ได้"

แต่คนผู้นั้นต่อยใส่ทรวงอกเชยเชยแล้ว ความเจ็บปวดที่รวดร้าวเสียดแทงใจประดังจนน้ำตาของนางทะลักออกมา ตลอดร่างกระตุกจนบิดเบี้ยว กระทั่งร้องก็ร้องไม่ออก

แต่นัยน์ตาคนผู้นั้นกลับเป็นประกายวาว เริ่มหัวร่อคิกคิกขึ้นอีกครา ยังคิดจะต่อยอีกหนึ่งหมัดด้วย

แต่หมัดของมันถูกคนที่เตี้ยกว่ายื่นมือคว้าไว้ มันจึงแผดเสียงด้วยความกระวนกระวาย

"เล่าซำ ท่านยอมให้เราจัดการนางคณิกานี้ก่อนได้หรือไม่?"

คนร่างเตี้ยที่ถูกเรียกว่าเล่าซำ (ที่สาม) ตอบสั้น ๆ

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้?"

"เนื่องเพราะเราบอกไม่ได้"

มันผู้นั้นแผดร้องสุดเสียง

"หรือท่านจะต้องการให้บิดายกทารกหญิงที่เนื้อขาวละเอียดนางนี้ ให้กับเจ้าลูกเต่าตัวนั้นจริง ๆ?"

ความจริงพวกมันกล่าวด้วยสำเนียงธรรมดา แต่พอมีโทสะ ก็ระดมภาษาดั้งเดิมของพวกมันออกมาแล้ว

สีหน้าเล่าซำเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงจากไรฟัน

"ท่านทั้งมิใช่บิดา และมันก็มิใช่ลูกเต่า เป็นสหายของพวกเรา"

'สหาย' ของพวกมันย่อมเป็นเด็กเพ้ง

เจ้าตัวใหญ่แม้มิได้มีความหมายจะรับเด็กเพ้งไว้เป็นมิตรสหาย แต่กลับคล้ายมีความหวาดกลัวในตัวเล่าซำอยู่เล็กน้อย มาตรว่าเดือดดาลจนลำคอพองใหญ่ แต่ยังคงคลายมือปล่อยเชยเชยไป

ทั้งลักกล่าวต่อ

"พวกเราดั้นด้นทางไกลเป็นพัน ๆ ลี้มาจากเสฉวนถึงที่นี่ เนื่องเพราะพวกเราจะต้องหาตัวเตี้ยบ้อกี๋มาชำระบัญชีเท่านั้น"

เชยเชยอดมิได้ต้องถาม

"ท่านจะหามันชำระบัญชีใด?"

ทั้งลักที่ร่างเตี้ยตอบ

"พวกเรามีเฮียตี๋คนหนึ่งตายกับมือมัน"

เฮียตี๋ของพวกมันก็คือทั้งฮั้ง

ทั้งลักกล่าวต่อไป

"ทั้งฮั้งจะฆ่าเตี้ยบ้อกี๋ ดังนั้น เตี้ยบ้อกี๋ฆ่ามันไปก่อน นี่ความจริงเป็นเรื่องยุติธรรมอย่างยิ่ง แต่ทว่า มันตายอย่างสยดสยองเกินไปมากนัก"

คิดถึงซากศพที่บิดเบี้ยวกระจายของทั้งฮั้ง กับใบหน้าที่มีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนตาเหลือกลาน ทั้งลักยิ่งมีความอาฆาตแค้นขึ้นกว่าเดิม จนประกายตาลุกวาวราวสัตว์ร้าย เค้นเสียงต่อไป

"เราทราบ พวกท่านมีคนหนึ่งเป็นภรรยาเตี้ยบ้อกี๋ คนหนึ่งเป็นม่วยม่วยของมัน เราความจริงสมควรฆ่าพวกท่านทิ้ง ให้มันก็เศร้าเสียใจบ้าง"

เชยเชยถามโพล่งไป

"แล้วไฉนยังไม่ลงมือ?"

"เนื่องเพราะพวกเราได้ทำสัญญาแลกเปลี่ยนกับสหายแซ่เด็กผู้นี้แล้ว"

"แลกเปลี่ยนกระไร?"

"ใช้ตัวท่านแลกเตี้ยบ้อกี๋"

มันแสยะยิ้มอย่างน่ากลัว แล้วกล่าวต่อ

"การแลกเปลี่ยนครานี้ก็ยุติธรรมอย่างยิ่ง ที่พวกเราต้องการคือศีรษะเตี้ยบ้อกี๋ ที่มันต้องการคือตัวท่าน ต้องการให้ท่านไปเป็นคู่นอนชั่วคราวของมัน"

เชยเชยหันขวับมาถลึงจ้องเด็กเพ้งด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ดวงตาคล้ายดั่งมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมาก็ปาน

แต่เด็กเพ้งกลับคล้ายไม่เห็นเลย

ทั้งลักกล่าวต่อไป

"พวกเราไม่ต้องการถอดกางเกงท่านออก ต้องการให้ท่านไปนอนกับมัน นั่นต้องอาศัยความสามารถของตัวมันเอง แต่พวกท่านควรสงบเสงี่ยมไว้บ้างจึงประเสริฐสุด อย่าได้เปะปะก่อกวนหาเรื่องราวเป็นอันขาด ยิ่งอย่าคิดหลบหนี มิเช่นนั้น เราจำต้องมอบพวกท่านให้แก่ทั้งเม่งแล้ว"

มันกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"วิธีรับมือสตรีของทั้งเม่ง เราประกันพวกท่านกระทั่งฝันก็ยังคาดฝันไม่ถึง"

เมื่อนึกถึงดวงตาที่หื่นกระหาย สองมือที่สกปรกของทั้งเม่ง เชยเชยก็สะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียนออกมา

แต่ทั้งเม่งกลับหัวร่อคิกคิก กล่าว

"เราก็พอใจท่าน โดยเฉพาะเท้าของท่าน ทั้งเรียวทั้งตึงทั้งแข็ง"

มันหยิบไม้ขึ้นมาท่อนหนึ่ง เพียงบิดเบา ๆ ท่อนไม้ที่แข็งแกร่งแห้งกรังแตกปริบิดเบี้ยวตามแรงทันที กล่าวต่อไป

"หากท่านกล้าเล่นลวดลายสักน้อยนิด เท้าท่านก็ต้องเปลี่ยนเป็นสภาพเช่นนี้"

เชยเชยก็มิอาจไม่ยอมรับ พลังฝีมือของคนผู้นี้ หนักหน่วงจนน่าตระหนกอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่ทั้งลักจะต้องยิ่งน่ากลัวกว่ามันแน่ สตรีที่ตกอยู่ในมือเช่นสองคนนี้ นับว่ามิสู้ตายไปเสียประเสริฐกว่า

ทั้งลักกล่าวอีก

"เราหวังว่าพวกท่านอย่าคิดฆ่าตัวตาย เนื่องเพราะเราประกัน พวกท่านต้องกระทั่งตายก็ยังไม่อาจตายไปได้"

เชยเชยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ท่านต้องการอย่างไรกันแน่?"

"เราเพียงต้องการให้ท่านติดตามพวกเราไปโดยดี รอจนพวกเราหาเตี้ยบ้อกี๋พบ เราก็มอบพวกท่านให้แก่สหายแซ่เค็ก ในตอนนั้น มิว่าพวกท่านคิดจะทำอย่างไร ต่างไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราแล้ว"

"มันสามารถหาบ้อกี๋พบ?"

"มันรับปากพวกเรา ภายในสามวัน ต้องหาเตี้ยบ้อกี๋ให้แก่พวกเราได้แน่นอน"

มันใช้ดวงตาที่คล้ายอสรพิษร้าย ถลึงจ้องเด็กเพ้ง พลางแค่นเสียง

"ท่านใช่กล่าวเช่นนี้หรือไม่?"

เด็กเพ้งรับคำ ทั้งลักกล่าวต่อ

"เราหวังว่าท่านสั่นปากได้ก็สามารถกระทำได้"

"เราต้องกระทำได้แน่นอน"

ทั้งเม่งส่งเสียงหัวร่อคิกคักขึ้นอีกครา แล้วกล่าว

"หากท่านกระทำไม่ได้ มิเพียงร่างกายท่านจะกลายเป็นย่ำแย่เท่านั้น ร่างกายของทารกหญิงทั้งสองนาง ก็จะพลันกลับกลายเป็นขัดตาไม่น่าดูยิ่งด้วย"

มันเน้นคำ 'ร่างกาย' ดังเป็นพิเศษ กับร่างกายของผู้อื่น มันคล้ายมีความสนใจอย่างยิ่งอยู่เสมอมา

เชยเชยรู้สึกขนทั้งร่างลุกเกรียว ดุจกับมีมดจำนวนมากมายไต่ขึ้นมาก็ปาน

นางก็หวังให้พวกมันหาบ้อกี๋พบ นางเชื่อมั่น บ้อกี๋ต้องมีวิธีรับมือพวกเหล่านี้แน่นอน

นางมีความเชื่อมั่นในตัวบ้อกี๋อยู่เสมอมา

ทั้งลักเขม้นมองนางพลางส่งเสียงเย็นชา

"ตอนนี้เราใช่ได้บอกทุกเรื่องราวไปจนกระจ่างแล้วหรือไม่?"

เชยเชยจำต้องผงกศีรษะ ทั้งลักกล่าว

"อย่างนั้นก็ประเสริฐสุด"

มันหันไปถามเด็กเพ้งอีก

"เตี้ยบ้อกี๋ใช่ซ่อนตัวอยู่บนภูเขาเก้าฮั้วซัว?"

"ใช่"

"วันพรุ่งพวกเราขึ้นเขาตั้งแต่เช้า ค่ำวันนี้พักแรมในที่นี้ก่อน"

มันหันไปสั่งหงส์เนี้ย

"ท่านไปที่ห้องครัว หาของให้พวกเรารับทานสักเล็กน้อย ดูทีท่าของท่าน เราก็ทราบว่าท่านต้องมีฝีมือปรุงอาหารไม่เลว"

เชยเชยรีบโพล่งขึ้น

"เราเป็นเพื่อนนางไป"

"ท่านไม่อาจไป"

"เพราะกระไร?"

"เพราะท่านป่วยแล้ว"

วาจามันมิทันจบคำก็ลงมือดุจสายฟ้า จี้จุดของเชยเชยไว้

มันลงมือทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน พลังฝีมือของเชยเชยเมื่ออยู่ต่อหน้ามัน นับว่าคล้ายเป็นทารกไม่ผิดเพี้ยน

ใบหน้าทั้งลักมีเค้าอิ่มเอิบยินดีขึ้นเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"บัดนี้เราเพียงแต่คิด ได้กินอาหารอย่างสุขสบายสักมื้อหนึ่ง ค่อยดื่มสุราอีกเล็กน้อยเท่านั้น"

หงส์เนี้ยขดตัวอยู่ที่มุมห้อง ทั้งร่างขดจนกลายเป็นก้อนกลม เพียงรู้สึกอ่อนล้าเสียใจ และสิ้นหวัง

พวกมันมิได้พันธนาการนางไว้ และมิได้จี้จุดนาง พวกมันไม่กลัวนางจะหลบหนีเลย

ทั้งเม่งที่คล้ายสุกรหื่นกระหายและสกปรกผู้นั้น กระทั่งยังไม่แน่จะหวังให้นางหลบหนี

นางสาบานในใจ ไม่หลบหนี ไม่กระทำเรื่องราวที่กระตุ้นโทสะพวกมันเป็นอันขาด

นางเพียงหวัง เชยเชยก็สามารถเข้าใจได้เช่นเดียวกับนาง ในสถานการณ์เช่นนี้พวกนางมีแต่ต้องคล้อยตามความเหี้ยมอำมหิตของพวกมันเท่านั้น

แต่ทว่า ภายหลังจะทำอย่างไร? พวกนางยังต้องทนทานอีกนานเท่าใด?

นางกระทั่งคิดยังไม่กล้าคิด!

ที่นอนทั้งสองเตียงในห้องถูกทั้งลักกับทั้งเม่งยึดครองไป เมื่อดื่มสุราแล้วพวกมันก็หลับคล้ายดั่งสุกร

กระทั่งเค็กเพ้ง ก็ถูกพวกมันจี้จุดไว้

พวกมันใช้เชือกเส้นเดียว พันธนาการเค็กเพ้งกับเชยเชยไว้ด้วยกัน

ทั้งเม่งหัวร่อคิกคิก กล่าว

"ขอเพียงเจ้าสามารถมีความเคลื่อนไหว แต่เจ้าจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่างมิเป็นไร"

เค็กเพ้งมิได้เคลื่อนไหว

ทั้งเม่งหัวร่อกล่าวต่อไป

"เห็นได้กินไม่ได้ ต้องเป็นรสชาติที่ไม่น่าลิ้มจริง ๆ"

มันกระหยิ่มยินดีเป็นยิ่งนัก นี่ความจริงเป็นความคิดของมัน มันยืนกรานจะจี้จุดเด็กเพ้งไว้ แล้วผูกมัดรวมกับเชยเชย

"ตอนนี้ยังหาเตี้ยบ้อกี่ไม่พบ พวกเราไฉนจะยอมให้มันได้เปรียบไปก่อน"

เด็กเพ้งถึงกับยังแย้มยิ้มรับคำ

"มิเป็นไร ข้าพเจ้าไม่รุ่มร้อน"

เชยเชยมิกล้าลืมตา นางเพียงลืมตาก็ต้องเห็นใบหน้าที่เป็นวิญญาณจอมปลอมอันไร้ยางอายของเด็กเพ้ง

ใบหน้าเด็กเพ้งห่างจากหน้านางไม่ถึงครึ่งเซียะ

มิว่าเชยเชยจะใช้กำลังดิ้นรนรุนแรงเพียงใด ร่างของทั้งสองยังสนิทแน่นดั่งเดิม

นางแค้นที่ไม่สามารถเค้นคอมันผู้นี้ให้ตายทั้งเป็น นางยังมิเคยเห็นบุรุษที่ต่ำช้าจนไร้ยางอายเช่นนี้มาก่อนเลย

แต่ความร้อนและกลิ่นกายที่มีเฉพาะบุรุษเพศ กลับคุกคามจนจิตใจนางปั่นป่วนวุ่นวายอย่างบอกสาเหตุไม่ถูก

นางเพียงหวังให้วิกาลนี้ผ่านพ้นไปโดยเร็ว

แล้ววันพรุ่งจะทำอย่างไร?

นางก็ไม่กล้าไปคิด!

ความอ่อนล้าอย่างยิ่งและเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ในที่สุดคุกคามจนหงส์เนี้ยต้องเคลิ้มหลับไป

แต่นางพลันสะดุ้งตื่นอีกครั้ง ตลอดร่างชาแข็งทันที

มือหยาบที่สากอย่างยิ่งข้างหนึ่ง กำลังลูบจากขาอ่อนของนางขึ้นมา ลูบถึงตะโพก ลูบถึงหว่างเอว แล้วปลดกระดุมเสื้อของนางอย่างเก้งก้าง

นางคิดจะกรีดร้อง คิดจะอาเจียน

นางอาเจียนไม่ออก ทั้งไม่กล้ากรีดร้อง นางทราบ หากกระตุ้นโทสะสุกรตัวนี้ผลที่เกิดขึ้นย่อมยิ่งเลวร้าย

แต่ทว่า ความเคลื่อนไหวของมือข้างนั้น ยิ่งนานยิ่งคุกคามจนนางไม่อาจทนทาน

ครั้งแรกในชีวิต นางได้คิดถึงความตาย แต่เสียดายนางกระทั่งตายก็ตายไม่ได้

กระดุมเสื้อถูกปลดออกแล้ว

มือหยาบหนาได้สัมผัสถูกผิวกายที่ละเอียดอ่อนของนาง ลมหายใจที่มีกลิ่นเหม็นของสุรา เริ่มใกล้กับลำคอนางทีละน้อย

นางไม่มีปัญญาข่มบังคับตัวเองอีกแล้ว ตลอดร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

อาการสั่นเช่นนี้ ยิ่งกระตุ้นดำฤษณาของบุรุษให้ฮือโหมขึ้นกว่าเดิม มือของมันจึงยิ่งคลุ้มคลั่งยิ่งหนักหน่วง...

ทันใดนั้น มือถูกกระชากออกไป ร่างถูกคนหิ้วขึ้น

ทั้งเม่งคำรามด้วยโทสะ

"ทารกหญิงนางนี้มิใช่ของเจ้าลูกเต่านั้น บิดาไฉนไม่อาจแตะต้องนาง?"

ทั้งลักส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"ไสหัวกลับไปบนเตียง นอนโดยสงบเสงี่ยมเจียมตัว มิเช่นนั้น เราฟาดมือสกปรกทั้งสองของท่านให้หักไป"

ทั้งเม่งถึงกับไม่กล้าทุ่มเถียงคัดค้าน

หงส์เนี้ยขบริมฝีปากแนบแน่น ขบจนมีโลหิตไหลออกมา ตอนนี้ตลอดร่างพลันผ่อนคลายออกไป ในที่สุด อดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ

ดวงตาที่คล้ายอสรพิษคู่นั้น กำลังจ้องมองนางจากในความมืด ถึงกับยื่นมือมาเช็ดน้ำตาให้แก่นาง

กับบุรุษผู้นี้ นางมิทราบว่าเป็นขอบคุณ? เป็นชิงชัง? หรือหวาดกลัวกันแน่?

นางกลัวมันพอได้ทีจะรุกเร้ามากกว่านี้

โชคดีที่มือของทั้งลัก เพียงลูบหน้านางเบา ๆ ครั้งเดียวก็หดกลับ แล้วเดินออกไป

นางคล้ายดั่งได้ยินมันถอนใจเบา ๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น หงส์เนี้ยลุกขึ้นต้มข้าวต้มหม้อใหญ่ ตักเต็มชามใหญ่ให้แก่ทั้งลักก่อน

ครั้งนี้ ทั้งลักถึงกับเบือนหน้าหลบสายตานาง กระทั่งยังไม่เหลือบมองนางสักแวบเดียว เพียงส่งเสียงเย็นชา

"กินข้าวต้มแล้ว พวกเราขึ้นเขากัน"

ในที่สุด พวกมันได้ขึ้นถึงยอดเขาเทียนไท้อันสูงสุดของเก้าฮั้วซัว หมู่เมฆ

ที่ลอยอยู่เบื้องล่าง ปั้นป่วนดุจดั่งกระแสน้ำเชี่ยว ยอดเขาเป็นทิวซับซ้อนสุดสายตา โขดหินระเกะระกะ ผนังตั้งชันเป็นผาสูง ตามช่องหินแตกมีสนงอกออกมาเป็นต้น ๆ มิทราบปลูกจากมือคนหรือเกิดขึ้นตามธรรมชาติ?

จะขึ้นถึงหน้าผาสูงสุดของเทียนไท้ ยังต้องฝ่าทะเลเมฆไปอีกชั้นหนึ่ง

เท้าของหงส์เนี้ยแตกแล้ว ผมก็ยุ่งเหยิงแล้ว เสื้อผ้าถูกเหงื่อโซมออกมาจนเปียกชุ่มโชกแนบกาย

ลมรุนแรงกรรโชกมา คล้ายเป็นมีดคมกริบกรีดใส่ร่าง ตลอดร่างของนางสั่นระริกด้วยความเจ็บปวด

แต่นางทั้งมิได้ตัดพ้อต่ำหนิ ทั้งมิได้ร่ำร้องขอความเห็นใจ

ทั้งลักมองดูนางแล้วพลันกล่าว

"พวกเราจะต้องขึ้นไปถึงยอดผาให้ได้"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านต้องขึ้นไปไม่ถึง"

หงส์เนี้ยก้มศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้า...พอจะทดลองดู"

"ไม่ต้องทดลอง"

เชยเชยโพล่งขึ้น

"เราแบกนางขึ้นไป"

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้?"

"เนื่องเพราะเราบอกแล้ว พวกท่านกระทั่งตายก็ไม่อาจตาย"

ในสถานที่นี้ มิว่ากระโดดลงจากทิศทางใด ต่างต้องตายแน่นอนเด็ดขาด

เชยเชยกล่าวอีก

"หรือท่านจะทิ้งนางอยู่ที่นี้เพียงลำพัง?"

"นางพอจะหาผู้อื่นแบกขึ้นไป"

"หาผู้ใด?"

"นอกจากท่าน แล้วแต่นางหาผู้ใดก็ได้"

ทั้งเม่งชิงอาสา

"เราแบกเอง"

ทั้งลักแค่นหัวร่อมิไปสนใจมัน แต่หันถามหงส์เนี้ย

"ท่านต้องการให้ผู้ใดแบกขึ้นไป?"
หงส์เนี้ยตอบโดยไม่ต้องใคร่ครวญ
"ท่าน"

เมฆหมอกหนาทึบ เพียงห่างไม่กี่เชียะก็มิอาจเห็นเงาร่างคน
หงส์เนี้ยฟุบอยู่บนหลังทั้งลัก พลันถามขึ้น
"ท่านทราบเหตุไฉนข้าพเจ้าจึงเลือกท่านหรือไม่?"
"ไม่ทราบ"
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านมิใช่คนเลวเกินไป"
"เราใช่"
"แล้วท่านไฉนจึงต้องช่วยข้าพเจ้า?"
ทั้งลักอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถาม
"ท่านต้องการทราบจริง ๆ?"
"เป็นความจริง"
เสียงของทั้งลักแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา
"ที่เราปล่อยท่าน เนื่องเพราะเราถูกคนตอนแล้ว ไม่สามารถกระทบท่านได้เลย ดังนั้น เราจึงไม่ต้องการให้บุรุษอื่นกระทบท่านเช่นกัน"
หงส์เนี้ยตะลึงลานทันที นางคาดฝันไม่ถึง บุรุษคนใดจะบอกเรื่องราวเช่นนี้ออกมาได้
ทั้งลักส่งเสียงเย็นชาต่อ
"หากเรายังใช้ได้ ตอนนี้ท่านต้องถูกเราข่มขืนกว่าสิบครั้งแล้ว"
หงส์เนี้ยไม่ทราบ สตรีนางอื่นได้ยินวาจานี้แล้วจะมีปฏิกิริยาเช่นไร?
ในใจนางเพียงแต่มีความเห็นใจ และเวทนาอย่างบอกไม่ถูก...นี่ความจริงเป็นน้ำใจอันทรงค่าสูงสุดของมนุษยชาติ
ขณะที่นางมิทราบควรกล่าววาจาใดมาปลอบใจมัน เบื้องหน้าพลันกระจ่างจ้าออกมา
ในที่สุด พวกนางได้ขึ้นถึงผาสูงสุดของยอดเขาเทียนไท้แล้ว
หน้าผาราบเรียบบริเวณหนึ่ง ป่าไม้หนาทึบหย่อมหนึ่ง หลักศิลาใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ที่ริมผาหลักหนึ่ง สลักอักษรสามตัว

'ฮุยนั้งกัง (มิใช่แดนมนุษย์)'

ที่นี้เป็นแดนมนุษย์? หรือวิมานแมน?

เป็นวิมานแมน? หรือแดนอเวจี?

มิว่าเป็นสถานที่ใด ต่างต้องมิใช่เป็นแดนมนุษย์ เนื่องเพราะทอดตาไปสุดแสนไกล ยังไม่เห็นเงาร่างคนเลย

ทั้งลักวางร่างหงส์เนี้ยลง ใช้ดวงตาที่คล้ายอสรพิษของมันเขม้นมองเด็กเพ้งพลางถาม

"ขึ้นจากนี้ยังมีทางอีกหรือไม่?"

"ไม่มีแล้ว"

"ท่านใช่พาพวกเรามาหาเตี้ยบ้อกี๋หรือไม่?"

"ใช่"

"เตี้ยบ้อกี๋อยู่ที่ใด?"

เด็กเพ้งชี้ไปยังหน้าผาที่มีหลักอักษรฮุยนั้งกัง แล้วตอบ

"อยู่ที่นั้น"

ที่หน้าผานั้นไม่มีเงาร่างผู้คน ที่นี้ความจริงมิใช่แดนมนุษย์อยู่แล้ว

เด็กเพ้งกล่าวต่อ

"ที่ด้านหลังยังมีถ้ำเร้นลับถ้ำหนึ่ง บ้อกี๋ซ่อนอยู่ในถ้ำนั้นเอง"

"มันไฉนต้องไปซ่อนในสถานที่เช่นนั้น?"

"เนื่องเพราะมันหวาดกลัว"

"กลัวกระไร?"

"มันทราบ ขอเพียงมันยังมีชีวิต ก็ต้องคิดล้างแค้นแทนบิดา มิเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใดต่างต้องเหยียดหยามดูแคลนมัน"

ในวงพวกนักเลง ความอาฆาตแค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ผู้เป็นบุตรมิอาจไม่ล้างแค้นได้

เด็กเพ้งกล่าวต่อไป

"แต่มันก็ทราบ มันต้องมิใช่เป็นคู่มือของศัตรูคู่แค้นเซี่ยงกัวยิ่มเด็ดขาด"

"ดังนั้น มันกลัวไปล้างแค้น กลัวไปพบเซี่ยงกัวยิ่ม?"

"มันกลัวจนแทบตาย"

"ดังนั้น มันจึงหนีมาซ่อนตัวในที่นี้?"

เด็กเพ้งส่งเสียงเย็นชา

"ในแดนมนุษย์ ไม่มีสถานที่ให้มันหยั่งเท้าทรงกายเหลืออยู่แล้ว"

"เราหวังให้วาจาที่ท่านกล่าวเป็นความสัตย์จริง"

"มิว่าเป็นจริงหรือเท็จ ก็จะเปิดเผยมาได้ในบัดดล เราเหตุใดยังต้องโป้ปด?"

"ประเสริฐมาก ท่านพาพวกเราไป"

"เราไม่อาจไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เราขายมันแล้ว มันเพียงเห็นเรา ต้องฆ่าเราก่อนแน่นอน"

ฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"พลังฝีมือของเตี้ยบ้อกี่แม้ไม่สูงส่งนัก แต่คิดจะฆ่าเรากลับไม่ยาก ในตอนนั้นพวกท่านย่อมไม่ช่วยเราแน่นอน"

ทั้งลักแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือท่านมีความเห็น เราไม่อาจฆ่าท่าน?"

"ในเมื่ออย่างไร พวกท่านเพียงอ้อมมุมผานั้นไป ก็จะทราบว่าวาจาของเราเป็นจริงหรือเท็จ หากมันไม่อยู่ที่นั้น พวกท่านก็ย้อนมาฆ่าเรายังไม่สายเกินไป"

ทั้งลักเขม้นมองเด็กเพ้งแน่วนิ่ง ยื่นสองนิ้วขึ้นช้า ๆ ไปจี้จุดชาที่เอวของมัน

เด็กเพ้งมิได้หลบหลีกเลย

มือของทั้งลักพลันวกทิศทาง หันไปจี้ใส่จุดเฮี้ยงกีของเชยเชย

มันมิได้ใช้พลังหนักหน่วงรุนแรงนัก แต่แม่นยำเป็นอย่างยิ่ง

ร่างเชยเชยอ่อนระทวยลงกองกับพื้นทันที

เด็กเพ้งก็ล้มลงแล้ว เนื่องเพราะทั้งลักได้พลิกมืออีกครา จี้ใส่จุดเฮี้ยงกีของมันเช่นเดียวกัน

ทั้งลักแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านสมควรทราบ ตระกูลทั้งมิเพียงมีอาวุธลับเฉพาะตัวเท่านั้น ยังมีวิชาจี้จุดเฉพาะตระกูลอีกด้วย"

เด็กเพ้งทราบ วิชาจี้จุดเฉพาะตระกูลของมัน เป็นเช่นเดียวกับอาวุธลับประจำตระกูล นอกจากศิษย์ของตระกูลทั้ง ไม่มีผู้ใดสามารถคลายได้

ทั้งลักกล่าว

"ดังนั้น หากเราไม่กลับมา พวกท่านก็มีแต่รอความตายอยู่ในที่นี้"

รอความตาย ยังสยดสยองยิ่งกว่าตายเสียอีก

หงส์เนี้ยพลันส่งเสียงขึ้น

"หากท่านหาบ้อกี๋พบ จะยอมให้พวกเราได้พบกันสักครั้งหรือไม่?"

เป็นวาจาที่นางคิดจะกล่าวอยู่นานอย่างยิ่ง แต่มิได้กล่าวมา เนื่องเพราะนางไม่ทราบ หากกล่าวแล้วจะมีผลอย่างไรเกิดขึ้น?

ทั้งลักเขม้นมองนางแน่วนิ่ง ในดวงตาที่คล้ายอสรพิษพลันมีประกายพิกลอย่างยิ่ง

หงส์เนี้ยก้มศีรษะต่ำ กล่าวด้วยความรันทด

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ความอาฆาตแค้นของพวกท่านจะสะสางกันเยี่ยงไร ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการได้พบมันอีกสักครั้ง"

ทั้งลักส่งเสียงเย็นชา

"เพียงมีโอกาสได้พบมันอีกครั้ง ท่านแม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ?"

หงส์เนี้ยขบริมฝีปากแนบแน่น ผงกศีรษะช้า ๆ

ความรู้สึกในดวงตาของทั้งลัก ยิ่งพิกลกว่าเดิม มิทราบเป็นอาฆาตแค้น เป็นเศร้ารันทด หรือเป็นริษยา

เชยเชยมองดูมันทั้งสอง ในดวงตาก็มีประกายที่พิสดารอย่างยิ่ง

นางก็รอคอยคำตอบของทั้งลัก

แต่ทั้งลักมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น กระชับสายรัดถุงหนังที่เอวแนบแน่นยิ่งขึ้น สวมถุงมือหนังกวางไว้ ใบหน้าเหี้ยมอำมหิตจนคล้ายฟ้าที่มืดมิด

จากนั้น มันก็เดินออกไป กระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลดูหงส์เนี้ยสักแวบหนึ่ง

ทั้งเม่งพลันหันมากล่าว

"ได้! เรารับปากท่าน จะต้องให้ท่านได้เห็นหน้ามันอีกครั้ง"

มันตบถุงหนังข้างเอวเบา ๆ หัวร่อคิกคิก กล่าว

"เพียงแต่ว่า ตอนนั้นมันจะเป็นหรือตาย เราก็ไม่กล้าประกันได้"

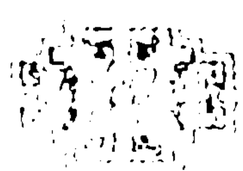

ฟ้ามืดมัวสลัวลงทีละน้อย

หงส์เนี้ยยืนโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในสายลมที่โหมกระหน่ำ เหม่อมองดูอักษรฮุยนั้งกัง (มิใช่แดนมนุษย์) ที่ริมผาจนซึมเซา

มาตรว่าเป็นเดือนเจ็ดของฤดูร้อน แต่บนภูเขากลับเหน็บหนาวราวมีมีดกรีดเฉือน

เฮียตี๋ตระกูลทั้งอ้อมผ่านมุมผาไปแล้ว พวกมันจะหาตัวบ้อกี๋พบหรือไม่? หาพบแล้วจะเป็นอย่างไรต่อไป?

นางแม้ไม่รู้จักวิชาบู๊ แต่นางก็ทราบความน่าสะพรึงกลัวของอาวุธลับตระกูลทั้ง

สีหน้าตอนก่อนจะจากไปของทั้งลักยิ่งน่าสะพรึงกลัว อย่าว่าแต่ยังมีคนวิกลจริตที่คลุ้มคลั่งอำมหิตอีกผู้หนึ่ง

"พวกมันต้องไม่ยอมปล่อยบ้อกี๋แน่นอน รอจนได้พบบ้อกี๋ น่ากลัวมิใช่อยู่ในโลกมนุษย์แล้ว"

หงส์เนี้ยหันกายช้า ๆ มองดูเด็กเพ้ง แล้วกล่าวด้วยความรันทด

"ไต้ฮวงตึ๊งดีต่อท่านไม่น้อย ท่านไฉนจึงต้องกระทำเรื่องเช่นนี้?"

เด็กเพ้งมิได้เอ่ยปาก

เชยเชยแค่นหัวร่อกล่าว

"มันมิใช่มนุษย์อยู่เลย ท่านไยต้องไปกล่าววาจากับมัน?"

หงส์เนี้ยก้มศีรษะต่ำ น้ำตาได้นองหน้าแล้ว

เชยเชยจ้องมองดูนาง ในดวงตาปรากฏประกายพิกลดั่งเมื่อครู่ขึ้นอีกครั้ง พลันถามว่า

"ท่านกังวลแทนบ้อกี๋จริง ๆ?"

หงส์เนี้ยหันไปจ้องมองนางด้วยความตระหนก ถามเสียงสั่นสะท้าน

"หรือข้าพเจ้ายังจะกังวลแทนผู้อื่นได้?"

"ข้าพเจ้ามิใช่หมายความอย่างอื่น เพียงแต่ว่า..."

"ท่านสมควรทราบ หากบ้อกี๋ตาย ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมมีชีวิตอยู่สืบไป"

เชยเชยถอนใจเบา ๆ กล่าว

"หากบ้อกี๋ตาย ยังมีผู้ใดสามารถรอดสืบไปได้?"

นางเขม้นมองหงส์เนี้ยอีกเนิ่นนานจึงกล่าวต่อ

"มิว่าอย่างไร ท่านก็เป็นซ่อซ้อ (พี่สะใภ้) ของข้าพเจ้า"

"เมื่อข้าพเจ้าเป็นคนของตระกูลเตี้ย ตายแล้วก็ต้องเป็นปิศาจของตระกูลเตี้ย"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าคิดจะวิงวอนท่านเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ในซอกรองเท้าข้าพเจ้ามีมีดสั้น ท่านชักออกมาด้วย"

หงส์เนี้ยชักได้มีดสั้นจากซอกรองเท้าของเชยเชยมาเล่มหนึ่งจริง ๆ คมมีดที่ยาวเจ็ดนิ้ว บางและคมกริบ

หงส์เนี้ยเมื่อชักมีดเล่มนั้นออกมา เชยเชยก็ถลึงจ้องเด็กเพ้งด้วยความเดือดดาล พลางแค่นเสียง

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่าเจ้าต่ำช้าสามานย์ไร้ยางอายผู้นี้แทนข้าพเจ้า"

หงส์เนี้ยตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"ท่าน...ต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่าคน?"

"ข้าพเจ้าทราบท่านมิเคยฆ่าคนมา แต่ฆ่าคนมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญเลย ท่านเพียงแต่ปักมีดเล่มนี้ไปที่หว่างกลางทรวงอกมัน เพียงปักมีดเดียวก็พอ"

ใบหน้าหงส์เนี้ยตระหนกจนเผือดขาว มือที่กำด้ามมีดสั่นระริกแล้ว

เชยเชยกล่าวต่อไป

"หากท่านยังเป็นซ่อซ้อข้าพเจ้า ท่านสมควรฆ่ามันแทนข้าพเจ้า"

"แต่ทว่า...หากแม้นพวกมันเกิดกลับมา..."

"หากพวกมันกลับมา ท่านก็พลอยฆ่าข้าพเจ้าไปเสียอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้ายอมตายก็ไม่ยอมให้เจ้าผู้ไร้ยางอายที่ต่ำช้านี้กระทบข้าพเจ้า"

หงส์เนี้ยไม่หลั่งน้ำตาอีก แต่เป็นหลั่งเหงื่อ เหงื่อที่เย็นยะเยียบ

เชยเชยเคียดแค้นจนกระทั่งดวงตายังแดงฉาน ร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือ? หรือท่านจะต้องให้ข้าพเจ้าถูกพวกมันหยามย่ำยีก่อน?"

ในที่สุด หงส์เนี้ยกัดฟันตัดสินใจ เดินเข้าหาเด็กเพ้งอย่างเชื่องช้า ยกมีดในมือเล็งใส่ที่ทรวงอกของมัน

นางพลันรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง

คนต่ำช้าที่สารเลวไร้ยางอาย ความจริงควรต้องกลัวตายอย่างยิ่ง แต่ใบหน้าเด็กเพ้งตอนนี้ไม่มีแววหวาดหวั่นขวัญเสียสักน้อยนิด กลับยังปลอดโปร่งเยือกเย็นอย่างยิ่ง

มีแต่คนที่ไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจเท่านั้น จึงมีสีหน้าเป็นเช่นนี้ได้

หงส์เนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว?"

"มีเพียงประโยคเดียว"

"ท่านบอกมา"

"ท่านต้องหาทางก่อไฟสักกองหนึ่ง"

"ไฉนต้องก่อไฟ?"

"ฝีมือจี้จุดเฉพาะตระกูลของแซ่ทั้ง ไม่มีผู้ใดสามารถคลายได้ แต่มิว่าฝีมือจี้จุดที่อำมหิตโหดเหี้ยมเพียงใด อย่างมากเพียงสามารถยืนยาวได้สิบสองชั่วยาม (หนึ่งวัน) เพียงก่อไฟขึ้นกองหนึ่ง พวกท่านก็พอจะทนทานผ่านไปได้"

เชยเชยส่งเสียงร้องขึ้นอีก

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือ? ไฉนต้องฟังวาจาไร้สาระของมัน หรือท่านดูไม่ออก มันจงใจใช่เล่ห์ถ่วงเวลา"

ครั้งนี้หงส์เนี้ยมิได้ไปสนใจนาง ยังถามเด็กเพ้งอีก

"หรือพวกมันไม่กลับมาอีกแล้ว?"

เด็กเพ้งหัวร่อด้วยสีหน้าคล้ายปีติอย่างยิ่ง ตอบเบา ๆ

"พวกมันต้องไม่มีทางรอดกลับมาได้เด็ดขาด"

ขณะที่เด็กเพ้งกล่าววาจานั้น ทั้งเม่งก็ได้กลับมาแล้ว!

อาทิตย์สนธยาใกล้ลับฟ้า ฉาบสีสันนานาจนงามตายิ่ง

ทั้งเม่งได้อ้อมผ่านมุมผามา เดินเข้าหาทีละก้าวอย่างเชื่องช้า แสงอาทิตย์สนธยาพอดีสาดส่องอยู่บนใบหน้ามัน

เค้าหน้ามันตอนนี้ทั้งพิกลทั้งลี้ลับ คล้ายดั่งปีติยินดีอย่างยิ่ง และก็คล้ายหวาดหวั่นขวัญเสียอย่างยิ่ง

เชยเชยร้องสุดเสียง

"ตอนนี้ท่านยังไม่ลงมือ ก็ไม่ทันการแล้ว"

หงส์เนี้ยขบกรามแน่น ปักมีดในมือลงทันที

ขณะที่คมมีดของนางแทงเข้าใส่ทรวงอกเด็กเพ้ง ทั้งเม่งก็ได้ล้มโครมลงที่เบื้องหน้า

ล้มลงดุจดั่งเป็นไม้ท่อนหนึ่งที่โค่นลง

หงส์เนี้ยตะลึงลานไปทันที

เชยเชยก็ตะลึงลานเช่นกัน

แต่เด็กเพ้งกลับหัวร่อ โลหิตสด ๆ เริ่มไหลออกมาจากที่ทรวงอก แต่สีหน้าของเด็กเพ้งถึงกับยังปีติจนแจ่มใสยิ่ง

ขณะเวลานั้น มีเงาร่างอีกสายหนึ่งพุ่งออกมาจากด้านหลังหน้าผา ตีลังกากลางอากาศ โถมปราดลงมาหาพวกนาง

ในแสงสุดท้ายของอาทิตย์สนธยา พอดีสาดส่องอยู่บนใบหน้าและดวงตาที่คล้ายอสรพิษของมัน

ดวงตามันคล้ายเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นและสำนึกเสียใจ

หงส์เนี้ยกรีดร้องด้วยความตระหนก คลายมือปล่อยด้ามมีด ถลาถอยไปด้านหลังตลอดเวลา ร่างของทั้งลักกลับโถมลงไปทับใส่เด็กเพ้งเต็มที่

แต่เด็กเพ้งกลับยิ่งหัวร่อด้วยความเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม ทั้งลักหอบหายใจถี่เร็ว เขม้นมองมันด้วยความอาฆาตแค้น แผดเสียงแหบแห้ง

"เจ้าประเสริฐมาก เจ้าประเสริฐมาก นึกไม่ถึง กระทั่งเรายังหลงกลเจ้า"

มั่นพลันเห็นมีดที่ยังปักคาอยู่บนทรวงอกเด็กเพ้ง รีบถอนออกมา แล้วแสยะยิ้มคำราม

"เสียดายที่เจ้ายังต้องตายในมือเรา"

เด็กเพ้งแย้มยิ้มกล่าว

"โชคดีที่เราตายโดยไม่สำนึกเสียใจ"

มีดในมือทั้งลักเตรียมจะปักลงแล้ว พลันหันไปมองหงส์เนี้ยแวบหนึ่ง ใบหน้าพลันปรากฏแววที่ประหลาดพิกลเช่นนั้นขึ้นอีกครา

ช่วงพริบตานั้น ความรู้สึกบนใบหน้าของมันพลันชาด้านไป

จากนั้น ศีรษะจึงหลุบต่ำลง ขาดใจตายแล้ว

พวกมันกลับมาแล้ว แต่มิใช่มีชีวิตกลับมา

ใบหน้าเด็กเพ้งเผือดขาวราวซากศพ โลหิตได้หลั่งไหลจนอกเสื้อแดงฉาน

มีดนั้นของหงส์เนี้ยมิได้เบาเลย หากแม้นแทงลึกอีกเพียงครึ่งนิ้ว เด็กเพ้งตอนนี้ก็ต้องกลายเป็นซากศพแล้ว

นึกถึงประการนี้ เหงื่อที่ยังมิทันแห้งของหงส์เนี้ย เริ่มทะลักออกมาอีกคราหนึ่ง

เนื่องเพราะนางได้คิด คนที่เมื่อครู่นางจะฆ่า อาจเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตพวกนางไว้อย่างยิ่ง

แต่นางจะอย่างไรก็คิดไม่ออก มันเป็นเรื่องราวเช่นใดกันแน่? นางจะต้องให้เด็กเพ้งบอกมา

เด็กเพ้งบอก

"ทั้งลักแม้มิใช่เป็นบุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้ง แต่พลังฝีมือกลับได้รับถ่ายทอดโดยตรงจากทั้งยี่ซิงแซ"

ฟังว่า ภายในตระกูลทั้งของเสฉวน ได้แบ่งออกเป็นสิบแผนกสำคัญ ในจำนวนนั้น รวมทั้งตำรับผสมยาพิษและวิธีกลั่นปรุง แปลนสร้างอาวุธลับและวิธีสร้าง ตำรับปรุงยาขจัดพิษพร้อมทั้งการเก็บรักษา พร้อมทั้งการลาดตระเวนป้องกัน ฝึกบุตรหลาน แบ่งแยกหน้าที่การงาน ระดมกำลังออกจู่โจม

สิบแผนกสำคัญนี้ มอบหมายให้เจี้ยงเล่าสิบคน ที่เป็นบุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูลทั้งรับผิดชอบ

ทั้งยี่ (ที่สอง) ซิงแซ เป็นหนึ่งในสิบเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของตระกูล

ไม่มีผู้ใดทราบ ทั้งยี่ซิงแซควบคุมแผนกใดกันแน่ เพียงแต่ทราบ มันกระด้างเย็นชา โอหังลำพอง แต่พลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม

ในเจี้ยงเล่าทั้งสิบของตระกูลทั้ง มันเป็นผู้ออกท่องเที่ยวในบู๊ลิ้มบ่อยครั้งที่สุด ดังนั้น ชื่อเสียงจึงกระเดื่องดังที่สุด

ชนชาวนักเลงขอเพียงเห็นชายชราที่สวมเสื้อยาวเป็นผ้าฝ้ายสีคราม โพกศีรษะด้วยผ้าขาว ปากมันจะคาบกล้องยาเส้นอยู่แทบตลอดเวลา มิว่ามันจะใช่ทั้งยี่ซิงแซหรือไม่ ต่างต้องรีบหลบหลีกจนห่างไกล

มิว่าเป็นจงใจหรือไม่เจตนา ขอเพียงมีผู้ใดก้าวร้าวล่วงเกินต่อทั้งยี่ซิงแซ ก็ต้องไม่มีวันเวลาสุขสงบโดยเด็ดขาด

เด็กเพ้งกล่าวสืบไป

"ทั้งยี่ซิงแซอยู่เป็นโสดมาจนชรา ศิษย์ที่รับไว้ก็มีไม่มาก ทั้งลักผู้นี้มิเพียงออกกำลังให้แก่ตระกูลทั้งไม่น้อยเท่านั้น ยังทนทุกข์ทรมานมาไม่น้อยอีกด้วย จึงได้รับการถ่ายทอดจากทั้งยี่"

หงส์เนี้ยต้องลอบทอดถอนใจ นางทราบ ที่ทั้งลักทนทุกข์ทรมานคือกระไร?

กับบุรุษเพศแล้ว ในโลกยังจะมีความเจ็บช้ำทรมานใด ยิ่งกว่าการถูกคนตอนจนสูญเสียสมรรถภาพของบุรุษ

นางใจอ่อนอย่างยิ่งเสมอมา กับความคับแค้นและอันตรายที่ผู้อื่นได้รับ นางก็รู้สึกคล้ายดั่งได้รับเช่นเดียวกัน

เด็กเพ้งบอกเล่าสืบไป

"ข้าพเจ้าทราบ พวกท่านต้องมิใช่คู่มือพวกมันแน่ ข้าพเจ้า..."

อึ้งด้วยความรันทด แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามีชาติกำเนิดที่ธรรมดาอย่างยิ่ง และไม่ได้รับการถ่ายทอดวิชาฝีมือจากอาจารย์มีชื่อ ในหลายปีนี้ งานเล็ก ๆ น้อย ๆ ของข้าพเจ้าก็มากอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ากระทั่งสามกระบวนท่าของมัน ก็ไม่มีปัญญารับได้"

หงส์เนี้ยพลันรู้สึกเห็นใจมันเป็นอย่างยิ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"คนเราจะมีพลังฝีมือสูงหรือต่ำ มิใช่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเลย พวกเราอย่างไรก็มิใช่สัตว์ป่า มิใช่จะต้องใช้กำลังเข้าหักหาญเอาชัยในทุกเรื่องราวทุกที่ทาง"

เด็กเพ้งพยายามฝืนยิ้ม ดวงตามีประกายเต็มตื้นด้วยความขอบพระคุณ บอกสืบไป

"ข้าพเจ้าก็ดูออก ทั้งเม่งเป็นคนวิกลจริตที่คลุ้มคลั่ง ต้องไม่ยอมให้พวกท่านตกอยู่ในมือมัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีแต่คิดหาวิธีล่อพวกมันมาในที่นี้"

หงส์เนี้ยถาม

"ท่านทราบว่า พวกมันพอถึงที่นี้ ก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด"

เค็กเพ้งรับคำ

"ครั้งก่อนที่ข้าพเจ้ามาหาเตี้ยกงจื้อถึงที่นี้ เคยเห็นกับตา มีสามคนที่พลังฝีมือยังเหนือกว่าพวกมันอีกมากมายหลายเท่า มาตายอยู่ที่เชิงผาแห่งนี้ ข้าพเจ้ากำลังคิดจะเข้าไปดูสาเหตุการตายของพวกมัน ก็ได้ยินเสียงคนเตือนข้าพเจ้า ที่นั้นเป็นเขตหวงห้าม บังอาจเข้าไปต้องตาย..."

มันบอกเล่ารวบรัดอย่างยิ่ง ความจริงแล้วเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้น จวบจนบัดนี้มันคิดขึ้นแล้วยังหวาดหวั่นสยองขวัญไม่คลายเลย

เรื่องที่มันทราบ ก็มากกว่าที่มันบอกเล่าอีกมากมายหลายเท่านัก

สามคนที่ตายในเชิงผาวันนั้น ล้วนแล้วเป็นมือกระบี่ที่ขึ้นชื่อลือเลื่องมานานปีและถอนตัวออกสำรวมเป็นเวลานานปีแล้วด้วย

ที่พวกมันมาครานี้ เพราะต้องการรังควานล้างแค้น

ศัตรูคู่แค้นของพวกมัน คือยอดฝีมือที่เล่าลือกันว่าสาบสูญร่องรอยไปหลายปีแล้ว แต่ในความขบคิดสันนิษฐานของเค็กเพ้ง ผู้นั้นตอนนี้จะต้องยังมีชีวิตอยู่และอาศัยอยู่ทางหลังผาของฮุยนั้งกัง (มิใช่แดนมนุษย์) นี้

เพลงกระบี่ของคนผู้นั้น ฟังว่าสูงเยี่ยมหาผู้ทัดเทียมมิได้ ชั่วชีวิตมัน มิเคยพ่ายแพ้ต่อฝีมือผู้ใดเลย

ในเมื่อมันไม่ยินยอมให้ผู้อื่นทราบว่ามันยังมีชีวิต เค็กเพ้งเหตุไฉนต้องแพร่งพรายความลับของมัน?

แพร่งพรายความลับส่วนตัวของผู้อื่น ความจริงเป็นเรื่องไร้คุณธรรมที่สุด

เค็กเพ้งได้สาบาน ต้องไม่ยอมแพร่งพรายความลับนี้ไปโดยเด็ดขาด

หงส์เนี้ยก็มิได้ถามอีก เพียงถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ เมื่อครู่ท่านต้องเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง"

"ไฉนต้องเศร้าเสียใจ?"

"เนื่องเพราะพวกเรามิเพียงหลงตำหนิท่านผิดไป ยังจะฆ่าท่านอีกด้วย"

นางกุมมือเค็กเพ้งไว้ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านเมื่อครู่ไฉนไม่อธิบาย เนื่องเพราะตอนนั้นแม้นับว่า

ท่านบอกความจริงมา พวกเราก็ต้องไม่ยอมเชื่อแน่"

เชยเชยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"แล้วท่านไฉนจึงทราบ ที่มันบอกมาในตอนนี้ จะเป็นวาจาสัตย์จริง?"

หงส์เนี้ยเบือนหน้าไปมองนาง ส่งเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านก็ต้องเป็นดั่งข้าพเจ้า มีความเสียใจต่อมันเป็นอย่างยิ่ง มีความเศร้ารันทดเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงกล่าววาจาเช่นนี้มา"

เชยเชยเม้มริมฝีปากแนบแน่น กระทั่งตายังพริ้มลงแล้ว

อาทิตย์สนธยาลับฟ้า ม่านราตรีก็เริ่มคลี่คลุมลงมา ลมวิกาลยิ่งเหน็บหนาวกว่าเดิม

เด็กเพ้งกล่าวขึ้น

"ตอนนี้ท่านจะต้องหาวิธีก่อไฟขึ้นกองหนึ่ง"

หงส์เนี้ยคล้ายกำลังครุ่นคิดมิได้เอ่ยปาก เด็กเพ้งจึงกล่าวต่อ

"ในตัวทั้งลักไม่แน่จะมีเชื้อไฟอยู่"

หงส์เนี้ยคล้ายดั่งมิได้ยินมันกล่าวกระไรเลย พลันผุดลุกขึ้นส่งเสียง

"ข้าพเจ้าจะไปดู ต้องไปดูให้ได้"

"ไปดูที่ใด? ดูกระไร?"

หงส์เนี้ยมองดูหน้าผาที่มืดมิด ซึ่งในยามวิกาล คล้ายดั่งเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์กำลังอ้าปากรอคอยอยู่ก็ปาน ส่งเสียงต่อ

"ในเมื่อที่นี้มีคน ไม่แน่ว่าบ้อกี๋ก็อยู่ที่นั้น"

ปากนางกล่าววาจา เท้าได้พาร่างเดินออกไป

เด็กเพ้งต้องร้องด้วยความตระหนก

"ที่นั้นเป็นเขตหวงห้าม ท่านไม่อาจไปเด็ดขาด"

หงส์เนี้ยมิแยแสมันอีกแล้ว

นางก้าวไปที่ริมผาซึ่งมีหลักบอกมิใช่แดนมนุษย์อย่างเชื่องช้า เหงื่อกาฬของเด็กเพ้งต้องหลั่งทะลักออกมาจนชุ่มโชกเสื้อผ้าอีกครา

เชยเชยก็กระวนกระวายเช่นกัน อดมิได้ต้องร้อง

"ที่นั้นเป็นเขตหวงห้ามจริง ๆ มิว่าผู้ใดเข้าไปต่างต้องตายแน่?"

เด็กเพ้งรับคำ เชยเชยถามอีก

"นางเป็นอิสตรีและไม่รู้จักวิชาบู๊ หรือคนผู้นั้นยังจะฆ่านางได้?"

"ที่นั้นมิใช่แดนมนุษย์ ไหนเลยจะมีคน"

"ในเมื่อที่นั้นไม่มีคน นางไฉนจะตายได้?"

"คนเมื่อไปถึงที่ซึ่งมิใช่แดนมนุษย์ ไหนเลยยังจะไม่ตายได้?"

วิกาลมืดมิด ป่าเขารกร้าง มิใช่แดนมนุษย์!

หงส์เนี้ยเดินทีละก้าวเข้าไปในความมืด ในที่สุด ถูกความมืดกลืนหายลับไป

ใบหน้าเด็กเพ้งไม่มีความรู้สึก แต่ในดวงตากลับมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ คล้ายดั่งเห็นคนผู้หนึ่งร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึกหลายพันวา แต่พานไม่มีปัญญาไปฉุดมันไว้ก็ปาน

เชยเชยพลันถามขึ้น

"ท่านใช่กำลังเสียใจแทนนาง?"

เด็กเพ้งร้องอืมม์ เชยเชยกล่าวอีก

"หากผู้ไปที่นั้นคือตัวเรา ต้องไม่มีคนรู้สึกเศร้าเสียใจแทนแน่ เนื่องเพราะเราเป็นเพียงสตรีที่ไม่รู้จักดีชั่ว ป่าเถื่อนไม่มีเหตุผล เป็นหรือตาย ต่างต้องไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ"

เด็กเพ้งมิส่งเสียง เชยเชยกล่าวต่อ

"แต่นางกลับทั้งนอบน้อมนุ่มนวล ทั้งสวยงามสะคราญ บุรุษเพียงเห็นนางก็ต้องชมชอบนาง"

หยุดแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"กระทั่งเจ้าผู้แซ่ทั้งยังพอใจนาง เราดูออก"

ในที่สุด เด็กเพ้งอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

"ผู้อื่นพอใจนาง เนื่องเพราะนางมีจิตใจดีงาม เปี่ยมการุณย์ธรรม มิว่านางจะสวยงามหรืออัปลักษณ์ ต่างเป็นเช่นเดียวกัน"

"ถูกต้อง จิตใจนางสัตย์ซื่อดีงาม แต่จิตใจเรากลับอำมหิตดุร้าย ทั้งไม่รู้จักไปกุมมือผู้อื่น มารยาเป็นที่ท่านอบน้อมเอาใจ เรา...เรา"

เสียงของนางแหบเครือ น้ำตาหลั่งไหลลงเนืองนองหน้าแล้ว

ความเป็นจริง ในใจนางไหนเลยไม่ทราบ นางมิสมควรกล่าววาจาเช่นนี้ ในใจนางไหนเลยไม่อัดอั้นรันทด?

ขณะที่นางเศร้าเสียใจและริษยาโดยมิทราบต้นสายปลายเหตุอยู่นั้น พลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งโบยบินเข้ามาหานาง

เงาร่างสีขาวจาง ๆ คล้ายดั่งเป็นคน เป็นคนที่เล็กอย่างยิ่ง

หากแม้นเงานั้นเป็นร่างคน ผู้นั้นต้องเป็นเด็กทารก

เด็กทารกไฉนบินได้? ไฉนจึงมีความรวดเร็วถึงปานนี้?

ขณะที่นางกำลังแตกตื่นสงสัย พลันรู้สึกชาวูบขึ้นที่เอว สายตามืดมิดไปทันที

นางพลันรู้สึกคล้ายมิได้นอนมาเป็นเวลาสิบปีก็ปาน คล้ายง่วงจนต้องการหลับใหล

นางหลับไปจริง ๆ

แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างกระจ่างแจ่มใส

แสงอาทิตย์กระจ่างแจ่มใสลอดเข้ามาในหน้าต่าง สาดส่องอยู่บนโต๊ะที่เป็นมันราวกระจก

ทุกสรรพสิ่งในห้องต่างคล้ายดั่งโต๊ะตัวนั้น สะอาดจนเป็นมันระยับ ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี

ตอนเชยเชยได้สติตื่นมา ก็อยู่ในห้องนี้แล้ว

นางอยู่บนยอดผาที่มืดมิดและเหน็บหนาวชัด ๆ ไฉนมาอยู่ที่ห้องนี้ได้?

หรือนี่เป็นความฝัน?

นี่มิใช่ความฝัน นางตื่นขึ้นแล้วจริง ๆ ตื่นจนมีสติแจ่มใสจริง ๆ และนางก็ได้เห็นเด็กเพ้งด้วย

เด็กเพ้งความจริงกำลังมองนางอยู่ รอจนเมื่อนางหันไปมองมัน มันก็หลบสายตานาง ไปมองดอกไม้ในกระถางเล็ก ๆ ที่อยู่ข้างหน้าต่าง

ดอกไม้สีเหลืองในกระดางกำลังเบ่งบานสะพรั่ง

ในห้องหงส์เนี้ยที่เก็บกวาดจนเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลีหนึ่ง ก็มีกระถางดอกไม้ไว้ที่ข้างหน้าต่างเช่นเดียวกัน

นี่มิใช่เป็นห้องของหงส์เนี้ย

"หงส์เนี้ยเล่า?"

เด็กเพ้งมิได้ตอบ แต่ในดวงตากลับมีประกายโศกเศร้าเสียใจอย่างที่ทุกผู้คนสามารถสังเกตเห็นได้

...พวกเราไฉนมาในที่นี้กัน? ที่นี้เป็นสถานที่ใด?

เชยเชยมิได้ถาม เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ

นางมิได้ลืมวาจาของเด็กเพ้ง และมิได้ลืมสีหน้าตอนก่อนตายของทั้งเม่ง

นางจะต้องไปหาหงส์เนี้ย มิว่าสถานที่นั้นจะใช่แดนมนุษย์หรือไม่ก็ตาม แต่นางยังมิทันออกไป หงส์เนี้ยก็เข้ามาแล้ว

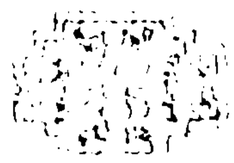

"ข้าพเจ้าเพิ่งอ้อมหน้าผานั้น ก็เห็นมีเงาร่างสีขาวที่เล็กอย่างยิ่งบินเข้ามาหา แล้วได้ยินคนผู้หนึ่งบอกกับข้าพเจ้า 'คนที่ท่านต้องการหามิได้อยู่ที่นี้' จากนั้น ข้าพเจ้าคล้ายพลันหลับใหลไป"

"ตอนท่านตื่นมาก็มาอยู่ที่นี้?"

เชยเชยถามด้วยความตื่นเต้น หงส์เนี้ยผงกศีรษะรับ ดวงตามีประกายงุนงงสงสัย กล่าวสืบไป

"ที่นี้เป็นสถานที่ใด?"

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ที่นี้เป็นสถานที่ใดกันแน่?

"มิว่าจะเป็นสถานที่ใด ต่างพอจะนับเป็นสถานที่ดีงามได้"

นอกหน้าต่างเป็นลานเล็ก ๆ แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าแจ่มใส กำลังสาดส่องอยู่บนบุปผาที่เบ่งบานสะพรั่ง

นอกพุ่มบุปผาเป็นป่าไผ่โปร่งบาง ปลูกขึ้นแทนรั้วบ้าน ประตูไม้ปิดแง้มครึ่งบาน ใต้ภูเขาจำลองเป็นสระน้ำ มีปลาเกล็ดสีทองสิบกว่าตัวว่ายวนเวียนอยู่ไปมา กรงนกที่ใต้ชายคากำลังส่งเสียงร้องจอ ๆ แจ ๆ

บ้านหลังนี้มีหกห้อง แบ่งเป็นสามสว่างสามมืด ตบแต่งไว้เรียบร้อยสมถะ มีห้องหนังสือ ห้องอาหาร ยังมีห้องนอนสามห้อง กระทั่งที่นอนหมอนมุ้ง ล้วนแล้วใหม่เอี่ยมทั้งสิ้น

บ้านเล็ก ๆ ที่หลังห้องครัว มีข้าวมีฟืนอยู่เต็มบนแคร่ไม้แขวนกุนเชียงต่าง ๆ เนื้อรมควัน ปลาเค็มอยู่มากมาย

หลังออกไปยังเป็นสวนผัก ปลูกผักสดมากมายหลายชนิด ปัญหาของอาหารการกิน นับว่าหมดไปได้เปราะหนึ่งแล้ว

ดูท่าที่นี้ต้องเป็นบ้านของชาวป่าที่ร่ำรวย เจ้าของบ้านต้องเป็นเมธีที่มีภูมิความรู้ถอนตัวออกจากโลกียวิสัย มาถืออุเบกขาในที่นี้แน่

ของที่จำเป็นใช้ในประจำวัน ขอเพียงท่านนึกออกมาได้ ที่นี้ต่างมีครบครันไม่ขาดเลยแม้สักสิ่งเดียว

แต่ที่นี้พาลไม่มีคน

เจ้าของบ้านอาจบางทีออกไปหาสมุนไพรใบยาหรือท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ป่าเขาก็ได้
แต่ทั้งสามรอคอยเนิ่นนานยิ่ง ยังไม่เห็นเงาร่างของเจ้าของบ้านเลย
เชยเชยกล่าวขึ้น
"ที่อยู่ใน 'มิใช่แดนมนุษย์' นี้ เป็นผู้คนเยี่ยงไรกันแน่?"
ที่เด็กเพ็งตอบ ยังคงเป็นประโยคนั้น
"ในเมื่อมิใช่แดนมนุษย์ ไหนเลยจะมีมนุษย์อยู่?"

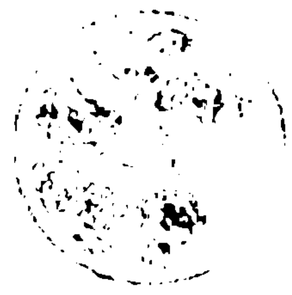

ความฝันหรือความจริง?

ตอนนี้ กระทั่งเด็กเพ้งเองก็ทราบ ผู้อื่นต้องสามารถสังเกตออก ตัวมันยัง อำพรางความลับใดมิยอมบอกไป

แต่มันตกลงใจแล้ว จะอย่างไรก็ต้องมิยอมบอกความลับนี้โดยเด็ดขาด

เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดทราบความลับนี้ไป ต้องไม่มีคุณประโยชน์เด็ดขาด

เชยเชยโพล่งขึ้น

"พวกมันเป็นคน่ก็ดี เป็นภูตผีก็ดี ในเมื่อส่งพวกเรามาในที่นี้แล้ว พวกเราก็อยู่อาศัยในที่นี้ต่อไปได้"

เด็กเพ้งกล่าว

"พวกเราเหตุไฉนต้องอยู่ในที่นี้ต่อไป?"

หงส์เนี้ยกล่าวบ้าง

"เนื่องเพราะบ้อกี๋แม้มิใช่อยู่ในฮุยนั้งกัง แต่จะต้องอยู่ในภูเขาเก้าฮั้วซัวแน่ พวกเราเพียงแต่อดทนสงบรอ จะเร็วจะช้าก็ต้องได้ข่าวมันอย่างแน่นอน"

นางน้อยครั้งนักที่จะออกความเห็น แต่ความเห็นของนาง น้อยครั้งนักที่จะถูกคัดค้าน

เด็กเพ้งแม้ไม่คิดจะอยู่ที่นี้เลย แต่ก็จำต้องสงบปากคำไว้ไม่ทักท้วง

ห้องนอนมีสามห้อง พวกนางพอจะอยู่เพียงลำพังคนละห้อง สถานที่นี้นับว่าคล้ายเตรียมไว้ให้พวกนางโดยเฉพาะก็ปาน

เชยเชยมีทีท่าลิงโลดยินดีดุจกับทารก นางที่กังวลอยู่เสมอมา บนเขาจะไม่มีที่พอให้อยู่อาศัย คาดคิดมิถึง กลับพลันมาพบสถานที่เช่นนี้โดยไม่คาดหมายได้

นับเป็นเรื่องที่สนุกสนานน่าสนใจอย่างยิ่งจริง ๆ นับว่าคล้ายเป็นทารกที่กำลังเล่นสร้างบ้านกันจริง ๆ

กระทั่งหงส์เนี้ยก็คล้ายทอดทิ้งความในใจไป แย้มยิ้มกล่าว

"นับแต่บัดนี้ เรื่องอาหารการกินเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า"

เชยเชยกล่าว

"ข้าพเจ้าซักเสื้อผ้าล้างชาม"

เค็กเพ้งก็มีแต่ต้องปลุกปลอบใจให้คึกคัก กล่าวขึ้นบ้าง

"ข้าพเจ้าหาฟืนตักน้ำ"

ที่เชิงเขาด้านซ้ายมือของบ้าน มีลำธารน้ำสายหนึ่ง บนเนินเขามีต้นท้อและต้นลี้ที่ผลดกสะพรั่ง ลูกลี้เปรี้ยวเล็กน้อย ลูกท้อหวานฉ่ำ นับเป็นผลไม้ที่ถูกปากบรรดาดรุณีทั้งหลายพอดี

คนที่นี้มีชีวิตอยู่ในความอุดมสมบูรณ์ ของใช้ประจำวันแทบจะมีครบครันเพียงขาดสิ่งเดียวเท่านั้น

ที่นี้ไม่มีตะเกียง!

มิเพียงไม่มีตะเกียง กระทั่งเทียนไข โคมไฟ คบไฟ ชุดไฟ หินเหล็กไฟ... มิว่าของใดพอจะใช้ให้เป็นไฟขึ้นส่องสว่าง ต่างไม่มีทั้งสิ้น!

เจ้าของดั้งเดิมที่นี้หากมิใช่หลับนอนแต่หัวค่ำอย่างยิ่ง ก็เป็นตอนกลางคืนมิเคยกลับมา

โชคดีที่ข้างเตาถึงกับยังมีเชื้อไฟทิ้งไว้ เค็กเพ้งจึงก่อไฟขึ้น หงส์เนี้ยจึงนึ่งไก่รมควันและกุนเชียง ผัดผักสดจานใหญ่ หุงข้าวอีกหม้อใหญ่

เชยเชยใช้จานใบน้อยเติมน้ำมันไว้เต็ม คลึงสำลีจนเป็นเส้นแข็งใช้แทนไส้ตะเกียง ก็นับว่าเป็นตะเกียงดวงหนึ่งได้

นางหัวร่อพลางกล่าวด้วยความภูมิใจ

"เช่นนี้พวกเราอย่างน้อยไม่ต้องตักข้าวใส่เข้าไปในจมูกได้"

หงส์เนี้ยกล่าว

"ทิวทัศน์ภายนอกงดงามปานนั้น หากพวกเราสามารถมีโคมที่ฝาครอบเป็น

แก้วผลึกสักหลาย ๆ ดวง ก็จะยิ่งงามกว่านี้แล้ว"

นางเป็นคนรักสวยรักงามอย่างยิ่งเสมอมา มักมีความรู้สึก ในบ้านน้อย ๆ ที่สร้างอิงภูเขา หันหน้าหาลำธาร รอบด้านเป็นอุทยานดอกไม้ หากจุดโคมที่มีครอบแก้วผลึกเช่นนั้น เป็นเรื่องงดงามซึ้งใจอย่างยิ่ง

แต่นางก็ทราบ ในสถานที่เช่นนี้ ต้องไม่มีโคมเช่นนั้นเด็ดขาด

ดังนั้น พวกนางนอนแต่หัวค่ำ เตรียมออมกำลัง เช้าวันรุ่งขึ้นจะไปสืบเสาะข่าวคราวของบ้อกี๋

ค่ำคืนนั้น หงส์เนี้ยอยู่ต่อหน้าตะเกียงน้ำมันที่เป็นจานใบน้อย เขียนบันทึกประจำวันที่มิเคยหยุดชะงักมาเลย แต่ในใจยังคงนึกถึงโคมเช่นนั้นมิลืมเลือน

เช้าวันรุ่งขึ้น นางตื่นนอนเช้าอย่างยิ่ง

นางพอเปิดประตู ก็เห็นโคมเช่นนั้นสิบดวง วางเรียงรายเป็นระเบียบอยู่ที่หน้าประตู แต่ละดวงล้วนเป็นโคมแก้วผลึก เป็นประกายแวววาวในแสงอรุโณทัย

"นี่! โคมเหล่านี้เป็นผู้ใดส่งมาให้?"

"มันไฉนทราบ ท่านมีความต้องการโคมเช่นนี้?"

หงส์เนี้ยไม่มีปัญญาตอบ นางดูโคมเหล่านั้นจนซึมเซา ตะลึงลานเป็นครึ่งวัน จึงฝืนยิ้มตอบ

"ความจริงข้าพเจ้าไม่มีความคิดต้องการมากปานนี้ ขอเพียงแต่ละห้องมีโคมเช่นนี้อยู่ดวงเดียวก็พอ มากไปกลับยุ่งยากเสียอีก"

จากนั้น พากันออกไปหาบ้อกี๋ รอจนเมื่อพวกนางกลับมา โคมสิบดวงเหลือเพียงห้าดวงจริง ๆ

แต่ละคนต่างตะลึงลาน รู้สึกคล้ายมีความเหน็บหนาวแผ่ซ่านจากปลายเท้ามาทั่วสรรพางค์กาย

ใช่ว่ามีคนซ่อนเร้นอยู่ในห้อง ลอบฟังวาจาของพวกนางตลอดเวลาหรือไม่?

มาตรว่าพวกนางมิได้กล่าวกระไร แต่ในใจต่างครุ่นคิดเช่นนี้

ดังนั้นเอง พวกนางจึงกระจายออกค้นหาทันที หาทั่วทุกซอกมุมบ้าน กระทั่งใต้โต๊ะ ใต้เตียง ในหีบ บนขื่อ หลังเตาไฟ แต่ยังคงหาเงาร่างคนไม่ได้เสย

เชยเชยเย็นเฉียบไปทั้งมือเท้า พลันร้องขึ้น

"พวกท่านทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าคิดต้องการกระไร?"

หงส์เนี้ยถาม

"ท่านคิดต้องการกระไร?"

"ข้าพเจ้าคิดต้องการตุ๊กตาตัวหนึ่ง"

นางถามหงส์เนี้ยอีก

"ท่านเล่า? วันนี้ท่านคิดต้องการกระไร?"

"ตุ๊กตาเคลือบแตกง่าย ข้าพเจ้าต้องการตุ๊กตาผ้า"

เค็กเพ้งกล่าวบ้าง

"ตุ๊กตาผ้าก็ขาดง่าย ตุ๊กตาสลักจากท่อนไม้ไยมิใช่ยิ่งประเสริฐกว่า"

เชยเชยกล่าว

"หรือท่านต้องการตุ๊กตาไม้สักตัว?"

"ข้าพเจ้าคิดต้องการสองตัว"

ค่ำวันนั้น ก่อนจะขึ้นเตียงนอน ยังคงค้นหาทั่วทุกซอกมุมในบ้านอีกครั้ง แน่ใจไม่มีคนซ่อนอยู่แล้วจริง ๆ จึงปิดประตูหน้าต่างลงกลอนแน่นหนา แล้วขึ้นเตียงนอน

ทั้งสามนอนไม่สนิทเลย

เช้าวันรุ่งขึ้น พอเปิดประตูห้องนอนออกมา หน้าประตู ทั้งไม่มีตุ๊กตาเคลือบ และไม่มีตุ๊กตาไม้

หน้าประตูมีแต่ตุ๊กตาผ้าตัวหนึ่ง ตุ๊กตาที่ใหญ่โตมโหฬารยิ่ง

เชยเชยถลึงจ้องหงส์เนี้ยแน่วนิ่ง

หงส์เนี้ยแม้ก็ตะลึงลานไป แต่ทราบ ในใจเชยเชยกำลังคิดอย่างไร

...มิว่าผู้อื่นต้องการกระไร คนผู้นั้นต่างไม่เห็นเป็นสำคัญ มีเพียงหงส์เนี้ยเอ่ยปาก มันก็รีบส่งมาให้

...หรือมันเป็นสหายของหงส์เนี้ย?

...มันเป็นสหายเยี่ยงไรกันแน่? ไฉนไม่กล้าปรากฏหน้า?

กับเรื่องนี้ หงส์เนี้ยก็ไม่มีปัญญาอธิบาย เนื่องเพราะนางเองก็คิดไม่ออก

ในที่นี้ กระทั่งคนรู้จักสักผู้หนึ่งก็ไม่มี

เชยเชยกลอกตาไปมา พลันกล่าวขึ้น

"อาหารที่ท่านปรุง ข้าพเจ้ารับทานจนเบื่อมากแล้ว คิดจะเปลี่ยนรสเสียบ้าง"

"ท่านคิดต้องการรับทานกระไร?"

"ข้าพเจ้าใคร่ได้รับทานหมูพะโล้กับเนื้อวัวพะโล้ของอิ้ดฮั้วแจ ยังมีซาลาเปาไส้เนื้อของคูปุ้กลี้"

เหล่านี้ ล้วนเป็นอาหารขึ้นชื่อของนครหลวง

ร้านอิ้ดฮั้วแจอยู่ทางประตูเมืองตะวันตก น้ำพะโล้ที่อยู่ในหม้อเก่าแก่นั้นฟังว่าเป็นเวลาร่วมสามร้อยปีแล้วที่มิเคยดับไฟมา เนื้อที่ทางร้านขาย เพียงเข้าปากก็ลิ้มรสออกได้ว่าผิดจากร้านอื่นทันที

คูปุ้กลี้อยู่ในตรอกเซียมไซ ซาลาเปาของมันต้องมิใช่ร้านอื่นจะสามารถทัดเทียมได้

นครหลวงห่างจากที่นี้ไปกว่าหนึ่งพันลี้ แม้นับเป็นปักษา ยังไม่มีปัญญาบินไปกลับในเวลาเพียงครึ่งวันได้

หงส์เนี้ยทราบ เชยเชยแสร้งสร้างปัญหายุ่งยากนี้ขึ้น นางจึงสนับสนุนทันที

"วิเศษมาก ค่ำวันนี้เราก็มีความกระหายใคร่ได้รับทาน"

เชยเชยยังไม่วางใจ ถามย้ำอีก

"ท่านต้องการรับทานกระไร?"

หงส์เนี้ยเน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าต้องการรับทานหมูและเนื้อพะโล้ของร้านอิ้ดฮั้วแจในนครหลวง ยังมีซาลาเปาไส้เนื้อของร้านคูปุ้กลี้"

ทั้งสามออกไปหาอีกตลอดทั้งวัน แต่ในใจต่างครุ่นคิดถึงเนื้อพะโล้กับซาลาเปาไส้เนื้อ

คนผู้นั้นแม้มีความสามารถสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่มีปัญญาไปหาซื้ออาหารเหล่านั้นมาที่นี้ได้ทัน

"เรากลับต้องดู วันหน้าท่านยังจะแบกหน้าใดมาก่อกวนลวดลายในที่นี้อีก?"

อาทิตย์ยังไม่ตกดิน ทั้งสามก็เร่งรีบกลับบ้าน

บนโต๊ะอาหารมีหมูพะโล้จานใหญ่ เนื้อวัวพะโล้จานใหญ่ ซาลาเปาไส้เนื้อที่ยังร้อนควันกรุ่นอีกยี่สิบใบอยู่จริง ๆ

นี่ยังไม่ประหลาดพิสดาร

ที่สุดแสนพิสดารคือ เนื้อพะโล้เป็นกลิ่นรสของอิ้ดฮั้วแจจริง ๆ พอเข้าปากก็พิสูจน์ออกทันที เป็นน้ำพะโล้ในหม้อเก่าใบนั้นแน่นอน อื่น ๆ พอจะปลอมกันได้

ประการนี้ต้องไม่อาจปลอมแน่นอนเด็ดขาด!

เด็กเพ้งก็ชมชอบรับทานเนื้อเช่นนี้ แต่ตอนนี้เมื่อเคี้ยวแล้ว กลับมิทราบเป็นรสชาติใด

เชยเชยเขม้นมองหงส์เนี้ยจนแน่วนิ่งอีกครา แค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่าสหายผู้นี้ของท่านกลับมีความสามารถไม่น้อย"

หงส์เนี้ยไม่ตำหนินาง

เรื่องนี้ออกจะพิสดารเกินไป ความจริงยากยิ่งจะไม่ให้ผู้อื่นคลางแคลงสงสัยได้

เชยเชยกล่าวอีก

"สหายผู้นี้ของท่านเป็นใคร? ในเมื่อมาแล้ว ไฉนไม่มาร่วมรับทานกับพวกเราสักมื้อ?"

นางมารยาเป็นหัวร่อด้วยความเบิกบานแจ่มใสอย่างยิ่ง กล่าวสืบไป

"มิว่าอย่างไร อาหารเหล่านี้ล้วนซื้อหามาจากที่อันสุดแสนไกล..."

เด็กเพ้งพลันสอดคำ

"ไกลเท่าใด?"

"ไกลอย่างยิ่ง"

"ท่านสามารถใช้เวลาครึ่งวันเร่งรุดหนทางไกลปานนี้ ไปหาซื้ออาหารเหล่านี้แล้วย้อนกลับมาอีก?"

"เราไม่สามารถ"

"ท่านคิดออกหรือไม่ ในแผ่นดินมีผู้ใดสามารถใช้เวลาครึ่งวันไปถึงนครหลวงซื้ออาหารเหล่านี้กลับมา?"

"เราคิดไม่ออก"

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ออก เนื่องเพราะในโลก ต้องไม่มีผู้ใดสามารถกระทำเรื่องเช่นนี้ได้โดยเด็ดขาด"

"แต่ตอนนี้อาหารเหล่านี้ได้เรียงรายอยู่บนโต๊ะชัด ๆ แล้ว"

เด็กเพ้งถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงแต่บอก ไม่มีมนุษย์สามารถกระทำเรื่องเช่นนี้ได้"

มันได้เน้นคำ 'มนุษย์' หนักแน่นเป็นพิเศษ

เชยเชยพลันรู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่าง ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"หรือท่านหมายความ สถานที่นี้มีภูตผี?"

ภูตผีสามารถได้ยินคำพูดของท่าน มิว่าท่านจะพูดมากพูดน้อย พูดดังพูดเบา

ภูตผีต่างสามารถได้ยิน

แต่ท่านกลับไม่ได้ยินเสียงของภูตผี

ภูตผีสามารถเห็นท่าน อากัปกิริยาทั้งมวลของท่าน ภูตผีต่างสามารถเห็น แม้นับว่าอยู่ในความมืดมิด ยังคงสามารถเห็นอยู่

ท่านกลับไม่เห็นภูตผี แม้นับว่าภูตผีอยู่ข้างกาย ท่านก็ไม่มีทางเห็นเช่นกัน

ภูตผีมิต้องจุดตะเกียงให้แสงสว่าง

บ้านนี้มีของใช้ครบทุกประการ ไม่มีแต่โคมไฟเท่านั้น

ภูตผีสามารถไปมาระยะทางหลายพันลี้ในเวลาชั่วพริบตา แต่ท่านต้องควบขับอาชาฝีเท้าเยี่ยม ห้อตะบึงเป็นเวลาสามวันสามคืน จึงสามารถไปกลับได้เที่ยวหนึ่ง

หรือสหายของหงส์เนี้ยมิใช่มนุษย์ เป็นภูตผี?

หรือบ้านนี้เป็นบ้านผีสิง?

วิกาล ดวงดาวแพรวพราวเต็มท้องฟ้า

ลำธารที่มีน้ำใส ดูในแสงดาวเลือนราง คล้ายดั่งเป็นสายสีเงินงามจับตา

หงส์เนี้ยเดินเลาะตามริมธารไปช้า ๆ

นางนอนไม่หลับ นางอึดอัดอย่างยิ่ง มิเพียงอึดอัดเท่านั้น ยังหวาดกลัวอีกด้วย กลัวจนแทบตายจริง ๆ

นางมิใช่กลัวภูตผี

หากผู้นั้นเป็นภูตผีจริง ในเมื่อดีต่อนางเช่นนี้ นางก็ไม่ต้องหวาดกลัวเลย

นางไม่กลัวภูตผีมาแต่เยาว์วัย นางรู้สึกมีคนบางประเภท น่ากลัวยิ่งกว่าภูตผีมากนัก

มิว่าเป็นมนุษย์หรือภูตผี ขอเพียงดีต่อนางโดยจริงใจ นางต่างขอบคุณมันเช่นเดียวกัน

ที่นางหวาดกลัว เนื่องเพราะนางพลันนึกถึงบ้อกี๋

มาตรว่าในโลกจะมีวิญญาณของภูตผีจริง ก็มีแต่วิญญาณของบ้อกี๋เท่านั้น จึงได้ดีต่อนางถึงปานนี้

หรือบ้อกี๋ตายไปแล้ว? หรือภูตผีตัวนั้นก็คือบ้อกี๋?

นางไม่กล้าคิดต่อไป และไม่กล้าเอ่ยขึ้นต่อหน้าเชยเชย นางพบเห็น ระหว่างนางได้มีระยะเหินห่างออกกว่าเดิมอีกมากแล้ว

อาจบางทีเนื่องเพราะพวกนางความจริงก็มิใช่สหายที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันอยู่แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพวกนาง สามารถมีขึ้นด้วยเพราะบ้อกี๋เท่านั้น

เชยเชยความจริงไม่เข้าใจนาง และไม่เชื่อถือนาง คนเราหากไม่เข้าใจในกันและกัน ไหนเลยยังเชื่อถือในกันและกัน?

สุดปลายของลำธารเป็นสระน้อย ๆ ที่รอบข้างเป็นสนโบราณสูงใหญ่ และดอกไม้ป่าที่ไม่รู้จักนามอีกเล็กน้อย

บนฟ้ามีดาราพร่างพราย ในสระก็มีดาราพร่างพราย

นางอดมิได้ต้องนั่งยอง ๆ ลงวักน้ำขึ้นมา น้ำในสระยังเหลือความอบอุ่นของตอนกลางวันอยู่บ้าง

ที่หลังเนินเขาในบ้านเกิดของนาง ก็มีสระเช่นนี้อยู่

ตอนนางยังเยาว์วัย มักจะลอบหนีออกจากบ้านในยามดึกสงัด เพื่อไปว่ายน้ำในสระนั้น

นางความจริงเป็นทารกที่ซุกซนอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่าพยายามบังคับตัวเองเต็มที่เท่านั้น

ตอนนี้ นางบังเอิญนึกถึงความสนุกสนานเมื่อครั้งเยาว์วัย ช่วงเวลานั้น ไม่ต้องควบคุมบังคับตัวเอง ไม่ต้องสำรวมทุกอากัปกิริยาบถ มีวันเวลาที่อิสระเสรียิ่ง

นางอดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

หากวันเวลาหมุนย้อนกลับได้ เราจะยอมมาเป็นคนเช่นดั่งในปัจจุบันนี้หรือไม่?'

ในใจนางพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านอย่างเร้นลับ

หากคนเราสามารถสลัดทุกประการออกจากห้วงสมองสักชั่วคราว หวนคิดคำนึงถึงวันเวลาอันสุขสนุกสนานของครั้งเยาว์วัย ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้มิว่ากับผู้ใดล้วนเป็นการเย้ายวนที่ไม่มีปัญญาต้านทานขัดขืนได้

หัวใจนางเต้นระทึก ยิ่งเต้นยิ่งถี่เร็ว

นางถูกควบคุมบังคับมานานเกินไป สมควรที่จะผ่อนคลายตัวเองสักชั่วครู่ยามบ้าง

วิกาลดึกสงัด ผู้คนเงียบสงบ ป่าเขาวิเวกวังเวง น้ำในสระก็ใสกระไรปานนั้น เย็นชุ่มฉ่ำกระไรปานนั้น

นางอดมิได้ต้องยื่นมือที่สั่นระริก ปลดกระดุมเสื้อเม็ดแรกออก...

อาจบางทีเนื่องเพราะ ชีวิตครั้งเยาว์วัยซุกซนไป กระโดดโลดเต้น ทุกส่วนสัดของนางจึงเติบใหญ่สมบูรณ์ยิ่ง

เท้าของนางเรียวยาวแข็งแรง อกอวบอูมตูมตั้ง เพียงแต่ว่ามิเคยพบแสงอาทิตย์มาเนิ่นนานเกินไป ดูแล้วจึงออกจะซีดขาวเล็กน้อย แต่กลับยิ่งเน้นให้เห็นความงามที่เป็นเสน่ห์ของอิสตรี ซึ่งนั่นก็เป็นที่อิสตรีต่างภาคภูมิและรักถนอมอย่างยิ่ง นางมิเคยยอมให้ผู้ใดมารุกรานแตะต้อง กระทั่งตัวนางเองก็มิใคร่เคยก้มดู

นางดูแล้วหัวใจก็ต้องเต้นแรง

นางรีบไถลร่างลงไปในน้ำโดยเร็ว ให้น้ำที่เย็นชุ่มฉ่ำและความฝันเมื่อครั้งเยาว์วัยโอบอุ้มร่างของนางไว้แทน

ขณะเวลานั้นเอง นางเห็นดวงตาคู่หนึ่ง!

ดวงตาที่มีประกายสุกใส ซ่อนอยู่ในระหว่างพุ่มดอกไม้ป่า จับมองดูนางโดยไม่กะพริบ ดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัย ลิงโลดยินดี และหื่นกระหายอย่างบอกไม่ถูก

นางพลันรู้สึกเย็นจนตัวแข็งไปทันที ใช้สองมือขึ้นปิดร่างตัวเอง ดำลงไปในน้ำ

รอจนเมื่อนางโผล่ศีรษะขึ้นหายใจ ดวงตาคู่นั้นยังจับจ้องมองนางอยู่ และหัวร่อคิกคิกอีกด้วย

นางมิได้กรีดร้อง

นางมิกล้าส่งเสียงเรียกเชยเชยกับเด็กเพ้งมา นางมีแต่แค้นตัวเอง ที่ไฉนไม่ระวังถึงปานนี้

ความจริงนางได้กวาดตามองดูรอบ ๆ ข้างด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งอยู่แล้วในวิกาลดึกสงัดของป่าเขารกร้าง ความจริงไม่ควรมีคนมาเลย

คนผู้นั้นพลันหัวร่อกล่าว

"ท่านนึกไม่ถึงว่าที่นี้ยังมีคนกระมัง?"

หงส์เนี้ยเม้มปากแนบแน่น

นางไม่ทราบจริง ๆ ว่าควรตอบโต้อย่างไร? นางเพียงหวัง ผู้นั้นเป็นวิญญูชนยินยอมรีบเร่งจากไปด้วยมารยาท

แต่คนผู้นั้นต้องมิใช่วิญญูชนอย่างแน่ชัด มิเพียงไม่มีทีท่าจะไปสักน้อยนิดเท่านั้น กลับยังผุดลุกขึ้นจากพุ่มไม้ดอกอีกด้วย

มันเป็นบุรุษหนุ่มที่เข้มแข็งกำยำ สวมอาภรณ์รัดกุมสีเหลืองสดใส ดูแล้วทะมัดทะแมงมีพลัง

หัวใจของหงส์เนี้ยวาบหวิว ดุจดั่งร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึก

บุรุษวัยฉกรรจ์เช่นนี้ ความจริงมีพละกำลังแข็งแรงสมบูรณ์อย่างยิ่ง ไม่มี

ที่ระบายอยู่แล้ว ไหนเลยจะทนทานการเย้ายวนเช่นนี้ได้

ผู้นั้นเมื่อเห็นสีหน้าหวาดหวั่นจนขวัญเสียของนาง กลับยิ่งหัวร่อด้วยความเบิกบานกว่าเดิม แล้วกล่าวมา

"เราก็คาดคิดไม่ถึง เราถึงกับมีโชคดีปานนี้ได้"

โชคดีที่ในน้ำยังมืดอย่างยิ่ง มันไม่อาจเห็นส่วนสัดที่อยู่ใต้น้ำของนาง แต่มันกำลังเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเองแล้ว

หรือมันก็จะกระโดดลงมา?

มันยังมิทันกระโดดลงมา หัวใจหงส์เนี้ยก็ได้กระดอนแทบหลุดออกจากปากร้องสุดเสียง

"ไม่ได้"

คนผู้นั้นแสร้งกะพริบตาถาม

"ไม่ได้แล้วเป็นไร?"

"ท่าน...ลงมาไม่ได้"

"ฮา...สระน้ำนี้มิใช่ของบ้านท่าน เราไฉนไม่อาจลงไปว่ายเล่นบ้าง?"

มันมิได้เร่งร้อนลงน้ำ คล้ายดั่งแมวที่ตะปบมุสิกอยู่กับเท้าแล้ว มิเร่งร้อนจะกลืนกินลงไป

มันยังคิดจะหยอกเย้านางเล่น

หงส์เนี้ยอดมิได้ต้องร้องขึ้นแล้ว

แต่คนผู้นั้นหัวร่อกล่าว

"ท่านร้องเถิด แม้นับว่าร้องจนคอแตกก็ต้องไม่มีคนมา สถานที่เช่นนี้มีแต่ปิศาจ ไม่มีคน"

มันคิดจะขู่ขวัญนาง คาดไม่ถึง กลับเตือนสตินางให้ได้คิดมา

นางพลันนึกถึงวิญญาณ ที่ต้องการกระไรเป็นสนองตอบแก่นางทุกครั้ง จึงส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าตอนนี้คิดต้องการกระไร?"

"ใช่ต้องการเราหรือไม่?"

หงส์เนี้ยขบกรามแล้วส่งเสียง

"ข้าพเจ้าเพียงคิดต้องการ ให้ท่านกลายเป็นคนตาบอด"

วาจานางเพิ่งขาดคำ พลันมีประกายแวววับวูบขึ้นในเงามืด คล้ายดั่งเป็นฟ้าแลบขึ้นแวบหนึ่ง

ดวงตาที่สุกใสของคนผู้นั้น พลันกลับกลายเป็นโพรงโลหิตสองโพรง!

ตัวมันคล้ายยังมิทราบเป็นเรื่องราวใด งุนงงวูบหนึ่ง แล้วใบหน้าจึงปรากฏมีแววหวาดหวั่นจนบิดเบี้ยว จึงได้เริ่มแผดร้องเสียงโหยหวน ยกมือกุมหน้าวิ่งออกไป แต่วิ่งชนเข้าใส่ลำต้นไม้ ล้มกลิ้งลงกับพื้นไม่อาจคลานขึ้นมาได้อีกแล้ว

หงส์เนี้ยก็ตระหนกจนตะลึงลาน

ประกายที่แวบขึ้นดั่งสายฟ้าเมื่อครู่ มาโดยกะทันหัน และก็ไปโดยกะทันหัน

ป่าเขาเวิ้งว้างวังเวง ไม่มีเงาร่างผู้คน คล้ายดั่งมิเคยเกิดเรื่องราวใดมาเลยก็ปาน

แต่คนผู้นั้นกลับล้มอยู่ที่โคนไม้ชัด ๆ พลันกลับกลายเป็นคนตาบอดไปจริง ๆ

หงส์เนี้ยอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าต้องการเห็นท่าน ท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าดูท่านสักครั้งหรือไม่?"

ป่าเขาเวิ้งว้างวังเวง ไม่มีเสียงตอบ

หงส์เนี้ยตระหนกจนแทบวิกลจริตแล้วจริง ๆ ไม่คำนึงถึงทุกสรรพสิ่ง กระโดดขึ้นจากสระ ลนลานคว้าเสื้อผ้าสวมทั้งที่ร่างเปียกชุ่มโชก วิ่งกลับไปจนสุดฝีเท้า

ตลอดทางนับว่าไม่มีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้น นางนับว่าวิ่งกลับไปถึงบ้านหลังเล็ก ๆ ที่ลึกลับนั้นได้อีกครา

มาตรว่านางทั้งหวาดกลัวเหน็ดเหนื่อย แต่ยังคงไม่ต้องการก่อกวนให้เชยเชยกับเด็กเพ้งตกใจตื่น รอจนลมหายใจของนางสม่ำเสมอกว่าเดิม จึงผลักประตูเบา ๆ ย่องเบา ๆ เข้าไปในห้องนอนของนาง

ในห้องมืดมิด

โชคดีที่นางยังจำเชื้อไฟวางอยู่ที่ใด นางรีบจุดโคมขึ้นโดยเร็ว แสงโคมที่สว่างไสวนวลตา มักจะปลุกปลอบใจให้ผู้คนมีความมั่นคงขึ้นกว่าเดิม แต่แสงโคมไฟพอสว่างนางก็ต้องร้องด้วยความตระหนก

ในห้องนางถึงกับมีคนอยู่!

คนอาภรณ์ขาวที่หน้าซีดขาว นั่งแน่วนิ่งอยู่บนเก้าอี้มุมห้องโดยมิเคลื่อนไหว สองตาของมันก็เป็นสีขุ่น ไม่เห็นมีแก้วตา ไม่เห็นมีตาดำ

คนผู้นี้ถึงกับเป็นคนตาบอด!

เชยเชยกับเด็กเพ้งก็มาแล้ว

ความจริงทั้งสองก็มิได้หลับ ตอนหงส์เนี้ยกลับมา พวกนางต่างทราบ แต่

พวกนางกลับไม่ทราบ คนตาบอดนี้มาตั้งแต่เมื่อใด จึงพลอยตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

เชยเชยร้องโพล่งไป

"ท่านเป็นผู้ใด?"

ใบหน้าคนตาบอดไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ย้อนถามเสียงเย็นชา

"ท่านเป็นผู้ใด?"

"ท่านมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

"ท่านมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

เชยเชยเห็นมันเลียนวาจานางทุกถ้อยคำ จึงตวาดด้วยโทสะ

"ตอนนี้เป็นเรากำลังถามท่าน"

"เราก็ทราบว่าท่านตอนนี้กำลังถามเรา เพียงแต่ว่าวาจาเหล่านี้ กลับควรเป็นเราถามท่าน"

มันส่งเสียงเย็นชาสืบไป

"นี่เป็นบ้านของเรา พวกท่านเป็นผู้ใด? มาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

เชยเชยส่งเสียงไม่ออกอีกแล้ว มีบางครั้ง นางแม้จะดื้อรั้นไม่ถือเหตุผล แต่ครั้งนี้ นางกลับไม่มีปัญญาจะกล่าววาจาดื้อรั้นไม่ถือเหตุผลแม้สักครึ่งคำ

พวกนางความจริงไม่มีเหตุผลเลยแม้สักน้อยนิด

นางก็เชื่อ คนตาบอดนี้มิได้โป้ปดมดเท็จ บ้านเช่นนี้ย่อมมิใช่บ้านร้างไม่มีเจ้าของแน่

สถานที่นี้มีทุกสรรพสิ่ง เพียงไม่มีตะเกียง เนื่องเพราะเจ้าของบ้านเป็นคนตาบอด

ตาบอดย่อมไม่ต้องจุดตะเกียง

เด็กเพ้งรีบแย้มยิ้มกล่าว

"พวกเรามาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ที่ภูเขานี้ เพียงคิดจะขออยู่อาศัยไม่กี่วันเท่านั้น"

คนตาบอดกล่าว

"เราไม่สนใจพวกท่านมาทำกระไร? เพียงหวังให้พวกท่านรีบไป"

"พวกเราจะอยู่อีกสักหลายวันได้หรือไม่?"

"ไม่ได้"

"พวกเรายินดีให้ค่าเช่า มิว่าท่านต้องการมากน้อยเท่าใดก็ได้"

"มิว่าท่านให้ค่าเช่ามากน้อยเท่าใดก็ไม่ได้"

เชยเชยมีโทสะพลุ่งขึ้นอีกแล้ว ส่งเสียงดัง ๆ

"หรือท่านจะให้พวกเราย้ายไปในตอนนี้?"

คนตาบอดหยุดครุ่นคิด ในที่สุดจึงกล่าว

"ก็ได้ เราให้เวลาพวกท่านอีกวันหนึ่ง ก่อนอาทิตย์ตกดินวันพรุ่ง พวกท่านจะต้องไป"

มันทรงกายขึ้นช้า ๆ ใช้ไม้เท้าสั้น ๆ สีขาวของมันแตะพื้น เดินช้า ๆ ออกไป ปากคล้ายยังส่งเสียงรำพึงรำพัน

"ความจริงพวกท่านยังคงรีบไปประเสริฐว่า หากยังไม่ไป น่ากลัวก็ต้องมีภูตภัยกรายมาใส่แล้ว"

ด้านนอก ยังคงเป็นความมืดมิดสนิททั่ว

คนตาบอดพอเดินออกไป ก็พลันสาบสูญในความมืด

คนที่ตาบอดไฉนมาอยู่ในป่าลึกล้ำ? ไฉนสามารถเก็บกวาดบ้านจนสะอาดถึงปานนี้?

เด็กเพ้งถอนใจกล่าว

"คนตาบอดผู้นี้ต้องมิใช่คนธรรมดา พวกเรา..."

เชยเชยแค่นหัวร่อสอดคำ

"ท่านใช่จะเตือนพวกเราให้รีบไป?"

เด็กเพ้งไม่ปฏิเสธ เชยเชยกล่าวต่อ

"พวกเราย่อมต้องไปแน่ เพราะอย่างไรสถานที่ปิศาจเช่นนี้ เราไม่มีปัญญาอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว"

นางแม้กล่าวกับเด็กเพ้ง แต่นัยน์ตากลับจ้องมองหงส์เนี้ยแน่วนิ่ง

หงส์เนี้ยมีสารรูปที่คล้ายเพิ่งถูกงมขึ้นจากน้ำ

ในดึกดื่นค่อนคืน วิ่งออกไปภายนอกด้วยเรื่องอันใด? ไฉนตกลงไปในน้ำได้?

หงส์เนี้ยเองก็ทราบ สารรูปเช่นนั้นของนางยากยิ่งจะมิให้ผู้คนต้องระแวงสงสัย แต่เชยเชยกลับมิได้ถามสาเหตุเลยสักคำ

ไม่ถาม ยังย่ำแย่ยิ่งกว่าถาม!

หงส์เนี้ยทราบ ช่องว่างระหว่างนางกับเชยเชย ยิ่งห่างไกลกันกว่าเดิมอีกมากหลายแล้ว

วิกาลยิ่งดึก

ความจริงหงส์เนี้ยเข้าใจว่า นางต้องนอนไม่หลับ คาดคิดมิถึง พลันหลับไหลไปได้

แต่นางหลับไม่สนิท ในความเคลิบเคลิ้ม รู้สึกที่ข้างกายคล้ายมีของเพิ่มขึ้นมาอีกสิ่งหนึ่ง ของนั้นถึงกับคล้ายเป็นร่างคน!

คนผู้นั้นนอนอยู่ข้างกายนาง รูปร่างคล้ายดั่งเตี้ยเล็กอย่างยิ่ง ในตัวมีกลิ่นหอมอันประหลาดพิกลอีกด้วย

นางคิดจะร้องแต่ร้องไม่ออก คิดจะดิ้นแต่ดิ้นไม่ได้

คนผู้นั้นคล้ายดั่งโอบกอดนาง จูบแก้มนาง จูบปากนาง

นางทั้งกระวนกระวาย ทั้งหวาดกลัว แต่กลับมีความรู้สึกที่ประหลาดพิกลเกิดขึ้น นางคิดจะลืมตาอย่างยิ่ง ดูว่าผู้นี้เป็นใครกัน?

นางลืมตาไม่ขึ้น แล้วแต่จะอย่างไรไม่มีกำลังลืมตามาได้เลย

นางคล้ายได้ยินมีคนส่งเสียง

"ท่านเป็นของเรา นอกจากเราแล้ว มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจกระทบท่าน"

เสียงดังอยู่ที่ข้างหูชัด ๆ แต่กลับคล้ายดังอยู่สุดแสนไกล

คนผู้นี้ใช่บ้อกี๋หรือไม่? ฟังแล้วไฉนเสียงไม่คล้ายบ้อกี๋เลย?

นางพลันหลับไปอีก เมื่อตื่นมา มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกชุ่มโชกกาย

นางตื่นขึ้นเพราะเสียงประตูรบกวน ย่อมเป็นเด็กเพ้งออกไปเปิดประตูรับ

ผู้เคาะประตูถึงกับเป็นคนตาบอดที่มาเมื่อค่ำวาน เด็กเพ้งเองก็ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง

"ท่านใช่มาเร่งรัดให้พวกเรารีบไป?"

ที่ยิ่งผิดคาดหมายคือ คนตาบอดถึงกับสั่นศีรษะตอบ

"พวกท่านไม่ต้องย้ายไปแล้ว"

คนตาบอดเปลี่ยนความคิดรวดเร็วอย่างยิ่ง

เด็กเพ้งแทบมิยอมเชื่อ ต้องถามย้ำอีก

"ท่านหมายความ พวกเราพอจะอยู่ที่นี้ต่อไปได้?"

"แล้วแต่พวกท่านพอใจอยู่นานเท่าใด ก็อยู่นานเท่านั้นได้"

"ท่านไฉนพลันเปลี่ยนความคิด?"

"เนื่องเพราะบ้านหลังนี้ก็มิใช่ของเรา"

"เจ้าของบ้านหลังนี้เป็นผู้ใด?"

"สหายคนหนึ่ง"

"สหาย สหายของผู้ใด?"

คนตาบอดไม่ตอบ

แต่เด็กเพ้งเมื่อได้คิดถึงเรื่องของโคมแก้วผลึก เรื่องของอาหารร้านอิ้ดฮั้วแจ...

เด็กเพ้งรู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่าง แต่ยังมิอาจไม่ถาม

"สหายผู้นั้นยินยอมให้พวกเราอยู่ต่อไป?"

"มันมีเงื่อนไข"

"เงื่อนไขใด?"

"ค่ำวันนี้มันจะมารับทานอาหารที่นี้"

เด็กเพ้งตะลึงลานไปทันที

ความจริงมันไม่กล้ารับปากเงื่อนไขนี้เลย แต่ก็มิอาจไม่รับปากได้

มิว่าอย่างไร มาอยู่ในบ้านของผู้อื่น ผู้อื่นต้องการมารับทานอาหารค่ำด้วย ย่อมมิใช่เป็นการขอร้องที่รุนแรงเกินไป

ปัญหามีเพียงประการเดียว ประการเล็กน้อยเท่านั้น

สหายผู้นั้นเป็นสหายเยี่ยงไรกันแน่?

เด็กเพ้งยังลังเลอยู่ เซยเซยก็ได้โถมออกมา ส่งเสียง

"มันต้องการกินกระไร?"

คนตาบอดตอบ

"แล้วแต่อาหารใดก็ได้ มันฟังว่า อุ้ยโกวเนี้ยของพวกท่านปรุงอาหารได้โอชะอย่างยิ่ง..."

สนธยา

หงส์เนี้ยกำลังเตรียมอาหารค่ำ

ไก่ป่า เนื้อย่าง กุนเชียง ต่างผ่านการนึ่งมาแล้ว ปลาเค็มนั้นเตรียมจะทอดน้ำมัน

หัวผักกาดที่เพิ่งถอน พอจะต้มน้ำแกงได้ มาตรว่าไม่มีซี่โครงหมูสด ๆ ใช้เนื้อเค็มมาต้มยังหวานเช่นเดียวกัน

ยังมีปลาหลีฮื้อที่เพิ่งจับขึ้นจากสระอีกสองตัว นางความจริงคิดจะต้มน้ำแกง แต่ภายหลังเมื่อใคร่ครวญแล้ว ยังคงนึ่งจะมีรสชาติกว่า

ตอนนางประกอบอาหาร ในใจครุ่นคิดด้วยความว้าวุ่นตลอดเวลา

เจ้าของบ้านนี้ เป็นคนเยี่ยงไรกันแน่?

...เป็นคนหรือเป็นภูตผีกันแน่?

...มันใช่บ้อกี๋หรือไม่?

...หากมิใช่บ้อกี๋ จะเป็นผู้ใด? ไฉนจึงดีต่อนางปานนี้? ขอเพียงนางลั่นปากมักจะได้รับการตอบสนองเสมอมา

หงส์เนี้ยกำลังล้างถั่วลันเตา

ใช้กุนเชียงที่เป็นสีม่วงแดง ผัดถั่วลันเตาที่เป็นสีเขียวสด ก็นับเป็นกับที่เพียบพร้อมด้วยสีกลิ่นรสอันโอชะอยู่

เชยเชยกำลังหั่นกุนเชียง พลันหันมาถลึงจ้องนาง พลางถาม

"ท่านใช่ซ่อซ้อของข้าพเจ้าหรือไม่?"

หงส์เนี้ยต้องลอบถอนหายใจ

มาตรว่านางรู้สึก เชยเชยไม่สมควรถามวาจานี้ต่อนาง แต่นางกลับมิอาจไม่ตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นซ่อซ้อของท่านตลอดกาล"

"อย่างนั้นท่านสมควรบอกกับข้าพเจ้า ผู้ที่มากินอาหารค่ำวันนี้เป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร ว่ามันเป็นผู้ใด?"

เชยเชยหั่นกุนเชียงอย่างแรงออกมาชิ้นหนึ่ง ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ท่านไฉนมิทราบได้? หรือมันมิใช่สหายของท่าน?"

หงส์เนี้ยพริ้มตาลง กลัวน้ำตานางจะหลั่งไหลออกมา นางแม้มีน้ำตา ก็เพียงยินยอมให้มันหลั่งลงไปในอกเท่านั้น

นางหวนนึกไปถึงความฝันร้ายของเมื่อค่ำวาน ที่เป็นความฝันไม่อาจบอกกับผู้ใดได้โดยเด็ดขาดอีกครั้ง

กลิ่นหอมที่ประหลาดพิกล ปากที่ร้อนผะผ่าว...

มันใช่บ้อกี๋หรือไม่?

หากมิใช่บ้อกี๋ ไฉนต้องทำเช่นนั้นกับนาง?

มาตรว่ามือของหงส์เนี้ยมิได้แช่อยู่ในน้ำเย็นเฉียบ แต่ยังคงสั่นระริกโดยมิอาจบังคับได้

ขณะเวลานั้นเอง นางได้ยินเสียงคนสนทนากันที่ภายนอก แล้วมีเสียงของคนตาบอดร้องบอก

"อาคันตุกะของพวกท่านมาแล้ว"

หงส์เนี้ยผัดถั่วลันเตากับกุนเชียงที่หั่นเป็นแผ่น และเป็นครั้งแรกในชีวิตนาง

ที่ผัดผักโดยมิได้ใส่เกลือ

ในใจนางครุ่นคิดถึงอาคันตุกะผู้ที่นั่งอยู่ในห้องทางนอกตลอดเวลา มันสมควรเป็นอาคันตุกะ หรือเป็นเจ้าของบ้าน? นางเพียงหวังรีบเร่งผัดกับจานสุดท้ายให้เสร็จสิ้นเพื่อจะได้ออกไปดูมัน

มันเป็นคนเช่นไรกันแน่? ไฉนจึงมีพลานุภาพที่พิสดารปาฏิหาริย์ สามารถกระทำเรื่องที่ผู้อื่นไม่อาจกระทำได้?

นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด อาคันตุกะที่ลึกลับผู้นั้น เป็นเพียงทารกเท่านั้นเอง

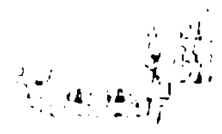

ทารกน้อยนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่หัวโต๊ะ ไม่มีทีท่ากระสับกระส่ายสักน้อยนิด คล้ายดั่งเป็นคนที่ได้รับการเคารพนอบน้อมมาเนิ่นนานจนเคยชินก็ปาน

มันสวมเสื้อสีขาวสะอาดปานหิมะ เนื้อผ้าดีเยี่ยม ไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี

ทีท่าของมันก็สง่าอย่างยิ่ง ภูมิฐานอย่างยิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาว เคร่งขรึมดุจดั่งผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่

ใบหน้าซีดขาวเช่นนี้ และทีท่าที่กระด้างเย็นชาเช่นนี้ คล้ายดั่งเป็นสัญลักษณ์ของเจ้านายเชื้อพระวงศ์ที่ดีเป็นพิเศษ

มาตรว่ามันพยายามเลียนเยี่ยงคนที่เติบใหญ่สมบูรณ์แล้ว แต่วัยของมันกลับเยาว์อย่างยิ่ง อย่างมากต้องไม่เกินกว่าสิบสองสิบสามปีแน่นอน

เมื่อมันเห็นหงส์เนี้ยเดินเข้ามา ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชาของมัน พลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง ดวงตาก็มีประกายร้อนระอุเกิดขึ้น

เด็กเพ้งกำลังแนะนำให้พวกมันรู้จัก

"ผู้นี้ก็คืออาคันตุกะทรงเกียรติของพวกเรา ลุ้ยกงจื้อ ท่านผู้นี้คืออุ้ยโกวเนี้ยที่มีฝีมือปรุงอาหารยอดเยี่ยมยิ่ง"

ทารกน้อยคล้ายไม่ไปสนใจฟังเด็กเพ้งจะกล่าวอย่างไรเลย ตาที่มีประกายร้อนระอุ เขม็งมองอยู่แต่ใบหน้าหงส์เนี้ยไม่กะพริบ

หากเป็นบุรุษเติบใหญ่สมบูรณ์ มาเขม้นมองอิสตรีเช่นนี้ เท่ากับเป็นการอุกอาจเสียมารยาทอย่างยิ่ง

แต่มันเป็นเพียงทารกเยาว์วัยเท่านั้น

หงส์เนี้ยแม้รู้สึกแตกตื่นสงสัย ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง แต่ความอัดอั้นกังวลกลับผ่อนคลายลงมากหลาย

คนเมื่อค่ำวานย่อมมิใช่ทารกผู้นั้น อย่างนั้น อาจบางทีเป็นเพียงความฝันจริง ๆ

ความฝันที่ทั้งเหลวไหล ทั้งน่ากลัว

นึกถึงความฝันนั้น ใบหน้านางต้องแดงระเรื่อ รอจนเมื่อนางพบเห็น ในผัดของนางมิได้ใส่เกลือ ใบหน้ายิ่งแดงเข้มกว่าเดิม

แต่อาคันตุกะเยาว์วัยกลับคล้ายสนใจกับจานนั้นเป็นพิเศษ เนื่องเพราะแทบมิเคยกระทบถูกกับจานอื่น ๆ เลย

มันกินน้อยอย่างยิ่ง แต่วาจายิ่งน้อย

ความเป็นจริงมันมิได้กล่าวเลยแม้สักครึ่งคำ ผู้คนในห้องนอกจากหงส์เนี้ยแล้ว ในสายตาของมัน ล้วนดั่งคล้ายเป็นตอไม้ที่ไม่มีชีวิต กระทั่งหางตายังมิเคยเหลือบมองเลยสักแวบเดียว

ตาของมันมิเคยเบือนห่างจากใบหน้าหงส์เนี้ย

มาตรว่ามันเป็นเพียงทารกเยาว์วัย หงส์เนี้ยยังคงถูกมันจับจ้องมองจนกระอัก-กระอ่วนไม่น้อย

ประกายตาที่เชยเชยมองนางกับทารกน้อย ก็บันดาลให้นางรู้สึกลำบากใจยากจะทนทาน

โชคดีที่อาคันตุกะเยาว์วัย ทรงกายขึ้นยืนแล้ว คล้ายดั่งเตรียมจะไป...อาหารค่ำที่น่ากลัวมื้อนี้นับว่ายุติกันได้

หงส์เนี้ยลอบระบายลมจากปากยาว ๆ แต่ทารกกลับพลันกล่าว

"ท่านเป็นเพื่อนเราไปเดินเล่นกันสักพัก"

มันคิดจะทำกระไรก็ทำไปโดยมิคำนึงถึงความคิดเห็นของผู้อื่นเลย

มันมีความเห็น วาจาที่มันกล่าวมาก็เป็นคำสั่ง ต้องไม่ให้ผู้ใดฝ่าฝืนโดยเด็ดขาด

หงส์เนี้ยมิทราบจริง ๆ ว่าควรทำอย่างไร เพียงหวังให้เชยเชยยินยอมช่วยนางกล่าวสักหลายคำ

แต่เชยเชยกลับมีทีท่าตกลงใจไม่เกี่ยวข้องเรื่องของพวกนางอยู่จนเด่นชัด

ทารกน้อยยังจ้องมองดูนาง รอคอยคำตอบของนาง ดวงตามีประกายมุ่งหวังที่รุ่มร้อนอยู่

หงส์เนี้ยต้องลอบทอดถอนใจยาว ในที่สุดจึงรับปาก

"ได้ ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านออกไปเดินเล่น"

นางก็คล้ายดั่งบ้อกี๋ ไม่อาจหักใจไปปฏิเสธการขอร้องของผู้อื่นเสมอมา อย่าว่าแต่มันอย่างไรก็เป็นทารก

ทารกที่มีวัยสิบสองสิบสามปี สามารถทำอย่างไรกับนางได้

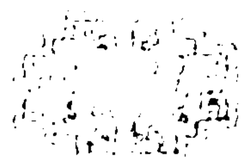

วิกาล ดาราแพรวพรายเต็มท้องฟ้า

ทั้งสองเดินเลียบลำธารที่คล้ายเป็นสายรัดเอวสีเงิน เดินเป็นเวลาเนิ่นนาน ต่างมิได้เอ่ยปาก

ทารกนี้พิกลอย่างยิ่ง และก็ประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ

หงส์เนี้ยคาดคิดไม่ออก ในใจของทารกมีความคิดเช่นไรกันแน่? มีบางครั้งดูไปมันยังเยาว์วัยยิ่ง แต่มีบางครั้ง ดูแล้วมันนับว่าเติบใหญ่กว่าวัยแท้จริงของมันมากนัก

เดินไปได้อีกช่วงทางหนึ่ง ใกล้จะถึงสระน้ำปลายลำธารแล้ว

หงส์เนี้ยอดมิได้ต้องส่งเสียง

"พวกเราอย่าไปที่นั่นได้หรือไม่?"

"เพราะเหตุใด?"

หงส์เนี้ยบอกไม่ถูก และมิกล้าบอก เรื่องของเมื่อค่ำวาน จวบจนบัดนี้ยังก่อกวนจิตใจนางให้หวาดหวั่นพรั่นพรึงมิรู้คลาย

ทารกเขม้นมองนางแน่วนิ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านมิต้องกลัว คนเมื่อค่ำวานมิได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว"

หงส์เนี้ยตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ท่านว่าคนผู้นั้น?"

"ใช่! คนที่กลับกลายเป็นตาบอดผู้นั้น"

หงส์เนี้ยยิ่งตระหนกกว่าเดิม ร้องโพล่งไป

"ท่านไฉนทราบได้?"

ทารกหัวร่อเป็นครั้งแรก แล้วตอบ

"เราไฉนไม่ทราบ?"

สีหน้าของมันคล้ายมีเลศนัยที่ลี้ลับอย่างยิ่ง และก็คล้ายกระหยิ่มภาคภูมิอย่างยิ่ง

หงส์เนี้ยจ้องมองมันด้วยความตระหนก เลียบเคียงถาม

"หรือเป็นท่าน?"

"ย่อมเป็นเรา"

"ท่านแทงนัยน์ตาคนผู้นั้นบอดไป?"

"มันเป็นคนที่ศัตรูของพวกเรา ใช้มาหาพวกเรา เราความจริงก็ต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมืออยู่แล้ว อย่าว่าแต่มันยังเสียมารยาทต่อท่านถึงปานนั้น"

ทีท่าของทารกกลับกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวมอีกครา กล่าวต่อไป

"ขอเพียงมีเราอยู่ ก็ต้องไม่มีผู้ใดสามารถรังแกท่านได้"

หงส์เนี้ยทั้งแตกตื่น ทั้งสงสัย ทั้งตื้นตันน้ำใจ ส่งเสียงสะท้าน

"อย่างนั้น พวกตะเกียงแก้วผลึกก็เป็นท่านกำนัลให้ข้าพเจ้า?"

"ใช่ อาหารของอี้ดฮั่วแจก็เป็นข้าพเจ้าส่งไปให้"

หงส์เนี้ยเขม้นมองมันอีกเนิ่นนาน จึงถอนใจ แล้วหัวร่อกล่าว

"เราดูอย่างไรก็ดูไม่ออก ท่านจะมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนั้น"

ทารกกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ความสามารถของเรา ยังยิ่งใหญ่กว่าที่ท่านคิดหมายไว้อีกมากมายหลากหลายนัก"

หงส์เนี้ยพลันรู้สึก มันมิเพียงลึกลับเท่านั้น ยังน่าสนใจอย่างยิ่งอีกด้วย จึงถามไป

"พวกเนื้อพะโล้เหล่านั้น ท่านไปได้มาด้วยวิธีใด?"

"ท่านมิต้องสนใจเราจะใช้วิธีใด ขอเพียงเป็นเรื่องที่ท่านบอกออกมา เราก็ต้องสามารถกระทำแทนท่านได้"

หงส์เนี้ยทั้งตื้นตันทั้งปีติ

ทารกนี้ดีต่อนางอย่างยิ่งจริง ๆ มีทารกที่ลึกลับพิสดารเช่นนี้มาเป็นคนคุ้มกันแก่นาง นับว่าเป็นเรื่องน่าสนใจอย่างยิ่งทีเดียว นางอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านยอมบอกกับข้าพเจ้าหรือไม่? ท่านมีนามใด?"

"นามของเรามีคำเดียวว่าลุ้ย ซึ่งแปลว่าฟ้าร้องหรือฟ้าผ่า"

"แซ่ของท่านเล่า?"

ใบหน้าทารก พลันมีแววรันทดหดหู่เกิดขึ้น ตอบเสียงเย็นชา

"เราไม่มีแซ่"

มันไฉนไม่มีแซ่ได้?

หรือมันเป็นทารกกำพร้าที่ไม่มีบิดามารดา พอเกิดมา ก็ไม่ทราบมันเป็นบุตรหลานของตระกูลใด?

ในใจหงส์เนี้ยเต็มไปด้วยความเวทนาทันที รู้สึกว่า นางสมควรให้การดูแลต่อทารกผู้นี้ ดุจกับมันเป็นบุตรของนางจึงถูก

นางกุมมือทารกเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าวันหน้าจะเรียกท่านเป็นลุ้ยน้อย"

มือของทารกพลันเปลี่ยนเป็นร้อนผะผ่าว บีบมือนางแนบแน่น แล้วส่งเสียงพึมพำ

"ท่านเป็นของเรา ท่านเป็นของเรา..."

มิทราบว่าฝ่ามือที่ร้อนระอุของทารก หรือดวงตาที่มีประกายร้อนระอุของมัน นางถึงกับหัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิม นางรีบบอกตัวเอง

'มันเป็นเพียงทารกเท่านั้น'

แต่ตาของมัน มือของมัน ล้วนมิใช่เป็นทารก

นางคิดจะสลัดมือของมัน แต่กลัวจะทำลายจิตใจมัน จึงได้แต่ส่งเสียง

"ข้าพเจ้าทราบความหมายของท่าน ข้าพเจ้ายินดีเป็นตั้วเจ๊ของท่าน"

"ท่านมิใช่เจ้เจ๊เรา"

"เราไม่ใช่?"

"หรือท่านยังไม่ทราบว่า ท่านเป็นคนของเราแล้ว นับแต่เมื่อค่ำวานนี้ ท่านก็ได้เป็นคนของเราแล้ว"

หัวใจของหงส์เนี้ยเต้นรุนแรงราวจะกระดอนออกจากปาก ร้องโพล่งไป

"เมื่อค่ำวานคือท่าน?"

"ใช่ ตลอดร่างของท่าน ทุกส่วนสัดเราเห็นมา ทุกส่วนสัดต่างถูก...ต่างถูกเรา"

มือของมันยิ่งร้อนกว่าเดิม บีบมือหงส์เนี้ยแนบแน่น หากเป็นเชยเชย นางตอนนี้จะต้องสลัดมือมันออก ตบใส่หน้ามันฉาดใหญ่แน่

หงส์เนี้ยมิใช่เชยเชย

หงส์เนี้ยเป็นสตรีที่นุ่มนวลปรานี นางไม่อาจหักใจไปทำลายจิตใจของผู้ใด

มันเป็นเพียงทารกเยาว์วัย เป็นความพลุ่งพล่านของทารกเท่านั้น เนื่องเพราะมันกำพร้าว้าเหว่ โดดเดี่ยวเดียวดายเกินไป ต้องการความรักของผู้อื่นเกินไป

นางหวังให้นางสามารถปลอบมันเยือกเย็นลง จึงกล่าวขึ้น

"เรื่องที่ท่านกระทำเราต่างอภัยให้แก่ท่านได้ ขอเพียงภายหน้าท่านจำไว้ อย่าได้กระทำเยี่ยงนั้นอีกเป็นอันขาด เนื่องเพราะเราได้เป็นสตรีที่มีสามีแล้ว"

ลุ้ยน้อยสั่นศีรษะอย่างแรง ส่งเสียงดัง ๆ

"เราทราบท่านยังไม่มีสามี เตี้ยบ้อกี่ที่วิวาห์กับท่านแต่ยังมิได้เข้าห้องหอคนนั้นตายไปแล้ว ตอนนี้เราเป็นสามีของท่าน นอกจากเรา ไม่มีผู้ใดสามารถกระทบท่านได้"

มันพลันรัดนางแนบแน่น แล้วกระทำเช่นดั่งเมื่อคืน จูบแก้มนาง จูบปากนาง

หงส์เนี้ยว้าวุ่นไปแล้ว ขณะมิทราบจะดิ้นรนหรือไม่ ลุ้ยน้อยพลันกระดอน

ขึ้นจากร่างนาง คล้ายดั่งที่หลังของมันมีเชือกล่ามอยู่เส้นหนึ่ง ถูกคนกระตุกเชือกจนลอยตัวขึ้นไปในอากาศ

ใช่ว่ามีคนกระชากร่างมันออกไปจริง ๆ?

หงส์เนี้ยมิได้เห็นชัดเจน

นางเพียงเห็นเงาสีขาวจาง ๆ สายหนึ่ง วูบผ่านเบื้องหน้านางไปแวบเดียว ก็หายสาบสูญไปในความมืดของวิกาล

เงาร่างของลุ้ยน้อยพลอยหายสาบสูญไปด้วย

ทุกประการต่างผ่านพ้นไป คล้ายมิเคยเกิดขึ้นเลยก็ปาน...หงส์เนี้ยก็ใช่ว่าได้ถือมันเป็นเรื่องที่มิเคยเกิดขึ้นเลยหรือไม่?

อยู่ในป่าเขาที่เวิ้งว้างวังเวง ใต้แสงดาวที่ระยิบระยับ นางพลันรู้สึกมีความเศร้ารันทดอย่างบอกไม่ถูกประดังเข้ามา แต่มิทราบเป็นเพราะประสบการณ์ของตัวเองหรือเป็นเพราะไม่มีข่าวคราวของบ้อกี่?

หรือบ้อกี่จะมีความอำมหิต จากนางไปในลักษณะเช่นนี้ กระทั่งมิยอมได้พบกับนางเป็นครั้งสุดท้าย?

บ้อกี่ย่อมไม่ยอมตาย ยิ่งไม่คิดจะตาย

แต่ความตายก็คล้ายเป็นเคราะห์ประการหนึ่งในบรรดาเคราะห์ทั้งหลาย ปกติมักบันดาลให้ผู้คนไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้ ไม่มีปัญญาปฏิเสธขัดขืน

หงส์เนี้ยตกลงใจไม่ร่ำไห้อีก

จะร่ำไห้ ก็ต้องรอจนพบกับบ้อกี่จึงร่ำไห้

มิว่ามันตายแล้วก็ดี ยังเป็นอยู่ก็ดี รอจนนางได้พบมัน นางจะต้องร่ำไห้จนสุดเสียงสักพักหนึ่ง

อย่างนั้น ตอนนี้ไยต้องร่ำไห้? ตอนนี้แม้นางร่ำไห้จนตายก็ไม่มีประโยชน์

นางเช็ดน้ำตาแห้ง ทรงกายขึ้นยืน พลันพบเห็นมีผู้หนึ่งกำลังยืนอยู่ที่เบื้องหน้าเขม้นมองนางด้วยสายตากระด้างเย็นชา

คนผู้นี้ย่อมไม่อาจใช้สายตามองนาง เนื่องเพราะมันคือคนตาบอดที่มาเมื่อค่ำวาน

แต่ทว่า คนผู้นี้กลับพานคล้ายจ้องมองนางอยู่ ใช้ตาที่ไม่เห็นกระไรจ้องมองนาง พลันถามขึ้น

"ท่านมีความต้องการได้พบบ้อกี่อีกหรือไม่?"

หงส์เนี้ยคล้ายดั่งพลันเก็บหัวใจตนกลับมาได้ก็ปาน สวนคำทันที

"ท่านทราบมันอยู่ที่ใด?"

"เชิญตามเรามา"

คนตาบอดหันกาย ใช้ไม้เท้าสั้น ๆ สีขาวแตะพื้น เดินช้า ๆ ไปเบื้องหน้า

หงส์เนี้ยกระทั่งคิดยังไม่คิด ติดตามหลังมันไปทันที

คนตาบอดผ่านป่าโปร่งบริเวณหนึ่ง มาจนถึงที่ริมสระน้ำเล็ก ๆ ปลายลำธารอีกครา

"อยู่ที่นี้?"

"ใช่แล้ว"

ริมสระน้ำไม่มีคน มีแต่โลงศพ โลงศพใหม่เอี่ยมสีดำเป็นมันมะเมื่อม

หรือบ้อกี๋อยู่ในโลงนี้?

โลงเป็นโลงเปล่า

"บ้อกี๋เล่า?"

"ท่านต้องการพบบ้อกี๋ก็นอนลงไป"

"นอนในโลงนี้?"

"ถูกแล้ว"

คนเป็น ๆ ไฉนต้องนอนในโลงศพ ใช่เนื่องเพราะผู้อื่นได้ถือนางเป็นคนตายแล้วหรือไม่?

ใบหน้าคนตาบอดไม่มีความรู้สึก มิว่าผู้ใดก็สังเกตไม่ออก ในใจมันกำลังมีความคิดเห็นอย่างไร?

แต่ขอเพียงได้พบกับบ้อกี๋ แม้นับว่านางต้องตายในทันที นางก็ยินยอมพร้อมใจอยู่

นางนอนลงไปแล้ว นอนลงในโลงศพ!

ฝาโลงถูกยกปิดไว้ จากนั้น โลงถูกคนหามขึ้น

หรือคนตาบอดจะเตรียมฝังนางทั้งเป็น?

หงส์เนี้ยยังคงมีสติแจ่มใสอย่างยิ่ง ความหวาดกลัวมักจะกระตุ้นจิตใจผู้คนให้แจ่มใสอยู่ได้ นางรู้สึก ผู้หามโลงนี้ต้องมีไม่เพียงคนเดียว หามราบเรียบมั่นคง หามได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

ตอนแรกเริ่ม ทางที่พวกมันเดินยังราบเรียบอย่างยิ่ง แต่ภายหลังเริ่มชันขึ้นทุกขณะ

มาตรว่านอนอยู่ในโลง นางยังพอรู้สึกได้ ยิ่งนานยิ่งหนาว แสดงว่าพวกมันกำลังเดินขึ้นสู่ที่สูง เดินเป็นระยะทางยาวไกลอย่างยิ่ง คำนวณดูต้องถึงยอดเขา

แน่นอน

แต่พวกมันมิได้หยุดลง ทางที่เดินกลับยิ่งพิกล บางครั้งขึ้นสูง บางครั้งลงต่ำ บางครั้งทางตรง บางครั้งคดเคี้ยว

ฟังเสียงฝีเท้าพวกมัน มีบางครั้งคล้ายเดินอยู่บนกรวดทราย บางครั้งคล้ายเดินบนศิลาที่แข็งแกร่ง

อากาศทางภายนอกพลันเปลี่ยนแปร เปลี่ยนเป็นอบอุ่นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเข้ามาในถ้ำ

เดินอีกช่วงทางหนึ่ง ด้านนอกพลันมีเสียงประหลาดพิกลดังขึ้นหลายครั้ง คล้ายเป็นท่อนหินเสียดสีกัน และก็คล้ายเป็นพังงากำลังหมุนอยู่

มาตรฝาโลงจะปิดมิดชิด แต่ยังมีช่องให้อากาศถ่ายเท นางพลันได้กลิ่นหอมที่หอมอย่างยิ่ง

ตอนนั้น โลงถูกวางลงเบา ๆ คล้ายดั่งวางลงบนพื้นหญ้าที่อ่อนนุ่ม

หากพวกมันเตรียมจะฝังนางทั้งเป็น ไฉนต้องเดินทางระยะไกลปานนี้? เลือกไว้ในสถานที่เช่นนี้?

ที่นี้เป็นสถานที่เช่นไรกันแน่?

รอบข้างสงบอย่างยิ่ง ไม่ได้ยินเสียงกระไรแม้สักแผ่วเบา

นางนอนรออยู่ในความมืดมิดของโลงเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ด้านนอกยังไม่มีความเคลื่อนไหว นางเคาะฝาโลงเบา ๆ ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบมา

คนที่หามโลงเมื่อวางนางลงแล้ว คล้ายดั่งพากันถอยออกไปหมดสิ้นก็ปาน

นางรออีกครึ่งค่อนวัน ในที่สุดอดมิได้ต้องดันฝาโลงเปิดออก ด้านนอกไม่มีคนจริง ๆ กระทั่งคนตาบอดก็หายไปแล้ว

นางเคลื่อนฝาโลงด้วยความลำบาก แล้วทรงกายขึ้นนั่ง ก็พบเห็น นางคล้ายดั่งเข้ามาอยู่ในดินแดนแห่งความฝันของเทพนิยาย

แม้นับว่ามิใช่ความฝัน แต่สถานที่นี้ต้องมิใช่แดนมนุษย์เด็ดขาด

เป็นห้องหินอ่อนสวยงาม ผนังทั้งสี่ด้านเป็นม่านต่วนสีแดงฉานปักลวดลายด้วยไหมทอง ประตูก็มีผ้าม่านเป็นแพรต่วน

ผนังด้านตรงของห้อง มีแอ่งเว้าที่คล้ายเป็นแคร่พระพุทธรูปตามธรรมชาติ แต่ภายในมิได้ตั้งพระพุทธรูปใด มีกระบี่วางอยู่เล่มเดียว

ตัวกระบี่ยาวอย่างยิ่ง ลักษณะโบราณสวยงาม มิได้ประดับอัญมณีแม้สักน้อยนิด ขัดกับการตบแต่งที่หรูหราของห้องอย่างยิ่ง

หรือกระบี่เล่มนี้ คือเทพเจ้าที่ประมุขสถานที่นี้บูชา?

ในห้องมีแสงโคมไฟสว่างไสว เป็นแสงที่สาดส่องออกมาจากโคมเปอร์เซีย ซึ่งสกัดจากแก้วผลึกลักษณะประหลาดแต่สวยงาม

ในกระถางทองคำบนโต๊ะเล็ก ๆ มีกลิ่นกำยานกระจายออกมาตามสายลม พื้นปูด้วยพรมเปอร์เซียหนานุ่ม ถักไว้ในลวดลายที่กระจ่างสวยงาม เหยียบย่ำลงไปประหนึ่งเดินอยู่บนหญ้านุ่มหนาของฤดูใบไม้ผลิ

หงส์เนี้ยแม้ก็เติบใหญ่ในตระกูลเศรษฐี แต่มิเคยเห็นสถานที่สวยงามจนหรูหราปานนี้เลย

ความแตกตื่นสงสัยแทบจะบันดาลให้นางลืมความหวาดกลัวไป นางเดินพลางดูพลาง พลันต้องร้องด้วยความตระหนกสุดเสียง

นางพบกับโลงอีกโลงหนึ่ง

เป็นโลงที่หลอมจากทองเหลือง คนผู้หนึ่งนอนตัวแข็งอยู่ในโลง สองมือประสานบนหน้าอก เสื้อยาวสีขาวสะอาดปานหิมะ ไม่มีฝุ่นละอองสักธุลี ใบหน้าที่ซีดขาวแห้งกรังไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด ดูไปต้องตายมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

นางมาเพราะนอนอยู่ในโลง ถูกคนหามเข้าห้อง แต่ในห้องถึงกับยังมีโลงศพอีกโลงหนึ่ง

หรือสถานที่นี้เป็นฮวงซุ้ยที่สวยงามเท่านั้น?

หงส์เนี้ยรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ ปฏิกิริยาที่เกิดตามสัญชาตญาณ บันดาลให้นางคิดจะหาของใดมาคุ้มครองตัวเอง

นางได้คิดถึงกระบี่โบราณเล่มนั้น

นางหันกายโถมขึ้นไป ปลายนิ้วยังมิทันสัมผัสด้ามกระบี่ พลันมีเสียงคนผู้หนึ่งกล่าว

"กระบี่นั้นแตะต้องไม่ได้"

เป็นเสียงที่เย็นชาและแปร่งหู ถึงกับออกมาจากในโลงทองเหลืองได้!

หงส์เนี้ยตระหนกจนตัวชาแข็งทันที อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงอดมิได้ต้องเหลียวมองไป

ซากศพในโลงถึงกับผุดลุกขึ้นยืนแล้ว กำลังใช้ดวงตาที่มีประกายสุกใสดั่งแก้วผลึก จ้องมองนางแน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"นอกจากเรา ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินสามารถแตะต้องกระบี่เล่มนั้น"

เสียงของมันทรงอำนาจอย่างที่ผู้คนได้ยินแล้วต้องมิอาจไม่เชื่อ กล่าวต่อ

"ผู้ใดแตะต้อง ผู้นั้นต้องตาย"

"ท่าน..."

"เรามิใช่คนตาย และมิใช่เกียงซี (ผีดิบ)"

เสียงของมันมีความหมายเหน็บแนมอย่างแหลมคม

"มีคนจำนวนมากต่างเข้าใจว่าเราตายไปแล้ว แต่เสียดายที่เรายังไม่ตาย"

หงส์เนี้ยระบายลมจากปากยาว ๆ อดมิได้ต้องถาม

"สถานที่นี้เป็นของท่าน?"

"ท่านดูสถานที่นี้เป็นอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่าควรกล่าวกระไร?"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็มิเคยไปที่วังองค์กษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าเชื่อ สถานที่นี้จะต้องยิ่งสวยงามกว่าปราสาทราชวัง"

คนผู้นั้นพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ปราสาท? ปราสาทราชวังจะนับเป็นกระไรได้"

ความสวยงามตระการของปราสาทราชวัง ความสูงศักดิ์ขององค์กษัตริย์เจ้าชีวิตถึงกับไม่มีความหมายในสายตาของมันได้

หงส์เนี้ยพลันปลุกปลอบใจจนกล้าหาญ แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ามีวาจาต้องการถามท่าน มิทราบท่านยินยอมตอบข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ท่านถามมา"

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

ผู้นั้นเงียบขรึมทันที หันกายช้า ๆ ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านไม่จำเป็นต้องรู้จักนามเรา รู้จักไปก็ไม่มีคุณประโยชน์ต่อท่าน"

หงส์เนี้ยมิกล้าถามอีก

นางดูออก คนผู้นี้ต้องมีอดีตที่เจ็บช้ำรันทด ประวัติความเป็นมาของมันต้องเป็นความลับอันยิ่งใหญ่

หงส์เนี้ยคิดจะถามมัน ใช่มันสั่งให้คนตาบอดส่งนางมาที่นี่หรือไม่? บ้อกี๋อยู่ที่นี่หรือไม่?

แต่มันกลับไปนอนในโลงอีกแล้ว ตาพริ้มลง สองมือยกขึ้นไขว้ที่ทรวงอก กระทั่งยังมิได้เคลื่อนไหวอีกด้วย

หงส์เนี้ยมิกล้ารบกวนมัน...ตอนผู้อื่นจำเป็นต้องนอนพักผ่อน นางมิเคย

ไปรบกวน โดยมิว่าจะเกิดสาเหตุใดมาก็ปาน

นางนั่งลง กวาดตามองดูทุกสรรพสิ่งในห้อง แล้วจ้องมองดูม่านประตูที่เป็นต่วนเนื้อดี

นางมีความปรารถนาจะออกไปดูทางด้านนอกอย่างยิ่ง แต่ทว่า นี่เป็นบ้านของผู้อื่น

นางมิเคยมีนิสัยเดินเปะปะวุ่นวายในบ้านของผู้อื่น มิว่าจะเป็นบ้านของผู้ใดก็ตาม

นางก็ย่อมไม่อาจจับเจ่าอยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิตเช่นกัน

โชคดีที่คนตาบอดปรากฏตัวมาอีกครั้ง

มันเลิกม่านเดินเข้ามา เพียงส่งเสียงคำเดียว

"เชิญ"

คำเดียวนี้คล้ายดั่งมีอานุภาพของคาถาอาคม จนหงส์เนี้ยมิอาจไม่ตามมันไปได้

หลังม่าน ยังเป็นดินแดนแห่งความฝันอีกที่หนึ่ง นอกจากการตบแต่งที่สวยงามจนวิจิตรพิสดารแล้ว ยังมีเตียงอีกเตียงหนึ่ง

คนตาบอดกล่าว

"นับแต่วันนี้ ห้องนี้เป็นของท่าน ท่านเหน็ดเหนื่อย พอจะนอนบนเตียงนี้ท่านหิวโหย เพียงกระตุกกระดิ่งที่ผูกเชือกอยู่บนหัวเตียง แล้วแต่ท่านจะรับทานอะไรต่างมีคนส่งมาให้ท่านทันที"

วาจาที่มันกล่าว ก็คล้ายเป็นเทพนิยาย

แต่ละคนยากยิ่งจะไม่มีความประหลาดสงสัย กระตือรือร้นสนใจ หงส์เนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"แล้วแต่ข้าพเจ้าจะรับทานกระไรก็ได้?"

นางนึกไปถึงอาหารของอี้ดฮั่วแจอีกครา

"หากข้าพเจ้าต้องการกินเนื้อพะโล้ของอี้ดฮั่วแจ?"

คนตาบอดใช้ความเป็นจริงมาตอบวาจานาง โดยออกไปสั่งเพียงคำเดียวชั่วขณะ นางก็ได้ของที่ต้องการมา

หงส์เนี้ยมิยอมเชื่อ ต้องถามอีก

"นี่เป็นซื้อจากอี้ดฮั่วแจในนครหลวงจริง ๆ?"

คนตาบอดตอบ

"เนื้อพะโล้ของอี้ดฮั่วแจมิใช่เป็นของแท้แล้ว หม้อเหล็กที่มีคราบและน้ำพะโล้

ดั้งเดิม ถูกเราใช้เงินเก้าพันตำลึงซื้อมา"

"ซาลาเปาของคูปุ้กลี้เล่า?"

"ตั้วซือแป๋ (คนครัวใหญ่) ที่ทำซาลาเปาในร้านนั้น มาเป็นคนครัวของพวกเราตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว"

ฟังแล้วก็คล้ายเป็นเทพนิยาย แต่มิใช่เรื่องโป้ปดมดเท็จเด็ดขาด อย่างน้อยคำอธิบายนี้ ได้อธิบายเรื่องที่ไม่มีปัญญาจะเข้าใจมาได้หลายเรื่อง

หงส์เนี้ยกล่าวอีก

"ข้าพเจ้ามิคิดต้องการทราบ ตั้วซือแป๋ของคูปุ้กลี้อยู่ที่ใด ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบบ้อกี๋อยู่ที่ใด?"

"รอจนเมื่อถึงโอกาสที่ท่านสมควรทราบ ท่านก็จะทราบได้"

หงส์เนี้ยมิได้สอบถามอีก นางเป็นสตรีที่รู้ความอย่างยิ่ง นางทราบ เรื่องราวมากหลายในโลกต่างเป็นเช่นนี้ ต่างต้องรอคอยโอกาสอันสมควร

หากยังไม่ถึงเวลา ไม่มีโอกาส กระวนกระวายก็ไม่มีประโยชน์

แต่นางยังพอจะถามได้

"ท่านไฉนจึงยอมเสียเงินถึงเก้าพันตำลึง ไปซื้อหม้อเหล็กใบนั้น?"

"เนื่องเพราะที่เราซื้อมิใช่หม้อเหล็ก เป็นคราบพะโล้ที่ติดหม้อและน้ำพะโล้นานปีนั้น"

"ข้าพเจ้าทราบ น้ำพะโล้นั้นยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ฟังว่า แม้จะโยนไม้ลงไปสักท่อนหนึ่ง ไม้นั้นก็ยังต้องมีรสชาติน่ารับทานยิ่ง"

"ที่เราพะโล้มิใช่ท่อนไม้ เป็นเนื้อ"

"ท่านเสียเงินถึงเก้าพันตำลึง เพื่อต้องการน้ำพะโล้นั้นมาพะโล้เนื้อ?"

"ถูกแล้ว"

หากเป็นเชยเชย นางจะต้องถาม

"หรือพวกท่านคิดจะเปิดร้านขายเนื้อพะโล้ ชิงการค้ากับอี๊ดฮั้วแจ?"

หงส์เนี้ยมิใช่เชยเชย ดังนั้น นางเพียงถาม

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะจู้หยินของเรา อาจมีความต้องการรับทานมันได้ในทุกเวลา"

"หากมันคิดจะกิน..."

คนตาบอดแค่นเสียงเย็นชาสอดคำ

"หากท่านต้องการรับทานจมูกเรา เราจะตัดส่งไปที่เบื้องหน้าท่านทันที"

หงส์เนี้ยกล่าวไม่ออกอีกแล้ว คนตาบอดจึงกล่าวต่อ

"ท่านยังมีเรื่องอันใดต้องการถาม?"

ในที่สุด หงส์เนี้ยถอนใจกล่าว

"ความเป็นจริง ข้าพเจ้าไม่คิดจะถามเรื่องเหล่านี้เลยจริง ๆ"

"เราทราบ เรื่องที่ต้องการถามโดยแท้จริงคือกระไร?"

"ท่านทราบ?"

"ท่านคิดจะถามเรา จู้หยินเป็นผู้ใดกันแน่? ไฉนมีอำนาจยิ่งใหญ่ปานนี้?"

หงส์เนี้ยมิอาจปฏิเสธ

นางพลันรู้สึก คนตาบอดแม้กระทั่งตายังถูกควักไป แต่สามารถสังเกตถึงในใจของนาง

คนตาบอดกล่าวอีก

"ท่านเป็นสตรีที่มีการอบรมสั่งสอนอย่างดียิ่ง นุ่มนวลอย่างยิ่ง รู้ความอย่างยิ่ง มิเคยกล่าววาจาที่ผู้คนชิงชังรังเกียจมาเลย ยิ่งไม่กระทำเรื่องที่ผู้คนชิงชังรังเกียจเพื่อผู้อื่น ท่านยินยอมคับแค้นเอง"

มันถึงกับถอนใจ แล้วกล่าวต่อ

"สตรีเช่นดั่งท่าน ปัจจุบันนับว่ามีไม่มากแล้ว"

พบโดยมิรู้จัก

คนตาบอดเข้ามาในครั้งที่สอง ก็เป็นเวลาของอีกสองวันให้หลัง

หงส์เนี้ยมิอาจมั่นใจได้ว่าเป็นผ่านไปสองวันจริง ๆ สถานที่นี้ต้องเป็นถ้ำในภูเขาแน่ ไม่อาจแยกแยะเป็นกลางวันกลางคืน

นางเพียงทราบ นาฬิกาทรายที่มุมห้อง ทรายได้ไหลเป็นเวลากว่ายี่สิบชั่วยามแล้ว

นางรู้สึกระโหยอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะนางมิเคยรับทานข้าวสักเมล็ดเดียว น้ำแม้สักจอกหนึ่ง

มาตรว่านางทราบ เพียงกระตุกเชือกกระดิ่งหัวเตียง ก็มีอาหารที่นางต้องการส่งมาทันที

แต่นางมิไปกระทบเชือกเส้นนั้นเลย มิเคยกระทบทุกสรรพสิ่งภายในห้อง

มาตรว่าประตูมิได้ปิดลงกลอน นางเพียงแหวกม่านต่วนออกไป ก็พอจะเดินออกไปอย่างง่ายดาย

แต่นางยินยอมจับเจ่าอยู่ในห้อง

เนื่องเพราะนางมิเคยกระทำเรื่องที่รู้แน่ว่าทำแล้วไม่มีประโยชน์อย่างเด็ดขาด

มาตรว่านางนุ่มนวลอย่างยิ่ง รู้ความอย่างยิ่ง สามารถทนความคับแค้นของตัวเองได้ แต่เรื่องที่นางไม่ต้องการกระทำ ยังไม่เคยมีผู้ใดบังคับนางกระทำมาได้เลย

คนตาบอดคล้ายดูนางอีก แต่ครั้งนี้มันสังเกตนางไม่ออก

หงส์เนี้ยยังคงนุ่มนวลมีมารยาทต่อมันอย่างยิ่ง พอเห็นมันก็ทรงกายขึ้นยืน

เชื้อเชิญให้มันนั่ง

คนตาบอดมิได้นั่ง แต่เลิกม่านขึ้น ส่งเสียง

"เชิญ"

หงส์เนี้ยมิได้ถาม ครั้งนี้มันเตรียมจะพานางไปที่ใด? กับทุกเรื่องราว นางคล้ายเตรียมจะยอมรับโดยดุษณีมิขัดขืน

นางเดินออกจากประตูห้อง ก็เห็นคนเสื้อขาว ได้รอนางอยู่ในห้องโถงแล้ว

โต๊ะกลางห้องมีสุราอาหารที่สมบูรณ์วางเรียงราย ผู้รับใช้สองคนประคองถาดทองคำใบใหญ่ ในถาดล้วนเป็นผลไม้ที่มีชื่อของเมืองต่าง ๆ แคว้นต่าง ๆ แทบครบครัน

คนเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะอาหาร แม้มิได้ลุกขึ้น แต่ทีท่ากลับนุ่มนวลอย่างยิ่ง กระทั่งประกายตาที่คมกล้าดั่งสายฟ้า ยังแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลกว่าเดิมมากหลาย

ในช่วงเวลานี้ มันดูแล้วไม่คล้ายเกียงซีที่ลึกลับอีก แต่เป็นผู้สูงศักดิ์ที่พิถีพิถันในเรื่องอาหารการกินอย่างยิ่ง

ตรงข้ามของมันยังมีเก้าอี้บุหนังจิ้งจอกสีขาวอีกตัวหนึ่ง มาตรว่าเป็นเวลาฤดูร้อนในถ้ำที่อับชื้นเย็นเยียบนี้ ยังคงจำเป็นต้องใช้มันอยู่

มันส่งเสียงเชิญนั่ง หงส์เนี้ยนั่งลงไป

อาหารค่ำที่อยู่บนโต๊ะเบื้องหน้านาง มากมายอย่างที่นางไม่เคยพบเห็นมาเลยในชีวิต

คนเสื้อขาวจ้องมองนาง พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นคนประหลาดอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เช่นท่านต่างต้องไม่กระทำเช่นดั่งท่านแน่"

หงส์เนี้ยแย้มยิ้มตอบ

"ความจริงข้าพเจ้าก็มิได้กระทำอย่างไร?"

"และท่านก็มิได้รับทานกระไร?"

คนชุดขาวกล่าวช้า ๆ สืบไป

"หากคนเราไม่คิดจะรับทาน มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับ และไม่มีปัญญาบังคับได้"

"ข้าพเจ้าก็คิดเช่นนี้"

"หากแม้นเราบอกกับท่านเรื่องหนึ่ง มิทราบท่านจะเปลี่ยนความคิดหรือไม่?"

หงส์เนี้ยสงบรอคำบอกของมัน คนเสื้อขาวกล่าวต่อ

"บ้อกี๋มิได้ตาย ท่านจะเร็วจะช้าต้องได้พบมันแน่"

หงส์เนี้ยพยายามสะกดกลั้นตัวเองอยู่เต็มที่ การแสดงความพลุ่งพล่านอยู่ในโต๊ะอาหาร เป็นเรื่องเสียมารยาทอย่างยิ่งอยู่

คนเสื้อขาวกล่าวต่อ

"เราประกัน ต้องให้พวกท่านได้พบกัน ในชีวิตเรา ยังมิเคยเสียสัจจะมาเลยสักครั้ง"

หงส์เนี้ยมิได้กล่าวกระไรแม้สักครึ่งคำ ทั้งมิได้ถามกระไรอีกด้วย

นางยกตะเกียบขึ้น

คนชุดขาวก็เป็นเช่นดั่งล้ยน้อย รับทานน้อยอย่างยิ่ง

หงส์เนี้ยก็รับทานไม่มาก

คนที่อดมาสองสามวัน พลันมาพบกับสุราอาหารที่อุดมสมบูรณ์เต็มโต๊ะ ความจริงไม่ควรมีมารยาทการรับทานที่เรียบร้อยนุ่มนวลเช่นดั่งนางเลย

แต่นางกลับนอกเหนือกว่านั้น

เนื่องเพราะตัวนางเองก็ทราบ ไม่มีกำลังพอจะต่อต้านขัดขืนผู้อื่น มีแต่ใช้จิตใจของนางเท่านั้น

นางมิว่าทำเรื่องอันใด ต่างพยายามข่มบังคับตัวเองไว้

คนเสื้อขาวมองดูนางแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายนิยมชมเชยจนเห็นชัด กล่าวช้า ๆ

"ท่านสมควรดูออก เราเป็นคนชมชอบรับทาน (ตะกราม) อย่างยิ่ง แต่เรากลับไม่อาจรับทานมากเกินไป และยังจะต้องคอยพักผ่อนอยู่ในทุกเวลาอีกด้วย"

เสียงของมันชะงักงันลงไป คล้ายดั่งรอให้หงส์เนี้ยถามสาเหตุของมัน

หงส์เนี้ยถามขึ้นจริง ๆ มันจึงตอบ

"เนื่องเพราะเราถูกพิษ"

"อา...ท่านถูกพิษ เมื่อใด?"

"หลายปีมาแล้ว"

สีหน้าของมันพลันเปลี่ยนแปรเป็นเดือดดาลและรันทด กล่าวสืบไป

"นั่นนับเป็นพิษที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ก่อกวนทรมานเรามาห้าหกปีแล้ว แต่ละปีเราจะต้องไปขอยาขจัดพิษครั้งหนึ่ง จึงสามารถรักษาชีวิตเราไว้ได้ แต่ทว่าเรายังคงไม่อาจเหน็ดเหนื่อยเกินไป ไม่อาจใช้พละกำลังรุนแรง มิเช่นนั้นพอพิษกำเริบกระทั่งยาขจัดพิษนั้นก็ไม่อาจช่วยชีวิตเราได้"

มิว่าผู้ใดต่างพอดูออก มันเป็นคนที่ทระนงโอหังอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ถึงกับมาบอกประสบการณ์อันเป็นเคราะห์มหันต์ของมันแก่หงส์เนี้ย

นี่มิเพียงบันดาลให้หงส์เนี้ยเห็นใจเท่านั้น ยังตื้นตันอย่างยิ่งอีกด้วย กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าคิดว่า ในหลายปีนี้ ท่านต้องทนทรมานมาไม่น้อย?"

คนชุดขาวถึงกับหลบสายตานาง อึ้งเป็นครู่ใหญ่ พลันแค่นหัวร่อตอบ

"ยาขจัดพิษนั้นมิใช่เราไปวิงวอนขอมา แต่อาศัยความสามารถของเราไปแลกเปลี่ยนมา มิเช่นนั้น เรายอมตายก็ต้องไม่ยอมไปวิงวอนผู้อื่น"

หงส์เนี้ยแม้มิทราบ ระหว่างมันกับเซียวตังเล้ามีบุญคุณความแค้นใด แต่ไม่สงสัยวาจามันเด็ดขาด

ดวงตาของคนชุดขาวมีประกายแวววาวพุ่งวาบ เน้นเสียงต่อ

"เมื่อกาลกระโน้น เราควงกระบี่อาละวาดไปทั้งแผ่นดิน ฆ่าคนมามากมายนับไม่ถ้วน มีศัตรูอยู่ทั่วทุกหัวระแหงในแดนดิน กระทั่งคนที่ไม่เคยมีความแค้นกับเรา ก็ตั้งอกตั้งใจต้องการศีรษะเรา เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดฆ่าเราได้ ก็พอจะใช้โลหิตของเราไปย้อมนามมันให้แดง (หมายถึงกระเดื่องดัง)"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย เราต้องไม่ให้พวกมันสมใจดั่งปรารถนาได้"

ในที่สุด หงส์เนี้ยตอนนี้จึงเข้าใจ สาเหตุที่มันไฉนนอนอยู่แต่ในโลงดุจดั่งคนตายเสมอมา ที่แท้มิใช่เพราะต้องการขู่ขวัญผู้คน แต่เป็นกลัวพิษกำเริบมาโดยกะทันหัน

มันที่มาซ่อนอยู่ในใต้ดินดั่งคนตาย ใช้โลงเป็นที่อยู่อาศัย มิใช่จงใจจะก่อกวนให้เป็นที่ลี้ลับมหัศจรรย์ แต่เป็นเพราะต้องการหลบหลีกการไล่ล่าของพวกศัตรู

นางพลันรู้สึก คนผู้นี้ไม่น่าหวาดกลัวแม้สักน้อยนิด มิเพียงไม่น่ากลัวเท่านั้น ยังน่าเวทนาอีกด้วย

เนื่องเพราะมันแม้มิได้ตาย แต่เท่ากับถูกฝังทั้งเป็นแล้ว

คนชุดขาวอึ้งอยู่อีกครู่หนึ่งจึงกล่าว

"มาตรว่าร่องรอยของเราจะเร้นลับอย่างยิ่ง แต่ระหว่างนี้ คล้ายดั่งเริ่มแพร่งพรายออกไป บุตรหลานและศิษย์ของศัตรูเราเมื่อคราวก่อน ได้มีคนมาหาร่องรอยเราถึงภูเขาเก้าฮั้วซัวแล้ว"

มันแสร้งไม่มองหงส์เนี้ย กล่าวสืบไป

"คนที่วันนั้นถูกลุ้ยน้อยกำจัด เป็นศิษย์ของศัตรูที่ร้ายกาจอย่างยิ่งของเราคนหนึ่ง"

หงส์เนี้ยก้มศีรษะต่ำ พยายามไม่ไปนึกถึงทารกประหลาดพิกลผู้นั้น ไม่ยอมนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในค่ำคืนนั้น

นางดูออกแล้ว คนชุดขาวนี้คืออาจารย์ของลุ้ยน้อย และเท่าที่มันพานางมาก็เพื่อแยกนางออกจากลุ้ยน้อยเท่านั้น แสดงว่ามันมีความรักในลุ้ยน้อยอย่างยิ่ง

คนชุดขาวกล่าวต่อไป

"เราแม้ไม่กลัวพวกมัน แต่พิษในร่างของเราพร้อมที่จะกำเริบได้ทุกเวลา ในตอนนั้น เราก็ยากยิ่งจะรอดชีวิตจากเงื้อมมือพวกมันได้"

ในที่สุด มันหันมามองหน้าหงส์เนี้ยแน่วนิ่ง แล้วกล่าวต่อ

"เพียงยามใดที่เราตายไป คนที่ติดตามเราทั้งหลายก็ต้องตายตามแน่นอนเด็ดขาด และตายอย่างสยดสยองน่าอนาถอีกด้วย"

หงส์เนี้ยมิได้เอ่ยปาก

นางมิทราบควรกล่าวกระไร มันความจริงไม่ควรบอกเรื่องราวเหล่านี้แก่นางเลย

คนชุดขาวกล่าวต่อ

"ที่เราบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน เนื่องเพราะ...เราปรารถนาจะให้ท่านอยู่เป็นเพื่อนกับเราในที่นี้"

มันพลันมากล่าววาจาเยี่ยงนี้อย่างไม่คาดหมาย หงส์เนี้ยเองก็ต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง

คนชุดขาวรีบกล่าวต่อไป

"ในหลายปีนี้ เรามีความเงียบเหงาอยู่ตลอดมา ไม่เคยหาพบคนที่เหมาะสมสักผู้หนึ่ง ที่สามารถมาเป็นเพื่อนสนทนากับเราได้"

สตรีเช่นดั่งหงส์เนี้ย ในโลกมีอยู่ไม่มากจริง ๆ

คนชุดขาวกล่าวต่อไป

"แต่เรามิได้มีความมุ่งหมายอื่นต่อท่านเลย ท่านสมควรดูออกว่า เราเป็นคนพิการแล้ว"

มันแม้พยายามสะกดกลั้นตัวเองไว้ แต่ความเจ็บช้ำและรันทดเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดก็ไม่สามารถสะกดบังคับได้ มันปรากฏอยู่ในประกายตาที่กระด้างไร้น้ำใจจนชัดเจน

หงส์เนี้ยมิยอมให้มันกล่าวสืบไป พลันโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ารับปากท่าน"

คนชุดขาวคล้ายดั่งตระหนกเช่นกัน โพล่งสวนคำ

"ท่าน...รับปากเรา?"

"ข้าพเจ้าพอจะอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้"

ตอนนี้นางยังไม่อาจได้พบกับบ้อกี๋ มิว่าเพราะสาเหตุใด นี่ต่างเป็นความจริงที่ไม่มีปัญญากลับกลายได้

นางเชื่อ เชยเชยกับเค็กเพ้งจะต้องสามารถดูแลตัวเอง ต้องไม่เศร้าเสียใจเพราะนาง

นางรู้สึก เรื่องเดียวที่นางพึงกระทำในตอนนี้ คือให้คนที่ทั้งโอหัง ทั้งเจ็บแค้นทั้งน่ากลัว ทั้งน่าเวทนาผู้นี้ ได้ผ่านวันเวลาที่ร่าเริงกว่าธรรมดาสักหลายวัน

ใบหน้าคนชุดขาวถึงกับมีสีแดงระเรื่อด้วยความปลื้มปีติ กล่าวช้า ๆ

"เรามิได้บังคับท่าน"

"นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ายินดีกระทำเอง เรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ยินดี มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจบังคับข้าพเจ้า"

"แต่ว่าท่าน..."

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านยอมรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

"เชิญบอกมา"

"ขอเพียงมีข่าวบ้อกี๋ ท่านก็ยอมให้ข้าพเจ้าไป"

"ท่านไม่มีเงื่อนไขอื่น?"

"หากท่านยังจะรับปากเงื่อนไขอื่นต่อข้าพเจ้า ท่าน...ก็เป็นการหยามดูแคลนข้าพเจ้า"

คนชุดขาวจ้องมองนางแน่วนิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาวพลันมีประกายเปล่งปลั่งคล้ายดั่งต้นไม้ที่เหี่ยวเฉาพลันมีชีวิตงอกงามขึ้นอีกครา

สำหรับกับคนบางคน การ 'ประทาน' ยังเป็นสุขสมใจยิ่งกว่า 'ช่วงชิง' มากนัก

หงส์เนี้ยเป็นคนประเภทนั้นแน่นอน

หลังจากนี้แล้ว หงส์เนี้ยก็มิเคยหยุดนิสัยเขียนบันทึกประจำวันของนางมาเลยสักวัน

นางอาศัยนาฬิกาทรายที่เที่ยงตรง คำนวณวันเวลาที่ผ่าน แต่ละเดือนจะผิดพลาดก็ไม่เกินครึ่งชั่วยามแน่นอน

การนับวันของยุคสมัยนั้น หนึ่งปีมีสามร้อยหกสิบวันเท่านั้น

ชีวิตในใต้ดินรวบรัดและราบเรียบธรรมดา เพียงเลือกบันทึกในสามวันของนาง

ออกมา ก็พอจะทราบประสบการณ์ของนางภายในหลายเดือนนี้แล้ว

สามวันนั้น ย่อมเป็นสามวันที่สำคัญเหนือธรรมดา มีเรื่องราวมากหลายที่พอจะเปลี่ยนแปรชะตาชีวิตของคนผู้หนึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงสามวันนั้น

เรื่องราวเหล่านั้น มีบ้างเป็นโชค มีบ้างเป็นเคราะห์

เรื่องที่เป็นเคราะห์รายแรก เกิดในวันแรมสิบสามค่ำเดือนเก้า

แรมสิบสามค่ำเดือนเก้า โปร่ง

ในที่นี้แม้ไม่เห็นอากาศครึ้มหรือโปร่ง แต่เรากลับทราบ วันนี้ต้องมีอากาศโปร่งแจ่มใส

เนื่องเพราะฮักซิงแซ (ท่านตาบอด) ผู้นั้น ตอนออกไปสวมเสื้อบางเบา ตอนกลับมา ในร่างและเท้ายังคงแห้งสะอาดอย่างยิ่ง

ท่านออกไปเพราะต้องการหาร่องรอยลุ้ยน้อย

ลุ้ยน้อยจากไปแล้ว

นับแต่เรามาอยู่ที่นี้ ก็ไม่เคยเห็นมันเลยสักครั้ง คนเสื้อขาวคล้ายดั่งจงใจมิให้พวกเราได้พบกันก็ปาน

คนเสื้อขาวเป็นคนประหลาดจริง ๆ ลุ้ยน้อยก็เป็นทารกที่ประหลาดอย่างยิ่ง

แต่ความจริง จิตใจของพวกมันต่างดีงามเปี่ยมคุณธรรม

โดยเฉพาะลุ้ยน้อย เรามิเคยชังมันเลย มันทำเยี่ยงนั้นต่อเรา อาจบางทีเนื่องเพราะมันมิเคยได้รับความรักของมารดามาก่อน อาจบางทีเราจะมีรูปร่างหน้าตาคล้ายมารดามันก็ได้

ในจิตใจของทารก มารดาจะต้องเป็นสตรีที่สวยงามนุ่มนวลที่สุดในแผ่นดินเสมอมา

แต่มันไฉนจึงต้องหนีหน้าจากไป?

เราคิดจะถามคนเสื้อขาว แต่อารมณ์ของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นหงุดหงิดขุ่นมัวอย่างยิ่ง กับเรา ก็ดุร้ายกว่าธรรมดามากนัก

เราก็ไม่ตำหนิมัน เราทราบมันกำลังเดือดดาลเสียใจ เพราะการจากไปของลุ้ยน้อย

มันฝากความหวังอยู่ที่ลุ้ยน้อยสูงส่งอย่างยิ่ง

ตอนพวกมันเสาะหาร่องรอยลุ้ยน้อย เรากลับพบเห็นเรื่องพิกลรายหนึ่ง

สถานที่นี้กั้นออกเป็นสิบหกห้อง ด้านหลังยังมีประตูศิลาอีกบานหนึ่ง ปกติมักปิดอยู่เสมอ เราเดาที่นั่นต้องเป็นห้องเก็บสมบัติอันลึกลับ

วันนี้พวกมันออกหาในทุกที่ทางจนทั่วถ้วน แต่มิได้ไปหาในประตูศิลานั้น หรือพวกมันมีความเห็น ลุ้ยน้อยต้องไม่ไปซ่อนในถ้ำนั้น เนื่องเพราะสถานที่นั้นมิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเข้าไปได้

เราอดมิได้ต้องลอบถามฮักซิงแซ มันพอได้ยินคำถามของเรา ถึงกับพลันคล้ายถูกอสรพิษฉกกัดก็ปาน สะบัดหน้าไปโดยไม่ว่ากล่าวเลยสักครึ่งคำ

เรายังมิเคยเห็นมันมีความหวาดกลัวถึงปานนี้ มันกลัวกระไร?

ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบเอ็ด

คำนวณดู วันนี้สมควรเป็นวันเพ็ญแล้ว มิทราบวันนี้ทางภายนอกจะมีดวงจันทร์หรือไม่ ดวงจันทร์ยังจะกลมเช่นดั่งก่อน ๆ หรือไม่?

เราได้อยู่ผ่านจันทร์วันเพ็ญในที่นี้ถึงสี่ครั้งแล้ว

เรามักนึกถึงบ้อกี๋ นึกถึงทุกวัน นึกถึงทุกเวลา แต่เรามิเคยกล่าวขวัญถึงมันเลย

เนื่องเพราะเราทราบ กล่าวไปก็ไม่มีประโยชน์

บ้อกี๋คล้ายดั่งอยู่ในสภาวะที่พิเศษอย่างยิ่ง เราจะต้องรอจนถึงในเวลาหนึ่งจึงสามารถได้พบกับมัน

เรามีความรู้สึกเช่นนี้ ดังนั้น เราจะต้องสะกดกลั้นใจให้มีความอดทน

และเราเชื่อ คนเสื้อขาวต้องมิใช่ผู้ไร้สัจวาจา มันดีต่อเราอย่างยิ่ง ไม่เคยมีอกุศลจิตใด ๆ ต่อเราเลย ประการนี้ มันก็รักษาสัจวาจายิ่ง

แต่หลังจากลุ้ยน้อยหนีไปแล้ว อารมณ์ของมันยิ่งนานยิ่งพิกล มีบ่อยครั้งที่นอนลงในโลงแล้ว ไม่เคยส่งเสียงเป็นเวลาหลายต่อหลายวัน เราก็มีแต่นั่งจับเจ่าอยู่ที่นั่นอย่างซึมเซา

วันเวลาเช่นนั้น ย่อมผ่านไปด้วยความกระอักกระอ่วนยิ่ง แต่เราก็นับว่าได้ผ่านมาแล้ว

มีบางคนว่าเราอ่อนแออย่างยิ่ง มีบางคนว่าเราคล้ายเครื่องเคลือบบาง ๆ พอกระทบก็แตกกระจาย

เรามิเคยโต้เถียงมาก่อนเลย

ส่วนสัดอ่อนที่สุดในร่างมนุษย์คือผม ที่แข็งที่สุดคือฟัน แต่ส่วนสัดที่เสียง่าย

ที่สุดในร่างมนุษย์ หลุดร่วงง่ายที่สุดในร่างมนุษย์ ก็เป็นฟันเช่นกัน รอจนเมื่อคนตายไป ตลอดร่างเน่าเปื่อยสูญสลาย แต่ผมกลับยังคงเป็นปกติดีอยู่

ส่วนสัดแบบบางที่สุดในร่างมนุษย์คือดวงตา แต่คนเราแต่เช้าจวบค่ำต่างต้องใช้นัยน์ตา ใช้โดยมิเคยหยุดยั้ง นัยน์ตากลับไม่เคยเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า หากแม้นท่านใช้ปากกล่าวตลอดเวลาไม่หยุด ใช้มือตลอดเวลาไม่หยุด ใช้เท้าตลอดเวลาโดยไม่หยุด ท่านก็ต้องเหน็ดเหนื่อยจนแทบขาดใจ

ดังนั้นเราคิด แบบบางและเข้มแข็ง มิใช่จะสามารถขีดเส้นแบ่งแยกจนชัดเจนอย่างเด็ดขาดได้

จวบจนวันนี้เราจึงทราบ ที่ลุ้ยน้อยหนีไปนั้น เพราะเราเป็นสาเหตุ

ที่แท้ตอนมันหนีไป ยังทิ้งจดหมายอยู่ฉบับหนึ่ง ในจดหมายมีวาจาสั้น ๆ ไม่กี่คำ

เราพอใจหงส์เนี้ย ท่านชิงหงส์เนี้ยไป เราไป ย่อมมีสักวัน เราจะกลับมาชิงนางคืน'

ลุ้ยน้อยเป็นทารกที่พิกลอย่างยิ่ง เราไม่เข้าใจเลย มันไฉนมีใจเช่นนี้ต่อเราได้?

แต่ละวันที่จันทร์เต็มดวง คนเสื้อขาวต้องเปลี่ยนแปรเป็นหงุดหงิดวู่วามทุรนทุรายเป็นพิเศษ

วันนี้อารมณ์ของมันเลวร้ายยิ่งกว่าธรรมดา และยังดื่มสุราอีกเล็กน้อย ดังนั้นจึงนำจดหมายของลุ้ยน้อยให้เราดู

เรามิได้กังวลแทนลุ้ยน้อยเลย ทารกเช่นดั่งมัน มิว่าไปถึงที่ใดต่างต้องไม่พลาดท่าเสียทีแน่

เราเพียงแต่หวัง มันอย่าได้หลงผิดในทางอธรรม เนื่องเพราะมันฉลาดเกินไป วิชากระบี่ก็สูงเยี่ยม หากแม้นหลงผิดในทางเลวร้าย แผ่นดินก็ต้องปั่นป่วนวุ่นวายแน่

เราเริ่มฝึกกระบี่ในวันเพ็ญเดือนแปด จนบัดนี้ก็มีเวลาสามเดือนแล้ว

เราไม่มีพื้นฐานของวิชากระบี่แม้สักเล็กน้อย นอกจากเมื่อตอนเยาว์วัย เคยฝึกวิชาเดินกำลังภายในจากซาเจ็กมาเล็กน้อยแล้ว ไม่รู้จักวิชาบู๊เลยสักน้อยนิด

แต่คนชุดขาวพาลบอกว่า เราฝึกกระบี่ได้

มันว่าเราพิกลอย่างยิ่ง ไม่แน่จะสามารถฝึกหลักวิชากระบี่เง็กนึ้ง (เทพธิดา) ที่สาบสูญจากบู๊ลิ้มเนิ่นนานปีสำเร็จ เนื่องเพราะนิสัยและจิตใจของเรา เหมาะสมต่อหลักวิชากระบี่นั้นอย่างยิ่ง

เรามิเคยทราบ จะฝึกกระบี่ก็ต้องดูอุปนิสัยใจคอของคน เราฝึกมาสามเดือนแล้ว

มิทราบว่าฝึกได้ถึงระดับใดกันแน่?

แต่คนชุดขาวนับเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมเหนือธรรมดาจริง ๆ มันบอกก่อน ๆ นี้ มันมีวิชากระบี่ที่เป็นเลิศในแผ่นดิน ออกสู่บู๊ลิ้มสิบกว่าปี ยังไม่เคยพ่ายแพ้ต่อฝีมือผู้ใด ซึ่งเราก็เชื่อได้

จากคำบอกเล่ายามอารมณ์ดีของมัน ปะติดปะต่อได้ความ...

...หลังจากมันหาคู่มือไม่ได้แล้ว ก็ตั้งใจไปท้าประลองกับยอดฝีมืออีกผู้หนึ่งที่เล่าลือกันมีเพลงกระบี่เลิศฟ้าเหนือพสุธา มันมิยอมเชื่อเด็ดขาด วิชากระบี่ของมันจะด้อยกว่าคนผู้นั้น

แต่เมื่อไปถึงบ้านเกิดคนผู้นั้น จึงทราบว่ามันตายไปหลายวันแล้ว มันในยามเสียใจและว้าเหว่ที่ขาดคู่มือพอจะต่อสู้ จึงเปลี่ยนชีวิตเป็นดั้นด้นตามป่าเขาลำเนาไพรเพื่อหวังหายอดฝีมือที่ถอนตัวออกถืออุเบกขามาประลองแทนบ้าง

ร่วมสองปีที่บุกบั่นอยู่แต่ในป่าเขา หากพบชาวบ้านป่าก็ซื้อสุรากรอกจนเมามาย มีหลายครั้งที่เมาหลับอยู่ในป่า จนถูกเชื้อพิษที่มีมากหลายในป่าชายแดนภาคใต้แทรกซึมโดยไม่รู้ตัว

ภายหลังได้คิด ใช้ชีวิตเช่นนั้นรังแต่จะเสื่อมสูญไปเช่นดั่งต้นไม้ใบหญ้า หลักวิชาก็ต้องไม่มีผู้สืบทายาทต่อ จึงได้ออกสู่แผ่นดินอีกครั้ง

และครั้งนี้เปลี่ยนวิถีชีวิตจากเดิม โดยไม่ต้องการชื่อเสียง แต่ต้องการลาภยศ จึงมิว่าไปถึงที่ใด พบพวกโจรร้าย เป็นต้องกระทำวิธีดำกินดำ ช่วงชิงเงินทองของพวกมันมา ทางหนึ่งเป็นการดับอารมณ์รุ่มร้อนของตัว ทางหนึ่งก็เป็นการกำจัดภัยให้แก่แผ่นดิน

ภายหลังมาพบถ้ำพิสดารแห่งนี้ ซึ่งเป็นถ้ำยอดฝีมือโบราณบำเพ็ญภาวนาจนประสบความสำเร็จ ในถ้ำมีคัมภีร์วิชาฝีมือมากหลาย และยังมีอัญมณีซุกซ่อนไว้อีกมากมาย มันจึงอยู่เสพสุขในถ้ำนี้อีกหลายเวลา

เมื่อทนความเงียบเหงาไม่ได้ จึงออกสู่แผ่นดินอีกครั้ง และนับเป็นคราวเคราะห์บังเอิญพบเชียวตังเล้าในระหว่างทาง มันที่เห็นเชียวตังเล้าสะพายกระบี่ จึงท้าทายเพื่อพิสูจน์ฝีมือ

แม้เชียวตังเล้าบ่ายเบี่ยงมันยังไม่ยินยอม จึงได้เกิดการต่อสู้ขึ้น แต่ทว่าพิษที่สะสมในร่างมันมานานปี ยามมิได้เกร็งกำลังภายในออกต่อสู้กับผู้คน พิษจะไม่กำเริบให้รู้สึกตัว พอทุ่มเทกำลังหักโหมไป จึงรู้สึกในร่างมีอาการผิดปกติเกิดขึ้น

เชียวตังเล้าก็เป็นสุดยอดฝีมือแห่งยุค ทั้งยังแตกฉานเชี่ยวชาญหลักวิชาแพทย์

สังเกตสีหน้าของมันออกว่าถูกพิษ ในยามที่สู้จนถึงระดับคับขัน เซียวตังเล้าทราบว่าพิษของมันกำเริบไม่อาจสู้สืบต่อไป จึงชะงักกระบวนท่าไว้ หมายยุติการต่อสู้รักษาพิษให้แก่มันเสียก่อน

แต่มันที่ไม่เข้าใจความนัย ฉวยโอกาสเซียวตังเล้าชะงักชั่ววูบนั้น วกไปใช้ทางแบนกระบี่ฟาดใส่กระดูกกลางหลังของเซียวตังเล้าจนแหลกละเอียดไปหลายท่อน แต่มันก็สูญสิ้นเรี่ยวแรงเพราะพิษกำเริบ ล้มอยู่ในที่นั้น กลายเป็นพ่ายแพ้จนย่อยยับทั้งสองฟากฝ่าย

จวบจนเมื่อมันได้สติ เซียวตังเล้าจึงบอกความจริงแก่มัน และให้ยาสะกดพิษมันอีกขวดหนึ่ง พอจะใช้บรรเทาพิษมิให้กำเริบได้หนึ่งปี จากนั้นจึงตกลงกัน หาศิษย์ถ่ายทอดวิชามาประลองฝีมือให้เห็นผลสูงต่ำกันในภายภาคหน้า

ลุ้ยน้อยเป็นศิษย์ของมันที่รับไว้หกปีแล้ว แต่ส่งออกต่อสู้สี่ปี ยังคงไม่มีทีท่าจะพิชิตศิษย์ของเซียวตังเล้าได้

แต่เพลงกระบี่ของมันก็เป็นที่น่าตระหนกจริง ๆ

มีครั้งหนึ่ง มันบอก พอจะตัดผมเราออกจากศีรษะเพียงเส้นเดียว และก่อนผมเส้นนั้นจะร่วงหล่นถึงพื้น มันยังพอจะฟันผมเส้นนั้นให้ขาดกี่ท่อนก็ได้

มันสามารถกระทำได้จริง ๆ

เราแสร้งเกล้ามวยจนทรงผมตึงอย่างยิ่ง แต่เห็นประกายกระบี่ของมันเพียงวูบขึ้น ผมของเราก็ถูกมันฟันออกเส้นหนึ่ง รอจนเมื่อผมเส้นนั้นได้ร่วงหล่นลงถึงพื้นได้กลายเป็นสิบสามท่อนไป

ประกายกระบี่ของมันวูบเพียงแวบเดียว ผมของเราถูกมันฟันขาดไม่มากไม่น้อย เพียงเส้นเดียวเท่านั้น และขาดไม่มากไม่น้อย พอดีสิบสามท่อน

เราแม้ไม่รู้จักวิชากระบี่ แต่เราดูออก กระบี่ของมันต้องเลอเลิศเหนือพสุธา ยากยิ่งจะหาคนทัดเทียมได้

เนื่องเพราะมันลงมือเร็วเกินไป เร็วจนไม่มีผู้คนยอมเชื่อถือได้

มันบอก เราได้ฝึกจนเข้าถึงเคล็ดของวิชาเง็กนิ้งเกี้ยมฮวบแล้ว ขอเพียงฝึกโดยมานะพยายามไม่เลิกรากลางคัน แม้ผู้อื่นจะฝึกไปอีกสิบปี ก็ไม่แน่สามารถทัดเทียมเราได้

เราเชื่อว่ามันต้องเป็นอาจารย์ปราดเปรื่องอย่างแน่ชัด แต่มิยอมเชื่อ เราจะเป็นศิษย์ที่ดีถึงระดับนั้น

มิว่าอย่างไร ขอเพียงมันลงนอนในโลง เราก็ไปฝึกกระบี่ของเราทันที

แรมสิบสองค่ำเดือนสาม

โดยมิรู้สึกตัว ได้อยู่ที่นี้เป็นเวลาร่วมแปดเดือนแล้ว วันนี้เป็นวันครบรอบปีการตายของบิดาบ้อกี๋อีกครั้ง

วันนี้ของเมื่อปีก่อน ซึ่งก็เป็นวันที่เราเข้าพิธีวิวาห์กับบ้อกี๋ แต่ละคนต่างว่าวันนั้นเป็นวันมหามงคล เหมาะต่อการงานทุกประเภท

โอ...นั่นนับเป็นมหามงคลใดกัน? คดีสยดสยองที่เกิดในวันนั้น มิเพียงทำลายชีวิตเล่าเอี้ยจื้อ ทำลายอนาคตชั่วชีวิตของเราอีกด้วย

หากเล่าเอี้ยจื้อมิได้ตาย วันนี้เราจะมีความสุขเพียงใด? คนที่มีความสุขไม่แน่ว่าเราได้มีบุตรของบ้อกี๋แล้วสักคนหนึ่ง

แต่วันนี้...

เบื้องล่างของตัวอักษรวันนี้ มีคราบเปียกชื้นอยู่หลายจุด คล้ายดั่งเป็นน้ำตา

หรือเรื่องที่เกิดในวันนี้ ยังน่าโศกเศร้ารันทดยิ่งกว่าที่เกิดขึ้นเมื่อปีก่อน?

หากท่านมีโอกาสได้อ่านบันทึกลับเหล่านั้น เมื่ออ่านถึงตอนนี้ ท่านย่อมต้องอ่านต่อไป

อักษรต่อ ๆ ไป หวัดกว่าธรรมดาอีกมากหลายนัก

เช้าวันนี้ คนชุดขาวถึงกับตื่นเช้ากว่าเราเสียอีก ตอนเราตื่น มันก็ได้รอคอยเราอยู่แล้ว สีหน้าก็ผิดกว่าวันธรรมดาอีกด้วย

มันบอก ในถ้ำอยู่อาศัยของมันนี้ เราเพียงมีสถานที่แห่งหนึ่งที่ยังมิเคยไป มันจะพาเราไปดู

เราย่อมปีติอย่างยิ่ง เนื่องเพราะเราคาดเดา สถานที่ซึ่งมันจะพาไปดูนี้ คือคลังขุมทรัพย์อันเร้นลับของมัน

เราเดาไม่ผิดจริง ๆ

มันเรียกคนเปิดประตูศิลาบานนั้นออกจริง ๆ เราติดตามมันเข้าไปแล้วจึงทราบว่า เราเดาผิดพลาดโดยสิ้นเชิง

สถานที่นั้นมิเพียงไม่ใช่คลังสมบัติเท่านั้น ยังเหม็นอย่างสุดแสนทนทาน เราพอเข้าไปก็รู้สึก มีความเหม็นคละคลุ้งพลุ่งเข้าใส่หน้า คล้ายดั่งเป็นกลิ่นเหม็นของคอกสุกร

เราแม้ถูกรมจนสมองหมุนตาลาย ใคร่จะอาเจียนอย่างยิ่ง แต่กลับประหลาดสงสัยยิ่งกว่า จึงยังขบกรามทนทานไว้ ติดตามมันเข้าลึกกว่านั้น

ภายในก็เป็นถ้ำที่บุด้วยหินอ่อน ความจริงตบแต่งไว้ไม่เลวเช่นกัน แต่ตอนนี้เปลี่ยนแปรไปจากสภาพเดิมโดยสิ้นเชิง ม่านต่วนแดงที่มีลายทอง แทบจะกลายเป็นสีดำไป กระโถนน้ำลาย ถังอุจจาระ ถ้วยจานชามที่ยังมีเศษอาหารหลงเหลือ กองไว้เกลื่อนกลาดทั่วทุกที่ทาง

บนผนัง บนพื้น ทุกแห่ง ต่างมีแผ่นภาพของคนและกระบี่ปูอยู่เต็ม แต่ละแผ่นล้วนเป็นคัมภีร์กระบี่ที่เก่าอย่างยิ่ง

คนผู้หนึ่งที่ผมยุ่งสยายคลุมไปทั้งหน้าตาหลังไหล่ ทั้งสกปรกทั้งเหม็น นั่งอยู่ภายในสภาพเช่นนั้น เหม่อมองดูคัมภีร์กระบี่เหล่านั้น มีบางครั้ง คล้ายดั่งดูจนเคลิบเคลิ้มงมงาย บางครั้งกระโดดขึ้นมา กรีดมือวาดเท้าแล้วกระแทกลงนั่งอีกครา มิว่าผู้ใดก็เดาไม่ออก ที่มันกรีด ๆ วาด ๆ นั้น เป็นกระบวนท่าใด?

ร่างของมันผ่ายผอมจนไม่เป็นสังขารมนุษย์แล้ว และอย่างน้อยต้องมีหลายเดือนมิเคยอาบน้ำมา ใบหน้าที่ทั้งสกปรกทั้งซูบผอมมีหนวดเคราขึ้นดกครึ้ม เรากระทั่งดูยังมิกล้าดูเลย

มันก็คล้ายไม่ทราบมีคนเข้าไปเช่นกัน กระทั่งหางตายังมิเหลือบแลพวกเราสักแวบหนึ่ง พลันคว้าคัมภีร์กระบี่แผ่นหนึ่งขึ้นโอบไว้ในอ้อมอก แผดหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แต่แล้วพลันร่ำไห้คล้ายดั่งเสียใจอย่างยิ่ง

เราเห็นว่า คนผู้นั้นต้องวิกลจริตแน่

แต่คนชุดขาวกลับบอกมันมิได้วิกลจริต เพียงแต่ 'งมงาย' ไป เนื่องเพราะมันถูกบรรดาคัมภีร์กระบี่เหล่านั้น ดึงดูดจิตใจจนงมงาย กระทั่งข้าวก็ไม่กินและไม่ยอมนอนพักผ่อน น้ำก็มิยอมอาบ งมงายจนลืมทุกเรื่องราวโดยสิ้นเชิง

เราก็แยกไม่ออก 'งมงาย' กับ 'วิกลจริต' มีที่ผิดแปลกกันอย่างไร?

มิว่ามันวิกลจริตก็ดี งมงายก็ดี เราต่างไม่คิดจะอยู่ในที่นั้นอีกแล้ว

คนชุดขาวยังจ้องดูมัน ถึงกับคล้ายมีความสนใจต่อมันเป็นอย่างยิ่งยวด

เราจึงลอบหลบออกมาเพียงลำพัง เนื่องเพราะเราไม่อาจสะกดกลั้นความสะอิดสะเอียนไว้ได้อีกแล้ว แต่ย่อมไม่ต้องการอาเจียนต่อหน้ามัน

มิว่าอย่างไร มันยังคงนับเป็น 'คน' ผู้หนึ่งอยู่

เราหลบไปอาเจียนอยู่ในห้องพักใหญ่ ดื่มน้ำชาร้อน ๆ อีกหลายถ้วย คนชุดขาวก็มาหาเราอีก

มันจ้อง่มองดูเราเป็นครึ่งวัน จึงได้บอกกับเรา ตอนนี้ถึงเวลาที่แต่ละปีจะออกไปขอยาขจัดพิษอีก ในครั้งนี้มีเส้นทางที่ไกลอย่างยิ่ง ต้องเป็นเวลาประมาณหนึ่งเดือนจึงกลับมาได้

มันถามเรา ยินยอมติดตามมันไป? หรือยังจะอยู่รอในที่นี้?

เราย่อมยินยอมติดตามมันไป เราอยู่ในที่นี้เนิ่นนานเกินไปแล้ว ย่อมต้องการออกไปดูโลกทางภายนอกบ้าง

เมื่อถึงภายนอก ไม่แน่จะมีข่าวของบ้อกี๋ อย่าว่าแต่เราก็ปรารถนาใคร่จะทราบสภาพของเชยเชยและเค็กเพ้ง

เรารู้สึก ทั้งสองคนนั้นกลับเป็นคู่ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เชยเชยมีอารมณ์ร้อนแรงนิสัยเสีย เค็กเพ้งจะต้องลดข้อยินยอมต่อนาง เชยเชยชมชอบไปหาเรื่องราวในทุกที่ทาง เค็กเพ้งจะต้องช่วยนางคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้

แต่เสียดาย เชยเชยมีความกระด้างเย็นชาต่อเค็กเพ้งเสมอมา ไม่เคยให้สีหน้านุ่มนวลแก่มันเลยแม้สักครั้ง

คนชุดขาวเมื่อฟังว่าเรายินยอมติดตามมันไป มันมีความลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก เทสุราองุ่นสีแดงสดใสให้แก่เราดื่มครึ่งจอก

เราดื่มสุราครึ่งจอกนั้นแล้วก็หลับไปเลย

รอจนเมื่อเราตื่น จึงทราบว่าพวกเราออกจากถ้ำลึกลับนั้นมาแล้ว...

เรานั่งอยู่บนรถม้าคันใหญ่ แต่งกายไว้ทุกข์เต็มที คนสวมอาภรณ์ดำแปดคนหามโลงทองเหลืองของคนชุดขาวติดตามอยู่หลังรถม้า

เราทราบ มันต้องนอนอยู่ในโลงทองเหลือง ที่เราแต่งตัวเช่นนี้ ก็เป็นการอำพรางมิให้ผู้คนสงสัย

ตอนค่ำคืน พวกเราพักแรมในโรงเตี๊ยมที่เล็กและเปลี่ยว ทั้งยังเหมาตึกหลังไว้มิให้ผู้อื่นปะปนอีกด้วย

ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมต่างเข้าใจว่า เราเป็นหญิงม่ายที่สามีเพิ่งตาย ต่างดีต่อเราเป็นพิเศษทุกคน

เราเพียงลำพังอยู่ในห้องพักที่กว้างใหญ่ มิได้ข่มตาหลับเลย เนื่องเพราะเราทราบคนชุดขาวต้องมาแน่

จริงดั่งคาด พอดึกสงัดมันก็มา เราร่วมรับทานข้าวต้มใส ๆ กับมันเล็กน้อย มันจ้องมองหน้าเราอีกครา จากนั้น ถามวาจาที่ประหลาดพิกลกับเรา

"ท่านไม่รู้จักมันจริง ๆ?"

ตอนแรกเรายังไม่เข้าใจ ภายหลังเมื่อเห็นสีหน้าที่ประหลาดพิกลของมัน ในใจพลันมีความคิดที่คล้ายคลุ้มคลั่งคล้ายน่ากลัวเกิดขึ้น...

คนที่ทั้งสกปรกทั้งเหม็น กระทั่งเรายังไม่กล้าดูสักแวบหนึ่ง หรือจะเป็นผู้ที่ไม่เสียดายการเสียสละอย่างไร ก็หมายจะได้เห็นสักครั้ง...บ้อกี๋จริง ๆ?!

คนชุดขาวดูออกว่าเราครุ่นคิดอย่างไร จึงบอกกับเรา

"ท่านมิได้คาดคิดผิด มันคือบ้อกี๋จริง ๆ"

เรานับว่าแทบวิกลจริตไปแล้ว

เราใคร่ร่ำไห้จนสุดเสียง กรีดร้องให้สุดเสียง เค้นคอมันให้ตายทั้งเป็น แต่เรามิได้กระทำอย่างไรทั้งสิ้น

มันมิได้เสียสัจวาจา มันเคารพคำมั่นสัญญา มันยินยอมให้เราได้เห็นบ้อกี๋จริง ๆ

มันมิได้ผิด ที่ผิดคือเรา มันไม่สมควรตาย ที่ควรตายคือเรา!

เราถึงกับจำบ้อกี๋ไม่ได้!!

เรามีความต้องการได้พบมันอยู่ทุกวันทุกคืน รอจนได้พบมันจริง ๆ ถึงกับจำมันไม่ได้!!

เรายังจะมีวาจาใดว่ากล่าว?!

รอจนอารมณ์ของเราค่อยสงบลงบ้างเล็กน้อย มันจึงบอกกับเรา บ้อกี๋ตามหามันเพื่อฝึกกระบี่ มันก็มีความเห็น บ้อกี๋เป็นเพชรที่เจียระไนได้

แต่ทว่าในระหว่างพวกมันมีสัญญาอยู่ข้อหนึ่ง ก่อนบ้อกี๋ยังไม่สามารถฝึกวิชากระบี่สำเร็จ ต้องไม่ยอมพบเห็นผู้คนเป็นอันขาด

บ้อกี๋ก็รับปากข้อตกลงนั้น ดังนั้น เมื่อเราจะขอพบบ้อกี๋ มันมักบอกว่ายังไม่ถึงเวลา

คนชุดขาวยังบอกกับเรา

"พวกเราตกลงเวลากันหนึ่งปี โดยมีการนัดหมายให้เราไปทดสอบกระบี่ของมันวันนี้ ขอเพียงมันสามารถพิชิตเรา เราก็ยอมปล่อยมันไป"

หลังจากมันกล่าววาจานั้นแล้วเราจึงทราบ ข้อตกลงระหว่างพวกมันมิใช่รวบรัดเลย

เราเข้าใจบ้อกี๋กระจ่างอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ทราบ คนชุดขาวต้องไม่ยอมถ่ายทอดวิชากระบี่แก่มัน จะต้องใช้วิธีที่พิกลพิสดารนานา คุกคามบังคับให้คนชุดขาวมิอาจไม่รับปากยอมถ่ายทอดวิชากระบี่แก่มัน

ดังนั้น คนชุดขาวก็ให้มันรับปากเงื่อนไขนี้ ซึ่งมันย่อมมิอาจไม่รับปากได้

แต่มันไหนเลยจะสามารถพิชิตคนชุดขาวพ่ายแพ้ มันนับว่าไม่มีโอกาสเลยแม้สักน้อยนิด

คนชุดขาวสังเกตความในใจของเราได้อีกแล้ว มันกล่าวเสียงเย็นชากับเรา

"มันมิใช่ไม่มีโอกาสโดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะวิชากระบี่ของเราก็ฝึกมาจากคัมภีร์กระบี่เหล่านั้น เรากระทำเรื่องราวใด ยุติธรรมอย่างยิ่งเสมอมา"

มันยังบอกต่อ

"แต่หลังจากเราพบท่านแล้ว ความคิดของเราก็เปลี่ยนไป เรากลัวมันจะฝึกกระบี่สำเร็จจริง ๆ ชิงท่านไปจากข้างกายเรา เราคิดจะฆ่ามัน เพื่อให้ท่านไม่มีวันได้พบเห็นมันตลอดกาล"

แต่มันมิได้ทำดั่งนั้น เนื่องเพราะมันต้องมิใช่คนต่ำช้าที่สารเลวจนไร้ยางอายปานนั้น

ดั่งนั้น ในใจมันจึงเต็มไปด้วยความกลับกลอกและคับแค้น ดังนั้น อารมณ์ของมันจึงหงุดหงิดพลุ่งพล่าน พิกลพิสดารผิดกว่าธรรมดา

ทุกประการนี้ล้วนแล้วเพราะเราทั้งสิ้น

จนตอนนี้เราจึงเข้าใจต้นสายปลายเหตุทั้งมวล และมันยังบอกกับเราอีก

"แต่ทว่าเราก็คิดไม่ถึง มันจะฝึกกระบี่จนกลายเป็นงมงาย คล้ายมิใช่มนุษย์ที่เป็นปุถุชนไปได้"

อาจบางทีเนื่องเพราะมันทราบ บ้อกี๋ได้กลายเป็นอีกคนหนึ่งแล้ว จึงยินยอมให้เราไปพบบ้อกี๋

คนชุดขาวเขม้นมองเราอีกเนิ่นนาน จึงกล่าวต่อ

"เราทราบในใจท่านคิดกระไร? แต่ท่านคิดผิดแล้ว ความจริงเราตกลงใจจะให้ท่านกลับไปที่ข้างกายบ้อกี๋ เราดูออก น้ำใจจริงที่ท่านมีต่อบ้อกี๋ หนักแน่นบริสุทธิ์มิอาจกลับกลาย เราพบเห็น หากเราไม่ยินยอมให้พวกท่านได้พบกัน ท่านต้องแค้นเราไปชั่วชีวิต เราไม่ต้องการให้ท่านแค้นเราชั่วชีวิต"

มันยังกล่าวสืบต่อไป

"แต่ทว่า ในเมื่อมันตอนนี้กลายเป็นสภาพเช่นนั้น ท่านไปพบมัน กลับเป็นการทำร้ายต่อมัน หากแม้นมันสามารถฝึกวิชากระบี่สำเร็จ รอจนวันนั้น พวกท่านค่อยพบกันก็ไม่สาย"

เรามิได้เอ่ยปาก เนื่องเพราะเราพบเห็น ที่มันกล่าวมิใช่เป็นวาจาจริงใจโดยสิ้นเชิง

เราไม่ตำหนิมัน แต่ละคนต่างยากยิ่งจะไม่เห็นแก่ตัวสักเล็กน้อย มันอย่างไรยังคงเป็นคนอยู่

ต้องรอถึงวันใดวิชากระบี่ของบ้อกี๋จึงสำเร็จ? จึงสามารถพิชิตมันพ่ายแพ้?

วันเช่นนั้น อาจจะไม่มีเลยชั่วกาลนาน

แต่เรายังพอจะรอจนถึงเวลามันกลับ ในตอนนั้น เราก็สามารถพบบ้อกี๋ได้อีก

มิว่าบ้อกี๋วิกลจริตก็ดี งมงายแล้วก็ดี ในครั้งนี้ เมื่อเราพบกับบ้อกี๋อีก ต้องไม่ยอมออกห่างจากข้างกายมันโดยเด็ดขาด

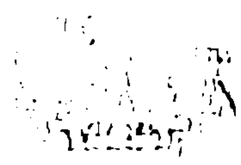

หงส์เนี้ยไปจากภูเขาเก้าฮั้วซัวในแรมสิบสองค่ำเดือนสาม

ในพลบค่ำของขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสี่ บรรดาหลวงจีนของวัดบ๊วยตั๊วเมื่อเสร็จจากวัตรค่ำแล้ว พลันพบเห็นตัวประหลาดที่ทั้งสกปรกทั้งเหม็น เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าจนไม่คล้ายเป็นสภาพมนุษย์ นอนอยู่บนบันไดศิลาหน้าโบสถ์พระประธาน เหม่อมองดูหมู่ดาวที่แพรวพรายบนฟ้าแน่วนิ่ง คล้ายดั่งมิเคยเห็นดาวมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ถึงกับจ้องมองจนงมงายไป

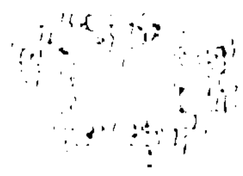

ขึ้นสองค่ำเดือนสี่ อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส

ในวันเวลาที่อากาศแจ่มใสเป็นพิเศษ เล่าโป้ยมักจะมีอารมณ์ผ่องใสเป็นพิเศษเช่นกัน

โดยเฉพาะวันนี้

วันนี้เมื่อมันตื่นมา รับประทานอาหารเช้าที่อุดมสมบูรณ์แล้ว ก็ออกไปเที่ยวเล่น

เช้าวันนี้ ใช้เวลาครึ่งชั่วยาม ก็วนตัวเมืองมารอบหนึ่ง

นี่เป็นเวลาเร็วที่สุดของมัน

มันย่อมมิใช่ใช้เท้าของมันวิ่ง มันขี่อาชาพ่วงพีฝีเท้าจัดแทน

อาชาของมันแม้ไม่อาจนับเป็นฝีเท้าจัดที่สุดในแผ่นดิน แต่อย่างน้อย เป็นอาชาฝีเท้าจัดที่สุดในบรรดาสิบแปดตัวเมืองของอาณาบริเวณนี้

ความจริงอาชาตัวนี้มิใช่ของมัน

วันนั้นที่อยู่บนเหลาซิ่วเออคัง มันเห็นบ้อกี๋สังหารสามเฮียตี๋ตระกูลทั้งตายคามือแล้ว มันก็ไม่มีวันหลับโดยสงบเลยสักคืนหนึ่ง

มันก็เป็นชนชาวนักเลง ในวงพวกนักเลง ความแค้นเช่นนี้จะต้องชำระล้างให้ได้

หากบ้อกี๋มาล้างแค้น มันไม่มีทางต่อต้านรับมือไว้เลย

ดังนั้น มันทางหนึ่งไหว้วานผู้คน ไปสืบหายอดฝีมือในที่ทางต่าง ๆ มาคุ้มกันมัน ทางหนึ่งก็ลอบสืบเสาะร่องรอยของบ้อกี๋

รอจนเมื่อมันทราบข่าว บ้อกี๋ปรากฏหน้าครั้งสุดท้ายที่โรงเตี๊ยมไท้แป๊ะกือเชิงเขาเก้าฮั้วซัวแล้ว มันรีบพาคนเร่งรุดไป สามีภรรยาเจ้าของโรงเตี๊ยมไท้แป๊ะกือกลับเสียชีวิตอย่างกะทันหันในค่ำคืนนั้น

มันเพียงพบแต่ผู้รับใช้แซ่เต็งคนหนึ่งกับอาชาตัวหนึ่ง...อาชาของบ้อกี๋

ความแค้นระหว่างมันกับเตี้ยบ้อกี๋เกิดขึ้นโดยแน่นอนแล้ว จะเพิ่มอีกสักเล็กน้อยก็เป็นไรไป

ดังนั้น อาชาตัวนี้จึงกลายเป็นของมัน

หนึ่งปีนี้ วันเวลาของมันผ่านไปโดยสงบสุขอย่างยิ่ง เงาทะมึนของบ้อกี๋ที่ครอบคลุมจิตใจมัน เลือนหายไปเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

หนึ่งเดียวที่มันยังกลัดกลุ้มอยู่ในตอนนี้ คือสามยอดฝีมือที่มันทุ่มเทเงินทองมหาศาล อัญเชิญมาเลี้ยงอยู่ในที่นี้

มันปรารถนาอย่างยิ่งจะเสือกไสพวกมันกลับไป แต่ก็กลัวเป็นการผิดใจพวกมัน โดยเฉพาะโอ้วพ่อจื้อ (ขาเป๋แซ่โอ้ว) มันไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินเลย

มันตกลงใจจะคลี่คลายเรื่องนี้ภายในหลายวันนี้ให้ได้ แม้นับว่าต้องเสียเงินอีกจำนวนหนึ่งก็ยินยอม

ค่าใช้จ่ายที่มันเลี้ยงดูสามคนนี้ นับว่ายังสูงกว่าเลี้ยงภรรยาน้อยสามนางเสียอีก มันรู้สึกทนทานมิใคร่ได้แล้ว

ตอนนี้มันจึงทราบ เรื่องเสียเงินมากที่สุดในโลกนี้มิใช่เป็นความสุข แต่เป็นความแค้น เพราะเรื่องนี้ มันเสียเงินไปสามสิบกว่าหมื่นตำลึง บวกกับเงินที่บ้อกี๋ได้จากบ่อนของมัน ตอนนี้มันแม้มีเปลือกนอกที่ดูแล้วยังงามสดใส แต่ความจริง

ภายในกลวงมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

โชคดีที่บ่อนการพนันของมันยังอยู่ หน้าหลังของตรุษยังเป็นฤดูที่รุ่งเรืองคึกคักที่สุด ดังนั้น มันยังพอกัดฟันทนทานต่อไปได้

เมื่ออาบน้ำเย็นชำระร่างกายมาแล้ว กระทั่งปัญหานั้นก็กลายเป็นไม่ใช่ปัญหา

มันเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดอีกชุดหนึ่ง เตรียมจะประคองภรรยาน้อยที่เพิ่งได้ใหม่ของมัน ไปหลับพักผ่อนสักตื่นหนึ่ง

ขณะเวลานั้นเอง ฮุยเล่าเท้า (เฒ่าแซ่ฮุย) พลันมาหามัน

ฮุยเล่าเท้าเป็นก้วงสือ (ผู้ดูแล) บ่อนของมัน นับเป็นจิ้งจอกเฒ่ามาตรฐานได้เต็มปากคำ มันคลุกคลีอยู่ในวงการพนันมานานหลายสิบปีแล้ว มิว่าลวดลายคดโกงใด มันต่างล่วงรู้หมดสิ้น มิว่าบ่อนและสภาวการณ์ใด ต่างเคยเห็นมา

แต่วันนี้มันกลับมีทีท่าหวาดหวั่นจนละล้าละลัง วิ่งกระหืดกระหอบมาแทบหายใจไม่ทัน แทบถูกธรณีประตูสะดุดให้ล้มลง

เล่าโป้ยด่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ดูท่านรุ่มร้อนถึงปานนี้ ใช่ว่าภรรยาไปมีชู้อีกหรือไม่?"

ฮุยเล่าเท้าถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวด้วยสีหน้าปานจะร่ำไห้

"ภรรยาของเรามีชู้ไม่นับเป็นเรื่องพิสดาร เรื่องของวันนี้จึงพิสดารอย่างยิ่ง"

"หรือวันนี้ที่บ่อนเกิดเรื่องอีก?"

"เกิดเรื่องใหญ่ไม่น้อยด้วย"

ผู้ตั้งบ่อนกลัวการมีเรื่องเป็นที่สุด โดยเฉพาะพลันมีผู้โชคดีที่คล้ายร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า ผู้โชคดีที่คล้าย 'เสือดาวโชคดี' ของเมื่อปีก่อนนี้

แต่บุคคลเช่นเสือดาวโชคดีตัวนั้น ชั่วชีวิตหนึ่งก็ยากจะพบพานสักผู้หนึ่ง

เล่าโป้ยขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านหอบหายใจให้คลายความเหน็ดเหนื่อยก่อนเถิด แล้วบอกเล่าช้า ๆ แม้นับเป็นฟ้าถล่มลงมา พวกเราก็ดันกันไว้ได้ รุ่มร้อนหาความบัดซบใดกัน?"

ฮุยเล่าเท้าคล้ายดั่งกระทั่งนั่งก็ไม่มีปัญญานั่งให้สงบ ลนลานกล่าวอีก

"วันนี้ที่บ่อนของพวกเรา มียอดฝีมือมาอีกผู้หนึ่ง ทุบพวกเราอย่างดุร้ายไปจำนวนหนึ่งแล้ว"

ความหมายของ 'ทุบ' คือได้เงินไป

เล่าโป้ยไม่ถามเรื่องราวใดทั้งสิ้น รีบถามก่อน

"ผู้นั้นตอนนี้ไปแล้วหรือไม่?"

"ยังมิได้ไป"

"ขอเพียงตัวมันยังอยู่ พวกเราก็มีปัญญารับมือมัน"

'มีพนันไม่นับว่าเสีย' ผู้เชี่ยวชาญดั่งฮุยเล่าเท้าย่อมควรทราบเหตุผลนี้กระจ่าง แต่วันนี้มันกลับมิคิดดั่งนั้น รีบตอบไป

"เนื่องเพราะมันยังไม่ไป ดังนั้นจึงยุ่งยาก"

"หมายความอย่างไร?"

"เนื่องเพราะมันยังจะพนัน และดูท่าที ยังต้องเป็นฝ่ายได้ต่อไปอีกด้วย"

"ท่านดูออก?"

"มันเพียงนำต้นทุนมาสิบตำลึงเท่านั้น แต่ตอนนี้ ได้ซ้อน ๆ ถึงสิบสี่ตาแล้ว"

"สิบสี่ตาเป็นเงินมากน้อยเท่าใด?"

"สิบหกหมื่นสามพันแปดร้อยสี่สิบตำลึง"

สีหน้าเล่าโป้ยเปลี่ยนแปรทันที ตบโต๊ะฉาดใหญ่ แล้วแผดเสียง

"เจ้าทำมาหากินกระไร? ไฉนปล่อยมันได้ไปตั้งสิบสี่ตาซ้อน ๆ?"

"เราไม่มีปัญญาแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะเต๋าที่มันโยน เป็นหกสามลูกทุกตาไป"

เล่าโป้ยกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ดุจแมวน้อยถูกกระทืบหาง ร้องสุดเสียง

"ใช่เป็นเสือดาวโชคดีตัวนั้นมาอีก?"

"เราความจริงก็สงสัยเป็นมัน แต่สารรูปของมันสอง ไม่มีส่วนคล้ายคลึงกันเลยสักน้อยนิด"

ฮุยเล่าเท้าครุ่นคิดแล้วรายงานต่อ

"เสือดาวโชคดีตัวนั้น เป็นกงจื้อที่รูปงามทีท่ากรุ้มกริ่มสำรวย แต่คนผู้นี้ดูแล้วคล้ายป่วยเรื้อรังเพิ่งทุเลา"

"แล้วมันใช้ฝีมือเยี่ยงไรกันแน่?"

"เราดูไม่ออก"

เล่าโป้ยคำรามขึ้นอีกครั้ง

"มันทอดเสือดาวติดต่อกันถึงสิบสี่ตา ท่านกระทั่งมันใช้ฝีมือเยี่ยงไรยังดูไม่ออก?"

"มันคล้ายมิได้ใช่เล่ห์เหลี่ยมฝีมือใด ๆ"

ความจริงฮุยเล่าเท้าก็ทราบ ในโลกต้องไม่มีโชคที่ดีเช่นนี้เด็ดขาด สามารถทอดเป็นหกสามลูกถึงสิบสี่ครั้งซ้อน

ฮุยเล่าเท้ากล่าว

"แม้นับว่ามันใช้ลวดลายฝีมือ ทุกผู้คนในบ่อนก็ไม่มีผู้ใดสังเกตออกได้ ดังนั้นเราจึงมิกล้าแตะต้องมัน มีแต่รั้งมันให้อยู่ในที่นั้นก่อน"

มันกล่าวต่อด้วยสีหน้าปานจะร่ำไห้

"ตอนนี้ที่บ่อนไม่มีเงินใช้ให้มันอีกแล้ว มันมิเพียงรอคอยเงินเท่านั้น ยังจะพนันต่อ โป้ยเอี้ยท่านดูควรทำอย่างไร?"

"เฮอะ หรือท่านไม่ทราบสมควรทำอย่างไร?"

"แต่เมื่อมันกล้ามากินพวกเรา ก็ต้องมีความเป็นมาอยู่เล็กน้อย"

"มิว่ามันมีความเป็นมาบัดซบใด ท่านไปจัดการมันแก่เราก่อนค่อยว่ากล่าว"

"แม้นับว่าจะจัดการมัน ก็ต้องใช้เดิมพันแก่มัน"

นี่เป็นกฎของบ่อนการพนัน หากกฎถูกละเมิดเสียไป ครั้งหน้ายังจะมีผู้ใดกล้ามาเล่น?

ประการนี้เล่าโป้ยมิใช่ไม่เข้าใจ แต่เสียดายมันไม่มีเงินทองพอจะใช้เหลืออยู่เลย

"เจ้าไปรั้งเจ้าเด็กนั้นไว้ก่อน เราค่อยคิดหาวิธีต่อ"

วิธีเดียวที่เล่าโป้ยสามารถคิดได้ในตอนนี้ คือไปหาเจี่ยลักกอ (เถ้าแก่เจี่ย) ของมัน แต่มันก็ทราบ ทางสายนี้ไม่แน่จะเดินได้

พวกมันเหินห่างกันมานานแล้ว หลังจากยี่สิบหมื่นตำลึงที่เจี่ยลักมาร่วมทุนในบ่อนการพนันของมัน พลอยเสียให้กับเสือดาวโชคดีตัวนั้นแล้ว พวกมันก็เริ่มหมางเมินเหินห่างกัน

คำตอบของเจี่ยลักเป็นดั่งที่มันคาดหมายจริง ๆ คือ

"ระหว่างนี้เราก็ตึงมืออย่างยิ่ง เรากำลังต้องการไปหาท่านช่วยเหลืออยู่ทีเดียว"

ดังนั้น เล่าโป้ยจึงมีแต่ต้องไปหาโอ้วพ่อจื้อ

"ท่านไม่จำเป็นต้องชดใช้เดิมพันพนันให้แก่คนที่ตายแล้วเด็ดขาด"

นี่มาตรว่ามิใช่กฎของบ่อนการพนัน แต่กลับเป็นเรื่องจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถทุ่มเถียงได้เด็ดขาด

คนเมื่อถึงเวลาไม่มีเงิน ยังต้องถือความเป็นจริงมีความสำคัญกว่ากฎมากมายนัก

โอ้วพ่อจื้อมิเพียงมีเท้าข้างหนึ่งเสียจนเป๋เท่านั้น ตลอดร่างของมัน ก็ไม่มีส่วนสัดใดจะบอกว่าสมบูรณ์แข็งแรง

มันผอมแห้งเตี้ยเล็ก ศีรษะล้าน จมูกเบี้ยวเล็กน้อย ใบหูขาดไปครึ่งหนึ่ง มิเพียงเค้าหน้าจะซอมซ่ออัปลักษณ์เท่านั้น ยังสกปรกจนโสมมยิ่ง ดูแล้วไม่มีคุณค่าให้ผู้คนเคารพนับถือสักน้อยนิดเลย

คุณความดีเพียงหนึ่งเดียวของคนผู้นี้ คือไม่ชมชอบกล่าววาจา

ตอนมันมา มิเพียงเล่าโป้ยจะดูแคลนมันเท่านั้น มือดีอีกสองคนที่เล่าโป้ยทุ่มเทเงินทองเชื้อเชิญมา ก็มิได้แยแสมันในสายตา กระทั่งยังไม่ยอมร่วมโต๊ะอาหารกับมันอีกด้วย

สองคนนั้น ก่อนนี้ฟังว่าล้วนเป็นมหาโจรอันดับเยี่ยมของดินแดนเลี้ยวปักนามเต็งกัง ตู้เคี้ยง แสดงว่า ต้องมิใช่ชื่อแซ่แท้จริงของพวกมัน

เต็งกังใช้กระบี่ยาวใหญ่ ตู้เคี้ยงใช้ดาบปีกนก พลังฝีมือของทั้งสองต่างเยี่ยมยอดอย่างยิ่ง พวกมันย่อมไม่ยอมถ่อมตัวมาเป็นพวกพ้องกับเฒ่าขาเป๋ที่ซอมซ่ออัปลักษณ์ ทั้งยังตกลงใจจะสั่งสอนมันให้ถนัดมือสักพัก ให้มันรู้สำนึกแล้วหลบหน้าไป

ค่ำคืนหนึ่ง พวกมันดื่มสุราหลายจอก แล้วก็ชักชวนโอ้วพ่อจื้อไป 'สนทนา' กันในตรอกมืดที่ด้านหลังตึก

เช้าวันรุ่งขึ้น เล่าโป้ยพบเห็น มันสองมีทีท่าต่อโอ้วพ่อจื้อเปลี่ยนแปรจากเดิมเป็นตรงกันข้าม มิเพียงนอบน้อมยำเกรงอย่างยิ่งเท่านั้น ยังกลัวจนจับจิตจับใจอีกด้วย

เล่าโป้ยมิใช่คนโง่ ย่อมเดาออก ท่าทีที่เปลี่ยนแปรของพวกมันที่เกิดขึ้นเพราะสาเหตุใด?

ดังนั้น ทีท่าที่มันมีต่อโอ้วพ่อจื้อ พลอยเปลี่ยนแปรไปทันทีเช่นกัน

แต่โอ้วพ่อจื้อกลับมิได้เปลี่ยนสักน้อยนิด แม้แต่ผู้คนจะเป็นอย่างไรต่อมัน มันคล้ายมิแยแสสนใจเลย

แม้นับว่าท่านตบหน้ามันสองฉาด มันก็คล้ายไม่แยแสสนใจ

หลังจากมันมาที่นี้ได้เดือนเศษ มีเปียซือคนหนึ่งที่ทั้งเสียเงิน ทั้งดื่มสุราจนเมา ตบหน้ามันไปสองฉาดจริง ๆ

ค่ำคืนนั้น เปียซือผู้นั้นก็ 'หายสาบสูญ' ไป

ความจริงเล่าโป้ยเข้าใจ โอ้วพ่อจื้อมิแน่จะยอมเกี่ยวข้องเรื่องนี้ เพราะเรื่องเช่นนี้ มีตู้เคี้ยงกับเต็งกังไปคลี่คลายก็เกินพอแล้ว

นึกมิถึง โอ้วพ่อจื้อกลับจะต้องไปให้ได้ เนื่องเพราะมันก็มีความต้องการได้เห็นมือดีที่สามารถทอดลูกเต๋าหกแต้มทั้งสามลูกถึงสิบสี่ตาซ้อน ๆ

บ้อกี๋ดูมือของตัวเอง

มือทั้งสองข้างแม้มิได้เปลี่ยนแปร แต่มันทราบ รูปลักษณะของมันเปลี่ยนแปรไปมากหลายยิ่ง

ผู้คนในสถานที่นี้ ถึงกับไม่มีใครจำมันได้เลย เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่ถึงหนึ่งปี คนเราไหนเลยจะเปลี่ยนแปรได้มากหลายปานนี้?

บ้อกี๋เคยส่องกระจก แทบกระทั่งตัวเองก็ยังจำตัวเองไม่ได้

ใบหน้าเนื่องจากมิได้พบแสงอาทิตย์มาสิบกว่าเดือน เปลี่ยนแปรเป็นซีดขาวจนแทบใส ดวงตาเนื่องจากใช้สมองมากและขาดการหลับพักผ่อนเพียงพอ กลับกลายเป็นลึกลงในเบ้า กระทั่งผมเผ้าก็น้อยกว่าเดิมไปอีกมากหลาย

ประหลาดที่ว่า หนวดเคราก็กลับงอกเร็วกว่าเดิมเป็นพิเศษ บางครั้งกระทั่งยังงอกงามมาปิดแผลเป็นบนใบหน้าไปอีกด้วย

แช่อยู่ในน้ำร้อนเป็นเวลาชั่วยามเต็ม ๆ บ้อกี๋จึงนับว่าล้างความเหม็นในร่างออกได้หมดสิ้น

แต่บ้อกี๋ก็ทราบ มันไม่มีวันจะคืนสู่สภาพดั้งเดิมได้อีกตลอดกาลแล้ว

มิว่าผู้ใดผ่านชีวิตเช่นนั้นมาสามร้อยวัน ต่างต้องกลายเป็นอีกผู้หนึ่งไปแน่นอน

เท่าที่ยังสามารถทนทานมาได้ เนื่องเพราะมันมีความเชื่อมั่นในตัวเองอยู่ มันแน่ใจ จะต้องมีชีวิตเดินออกมาจากถ้ำแห่งนั้นได้

เนื่องเพราะมันทราบ เกียงซีตัวนั้น ก่อนหน้าเดือนสี่แต่ละปี ต่างต้องออกจากถ้ำไปหายาขจัดพิษของมัน

ขอเพียงสามารถมารยาให้เกียงซีเชื่อว่ามันงมงายไปแล้ว มันก็ต้องมีโอกาสหนีออกจากถ้ำมาได้

ประการนี้ บ้อกี๋ประสบความสำเร็จแล้วจริง ๆ

ดังนั้น บ้อกี๋จึงเป็นฝ่ายมีชัย

บ้อกี๋รู้แน่แก่ใจ แม้จะฝึกกระบี่อีกสิบปี ก็ไม่มีทางที่จะพิชิตเกียงซีพ่ายแพ้ได้ แต่บ้อกี๋ก็ใช้อิสระเสรีของชีวิตเป็นเดิมพันทุ่มเทลงไป พนันกับเกียงซีสักครั้ง

บ้อกี๋อย่างไรก็ต้องมีชัยให้ได้

ตอนนี้ บ้อกี๋เป็นฝ่ายมีชัยอีกสิบสี่ครั้งซ้อน ๆ มีชัยด้วยจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง

นักพนันทั้งบ่อนต่างพากันหยุดเล่นโดยสิ้นเชิง แต่ไม่มีผู้ใดยินยอมออกจากบ่อนไป

ทุกผู้คนต่างรอคอยดูเรื่องสนุกสนานที่จะเกิดขึ้นในตอนหลัง

บ้อกี๋ก็รอคอย

บ้อกี๋ไม่กระวนกระวายสักน้อยนิด ยังหนักแน่นเยือกเย็นยิ่งกว่าทุกคนเสียอีก ตู้เคี้ยงกับเต็งกังพอเดินเข้ามา บ้อกี๋ก็ทราบ ตัวแสดงสำคัญเดินขึ้นเวทีมาแล้ว

ตอนเต็งกังเดินเข้ามา รู้สึกที่ท้องน้อยคล้ายมีกองไฟเผาผลาญอยู่

แต่ละครั้งที่จะฆ่าคน มันต้องมีความรู้สึกเช่นนี้

มันมองปราดแรกก็เห็นบ้อกี๋

เล่าโป้ยได้บรรยายรูปร่างของบ้อกี๋ให้แก่พวกมันจนละเอียดอย่างยิ่ง

"พวกท่านจะไปฆ่ามัน เนื่องเพราะมันมีความแค้นกับพวกท่าน มิใช่เป็นเราสั่งพวกท่านไปฆ่ามัน ประการนี้ พวกท่านต้องจำไว้"

เต็งกังย่อมเข้าใจความหมายของเล่าโป้ย

ในเมื่อพวกมันฆ่าคนเพราะรังควานล้างแค้น ย่อมมิได้เกี่ยวข้องกับบ่อนการพนันเลย ดังนั้น ไม่มีผู้ใดกล่าวว่าเล่าโป้ยทำลายกฎของบ่อนการพนัน

บ้อกี๋ดูแล้ว มิใช่มีสารรูปของความน่ากลัวจนตึงมือเลย

มันเพียงหวัง สามารถจัดการเรื่องนี้โดยเร็วไว เพื่อมันจะได้ไปหาสตรีสักนางหนึ่ง จัดการปัญหาของตัวเองบ้าง

ตู้เคี้ยงยิ่งคิดรอบคอบกว่ามาก

"คนผู้นี้ใช่ยังมีผู้ช่วยอื่นหรือไม่? ผู้คนในบ่อนมีผู้ใดยื่นมือเกี่ยวข้องกับเรื่องของพวกมันหรือไม่?"

ทั้งบ่อน มีคนที่สะดุดตาเป็นพิเศษอยู่เพียงสองคนเท่านั้น

ผู้หนึ่งรูปกายสูงโปร่ง หน้าตาคมสันมีสง่าราศี แต่งกายก็สวยงามสูงค่า วัยแม้อย่างมากประมาณสามสิบปี แต่ภูมิฐานเป็นอย่างยิ่ง ดูท่ามิเพียงมีเงินมากหลายเท่านั้น ยังมีอิทธิพลอำนาจมากหลายอีกด้วย

ผู้คนเมื่อมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ปกติมักมิใคร่พอใจไปเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของผู้อื่น

และมันดูแล้ว ไม่มีทีท่าเป็นสหายของบ้อกี๋เด็ดขาด ดังนั้น ตู้เคี้ยงจึงไม่ไปกังวลถึงมันอีก

อีกผู้หนึ่งยิ่งงดงามตากว่า ตอนไม่ยิ้มยังพอจะเห็นลักยิ้มที่สองแก้ม ตากลมใหญ่ทั้งสุกใสทั้งปราดเปรียว มิว่าเหลือบมองกระไร ต่างมีทีท่าตื่นเต้นสนใจอย่างยิ่งอยู่

หากมันเป็นบุรุษจริง ๆ แสดงว่าต้องเป็นบุรุษรูปงามที่ยากจะสรรหามาเทียมเทียบ และก็ออกจะมีเค้าของอิสตรีเกินไป

โชคดีที่มันไม่ใช่

นักเลงเก่าเช่นตู้เคี้ยง มองปราดเดียวก็ดูออกว่า มันใช่สตรีปลอมเป็นบุรุษหรือไม่?

กับอิสตรี ความเห็นของตู้เคี้ยงก็เป็นเช่นเดียวกับเต็งกัง

...ความน่ากลัวของสตรีอยู่ที่หมอน มิใช่อยู่ที่หมัด

ดังนั้น พอเต็งกังก้าวปราดไปที่เบื้องหน้าบ้อกี๋ มันก็ติดตามเข้าไปทันที แค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ท่านเอง"

บ้อกี๋หัวร่อเบา ๆ

สองคนนี้เป็นตัวแสดงจริง ๆ มันคำนวณได้แต่แรก ที่พวกมันจะแสดงคือบทบาทใด?

เต็งกังปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"พวกเราหาท่านมาห้าปีแล้ว วันนี้นับว่าหาท่านพบจนได้ ท่านยังมีวาจาใดกล่าว?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มตอบ

"ท่านหาเรา ใช่เนื่องเพราะมีความอาฆาตแค้นกับเรา?"

คำถามของบ้อกี๋นี้ พอดีเป็นวาจาที่พวกมันเตรียมจะกล่าวอยู่ เต็งกังจึงสวนคำทันที

"ย่อมมีความแค้น แค้นที่ลึกซึ้งกว่าทะเล"

บ้อกี๋ผงกศีรษะถามอีก

"ดังนั้น พวกท่านวันนี้จึงต้องฆ่าเราให้ได้?"

"ต้องฆ่าแน่นอนเด็ดขาด"

"เราปัดป้องรับมือได้หรือไม่?"

"เฮอะ เฮอะ ขอเพียงท่านมีความสามารถ ก็ฆ่าพวกเราได้เช่นกัน"

"เป็นความจริง?"

เต็งกังคร้านจะพร่ำพิไรต่อไป ชักดาบปีกนกที่เป็นเหล็กกล้าออกจากฝักมาทันที

ตู้เคี้ยงก็ชักกระบี่ยาวใหญ่ของมันออกมาด้วย

มันมิใช่ชมชอบฆ่าคนเช่นเดียวกับเต็งกัง เพียงแต่ว่า เรื่องนี้ย่อมรีบเร่งสะสางให้สำเร็จเร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น

บ้อกี๋กล่าว

"พวกท่านมีทั้งดาบทั้งกระบี่ ต้องมิยอมปล่อยให้เรามือเปล่าแน่นอน?"

หันไปมองรอบข้าง แล้วส่งเสียงต่อ

"มีท่านใดพกกระบี่มาด้วย ขอยืมให้ข้าพเจ้าใช้สักครั้งได้หรือไม่?"

ย่อมมีคนพกกระบี่มา แต่ไม่มีผู้ใดยินยอมตอแยเรื่องยุ่งยากเยี่ยงนี้

ตู้เคี้ยงโพล่งขึ้น

"ท่านก็รู้จักใช้กระบี่?"

"ใช้เป็นเล็กน้อย"

"เฮอะ เฮอะ ในมือของเรามีกระบี่ ขอเพียงท่านมีความสามารถ พอจะนำไปใช้ได้"

พอบ้อกี๋เปล่งเสียงว่า "ตกลง" กระบี่ของตู้เคี้ยงก็ไปอยู่ในมือบ้อกี๋ และพอพลิกวูบ ประกายกระบี่พุ่งวาบออกไปในบัดดล

เต็งกังกับตู้เคี้ยงก็ล้มลงไป!

เต็งกังกับตู้เคี้ยงมิใช่เป็นคนล้มลงโดยง่ายดาย

ในดินแดนเลี้ยวปัก พวกมันล้วนเป็นมือแข็งที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่อง เนื่องเพราะพวกมันมีพลังฝีมืออยู่สูงส่งโดยแท้จริง

แต่ตอนนี้ พวกมันมิเพียงไม่มีโอกาสปัดป้องหลบหลีกเลยสักน้อยนิดเท่านั้น กระทั่งฝ่ายตรงข้ามลงมือเยี่ยงไร ก็ยังมิทันเห็นชัดตา ก็คล้ายเป็นท่อนไม้ที่ถูกผ่าล้มตึงลงไปโดยง่ายดาย

ช่วงเวลาพริบตานั้น พวกมันถูกแทงคนละสองกระบี่ พอดีแทงเข้าใส่จุดที่พวกมันจะต้องล้มลงอย่างแน่นอนอีกด้วย

พวกมันล้มลงไปแล้ว ยังไม่ยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

บ้อกี๋เองก็แทบไม่อาจเชื่อ

ความจริงบ้อกี๋ไม่คิดจะใช้กระบี่เลย แต่อย่างไรยังอดใจจะลองใช้สักครั้งมิได้

ทดลองใช้วิชากระบี่ที่เพียรฝึกมา

บ้อกี๋ทุ่มเทคุณค่าไปใหญ่หลวง มีสิทธิ์จะทราบว่า ผลของการฝึกเป็นระดับใด?

บัดนี้บ้อกี๋ทราบแล้ว!

หัวใจของเล่าโป้ยวาบหวิวลงทีละน้อย แต่ยังมิได้วูบไปหมดสิ้น เนื่องเพราะมันยังมีความหวัง

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของมันคือโอ้วพ่อจื้อ

โอ้วพ่อจื้อพลันกล่าว

"เราคล้ายมาตั้งแต่แรมสิบสามค่ำเดือนเจ็ดของปีก่อน?"

"คล้ายดั่งใช่"

"วันนี้ใช่ขึ้นสองค่ำเดือนสี่?"

"ใช่แล้ว"

"อย่างนั้น เรานับว่าได้มาจับเจ่าอยู่ที่นี้สองร้อยห้าสิบวันพอดี?"

"คล้ายจะใช่"

"แต่ละวันเรากินสองมื้อ ทั้งข้าวทั้งสุรา อย่างน้อยต้องเป็นเงินสามตำลึง?"

"เรามิเคยคิดมาเลย"

"แต่เราคิด ก่อน ๆ หลัง ๆ ท่านให้เงินเรามารวมแปดหมื่นเจ็ดพันตำลึง บวกค่าสุราอาหารอีกเจ็ดร้อยห้าสิบตำลึง รวมเป็นเงินแปดหมื่นเจ็ดพันเจ็ดร้อยห้าสิบตำลึง"

โอ้วพ่อจื้อกล่าวถึงตอนนี้ พลันล้วงตั๋วแลกเงินออกมาปึกใหญ่ตั้งไปที่เบื้องหน้าเล่าโป้ย แล้วกล่าวต่อ

"นี่เป็นเงินสิบหมื่นเต็ม นับเป็นเราคืนแก่ท่านทั้งต้นทั้งดอก ควรจะเกินพอกระมัง?"

เงินทองเป็นของบาดใจยากจะสละได้ อย่างไรเงินสิบหมื่นตำลึงมิใช่เป็นจำนวนเล็กน้อยเลย

เล่าโป้ยก็ย่อมแตกตื่นสงสัยจนต้องโพล่งถาม

"ท่านไฉนจึงคืนแก่เรา?"

โอ้วพ่อจื้อตอบรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง

"เนื่องเพราะเรากลัวตาย"

มันเหลือบมองบ้อกี๋อีกแวบหนึ่ง จึงอธิบายต่อ

"เราไม่คืนแก่ท่าน ก็ต้องไปฆ่าคนให้ท่าน อย่างนั้น เราก็เป็นการไปหาที่ตาย"

"ท่านไปหาที่ตาย?"

"มิว่าผู้ใดไป ก็เป็นการหาที่ตายทั้งสิ้น"

สีหน้าเล่าโป้ยเปลี่ยนแปรทันที โอ้วพ่อจื้อกล่าวต่อ

"เราปีนี้อายุห้าสิบแล้ว เราความจริงตั้งใจใช้เงินสิบหมื่นตำลึงนี้ไปซื้อที่สักแปลงหาภรรยาสักคนให้กำเนิดบุตรธิดาสักหลายคน ใช้ช่วงชีวิตบั้นปลายโดยสงบสุข"

หยุดถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"แต่เราตอนนี้ยินยอมคืนให้แก่ท่านโดยเต็มใจ เนื่องเพราะเรากลัวตายอย่างยิ่งจริง ๆ"

เล่าโป้ยดูออกว่าเป็นวาจาสัตย์จริง โชคดีที่ตั๋วแลกเงินของมันก็มิใช่ปลอม

กับคนที่ใกล้จะล้มละลาย เงินสิบหมื่นตำลึงย่อมมีประโยชน์อย่างยิ่ง

เล่าโป้ยคว้าตั๋วแลกเงินสิบหมื่นตำลึงนั้นไว้ คล้ายดั่งคนที่ใกล้จะจมน้ำตาย คว้าขอนไม้ที่ลอยมาข้างกายก็ปาน

ทุนในบ่อนควรยังมีอีกสักเจ็ดแปดหมื่นตำลึง

มันยืดอกเชิดหน้า ก้าวยาว ๆ มาที่เบื้องหน้าบ้อกี๋ แล้วส่งเสียงดัง ๆ

"เดิมพันก่อนเราใช้ท่าน พวกเรามาพนันกันอีกครั้ง"

พนันอีกครั้ง มันเป็นฝ่ายเสียอีก

มันชิงทอดก่อน ใคร่จะทอดเสือดาวออกมาเป็นอย่างยิ่ง แต่เสียดาย ลูกเต๋ามิอาจใช้ชุดที่ถ่วงไว้ และมันก็ตื่นเต้นเกินไป

ที่มันทอดไป เป็นหกสองลูก ห้าหนึ่งลูก

ห้าแต้มก็ไม่เล็กนัก

บ้อกี๋กลับคว้าลูกเต๋าทั้งสามลูกทอดลงไปโดยมิได้ตั้งใจ เป็นหกสามลูกอีกคราแล้ว ...เต๋ามิได้ถ่วง บ้อกี๋ก็มิได้ใช้ลวดลายฝีมือ

เดิมพันที่บ้อกี๋ทุ่มเทลงมาก็มิใช่แปลกปลอม ยังกล่าวอีก

"ครั้งนี้ท่านต้องใช้เรามาสามสิบสองหมื่นเจ็ดพันหกร้อยแปดสิบตำลึง"

หัวใจของเล่าโป้ยวาบหวิวราวร่วงลงไปในหุบเหวลึกล้ำ แต่เหงื่อกาฬกลับทะลักออกมาจนชุ่มโชก

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ท่านจะพนันอีก ก็ต้องใช้เดิมพันตานี้แก่เราก่อน"

หัวร่อแล้วกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"ท่านไม่พนันอีก ก็คล้ายต้องใช้เดิมพันตานี้แก่เราเช่นกัน"

เล่าโป้ยเช็ดเหงื่ออยู่ตลอดเวลา

คนที่ยิ่งไม่มีเงิน เหงื่อกลับยิ่งมาก ในเมื่อไม่มีเงินชดใช้ เหงื่อก็เช็ดไม่แห้งได้

ในที่สุด เล่าโป้ยกัดฟันตอบ

"เราไม่มีใช้"

บ้อกี๋คล้ายดั่งรู้สึกผิดคาดอย่างยิ่ง สวนคำไป

"กระทั่งเงินเพียงสามสิบกว่าหมื่นตำลึงก็ไม่มีใช้?"

"กระทั่งสามหมื่นเราก็ไม่มีใช้แล้ว"

"ทั้งที่รู้แน่ว่าไม่มีใช้ ไฉนยังจะพนันอีก?"

"เนื่องเพราะเราคิดจะฟื้นทุน"

เป็นวาจาที่สัตย์ซื่อจริงใจอยู่

คนที่เสียเงิน มีผู้ใดไม่คิดฟื้นทุน? คนที่คิดฟื้นทุน มีผู้ใดไม่เสียได้?

บ้อกี๋กล่าว

"ตอนนี้ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

"เราคิดไม่ออก"

"ท่านไฉนไม่ออกไปขอยืม"

"ยืมผู้ใด?"

"ยืมเฮียตี๋หรือมิตรสหายของท่านก่อน"

เล่าโป้ยพลันหัวร่อด้วยสีหน้าบิดเบี้ยวกว่าร่ำไห้

"คนที่ใกล้จะล้มละลาย ไหนเลยยังมีเฮียตี๋? ไหนเลยยังมีมิตรสหาย?"

นี่เป็นบทเรียนที่เจ็บช้ำ ที่มันประสบมากับตัวมันเอง มันความจริงไม่คิดจะบอกไปเลย

แต่เมื่อตอนนี้ยอมบอก เนื่องเพราะมันท้อแท้ทอดอาลัยแล้ว

ทุกผู้คนต่างเข้าใจผิด มันถึงคราอับจนสิ้นหนทางแน่นอนแล้ว มีแต่คนหนึ่งที่นอกเหนือจากนั้น

คนผู้นั้นพลันโพล่งขึ้น

"ท่านผิดแล้ว"

'ท่านผิดแล้ว' ผู้กล่าววาจานี้มีเสียงที่พิเศษ น้ำคำก็พิเศษอย่างยิ่ง

เสียงของมันแผ่วทุ้มแปร่งหู แม้นับว่าเป็นผู้ท่องเที่ยวมาทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน ยังฟังไม่ออกว่า เป็นสำเนียงของคนมณฑลใด?

น้ำคำของมันก็คล้ายดั่งมีอำนาจ อย่างที่ผู้คนไม่มีปัญญาบ่ายเบี่ยงปฏิเสธได้

หากมันว่าท่านผิดแล้ว ท่านก็ผิดจริง ๆ กระทั่งตัวท่านเองก็ต้องรู้สึกว่าตัวท่านผิดไป

ประการนี้ เฉกเช่นกับราศีที่สูงส่งภูมิฐาน เครื่องแต่งกายที่สวยงามสูงค่าของมัน

ก่อนนี้ มันต้องไม่เคยมาสถานที่นี้ ก่อนนี้ ต้องไม่มีคนเคยเห็นมันมาก่อน

เล่าโป้ยก็อดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ท่านว่าเราผิด?"

คนแปลกหน้าที่มาจากถิ่นอื่นกล่าว

"ท่านมิใช่ไม่มีมิตรสหาย ท่านอย่างน้อยยังมีสหายผู้หนึ่ง"

"ผู้ใดเป็นสหายของเรา?"

"เราเอง"

คนแปลกหน้าตอบแล้วเดินช้า ๆ เข้ามา ผู้คนทั้งสองฟากข้างพากันแยกออกไปเปิดทางให้แก่มันเองโดยมิต้องขอร้อง

มันเดินมาถึงหน้าบ้อกี๋ เพียงกล่าวประโยคเดียว

"เราใช้ท่านสามสิบสองหมื่นเจ็ดพันหกร้อยแปดสิบตำลึงแทนมัน"

กล่าววาจานั้นจบ ตั๋วแลกเงินก็ถูกวางอยู่บนโต๊ะ

มันกระทำเรื่องราวก็เป็นเช่นดั่งวาจามัน รวบรัดตัดความ ไม่พร่ำพิไรแม้สักน้อยนิด

เล่าโป้ยตะลึงลานไปแล้ว

คนแปลกหน้าที่มิเคยเห็นมาก่อน ถึงกับยอมมาคบหามัน ในยามที่มันอับจนสิ้นหนทาง และยังยินยอมช่วยเหลือมันด้วยจำนวนเงินที่มากมายมหาศาลอย่างง่ายดายเยี่ยงนี้

เล่าโป้ยมิใช่คนที่ตื้นตันง่าย แต่ตอนนี้พลันรู้สึกนัยน์ตาเปียกชุ่มลำคอก็ตีบตันเป็นครู่หนึ่งจึงต้องส่งเสียง

"พวกเราเป็นมิตรสหายกันจริง ๆ?"

คนแปลกหน้าจ้องมองดูมัน แล้วตอบช้า ๆ

"เมื่อปีก่อน เรามีสหายผู้หนึ่งมาเสียในบ่อนนี้จนเกลี้ยงเกลา ยังติดค้างหนี้สินท่าน แต่ท่านมิได้เคี่ยวเข็ญบังคับมัน ยังให้ค่าเดินทางแก่มันอีกด้วย"

มันยื่นมือไปกุมไหล่ของเล่าโป้ย แล้วกล่าวต่อ

"นับแต่วันนั้นมา ท่านก็เป็นสหายของเรา"

"นั่น...นั่นเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น"

"นั่นมิใช่เรื่องเล็กน้อย เนื่องเพราะคนผู้นั้นเป็นสหายของเรา"

เพียงกล่าวถึงคำ 'สหาย' กระแสเสียงของมันก็แปรเปลี่ยนเป็นเคารพเทิดทูนอย่างยิ่ง

มันมิเพียงเคารพความหมายของวาจาคำนี้เท่านั้น ยังได้เห็นวาจาคำนี้มีความสำคัญยิ่งกว่าทุกสรรพสิ่งอีกด้วย มันยกมือเล่าโป้ยขึ้นกุม แล้วกล่าวต่อ

"พวกเราไป"

"ไป? พวกเราไฉนต้องไป?"

"สถานที่นี้ทลายไปแล้ว ท่านก็สมควรยืดอกเชิดหน้าเดินทางไป มานะพยายามก่อร่างสร้างตัวใหม่"

เล่าโป้ยยืดอกเชิดหน้าจริง ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ใช่! พวกเราไป"

"รอก่อน"

บ้อกี๋พลันเอ่ยขึ้น สายตาที่คล้ายประกายอาวุธของคนแปลกหน้าเบือนขวับมาที่บ้อกี๋ แล้วส่งเสียงเย็นชา

"ท่านยังจะพนัน?"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงยังต้องการเล่นพนันอยู่จริง เนื่องเพราะมีแต่เล่นการพนันจึงสามารถบันดาลให้คนบ้านช่องพินาศ อนาคตย่อยยับ ไม่อาจเชิดหน้าดูผู้คนได้ชั่วชีวิต"

บ้อกี๋พอหัวร่อ แผลเป็นบนใบหน้าก็คล้ายกลายเป็นรอยยิ้มที่อำมหิตเลือดเย็นอย่างยิ่ง เป็นใบหน้าโหดเหี้ยมดุร้ายมิน่าคบหาเลย

บ้อกี๋กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ความจริงข้าพเจ้าตกลงใจ ต้องพนันให้มันบ้านช่องพินาศผู้คนวอดวาย จึงยอมยุติ"

คนแปลกหน้ามิได้ถามสาเหตุ เพราะทราบบ้อกี๋ต้องอธิบาย

บ้อกี๋อธิบายต่อไปจริง ๆ

"เนื่องเพราะเมื่อปีก่อน มีผู้หนึ่งแทบมาตายกับมือมัน พอดีคนผู้นั้นก็เป็นสหายของข้าพเจ้า"

หยุดเล็กน้อยกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"มันเคยช่วยเหลือสหายของท่าน ดังนั้น ท่านช่วยเหลือมัน แต่มันเคยต้องการหมายชีวิตสหายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ย่อมคิดหมายชีวิตมันเช่นกัน"

ใช้ฟันต่อฟัน เลือดต่อเลือด

การแก้มือเยี่ยงนี้ แม้ป่าเถื่อนและอำมหิต แต่ความแค้นของชนชาวนักเลงมีแต่ใช้วิธีนี้ไปคลี่คลายกันเท่านั้น

คนแปลกหน้าอึ้งไปเนิ่นนาน จึงได้ถาม

"ตอนนี้ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

บ้อกี๋ประสานสายตากับมันเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นมิตรสหายที่ดี คนที่สามารถคบมิตรสหายเช่นดั่งท่านได้ จะมากจะน้อยย่อมมีที่น่ารักอยู่บ้าง ดังนั้น..."

บ้อกี๋ยื่นมือช้า ๆ ผลักตั๋วแลกเงินที่เบื้องหน้าออกไป แล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าให้ท่านนำของเหล่านี้ไปด้วย"

กล่าววาจานั้นจบคำ บ้อกี๋ก็เดินออกไปทันที กระทั่งศีรษะยังมิเบือนกลับมาเลย

ต่างหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม

อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส แสงอาทิตย์เจิดจ้า ลมเย็นเฉื่อยฉิว

บ้อกี๋สูดลมหายใจลึก ๆ รู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง เป็นความปลอดโปร่งแจ่มใสที่มิเคยมีมาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

บ้อกี๋เป็นคนมีหลักการเสมอมา

มันมิเคยเคี่ยวเข็ญบังคับผู้อื่น และไม่ต้องการให้ผู้อื่นมาเคี่ยวเข็ญบังคับ มิชมชอบติดค้างผู้อื่น และไม่ชมชอบให้ผู้อื่นติดค้างมัน

นี่ก็คือหลักการของมัน

คล้ายดั่งคนมีหลักการจำนวนมากหลาย เมื่อสะสางหนี้สินสำเร็จไปรายหนึ่ง มักรู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใสเป็นพิเศษ

อย่าว่าแต่ได้ทดสอบวิชากระบี่ของตัวเองแล้ว กระทั่งตัวเองก็รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง

นี่เป็นตรอกเปลี่ยวที่ไม่มีผู้คนสัญจร ตอนไปใกล้ถึงปากตรอก ได้ยินบนสันหลังคาที่ด้านข้าง มีเสียงชายเสื้อปะทะลมแว่วมา เบาอย่างยิ่งและเร็วอย่างยิ่ง แสดงว่าเป็นคนมีวิชาตัวเบาไม่เลวเลย

รอจนเมื่อถึงปากตรอก ผู้นั้นก็ได้ยืนรอบ้อกี๋อยู่ที่ใต้ต้นแป๊ะทางภายนอก ถึงกับเป็นโกวเนี้ยที่ตอนไม่หัวร่อยังมีลักยิ้มทั้งสองฟากแก้ม

ตอนนี้ นางกำลังแย้มยิ้มอยู่

มือหนึ่งเท้าเอว มือหนึ่งถือแส้ม้าสีดำ ยิ้มแย้มให้แก่บ้อกี๋ตลอดเวลา

บ้อกี๋มิได้ยิ้ม และมิได้มองนาง คล้ายดั่งมิได้เห็นที่เบื้องหน้ามีคนเช่นนี้อยู่เลยก็ปาน เดินเฉียดผ่านเบื้องหน้านางไปอย่างเฉยเมย

ความยุ่งยากของบ้อกี๋มีมากอย่างยิ่งอยู่แล้ว ไม่ปรารถนาจะตอแยความยุ่งยากอีกเลยจริง ๆ

ความยุ่งยาก ปกติมักมาพร้อมกับสตรี โดยเฉพาะสตรีที่สวยสะคราญ

โดยเฉพาะสตรีงามสะคราญที่ปลอมกายเป็นบุรุษ

และโดยเฉพาะสตรีที่ปลอมกายเป็นบุรุษ ซึ่งผู้อื่นมองปราดเดียวก็สังเกตได้อย่างแน่ชัด แต่ตัวนางกลับพานเข้าใจ ผู้อื่นไม่สามารถสังเกตออกได้

หากแม้นสตรีเยี่ยงนั้นมีแส้ม้าอยู่ในมืออีกสายหนึ่ง อย่างนั้น เพียงท่านเห็นนางวิธีประเสริฐสุดคือ เตลิดหนี จึงเป็นโชคดี

บ้อกี๋เลือกวิธีดีที่สุด แต่เสียดาย วิธีดีที่สุดบางครั้งก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์เลย

บ้อกี๋เพิ่งไปไม่กี่ก้าว พลันมีเงาร่างคนวูบมา ปรากฏเป็นโกวเนี้ยนางนั้นยืนขวางอยู่ที่เบื้องหน้าอีก บ้อกี๋เพียงเดินสองก้าวก็ต้องชนใส่จมูกของนางแน่นอน

บ้อกี๋จึงจำต้องหยุดไว้

โกวเนี้ยที่ปลอมกายเป็นบุรุษ ใช้ตากลมโตแวววาวของนางเบิ่งจ้องบ้อกี๋แน่วนิ่งแล้วพลันถาม

"ข้าพเจ้าใช่คนหายตัวไม่เห็นเงาร่างหรือไม่?"

นางย่อมไม่ใช่ บ้อกี๋จึงสั่นศีรษะ นางถามอีก

"ท่านใช่คนตาบอดหรือไม่?"

บ้อกี๋ย่อมมิใช่คนตาบอด

ตากลมใหญ่ของโกวเนี้ยนางนั้น ยังคงจ้องมองบ้อกี๋แล้วถาม

"แล้วไฉนท่านไม่มองข้าพเจ้า?"

ในที่สุด บ้อกี๋จำต้องเอ่ยปาก

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

เป็นเหตุผลที่ประเสริฐเลิศสุดแล้ว มิว่าผู้ใดเมื่อถูกเหน็บแนมเช่นนั้น ต่างสมควรสะบัดหน้าไป

แต่โกวเนี้ยนางนั้นกลับนอกเหนือกฎนี้ นางกลับหัวร่อกล่าว

"มิรู้จักจะเป็นไร? ผู้ใดก็มิใช่พอเกิดมารู้จักกันทันที ท่านมิต้องกระดากข้าพเจ้าต้องไม่ตำหนิท่านแน่"

บ้อกี๋มีแต่หุบปากไว้ พลันพบเห็น แม้นับว่ามีเหตุผลยิ่งใหญ่เทียมฟ้า เมื่ออยู่

ต่อหน้าโกวเนี้ยนางนี้ ก็ไม่มีปัญญากล่าวได้ชัดเจนเลย

โกวเนี้ยใช้ปลายแส้ม้าชี้จมูกตัวเองพลางกล่าว

"เราแซ่เลี้ยงนามเจ็กเน้ย ความหมายคือบัวดอกหนึ่ง"

นางหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากท่านเข้าใจว่าเป็นนามของสตรี ท่านก็ผิดแล้ว เมื่อกาลกระโน้น วงพวกนักเลงมีผู้กล้าหาญที่ชื่อเสียงเกรียงไกรอย่างยิ่ง เรียกว่าเจ็กต่อเน้ยฮวย (บัวดอกหนึ่ง) เล้าเต็กไถ่"

บ้อกี๋เม้มปากไว้

เลี้ยงเจ็กเน้ยโกวเนี้ยรอเป็นครึ่งวัน อดมิได้ต้องถาม

"ข้าพเจ้าบอกจบความแล้ว ท่านไฉนยังไม่กล่าววาจา?"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดจะกล่าวสามคำ"

"สามคำใด?"

"พบกันใหม่"

ความหมายของพบกันใหม่ ปกติเป็นมักไม่พบกัน

แต่บ้อกี๋หาคาดคิดไม่ มันถึงกับได้พบโกวเนี้ยนางนั้นอีก

โกวเนี้ยนางนั้นแม้มิใคร่เข้าใจเหตุผลนัก แต่วิชาตัวเบาต้องเป็นอันดับหนึ่งแน่นอน

บ้อกี๋เพียงหันกาย นางก็ได้รอคอยอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว ปั้นหน้าเครียดกล่าว

"นี่เป็นความหมายใดของท่าน?"

นางแม้ปั้นหน้าเครียด แต่ลักยิ้มทั้งสองแก้มยังคงลึกอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ต้องไม่มองลักยิ้มนางเด็ดขาด พลอยปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความหมายกระไรทั้งสิ้น เพียงคิดจะรีบเร่งอำลาไป"

"บัดนี้เราได้พบกันใหม่ดั่งที่ท่านบอกแล้ว ยังมีที่ใดไม่ประเสริฐ?"

บ้อกี๋งุนงงจนตะลึงลาน คาดคิดมิถึง ในโลกจะมีคนเช่นนี้อยู่จริง ๆ เลี้ยงเจ็กเน้ยกล่าวอีก

"ในเมื่อตอนนี้พวกเราพบกันใหม่ ก็นับว่ารู้จักกันแล้ว ท่านสมควรบอกกับข้าพเจ้า ท่านแซ่ไร? วิชากระบี่ฝึกจากที่ใด?"

ที่แท้นางมิใช่ไม่ถือเหตุผลจริง ๆ และมิใช่มีหน้าหนาจริง นางเพียงแต่ใคร่จะถามวิชากระบี่และความเป็นมาเท่านั้น

บ้อกี๋ก็ย่อมมิใช่ตะลึงลานไปจริง มันคล้ายกำลังใคร่ครวญ

ใคร่ครวญเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งจึงตอบ

"ข้าพเจ้าก็ใคร่จะบอกกับท่านอย่างยิ่ง เสียดายที่ข้าพเจ้ายังกลัว"

"กลัวอะไร?"

"กลัวภรรยา กลัวภรรยาของข้าพเจ้า"

"คิก คิก ที่กลัวภรรยามิเพียงมีท่านคนเดียว ท่านบอกมาให้เต็มที่ ข้าพเจ้าไม่หัวร่อท่าน"

"ท่านไม่หัวร่อ ข้าพเจ้ายิ่งไม่อาจบอก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าอยู่ในโอวาทของภรรยาเสมอมา นางสั่งให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ทำเยี่ยงนั้น นางห้ามข้าพเจ้าเยี่ยงไร ข้าพเจ้าต้องไม่ไปกระทำเยี่ยงนั้นเด็ดขาด"

บ้อกี่มิเพียงพลันเปลี่ยนเป็นมีวาจามากมายเท่านั้น ยังกล่าวสับสนปนเปจนวุ่นวายยิ่งด้วย แต่เลี้ยงเจ็กเน้ยยังคงถาม

"หรือนางห้ามท่านไม่ให้กล่าววาจา?"

"นางอนุญาตให้ข้าพเจ้ากล่าว แต่นางห้ามข้าพเจ้าคบหากับคนที่ไม่หญิงไม่ชาย หญิงที่แต่งกายเป็นชายในถนนหนทาง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยไม่หัวร่อแล้ว ใบหน้าแดงฉานด้วยโทสะ พลันกระโดดขึ้น แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่บอก หรือข้าพเจ้าจะดูไม่ออก?"

นางกระโดดสูงถึงเจ็ดแปดเชียะ วาจายังมิทันจบความ พลันสะบัดแส้โบยลงมาจากอากาศควับหนึ่ง

นางแม้มีรอยยิ้มที่หวานหยาดเยิ้ม แต่ลงมืออำมหิตเป็นอย่างยิ่ง

หากเป็นเมื่อปีก่อน บ้อกี่นับว่าสามารถหลบแส้นี้พ้น ก็ไม่สามารถจะหลบแส้ที่สองพ้น

นางโบยแส้ตามลงมาทีละควับ ด้วยฝีมือที่ทั้งว่องไวทั้งดุดัน หากเป็นเมื่อปีก่อน บ้อกี่อาจจะถูกโบยไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดสิบแส้แล้ว

โชคดีที่ตอนนี้มิใช่เป็นปีก่อน

แส้ของนางรวดเร็ว บ้อกี่ยิ่งหลบรวดเร็วกว่า แส้ที่คล้ายอสรพิษอันแคล่วคล่องกระทั่งชายเสื้อของบ้อกี่ก็ไม่มีทางสัมผัสถูก

บ้อกี่เพียงหลบไม่ตีโต้

นางต้องการสังเกตความเป็นมาของวิชากระบี่บ้อกี่ บ้อกี่ก็คิดจะดูแนวทาง

วิชาบู๊ของนางเช่นกัน

แต่เสียดายที่บ้อกี๋ดูไม่ออก

วิชาฝีมือของโกวเนี้ยนางนี้ ถึงกับสับสนเป็นอย่างยิ่ง

อาจบางทีเนื่องเพราะนางฝึกสับสนเกินไป ดังนั้น พลังฝีมือยากยิ่งจะเข้มแข็งสมบูรณ์ บ้อกี๋ฟังเสียงหายใจของนางเริ่มถี่เร็วขึ้นทุกขณะ ใบหน้าก็เริ่มซีดขาว จึงพลันหยุดไว้ไม่เคลื่อนไหว

บ้อกี๋ย่อมไม่มีเจตนาฉวยโอกาสนี้ไปพิชิตเอาชัยนาง

บ้อกี๋เพียงคิดรีบเร่งหลบหน้าไปเท่านั้น แต่ยังมิทันจากไป เนื่องเพราะโกวเนี้ยนางนั้นพลันทิ้งแส้ม้า ยกสองมือขึ้นกุมทรวงอก หอบหายใจถี่เร็วกว่าเดิม ใบหน้ายิ่งนานยิ่งน่ากลัว คล้ายดั่งบาดเจ็บสาหัสก็ปาน

แต่บ้อกี๋เองก็ทราบ มันมิได้กระทบแม้แต่ปลายนิ้วของนาง

เลี้ยงเจ็กเน้ยถลึงจ้องบ้อกี๋แน่วนิ่ง คล้ายคิดจะกล่าวกระไร แต่ไม่อาจเปล่งเสียงสักครึ่งคำ พลันล้มฮวบลงไปนอนแน่นิ่งกับพื้น

บ้อกี๋ตะลึงลานไปแล้ว

บ้อกี๋มิใช่เป็นคนขี้ระแวง แต่มิอาจไม่ระมัดระวังเป็นพิเศษได้

...โกวเนี้ยนางนี้ใช่กำลังมารยาหรือไม่?

บ้อกี๋ไม่คิดจะหลงกลนาง แต่ก็รู้สึก หากสะบัดหน้าไปเยี่ยงนี้ ออกจะมิถูกมิควรมากอยู่

...หากนางมิใช่มารยา ไฉนพลันกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้?

มันกระทั่งปลายนิ้วของนางยังมิเคยสัมผัส แม้นับว่านางมีโรคเก่ากำเริบขึ้นก็ไม่ถึงกับสาหัสปานนี้

อย่าว่าแต่นางเมื่อครู่ดูแล้วมีความกระปรี้กระเปร่าเข้มแข็งอย่างยิ่ง ดุจกับเป็นผลไม้พิษที่เพิ่งปลิดลงมา ทั้งสดทั้งแดง ทั้งมีหนามอยู่เต็ม

บ้อกี๋เตรียมจะไปแล้ว

บ้อกี๋กลัวเมื่อก้มลงไปตรวจดูอาการนาง กลับถูกนางตบใส่หน้าเสียฉาดใหญ่

บ้อกี๋ไปไกลอย่างยิ่งแล้ว นางยังนอนอยู่ที่นั้นมิเคลื่อนไหว

สามารถสุขุมรอบคอบ แม้เป็นที่ประเสริฐอยู่ก็จริง แต่เมื่อเห็นการตายตำตาไม่ช่วย บ้อกี๋กลับกระทำไม่ได้

...แม้นับว่าหลงกล จะดีชั่วก็หลงกลสักครั้งเถิด

บ้อกี๋รีบเดินกลับไปทันที มีฝีเท้าเร็วกว่าตอนไปมากหลายนัก

บ้อกี๋ก้มตัวลงก่อน ฟังเสียงลมหายใจของนาง

ลมหายใจแผ่วเบาอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ยื่นมือไปลูบคลำหน้าผากนาง

หน้าผากเย็นเฉียบดั่งน้ำแข็ง

บ้อกี๋รีบคว้ามือนางขึ้น

มือเย็นเฉียบ ปลายนิ้วยิ่งเย็นกว่า ชีพจรเต้นแผ่วเบาจนแทบไม่รู้สึก

บ้อกี๋กระวนกระวายแล้ว

...มิทราบหัวใจนางยังเต้นหรือไม่?

ได้คิดถึงประการนี้ บ้อกี๋เป็นลงมือตรวจให้ชัดเจนทันที โดยมิได้กริ่งเกรงมากหลายอย่างไร เนื่องเพราะในใจไม่มีอคติคิดร้ายเหลืออยู่

พริบตาที่มือใกล้จะไปถึงทรวงอกนาง บ้อกี๋ก็ได้ยืนยันเรื่องราวสองประการ

...หัวใจนางยังเต้นอยู่

...นางเป็นสตรี สตรีเป็น ๆ

แต่สตรีเป็น ๆ ที่เมื่อครู่ยังสดชื่นคล้ายผลไม้พิษถูกปลิดลงจากกิ่งก้าน ตอนนี้กลับกลายเป็นคล้ายเม็ดในผลไม้ ที่ตากแดดตากลมจนแข็ง

บ้อกี๋สมควรทำอย่างไร?

ย่อมสมควรส่งนางกลับไป แต่เสียดายที่ไม่ทราบนางอยู่ที่ใด?

บ้อกี๋ย่อมไม่อาจพานางกลับที่พักของมัน

บ้อกี๋พักอยู่ในโรงเตี๊ยมมาสองวันแล้ว การอุ้มสตรีที่ร่อแร่ปางตายกลับโรงเตี๊ยมออกจะไม่เหมาะสมอย่างยิ่งอยู่

หากทิ้งนางไว้ที่นี่ไม่นำพา นั่นย่อมมิเหมาะสมมากกว่า

บ้อกี๋ถอนใจยาว อุ้มนางขึ้นจากพื้น เตรียมจะพาไปหาหมอตรวจอาการของนางก่อน

ในตอนนั้น ถึงกับมีรถม้าเปล่าคันหนึ่งปรากฏออกมา

เมื่อเห็นรถม้าคันนั้น บ้อกี๋คล้ายเป็นคนที่ใกล้จมน้ำตาย พลันพบเห็นเรือลอยมาใกล้กายก็ปาน

บ้อกี๋ทะยานเข้าขวางรถม้าด้วยความลิงโลดยินดี พลางร้อง

"ท่านทราบ ละแวกใกล้เคียงมีหมอรักษาโรคอยู่หรือไม่?"

สารถีที่เป็นชายชราชอมซ่อหัวร่อตอบ

"ท่านหาตัวเรา นับว่าหาถูกคนแล้ว"

สารถีชราดูไปคล้ายแก่ชราจนไม่มีเรี่ยวแรง แต่รถม้าประทุนสีดำกลับห้อรวดเร็วดั่งเหินบิน

โกวเนี้ยที่คล้ายผลไม้พิษ ยังคงคล้ายเป็นเม็ดในผลไม้ที่แข็งแกร่ง ทั้งแห้งทั้งเย็นไม่มีกลิ่นอายเป็น ๆ เลยสักน้อยนิด

บ้อกี๋พลันได้คิด มันความจริงสมควรพานางไปหาเกียวอุ้ง

ไต้ฮวงตึ้งก็มีสาขาในที่นี้ เกียวอุ้งคือหัวหน้าสาขาที่นี่ ตัวมันก็คล้ายดั่งนามของมัน หนักแน่นมั่นคงอย่างยิ่ง นับเป็นบุคคลเหมาะต่อการสะสางเรื่องราวสำคัญอย่างยิ่ง

แต่ภายหลังเมื่อใคร่ครวญแล้ว หากแม้นเกียวอุ้งพลอยเข้าใจผิด คิดว่ามันมีความสัมพันธ์ใดกับโกวเนี้ยนางนี้ ไยมิใช่ยิ่งยุ่งยากกว่าเดิม

ผู้ใดเมื่อพบพานเรื่องเช่นนี้ ดูท่ามีแต่ต้องยอมรับว่าเคราะห์ร้ายเท่านั้น

บ้อกี๋เพิ่งลอบถอนหายใจยาว รถม้าก็ได้หยุดลง หยุดอยู่ริมคุ้งน้ำที่เปลี่ยวร้างอย่างยิ่ง มิเพียงไม่เห็นหมอรักษาโรคเท่านั้น กระทั่งเงาร่างคนยังไม่มีให้อีกด้วย

หรือสารถีเฒ่าผู้นี้ก็เป็นโจรมือดีที่ปลอมตัวมา?

แลเห็นมันสะบัดแส้ม้าในมือดังควับเควี้ยว แล้วตวาดก้อง

"พาแพะอ้วนมาสองตัว หนึ่งผู้หนึ่งเมีย หนึ่งตายหนึ่งเป็น"

มีเสียงตอบมาจากในคุ้งน้ำทันที

"ได้รับแล้ว"

ในพงอ้อหนาทึบ พลันมีเรือเรียวเล็กลำหนึ่งปรากฏมา

ชาวประมงที่ใส่เสื้อฟางผู้หนึ่ง มือถือถ่อยาวจี้เบา ๆ เรือก็พุ่งตรงเข้ามาโดยเร็ว

ปีกหมวกไม้ไผ่ของมันหลุบต่ำอย่างยิ่ง บ้อกี๋ไม่อาจเห็นใบหน้ามัน

บ้อกี๋ก็ไม่รู้จักชาวประมงผู้นี้

บ้อกี๋ถึงกับมิได้ถามสารถีชรา ที่มันต้องการหาเป็นหมอรักษาโรค ไฉนพามาหาชาวประมงถึงที่นี้?

บ้อกี๋มิได้ถามชาวประมงเป็นผู้ใด? ชาวประมงเพียงกล่าวคำเดียว

"ขึ้นเรือมา"

บ้อกี๋ก็อุ้มโกวเนี้ยนางนั้นกระโดดขึ้นไปบนเรือลำน้อยจริง ๆ

คนที่เมื่อครู่ยังสุขุมรอบคอบทุกเรื่องราว ตอนนี้ไฉนพลันกลายเป็นชะล่าใจ

ไปได้?

ถ่อยาวในมือชาวประมงจี้เบา ๆ อีกครั้ง เรือลำน้อยก็ได้ลอยห่างออกจากฝั่ง

สารถีชราก็ลงแส้บังคับม้าให้ห้อกลับไป ปากยังคงส่งเสียงตวาดดัง ๆ

"นำแพะอ้วนมาให้แล้ว สุราเก่าเก็บเมื่อใดจะนำมา?"

ชาวประมงส่งเสียงตอบดัง ๆ

"สุราเก่าเก็บสี่ไห วันพรุ่งจะส่งไปให้แต่เช้า ไม่ขาดแม้สักไหหนึ่ง"

รถม้าห้อไปรวดเร็วอย่างยิ่ง

ชั่วพริบตาก็หายลับในฝุ่นละออง เรือน้อยก็ได้ลอยถึงกลางลำน้ำ

บ้อกี๋เพิ่งวางโกวเนี้ยใหญ่ลงในเรือ ประมงเฒ่าก็ได้วางถ่อ เดินเข้ามา

เรือวนอยู่กลางน้ำ แต่ชาวประมงมิได้สนใจ จ้องมองบ้อกี๋แล้วแค่นหัวร่อเบา ๆ พลันถามขึ้น

"ท่านว่ายน้ำเป็นหรือไม่?"

"เป็นเล็กน้อย"

"เป็นเล็กน้อยหมายความว่าอย่างไร?"

"ความหมายของเป็นเล็กน้อยคือ หากข้าพเจ้าแม้ตกลงไปในน้ำ ยังคงไม่จมลงได้ แต่หากมีคนฉุดเท้าข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าคิดจะไม่จมลงก็ไม่ได้"

"นึกมิถึง ท่านกลับเป็นคนซื่ออย่างยิ่งอยู่"

"ข้าพเจ้าความจริงก็ใช่"

"แต่มีบางครั้ง คนซื่อไม่สมควรกล่าววาจาสัตย์ซื่อ"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะกล่าววาจาสัตย์ซื่อ ก็ต้องเสียทรัพย์สิน"

"อยู่ดี ๆ ไฉนเสียทรัพย์ได้?"

"เฮอะ อย่ามารยาเป็นงมงายไปเลย เราถามท่าน ท่านต้องการเงินหรือต้องการชีวิต?"

"ข้าพเจ้าต้องการทั้งสอง"

"ท่านไม่กลัวเราจัดการท่านลงไปในน้ำก่อน แล้วค่อยฉุดเท้าของท่าน?"

"ข้าพเจ้ากลัว"

"อย่างนั้น จงมอบเงินของท่านออกมาแต่โดยดี เราทราบ วันนี้ท่านไปขูดที่บ่อนเล่าโป้ยมาไม่น้อย"

บ้อกี๋ถอนใจ ฝืนยิ้มกล่าว

"ที่แท้ท่านจ้องจัดการข้าพเจ้าอยู่แต่แรกแล้ว"

"ท่านจะล้วงออกมามอบให้หรือไม่?"

"ไม่ให้"

"คิดหาที่ตาย?"

"ไม่คิด"

ชาวประมงคล้ายดั่งมีความประหลาดใจไม่น้อย ต้องถามอีก

"แล้วท่านคิดอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดให้ท่านนำสุราเก่าเก็บทั้งสี่ไหออกมา เชิญข้าพเจ้าดื่มให้สมใจสักมื้อ"

ชาวประมงตะลึงลานทันที

นี่จึงเรียกว่า หัวขโมยเผชิญกับโจรจริง ๆ

ชาวประมงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านเป็นคนมีประสาทมิใคร่ปกติหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไม่มีโรคประสาทแม้แต่น้อย"

"แล้วถือดีอย่างไรแน่ใจว่า เราจะมิเพียงไม่ต้องการเงินของท่าน ยังจะเชิญท่านดื่มสุรา?"

บ้อกี๋หัวร่อถาม

"ท่านอาศัยเค้ามูลใดมาถือข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลา?"

"ผู้ใดว่าท่านเป็นคนโง่เขลา?"

"หากข้าพเจ้ามิใช่คนโง่เขลา ไฉนจึงกระโดดขึ้นมาในเรือท่านโดยง่ายดาย?"

ชาวประมงงุนงงวูบจึงถามอีก

"หรือท่านจำเราได้แต่แรกแล้ว?"

"แน่นอน"

"เราเป็นผู้ใด?"

"ก็คือผีพนันเคราะห์ร้าย ที่เสียไปทั่วแผ่นดินโดยไม่มีผู้ใดทัดเทียมได้"

ชาวประมงตะลึงลาน บ้อกี๋ตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง ในขณะที่หัวร่อด้วยความลิงโลดยินดีถึงที่สุดนั้น พลันมีเสียงฉาดดังสดใส

เสียงนี้ดังจากใบหน้าบ้อกี๋เอง เพราะถูกมือที่ทั้งขาวทั้งนุ่มทั้งหอม ตบใส่ฉาดใหญ่

บ้อกี๋ตะลึงลานเช่นกัน

แต่เลี้ยงโกวเนี้ยนางนั้นถึงกับฉวยโอกาสที่พวกมันมิทันสนใจผุดลุกขึ้น กำลังใช้

ตากลมโตทั้งคู่ถลึงจ้องบ้อกี๋ แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านถือดีอย่างไร ทั้งลูบคลำทั้งอุ้มข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ตบท่านจะตบผู้ใด?"

บ้อกี๋มิได้โต้เถียง

นางเองสมควรทราบ ที่มันลูบคลำนาง เพียงเนื่องเพราะต้องการช่วยนาง

กับสตรีที่ไม่ถือเหตุผล ยังมีเหตุผลใดไปถกด้วยได้?

ชาวประมงยังสะสางไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใดกันแน่? พลันได้ยินเสียงฉาดดังขึ้นอีกครั้ง

แต่เสียงครั้งนี้ มิใช่เกิดจากใบหน้าบ้อกี๋ แต่เป็นดังจากใบหน้าโกวเนี้ย

นางก็ถูกตบหน้าไปฉาดใหญ่!

นางพลอยถูกตบจนตะลึงลานไปบ้าง เพ่งมองบ้อกี๋ด้วยความตระหนก แล้วโพล่งขึ้น

"ท่าน...กล้าตบคน?"

"ท่านกล้าตบ ข้าพเจ้าไฉนไม่กล้า?"

"ข้าพเจ้าตบท่านได้ ท่านไม่อาจตบข้าพเจ้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ...ท่านรู้แน่ชัดแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นสตรี"

"สตรีมิใช่คนหรือไร?"

"ย่อมใช่"

"อย่างนั้น ในเมื่อสตรีตบบุรุษได้ บุรุษก็ตบสตรีได้เช่นกัน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยทั้งเดือดดาลทั้งกระวนกระวาย แต่พานโต้เถียงสู้ผู้อื่นไม่ได้

สตรีเมื่อโต้เถียงสู้ผู้อื่นไม่ได้ ปกติมักจะใช้อีกวิธีหนึ่ง...เง้างอนอาละวาด

นางพลันกระโดดขึ้น แค่นเสียงด้วยความแค้น

"ท่านลูบคลำข้าพเจ้า อุ้มข้าพเจ้า ยังตบข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าไม่คิดมีชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าตายให้ท่านดู"

นางพลันกระโดดโครมลงไปในน้ำทันที

น้ำไหลเชี่ยวอย่างยิ่ง เมื่อนางกระโดดลงไปแล้ว ก็มิได้โผล่ขึ้นมาอีกเลย

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"น้ำที่นี้ลึกหรือไม่?"

ชาวประมงตอบ

"ไม่นับว่าลึกนัก เพียงแต่จะให้โกวเนี้ยเยี่ยงนั้นจมตายสักหลายคน ยังไม่เป็น

ปัญหาใด"

"เฮอะ มิใช่เป็นข้าพเจ้าผลักนาง นางจะเป็นจะตายเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

"มิได้เกี่ยวข้อง มิได้เกี่ยวข้องแม้สักน้อยนิด"

"อย่าว่าแต่สตรีที่ไม่ถือเหตุผลดั่งนาง ตายไปกลับประเสริฐกว่า"

"ถูกต้อง ถูกที่สุด และวิเศษที่สุดแล้ว"

วาจาของชาวประมงมิทันขาดคำ บ้อกี่ก็กระโดดโครมลงไปในน้ำบ้าง น้ำใสอย่างยิ่ง และมิใคร่เย็นนัก

ในอากาศเช่นนี้ สามารถว่ายน้ำอยู่ในลำน้ำเล็ก ๆ เช่นนี้ ก็เป็นเรื่องที่สนุกสนานอย่างยิ่งอยู่

แต่เสียดายบ้อกี่ไม่สนุกแม้สักน้อยนิด

บ้อกี่พอกระโดดลงไป ก็รู้สึกมีคนฉุดข้อเท้าของมัน ชั่วขณะนั้น มันต้องดื่มน้ำลงไปหลายอึก

ลำน้ำแม้จะทั้งใสทั้งเย็น แต่การดื่มเยี่ยงนี้ยังคงมิใคร่น่าทนทานอยู่

โดยเฉพาะปากดื่มลงไปแต่ทะลักออกมาจากจมูก เป็นรสชาติที่ยิ่งร้ายกาจเหลือประมาณ

กระทั่งบ้อกี่เองก็มิทราบ ดื่มน้ำไปมากน้อยเท่าใด มีมากน้อยเท่าใดที่เข้าไปในท้อง มีมากน้อยเท่าใดที่ออกทางจมูก

จนบัดนี้บ้อกี่จึงทราบ มิว่าคนที่หนักแน่นเยือกเย็นสักปานใด พอตกลงไปในน้ำ ถูกน้ำกรอกเข้าปากตลอดเวลา ก็จะกลายเป็นเซื่องซึมมึนงงจนมิทราบทิศทางใดคือเหนือคือใต้

ด้วยความลำบากยากเข็ญ บ้อกี่ตะกุยถูกของสิ่งหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นไม้ไผ่ลำยาว จึงนับว่าพอโผล่ศีรษะขึ้นมาเหนือน้ำได้

แต่โกวเนี้ยนางนั้นกลับไปยืนอยู่บนฝั่งแล้ว มันคล้ายยังได้ยินนางกำลังหัวร่อกำลังด่า

"อยู่บนพื้นเราสู้ท่านไม่ได้ มีแต่อยู่ในน้ำจึงให้บทเรียนแก่ท่านเล็กน้อย ดูท่านภายหน้ายังกล้าเที่ยวตบตีสตรีอีกหรือไม่?"

รอจนบ้อกี่ได้สติแจ่มใสคืนมา โกวเนี้ยนางนั้นก็หายลับไปแล้ว แต่ชาวประมงผู้นั้นกลับหัวร่อให้อยู่ตลอดเวลา พลางกล่าว

"ที่แท้ท่านก็เป็นปิศาจเคราะห์ร้ายเช่นกัน หากเราเป็นผีพนันเคราะห์ร้าย ท่านก็เป็นผีราคะเคราะห์ร้าย ดูท่าทีท่านยังเคราะห์ร้ายกว่าเรามากนัก"

ผีพนันที่เคราะห์ร้ายตลอดกาลผู้นี้ ย่อมเป็นฮึงง้วนเจ็กกวงนั่นเอง

บ้อกี๋ยอมรับว่าเคราะห์ร้าย (ซวย)

แต่บ้อกี๋ไม่มีโทสะดาลเดือด

ความจริงชีวิตคนเราเป็นเช่นนี้อยู่ บางครั้งเคราะห์ร้าย บางครั้งมีโชคดี

ตอนมีโชคดี มันมิเคยลิงโลดยินดีเกินไป ตอนเคราะห์ร้าย ก็ไม่เดือดดาลคลั่งแค้นโดยเด็ดขาด

ฮึงง้วนเจ็กกวงหัวร่อคิกคิกใส่หน้าตลอดเวลา แล้วกล่าวขึ้น

"เคราะห์ของคนเรา ปกติมักเป็นการหามาด้วยตนเอง"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่"

"ผู้อื่นเป็นโกวเนี้ยใหญ่ หรือยังมีการมาหาท่านโดยไร้ต้นสายปลายเหตุได้?"

ความจริงเป็นเช่นนี้จริง ๆ โกวเนี้ยนางนั้นพาลมาหาตัวเตี้ยบ้อกี๋ โดยไม่มีต้นสายปลายเหตุเลย

แต่บ้อกี๋ไม่คิดจะถกปัญหานี้สืบไป จึงเปลี่ยนเรื่อง

"ท่านไฉนไม่ถามข้าพเจ้า ไฉนจึงจำท่านได้?"

"จริงทีเดียว เรากำลังต้องการถามอยู่"

มันถอดกุยเล้ยที่สวมจนหลุบต่ำอย่างยิ่งออกมา จนบัดนี้บ้อกี๋จึงเห็น ใบหน้าของมันเปลี่ยนแปรจากเดิมโดยสิ้นเชิง เปลี่ยนเป็นเลือดเย็นชาด้าน

บ้อกี๋กล่าว

"สารรูปนี้ของท่าน ดูแล้วมิใคร่เจริญตาเท่าใด มิสู้ยังคงสวมกุยเล้ยไว้ประเสริฐกว่า"

"ฮา...แต่สารรูปครานี้ของเรา ยังมีราคากว่าเค้าเดิมมากหลายนัก"

"อ้อ?"

"หรือท่านดูไม่ออก เราสวมหน้ากากหนังมนุษย์อยู่?"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"นี่น่ากลัวเป็นหน้ากากแพงที่สุดของแผ่นดินแล้ว ฟังว่า ยังคงเป็นหน้ากากที่สร้างจากมือของชิกคาท้งจื้อ (ทารกเจ็ดประณีต) ในอดีตเสียแล้ว ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

"ประเสริฐมาก"

หน้ากากนี้สร้างด้วยฝีมือประณีตจริง ๆ หากตัวมันมิได้บอกมาเอง แม้อยู่ในแสงอาทิตย์ของกลางวัน ผู้อื่นก็ยากจะสังเกตออกได้

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อไป

"แต่ท่านยังมิได้ขึ้นเรือก็จำเราออกแล้ว?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องแลเห็นตัวของท่านด้วย"

"ท่านสามารถฟังเสียงเราออก?"

"ถูกแล้ว"

"พวกเรามิได้พบกันร่วมปี เมื่อครู่เราเพียงกล่าวไปคำเดียว ท่านก็สามารถฟังออกว่าเป็นผู้ใด?"

"แม้นับว่าไม่พบกันสิบปี ข้าพเจ้ายังคงฟังออกได้"

ฮึงง้วนเจ็กกวงถอนใจกล่าว

"ดูท่าความสามารถของท่านมิเพียงยิ่งใหญ่เท่านั้น ลวดลายของท่านก็มากมายไม่น้อย"

"สารรูปของข้าพเจ้าใช่เปลี่ยนแปรไปหรือไม่?"

"เปลี่ยนมากหลายอย่างยิ่ง"

"ท่านเรียกรถม้าคันนั้นไปรับข้าพเจ้า?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าอยู่ที่นี่? หรือยังมีคนจำได้ว่า ข้าพเจ้าคือเตี้ยบ้อกี๋?"

"สถานที่อื่น ๆ นั้นเราไม่ทราบ แต่ละแวกใกล้เคียงนี้ น่ากลัวมีเพียงผู้เดียว"

"ผู้ใด?"

"เราเอง ฮา ฮา...สารรูปของท่านแม้เปลี่ยนแปรไป แต่แผลเป็นบนใบหน้าท่านกลับมิได้เปลี่ยนเลย นี่เป็นยี่ห้อที่เราจัดการทิ้งอยู่บนใบหน้าท่านมากับมือเรา ไหนเลยยังจำไม่ได้"

ใบหน้าบ้อกี๋เคยถูกทรายพิษกรีดขาด เป็นฮึงง้วนเจ็กกวงตัดเนื้อร้ายบนใบหน้าบ้อกี๋ออกกับมือมาจริง ๆ จึงได้ทิ้งแผลเป็นเช่นนี้อยู่สายหนึ่ง

ประการนี้ บ้อกี๋ย่อมไม่อาจลืมได้ชั่วชีวิต

ฮึงง้วนเจ็กกวงหัวร่อกล่าวอีก

"ในเมื่อท่านยังจำได้ ความสามารถเสียเงินของเราเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ท่านก็ควรไม่ลืมความสามารถหาคนของเราก็เป็นที่หนึ่งในแผ่นดิน กระทั่งเซียวตังเล้าเรายังหาพบ ไหนเลยจะหาตัวท่านไม่พบได้?"

"ปีนี้ท่านไปหามันอีก?"

"ปีนี้มิได้ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราไม่ปรารถนานำพาความยุ่งยากไปใส่มัน ความยุ่งยากของมันนับว่ามากเกินพออยู่แล้ว"

"ดังนั้น ท่านก็มิได้ไปที่เหมยฮูหยินด้วย?"

"เรายิ่งไม่อาจไปตอแยเรื่องยุ่งยากให้แก่นาง"

"เป็นเรื่องยุ่งยากใดกันแน่?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงยังมิตอบ แต่ล้วงห่อกระดาษน้ำมันเล็ก ๆ ออกจากเสื้อมา

มันแก้ห่อกระดาษน้ำมันชั้นนอกออกมา ชั้นในยังเป็นผ้าหยาบ ๆ อีกสองชั้น เมื่อแก้ผ้าทั้งสองชั้น จึงพบเห็นอาวุธลับที่มีประกายแวววาวดอกหนึ่ง ถึงกับเป็นตั๊กกิ๊บลี้ ที่มีชื่อสะเทือนเลื่อนลั่นแผ่นดินของตระกูลทั้งแห่งเสฉวน

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ

ดูในแสงสนธยา ตั๊กกิ๊บลี้ดอกนี้ถึงกับใช้เหล็กแผ่นเล็ก ๆ สิบสามแผ่นเกาะกลุ่มกัน มิเพียงเป็นฝีมือที่ละเอียดประณีตเท่านั้น ประกายแวววาวของเหล็กแต่ละแผ่นยังผิดกัน ดูท่านคล้ายเป็นบุปผาพญามารดอกหนึ่ง มาตรว่างามอย่างยิ่ง แต่เป็นความงามที่ลี้ลับพิสดารน่าสะพรึงกลัว

อาวุธลับดอกนี้ ฮึงง้วนเจ็กกวงเองก็มิทราบดูมามากน้อยเท่าใดครั้งแล้ว แต่เมื่อดูในครั้งนี้ ยังคงมีทีท่าเหม่อมองจนซึมเซา

ตัวอาวุธลับเองก็คล้ายดั่งมีอำนาจลี้ลับพิสดารของมารร้าย สยบขวัญสั่นวิญญาณของผู้คนได้อย่างรุนแรง

มันยื่นมือไป คล้ายดั่งปรารถนาจะลูบมันสักครั้ง แต่ปลายนิ้วยังมิทันสัมผัสกับกลีบดอกเล็กละเอียดเหล่านั้น ก็หดกลับโดยฉับพลันคล้ายดั่งถูกสายฟ้าฟาด

ในที่สุด มันถอนใจแล้วฝืนยิ้มกล่าว

"นี่ก็คือความยุ่งยากของเรา"

"คนของตระกูลทั้งก็มารังควานหาเรื่องท่าน?"

"มิใช่เป็นพวกมันต้องการหาเรา เป็นเราไปหาพวกมันเอง"

"ท่านไปที่ตระกูลทั้งมา?"

"เราเคยไป พวกมันก็เคยมา"

"คนของตระกูลทั้งมาแล้ว?"

"ในเส้นทางสายนี้ อย่างน้อยมีสามคนสะกดรอยตามเรามา ติดตามตั้งแต่เสฉวนจนถึงที่นี้"

แสงอาทิตย์อัสดงยังหลงเหลือ ตั๊กกิ๊บลี้ในมือมันยังมีประกายแวววาว

สิบสามกลีบของดอก มีประกายสิบสามชนิด คล้ายดั่งในพริบตา สามารถแปรเปลี่ยนไปได้นานาก็ปาน

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าวต่อ

"นี่เป็นประดิษฐกรรมชนิดยอดของตระกูลทั้ง มีแต่ยอดฝีมือที่เป็นบุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้งเท่านั้น จึงสามารถได้แบ่งปันอาวุธลับเช่นนี้ติดตัว"

หยุดถอนใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"ที่ในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ของตะวันตกเสฉวน อาวุธลับนี้แทบจะปลิดชีวิตเราไปแล้ว"

บ้อกี่รีบถาม

"เช่นนี้เป็นว่า ในสามคนที่สะกดรอยตามท่านมา อย่างน้อยต้องมีผู้หนึ่งเป็นบุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้ง?"

"ไม่แน่ว่าทั้งสามคนล้วนใช่"

"ท่านมิได้เห็นพวกมัน"

"เจ้าลูกเต่าสามตัวนั้นมิเพียงมีฝีเท้ารวดเร็วดั่งกระต่าย มีจมูกปราดเปรียวดั่งสุนัขไล่เนื้อเท่านั้น ถึงกับยังรู้จักวิชาปสอมแปลงโฉมอยู่เล็กน้อยด้วย ตลอดทางครานี้ มันสามคนอย่างน้อยต้องเคยเปลี่ยนแปรสารรูปเป็นสี่สิบหกเค้าหน้า มีครั้งหนึ่งกระทั่งยังปลอมเป็นหญิงมีครรภ์โตใหญ่ใกล้คลอดอีกด้วย"

หยุดหัวร่อเสียงก้องแล้วจึงกล่าวต่อ

"โชคดีที่เราเป็นปรมาจารย์ของวิชานี้ มิว่าพวกมันจะปลอมแปลงเช่นไร เราต่างสามารถสังเกตหางจิ้งจอกของพวกมันได้เสมอ"

ความจริงแล้ว ในเส้นทางสายนี้ ฮึงง้วนเจ็กกวงเองก็เคยปลอมแปลงมาสิบแปดครั้ง มีครั้งหนึ่งถึงกับปลอมเป็นโกวเนี้ยชนบท

แต่มิว่ามันปลอมแปลงเช่นไร ผู้อื่นยังคงสังเกตหางจิ้งจอกของมันออกเช่นกัน

วิชาปลอมแปลงโฉม ความจริงมิใช่เป็นคาถาอาคม ต้องไม่มีความสามารถที่จะปลอมคนหนึ่ง ให้กลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งโดยแน่นอนเด็ดขาด

บุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้ง แต่ไหนแต่ไรมีอยู่ไม่มาก สามชั่วคนของรุ่นนี้ ที่เติบใหญ่สมบูรณ์มีเพียงสามสิบกว่าคนเท่านั้น และบุรุษก็คล้ายมีเพียงประมาณยี่สิบคน

กับตระกูลทั้งในเสฉวน บ้อกี่ก็เข้าใจกระจ่างไม่น้อย

กับตระกูลและค่ายสำนักใดที่พอจะมีอำนาจคุกคามต่อไต้ฮวงตึ๊ง บ้อกี่จำต้อง

เข้าใจให้ได้ไม่มากก็น้อย

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าว

"บุตรหลานของพวกมันแม้มีไม่มาก แต่ในจำนวนสิบคน อย่างน้อยมีเจ็ดคนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยม"

ดวงตาบ้อกี๋เป็นประกายวาว สวนคำไป

"ท่านดูในสามคนที่มาครานี้ ใช่มีทั้งเง้ากับทั้งเง็กอยู่ด้วยหรือไม่?"

พอได้ยินคำ 'ทั้งเง้า' ฮึงง้วนเจ็กกวงคล้ายดั่งตระหนกจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ร้องโพล่งไป

"ท่านก็ทราบ ตระกูลทั้งมีสองคนนามนั้นอยู่"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนเล่าขาน"

"ครั้งนี้พวกมันมิได้มา"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"หากพวกมันมา เราไหนเลยยังจะรอดชีวิตถึงบัดนี้?"

ดวงตาบ้อกี๋เป็นประกายวาวอีกครั้ง สวนคำไป

"พวกมันมีความร้ายกาจปานนั้นจริง ๆ?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตอบรวบรัดเป็นอย่างยิ่ง

"ถูกแล้ว"

บ้อกี๋ครุ่นคิดจนเคร่งเครียด อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"หากพวกมันมีความร้ายกาจปานนั้นจริง เมื่อท่านแน่ใจมันมิได้มา มันมิแน่ว่าพากันมาแล้วก็ได้"

...เท่าที่ท่านสามารถมีชีวิตจนถึงบัดนี้ อาจบางทีเนื่องเพราะเป้าหมายของพวกมันมิใช่ตัวท่าน

แต่บ้อกี๋มิได้กล่าววาจานั้นออกไป เพียงแค่นหัวร่อ กล่าว

"มิว่าที่พวกมันมาจะเป็นสามคนใด เมื่อถึงที่นี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจให้พวกมันกลับมือเปล่าได้"

"ท่านคิดจะให้พวกมันนำของใดกลับไป?"

"นำศีรษะกลับไป"

"หิ้วศีรษะผู้ใด?"

"ของพวกมันเอง!"

ฮึงง้วนเจ็กกวงจ้องมองบ้อกี๋ด้วยความตระหนก พลันตบใส่พื้นเรือดังฉาดใหญ่

แล้วหัวร่อเสียงก้อง กล่าว

"ประเสริฐมาก เด็กร้ายกาจมีปณิธานเข้มแข็งอยู่"

"ตอนนี้พวกมันทั้งสามคนเล่า?"

"เมื่อวานเรานับว่าสลัดหลุดจากการติดตามของพวกมันได้"

"แต่ทว่า พวกมันจะต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ขอเพียงท่านปรากฏหน้า พวกมันต้องทะยานเข้าหาทันที"

ฮึงง้วนเจ็กกวงคล้ายดั่งตระหนกอีกครั้ง ร้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านคิดจะใช้เราเป็นเหยื่อไปตกปลา?"

บ้อกี๋ก็ตอบโดยรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง

"ใช่แล้ว"

"ก่อน ๆ นี้เรามีสหายผู้หนึ่งก็ชมชอบตกปลาอย่างยิ่ง มีครั้งหนึ่ง มันตกได้ปลาตัวใหญ่มา"

มันถลึงจ้องบ้อกี๋แล้วแค่นเสียงถาม

"ท่านลองเดา ผลที่สุดเป็นอย่างไร?"

บ้อกี๋ตอบเสียงราบเรียบ

"ผลที่สุด มันกลับถูกปลาตัวใหญ่นั้นกินลงไป?"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

ถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้ว ฮึงง้วนเจ็กกวงจึงกล่าวต่อ

"ปลาสามตัวที่พวกเราจะตกครานี้ มิเพียงใหญ่อย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีพิษ พิษที่ร้ายกาจไม่อาจเปรียบประมาณ"

"ท่านกลัว?"

"เราย่อมกลัว"

"ท่านไม่กล้าไป?"

"โอ...กลัวแม้กลัวยิ่ง แต่ไปยังคงต้องไป"

บ้อกี๋แจ่มใสกว่าเดิมทันที รีบแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสองรายต้องการถามท่านก่อน"

"ถามมา"

"เฒ่าที่เป็นสารถีขับรถเมื่อครู่ เป็นผู้ใดของท่าน?"

"เป็นสหายรักของเรา"

"มันเชื่อถือได้หรือไม่?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงมิได้ตอบคำถามนี้ตรง ๆ เพียงบอกนามของเฒ่าผู้นั้น

"มันแซ่เกียวนามอุ้ง"

"เกียวอุ้งของไต้ฮวงตึ๊ง?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านบอกกับมันหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"เราเพียงบอกกับมัน ท่านเป็นสหายของเราและเป็นเจ้าหนี้ของเราด้วย"

"ดังนั้น นอกจากท่านแล้ว ที่นี้ไม่มีผู้อื่นทราบว่าข้าพเจ้าคือเตี้ยบ้อกี๋?"

"น่ากลัวไม่มี"

เตี้ยบ้อกี๋ถอนหายใจยาว จับตามองฮึงง้วนเจ็กกวงแน่วนิ่ง

ตอนนี้เหลือปัญหาสุดท้ายที่จะถาม เรื่องสุดท้าย ปกติมักสำคัญที่สุด ในที่สุดจึงถาม

"ที่ท่านไปบ้านตระกูลทั้ง ใช่ว่าเพราะต้องการหาร่องรอยเชี่ยงกัวยิ่ม? มันใช่ซ่อนอยู่ในที่นั้นหรือไม่?"

ตรอกสายนี้ลึกอย่างยิ่ง เปลี่ยวอย่างยิ่ง

จากการสำรวจของกรมเมืองเมื่อเร็ว ๆ นี้ ในตรอกลึกแห่งนี้มีบ้านคนอยู่ถึงหนึ่งร้อยสามสิบเก้าหลัง

ในบ้านหนึ่งร้อยสามสิบเก้าหลัง -มีประการเดียวที่ละม้ายเหมือนกัน...แต่ละบ้านต่างชมชอบกินพริก

ดังนั้น ตรอกนี้จึงมีนามละเจียวฮั่ง (ตรอกพริก)

ตอนเวลาพลบค่ำ โอ้วพ่อจื้อเดินกะเผลกเข้ามาในตรอกทึบ

เต็งกังกับตู้เคี้ยงกะเผลกติดตามมัน กระทั่งยังกะเผลกยิ่งกว่ามันอีกมากด้วย

เนื่องเพราะที่เท้าของพวกมันต่างบาดเจ็บ บาดเจ็บอยู่ที่เอ็นสองฟากข้างหัวเข่า

พวกมันติดตามโอ้วพ่อจื้อมาที่นี้ มิใช่เนื่องเพราะพวกมันต้องการกินพริก แต่เนื่องเพราะพวกมันต้องการจะระบายโทสะ พวกมันมีความเห็น มีแต่โอ้วพ่อจื้อเท่านั้น จึงสามารถระบายความแค้นของพวกมันออกจากอกได้

เนื่องเพราะพวกมันเคยเห็นพลังฝีมือของโอ้วพ่อจื้อมากับตา

ค่ำคืนวันนั้น พวกมันเรียกตัวโอ้วพ่อจื้อออกไป 'สนทนา' กัน โอ้วพ่อจื้อ

แม้มิให้พวกมันเจ็บปวดทรมาน แต่ก็ได้แสดงฝีมือที่ร้ายกาจอย่างยิ่งให้พวกมันดู

พวกมันเชื่อสนิทใจ พลังฝีมือโอ้วพ่อจื้อต้องไม่ด้อยกว่าปิศาจโรคเรื้อรังที่สามารถทอดลูกเต๋าเป็นแต้มหกเสือดาวติดต่อกันถึงสิบสี่ครั้งแน่นอน

มันยินยอมคืนเงินให้สิบหมื่นตำลึง โดยมิยอมลงมือ ต้องมีความหมายอันลึกซึ้งของมันอยู่

ดังนั้น พวกมันจึงติดตามโอ้วพ่อจื้อตลอดมา

ตอนแรกเริ่ม โอ้วพ่อจื้อยังมารยาเป็นเหลวไหลไม่เข้าใจ กระทั่งตอนหลังในที่สุดก็รับปาก

"ก็ได้ เราพอจะล้างแค้นให้พวกท่าน กระทั่งยังพอจะฟาดเท้าเจ้าเด็กผู้นั้นให้หักทั้งสองข้าง แต่เรามีเงื่อนไข"

เงื่อนไขของมันคือ

"มิว่าเราต้องการให้พวกท่านทำกระไร พวกท่านต่างต้องหุบปากไปกระทำ"

ความหมายของการหุบปาก คือห้ามสอบถาม

เงื่อนไขนี้ฟังแล้วออกจะทารุณเกินไปบ้าง แต่พวกมันยังคงรับปาก พวกมันต้องไม่ยอมให้เจ้าเด็กไร้ชื่อเสียงเรียงนาม มาแทงใส่เอ็นที่ข้อพับหัวเข่าของมันคนละสองกระบี่ แล้วสะบัดหน้าไปอย่างปลอดโปร่งสบายใจได้

โอ้วพ่อจื้อมีสีหน้าพึงพอใจอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"ตอนนี้พวกท่านควรเชิญเรากินข้าวมื้อหนึ่งก่อน เราคิดจะกินปลาหลีฮื้อนึ่งกลีบถั่ว และก้อนไก่ผัดพริก"

มันถามทั้งสองอีก

"พวกท่านชมชอบกินพริกหรือไม่?"

เต็งกังรีบชิงตอบว่าชอบ โอ้วพ่อจื้อหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้นประเสริฐยิ่ง เราทราบมีสถานที่หนึ่ง ก้อนไก่ผัดพริกของมันสามารถเผ็ดจนพวกท่านน้ำตาไหลพราก เหงื่อกาฬแตกโชมกาย"

ดังนั้น พวกมันจึงมาในตรอกพริกกัน

ตอนย่ำสนธยา เป็นเวลาอาหารค่ำพอดี ในตรอกพริกเต็มไปด้วยกลิ่นและควันของพริก ทุกบ้านทุกช่องต่างผัดพริกของพวกมันอยู่

ในความเห็นของพวกเหล่านี้ ตอนรับทานอาหารหากไม่มีพริกที่เผ็ดร้อน นับว่าประหลาดพิกลจนคล้ายออกไปเดินถนนโดยมิได้นุ่งกางเกงก็ปาน

หากท่านไม่เคยกินพริกมาเลย ควรอย่าได้เข้าในตรอกนี้ มิเช่นนั้น น้ำตา

ของท่านจะต้องทะลักออกมาเพราะควันพริกทันที

ตู้เคี้ยงกำลังลอบเช็ดน้ำตาอยู่

มันเดาไม่ออก โอ้วพ่อจื้อไฉนพาพวกมันมารับทานอาหารในที่นี้ เนื่องเพราะมันไม่ยอมเชื่อ ในตรอกเช่นนี้จะมีร้านอาหาร

มันนับว่าคาดคิดไม่ถึง จะมีคนมาเปิดร้านอาหารในที่นี้

แต่ตอนนั้น มันได้เห็นร้านอาหารหนึ่งแล้ว

ร้านอาหารที่เล็กอย่างยิ่ง ปากประตูแขวนพริกแดงอยู่สิบกว่าพวงเป็นยี่ห้อ

ดังนั้น ร้านอาหารนี้จึงถูกเรียกเป็นละเจียวเตี่ยม (ร้านพริก)

เจ้าของร้านละเจียวเตี่ยมเป็นคนอ้วน ๆ เตี้ย ๆ แซ่จู มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษเสมอมา

แม้นับว่ามีคนไปชี้หน้าล้อมันเป็นตือโป้ยก่าย มันก็ไม่มีโทสะ

หากท่านเมื่อหนึ่งปีก่อนเคยไปที่ร้านซิ่วเออคังซึ่งเป็นเหลาใหญ่ที่สุด แพงที่สุดของตัวเมือง ท่านจะต้องรู้สึกประหลาดใจยิ่ง

เนื่องเพราะเจ้าของร้านละเจียวเตี่ยมนี้ คือเถ้าแก่ใหญ่ของซิ่วเออคังเมื่อปีก่อนนี้นั่นเอง

จากที่มันบอก มันพังทลายเร็วเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะเมื่อเดือนสี่ปีก่อน ทางร้านของมันเกิดคดีสยดสยองขึ้นรายหนึ่ง

คนบ้านเดียวกันสามคน ที่มันเจาะจงเรียกตัวมาจากเสฉวนเพื่อ 'ช่วยเหลือ' ในร้าน พลันถูกสังหารอย่างสยดสยองอยู่บนห้องพิเศษของชั้นสองเหลา

นับแต่ครานั้นแล้ว ก็มิใคร่มีคนกล้าเข้าไปรับทานอาหารในเหลาของมัน ซิ่วเออคังจึงต้องปิดร้านเลิกล้มกิจการไป

ดังนั้น มันจึงจำต้องมาเปิดร้านละเจียวเตี่ยมเล็ก ๆ อยู่ในตรอกแคบ ๆ แห่งนี้

ร้านละเจียวเตี่ยมถึงกับยังมีการค้าไม่เลว โต๊ะเจ็ดแปดตัวมีคนนั่งมากกว่าครึ่งหนึ่ง

ที่เต็งกังรู้สึกประหลาดใจที่สุดคือ เจี่ยลัก ซึ่งเป็นเจ้าของบ่อนการพนันอันยิ่งใหญ่ ปกติพิถีพิถันเรื่องอาหารการกินอย่างยิ่ง ก็มาอยู่ในร้านเล็ก ๆ นี้ด้วย

พวกมันเพิ่งนั่งลงไม่นาน เจี่ยลักก็มาแล้ว เป็นติดตามบุรุษที่ผอมแห้งกรังมีสารรูปคล้ายดั่งวานรไม่ผิดเพี้ยน

มันกับโอ้วพ่อจื้อต่างเคยเห็นเถ้าแก่เจี่ยมา แต่เจี่ยลักกลับมารยาเป็นไม่รู้จักพวกมัน

บุรุษหนุ่มที่มีสารรูปคล้ายวานรผอมแห้ง ก็ได้สั่งปลาหลีฮื้อนึ่งกลีบถั่ว ก้อนไก่ผัดพริกจานหนึ่ง

เจี่ยลักก้มหน้าก้มตากิน เผ็ดจนเหงื่อกาฬแตกโซมกาย น้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย

เต็งกังกลับยิ่งเผ็ดจนอนาถกว่ามากนัก

มันคิดไม่ออกจริง ๆ พวกเหล่านี้ไฉนจึงต้องทรมานตัวเองจนปานนี้จึงสมใจสมอยาก? ยิ่งคิดไม่ออก โอ้วพ่อจื้อไฉนจึงจะต้องพาพวกมันมาในสถานที่เช่นนี้?

แต่มันไม่กล้าถาม

เนื่องเพราะนี่เป็นเงื่อนไขที่พวกมันตกลงกับโอ้วพ่อจื้ออยู่ก่อนแล้ว

โอ้วพ่อจื้อไม่กลัวเผ็ดจริง ๆ มิเพียงอาหารแต่ละจานจะเพิ่ม 'แดงพิเศษ' อีกเท่านั้น ยังกินพริกสด ๆ อีกด้วย ดื่มสุราเผาดาบที่เผ็ดร้อน ใบหน้ายังคงไม่มีเหงื่อแม้สักหยดหยาดเดียว

แต่เต็งกังกลับพบเห็น ในร้านถึงมีอีกสองคนที่ยิ่งไม่กลัวเผ็ดกว่าโอ้วพ่อจื้อ

ผู้นั้นเป็นเฒ่าที่ร่างสูงพิเศษ เอวเหยียดหลังตรง สวมเสื้อยาวสีครามเป็นผ้าฝ้ายที่ซักจนซีดขาวแล้ว บนสายรัดเอวเสียบกล้องยาที่ยาวอย่างยิ่งอยู่กล้องหนึ่ง

ที่นั่งร่วมโต๊ะกับมันเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งไม่กินเผ็ดเลยแม้สักคำเดียว เบื้องหน้าของมัน เป็นหมี่น้ำใสธรรมดาชามหนึ่ง

พวกมันนั่งอยู่ที่โต๊ะข้างเต็งกัง ที่นั่งของเต็งกังพอดีตรงกันข้ามกับบุรุษหนุ่มผู้นั้น

มันมีวัยที่ดูแล้วควรไม่เกินยี่สิบปี ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผิวขาวสะอาดอมแดง นับว่าคล้ายเป็นโกวเนี้ยปลอมแปลงตัวมาอย่างยิ่ง แต่ยังสวยสะคราญกว่าโกวเนี้ยจริง ๆ เสียอีก

ผู้อื่นเพียงเหลือบมองมันอีกสองสามครั้ง ใบหน้ามันก็แดงฉานแล้ว หากมิใช่เนื่องเพราะเต็งกังสนใจสังเกตอยู่ก่อนว่าอกของมันราบเรียบ และมิได้ใช้แถบผ้ารัดไว้ แทบจะต้องเข้าใจ มันเป็นสตรีปลอมแปลงมา

ตอนนี้พวกมันกินอิ่มหนำแล้ว เฒ่าผู้นั้นชักกล้องยาของมันออกมาจุดสูบ

ผู้มาดื่มกินก็ทยอยกันชำระค่าอาหารออกจากร้าน ตอนนี้ในร้านเหลือคนเพียงสามโต๊ะ

นอกจากพวกมันสองโต๊ะแล้ว เจี่ยลักกับบุรุษหนุ่มคล้ายวานรก็ยังมิได้ไป

เถ้าแก่จูที่มีอัธยาศัยดีเยี่ยม ย่อมมิได้เร่งรัดเสือกไสพวกมัน แต่ปิดประตูร้านไว้ทีละบาน

ปิดร้านเลิกขายแล้ว ผู้มาดื่มกินไฉนยังไม่ไปกันอีก?

เต็งกังรู้สึกประหลาดใจอีกครั้ง

ในร้านพลันกลับกลายเป็นเงียบอย่างยิ่ง มีแต่เสียงดูดกล้องยาของเฒ่าผู้นั้นทีละอึกทีละอึก

เจี่ยลักยังคงเช็ดเหงื่ออยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายยิ่งเช็ดยิ่งมากก็ปาน

เต็งกังพลันเกิดความรู้สึกที่ประหลาดอย่างยิ่ง รู้สึกร้านละเจียวเตี่ยมที่ทั้งเล็กทั้งซอมซ่อ กลับกลายเป็นลึกลับเย็นเยียบอย่างบอกไม่ถูก คล้ายดั่งใกล้จะมีมหันตภัยกรายมาใส่ศีรษะก็ปาน

ขณะเวลานั้นเอง ชายฉกรรจ์ที่คล้ายวานรพลันส่งเสียงเบา ๆ

"เจี่ยเหลาปั้ง"

เจี่ยลักคล้ายตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบผุดลุกขึ้นยืนสำรวม แย้มยิ้มประจบถาม

"มีคำสั่งใด?"

เถ้าแก่ใหญ่ของบ่อนการพนันใหญ่ ที่ปกติยโสโอหังปานมีนัยน์ตาอยู่บนหน้าผากผู้นี้ ถึงกับมีความนอบน้อมยำเกรงต่อชายฉกรรจ์ที่คล้ายวานรเป็นพิเศษผิดธรรมดา

ชายฉกรรจ์คล้ายวานรกล่าว

"ที่เราเชิญท่านมา เพียงต้องการถามท่านไม่กี่คำ"

"เชิญถาม"

"เดือนสี่ของปีก่อน ท่านใช่ไปที่เหลาซิ่วเออคังพร้อมกับเตี้ยบ้อกี๋หรือไม่?"

สีหน้าเจี่ยลักเปลี่ยนแปรไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"แต่ข้าพเจ้า..."

ชายฉกรรจ์คล้ายวานรแค่นเสียงเย็นชา

"เราเพียงถามท่านใช่หรือไม่? อื่น ๆ ท่านมิต้องอธิบาย"

"ทราบแล้ว"

"ในวันนั้นท่านไปกับเตี้ยบ้อกี๋?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านใช่เห็นกับตา มันฆ่าสามคนนั้นตายไป?"

"ใช่แล้ว"

"ภายหลัง ตัวเตี้ยบ้อกี๋ได้รับบาดเจ็บหรือไม่?"

"คล้ายดั่งไม่มี"

"ท่านแน่ใจได้จริง ๆ ว่ามันไม่บาดเจ็บ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจแน่ใจ"

"พวกท่านยืนอยู่ที่นั้น ดูมันจากไปอย่างโอ่อ่า เนื่องเพราะแม้นับว่ามันบาดเจ็บ พวกท่านก็ไม่กล้าลงมือกับมัน?"

"พวกเราตอนนั้น..."

ชายฉกรรจ์หน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เราเพียงถามท่านใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

บุรุษหนุ่มที่คล้ายวานรเขม้นมองมันแน่วนิ่ง ด้วยสีหน้าเฉื่อยชากระด้าง กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ความจริงพวกท่านคิดจะฆ่ามัน แต่ทว่า พวกท่านมองมันจากไปโดยกระทั่งลมก็ไม่กล้าผายเลย"

มันพลันถอนใจยาว โบกมือสั่ง

"วาจาของเราถามจบความแล้ว ท่านไปเถิด"

เจี่ยลักคล้ายนึกไม่ถึง มันจะสามารถรอดตัวไปได้ง่ายดายปานนี้ มีทีท่าที่ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ผุดลุกขึ้นหมายจะออกจากร้าน

เถ้าแก่จูหัวร่อใส่มันจนตาหยี พลันส่งเสียง

"เถ้าแก่เจี่ยใช่ลืมเรื่องไปรายหนึ่ง?"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านใช่ลืมชำระค่าอาหาร"

"ใช่ ใช่ ใช่ เราชำระ รวมเป็นเงินมากน้อยเท่าใด?"

"บัญชีวันนี้บวกกับบัญชีของเมื่อปีก่อน รวมเป็นเงินสองตำลึง เพิ่มอีกหนึ่งชีวิต"

สีหน้าเถ้าแก่เจี่ยเปลี่ยนแปรอีกครั้ง ร้องโพล่งขึ้น

"หนึ่งชีวิต? ชีวิตผู้ใด?"

"ของท่าน"

เถ้าแก่จูแย้มยิ้มตอบ แล้วหยีตายื่นมือไป กล่าวต่อ

"ชำระเงินสองตำลึงมาก่อน"

สีหน้าเจี่ยลักเขียวคล้ำ รีบล้วงเงินออกมาแท่งหนึ่ง เหวี่ยงไปใส่หน้าของเถ้าแก่จูสุดแรง แล้วตวาด

"ไม่ต้องทอน"

ในเสียงตวาด ร่างมันโถมปราดออกไป หมายจะกระโดดหนีทางหน้าต่างด้านข้าง

แต่ทว่า เถ้าแก่จูที่อ้วนเตี้ยซึ่งความจริงนั่งอยู่หลังโต๊ะเก็บเงินตลอดมา พลันใช้เวลาเพียงพริบตา พุ่งควับเข้าขวางหน้าต่างไว้ได้ หยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"เงินที่เหลือใช่ล้วนเป็นรางวัลหรือไม่?"

เถ้าแก่เจี่ยรับคำ เถ้าแก่จูยังคงหัวร่อกล่าว

"รางวัลเงินเก้าตำลึงแปดเหรียญ ขอบใจแล้ว"

เถ้าแก่เจี่ยถอยหลังทีละก้าว พลันหงายตึงลงไป หงายโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ!

หลังจากล้มลงไปแล้ว ร่างมันยังกระดอนขึ้นอีกสองครั้งก็สงบนิ่งไป

ดูใบหน้ามันอีกครา กลับกลายเป็นดำคล้ำ ลิ้นโผล่ออกมานอกริมฝีปาก นัยน์ตาถลนออกนอกเบ้า คล้ายดั่งมีเชือกที่ไม่เห็นเส้นหนึ่ง รัดคอมันจนขาดใจตายก็ปาน

ในร้านเล็ก ๆ กลับกลายเป็นเงียบจนวังเวงอีกครา

เถ้าแก่จูที่ทั้งเตี้ยทั้งอ้วนฉุ กลับไปนั่งที่โต๊ะเก็บเงินของมันอีกครา ส่วนเฒ่าร่างยาวยังคงสูบกล้องยาของมันทีละคำทีละคำ

เต็งกังกับตู้เคี้ยงก็มิได้เคลื่อนไหว ทั้งสองต่างตระหนกจนกระทั่งเท้ายังต้องอ่อนระทวยไปแล้ว

พวกมันเบิ่งตาจนกว้างอยู่ตลอดมา แต่กลับดูไม่ออก ว่าเจี่ยลักตายอย่างไร

บุรุษหนุ่มที่คล้ายวานรผอมแห้งทรงกายขึ้นช้า ๆ คว้าตะเกียบคู่หนึ่งเดินมาที่ข้างซากศพเจี่ยลัก พลันยื่นตะเกียบออกไป คีบที่คอหอยของเจี่ยลัก คีบเข็มขึ้นมาได้เล่มหนึ่ง

เข็มที่ยังเล็กกว่าเข็มปัก ปลายเข็มยังมีโลหิตติดอยู่จุดหนึ่ง

คอหอยของเจี่ยลักก็มีโลหิตซึมออกมาจุดหนึ่ง

เข็มเล่มหนึ่ง โลหิตจุดหนึ่ง ชีวิตหนึ่ง

เข็มพิษที่ร้ายกาจ ฝีมือที่รวดเร็วยิ่ง!

ชายฉกรรจ์ที่คล้ายวานรมองดูเข็มพิษที่มันคีบอยู่ปลายตะเกียบ แล้วถอนหายใจ ส่งเสียงรำพึง

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย..."

มันเดินช้า ๆ กลับไป ล้างเข็มอยู่ในจอกสุรา แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดออกมาผืนหนึ่ง เช็ดจนแห้ง แล้วจึงใช้ผ้าผืนนั้นห่อเข็มพิษเก็บไว้ในอกเสื้อ

มันกระทั่งยังมิได้เหลือบมองเจี่ยลักแม้สักแวบเดียว ที่มันเสียดายคือเข็มเล่มนี้ มิใช่ชีวิตของเจี่ยลัก!

ฝ่ามือของเต็งกังกับตู้เคี้ยงมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกเปียกชุ่ม ใคร่จะรีบเร่งหนีออกจากที่นี้ไปโดยด่วน

แต่โอ้วพ่อจื้อกลับพานไม่มีทีท่าจะไปสักน้อยนิด สีหน้าท่าทีถึงกับยังคล้ายปลอดโปร่งเยือกเย็นอย่างยิ่ง

เฒ่าที่สูบกล้องยาพลันยื่นกล้องยาแก่มัน

โอ้วพ่อจื้อก็มิกล่าวกระไร รับกล้องยามาสูบคำหนึ่ง แล้วส่งคืนไปอีก

เฒ่าผู้นั้นรับกล้องยามาสูบคำหนึ่ง แล้วยื่นให้แก่โอ้วพ่อจื้ออีกครา

ทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันสูบคนละคำโดยมิได้ส่งเสียง ไฟยาในกล้องบัดเดี๋ยววูบแดงบัดเดี๋ยวสลัวลง แต่ควันที่พ่นออกมายิ่งนานยิ่งมากจนหนาทึบ ทั้งสองคล้ายดั่งกำลังรอให้ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปากก่อน

ในที่สุด โอ้วพ่อจื้อกล่าวขึ้นก่อน

"คนที่เรารอได้ปรากฏตัวมาแล้ว"

เฒ่าผู้นั้นส่งเสียงบ้าง

"ประเสริฐมาก"

"ปีนี้มันก็ได้โยนหกทั้งสามลูกอีกสิบสี่ครั้ง"

"นึกไม่ถึง ปีนี้มือมันยังคงไม่ตกเช่นดั่งกับปีก่อน"

"ใช่แล้ว"

"แต่เสียดายมันจะไม่มีโชคดีเช่นนี้อีกตลอดกาล"

มันรับกล้องยามาสูบไปอีกหนึ่ง ยื่นให้แก่โอ้วพ่อจื้ออีก แล้วกล่าว

"เนื่องเพราะตอนนี้มันย่อมเป็นคนตายไปแล้ว คนตายย่อมต้องไม่มีโชคดีเช่นนั้นอีก"

"มันยังมิได้ตาย"

"ท่านมิได้ฆ่ามัน?"

"เรามิได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรายังไม่กล้าแน่ใจ มันใช่คนของปีก่อนผู้นั้นหรือไม่?"

"ท่านไม่มีความมั่นใจ?"

"สารรูปของมันเปลี่ยนแปรไปแล้ว กระทั่งเล่าโป้ยก็จำมันไม่ได้"

"รูปลักษณะของคนเรา ความจริงก็มักเปลี่ยนแปรอยู่บ่อยครั้ง"

"หลักวิชาฝีมือของมันก็เปลี่ยนแปร"

"ท่านไฉนทราบว่า ฝีมือมันเปลี่ยนแปร?"

"เราเคยไปดูซากศพของทั้งฮั้งมา จากบาดแผลที่ปลิดชีวิตพวกมัน ดูออกว่าคนผู้นั้นแม้ลงมืออำมหิตดุดัน แต่พลังยังไม่หนักหน่วงเพียงพอ พลังไม่เพียงพอย่อมต้องไม่รวดเร็วเท่าใด"

"แล้วคนของปีนี้เล่า?"

โอ้วพ่อจื้อไม่ตอบ แต่หันมาที่เต็งกังกับตู้เคี้ยงพลางสั่ง

"พวกท่านลุกขึ้นไปให้ผู้เฒ่าท่านนั้นดูปากแผลพวกท่าน"

ปากแผลไม่ลึก ดังนั้น พวกมันจึงสามารถทรงกายเดินได้รวดเร็วอย่างยิ่งและเดินมาถึงที่ร้านนี้ด้วย

แต่ในเวลาพริบตานั้น พวกมันกลับจะต้องล้มลงแน่นอน เนื่องเพราะกระบี่นั้นพอดีแทงใส่จุดที่พวกมันจำต้องล้มลง มิเพียงไม่เบนผิดแม้สักน้อยนิดเท่านั้น กำลังก็ใช้ได้พอดีจนถึงระดับที่พวกมันจำต้องล้มลงไปอย่างแน่นอน ไม่หนักเกินไปสักเล็กน้อย ไม่เบาเกินไปสักเล็กน้อยด้วย

เฒ่าร่างยาวจ้องมองปากแผลพวกมันแน่วนิ่ง ใบหน้ายังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

แต่ยาในกล้องดับไปเนิ่นนานแล้ว

มันหยิบชุดไฟออกมาช้า ๆ ตีแล้วจุดใส่กระดาษสื่อไฟ จุดกล้องยาของมันให้ติดขึ้น จึงถามช้า ๆ

"ตอนนั้นพวกท่านใช้มือเปล่าหรือไม่?"

เต็งกังปฏิเสธ ตู้เคี้ยงรีบตอบ

"ข้าพเจ้าใช้กระบี่ยาว มันใช้ดาบปีกนก"

"พวกท่านมิได้ลงมือ?"

เต็งกังฝืนยิ้มตอบ

"พวกเราความจริงไม่ทันลงมือเลย"

"ผู้ใดถูกกระบี่ก่อน?"

เต็งกังมองตู้เคี้ยง ทั้งสองต่างสั่นศีรษะตอบพร้อมกัน

"พวกเราจำไม่ได้แล้ว"

"เป็นจำไม่ได้? หรือความจริงแยกไม่ออก?"

ตู้เคี้ยงมองเต็งกัง ทั้งสองต่างจำต้องยอมรับ

พวกมันมิใช่จำไม่ได้ แต่เป็นแยกแยะไม่ออก กระบี่นั้นเร็วเกินไป จนพวกมัน

คล้ายดั่งถูกกระบี่พร้อมกัน

พวกมันกระทั่งเท้าใดถูกแทงก่อนก็ยังแยกแยะไม่ออกอีกด้วย!

เฒ่าร่างยาวพลันระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ประเสริฐ กระบี่ที่ประเสริฐยิ่ง"

มันยื่นกล้องยาให้โอ้วพ่อจื้อ แล้วส่งเสียงต่อ

"ท่านดูออกแล้ว ว่ามันใช้เพลงกระบี่ใด?"

โอ้วพ่อจื้อสั่นศีรษะตอบ

"เราเพียงเห็น ที่มันใช้มิใช่กระบี่ฮ้วยฮวงบู้ลิ้ว (ลมหวนสะบัดกิ่งหลิว) ของเตี้ยกัง และมิใช่จับยี่ฮุ่ยเกี่ยมของซีคงเฮียวฮวงด้วย"

"ดังนั้น ท่านจึงแน่ใจว่ามันมิใช่เตี้ยบ้อกี่?"

โอ้วพ่อจื้อนิ่งอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งจึงตอบ

"เราไม่อาจแน่ใจ"

เฒ่าผู้นั้นมิกล่าวกระไรอีก

กล้องยายังคงถูกผลัดเปลี่ยนยื่นไปยื่นมาจากพวกมัน ควันที่พ่นออกมายิ่งหนาทึบกว่าเดิม

ในเปลวไฟของกล้องยาที่บัดเดี๋ยววูบบัดเดี๋ยวดับ หน้าผากของโอ้วพ่อจื้อถึงกับมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว

อีกเนิ่นนานให้หลัง เฒ่าร่างยาวจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านก็คล้ายมิได้พาเล่าโป้ยมาด้วย?"

"เราไม่อาจพามันมา"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะมันถูกสหายอีกผู้หนึ่งพาตัวไปก่อน"

"สหายผู้นั้นของมันเป็นใคร?"

"คือเตียอู้เฮี้ยงยี่กอ ฉายาเง็กมึ่นเซี่ยวเม่งเซี้ย (เม่งเซี้ยหน้าหยก) ของเจ็ดเฮียตี่ตระกูลเตี้ยแห่งน่ำไฮ้"

(เม่งเซี้ยเป็นคนสมัยเลียดก๊ก มีจิตใจกว้างขวาง ถือน้ำมิตรไมตรีสำคัญกว่าเงินทอง ดังนั้น คนยุคหลังที่มีจิตใจกว้าง มักได้รับฉายาเป็นเม่งเซี้ย)

ใบหน้าของเฒ่าร่างยาวแม้ไม่มีความรู้สึกเช่นเดิม แต่เมื่อได้ยินนามนี้ หางตากลับกระตุกถี่เร็ว

มาตรว่าวีรกรรมของเจ็ดเฮียตี่น่ำไฮ้มิใคร่จะมาปรากฏในวงพวกนักเลงตงง้วน

แต่จิตใจห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรม ฐานะร่ำรวยมหาศาล อิทธิพลอำนาจและพลังฝีมือของพวกมัน กลับมีน้อยคนนักที่ไม่รู้จักได้

โดยเฉพาะเตี้ยยี่กอผู้นี้ ยิ่งเห็นแก่คุณธรรมไม่แยแสเงินทอง มีวาจาหนักแน่นกว่าขุนเขา มิว่าผู้ใด ต่างมีความปรารถนาใคร่ได้คบหากับมันเป็นมิตรสหายอย่างยิ่ง

ไม่มีผู้ใดยินยอมไปล่วงเกินต่อสหายเช่นนี้เด็ดขาด

เฒ่าร่างยาวกล่าวช้า ๆ

"ท่านมาที่นี้ร่วมหนึ่งปีแล้ว เรื่องที่สมควรกระทำ มิได้กระทำเลยแม้สักรายหนึ่ง"

"เราไม่อาจกระทำ"

เฒ่าร่างยาวหุบปากลงอีกครั้ง

กล้องยาถูกส่งไปที่มือมันเนิ่นนานยิ่งแล้ว แต่ครั้งนี้มันมิได้ส่งต่อให้แก่โอ้ว-พ่อจื้ออีก

เต็งกังต้องกังวลแทนโอ้วพ่อจื้อจนเหงื่อซึมออกโชมกาย

มันเคยเห็นฝีมือของโอ้วพ่อจื้อ มันเชื่อมั่น โอ้วพ่อจื้อต้องเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มได้เต็มภาคภูมิ

แต่พวกในร้านละเจียวเตี่ยมนี้ แต่ละคนคล้ายมีพลังที่ลี้ลับและเป็นอาถรรพณ์ พร้อมที่จะชี้ชะตาชีวิตของผู้อื่นใดได้อย่างง่ายดาย

พวกมันคล้ายดั่งพร้อมที่จะชี้ให้ผู้ใดล้มลงไปตายได้ก็ปาน

วิกาลดึกแล้ว

เถ้าแก่จูพลันผุดลุกขึ้น กระแอมเบา ๆ ก่อนจึงกล่าว

"เราไม่ทราบที่พ่อกอวันนี้เห็นนั้นใช่เตี้ยบ้อกี๋หรือไม่? แต่ทว่า เรากลับทราบเตี้ยบ้อกี๋วันนั้นต้องบาดเจ็บแน่"

เฒ่าที่สูบกล้องยายังมิเอ่ยปาก

ชายฉกรรจ์ที่คล้ายวานรก็ไม่เอ่ยปาก

บุรุษหนุ่มรูปงามที่ขี้อายผู้นั้น ย่อมยิ่งไม่เอ่ยปากแล้ว

โอ้วพ่อจื้อเหลือบมองพวกมันก่อน จึงหันมามองเถ้าแก่จู ถามไปว่า

"ท่านมั่นใจ?"

"มั่นใจแน่นอน"

"แต่ทว่า ตอนนั้นท่านมิใช่อยู่ชั้นบนด้วย?"

"ตอนนั้นเราแม้มิได้เห็นกับตา แต่เรามีความมั่นใจ ระบุว่ามันต้องบาดเจ็บแน่นอน"

"ท่านอาศัยประการใด มาระบุแน่นอนปานนั้น?"

"ตอนทั้งฮั้งมา เราตรวจถุงของมัน ก่อนมันออกจากบ้านวันหนึ่ง เพิ่งได้รับตั๊กกิ๊บลี้ยี่สิบสามดอก ทรายสะบั้นวิญญาณสิบตำลึงสามหุน"

มันรีบเสริมต่อไป

"ทั้งสองชนิดที่มันได้รับ ล้วนเป็นชั้นเก้า เป็นข้วยกอกอ (พี่บกพร่อง หมายพิการ) มอบให้แก่มันเอง"

โอ้วพ่อจื้อผงกศีรษะรับคำ เถ้าแก่จูกล่าวต่อ

"หลังจากมันติดตามเซี่ยงกัวยิ่มไปฮั้วฮวงซัวจึงแล้ว เพราะฆ่าผู้รับใช้ตระกูลเตี้ยคนหนึ่งเพื่อปิดปาก ได้ใช้ตั๊กกิ๊บลี้ไปดอกหนึ่ง"

"มันมิได้ถอนตั๊กกิ๊บลี้ดอกนั้นออกติดตัวมา?"

"จากที่มันบอก ตอนนั้นเวลาฉุกละหุกอย่างยิ่ง ไม่มีโอกาสเหลืออยู่เลย"

"ที่มันฆ่าเป็นเพียงผู้รับใช้เท่านั้น ไฉนจึงต้องใช้อาวุธลับประจำตระกูล?"

"ดังนั้น เราจึงได้ใช้กฎของตระกูลลงโทษมัน มันต้องนอนอยู่กับเตียงเป็นเวลาครึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงทุเลาได้"

"ประเสริฐมาก บอกต่อไป"

"นอกจากดอกนั้นแล้ว ในตัวมันยังเหลือตั๊กกิ๊บลี้อีกยี่สิบสองดอก ทรายพิษสะบั้นวิญญาณสิบตำลึงสามหุนยังคงอยู่เท่าเดิมมิถูกแตะต้อง"

โอ้วพ่อจื้อผงกศีรษะรับคำอีกครั้ง เถ้าแก่จูกล่าวต่อ

"พลบค่ำก่อนเกิดเรื่องวันหนึ่ง มันต้องการให้พวกเราหาคนสร้างถุงมือหนังกวางสองชุดโดยด่วน เพื่อให้เฮียตี๋ทั้งสองของทางสายเล่าไนมา (แม่นมเฒ่า) ใช้"

"ท่านรับปากมันหรือไม่?"

เถ้าแก่จูผงกศีรษะตอบ

"เนื่องเพราะมันบอก ผู้ที่มันจะรับมือคือเตี้ยบ้อกี๋ บุตรของเตี้ยกัง"

"คนของทางสายเล่าไนมา ไฉนมีอาวุธลับในตระกูล?"

"มันได้แบ่งตั๊กกิ๊บลี้ของมันแก่พวกมันสิบหกดอก ให้พวกมันกระหนาบทางด้านหลังของเตี้ยบ้อกี๋ ปลิดชีวิตเตี้ยบ้อกี๋ในครั้งเดียวเท่านั้น"

"ภายหลังเล่า?"

"เมื่อพวกมันพลาดพลั้งแล้ว เรารีบปิดตายสถานที่นั้น แต่หาตั๊กกิ๊บลี้คืนได้สิบห้าดอกเท่านั้นเอง"

"พวกมันซัดออกไปสิบหกดอก?"

"ถูกแล้ว"

"ตอนนั้นเจี่ยลักกับเล่าโป้ยก็อยู่ในบริเวณ ใช่พวกมันนำไปหรือไม่?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด พวกมันกระทั่งยังมิกล้าไปสัมผัสเลย"

โอ้วพ่อจื้อผงกศีรษะ ถามอีก

"ดังนั้น พวกท่านจึงสันนิษฐาน ตั๊กกิ๊บลี้ที่ขาดไปดอกหนึ่ง ต้องอยู่ในตัวเตี้ยบ้อกี๋แน่นอน"

"และมันก็ไปอย่างฉุกละหุกลนลานยิ่ง มีคนเห็น มันเดินออกไปแล้วมีฝีเท้ามิใคร่มั่นคงนัก ยังมีคนบอก ตาของมันเหลือกค้างอีกด้วย"

ครุ่นคิดชั่วครู่ เถ้าแก่จูกล่าวต่อ

"ประหลาดที่ว่า หลายวันให้หลัง มีคนไปพบมันปรากฏตัวในโรงเตี๊ยมไท้แป๊ะกือเชิงเขาเก้าฮั้วซัว ภายหลังลักกับเม่งกอ (ทั้งลักทั้งเม่ง) ไปตามหาในที่นั้น พอไปก็มิได้กลับมาอีกเลย"

"ในเมื่อมันถูกอาวุธลับประจำตระกูลแล้ว ไฉนยังไม่ตายไปได้?"

"ประการนี้เราก็คิดไม่ออก"

ตอนนี้เต็งกังกับตู้เคี้ยงย่อมเข้าใจมาได้แล้ว ในร้านละเจียวเตี่ยมนี้ นอกจากพวกมันสอง ล้วนแล้วเป็นคนครอบครัวเดียวกัน

โอ้วพ่อจื้อทั้งไม่แซ่โอ้ว เถ้าแก่จูก็ไม่แซ่จู แสดงว่า ล้วนเป็นคนตระกูลทั้งในเสฉวน!

ยาพิษและอาวุธลับของตระกูลทั้งในเสฉวน พวกมันย่อมได้ยินกิตติศัพท์มาเนิ่นนานปีแล้ว แต่พวกมันกลับนึกไม่ถึง ขอบข่ายงานภายในตระกูลทั้งจะถี่ยิบซับซ้อนเข้มงวดกวดขันถึงปานนี้ แต่ละคนที่ถูกใช้ออกมา คล้ายล้วนไม่รวบรัดอย่างยิ่ง ดังนั้น พฤติการณ์จึงต่างผสานกันได้แนบแน่นเข้มแข็ง

การลงมือของชายฉกรรจ์ที่ผอมแห้งดังวานร ได้ขู่ขวัญพวกมันจนตระหนกยิ่งแล้ว ความละเอียดของเถ้าแก่จู ยิ่งบันดาลให้พวกมันเคารพนับถือกว่าเดิม

เฒ่าร่างยาวที่สูบกล้องยาอยู่ตลอดเวลา นั่งแน่วนิ่งมิเคยเคลื่อนไหวเลย ดุจกับขุนเขาอันมั่นคง เพียงอาศัยความหนักแน่นเยือกเย็นประการนี้ก็เป็นที่ดูออกได้มันยิ่งไม่รวบรัดกว่า

นอกจากบุรุษหนุ่มที่สวยงามขี้อายผู้นั้นแล้ว ตอนนี้แต่ละคนต่างได้รายงานหน้าที่ของตัวเองกระจ่างชัดเจนแล้ว

หน้าที่ของโอ้วพ่อจื้อ เป็นคุมเชิงเล่าโป้ย รอให้เสือดาวโชคดีตัวนั้นปรากฏ

หน้าที่ของบุรุษหนุ่มคล้ายวานร เป็นรับมือต่อเจี่ยลัก

หน้าที่ของเถ้าแก่จู เป็นซุ่มอยู่ในที่นี้ คอยติดต่อประสานงานให้กันและกัน

พวกมันมีบ้างสามารถปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ มีบ้างล้มเหลว แต่มิว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ล้วนได้รายงานผลงานมา

ผู้ที่สรุปผลงาน สมควรเป็นเฒ่าที่สูบกล้องยาตลอดเวลา แต่มันกลับมิได้เอ่ยปาก หรือมันก็รอผู้คนอยู่?

มันรอผู้ใด?

เต็งกังพลันมีความรู้สึกที่ประหลาดพิกลเกิดขึ้นอีกครั้ง รู้สึกเฒ่าร่างยาวต้องมิใช่เป็นผู้มีอำนาจบงการที่แท้จริง

ผู้มีอำนาจบงการแท้จริง ต้องเป็นอีกผู้หนึ่ง เป็นผู้ที่พวกมันมองไม่เห็น

มีแต่คนผู้นั้นจึงสามารถตกลงใจ บ่งชี้ชีวิตของผู้อื่นควรอยู่หรือควรตายอย่างแท้จริง

นับแต่แรกเริ่ม คนผู้นั้นก็ควบคุมทุกสรรพสิ่งของที่นี้อยู่ในอำนาจแล้ว

แต่ละคนต่างรายงานผลงานของตัวเองต่อคนผู้นั้น รอให้มันมาตัดสิน

...คนผู้นั้นเป็นใคร? ไฉนพวกมันจึงไม่เห็นคนผู้นั้นตลอดมา?

หัวใจของเต็งกังเต้นถี่เร็ว มันรู้สึกได้เลือนราง คนผู้นั้นตอนนี้จะปรากฏตัวมาแล้ว

วิกาลยิ่งดึก ด้านนอกพลันมีลมกรรโชกมาปะทะกระดาษหน้าต่างที่เก่าคร่ำคร่าจนมีเสียงแกรกกรากน่าหวาดหวั่น

เฒ่าร่างยาวยังคงสูบกล้องยาของมันดั่งเดิม ประกายไฟที่วูบ ๆ วาบ ๆ สาดส่องให้เห็นใบหน้าที่คล้ายไม้กระดานโลงศพของมัน

ลมไม่อาจพัดผ่านหน้าต่างเข้ามา ควันยาจึงไม่กระจายออกไป

ควันภายในร้านละเจียวเตี่ยมยิ่งทึบกว่าเดิม

แผนชี้ผลแพ้ชนะ

ควันยากระจายคล้ายหมอก

เต็งกังเหลือบมองบุรุษหนุ่มที่ขี้อายแต่สวยงามผู้นั้น เห็นมันมีทีท่าคล้ายไม่อาจอดทนต่อไปได้แล้ว ต้องแค่นเสียงกระแอมเบา ๆ ออกมา

มันไม่ดูดยา ไม่ดื่มสุรา ไม่กินพริก

หรือมันมิใช่เป็นคนตระกูลทั้ง?

ประหลาดที่ว่า มันเพิ่งเริ่มกระแอม เฒ่าร่างยาวที่มีความอยากในยารุนแรงอย่างยิ่ง รีบวางกล้องยาในมือลงทันที ทั้งยังใช้หัวแม่มือ จิ้มน้ำลายดับไฟยาในปากกล้องของมันด้วย

บุรุษหนุ่มรูปงามแย้มยิ้มให้มัน แล้วกล่าว

"ขอบคุณ"

วาจาที่มันกล่าวก็แผ่วเบานุ่มนวล และมีสำเนียงของเมืองหลวงที่ชัดเจน ไม่มีสำเนียงเสฉวนสักน้อยนิด

มันควักผ้าเช็ดหน้าแพรขาวสะอาดออกมา เช็ดมือเบา ๆ

มือของมันขาวละเอียด นิ้วเรียวยาว ท่วงท่าก็อ่อนช้อยสวยงามดังกุลสตรี

เต็งกังมองดูมันจนแทบตะลึงลานไปแล้ว

บุรุษหนุ่มรูปงามถึงกับหัวร่อให้มัน แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าดูออก พวกท่านก็ไม่รับทานเผ็ด เมื่อครู่ จะต้องรับทานไม่อิ่มแน่"

เต็งกังทั้งไม่กล้ายอมรับ และไม่อาจปฏิเสธได้

บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าจะขอให้เถ้าแก่จู ผัดอาหารที่ไม่เผ็ดมาสักหลายจาน พวกท่านรับทานกันช้า ๆ รอข้าพเจ้ากล่าววาจากับพวกนี้สักหลายคำแล้ว ค่อยเป็นเพื่อนร่วมรับทานกับท่าน"

เสียงของมันนุ่มนวลอย่างยิ่ง ทีท่าก็สัตย์ซื่อจริงใจ กับคนแปลกหน้ายังเอาใจจนถึงปานนี้

เต็งกังไหนเลยจะปฏิเสธได้

เถ้าแก่จูเรียกคนไปเตรียมอาหารที่ไม่เผ็ดแล้ว แต่บุรุษหนุ่มรูปงามพลันถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ ไฉนพวกเราแต่ละวันต่างมีคนกระทำผิดพลาดจนได้"

วาจานี้ยังคงกล่าวด้วยเสียงนุ่มนวลเช่นกัน แต่เถ้าแก่จูพอได้ฟัง ใบหน้าพลันมีแววหวาดหวั่นจนขวัญเสียปรากฏขึ้นทันที

เหงื่อที่หน้าผากของโอ้วพ่อจื้อยิ่งทะลักออกมามากกว่าเดิม

บุรุษหนุ่มรูปงามมองดูเถ้าแก่จูแล้วกล่าว

"วันนั้น หลังจากเตี้ยบ้อกี๋ออกจากร้าน ไปในทิศทางใด?"

"ไปทางขวา"

"ทางขวาของเหลาท่าน มีร้านอยู่มากน้อยเท่าใด?"

เถ้าแก่จูงุนงงวูบจึงตอบ

"นี่เราก็มิเคยนับมา"

"ข้าพเจ้านับมา"

มันกระทั่งคิดก็ไม่คิด ส่งเสียงต่อไปทันที

"ร้านแรกขวามือของท่านคือร้านชำ ร้านที่สองเป็นโรงจำนำ ที่สามเป็นร้านขายของเก่า..."

มันบอกต่อ ๆ ไปโดยไม่หยุดยั้ง จวบจนกระทั่ง

"ร้านสุดท้ายเป็นร้านขายโลง ตึกแถวนั้นร้านใหญ่ร้านเล็กมีรวมหนึ่งร้อยยี่สิบหกร้าน"

ใบหน้าเถ้าแก่จูก็มีเหงื่อซึมออกมาบ้างแล้ว

มันมาถึงเมืองนี้เป็นเวลาปีเศษแล้ว แต่บุรุษหนุ่มรูปงามเพียงมาสองวัน กลับทราบเรื่องราวในเมืองนี้กระจ่างยิ่งกว่ามันมากนัก

บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวสืบไป

"วันนั้น หลังจากเตี้ยบ้อกี๋ออกพ้นซิ่วเออคังเป็นเวลาเพิ่งผ่านเที่ยงไม่นาน ประตูของแต่ละร้านต่างเปิดอยู่ ในแต่ละร้านต่างไม่มีตัวมัน ท่านเคยถามพวกมันหรือไม่?"

เถ้าแก่จูยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วตอบ

"ไม่ได้ถาม"

"ข้าพเจ้าถาม"

บุรุษหนุ่มรูปงามสวนคำแล้ว กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ตอนเตี้ยบ้อกี๋เดินถึงหน้าร้านที่สิบแปด ซึ่งขายเครื่องประทินผิวสตรี ก็ใกล้จะล้มลงแล้ว เถ้าแก่เนี้ยของร้านขายเครื่องประทินผิวเห็นกับตาเอง นางมักจะนั่งที่หลังโต๊ะเก็บเงิน มองบุรุษทางภายนอกที่ไป ๆ มา ๆ เนื่องเพราะสามีของนางมีภรรยาน้อยอยู่ทางภายนอกถึงสามนาง"

กระทั่งเรื่องเช่นนี้ มันถึงกับสืบมาจนละเอียดชัดเจน เถ้าแก่จูต้องทั้งตระหนกทั้งนับถือ

บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวสืบไป

"ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิพอดี แต่ละคนต่างคล้ายไม่ต้องการตายในฤดูนั้น ดังนั้น ร้านขายโลงจึงเงียบเหงาเป็นอย่างยิ่ง พวกผู้รับใช้และช่างไม้ต่างเล่นไพ่กันอยู่ในร้าน มีช่างไม้เยาว์วัยคนหนึ่งเสียจนเกลี้ยงเกลา กำลังยืนบันดาลโทสะที่ปากประตูร้าน พอดีเห็นเตี้ยบ้อกี๋เดินผ่านไป"

...ช่างไม้ผู้นั้นแซ่อู วันนั้นเสียไปสามเหรียญห้าหุน

...วันนั้น พอดีเถ้าแก่ของมันมีเรื่องสำคัญออกจากร้าน ดังนั้น พวกมันพอกินอาหารเที่ยง ก็เริ่มเล่นไพ่กัน

...จากช่างไม้แซ่อูบอก เตี้ยบ้อกี๋พออ้อมผ่านหัวมุม ก็ชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

...คนผู้นั้นมีรูปกายสูงใหญ่อย่างยิ่ง เค้าหน้าเหี้ยมหาญดุดัน มิเพียงรู้จักเตี้ยบ้อกี๋เท่านั้น ยังคล้ายจงใจมาหามันก็ปาน มันรีบเรียกรถม้าคันหนึ่ง พาบ้อกี๋ออกไปจากที่นั้นทันที

เรื่องปลีกย่อยแต่ละราย มันต่างสืบมาจนกระจ่างอย่างยิ่ง สุดท้ายยังให้ผลสรุปสองประการ

"เตี้ยบ้อกี๋ถูกตั๊กกิ๊บลี้ของพวกเราดอกหนึ่งจริง ๆ ตอนเดินออกจากเหลาซิ่ว-เออคัง พิษก็ได้กำเริบขึ้นแล้ว

"คนที่ช่วยมันไป เป็นผู้ที่พวกเราสะกดรอยตามมาตั้งแต่เสฉวนถึงที่นี้"

ตอนนี้ ปัญหาที่มีอยู่หนึ่งเดียวคือ

...คนที่ถูกอาวุธลับประจำตระกูลแล้ว ต้องตายภายในสิบสองชั่วยามอย่างแน่นอน เตี้ยบ้อกี๋ไฉนจึงยังไปที่ภูเขาเก้าฮั้วซัวได้? ไฉนยังไม่ตาย?

กล่าววาจาเหล่านี้จบแล้ว บุรุษหนุ่มรูปงามก็จ้องมองเถ้าแก่จู รอคอยให้มันแสดงความคิดเห็นมา

แต่เถ้าแก่จูกลับมีเหงื่อกาฬแตกโซมร่าง กระทั่งเต็งกังและตู้เคี้ยง ก็ยังฟังจนตะลึงลาน

พวกมันเข้าใจอยู่เสมอมา เถ้าแก่จูมีความละเอียดสุขุมอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เมื่อเปรียบกับบุรุษหนุ่มรูปงาม เถ้าแก่จูก็คล้ายเป็นตือโป้ยก่ายไปจริง ๆ

อาหารไม่เผ็ดถูกยกออกมาตั้งเรียงรายแล้ว ถึงกับยังมีรสชาติไม่เลวเลย

แต่เสียดาย เต็งกังกับตู้เคี้ยงกลืนกินไม่ลง แม้นับว่ากลืนกินลงไป ก็ไม่รู้สึกรสชาติสักน้อยนิดได้

เนื่องเพราะในตอนนั้น เถ้าแก่จูได้หลบไปที่มุมห้อง ลอบอาเจียนอยู่ตลอดเวลา

มันมีความหวาดกลัวเกินไป กลัวจนกระทั่งน้ำในกระเพาะก็ถูกอาเจียนออกมา

เฒ่าที่ดูดกล้องยาลังเลชั่วขณะ จึงได้กล่าว

"มันมีบุตรธิดามากอย่างยิ่ง ภาระในครอบครัวหนักอย่างยิ่ง ยังมีมารดาชราอยู่อีกผู้หนึ่ง"

บุรุษหนุ่มรูปงามรับคำ

"ข้าพเจ้าทราบ"

"มันแม้โง่เขลาสักเล็กน้อย แต่กระทำเรื่องราวใด ยังคงพยายามจนสุดความสามารถอยู่"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เฒ่าผู้นั้นถอนหายใจยาว ไม่กล่าวอีกแล้ว

บุรุษหนุ่มรูปงามพลันส่งเสียง

"เซี่ยวเก๊า (ลิงน้อย) เข้ามา"

ชายฉกรรจ์ที่คล้ายวานรรีบเดินปราดเข้ามา ยืนน้อมกายอยู่ที่เบื้องหน้ามันด้วยความเคารพยำเกรง

บุรุษหนุ่มรูปงามถาม

"เจี่ยลักใช่คนมีชื่อเสียงในเมืองนี้หรือไม่?"

"ใช่"

"หากแม้นมันสาบสูญไป ใช่จะมีคนมากหลายออกตามหามันหรือไม่?"

"ใช่"

"ตอนท่านพามันมาที่นี้ มีคนตามถนนหนทางเห็นมันหรือไม่?"

ย่อมต้องมี ในเมื่อเจี่ยลักเป็นผู้มีชื่อเสียงของเมืองนี้ ผู้รู้จักมันย่อมมีไม่น้อย บุรุษหนุ่มรูปงามถามอีก

"นอกจากใช้อาวุธลับแล้ว ท่านยังสามารถใช้วิธีอื่นฆ่ามันหรือไม่?"

"สามารถ"

"อย่างนั้น ท่านไฉนจึงต้องใช้อาวุธลับเฉพาะตระกูลของพวกเรา? ท่านใช่ต้องการให้คนอื่นทราบ ตระกูลเรามีคนมาอยู่ในเมืองนี้แล้ว และยังอยู่ในตรอกละเจียวฮั่งด้วย?"

ชายฉกรรจ์คล้ายวานรไม่อาจส่งเสียงอีกแล้ว ใบหน้าของมันบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัวจนทุเรศตายิ่ง

บุรุษหนุ่มรูปงามมิได้บอกจะจัดการอย่างไรต่อพวกมันเลย แต่มันกับเถ้าแก่จูยังหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อปานนี้

บัดนี้ เต็งกังกับตู้เคี้ยงย่อมทราบแล้ว ผู้ใดคือจอมบงการมีอำนาจในที่นี้โดยแท้จริง

พวกมันกระทั่งฝันก็ยังไม่อาจคาดฝัน จะเป็นบุรุษหนุ่มเยาว์วัยรูปงามดั่งอิสตรีนี้ได้

แต่บุรุษหนุ่มรูปงามกลับหัวร่อให้พวกมัน พลันถามขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ พวกมันไฉนจึงหวาดกลัวปานนี้?"

เต็งกังสั่นศีรษะ บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะพวกมันทราบ ตัวเองกระทำเรื่องผิดพลาด และก็ทราบ ข้าพเจ้าเป็นคนอย่างไร"

ยิ้มแล้วกล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านต้องสังเกตไม่ออก ข้าพเจ้าเป็นคนอย่างไร?"

เต็งกังยอมรับ บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวต่อ

"ก่อนนี้มีคนให้คำวิจารณ์ข้าพเจ้าประโยคหนึ่ง คือ ใจดำมืออำมหิต ฉีกหน้าไม่มีน้ำใจ มิยอมรู้จักญาติใด ๆ"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าที่ร่าเริงแจ่มใส กล่าวสืบไป

"คนผู้นั้นเข้าใจข้าพเจ้ากระจ่างจริง ๆ ใช้วลีนั้นมาเปรียบเทียบข้าพเจ้าได้เหมาะสมอย่างยิ่ง"

เต็งกังจ้องมองมันด้วยความตระหนก แต่ดูอย่างไรก็ดูไม่ออก ผู้นี้จะมีความน่าสะพรึงกลัวดั่งที่มันบอกมาเอง

บุรุษหนุ่มรูปงามถาม

"ท่านไม่เชื่อ?"

เต็งกังสั่นศีรษะ บุรุษหนุ่มรูปงามหัวร่อกล่าว

"มีบางครั้ง กระทั่งตัวข้าพเจ้าเองก็ยังไม่เชื่อ"

มันพลันเปลี่ยนหัวเรื่องขึ้น

"อาหารเหล่านี้ล้วนไม่เผ็ด สองท่านไฉนมิรับทานให้มาก"

"พวกเรารับทานอิ่มแล้ว"

"อิ่มแล้วจริง ๆ?"

บุรุษหนุ่มรูปงามถอนใจเฮือกใหญ่จึงกล่าว

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็วางใจ ข้าพเจ้ามักมีความเห็น ให้คนหิวโหยไปตายเป็นเรื่องที่อำมหิตอย่างยิ่ง และเสียมารยาทอย่างยิ่งด้วย"

มันถอนใจเบา ๆ อยู่ พลันยื่นสามนิ้วออกไป ใช้ปลายนิ้วจี้เข้าใส่ลูกกระเดือกของตู้เคี้ยง

เต็งกังพลันได้ยินเสียงกระดูกหักที่ดังสดใส พร้อมกันนั้น แลเห็นนัยน์ตาตู้เคี้ยงพลันกระดอนออกจากเบ้า ลมหายใจชะงักงันทันที ร่างชาแข็งดั่งท่อนไม้ไป!

จากนั้น จึงได้กลิ่นเหม็นที่ผู้คนต้องสะอิดสะเอียนจนอาเจียน

บุรุษหนุ่มรูปงามหัวร่อให้แก่มันอีก แล้วถาม

"ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วหรือไม่?"

เต็งกังคล้ายดั่งแข็งไปทั้งตัวเช่นกัน ในที่สุดมันก็เข้าใจ ไฉนเมื่อครู่เถ้าแก่จูจึงหลบไปอาเจียนที่มุมห้อง ตอนนี้ มันก็คิดจะอาเจียนเช่นกัน

ความหวาดกลัวคล้ายเป็นมือใหญ่ที่มองไม่เห็น เค้นลำไส้และกระเพาะของมันจนเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน

บุรุษหนุ่มรูปงามใช้สามนิ้วนั้นยื่นมาอีก ใกล้จะถึงคอหอยของมันบ้างแล้ว

มันพลันใช้กำลังที่มีทั้งมวลหงายร่างออกไป แล้วแผดสุดเสียง

"ท่านเป็นใคร?"

คนที่ทั้งรู้แน่ว่าไม่อาจหนีความตายพ้น มักจะหวังให้ได้ทราบ ตัวมันตาย

กับมือผู้ใด

บุรุษหนุ่มรูปงามตอบเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคือทั้งเง็ก"

ทั้งเง็ก

ได้ยินนามสองคำนี้ เต็งกังก็เปล่งลมหายใจเฮือกสุดท้ายออกจากคอหอยที่ลูกกระเดือกแหลกละเอียดมา คล้ายดั่งรู้สึก มันตายโดยไม่เสียใจเกินไป

คนที่พบกับทั้งเง็ก ย่อมต้องตายกับมือทั้งเง็ก นั่นเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม สมเหตุสมผลยิ่งแล้ว

ทั้งเง็กใช้ผ้าเช็ดหน้าแพรขาวสะอาดของมันเช็ดมืออีก คล้ายดั่งเป็นนักสะสมที่รอบคอบสุขุม กำลังเช็ดเครื่องเคลือบลายครามอันงามล้ำค่าอยู่

มือของทั้งเง็กดูไปก็คล้ายลายครามอันทรงคุณค่าอย่างยิ่งจริง ๆ มีประกายละเอียดนุ่มนิ่มและแบบบาง

แต่ผู้ใดก็คาดไม่ถึง มือทั้งสองของมันนี้ เพียงพริบตาก็สามารถจี้คอหอยผู้คนขาดสะบั้นไปได้

ทั้งโฮ้วพลันกล่าวขึ้น

"ท่านรีบลงมือเถิด ข้าพเจ้ากระทำเรื่องผิดพลาดไปเอง ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน"

ทั้งเง็กย้อนถาม

"ท่านกระทำเรื่องราวใดผิดไป เราไฉนนึกไม่ออกเลยสักน้อยนิด?"

ทั้งโฮ้วจ้องมองดูมันด้วยความตระหนก พลางร้องเบา ๆ

"ท่าน..."

"มีเรื่องราวบางประการ เราลืมไปได้รวดเร็วยิ่ง หากแม้นไม่มีคนเตือนสติเราชั่วชีวิตของเราก็จำมันไม่ได้"

ความแตกตื่นสงสัยของทั้งโฮ้ว กลับกลายเป็นลิงโลดยินดีไปทันที

ทั้งเง็กถามเถ้าแก่จูอีก

"ท่านจำได้หรือไม่ เมื่อครู่ท่านกระทำเรื่องราวใด?"

เถ้าแก่จูรีบสั่นศีรษะปฏิเสธทันที

"ข้าพเจ้าจำไม่ได้ จำไม่ได้แม้แต่น้อยนิด"

ทั้งเง็กตบบ่าโอ้วพ่อจื้อเบา ๆ พลางกล่าว

"สำหรับท่าน ความจริงมิได้กระทำผิดพลาดเลย หากข้าพเจ้าเป็นท่านก็ต้องทำดั่งนี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการก้าวร้าวขัดใจเตี้ยยี่กงจื้อ ยิ่งไม่ยินยอมตาย

กับกระบี่ของผู้อื่น"

โอ้วพ่อจื้อจ้องมองดูมัน ดวงตาเต็มไปด้วยประกายปลาบปลื้มตื้นตัน เคารพเทิดทูน

ที่ทั้งเง็กฆ่าแม้เป็นผู้อื่น แต่ยังคงเป็นการให้บทเรียนต่อเถ้าแก่จูและทั้งโฮ้ว ที่ต้องฝังใจจำไปจวบชั่วชีวิต

มันตอนนี้กำลังต้องการผู้คนอยู่ และพวกมันล้วนเป็นเฮียตี๋ของมัน พร้อมที่จะไปเสี่ยงชีวิตแทนมันได้ทุกเวลา

วิธีกระทำเรื่องราวของมัน มาตรว่าอำมหิตเหลวไหล พิกลพิสดารอย่างยิ่ง แต่ยังคงบรรลุจุดประสงค์ได้เช่นเดียวกัน และยังมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าใช้วิธีใด ๆ อีกด้วย

กับการแสดงออกซึ่งความเคารพเทิดทูนของพวกเหล่านี้ ทั้งเง็กมีความพึงพอใจเป็นยิ่งนัก

ความหมายของเคารพเทิดทูน ปกติมักเป็นการยินยอมนับถือ และจงรักภักดี

มันต้องการความจงรักภักดีของผู้อื่น เนื่องเพราะมันทราบ หากมันคิดจะเข้าสวมตำแหน่งแทนบิดาผู้ชรา มาเป็นหัวหน้าตระกูลทั้งในยุคนี้ ยังคงต้องปีนป่ายข้ามศีรษะของผู้จงรักภักดีต่อมันอีกมากมายหลายคนนัก

อุปสรรคใหญ่ยิ่งที่สุดของมันมิใช่ทั้งเง้า

ทั้งเง้าเย่อหยิ่งโอหังเกินไป เย่อหยิ่งโอหังจนกระทั่งไม่ยอมถ่อมตัวลงมาแก่งแย่งชิงดีกับมัน

ที่มันกังวลอย่างแท้จริงเป็นอีกผู้หนึ่ง นึกถึงคนผู้นั้นแล้ว กระทั่งหัวใจมันก็ยังรู้สึกเย็นวาบลงไป

แต่มันพานอดมิได้ต้องไปนึกถึงอยู่บ่อยครั้ง

"หากทั้งข้วยอยู่ที่นี้ มันจะจัดการเรื่องราวนี้เยี่ยงไร? จะรับมือต่อบ้อกี๋ด้วยวิธีใด?"

ชายชราที่สูบกล้องยาจับตามองดูมัน ในดวงตาคล้ายดั่งได้เห็นเงาร่างของอีกผู้หนึ่งก็ปาน

ชายชราผู้นี้ไม่ชอบหน้าทั้งเง็กเสมอมา แต่มิอาจไม่ยอมรับและเห็นพ้องวิธีทำงานของทั้งเง็ก

เนื่องเพราะวิธีทำงานของทั้งเง็ก แทบจะเป็นเช่นเดียวกับทั้งข้วยไม่ผิดเพี้ยน

มันยังจำได้มีคนเคยกล่าว

ลักษณะของทั้งเง็กคล้ายดั่งเป็นทั้งข้วยที่ย่อส่วนลงมา ความสัมพันธ์ระหว่างสองคนนี้ เช่นเดียวกับทั้งจีทั้ง (จันทน์แดง) กับยี่กอของมันไม่ผิดเพี้ยน

ทั้งจีทั้งก็คือเฒ่าที่สูบกล้องยา ยี่กอของมันก็คือ ทั้งยี่ชิงแซที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม

ชายชราต้องฝืนหัวร่อในใจ

มันมีความคิดจะเลียนเยี่ยงยี่กอของมันอย่างยิ่งเสมอมา แต่ทว่า มันก็ทราบมันจะไม่มีทางเปรียบกับยี่กอมันได้ตลอดกาล

หากทั้งยี่ชิงแซอยู่ที่นี้ ทั้งเง็กต้องไม่ยโสโอหังจนลำพองปานนี้เด็ดขาด

ในใจชายชราแม้รู้สึกสมเพชตัวเองจนรันทดหดหู่ แต่ใบหน้ากลับไม่มีแววปรากฏออกมาสักน้อยนิด

ใบหน้าของมันคล้ายดั่งฝาโลงอยู่ตลอดมา ดังนั้น มันจึงมีนามจีทั้ง

ไม้ดีที่สุดที่ใช้ทำโลงศพ ก็คือไม้จีทั้ง (จันทน์แดง)

มันมิทราบ เมื่อมันตายไปแล้ว ใช่จะสามารถได้นอนในโลงไม้จีทั้งหรือไม่?

ปัญหานี้มันก็เคยคิดมาหลายครั้งครา

หากเป็นทั้งยี่ชิงแซสูบกล้อง ทั้งเง็กต้องไม่กระแอมเด็ดขาด แม้นับว่าจะกระแอมไอ ก็ต้องพยายามกลั้นไว้

ทั้งจีทั้งจุดยาของมันอีกแล้ว

มันไม่ต้องการไปก้าวร้าวขัดใจทั้งเง็ก

คนที่ไม่ยอมรู้จักญาติทั้งหลาย ฉีกหน้าไม่มีน้ำใจ มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการไปก้าวร้าวล่วงเกิน

แต่มันก็ไม่ปรารถนาให้ทั้งเง็กเห็นว่า มันเป็นเฒ่าซอมซ่อที่ไม่มีคุณค่าให้เคารพนับถือแม้สักน้อยนิด

คนชราที่มีวัยคล้ายไม้ใกล้ฝั่ง เมื่ออยู่ต่อหน้าทั้งเง็กที่เปล่งประกายเจิดจ้าจนบาดตา ในใจย่อมยากที่จะไม่เกิดความรันทดและกลับกลอก

ครั้งนี้ ทั้งเง็กมิเพียงไม่ได้กระแอมไอเท่านั้น ยังช่วยถือม้วนกระดาษสื่อไฟจุดยาให้แก่มันด้วย

หัวใจของทั้งจีทั้งจึงนับว่าปลอดโปร่งสบายกว่าเดิมได้สักเล็กน้อย

ดังนั้นเอง ทั้งเง็กจึงได้กล่าวขึ้น

"ตอนนี้พวกเราใช่แน่แก่ใจ เตี้ยบ้อกี่วันนั้นถูกอาวุธลับประจำตระกูลของพวกเราแล้วจริง ๆ?"

เพื่อแสดงความนับถือต่อชายชรา วาจานี้ย่อมเป็นถามต่อชายชรา

ทั้งจีทั้งตอบ

"ใช่แล้ว"

"แต่พวกเราก็แน่แก่ใจได้ เตี้ยบ้อกี๋ไม่ตายจริง ๆ?"

"ใช่แล้ว"

"คนที่พวกเราสะกดรอยมาตั้งแต่เสฉวนถึงที่นี้ มีวิชาตัวเบาสูงอย่างยิ่ง และยังเชี่ยวชาญวิชาปลอมแปลงโฉม มีบางครั้ง กระทั่งความสูงต่ำของร่างก็สามารถปลอมแปลง แสดงให้เห็น ยังเชี่ยวชาญวิชาย่อกระดูกซึ่งฝึกยากที่สุดอีกด้วย"

"ใช่แล้ว"

"คนผู้นี้จะต้องงมงายในการพนันอย่างยิ่ง แม้ทราบแน่แก่ใจว่าพวกเราสะกดรอยตามมันมา ยังคงลอบออกไปเล่นการพนันอยู่บ่อยครั้ง และพนันคราใดเป็นต้องเสียหมดเกลี้ยงเกลา กระทั่งค่าเดินทางก็ยังต้องไปขโมยมา"

ทั้งจีทั้งกล่าวเต็มประโยคเป็นครั้งแรก

"ผีพนันเช่นดั่งมัน นับว่าน้อยกว่าน้อยจริง ๆ"

"ผีพนันที่มีเงื่อนไขครบถ้วนเช่นดั่งมันนี้ คล้ายดั่งมีเพียงผู้เดียว"

"ท่านหมายถึงฮึงง้วนเจ็กกวง?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าหมายถึงมัน"

"คนผู้นี้ไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกับพวกเรา?"

"ถูกแล้ว ที่มันไปทั้งแกเป้า เพียงเพื่อต้องการสืบหาคนแทนบ้อกี๋เท่านั้น"

"คนที่มันต้องการหา ใช่เซี่ยงกัวยิ่มหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงมีความเห็น ผู้ที่ช่วยเตี้ยบ้อกี๋ในวันนั้น คือตัวมัน?"

"ต้องเป็นมันแน่นอน"

ตอนนี้ พวกมันได้รัดเปลาะแรกลงแนบแน่นแล้ว เมื่อรัดเปลาะแรกลงไปก็เป็นคลายปมแรกออกเช่นกัน

ตอนนี้ พวกมันเตรียมจะคลายปมที่สอง

ทั้งเง็กได้เอ่ยถึงความสำคัญของปัญหาออกมาคือ

"ที่นี้ เมื่อไม่มีมิตรสหายของฮึงง้วนเจ็กกวง และไม่มีสถานที่พอจะให้มันหลบซ่อนตัว มันไฉนต้องหนีมาที่นี้?"

เป็นปัญหาที่ฟังผิวเผินรู้สึกรวบรัดง่ายดาย แต่ความจริงเปลืองสมองเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งจีทั้งอย่างไรก็ไม่เสียทีที่เป็นนักเลงเก่าคร่ำโลกโชกโชน ได้ตอบปัญหาออกมาในทันที

"เนื่องเพราะเตี้ยบ้อกี๋อยู่รอมันในที่นี้!"

มันรีบอธิบายต่อไปโดยเร็ว

"การไปของมัน เป็นต้องการสืบข่าวแทนเตี้ยบ้อกี๋ ย่อมต้องกลับมาบอกกับเตี้ยบ้อกี๋ ไม่แน่ว่า พวกมันความจริงนัดหมายมาพบกันในที่นี้อยู่ก่อนแล้วก็ได้"

ดวงตาทั้งเง็กมีประกายชมเชยวูบขึ้น ผงกศีรษะรับคำ

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"โดยนัยกลับกัน ในเมื่อมันมาที่นี้ เตี้ยบ้อกี๋ก็ต้องอยู่ที่นี้ด้วย"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"ที่พ่อจื้อพบเมื่อเช้าวันนี้ แม้สารรูปเปลี่ยนแปรจากเดิม แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าระบุแน่นอน ว่ามันมิใช่เตี้ยบ้อกี๋"

โอ้วพ่อจื้อเห็นพ้องในประการนี้ ทั้งจีทั้งกล่าวต่อ

"หากมันคือเตี้ยบ้อกี๋ มันก็ต้องคิดหาวิธีไปพบกับฮึงง้วนเจ็กกวง"

มันครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อไป

"โดยนัยกลับกัน หากพวกมันพบกัน มันก็ต้องใช่เตี้ยบ้อกี๋แน่"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"ดังนั้น..."

ทั้งจีทั้งกล่าวคำดังนั้นแล้วก็มิได้ออกความเห็นสืบต่อไป

นี่เป็นการแยกแยะสันนิษฐานที่ละเอียดสุขุมอย่างยิ่งยวด สมองที่เริ่มเสื่อมโทรมเพราะความแก่ชราของมัน นับว่าไม่มีปัญญารับมือต่อปัญหาเหล่านี้อีกแล้ว

ทั้งเง็กจึงกล่าวแทนให้แก่มัน

"ดังนั้น พวกเราเพียงสามารถหามันพบ ก็หาเตี้ยบ้อกี๋พบเช่นกัน"

ทั้งจีทั้งกล่าว

"พวกเรายังสามารถหามันพบ?"

ทั้งเง็กหัวร่อตอบ

"แม้นับว่าพวกเราหามันไม่พบ มันก็ต้องย่อมมาให้พวกเราหาพบเอง"

ประการนี้ทั้งจีทั้งไม่เข้าใจ ทั้งเง็กจึงอธิบาย

"ข้าพเจ้าแสร้งปล่อยให้มันสลัดการติดตามของพวกเราหลุด ก็เพื่อต้องการสืบให้ทราบจุดประสงค์ที่แท้จริงของการไปทั้งแกเป้าของมัน และให้มันได้พบกับ

เตี้ยบ้อกี๋"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเมื่อพวกมันพบกันแล้ว เตี้ยบ้อกี๋ย่อมต้องทราบ ตระกูลทั้งได้ใช้สามคนมาสะกดรอยตามมันจนถึงที่นี้"

"ถูกต้อง"

"หากท่านเป็นเตี้ยบ้อกี๋ ทราบว่าคนของตระกูลทั้งเข้ามาในดินแดนของไต้ฮวงตึ๊งถึงสามคน ท่านยังจะยอมให้สามคนนั้นรอดชีวิตกลับไปหรือไม่?"

"ไม่ยอม"

"เตี้ยบ้อกี๋ก็ต้องไม่ยอม แต่มันหากจะฆ่าพวกเรา ก็ต้องหาพวกเราให้พบก่อน"

"มันก็ไม่แน่จะสามารถหาพวกเราพบ"

"ดังนั้น มันจะต้องใช้ฮึงง้วนเจ็กกวงเป็นเหยื่อมาตกปลาใหญ่ฝ่ายพวกเราทั้งสามตัวนี้"

ทั้งจีทั้งจึงเพิ่งเข้าใจมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น แม้นับว่าพวกเราหาฮึงง้วนเจ็กกวงไม่พบ มันก็ต้องยินยอมออกมาให้พวกเราพบเอง"

"ดังนั้น พวกเราเพียงหาฮึงง้วนเจ็กกวงพบ ก็หาเตี้ยบ้อกี๋พบเช่นกัน"

ตอนนี้ คลายปมที่สองออกไปได้แล้ว เปลาะที่สองก็ถูกรัดแนบแน่นไปเช่นกัน

ทั้งเง็กกล่าว

"ในสถานการณ์เช่นนี้ เตี้ยบ้อกี๋จะต้องขุดหลุมพรางไว้ ให้พวกเราไปหลงกลมัน"

"ถูกต้อง"

"มันจะต้องซ่อนอยู่ในความมืด รอฮึงง้วนเจ็กกวงล่อพวกเราออกไปแล้ว มันก็ลอบจู่โจมออกมาจากในความมืด ขอเพียงจู่โจมได้ผล สังหารพวกเราก่อนสักคนหนึ่ง ที่เหลืออีกสองคน ด้วยพลังฝีมือของพวกมัน ต้องสามารถรับมือได้ง่ายดายแล้ว อย่าว่าแต่พวกมันยังจะพอหาคนในสาขาไต้ฮวงตึ๊งของที่นี้เป็นผู้ช่วยเหลืออีก"

"เฮอะ เฮอะ นี่เป็นลูกคิดรางแก้วของมัน"

"สำหรับมันแล้ว ลูกคิดนี้มิได้ดีดผิดพลาด เนื่องเพราะมันต้องคาดคิดไม่ถึงพวกเราคำนวณออกว่ามันอยู่ที่นี้แล้ว"

"ประการนี้สำคัญอย่างยิ่ง"

ทั้งเง็กผงกศีรษะกล่าวต่อ

"ที่ยิ่งสำคัญอีกประการคือ มันไม่รู้ตื้นลึกหนาบางของพวกเราโดยสิ้นเชิง"

"มันอย่างน้อยทราบ พวกเรามีสามคนมาถึงที่นี้"

"แต่มันกลับไม่ทราบ สามคนคือผู้ใด? และคำนวณกำลังของพวกเราไม่ออกด้วย"

"พวกมันก็ย่อมยิ่งคาดคิดไม่ถึง ทั้งเง็กมาด้วยแล้ว"

ทั้งเง็กคล้ายฟังคำเหน็บแนมของทั้งจีทั้งไม่ออกก็ปาน ยังคงกล่าวต่อไป

"ตอนอยู่ในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่ตะวันตกเสฉวน ข้าพเจ้าแสร้งลงมือผิดเป้า มิเพียงเปิดทางให้มันหนีรอดเท่านั้น ยังให้มันนำตั๊กกิ๊บลี้ไปอีกดอกหนึ่งด้วย ก็เพื่อต้องการให้มันคำนวณพลังของพวกเราด้อยเกินไป ให้มันเข้าใจผิด ตั๊กกิ๊บลี้นับเป็นอาวุธลับร้ายกาจที่สุดของพวกเราแล้ว"

ยิ้มเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ สืบไป

"รู้ตัวเองรู้ฝ่ายตรงข้าม จึงสามารถได้ชัยทุกครั้งไป หากมันคำนวณพวกเราต่ำ ก็เป็นการหาที่ตายเอง"

ทั้งจีทั้งระบายลมจากปากเบา ๆ แล้วกล่าว

"ดังนั้น การต่อสู้ครั้งนี้ พวกมันต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

"แต่พวกมันก็มิใช่ปราศจากเงื่อนไขที่เป็นประโยชน์ของฝ่ายมันอยู่"

"เงื่อนไขใด?"

"ที่นี้เป็นอาณาจักรใต้อำนาจไต้ฮวงตึ๊ง พวกมันอย่างน้อยมีเปรียบทางชัยภูมิ"

ทั้งจีทั้งยอมรับ ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"กับอาวุธลับของพวกเรา พวกมันย่อมมีความกริ่งเกรงอยู่บ้าง ดังนั้น พวกมันต้องหาสถานที่ซึ่งมีคุณประโยชน์ต่อพวกมันที่สุด มาขุดหลุมพรางไว้ล่อพวกเรา"

"สถานที่เยี่ยงไร จึงเป็นคุณประโยชน์ต่อฝ่ายมันที่สุด?"

"ประการแรก ที่นั้นต้องกว้างขวางเวิ้งว้าง มีทางให้พวกมันกระโดดหลบหลีกได้เพียงพอ"

ทั้งจีทั้งผงกศีรษะรับคำ ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"ประการสอง ที่นั้นต้องมีต้นไม้รกทึบ พอจะเป็นเกราะกำบังให้แก่พวกมันไปซ่อนหลบหลีก"

ทั้งจีทั้งผงกศีรษะรับคำอีก ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"ประการสาม สถานที่นั้นต้องอยู่ในดินแดนใต้อำนาจของพวกมัน พวกมันก็พอจะซุ่มกำลังรอไว้ที่นั้น สมมุติเช่น หากสถานที่นั้นเป็นเหลาสุรา พวกมันก็พอจะเปลี่ยนผู้รับใช้และเจ้าของร้าน เป็นคนของไต้ฮวงตึ๊งโดยสิ้นเชิง"

ทั้งจีทั้งผงกศีรษะรับคำ ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"แต่ทว่า เรื่องราวใดที่มีคุณย่อมมีโทษ เยี่ยงนั้นของพวกมันก็มีผลร้ายอยู่"

"ผลร้ายอย่างไร?"

"สถานที่เช่นดั่งนั้นต้องมีไม่มากเท่าใด หากแม้นพวกเราสามารถเดาออกมันจะเลือกสถานที่ใดไว้ พวกเราก็พอดีจะใช้หอกของมันคืนสนองต่อมัน โดยซุ่มกำลังไว้ในที่นั้นบ้าง"

เถ้าแก่จูพลันกล่าวขึ้นเป็นครั้งแรก

"เรารู้จัก มีสถานที่เช่นนั้นอยู่แห่งหนึ่ง"

ทั้งเง็กแย้มยิ้มถาม

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการรอคอยท่านบอกอยู่"

"ทางใต้ของเมืองมีไซจื้อลิ้ม (ป่าราชสีห์) สถานที่กว้างขวางอย่างยิ่ง ต้นไม้ก็มากอย่างยิ่ง เป็นร้านอาหารกลางแจ้ง เถ้าแก่ของสถานที่นั้นพอดีเป็นสหายรักของเกียวอุ้ง"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวเสริมต่อ

"เกียวอุ้งก็คือหัวหน้าสาขาของไต้ฮวงตึ๊งในที่นี้"

ทั้งเง็กหัวร่อกล่าว

"กับพวกมันแล้ว สถานที่นั้นนับว่าประเสริฐเลิศสุดจริง ๆ"

เถ้าแก่จูคล้ายดั่งใคร่ได้สร้างความดีความชอบลบล้างความผิดเป็นอย่างยิ่ง จึงกระตือรือร้นต่อเรื่องราวนี้เป็นพิเศษ รีบซิงถาม

"ตอนนี้พวกเราสมควรแบ่งคนไปซุ่มกันเยี่ยงไร?"

"ข้าพเจ้าจะต้องไปดูในที่นั้นก่อน จึงตกลงใจได้"

"ไปดูเมื่อใด?"

"ข้าพเจ้าคิดว่า พวกมันจะต้องลงมือดำเนินงานนี้ ในประมาณสนธยาของวันพรุ่ง ดังนั้น พวกเรามิต้องรุ่มร้อนเกินไป"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"นับแต่บัดนี้ถึงสนธยาวันพรุ่ง ยังมีเวลาร่วมสิบชั่วยาม เวลาสิบชั่วยาม พอจะกระทำเรื่องราวได้มากมายอย่างยิ่งอยู่"

เวลาสิบชั่วยาม (ร่วมยี่สิบชั่วโมง) นับว่าสามารถกระทำเรื่องราวได้มากหลายจริง ๆ พวกมันเตรียมกระทำเรื่องราวใดบ้าง?

ทั้งเง็กกล่าว

"นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเรามาดำเนินงานกันโดยจริงจังภายในดินแดนใต้อำนาจ

ของไต้ฮวงตึ๊ง ดังนั้นพวกเราไม่เคลื่อนไหวก็แล้วไป พอเคลื่อนไหวเป็นต้องให้แตกตื่นสะท้านฟ้าดิน ต้องสยบประกายของพวกมันให้สลายไปหมดสิ้น"

ดวงตาที่มีประกายนุ่มนวลอย่างยิ่งของมัน พลันกลับกลายเป็นคมกริบดุจกระบี่ร้าย ส่งเสียงราบเรียบต่อไป

"ในครั้งนี้ พวกเรามิเพียงต้องฆ่าฮึงง้วนเจ็กกวง ฆ่าเตี้ยบ้อกี๋ ฆ่าเกียวอุ้งเท่านั้น ยังต้องฆ่าผู้คนทั้งมวลของไต้ฮวงตึ๊งที่อยู่ในเมืองนี้..."

มันกล่าวคำฆ่าติดต่อถึงสี่ครั้ง แต่ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มที่นุ่มนวล

ตอนนั้นลมกรรโชกรุนแรงกว่าเดิม ในวิกาลที่วังเวง พลันมีเสียงอสนีบาตฟาดลั่นจนแผ่นดินสั่นสะเทือน

สีหน้าทั้งเง็กมิเปลี่ยนแปรแม้สักน้อยนิด แย้มยิ้มกล่าว

"ในครั้งนี้ พวกเราต้องถอนรากถอนโคนของไต้ฮวงตึ๊งในที่นี้ออกไปให้หมดสิ้น"

ขณะเวลาเดียวกันนั้น ฮึงง้วนเจ็กกวงได้ให้คำตอบที่กระจ่างชัดแก่บ้อกี๋

"ใช่! เซี่ยงกัวยิ่มอยู่ในทั้งแกเป้าจริง ๆ"

อสนีบาตฟาดลั่น ฝนห่าใหญ่โหมลงมาดั่งฟ้ารั่ว

บ้อกี๋ยังคงนั่งแน่วนิ่งอยู่ที่หัวเรือมิเคลื่อนไหว ฝนห่าใหญ่ที่กระหน่ำลงมา สาดซัดใส่ร่างจนเปียกชุ่มโชก

บ้อกี๋ชิงชังฝนตั้งแต่เยาว์วัย พอฝนตกเป็นต้องขังตัวเองอยู่ในห้อง พยายามอ่านไตรปิฎก ที่จวบจนบัดนี้ยังไม่อาจเข้าใจได้กระจ่าง

แต่ตอนนี้ไม่รังเกียจชิงชังฝนอีกแล้ว น้ำฝน อย่างน้อยพอจะช่วยให้สมองปลอดโปร่งแจ่มใส เยือกเย็นกว่าเดิมลงได้

เซี่ยงกัวยิ่มอยู่ในทั้งแกเป้า บัดนี้ทราบร่องรอยของศัตรูแล้ว สมควรไปล้างแค้นเยี่ยงไร?

"ทั้งแกเป้ามีอาณาบริเวณกว้างใหญ่อย่างยิ่ง เราไม่อาจแน่ใจมันอยู่ที่ใดแน่ แต่ฟังว่า มันได้หมั้นกับม่วยม่วยที่เป็นม่ายของเป้าจู๊ (หัวหน้าตระกูล) แล้ว และกลายเป็นแกนกลางสำคัญคนหนึ่งภายในไม่กี่คนของหัวหน้าตระกูล"

เซี่ยงกัวยิ่มเป็นม่ายมาเนิ่นนานปี

หลักการรับมือกับทางภายนอกของตระกูลทั้ง ดำเนินเช่นเดียวกับแผ่นดินฮั่น ชมชอบใช้วิธีชักนำให้เป็นญาติกันก่อน

การวิวาห์ของเซี่ยงกัวยิ่มนี้ พอดีเป็นหลักประกันของมันที่มีกับตระกูลทั้ง

หลายปีมานี้ วงศ์วานของตระกูลทั้งเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย ยอดฝีมือก่อเกิดติดตามกัน เมื่อร่วมสหพันธ์กับเพ็กเล็กทั้งแล้ว อิทธิพลอำนาจยิ่งแผ่ขยายกว้างใหญ่ ทั้งยี่ซิงแซ กับทั้งเง้า ทั้งเง็ก ทั้งสองเฮียตี๋ มาตรว่ามีชื่อเสียงเกรียงไกรในวงพวกนักเลง แต่ยอดฝีมือที่ไม่มีชื่อในวงพวกนักเลงที่ยังอยู่ในทั้งแกเป้า ไม่แน่ว่ายังยิ่งน่ากลัวกว่าพวกมันเสียอีก

ความเป็นจริงเรื่องราวเหล่านี้ ไม่ต้องให้ฮึงง้วนเจ็กกวงบอกมา บ้อกี๋ก็ทราบอยู่ก่อนแล้ว

ผ่านการเคี่ยวกรำมาด้วยความลำบากยากเข็ญถึงหนึ่งปี บ้อกี๋นับว่าเติบใหญ่สมบูรณ์ และคร่ำโลกกว่าเดิมมากแล้ว

ฮึงง้วนเจ็กกวงหนีเข้าไปซ่อนในประทุนเรือแล้ว มันไม่ต้องการตากฝน แต่มันก็ไม่คัดค้านผู้อื่นไปตากฝน

ในที่สุด บ้อกี๋เงยหน้าขึ้นจ้องมองมัน พลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด?"

"อ้อ?"

"ท่านกลัวข้าพเจ้าไปหาที่ตายในทั้งแกเป้า?"

ฮึงง้วนเจ็กกวงยอมรับ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"แต่ท่านวางใจ ข้าพเจ้ามิใช่เด็กหนุ่มที่สองตาเหลือกค้าง สมองโง่ ๆ เขลา ๆ ตั้งอกตั้งใจจะไปเสี่ยงชีวิตกับศัตรูถ่ายเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ตีอกชกหัวร่ำไห้โถมไปหาเซี่ยงกัวยิ่มในทั้งแกเป้าโดยทุนหันแน่นอน"

สีหน้าท่าทีของบ้อกี๋หนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะตอนนี้ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจ็บแค้นและพลุ่งพล่าน ไม่มีทางคลี่คลายเรื่องราวใดได้ ท่านยิ่งเจ็บแค้น ศัตรูของท่านยิ่งปีติ ท่านยิ่งพลุ่งพล่าน ศัตรูของท่านยิ่งยินดี"

ฮึงง้วนเจ็กกวงหัวร่อกล่าว

"เราดูออกแต่แรก ท่านต้องมิใช่เด็กโง่บัดซบ ที่มารยาเป็นบุตรกตัญญูแน่"

"เมื่อครู่ท่านเห็นข้าพเจ้าหลงกลอีก แต่ข้าพเจ้าประกัน มันต้องเป็นครั้งสุดท้ายแน่นอน"

"ฮา...หวังว่านั่นเป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าก็ประกันได้ ต้องไม่ไปหาที่ตายโดยง่ายดาย ขอเพียงเซี่ยงกัวยิ่มมีชีวิตอยู่

ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ตายก่อนมัน"

บ้อกี๋มิได้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มิได้กรีดโลหิตสาบาน แต่ทีท่าเยือกเย็นเยี่ยงนี้ กลับยิ่งเน้นเห็นถึงความเด็ดเดี่ยวของมัน

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"สามคนที่สะกดรอยตามท่านมาจนถึงที่นี้ ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมให้พวกมันมีชีวิตกลับไป"

"ท่านเตรียมทำอย่างไร?"

บ้อกี๋ครุ่นคิดอยู่มิได้ตอบ ฮึงง้วนเจ็กกวงจึงกล่าวอีก

"จะตกปลา ก็ต้องเลือกสถานที่เหมาะสมดีงาม เรารู้จักที่นี้มีป่าราชสีห์ สถานที่กว้างอย่างยิ่ง มีต้นไม้มากอย่างยิ่ง..."

"ข้าพเจ้ารู้จักสถานที่นั้น ข้าพเจ้าเคยไปมา"

"สถานที่กว้างขวาง ง่ายต่อการหลบอาวุธลับ สถานที่มีต้นไม้มาก ง่ายต่อการหลบซ่อนคุ้มกัน"

"แต่สถานที่โล่งโถงกว้างขวาง ก็ง่ายต่อการถูกพวกมันหลบหนี และพวกมันยังอยู่ในความมืด คนของพวกเรากลับไม่พอ"

"ท่านเข้าใจ สถานที่นั้นไม่เหมาะสม?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับ ฮึงง้วนเจ็กกวงถามอีก

"อย่างนั้นท่าน..."

บ้อกี๋พลันเปลี่ยนเรื่องขึ้นสอดคำ

"ท่านไฉนปะปนเข้าในทั้งแกเป้าได้?"

"ดูทางเปลือกนอก ทั้งแกเป้าคล้ายเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง ภายในมีถนนอยู่หลายสาย ร้านรวงมากมายหลายสิบ ขอเพียงท่านบอกนามมาได้ ในที่นั้นก็มี"

"ในเมื่อมีร้านรวง ย่อมยากที่จะไม่ติดต่อกับคนค้าขายทางภายนอก?"

"ใช่แล้ว ดังนั้นเราจึงปลอมเป็นนายวาณิชใหญ่ของเลี้ยวตัง นำโสมขาวและสินค้าหนังจำนวนมาก ส่ายอาด ๆ เข้าไปในทั้งแกเป้าอย่างโอ่อ่า"

"ภายหลังพวกมันไฉนดูออก ว่าท่านเถ้าแก่ใหญ่เป็นตัวปลอม?"

"มีเจ้าลูกเต่าแซ่ทั้งคนหนึ่ง ตอนเล่นการพนันกับเรา ถึงกับกล้าใช้ลวดลายคดโกง จึงถูกเราทุบตีจนสาหัส จากนั้น..."

มันมิได้เล่าสืบไป เพราะในเวลาเช่นนั้น มันยังจะเล่นการพนัน ยังทุบตีผู้คนอีก มันเองก็รู้สึกกระดากกระเดื่องอยู่เล็กน้อย

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าจำได้ นักการพนันมีวาจาอมตะอยู่ประโยคหนึ่ง"

"วาจาอมตะมักจะเป็นวาจาดี จะมากจะน้อยก็ต้องมีเหตุผลอยู่บ้าง"

"มีบางครั้ง เหตุผลยังมิเพียงมีอยู่บ้างเท่านั้น"

"วาจาอมตะนั้น บอกว่าอย่างไร?"

"ที่เสียไปในการพนัน มีแต่ต้องเล่นการพนัน จึงจะทวงคืนมาได้"

"ฮา ฮา มีเหตุผล มีเหตุผลจริง ๆ"

"ครั้งก่อนพวกมันจับหางจิ้งจอกของท่านได้จากการเล่นพนัน ครั้งนี้ท่านควรจะให้พวกมันจับอีกครั้ง"

"ขอเพียงมีการพนันเล่น เราย่อมเห็นพ้องด้วยเสมอ"

"ต้นไม้แม้เป็นที่กำบังอันประเสริฐยิ่ง แต่ยังมีเกราะกำบังอีกประการ ที่เหนือกว่าต้นไม้มากนัก"

"นั่นเป็นกระไร?"

"คน"

สถานที่มีการพนันย่อมต้องมีคน ขอเพียงพนันกันครึกครื้น คนก็ต้องไม่น้อยลงเด็ดขาด

มีฮึงง้วนเจ็กกวงอยู่ ย่อมมิอาจไม่ครึกครื้นได้

ฮึงง้วนเจ็กกวงพลันสั่นศีรษะคัดค้าน

"วิธีนี้ไม่ประเสริฐ"

"ไฉนไม่ประเสริฐ?"

"อาวุธลับของตระกูลทั้งมิใช่มีนัยน์ตา หากซัดใส่ร่างของผู้อื่น ไยมิใช่ต้องตายอย่างน่าคลั่งใจยิ่ง"

"ทั้งแกเป้ามิใช่พวกสำส่อนรวมหัวกัน พวกมันก็เป็นตระกูลใหญ่ในบู๊ลิ้ม มีกฎประจำตระกูลของพวกมัน อาวุธลับพวกมันยิ่งมีค่าต้องหวงแหน ไม่มีการซัดเปะปะไปทำอันตรายผู้ไร้ความผิดโดยแน่นอนเด็ดขาด"

หยุดหัวร่อแล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ดังนั้น คนยิ่งมากยิ่งวุ่นวาย พวกมันยิ่งไม่กล้าซัดอาวุธลับตามความปรารถนาได้"

"แต่ในยามปั่นป่วนวุ่นวาย พวกเราก็ไยมิใช่หาพวกมันไม่พบเช่นกัน?"

"พวกเราพอจะหาพบได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะไต้ฮวงตึ๊งมีสาขาอยู่ในที่นี้ ผู้คนในสาขา อย่างน้อยต้องมีมากมายหลายสิบ"

ฮึงง้วนเจ็กกวงจึงเข้าใจมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น ผู้ที่เล่นการพนันกับเรา ล้วนเป็นเฮียตี๋ของไต้ฮวงตึ๊ง?"

"แต่ละคนล้วนใช่"

"ท่านต้องการให้เราจดจำหน้าตาของพวกมันแต่ละคนไว้ก่อน?"

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังพอทำตำหนิในร่างพวกมัน ให้คนของฝ่ายเรามองปราดเดียวก็จำได้ แต่ผู้อื่นต้องไม่มีวันสังเกตออกเด็ดขาด หากคนของตระกูลทั้งมา นั่นก็..."

"ฮา...ฮา...นั่นก็คล้ายมูลมุสิกสามก้อน ร่วงลงไปในกองข้าวสาร กระทั่งคนตาบอดก็ยังสามารถลูบคลำมันออกมาได้"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

ฮึงง้วนเจ็กกวงสั่นศีรษะคัดค้านอีก

"วิธีนี้ไม่ประเสริฐ อย่างน้อยมีประการหนึ่งที่ไม่ประเสริฐ"

"ประการใด?"

"ฮา ฮา ที่เล่นการพนันกับเรา ในเมื่อเป็นเฮียตี๋กันเอง เราก็ไม่อาจหักใจไปได้เงินทองของพวกมัน"

อสนีบาตฟาดลั่น ฝนห่าใหญ่กระหน่ำลงมา

เกียวอุ้งยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง มองดูห่าฝนที่โหมอยู่อย่างหนักหน่วงดั่งม่านหนามันความจริงคิดจะไปปิดหน้าต่าง แต่มิทราบยืนครุ่นคิดจนซึมเซาไปเสียได้

ที่นี้แห้งแล้งอย่างยิ่ง ฝนมิได้ตกมาเนิ่นนานแล้ว

มันยังจำได้ ครั้งก่อนที่พายุฝนโหมมา เป็นเดือนเก้าของเมื่อปีก่อน

มันจำได้ชัดเจนอย่างยิ่ง เนื่องเพราะค่ำคืนนั้นมีอาคันตุกะที่คาดคิดไม่ถึงมากันสองคน หนึ่งคือเด็กเพ้ง อีกหนึ่งถึงกับเป็นเตี้ยเชยเชย ตั้วเสียวเจี๊ยะของตระกูลเตี้ย

วันนั้นเป็นฤดูชิวเทียนที่กลางวันร้อนระอุแทบตาย พายุฝนห่าใหญ่ที่โหมมาในค่ำคืน พอดีลบล้างความร้อนของกลางวันไปได้ มันเตรียมอาหารและผลไม้เล็กน้อยหมายจะดื่มสักสองจอก

ขณะเวลานั้นเอง เด็กเพ้งกับเชยเชยพากันมาแล้ว ทีท่ายังทุลักทุเลอย่างยิ่งด้วย

ภายหลังมันจึงทราบ ทั้งสองจับเจ่าอยู่บนภูเขาเก้าฮั้วซัวนานร่วมสองเดือน เพื่อไปหาร่องรอยบ้อกี่ มิคาด มิเพียงหาบ้อกี่ไม่พบเท่านั้น หงส์เนี้ยยังหายสาบสูญไปอีกด้วย

อารมณ์ของตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนั้นร้ายอย่างยิ่ง มักจะตวาดสั่งเด็กเพ้งไปนั่นมานี่ตลอดเวลา ไม่ให้เกียรติมันเลยสักน้อยนิด

แต่เด็กเพ้งกลับไม่มีโทสะเลย

หลังจากหงส์เนี้ยสาบสูญไปแล้ว พวกมันที่เป็นบุรุษสตรีโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่อาศัยบนภูเขาเพียงลำพัง เกิดเรื่องราวใดกันมาบ้าง?

เกียวอุ้งย่อมมิได้ถามและไม่กล้าถาม มันเป็นคนที่หนักแน่นเยือกเย็น สำนึกและสำรวมตัวอยู่เสมอมา มาตรว่ามิเคยกระทำเรื่องยิ่งใหญ่ใด แต่ก็มิเคยกระทำความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่มา

มันแม้รู้สึก เด็กเพ้งออกจะประจบผู้มีอำนาจมากไป แต่มันก็ไม่รังเกียจบุรุษหนุ่มที่ยินยอมพยายามหวังก้าวหน้า หากแม้นเด็กเพ้งสามารถได้ตั้วเสียวเจี๊ยะนางนี้เป็นภรรยา มันก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้น มันจึงเรียกคนเพิ่มสุรา เพิ่มอาหาร และเพิ่มห้องพัก

แต่ตั้วเสียวเจี๊ยะกลับยืนกรานจะไปในค่ำคืนนั้นให้ได้ ที่พวกมันมา เพียงเพื่อต้องการมาเบิกเงินค่าเดินทางเป็นจำนวนสามพันตำลึง

สามพันตำลึงมิใช่จำนวนน้อย พอจะเดินทางไกลอย่างยิ่ง ตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนั้นเตรียมจะไปที่ใด?

เกียวอุ้งก็มิได้ถาม

ทำมากผิดมาก กล่าวมากภัยมาก ยิ่งรู้เรื่องมาก ความกลัดกลุ้มก็ยิ่งมาก

นี่คือหลักการดำรงชีวิตของมัน

และมันก็เคร่งในหลักการนี้อยู่เสมอมา ดังนั้น มันสามารถอยู่ในตำแหน่งนี้มาถึงยี่สิบปี ผ่านวันเวลาสุขสงบมาถึงยี่สิบปี

ปีก่อน มันมิใช่ไม่ได้ทราบข่าวเรื่องของ 'เสือดาวโชคดี' และมิใช่ไม่ทราบเลยว่าเสือดาวโชคดีตัวนั้นก็คือตั้วกงจื้อของเตี้ยยี่เอี๊ย

แต่บ้อกี่มิได้มาหามัน มันก็จำต้องแสร้งเป็นเหลวไหลมิรู้ความ

คนที่วันนี้ฮึงง้วนเจ็กกวงสั่งมันไปรับเป็นผู้ใด? มันจะมากจะน้อยก็พอเดาได้บ้าง แต่ในเมื่อผู้อื่นไม่บอก มันไยต้องถามให้มากความ?

อากาศเริ่มเปลี่ยนแปรเป็นเย็นเล็กน้อย มันคิดจะเรียกป้อฮกไปเตรียมสุรา

อาหารสักเล็กน้อย ในค่ำคืนที่ฝนตกหนัก มันมักพอใจดื่มสักสองสามจอก

ป้อฮกเป็นผู้รับใช้ที่จงรักภักดีของมัน ติดตามมันมานานกว่ายี่สิบปีแล้ว ปกติมักไม่ห่างจากข้างกายมันเลย

แต่วั่นนี้มันเรียกถึงสองครั้งแล้ว ยังไม่มีเสียงขานรับมา

วัยของป้อฮกไม่น้อยแล้ว โสตประสาทก็มิปราดเปรียวเช่นดั่งก่อน ๆ ผ่านอีกช่วงเวลาหนึ่ง ก็ควรปล่อยให้มันได้เสพสุขของความสงบในบั้นปลายชีวิตบ้าง

ป้อฮก ป้อฮก (รักษาบุญ) คนเราหากรู้จักรักษาบุญวาสนาของตัวเองไว้ นั่นจึงจะเป็นบุญวาสนาจริง ๆ

เกียวอุ้งถอนหายใจยาว เดินช้า ๆ มาที่ปากประตู ส่งเสียงเรียกอีกสองคำ

พลันมีเสียงตอบแว่วเข้ามา

"มาแล้ว"

มันเพิ่งได้ยินสองคำ ก็มีคนพุ่งตัวเข้ามา

มิใช่เดินเข้ามา และมิใช่วิ่งเข้ามา แต่เป็นบินเข้ามา คล้ายดั่งเป็นไม้ท่อนใหญ่บินแฉลบมาจากด้านข้าง แล้วจึงร่วงหล่นลงฟาดกับพื้นดังป้าบใหญ่

ผู้นี้เป็นป้อฮกจริง ๆ เพียงแต่ไม่มีลมหายใจแล้ว เนื่องเพราะคอของมันถูกคนบิดหักไป

เกียวอุ้งเย็นเฉียบทั้งร่าง คล้ายดั่งพลัดร่วงหล่นลงไปในหล่มน้ำแข็ง

อสนีบาตฟาดมาอีกครา สายฟ้าแลบขึ้นแวบหนึ่ง

มันแลเห็นคนผู้หนึ่ง มือถือร่มกระดาษน้ำมัน ยืนอยู่ที่ใต้ชายคาฝั่งตรงข้าม

แต่รอจนเมื่อฟ้าแลบครั้งที่สอง คนผู้นั้นพลันมาถึงเบื้องหน้ามัน

เป็นบุรุษหนุ่มที่ยังเยาว์วัย ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผิวกายขาวละเอียดอมแดง ดูแล้วคล้ายเป็นดรุณีที่ปลอมแปลงตัวอย่างยิ่ง

มันย่อมไม่รู้จักผู้นี้ก็คือทั้งเง็ก ที่มีความอำมหิตเลือดเย็นที่สุด โหดเหี้ยมทารุณที่สุด ของบรรดาบุตรหลานตระกูลทั้งในปัจจุบัน

แต่จากประสบการณ์นานปีของมัน รู้สึกว่าการมาของคนผู้นี้ จะต้องยุติชีวิตที่สุขสงบของมันไปอย่างแน่นอน

มันจับตามองดูบุรุษหนุ่มรูปงามหุบร่มมันอย่างเชื่องช้า วางไว้ที่หลังประตู มันพยายามสะกดกลั้นตัวเองอยู่เต็มที่ พยายามให้มีความหนักแน่นเยือกเย็นอยู่เต็มที่

ในที่สุด ทั้งเง็กเงยหน้าขึ้นหัวร่อให้มันแล้วกล่าว

"ป้อฮกมาแล้ว ท่านยังต้องการหาผู้ใด?"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าร่าเริงแจ่มใสอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"เฮียตี๋ทั้งสี่สิบสามคนในสาขาของท่านต่างก็มาแล้ว ล้วนรอคอยอยู่ที่ลานตึกทางด้านนอก ท่านเพียงสั่งก็จะมาทันที แต่ทว่า พวกมันย่อมมิใช่เดินเข้ามาเองได้"

หัวใจของเกียวอุ้งวาบหวิวลงทันที

คนผู้นี้แม้มีรอยยิ้มระรื่นแจ่มใส น้ำเสียงนุ่มนวลไพเราะหู แต่กลับมีกลิ่นอายอำมหิตที่เสียดแทงจิตใจอย่างรุนแรง

หากคนเช่นนี้บอก มันฆ่าสี่สิบสามคนตายไปแล้ว ก็ต้องมีศพสี่สิบสามซากเกลื่อนกลาดอยู่ที่ลานตึก ต้องไม่ขาดแม้สักคนเดียว

เกียวอุ้งทราบ เหงื่อกาฬของมันทะลักออกมาโชมร่าง กระทั่งกล้ามเนื้อบนใบหน้าก็ยังไม่มีปัญญาข่มบังคับได้

สี่สิบสามคน สี่สิบสามชีวิต ล้วนแล้วเป็นเฮียตี๋ที่อยู่กับมันมาทุกเช้าค่ำ ผู้นี้เป็นใคร? ไฉนจึงใช้ฝีมืออำมหิตปานนั้นต่อพวกมัน?

ทั้งเง็กแย้มยิ้มกล่าวอีก

"ท่านดูไม่ออกว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใดดอก เนื่องเพราะมือข้าพเจ้ามิได้สวมถุงหนังกวางที่ทั้งหนาทั้งหนัก อาวุธลับของข้าพเจ้าก็มิได้ไว้ในถุงที่หนักบัดซบนั้น ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้คนเพียงมองปราดเดียว ก็สังเกตความเป็นมาของข้าพเจ้าออก"

"ท่านเป็นคนของตระกูลทั้ง?"

"ข้าพเจ้าคือทั้งเง็ก"

เกียวอุ้งเคยได้ยินนามนี้ และเคยได้ยินมิต่ำกว่าหนึ่งครั้ง

ฟังว่า คนผู้นี้เคยทำประวัติการณ์สูงสุดของการฆ่าคนในเพียงคืนเดียว... พรรคโป้วเท้าปัง (หัวขวาน) ที่อยู่ในภาคตะวันออกของเสฉวนมานานปี ชั่วเวลาเพียงคืนเดียว ถูกทั้งเง็กสังหารไปหมดสิ้นถึงหนึ่งร้อยสามชีวิต

เกียวอุ้งพลันถามขึ้น

"ท่านเคยฆ่าคนในคืนเดียว ถึงหนึ่งร้อยสามคนจริง ๆ?"

"นั่นเป็นเรื่องไม่จริง"

ทั้งเง็กตอบ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงฆ่าเก้าสิบเก้าคนเท่านั้น อีกสี่คน เป็นตระหนกจนขวัญฝ่อตายไปเอง"

เกียวอุ้งถอนใจกล่าว

"ดูท่าเราก็คล้ายมิใช่คู่มือของท่าน"

"ท่านมิใช่เด็ดขาด"

"ท่านเตรียมจะฆ่าเราเมื่อใด?"

"เราไม่แน่จะต้องฆ่าท่านให้ได้"

"เราใช่ยังมีประโยชน์ต่อท่านอยู่?"

"มีเล็กน้อย"

"เราต้องกระทำเรื่องราวใดให้ ท่านจึงยินยอมไว้ชีวิตเรา?"

"ท่านยินยอมกระทำเรื่องให้แก่เรา?"

"คนของไต้ฮวงตึ๊งต่างเชื่อถือเราอย่างยิ่ง ตอนนี้แม้เฮียตี่ของเราต่างตายไปหมดสิ้น แต่เราเพียงปั้นนิทานโกหกสักเรื่องหนึ่ง พวกมันยังคงต้องไม่สงสัยเรา ดังนั้น เรายังพอจะเป็นหัวหน้าสาขาในที่นี้ต่อไปได้ พอจะให้ข่าวความลับของไต้ฮวงตึ๊งแก่พวกท่านได้ หากพวกท่านมีคนมาเมืองนี้ เรายังพอจะหาวิธีต้อนรับดูแลได้"

"วิเศษมาก"

"เรากระทั่งยังพอจะหลอกเตี้ยบ้อกี๋มาที่นี้ให้ท่าน เราทราบ พวกท่านจะต้องปรารถนาฆ่ามันอย่างยิ่ง เพื่อขุดรากถอนโคน"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"เราแม้เป็นคนชราแล้ว แต่คนยิ่งชรายิ่งกลัวตาย"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"เราชมชอบวันเวลาเช่นปัจจุบันเป็นที่สุด เสียดาย ไม่ยอมตายเลยจริง ๆ ดังนั้น ยามว่างเรามักครุ่นคิด หากเราพบกับสถานการณ์เช่นดั่งวันนี้ สมควรทำอย่างไร?"

"ท่านว่าเล่า?"

"เราทอดทิ้งวิชาบู๊เนิ่นนานปีแล้ว แม้นับว่าลงมือกับท่าน ก็เป็นการแส่หาความอัปยศเอง"

"ท่านมีความสำนึกตัวกระจ่างอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น เราจึงตกลงใจแต่แรก หากแม้นพบกับสถานการณ์เช่นนี้ เรามีแต่ต้องขายไต้ฮวงตึ๊ง รักษาชีวิตตัวเองไว้"

หยุดเล็กน้อย เกียวอุ้งกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"คนเรามีเพียงชีวิตเดียว มิว่าเรื่องอันใด ต่างไม่มีคุณค่าสูงส่งน่าถนอมเทียบเท่าชีวิตของตัวเอง"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"ดังนั้น หากผู้ใดเห็นแก่เรื่องของผู้อื่น จนกระทั่งยอมไม่ต้องการชีวิตตัวเอง ผู้นั้นจะต้องโง่เขลาจนบัดซบยิ่ง"

ทั้งเง็กยิ้มเล็กน้อย ตอบ

"ท่านย่อมมิใช่คนโง่บัดซบ?"

"เราใช่"

ทั้งเง็กมีสีหน้าผิดคาดหมายจนโพล่งขึ้น

"ท่านโง่บัดซบ?"

"จวบจนบัดนี้ เมื่อเราประสบเหตุการณ์นี้จริง เราจึงได้ทราบ ความตายของคนมิใช่เรื่องสำคัญที่สุด มีบางครั้ง มีชีวิตยังมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

"หรือท่านยินยอมเป็นคนโง่บัดซบ?"

"เรายินยอม"

เกียวอุ้งโถมเข้าไป ใช้พละกำลังเท่าที่มีโถมไปสุดแรง ต่อยใส่ใบหน้าทั้งเง็กสุดกำลัง

สามารถเป็นหลักให้แก่ไต้ฮวงตึ๊งในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง ย่อมมิใช่เป็นคนสวะเกินไปแน่นอนเด็ดขาด

มันก็เคยพยายามฝึกปรือฝีมือด้วยความยากลำบากมา หมัดมวยของมันฝึกได้ไม่เลวอย่างยิ่ง หลายปีนี้มิใคร่ได้ลงมือแล้ว แต่ลงมือยังคงรวดเร็วอย่างยิ่ง หมัดนี้มันต่อยใส่สุดกำลังที่มี อานุภาพจึงยิ่งกราดเกรี้ยวดุดัน

มันกำลังเสี่ยงชีวิตด้วย!

แต่เสียดาย คู่มือของมันคือทั้งเง็ก

ตอนหมัดมันต่อยออกมา นิ้วของทั้งเง็กก็ได้จี้เข้าใส่คอหอยของมัน

มันถอยช้า ๆ ไปสองก้าว ล้มลงช้า ๆ คล้ายดั่งคนที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าเอนกายลงไปบนเตียงก็ปาน เป็นสภาพที่สงบเยือกเย็นจนผิดธรรมดา

พริบตาก่อนขาดใจตาย คนที่กลัวตายผู้นี้ ถึงกับไม่มีความหวาดกลัวแม้สักนิดอย่างนี้

เนื่องเพราะมันหวังคุณธรรมก็ได้คุณธรรมมาแล้ว บัดนี้สมใจดั่งที่มันปรารถนา

มันรู้สึกมันไม่ละอายต่อไต้ฮวงตึ๊ง ไม่ละอายต่อเฮียตี่ทั้งสี่สิบสามคนในลานตึกหน้า

และมันก็ไม่ละอายต่อตัวเองด้วย!

จับตามองดูคนที่ยินยอมเป็นคนโง่บัดซบล้มลงไปอย่างเชื่องช้าแล้ว ในใจทั้งเง็ก

มีความคิดอย่างไรบ้าง?

ตอนมันฆ่าคน มักมีรอยยิ้มอยู่เสมอมา แต่ครั้งนี้ รอยยิ้มของมันสลายคลายไปหมดสิ้น

ห่ลังจากมันฆ่าคนแล้ว มักมีความพึงพอใจอย่างเหี้ยมเกรียม ลิงโลดยินดีอย่างดุดัน

แต่ครั้งนี้กลับรู้สึกเวิ้งว้างอย่างยิ่ง กระทั่งยังรู้สึกเบื่อหน่ายตนเองอีกด้วย

จนบัดนี้มันจึงเข้าใจ คนเราจะมีความกล้าหาญจริงหรือไม่? ปกติจะดูไม่ออกเลย

คนที่ปกติอ่อนแอไร้ประโยชน์ ตอนเผชิญหน้ากับความเป็นความตาย มักจะแสดงความกล้าหาญที่เหนือผู้อื่นออกมา ยอมตายอย่างกล้าหาญมิหวั่นไหว

คนที่ปกติบอกไม่กลัวตาย เมื่อถึงเวลานั้น กลับต้องเตลิดหนีหลบหน้าไปก็ได้

ทั้งเง็กอดมิได้ต้องถามตัวเอง

"หากเราเป็นเกียวอุ้ง มาตกอยู่ในสถานการณ์เช่นวันนี้ เราจะทำอย่างไร?"

มันไม่ต้องการทราบคำตอบ

มันก้าวอาด ๆ ออกไปรวดเร็วอย่างยิ่ง

หากเกียวอุ้งยังเสียดายชีวิต ยอมขายมิตรสหายเพื่อรักษาชีวิตมัน ทั้งเง็กยังคงต้องฆ่ามันเช่นกัน

ในตอนนั้น หลังจากฆ่าคนแล้ว จิตใจของทั้งเง็กต้องผิดกว่าตอนนี้แน่

มันต้องรู้สึกอิ่มเอิบยินดี เนื่องเพราะนับว่ามันได้กลั่นแกล้งต่อสันดานมนุษย์มาอีกคราหนึ่งแล้ว

แต่บัดนี้มันเข้าใจแล้ว สัญชาตญาณของมนุษย์ก็มีด้านที่ต้องเคารพนับถืออยู่ มิว่าผู้ใดไม่อาจปฏิเสธโดยง่ายดาย

นี่บันดาลให้มันเกิดความเคารพต่อมนุษย์ขึ้นเล็กน้อย...อย่างน้อย ตอนมันเดินออกไป มันมีความรู้สึกเช่นนี้อยู่

ขึ้นสามค่ำเดือนสี่ อากาศโปร่ง

ทั้งจีทั้งมิได้หลับสบายเลยทั้งคืน ตอนตื่นมารู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งร่าง จิตใจหงุดหงิดกลัดกลุ้ม สำนึกเสียใจยิ่ง ที่ครั้งนี้ติดตามทั้งเง็กมากระทำเรื่องที่มันมิได้ชมชอบพอใจเลย

ปกติที่ออกจากบ้าน เป็นต้องพักโรงเตี๊ยมใหญ่ที่สุด สุขสบายที่สุดเสมอมา

แต่ครั้งนี้ ทั้งเง็กคัดค้านโดยเด็ดขาด

ดังนั้น พวกมันจึงจำต้องพักอยู่ทางหลังร้านละเจียวเตี่ยม ที่ทั้งแคบเล็กทั้งสกปรกซอมซ่อ ในห้องไม้เล็ก ๆ ที่ถูกควันรมจนดำ ตั้งเตียงขึ้นสามเตียง

เตียงของทั้งเง็กคล้ายดั่งว่างมาตลอดคืน ส่วนทั้งเก๊าที่มีสารรูปเช่นวานรยามนอนหลับคล้ายเป็นสุกรไม่ผิดเพี้ยน ส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหวตลอดเวลา

เถ้าแก่จูกับโอ้วพ่อจื้อที่อยู่ห้องข้าง ก็พลิกไปพลิกมาตลอดคืน แสดงว่ามิได้หลับสนิทเช่นกัน

จวบจนฟ้าใกล้สาง มันจึงเคลิ้มหลับไปชั่วขณะ ตอนตื่นมา ทั้งเง็กกำลังรับทานอาหารเช้าแล้ว

ข้าวผัดไข่ที่มันเยิ้มหม้อใหญ่ ถูกมันกินไปกว่าครึ่งหนึ่ง

มันเจริญอาหารเป็นอย่างยิ่ง แต่ละมื้อกินมากอย่างยิ่ง แต่ไม่เคยพิถีพิถันเรื่องอาหารการกิน

ทั้งข้วยที่พิถีพิถันในเรื่องอาหารการกินเสมอมา เคยกล่าวถึงทั้งเง็ก

"แม้นับว่าท่านใช้ท่อนไม้ไปต้มให้สุก มันยังคงสามารถกินลงไปได้"

แต่ทั้งเง้า กลับมีที่ผิดกว่าทั้งเง็กอยู่เล็กน้อยคือ

"แม้นับว่ามิได้ต้มสุก มันก็ยังกินลงไปเช่นกัน"

แผนสังหารพยัคฆ์ร้าย

ตระกูลทั้งมิใช่เศรษฐีใหม่ที่พลันร่ำรวย บุตรหลานของตระกูลทั้ง พิถีพิถันในเรื่อง เสื้อผ้าอาหารอย่างยิ่ง

หนึ่งเดียวที่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้ คือทั้งเง็ก

ทั้งจีทั้งมักรู้สึกประหลาดใจยิ่ง ที่ทั้งเง็กมีชีวิตได้อย่างไร? หรือมันมีชีวิตเพื่อฆ่าคนเท่านั้น?

มันทราบ เมื่อคืนทั้งเง็กจะต้องไปฆ่าคนอีก หลังจากฆ่าคนแล้ว มันเจริญอาหารเป็นพิเศษอยู่เสมอมา

ตอนทั้งเก๊ากับโอ้วพ่อจื้อเดินเข้ามา มันรับทานชามที่เจ็ดหมดสิ้นแล้ว

ในที่สุด นับว่ามันวางตะเกียบลงไปได้ กวาดตามองทั้งสองพลางแย้มยิ้มทักทาย

"ข้าวหม้อนี้เป็นข้าพเจ้าผัดเอง ใช้น้ำมันหมูชั่ง ไข่ไก่สิบฟอง รสชาติยังไม่เลวนัก พวกท่านมีอารมณ์รับทานสักสองชามหรือไม่?"

ตื่นนอนแต่เช้าตรู่ มีผู้ใดจะกินข้าวผัดที่มันเยิ้มเช่นนี้ได้?

ทั้งจีทั้งพลันถาม

"เมื่อค่ำวาน ท่านไปฆ่าผู้ใดบ้าง?"

"ท่านดูออกว่าข้าพเจ้าฆ่าคนมา?"

"แต่เรากลับนึกไม่ออก สถานที่นี้มีคนเยี่ยงไรมีคุณค่าให้ท่านออกไปฆ่าในยามวิกาล"

"คนควรฆ่าในสถานที่นี้มีไม่มาก เสียดายที่ข้าพเจ้าเพียงฆ่าสี่สิบสี่คนเท่านั้น"

เถ้าแก่จูดื่มน้ำชาไปอีกหนึ่งแล้ว พอได้ยินวาจานี้ ตระหนกจนสำลักน้ำชาออกจากจมูกมาทันที

ทั้งจีทั้งคล้ายดั่งเห็นจนชาชินแล้วก็ปาน เพียงถามเสียงราบเรียบ

"สี่สิบสี่คนใด?"

"เกียวอุ้งกับเฮียตี๋สี่สิบสามคนในสาขามัน"

สีหน้าทั้งจีทั้งเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านไม่อาจรอจนฆ่าเตี้ยบ้อกี๋แล้วจึงฆ่าพวกมัน?"

"ไม่อาจ"

"ท่านไม่กลัวเป็นการตีป่าให้เสือตื่น?"

"ไม่กลัว"

ทั้งจีทั้งมิส่งเสียงอีกแล้ว เพราะมันไม่มีวาจาว่ากล่าวได้อีก

ทั้งเง็กเทน้ำชาร้อน ๆ มาถ้วยหนึ่ง ดื่มช้า ๆ ลงไป แล้วจึงแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อค่ำวานความจริงข้าพเจ้าตกลงใจ จะนอนหลับพักผ่อนให้เต็มที่สักตื่น ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะฝ่าพายุฝนหนาหนักเช่นนั้นไปฆ่าคน"

ทั้งจีทั้งอดมิได้ต้องถามอีก

"ภายหลังท่านไฉนเปลี่ยนความคิด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันได้คิดถึงเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าพลันได้คิด ต้นไม้มิใช่เป็นเกราะกำบังดีที่สุด ยังมีอีกประการดีกว่านั้น"

"ประการใด?"

"คน"

ทั้งจีทั้งมีสีหน้าว่าไม่เข้าใจจนเห็นชัด ทั้งเง็กจึงอธิบาย

"หากเตี้ยบ้อกี๋ชาญฉลาดเพียงพอ มันต้องได้คิด พวกเราไม่ยินยอมที่จะสุรุ่ยสุร่ายอาวุธลับที่มีคุณค่าสูงกว่าทองคำของพวกเรา ไปซัดใส่ร่างพวกมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวแน่"

"อาวุธลับของตระกูลเรา ไม่ถึงคราคับขันจำเป็น ต้องไม่ยอมซัดเปะปะอยู่แล้ว"

"หากแม้นเตี้ยบ้อกี๋ชาญฉลาดเพียงพอ มันก็ต้องเรียกบริวารในสาขาไต้ฮวงตึ้งของมัน ปลอมตัวเป็นบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราว มันกับฮึงง้วนเจ็กกวงก็พอจะปนอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น ให้พวกเราไม่กล้าซัดอาวุธลับ"

แม้ทั้งจีทั้งมิได้กล่าวกระไร แต่ในใจก็มิอาจไม่ยอมรับ ทั้งเง็กครุ่นคิดได้รอบคอบสุขุมยิ่ง

ทั้งเง็กกล่าวต่อไป

"พวกประดานั้นล้วนเป็นคนกันเองของพวกมัน พอพวกเราไป ก็คล้ายเป็นจิ้งจอกสามตัวพลัดเข้าไปในฝูงไก่ พวกมันเพียงมองปราดเดียวก็สังเกตออกมาได้"

หยุดถอนใจแล้ว ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"ในตอนนั้น พวกเรามิเพียงไม่อาจให้อาวุธลับซัดพวกมัน กลับยังต้องกลายเป็นเป้าเกาทัณฑ์ของพวกมันอีกด้วย"

ทั้งจีทั้งก็ถอนลมหายใจเฮือกใหญ่ ในที่สุดยอมรับ

"หากเตี้ยบ้อกี๋ชาญฉลาดเพียงพอจริง ต้องกระทำเช่นนี้แน่"

"ดูแล้วมันมิใช่เป็นคนโง่เขลา"

"มิใช่จริง ๆ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องฝ่าฝนห่าใหญ่ ไปฆ่าคนในยามวิกาล"

ทั้งจีทั้งครุ่นคิดแล้วอดมิได้ต้องถามอีก

"ตอนนี้พวกมันไยมิใช่ยังพอจะปะปนอยู่ในหมู่ผู้คนได้อีก?"

"มิเป็นเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกเหล่านั้น ขอเพียงมิใช่เป็นคนกันเองกับพวกมัน พวกมันปะปนเข้าไปได้ พวกเราก็ปะปนเข้าไปได้เช่นเดียวกัน พวกมันจำพวกเราไม่ออก แต่พวกเรากลับจำพวกมันได้"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากเตี้ยบ้อกี๋ชาญฉลาดเพียงพอ ต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้แน่"

คนที่ได้คิดจะกระทำเรื่องเช่นนี้ ย่อมไม่อาจนับว่าชาญฉลาดเพียงพอ

ทั้งจีทั้งมิใช่จะฟังความหมายของมันไม่ออก แต่ใบหน้าที่คล้ายไม้กระดานโลงศพยังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด เพียงถามเสียงราบเรียบ

"ท่านคิดว่ามันจะทำอย่างไร?"

"หลังจากพวกเราฆ่าเกียวอุ้งแล้ว มันต้องยิ่งจะฆ่าพวกเราให้ได้"

"แน่นอน"

"ดังนั้น อย่างช้าค่ำคืนนี้ ฮึงง้วนเจ็กกวงก็ต้องปรากฏหน้า"

"มันไปปรากฏหน้าในที่ใด?"

"ไซจื้อลิ้ม (ป่าราชสีห์)"

"ยังคงเป็นไซจื้อลิ้ม?"

"ไม่แน่ว่ามันก็มีความเห็น สถานที่นั้นไม่เหมาะสมเท่าที่ควร แต่มันต้องหาสถานที่ดีกว่านั้นไม่ได้อีกแล้ว"

เถ้าแก่จูอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ไซจื้อลิ้มเป็นสถานที่กว้างใหญ่อย่างยิ่ง..."

ทั้งเง็กไม่เปิดโอกาสให้มันได้ออกความเห็น สอดคำทันที

"เช้าวันนี้เราไปมาแล้ว เพิ่งกลับมาเมื่อครู่นี้เอง"

เถ้าแก่จูต้องหุบปากลง ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"ไซจื้อลิ้มมีประตูอยู่สามแห่ง ข้าพเจ้าคิด มันจะต้องผ่านถนนจอแจที่สุดไปหลายสาย จากนั้นเดินเข้าประตูที่มีคนพลุกพล่านที่สุด เนื่องเพราะเจตนาดั้งเดิมของมัน เพื่อให้พวกเราได้พบเห็นมันอยู่"

ทั้งจีทั้งอดมิได้ต้องถามอีก

"เข้าไปแล้วทำอย่างไรอีก?"

"ข้าพเจ้าคิด มันจะต้องไปในร้านน้ำชาฮวยง้วยฮึง (ดอกไม้ดวงจันทร์) หาที่นั่งดื่มน้ำชา"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่นั้น ด้านหลังเป็นลำธารน้ำ ซ้ายขวาเป็นสวนดอกไม้ ดังนั้นแม้จะเป็นเรือนต้นไม้ที่ผนังทั้งสี่ด้านเปิดโล่ง แต่มีทางเข้าออกที่ด้านตรงอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น พอพวกเราเข้าไป มันก็สามารถเห็นได้ทันที"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"คนผู้นี้มีความสามารถใหญ่ยิ่งที่สุดอยู่ประการ มิว่าพวกเราจะปลอมแปลงอย่างไร มันมักจะมองปราดเดียวก็สังเกตได้เสมอ"

ทั้งจีทั้งกล่าว

"เมื่อหลายปีก่อนเราก็เคยฟังว่า มันผู้นี้อาจเป็นศิษย์ของฮวยง้วยโกว มิว่าวิชาตัวเบา อาวุธลับ ปลอมแปลงโฉม และกำลังภายใน ล้วนเป็นอันดับหนึ่ง"

"ในตอนนั้น เตี้ยบ้อกี่อาจจะซ่อนอยู่ในละแวกใกล้เคียงก่อนแล้วก็ได้ ไม่แน่ว่าปะปนอยู่ในร้านน้ำชาเช่นกัน"

โอ้วพ่อจื้ออดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้นอีก

"เราพอจะจดจำมันออก"

"หากแม้นเตี้ยบ้อกี๋มิใช่คนที่ท่านเห็นเมื่อวาน?"

โอ้วพ่อจื้อต้องหุบปากลงอีกครั้ง ทั้งเง็กกล่าว

"แม้นับว่ามันใช่ แต่ผ่านการปลอมแปลงโฉมแล้ว ท่านก็ไม่แน่จะจำได้?"

โอ้วพ่อจื้อมิกล้าโต้แย้ง ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"สถานที่นั้นมีคนสับสนอย่างยิ่ง ปกติมักเป็นพวกหาบเร่ต่าง ๆ เคลื่อนไหวกันไปมา กระยาจกก็มีอยู่ไม่น้อย แต่ละคนต่างอาจเป็นเตี้ยบ้อกี๋ปลอมตัวก็ได้ ดังนั้นพวกเราต้องให้มันลงมือก่อน"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ขอเพียงมันลงมือ โฉมหน้าแท้จริงของมันก็ต้องปรากฏตัวทันที"

ทั้งจีทั้งครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"จากปากแผลของสองคนนั้นมาคำนวณ วิชากระบี่ของมันมิเพียงเร็วเท่านั้นยังแม่นยำอย่างยิ่งอีกด้วย หากเปิดโอกาสให้มันลงมือก่อน ไยมิใช่มีอันตรายร้ายแรงเกินไป?"

"กระทั่งหั่นเนื้อก็ยังมีอันตราย อย่าว่าแต่ไปฆ่าคนเลย"

ทั้งจีทั้งก็ต้องหุบปากลงบ้าง ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"มันทราบพวกเรามีสามคน พวกเราก็ให้มันเห็นสามคน"

วาจานี้ไม่มีผู้ใดเข้าใจ แต่ไม่มีผู้ใดสอบถาม ทั้งเง็กจึงกล่าวต่อ

"ฮึงง้วนเจ็กกวงพอนั่งลง ทั้งเจ็กเก๊าน้อยและเล่าจูก็ล้อมมันไว้ กระทั่งยังแสดงตัวออกมาโดยเปิดเผย ให้มันทราบว่าคนของตระกูลทั้งมาแล้ว"

เถ้าแก่จูอดมิได้ต้องถาม

"เราก็ไป?"

"เตี้ยบ้อกี๋เคยเห็นพ่อกอ ดังนั้น มีแต่ต้องให้ท่านไป"

"แต่เรา..."

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านถูกผลักเข้าเสริมจำนวนโดยกะทันหัน แต่เตี้ยบ้อกี๋กลับไม่ทราบ มันเพียงทราบว่า คนของตระกูลทั้งมากันสามคน ตอนนี้เมื่อเห็นมีสามคนปรากฏหน้า และยังพร้อมจะปลิดชีวิตฮึงง้วนเจ็กกวงในทุกเวลา มันย่อมลงมือแน่นอน"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ในตอนนั้น ข้าพเจ้าย่อมซ่อนอยู่ในที่นั้นก่อนแล้ว ขอเพียงเตี้ยบ้อกี๋ลงมือมันก็ต้องตายแน่นอน"

แผนนี้นับว่ารอบคอบสุขุมอย่างยิ่งจริง ๆ ข้อปลีกย่อยแต่ละราย แผนแต่ละขั้นล้วนแล้วคำนวณแม่นยำอย่างยิ่ง และอธิบายละเอียดอย่างยิ่งด้วย

มีเพียงเรื่องหนึ่ง ปลีกย่อยข้อหนึ่ง ที่มันมิได้บอกไป

...ทั้งจีทั้ง ทั้งเก๊า เถ้าแก่จูสามคนนี้ อาจจะมีผู้หนึ่งที่ต้องตายในกระบี่เตี้ยบ้อกี๋อย่างยิ่ง

ด้วยความรวดเร็วและฝีมือกระบี่ของเตี้ยบ้อกี๋ ความนี้ยิ่งอาจเป็นไปได้ไม่ยากนัก

สำหรับกับมันแล้ว พวกมันเป็นเพียงคนที่ไม่มีความสำคัญในแผนการ ขอเพียงมันสามารถสังหารเตี้ยบ้อกี๋กับมือ เรื่องอื่น ๆ ต่างไม่มีความสำคัญเลย ความเป็นตายของผู้อื่น ยิ่งมิได้อยู่ในหัวใจมันด้วย

มันทราบ พวกทั้งจีทั้งอาจจะได้คิดถึงประการนี้เช่นกัน แต่เสียดาย พวกมันไม่มีทางพอจะให้เลือกเฟ้นอยู่

เนื่องเพราะพวกมันต้องคิดหาแผนที่ดีกว่านี้ไม่ได้เด็ดขาด

เนื่องเพราะมันยังชาญฉลาดกว่าพวกมันมากนัก

มันทราบ ตัวมันชาญฉลาดกว่าผู้อื่น นับเป็นเรื่องที่บันดาลให้มันปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่งอยู่

ทั้งเง็กระบายลมจากปากด้วยความร่าเริงแจ่มใส แล้วกล่าว

"หลังจากรับทานอาหารเช้า พวกท่านก็เริ่มดำเนินตามแผนได้"

"ท่านเล่า?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปนอนสักตื่น แต่ทว่า ตอนพวกท่านไปถึงฮวยง้วยฮึง ข้าพเจ้าต้องอยู่ในที่นั้นแล้ว"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่หากพวกท่านหาข้าพเจ้าไม่พบ ก็มิต้องกังวล"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะข้าพเจ้าพยายามปลอมตัว จนพวกท่านจำไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"หากพวกท่านจำข้าพเจ้าได้ เมื่อเห็นข้าพเจ้า สีหน้าและประกายตาย่อมต้องผิดกว่าปกติเล็กน้อย ไม่แน่ว่าจะเป็นจุดอ่อนถูกเตี้ยบ้อกี๋สังเกตออก"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เตี้ยบ้อกี๋เป็นคนชาญฉลาด อาจยังชาญฉลาดยิ่งกว่าพวกเราเสียอีก"

ปากมันแม้กล่าวเช่นนั้น ในใจย่อมมิใช่คิดเช่นนั้นแน่

มันย่อมชาญฉลาดกว่าเตี้ยบ้อกี๋ ชาญฉลาดกว่าทุกผู้คน
มันมีความมั่นใจในตัวเองอยู่เต็มที่

ตอนเห็นซากศพเกียวอุ้ง บ้อกี๋ทั้งมิได้หลั่งน้ำตา และมิได้อาเจียน
โศกเศร้าบีบคั้นจิตใจคนให้หลั่งน้ำตา หวาดกลัวคุกคามคนให้อาเจียน
ในใจบ้อกี๋มีแต่เดือดดาลคลั่งแค้น!
บ้อกี๋มิใช่ไม่ทราบ เดือดดาลคลั่งแค้นสามารถกระตุ้นให้ผู้คนเกิดความผิดพลาดได้ง่ายดายยิ่ง แต่ทุกคนก็ไม่มีปัญญาที่จะข่มบังคับตัวเองได้ทุกเวลา

ฮึงง้วนเจ็กกวงลูบลูกกระเดือกที่แหลกละเอียดของเกียวอุ้งเบา ๆ พลันถามขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ในหลักกำลังภายในยังมีพลังลับอยู่วิชาหนึ่ง?"

บ้อกี๋ทราบ พลังลับเป็นกำลังภายในที่ฝึกยากที่สุดวิชาหนึ่ง และก็เป็นที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดอีกด้วย

ฮึงง้วนเจ็กกวงกล่าว

"คนที่ฆ่าเกียวอุ้ง เป็นการใช้พลังลับสังหาร!"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"หลักวิชานี้แม้ร้ายกาจ แต่ไม่มีผู้ใดยินยอมไปฝึกมัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะผู้ฝึกพลังลับนี้ ปกติมันจะฝึกจนตัวมันกลายเป็นคนพิกลพิสดาร ไม่หญิงไม่ชายไปได้"

"ท่านใช่ได้คิดถึงคนเช่นนี้มาผู้หนึ่ง?"

"เราเคยได้ยินกิตติศัพท์"

"ผู้ใด?"

"ทั้งเง็ก"

บ้อกี๋กำหมัดแนบแน่น แค่นเสียงเบา ๆ

"ข้าพเจ้ากลับหวังให้มันก็มาด้วย"

"ท่านใช่ยังจะคิดให้เราไปตกมันขึ้นมา?"

"ใช่"

"เวลาใด?"

"วันนี้"

"สถานที่ใด?"

"ไซจื้อลิ้ม"

"ยังเป็นไซจื้อลิ้ม?"

"ข้าพเจ้าคิดหาสถานที่ดีกว่านี้ไม่ออก"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้ายังจำได้ ที่นั่นมีร้านน้ำชายี่ห้อฮวยง้วนฮึงอยู่ร้านหนึ่ง"

"นั่นเป็นสถานที่ดีมาก"

"บ่ายวันนี้ ท่านไปวนเวียนในถนนใหญ่สองรอบก่อน จากนั้น ไปรอคอยปลาติดเบ็ดในฮวยง้วยฮึง หากข้าพเจ้ายังไม่ปรากฏหน้า พวกมันต้องไม่ลงมือก่อนเด็ดขาด"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าจะไปซ่อนในที่นั้นก่อน"

ในห้องนอนของเกียวอุ้ง แขวนกระบี่อยู่เล่มหนึ่ง มาตรว่าเป็นกระบี่ที่ประดับห้องใช้ป้องกันคุณไสยอาถรรพณ์ แต่ยังคมอย่างยิ่งอยู่

บ้อกี๋ปลดออกมา ลูบคลำคมกระบี่ที่เย็นเยียบของมันเบา ๆ

บุปผายังต้องน้ำค้างประพรม กระบี่ก็เช่นเดียวกัน ต้องได้ดื่มโลหิต แล้วจึงกลับกลายเป็นยิ่งมีประกาย ยิ่งคมกว่าเดิม

บ้อกี๋กล่าวช้า ๆ

"วันนี้เราขอยืมเจ้าสักครั้ง จะต้องให้เจ้าได้ดื่มโลหิตของศัตรูจนพอแก่ใจ เจ้าก็อย่าได้ทรยศต่อเรา"

งอนิ้วดีดตัวกระบี่เบา ๆ กระบี่ส่งเสียงดังปานมังกรคำราม

แต่เสียดายที่แม้เป็นกระบี่วิเศษ ยังคงไม่อาจส่งเสียงมนุษย์ได้ มิเช่นนั้นมันต้องบอกบ้อกี๋

"เราแม้ไม่ทรยศต่อท่าน แต่จนใจ แผนทุกขั้นตอนของท่าน อยู่ในความคำนวณของผู้อื่นก่อนแล้ว ท่านต้องตายแน่นอน"

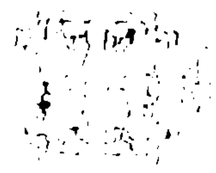

ในเวลาก่อนอาทิตย์ลับฟ้า เป็นช่วงแสงเจิดจ้าสดใสที่สุด

แสงอาทิตย์ได้ลากเงาของทั้งจีทั้ง เถ้าแก่จู และทั้งเก๊า จนยาวเหยียดกับพื้นยาวและหงิกงอดุจกับเป็นวิญญาณภูตผีสามตัว

โอ้วพ่อจื้อดูพวกมันสามคนเดินออกไป คล้ายดั่งได้มองคนตายทั้งสามก็ปาน

มันเชื่อมั่น เตี้ยบ้อกี่ครั้งนี้ต้องตายแน่นอน แต่สามคนนี้ก็ไม่แน่จะสามารถรอดชีวิตกลับมา

โชคดีที่มันมิต้องกังวลแทนตัวเอง หน้าที่ของมันเบาสบายอย่างยิ่ง ทั้งเง็กเพียงแต่ให้มันคอยดูแลในละแวกใกล้เคียงเพียงวูบเดียว และยังต้องห่างจากฮวยง้วยฮึงยิ่งมากยิ่งประเสริฐอีกด้วย

หน้าที่เช่นนี้ต้องไม่มีอันตรายใด ๆ แน่นอน

ดังนั้นเอง มันจึงเดินยิ้มแย้มกะเผลก ๆ ออกจากตรอกละเจียวฮั่งไป

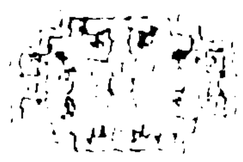

ขึ้นสามค่ำเดือนสี่ สนธยา

อากาศยามสนธยายังคงแจ่มใสเช่นดั่งตอนเช้าตอนบ่าย อาทิตย์เริ่มจมลงไปทางทิศตะวันตก ฟ้าสีครามสดใสมีสีสันต่าง ๆ ของแสงสนธยาลูบไล้ นับเป็นที่บันดาลให้จิตใจผู้คนปลอดโปร่งอย่างยิ่ง

จิตใจของฮึงง้วนเจ็กกวงกลับมิใคร่ปลอดโปร่งนัก

มันคล้ายดั่งคนสติมิใคร่สมบูรณ์ เดินวน ๆ เวียน ๆ อยู่ในถนนสองสายที่ว่ากันว่า 'รุ่งเรืองคึกคักที่สุดภายในรัศมีสามร้อยลี้' เป็นเวลาครึ่งชั่วยาม ดูผู้คนบ้างดูของในร้านรวงบ้าง

จากนั้น เข้าไปจับเจ่าอยู่ในร้านโบราณวัตถุอีกเนิ่นนาน พยายามมารยาเป็นผู้มีรสนิยมสูงส่ง เชี่ยวชาญต่อเรื่องโบราณวัตถุ

มันกระทั่งยังซื้อขนมหวานห่อหนึ่ง แต่ภายหลังลอบทิ้งลงไปในท้องร่อง

มันเองก็ไม่ทราบ ไฉนจึงกระทำเรื่องเช่นนั้น

บุญคุณความแค้นของเตี้ยบ้อกี่กับตระกูลทั้ง ความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับมันแม้สักน้อยนิด

แต่มันพอใจเตี้ยบ้อกี่

แต่ละคนมักจะเพราะคนที่ตัวเองรักพอใจ ไปกระทำเรื่องราวที่ตัวเองมิใคร่พอใจบ้างครั้งสองครั้ง

ตอนนี้นับว่ามันนั่งลงแล้ว สั่งน้ำชาที่มันพอใจมากาหนึ่ง

น้ำในลำธารใสอย่างยิ่ง ดอกไม้ในร่องงามอย่างยิ่ง หลังของมันพิงกับเสาที่ใหญ่

อย่างยิ่ง ไม่ต้องกังวลอาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง จะลอบซัดมาทางด้านหลังมัน

มือของมันห่างจากขาโต๊ะใกล้อย่างยิ่ง พร้อมที่จะยกโต๊ะขึ้นเป็นโล่ป้องกันตัวได้ทุกเวลา

มันนับว่ารู้สึกสบายกว่าเดิมเล็กน้อยมาได้

สามคนของตระกูลทั้งใช่เห็นมันแล้วหรือไม่? ใช่ว่าจะตามมาที่นี้หรือไม่?

พวกขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่างเดินเข้าเดินออกอยู่ในร้านน้ำชาไม่หยุดยั้ง ตะกร้าที่หิ้วมีทั้งผลไม้สดต่าง ๆ ขนมหวานที่กินกับน้ำชาต่าง ๆ

กระยาจกชราที่ผ่ายผอมอ่อนแอแปดเก้าคน นั่งสงบอยู่นอกระเบียงร้าน รอคอยให้คนมาให้ทาน

พวกมันมิได้มารยาเป็นสภาพที่บันดาลให้ผู้คนรังเกียจชิงชัง ยิ่งมิได้กราบไหว้ประจบประแจง แต่มีทีท่าว่าเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก เหนื่อยหน่ายอ่อนล้าจนซึ้งถึงกระดูก จนกระทั่งตัวเองก็ยังสูญสิ้นความหวังในชีวิตของตัวเองแล้ว

...ในพวกจำนวนนี้ ใช่มีคนของตระกูลทั้งปะปนอยู่หรือไม่?

โต๊ะน้ำชาสามสิบกว่าตัว มีผู้นั่งอยู่เพียงสิบกว่าคน

หญิงชราที่หลังค่อมโค้งนางหนึ่ง กำลังใช้ขนมหวานชิ้นหนึ่งไปปลอบหลานตัวน้อย ที่แผดเสียงร่ำไห้มิยอมหยุดยั้งของนาง

นายวาณิชอ้วน ๆ ขาว ๆ สามคน กำลังถกเถียงราคาสินค้ากันจนหน้าแดงตาแดง

ชายชราสองคนกำลังเดินหมากรุกกัน

สามีภรรยาวัยฉกรรจ์คู่หนึ่ง หลบไปนั่งในมุมที่ห่างไกล สนทนากันด้วยเสียงแผ่วเบาสีหน้าแจ่มใส

นอกจากนั้น เป็นสามีภรรยาวัยกลางคน แต่กลับคล้ายเป็นคนแปลกหน้ากัน นั่งสงบงันในที่นั้นโดยมิเคยสนทนากันเลยสักครึ่งคำ สามีกำลังจัดการต่อชาลาเปาอย่างจริง ๆ จัง ๆ แต่ภรรยากลับกำลังเหม่อมองสามีภรรยาวัยฉกรรจ์จนซึมเซา

นางคงหวนคิดถึง นางก็เคยผ่านเวลารักปานจะกลืนกินเช่นนี้มา แต่วันเวลาที่ผ่านพ้น พลอยพาช่วงชีวิตของนางผ่านไปด้วย

ยังมีผู้ที่รูปกายสูงใหญ่ สวมเสื้อผ้าสวยงามอีกคนหนึ่ง ยืนมือไพล่หลังอยู่ทางระเบียงหลัง จับตามองดูลำธารที่คดเคี้ยว คล้ายดั่งชื่นชมต่อทิวทัศน์สนธยานี้เป็นอย่างยิ่ง

...ในพวกประดานี้ ไม่มีคนของตระกูลทั้ง และไม่มีเตี้ยบ้อกี่ด้วย

มันมิเคยเห็นเตี้ยบ้อกี๋มาเลย และมันก็ไม่คิดจะไปเสาะหาจริง ๆ จัง ๆ เพราะจะอย่างไร บ้อกี๋ต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียงแน่

น้ำชาป้านนั้นกลับถูกดื่มจนแห้งแล้ว เดินทางมามากหลายปานนั้น ย่อมยากจะไม่คอแห้งกระหายน้ำได้

ฮึงง้วนเจ็กกวงกำลังคิดจะเรียกคนมาเติมน้ำ

ขณะเวลานั้นเอง เห็นมีสามคนเดินตามถนนโรยกรวดทางด้านนอกเข้ามา

ทั้งสามต่างสวมเสื้อยาวสีเขียว ถุงเท้าสีขาว คนหนึ่งอ้วน ๆ ฉุ ๆ คนหนึ่งคล้ายเป็นวานรผอมเหลือหนังห้มกระดูก

อีกคนหนึ่งเป็นชายชราผอมสูงมือถือกล้องยา เอวเหยียดตรง ช่วงบนยาวผิดธรรมดา ยามเดินครึ่งช่วงบนมิได้เคลื่อนไหว ใบหน้าที่ซาด้านเคร่งเครียด ไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

พอเห็นคนทั้งสามนี้ แก้วตาฮึงง้วนเจ็กกวงหดเล็กลงทันที

ดูออกแล้ว ในสามคนนี้ อย่างน้อยมีสองคนที่สะกดรอยมันตั้งแต่เสฉวนจนถึงที่นี้

โดยเฉพาะบุรุษหนุ่มที่มีสารรูปคล้ายวานร แม้นับว่าปลอมตัวเป็นหญิงมีครรภ์แก่มันยังสามารถมองปราดเดียวก็สังเกตออกได้

บัดนี้ พวกมันพากันมาจริง ๆ แล้ว

วานรน้อยกับคนอ้วนฉุไม่เป็นที่ต้องกังวล ที่รับมือยากยิ่ง ต้องเป็นเฒ่าที่ถือกล้องยาอย่างแน่นอน

กระทั่งฮึงง้วนเจ็กกวงยังรู้สึกกังวลอยู่เล็กน้อย เนื่องเพราะมันสงสัย เฒ่าผอมสูงผู้นี้ อาจเป็นทั้งยี่ชิงแซที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้มก็ได้!

เฒ่าผู้นี้มิใช่ทั้งยี่ชิงแซ เป็นทั้งจีทั้ง ในใจมันกำลังแค่นหัวร่อเย้ยหยันอยู่

เนื่องเพราะทั้งเง็กแม้ตกลงใจไม่ให้พวกมันจดจำได้ แต่มันยังคงมองปราดเดียวก็สังเกตออก

มันมองปราดเดียวก็สังเกตจุดอ่อนสองประการมาได้...

ทารกที่ร่ำไห้ตลอดเวลาผู้นั้น เพียงสวมถุงเท้า มิได้สวมรองเท้า

...ทารกร้องไห้ร้ายกาจเกินไป

ทารกที่มีโจ้วบ้อ (ย่าหรือยาย) พาออกมาเที่ยว ต้องไม่ร้องไห้ดุร้ายเช่นนี้แน่นอน

โจ้วบ้อที่จิตใจปรานีสุขุม พาหลานเยาว์วัยออกมาเที่ยว ควรไม่ลืมสวมรองเท้าให้มัน

ทั้งจีทั้งแน่แก่ใจได้ทันที โจ้วบ้อเฒ่านางนี้คือทั้งเง็กปลอมมา

ทารกผู้นี้ต้องเป็นทั้งเง็ก 'ขอยืม' มาใช้ในตอนมันหลับสนิท มันจึงร้องไห้จนเอาเป็นเอาตายปานนี้

ทั้งจีทั้งใคร่จะเดินเข้าไปให้บทเรียนแก่บุรุษหนุ่มผู้นี้สักครั้งจริง ๆ สอนให้มันมีมารยาทกว่านี้ ให้มันได้ทราบไว้ คนวัยชรายังสมควรได้รับการเคารพนับถืออยู่

แต่มันย่อมไม่กระทำดั่งที่คาดคิดไว้จริง ๆ เพราะพวกมันอย่างไรก็เป็นคนของตระกูลทั้งด้วยกัน

มาตรว่าภายในตระกูลก็เป็นเช่นดั่งตระกูลอื่น ๆ ยากยิ่งจะไม่เกิดกระทบกระทั่งแก่งแย่งชิงดีกันบ้าง

แต่ตอนพวกมันต่อต้านศัตรูภายนอก กลับผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันได้แน่นอน

ตอนนี้ ที่พวกมันจะรับมือคือเตี้ยบ้อกี่

มิว่าอย่างไร สามารถได้คิด ไปขอยืมทารกของผู้อื่นมาอำพรางศักดิ์ศรีตัวเองย่อมเป็นเรื่องที่ชาญฉลาดอย่างยิ่งอยู่

ทั้งจีทั้งเชื่อมั่น เตี้ยบ้อกี่กับฮึงง้วนเจ็กกวง ต้องคาดคิดความนี้ไม่ถึงแน่

ดังนั้น มันจึงยิ่งมีความมั่นใจต่อแผนครานี้กว่าเดิม

...แต่มันยังคงหาตัวเตี้ยบ้อกี่ไม่พบ

นายวาณิชสามคนที่ถกการค้า อ้วนใหญ่เกินไป ชายชราสองคนที่เดินหมากรุกชราจนซูบซีดเกินไป

เหล่านี้ล้วนมิใช่จะปลอมแปลงกันมาตบตาได้

สามีภรรยาทั้งสองคู่นั้นก็ไม่คล้าย

ภรรยาทั้งสองนางต่างเป็นสตรีจริง ๆ สามีทั้งสองคนนั้น ผู้อยู่ในวัยฉกรรจ์มีประกายตาแตกซ่าน แสดงว่าเนื่องเพราะเพิ่งวิวาห์ ผ่านการ 'ตรากตรำ' มามากเกินไป ส่วนผู้มีวัยกลางคน ประกายตาชาด้าน ต้องมิใช่เป็นคนรู้จักวิชาบู๊เด็ดขาด

ที่เหลือก็เป็นสองคนที่ขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ กับผู้รับใช้ที่หิ้วกาน้ำชาร้อนใบใหญ่

สามคนนั้น ผู้หนึ่งหูขาดไปครึ่งหนึ่ง ผู้หนึ่งเป็นแผลจากฝีดาษลายพร้อย ส่วนผู้ที่เตรียมจะยกกาน้ำร้อนไปเติมให้แก่ฮึงง้วนเจ็กกวง มือหยาบเท้าใหญ่ แสดงว่าตรากตรำทำงานหนักมาแต่เยาว์วัย

เตี้ยบ้อกี๋มิใช่คนทำงานหนัก และมิได้ถูกฟันหูขาดครึ่งหนึ่ง ยิ่งมิใช่มีหน้าลายพร้อย

แล้วผู้ใดจึงเป็นเตี้ยบ้อกี๋?

ทั้งจีทั้งปรารถนาอย่างยิ่ง ใคร่ได้พิจารณาพวกประดานี้โดยละเอียดอีกสักครั้ง แต่เสียดาย ตอนนี้พวกมันได้มาถึงเบื้องหน้าฮึงง้วนเจ็กกวงแล้ว

หากมันสามารถทราบความเป็นจริงของเรื่องราวได้ มันต้องตระหนกอย่างใหญ่หลวงทีเดียว

ในตอนนั้น เตี้ยบ้อกี๋หาได้อยู่ในร้านน้ำชาด้วยไม่!

ฮึงง้วนเจ็กกวงสนใจทั้งจีทั้งอย่างยิ่งตลอดมา

เฒ่าผู้นี้มีฝีเท้าแผ่วเบาแคล่วคล่อง ขมับทั้งสองนูนเล็กน้อย ยามเดิน สองไหล่ไม่เคลื่อนไหวเลยสักน้อยนิด

เหล่านี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์ของยอดฝีมืออันดับเยี่ยม

ยอดฝีมือที่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ตอนเตรียมจะลงมือต่อผู้ใด มักจะทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่ตัวคนผู้นั้น

เป้าหมายของมันในตอนนี้คือฮึงง้วนเจ็กกวง แต่มันมิได้สนใจฮึงง้วนเจ็กกวงนัก กลับทุ่มเทความสนใจไปอยู่ที่หญิงชรา ซึ่งกำลังปลอบหลานเยาว์วัยเพียงผู้เดียว

มิว่าเฒ่าที่แก่ชราปานใด ต่างต้องไม่มีความสนใจต่อหญิงชราได้เด็ดขาด

สามารถกระตุ้นความสนใจของชายชราให้เกิดขึ้น ปกติล้วนเป็นดรุณีวัยเยาว์

หรือหญิงชรานางนี้จะมีที่ใดพิเศษผิดกว่าผู้อื่น?

ฮึงง้วนเจ็กกวงก็ไม่ทันไปพิจารณาโดยละเอียด เนื่องเพราะตอนนั้น ทั้งจีทั้งได้พากันมาถึงเบื้องหน้าแล้ว

ผู้รับใช้ที่กำลังเติมน้ำร้อนในป้าน คล้ายดั่งก็รู้สึก สามคนนี้มาด้วยความประสงค์ร้าย ต้องถอยหลังไปด้วยความตระหนก

แต่ฮึงง้วนเจ็กกวงยังคงเยือกเย็นอย่างยิ่ง ถึงกับหัวร่อให้พวกมัน แล้วทักทาย

"เชิญนั่ง"

พวกมันย่อมไม่ยอมนั่ง ทั้งจีทั้งส่งเสียงเย็นชา

"ท่านทราบ พวกเรามาทำกระไร?"

"ไม่ทราบ"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตอบอย่างรวบรัดตัดความ แล้วหัวร่อกล่าวต่อ

"หากเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัย เราต้องเข้าใจว่าท่านหลงรักเรา ดังนั้น จึงสะกดรอยตามเรามาตลอดเวลา แต่เสียดายที่ท่านยังชรากว่า และอัปลักษณ์กว่าเรามากนัก"

ใบหน้าที่คล้ายไม้กระดานฝาโลงของทั้งจีทั้ง ยังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด มันเป็นคนที่ยากจะถูกกระตุ้นจนเดือดดาล และไม่คิดจะประฝีปากกับผู้คนด้วย

แต่ทั้งเก๊าอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"พวกเราพอใจของประการหนึ่งในตัวท่านจริง ๆ เตรียมจะมานำมันกลับไปด้วย"

"พวกท่านใช่พอใจศีรษะของเรา?"

"ถูกต้อง"

"ฮา ฮา ศีรษะนี้เราไม่ต้องการมันอยู่เนิ่นนานแล้ว พวกท่านรีบมารับไปเถิด ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

แต่พวกมันมิได้ลงมือ

ทั้งสามคนพลันถอดเสื้อยาวชั้นนอกออก เผยเห็นอาภรณ์รัดกุมชั้นในและถุงหนังที่ผูกอยู่บนสายรัดเอว

ข้างถุงหนังยังเหน็บถุงมือหนังกวางอยู่ข้างหนึ่ง ถุงมือของทั้งจีทั้งถูกถูจนเป็นมันปลาบแล้ว

นี่คือสัญลักษณ์ของบุตรหลานตระกูลทั้ง ชนชาวนักเลงส่วนมากพอเห็นเท่านั้นก็หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ฮึงง้วนเจ็กกวงกลับหัวร่อเบา ๆ

ข้อคิดสันนิษฐานของบ้อกี่มิได้ผิดพลาดสักน้อยนิด จุดประสงค์ของพวกมันมิใช่ตัวมัน แต่เป็นบ้อกี่

ตอนนี้ พวกมันก็เป็นเช่นตัวมัน จงใจแสร้งหาทางถ่วงเวลา รอคอยให้บ้อกี่ปรากฏหน้ามา

บ้อกี่ไฉนยังไม่ลงมือ? มันยังรอคอยกระไร?

ฮึงง้วนเจ็กกวงหัวร่อกล่าว

"ในถุงของพวกท่านใส่กระไร? ใช่เป็น..."

มันมิได้กล่าวสืบไป แต่หัวใจของมันกลับวูบต่ำลง

ในที่สุด มันเห็นเตี้ยบ้อกี่แล้ว

เตี้ยบ้อกี่ถึงกับไม่ได้อยู่ในร้านน้ำชาฮวยง้วยฮึง ถึงกับยืนอยู่บนภูเขาจำลองที่ไกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเตรียมจะงอมือดูความครึกครื้นโดยไม่เกี่ยวข้อง

ฮึงง้วนเจ็กกวงคิดไม่ออก บ้อกี่ทำดั่งนี้ด้วยความมุ่งหมายใด? มันเพียงทราบ

สามคนนี้จะเร็วจะช้าย่อมต้องลงมือแน่

ขอเพียงพวกมันลงมือ ตัวมันก็ต้องตายแน่นอน!!

แสงสีสนธยาฉาบเต็มขอบฟ้า

น้ำในลำธารน้อยเป็นประกายระยิบระยับ ดรุณีน้อยที่ในสวนดอกไม้ ลอบเด็ดโบตั๋นสีแดงฉานไว้ดอกหนึ่ง

ในตอนนั้น โอ้วพ่อจื้อก็อยู่ในละแวกใกล้เคียง อยู่ในที่ประหลาดอย่างยิ่งพิเศษอย่างยิ่ง ผู้อื่นต้องไม่สามารถคาดคิดได้โดยเด็ดขาด

มันเชื่อมั่นโดยสนิทใจ ต้องไม่มีผู้ใดสามารถเห็นมัน แต่มันกลับเห็นผู้อื่นโดยกระจ่างชัด

แต่ละคนต่างถูกมันสังเกตจนละเอียดทั่วถ้วน

มันเห็นพวกทั้งจีทั้งสามคนเดินเข้ามาในร้านน้ำชาฮวยง้วยฮึง แลเห็นสายตาอันประหลาดพิกลที่ทั้งจีทั้งมองหญิงชรา ในใจมันจึงขบขันเป็นอย่างยิ่ง

หนึ่งเดียวที่ก่อกวนให้มันคิดไม่ออกคือ เตี้ยบ้อกี๋ไฉนจนบัดนี้จึงมิได้ปรากฏตัว?

ตอนนี้ทั้งจีทั้งสวมถุงมือหนังกวางแล้ว ไม่อาจถ่วงเวลาต่อไปอีกแล้ว

มิว่าเตี้ยบ้อกี๋จะลงมือหรือไม่? พวกมันต่างต้องลงมือกันแล้ว

ขณะเวลานี้เอง พลันมีเรื่องประหลาดอีกรายหนึ่ง

ในชั่วชีวิตมัน มิเคยตระหนกเหมือนดั่งตอนนี้มาก่อนเลย

มันแทบอดมิได้ต้องคิดสะบัดหน้าหนีไป

แต่มันต้องไม่อาจเคลื่อนไหวเด็ดขาด ต้องไม่อาจมีทีท่าตระหนกให้ผู้อื่นสังเกตเห็นโดยเด็ดขาด!

มิเช่นนั้น มันก็ต้องตายแน่นอน!!

ในขณะเวลานั้น การเปลี่ยนแปรที่น่าตระหนกอย่างใหญ่หลวงพลันอุบัติขึ้นมา

ผู้รับใช้ที่มือหยาบเท้าใหญ่ พลันเทน้ำร้อนในกาของมันลงบนศีรษะเถ้าแก่จูจนหมดกา

คนหน้าลายที่ขายผลไม้ พลันชักมีดปลายแหลมออกจากก้นตะกร้าของมันแทงเข้าใส่หว่างเอวเถ้าแก่จูสุดแรง

งาคลุกน้ำตาลในตะกร้าของคนหูขาดครึ่งหนึ่ง ถูกสาดใส่หน้าทั้งเก๊า ชั้นล่างของงาถึงกับเป็นปูนขาวอยู่หนากว่าครึ่ง

ทั้งเก๊าคำรามสุดเสียง ทะยานกายขึ้นอากาศ มือได้คว้าทรายพิษมาเต็มกำแล้ว

ทรายพิษของมันมิทันซัดออกไป นายวาณิชอ้วน ๆ ทั้งสามก็ได้โถมเข้ามาแล้ว

ทั้งสามคนถึงกับยังมีท่าร่างแคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่ง การลงมือก็ผสานกันยอดเยี่ยมเหลือร้าย ผู้หนึ่งใช้โต๊ะต่างโล่ ผู้หนึ่งกระชากเชือกบ่วงบาศออกมาคล้องเข้าใส่เท้าของทั้งเก๊า อีกผู้หนึ่งตวาดดังก้อง ต่อยโครมเข้าใส่กลางหลังทั้งเก๊าด้วยพลังที่หนักหน่วงน่าตระหนกยิ่ง

กระดูกสันหลังของทั้งเก๊าหักสะบั้นจนดังชัดเจน ตอนร่วงหล่นลง ร่างก็ระทวยดุจเป็นดินกองหนึ่ง

ในพริบตาเดียวกันนั้น สองชายชราที่เดินหมากรุกก็ลงมือโดยพร้อมเพรียงกันถึงกับใช้วิชาอาวุธลับที่ยากจะพบเห็นในวงพวกนักเลง โดยซัดตัวหมากรุกสามสิบสองตัวเข้าใส่จุดตามร่างทั้งจีทั้ง ด้วยฝีมือที่ทั้งรวดเร็วทั้งหนักหน่วง ทั้งแม่นยำทั้งดุดันถึงกับนับเป็นยอดฝีมืออาวุธลับชั้นหนึ่งได้เต็มภาคภูมิ

ทั้งจีทั้งกระแทกศอกเข้าใส่คนหน้าลาย เสียงกระดูกหักของมันดังสนั่น พร้อมกับร่างหงายตึงลงไป

ส่วนร่างของทั้งจีทั้งพุ่งควับจากที่ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ทรายพิษดำมะเมื่อมแผ่นผืนใหญ่ยังผสานกับตั๊กกิ๊บลี้อีกสี่ดอก ถูกสาดออกไปทางด้านหลังพร้อมเพรียงกัน

การตีโต้นี้จะได้ผลหรือไม่? มันมิคำนึงใส่ใจ จุดประสงค์ของมันมิใช่ทำอันตรายคนเป็นช่วยชีวิตตัวเองเท่านั้น

มาตรว่ากล้ามเนื้อกระดูกของคนชราจะแข็งและด้านไปแล้ว แต่การฝึกฝนที่ติดต่อกันมาเนิ่นนานปี ยังคงบันดาลให้มันคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง

ร่างกลางอากาศของมันพุ่งแฉลบออกไปดังปักษา โฉบปราดสู่นอกระเบียงหลัง

มันคำนวณไว้อยู่ก่อน มีแต่ลำธารน้อยด้านหลังนี้เท่านั้น คือทางถอยเพียงหนึ่งเดียวของมัน

มันเชื่อมั่น วิชาทางน้ำของมัน ยังคงแคล่วคล่องปราดเปรียวเช่นเดียวกับวิชาตัวเบาบนบก ต้องไม่ด้อยกว่าบุรุษหนุ่มผู้ใดโดยเด็ดขาด ขอเพียงสามารถกระโดดลงในน้ำ ก็ต้องปลอดภัยแน่นอน

คาดคิดมิถึง ขณะเวลานั้น มันพลันได้ยินเสียงตวาดเบา ๆ

"กลับไป"

คนที่สวมเสื้อผ้าสวยงาม ยืนมือไพล่หลังชมทิวทัศน์อาทิตย์สนธยาอยู่ตลอดเวลานั้น พลันหันกายกลับมาสะบัดมือวูบ แขนเสื้อกว้างใหญ่ของมัน มีพลังลม

หนักหน่วงทะลักออกมาอย่างรุนแรง

กำลังของทั้งจีทั้งถูกใช้ออกจนใกล้สุดล้าแล้ว ร่างจึงถูกพลังกระแทกอันหนักหน่วงพุ่งเข้าใส่ จนจำต้องกระเด็นกลับมาในร้านน้ำชา ตอนร่างหล่นลงถึงพื้น เท้าไม่อาจทรงกจยมั่นได้อีกแล้ว

คนหน้าลายที่ถูกศอกมันกระแทกซี่โครงหัก ยังคงนอนอยู่ในที่นั้น เจ็บปวดจนเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชกโชมหน้า ตอนนั้นพลันขบกรามแนบแน่น กลิ้งกับพื้นเข้ามา ในมือยังมีมีดสั้นอีกเล่มหนึ่ง แทงเข้าใส่หว่างเอวของมันดุจอสรพิษฉกเหยื่อ

คมมีดที่เย็นยะเยียบชำแรกเข้าไปในกล้ามเนื้อของมันจนมันรู้สึกเยือกเย็นทั้งกาย แต่ไม่รู้สึกเจ็บปวด

ประสบการณ์นานปีบอกกับมัน มีดนี้ได้แทงเข้าใส่จุดสำคัญในร่างของมัน นับเป็นมีดที่ยังมีพิษร้ายกว่าอสรพิษเสียอีก

คนหน้าลายนี้ลงมืออำมหิตอย่างยิ่ง

เมื่อคนหน้าลายแทงเข้าใส่เป้า คลายมือทิ้งมีด กลิ้งออกจากที่เดิมไปสุดแรง

มันก็ทราบ ชายชราผู้นี้ต้องไม่ยอมปล่อยมันแน่ แต่คาดคิดไม่ถึง อาวุธลับจะตามมารวดเร็วปานนั้น ในประกายที่เพียงวูบขึ้นแวบหนึ่ง ตั๊กกิ๊บลี้สองดอกก็ได้ซัดเข้าใส่ก้านคอมัน

มันก็ไม่รู้สึกเจ็บปวด แต่หัวใจของมันเย็นวาบไป

คนที่ถูกอาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง จะมีบั้นปลายที่สยดสยองปานใด มันก็เคยได้ยินผู้คนเล่าขานมา

มันพลันทะยานกายขึ้นจากที่ ชิงมีดในมือคนหูขาด แล้วแทงเข้าใส่คอหอยตัวเองจนสุดแรง

มันมิเพียงอำมหิตต่อผู้อื่นเท่านั้น กับตัวเองก็อำมหิตอย่างยิ่ง

ทั้งจีทั้งยังคงยืนแน่วนิ่งดุจปลายทวนในที่นั้น ขอเพียงไม่ชักมีดออกมา มันก็ต้องไม่ล้มลง

ขอเพียงมันยังสามารถยืนหยัดอยู่ มันต้องไม่ยอมล้มลง

ไม่มีผู้ใดลงมืออีก

ผู้มีกระดูกแข็ง มิว่าแพ้ชนะเป็นหรือตาย ต่างได้รับการเคารพนับถือจากผู้คนเช่นกัน

ผู้มีรูปกายสูงใหญ่เสื้อผ้าสวยงามพลันถอนใจ กล่าวขึ้น

“ท่านเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง มิว่าท่านเป็นหรือตาย คนของข้าพเจ้าต่างต้อง

ไม่แตะต้องท่านอีก"

ทั้งจีทั้งเขม้นมองมันแล้วโพล่งขึ้น

"ท่านเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้าแซ่เตีย เตียอู้เฮี้ยง"

"เตียอู้เฮี้ยงของเจ็ดเฮียตี๋แห่งน่าไฮ้?"

"ถูกแล้ว"

"พวกเรามีความแค้นกัน?"

"ไม่มี"

"แล้วท่านเพราะเตี้ยบ้อกี่?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านไฉนจึงช่วยมันมากระทำเรื่องเช่นนี้ ท่านไม่กลัวตระกูลทั้งล้างแค้น?"

"เนื่องเพราะมันถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย เพราะมิตรสหาย ข้าพเจ้าต่างยินดีกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

กับชายชาตรีของวงพวกนักเลง เหตุผลนี้นับว่าเกินพอแล้ว

ทั้งจีทั้งพลันถอนใจยาว กล่าว

"เสียดายที่เรามิได้คบมิตรสหายเช่นดั่งท่าน"

มันใกล้จะตายกับมือคนผู้นี้แล้ว แต่ประหลาดที่ว่า ไม่มีความอาฆาตแค้นคนผู้นี้เลย ที่มันแค้นกลับเป็นอีกผู้หนึ่ง

คนที่ขายมัน คนที่ถึงยามคับขันแล้วถอนตัวหลบหนี

ทารกน้อยผู้นั้นแตกตื่นขวัญเสียจนไม่กล้าร่ำไห้แล้ว 'โจ้วบ้อเฒ่า' ก็คล้ายดั่งหวาดกลัวจนขดเป็นก้อนกลม

ความจริงทั้งจีทั้งกระทั่งหางตาก็ไม่คิดชำเลืองมอง หากเมื่อครู่มันลงมือช่วยเหลือพวกมันมิแน่จะไม่มีโอกาสโดยสิ้นเชิงเช่นนี้

ความจริงทั้งจีทั้งยังมีความหวังในตัวมันอยู่ คาดคิดมิถึง มันจะเป็นคนขี้ขลาดเช่นนี้

บัดนี้ ทั้งจีทั้งสิ้นหวังแล้ว แต่ยังไม่คิดจะขายมัน มันจะอย่างไรก็เป็นคนของตระกูลทั้ง ในเมื่อมันกลัวตายปานนี้ ไฉนไม่พาลส่งเสริมมันเสียเลย?

แต่ทว่า มันเห็นการตายอย่างสยดสยองของพวกมันแล้ว ในใจมีความรู้สึกอย่างไร? วันหน้ายังพอจะไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจหรือไม่?

ในที่สุด ทั้งจีทั้งอดมิได้ต้องเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ในประกายตาแวบนี้

แฝงไว้ทั้งความเดือดดาลและอาฆาตแค้น และก็ทั้งเสียดายกับเวทนา

ตอนนั้นมันรู้สึก ภายในร่างมีโลหิตทะลักมามากหลาย แต่มิใช่ไหลออกจากทางปากแผล เป็นไหลออกจากทางปาก

มันพลันหัวร่อแล้ว เนื่องเพราะมันที่เคยครุ่นคิดถึงปัญหาซึ่งไม่มีปัญญาตอบได้เสมอมา ตอนนี้ในที่สุดก็ได้คำตอบมาแล้ว

มันต้องไม่ได้โลงไม้จันทน์แดงใส่ศพของมันแน่นอน

ในที่สุด มันชักมีดที่เอวออก

ตอนมีดถูกชักออก โลหิตที่ฉีดตามปลายมีด แทบกระเซ็นใส่เสื้อผ้าบ้อกี๋

ฮึงง้วนเจ็กกวงแลเห็นบ้อกี๋เดินเข้ามากับตา มาตรว่ามิได้อธิบาย ไฉนรอจนบัดนี้จึงปรากฏตัวมา แต่ฮึงง้วนเจ็กกวงทราบ บ้อกี๋จะต้องมีเหตุผลที่ดียิ่งอยู่

บัดนี้ สามคนของตระกูลทั้งล้มลงไปหมดสิ้นแล้ว เรื่องที่น่าสะพรึงกลัวรายนี้ในที่สุดก็ยุติลง

หญิงชราอุ้มหลานน้อยของนางขึ้น เดินกะเผลก ๆ ออกไป

บ้อกี๋พลันส่งเสียง

"โปรดรอก่อน"

หญิงชราคล้ายดั่งไม่ได้ยินบ้อกี๋กล่าวกระไร แต่บ้อกี๋กลับถลันเข้าขวางหน้านางไว้

นางเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตระหนกจนตะลึงลาน แต่บ้อกี๋กลับหัวร่อ กล่าว

"เล่าไท้ไท้ ท่านแซ่ไร?"

ริมฝีปากของหญิงชราสั่นระริกตลอดเวลา แต่ส่งเสียงไม่ออกเลย

บ้อกี๋ถามอีก

"ทารกนี้เป็นหลานของท่าน?"

หญิงชราผงกศีรษะ รัดทารกแนบแน่นกว่าเดิม

บ้อกี๋กล่าว

"อากาศตอนพลบค่ำเริ่มหนาวแล้ว ท่านไฉนไม่สวมรองเท้าให้มัน?"

หญิงชราคล้ายดั่งตระหนกอย่างยิ่ง คล้ายดั่งจนบัดนี้จึงพบเห็น 'หลาน' ของนางมิได้สวมรองเท้าจริง ๆ

ทารกร่ำไห้อยู่ในอ้อมกอดนางอีกแล้ว ใบหน้าบ้อกี๋แม้ยังมีรอยยิ้ม แต่ดวงตามีประกายคมกริบดั่งกระบี่

หญิงชรางอตัวลง พลันทุ่มทารกน้อยเข้าใส่หน้าบ้อกี๋สุดแรง

บ้อกี๋มีแต่ต้องยื่นมือรับทารกไว้ หญิงชราที่เอวงองุ้ม กลับพุ่งควับออกจากร้านน้ำชาดั่งสายฟ้า

ทารกในมือบ้อกี๋ทั้งร้องทั้งดิ้น ทั้งเตะทั้งถีบตลอดเวลา

ร่างของหญิงชราพอพุ่งไป ถึงกับใช้วิชาตัวเบาแมลงปอโฉบน้ำอันยอดเยี่ยม เพียงแตะปลายเท้ากับพื้นสามครั้ง ร่างก็ไปไกลกว่าสิบห้าวา

ขณะเวลานั้น พลันมีคนผู้หนึ่งตวาดเบา ๆ

"ปลาที่รอดร่างแห ยังคิดหนีไปที่ใด?"

ในเสียงตวาด เงาร่างสายหนึ่งโฉบปราดออกมาจากร่องดอกไม้ ต่อยเข้าใส่หญิงชราหมัดหนึ่งทันที

เมื่อเห็นคนผู้นี้ หญิงชราถึงกับคล้ายตระหนกจนไม่มีกำลังพอจะหลบหลีกปัดป้องหลงเหลือ เสียงแผดร้องมิทันเปล่งไป กระดูกอ่อนที่คอหอยและลูกกระเดือกถูกต่อยแตกไปทันที

มิว่าผู้ใดทราบความลับใด ต่างไม่มีปัญญาบอกออกไปตลอดกาลแล้ว

ตอนมันล้มลง น้ำตาก็หลั่งไหลออกมา

เนื่องเพราะมันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด คนผู้นี้จะใช้ฝีมืออำมหิตเช่นนี้ต่อมัน

มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง คนผู้นี้จะลงมืออำมหิตปานนี้ เพราะดูรูปลักษณะของมันแล้ว ไม่คล้ายเป็นคนมีจิตใจอำมหิตโหดเหี้ยมเลย

มันมิเพียงมีวัยเยาว์ เรียบร้อยนุ่มนวล หล่อเหลาคมคายเท่านั้น ใบหน้ายังมีรอยยิ้มน้อย ๆ ที่อบอุ่นนุ่มนวลอีกด้วย

ดรุณีน้อยที่เมื่อครู่ลอบเด็ดโบตั๋นสีแดงมาดอกหนึ่งนั้น จับตามองมันอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งเหม่อมองจนซึมเซาไปแล้ว

มันก็มองดูนาง หัวร่อให้ แล้วจึงหันมาทักทายบ้อกี๋

"พวกท่านมีผู้ใดเข้ามาหาม 'โจ้วบ้อเฒ่า' นางนี้ไป"

ตอนนี้โจ้วบ้อผู้เฒ่าถูกหามเข้ามาในร้านน้ำชาแล้ว บุรุษหนุ่มที่เรียบร้อยนุ่มนวลก็ตามเข้ามาบ้าง

พอเข้ามาก็แนะนำตัวเอง

"ข้าพเจ้าแซ่ลี้ นามเง็กทั้ง"

นี่เป็นนามแปลกหู ตัวมันก็เป็นคนแปลกหน้า แต่ทุกผู้คนต่างมีความปรารถนาดีต่อมันอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะมันช่วยจับปลาที่หลุดรอดจากร่างแหมาให้ผู้คนทั้งหลาย

เง็กทั้งกล่าว

"ความจริงโจ้วบ้อผู้เฒ่าท่านนี้มิได้ชรานัก และก็ย่อมมิใช่โจ้วบ้อจริง ๆ"

หันไปมองบ้อกี๋ แล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านทั้งหลายต้องสังเกตออกตั้งแต่แรกแล้ว โจ้วบ้อนี้ต้องมิใช่ลืมจนกระทั่งไม่ใส่รองเท้าให้แก่หลานตัวเอง เพียงอาศัยประการนี้ย่อมยังไม่เพียงพอ ดังนั้นท่านทั้งหลายยังไม่อาจลงมือ"

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"ท่านยังสังเกตกระไรออก?"

"ความจริงข้าพเจ้าก็สังเกตไม่ออกเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่บังเอิญรู้จักโจ้วบ้อที่แท้จริงของทารกนี้คือผู้ใด?"

"ท่านรู้จักนาง?"

"มิเพียงรู้จักเท่านั้น ยังสนิทสนมอย่างยิ่งด้วย เพราะนางพอดีเป็นอาอี๊ (น้าหญิง) ของข้าพเจ้า"

บ้อกี๋พลันระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"นับว่าบังเอิญจนประจวบเหมาะพอดี และก็ประเสริฐอย่างยิ่งพอดี"

ทารกแม้จะร่ำไห้จนเหน็ดเหนื่อย ยังค่อยสงบลงได้ชั่วคราว แต่บ้อกี๋ที่อุ้มอยู่คล้ายดั่งอุ้มห่อดินระเบิดที่พร้อมจะระเบิดมาในทุกเวลาก็ปาน

ดังนั้น ลี้เง็กทั้งก็ได้รับทารกจากมือไป บ้อกี๋รู้สึกขอบพระคุณจนมิทราบควรกล่าวกระไร จึงส่งเสียง

"มีวาจาประโยคหนึ่ง ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านไม่อาจมีโทสะเป็นอันขาด"

ลี้เง็กทั้งหัวร่อถาม

"ข้าพเจ้าดูแล้วคล้ายเป็นคนมีโทสะง่ายหรือไม่?"

มันไม่คล้ายจริง ๆ บ้อกี๋จึงกล่าว

"ความจริงพวกเราไม่ทราบควรขอบคุณท่านเยี่ยงไรจึงสาสม ท่านจะยินยอมบอกพวกเราสมควรใช้วิธีใดหรือไม่?"

"หากพวกท่านจะต้องขอบคุณข้าพเจ้าให้ได้ มีเพียงวิธีเดียว"

"เชิญท่านบอกมา"

"ถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย"

รอยยิ้มของมันนุ่มนวลและจริงใจ กล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้าชมชอบคบมิตรสหาย และก็จำเป็นต้องการมิตรสหายอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋รีบยื่นมือออกไปทันที คนเช่นดั่งลี้เง็กทั้ง มีผู้ใดจะปฏิเสธมิยอมคบมันเป็นมิตรสหาย?

ในที่สุด ลี้เง็กทั้งพาทารกจากไปแล้ว มันต้องการรีบเร่งพาทารกกลับไปหา 'อาอี๊' ของมัน เนื่องเพราะ 'อาอี๊' ตอนนี้จะต้องกังวลจนแทบเป็นแทบตาย

มิรอให้มันเดินพ้นถนนโรยกรวดสายน้อย ฮึงง้วนเจ็กกวงก็ไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ถามบ้อกี๋เบา ๆ

"ท่านเชื่อจริง ๆ ทารกนั้นคือหลานของมัน? ท่านเชื่อจริง ๆ ในโลกจะมีเรื่องบังเอิญจนประจวบเหมาะเช่นนี้?"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"ท่านยินดีคบคนเช่นมันเป็นมิตรสหายจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้ายินดี"

คำตอบของบ้อกี๋รวบรัดชัดเจนและหนักแน่น แต่ฮึงง้วนเจ็กกวงคล้ายยังรู้สึกคลางแคลงสงสัยอยู่อีก

แต่มันกระทั่งตัวเองก็คิดไม่ออก ลี้เง็กทั้งมีเหตุผลใดต้องมาหลอกลวงพวกมัน

แม้นับว่าหลอกลวงพวกมันจริง ที่หลอกลวงได้ไป เป็นเพียงทารกที่ร่ำไห้เก่งคนเดียวเท่านั้น

'โจ้วบ้อ' ถึงกับยังมิได้ตาย ในกระดูกลำคอที่แหลกละเอียดมีเสียงซู่ ซู่ ดังอยู่หลายครั้ง ดุจดั่งเป็นเสียงก่อนตายของงูหางกระดิ่งก็ปาน

คนที่หามร่างมันกลับมา ค้นได้ถุงหนังจากอกเสื้อชั้นในมันใบหนึ่ง ที่บรรจุอยู่ในถุงหนัง เป็นอาวุธลับเฉพาะของตระกูลทั้งจริง ๆ แม้มีจำนวนไม่มาก แต่ระดับชั้นกลับสูง

นึกถึงสายตาที่ทั้งจีทั้งเหลือบมองมันตอนก่อนตาย คนนี้ผู้นี้ต้องเป็นทั้งเง็กแน่นอน

ฮึงง้วนเจ็กกวงถามบ้อกี๋อีก

"ท่านใช่คำนวณแน่ ทั้งเง็กต้องมา?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านก็คำนวณแน่ มันต้องคิดหาวิธีล่อท่านออกมาก่อน จึงยอมลงมือ เนื่องเพราะเป้าหมายของพวกมันมิใช่เรา คือท่าน?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านก็ต้องการรอให้พวกมันเสนอมาก่อน จึงลงมือ เนื่องเพราะเป้าหมายของท่านก็อยู่ที่มัน?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีแต่ต้องไปหาเตียยี่กอ"

เตียอู้เฮี้ยงยืนสงบปากคำอยู่ตลอดมา

ผู้ที่กุมสิทธิอำนาจมาตั้งแต่วัยสิบกว่าขวบปี ย่อมมิใช่เป็นคนปากมากแน่นอน

มันมิเคยใช้ถ้อยร้อยวาจามาแสดงให้เห็นน้ำมิตรไมตรีที่มันมีต่อผู้อื่นเลย พูดน้อยทำมาก จึงเป็นหลักการของมัน

จนบัดนี้ มันจึงเอ่ยปากเป็นครั้งแรก

"คนเราเมื่อมีเรื่องยุ่งยาก ไปหามิตรสหายมาช่วยเหลือ ต้องมิใช่เป็นเรื่องอัปยศเด็ดขาด"

มันเดินเข้ามาบีบมือบ้อกี๋แนบแน่น แล้วกล่าวต่อ

"ท่านยินยอมคิดถึง แล้วไปหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปีติอย่างยิ่ง"

กล่าววาจานั้นจบคำมันก็อำลาไป พาบริวารของมันไปหมดสิ้น

นายวาณิชอ้วนทั้งสามคืนกลับสู่สภาพอ้วนฉุเชื่องช้าของมันอีกครา ผู้รับใช้ที่มือหยาบเท้าใหญ่และคนขายผลไม้หูแหว่ง ก็กลับกลายเป็นคนธรรมดาสามัญดุจกับเมื่อครู่อีกครั้ง

พวกมันหามซากศพพวกพ้องไปโดยสงบงันมิส่งเสียง

พริบตาเมื่อครู่ ที่มีความเป็นความตายแขวนบนเส้นด้าย แตกตื่นสะท้านขวัญอย่างยิ่งยวดนั้น พวกมันได้เปล่งประกายที่เจิดจ้าจนแวววับจับตามา แต่ตอนนี้ประกายนั้นสูญสลายโดยสิ้นเชิง

สำหรับกับพวกมัน เรื่องนี้ไม่มีคุณค่าให้อวดโอ่ประโคมเลย และไม่ต้องเศร้าเสียดายอย่างไรอีกด้วย

พวกมันพร้อมที่จะเสียสละชีวิตให้แก่เจ้านายของพวกมันในทุกเวลา เฉกเช่นกับนายพวกมัน ที่พร้อมจะกระทำทุกเรื่องราวเพื่อมิตรสหาย

บ้อกี๋ก็มิกล่าวกระไรอีก

ในเมื่อเป็นมิตรสหายกัน มิว่ากล่าวกระไร ล้วนมากความเกินจำเป็น

แต่ฮึงง้วนเจ็กกวงกลับอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"สามารถได้คบกับคนเช่นนี้เป็นมิตรสหาย นับเป็นบุญวาสนาของท่านจริง ๆ"

บ้อกี๋ประสานสายตามันแน่วนิ่ง พลางกล่าว

"ได้คบกับมิตรสหายเช่นดั่งท่าน ก็เป็นบุญวาสนาของข้าพเจ้า"

"แต่ลี้เง็กทั้งผู้นั้น..."

"มันใช่สหายที่ประเสริฐหรือไม่? ข้าพเจ้าต้องทราบในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"ต้องได้พบแน่"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ ฮึงง้วนเจ็กกวงจ้องมองอีกเนิ่นนาน จึงถอนใจกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านเป็นคนประหลาดตัวหนึ่ง"

"มิทราบ"

"ความประหลาดของท่าน คือท่านมักจะทราบเรื่องราวที่ผู้อื่นไม่ทราบ กระทั่งเราก็ยังดูไม่ออก ท่านไฉนมีความสามารถนี้อยู่"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"หากกระทั่งท่านยังดูออก อย่างนั้น ต้องเนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงไม่มีความสามารถนี้อยู่เลย"

"ฮา ฮา มิว่าท่านจะกล่าวอย่างไร เราอย่างน้อยยังนับว่าดูออกประการหนึ่ง"

"ประการใด?"

"ภายหน้าหากยังมีคนหมายให้ท่านหลงกล ต้องมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

มันหัวร่อเสียงก้องแล้วลุกขึ้นยืน แต่พลันกระแทกลงนั่งอีกครั้ง ขมวดคิ้วถาม

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เราคิดไม่ออก"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านมีความสนใจต่อทั้งเง็กอย่างยิ่งเสมอมา ตอนนี้มันอยู่ที่นี้แล้ว ท่านไฉนไม่สนใจมัน?"

"เนื่องเพราะมันความจริงมิใช่ทั้งเง็กเลย"

ฮึงง้วนเจ็กกวงตระหนกจนโพล่งขึ้น

"มันมิใช่? ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันมิใช่?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าบังเอิญทราบว่ามันเป็นผู้ใดอยู่ก่อน"

"มันเป็นผู้ใด?"

"มันเป็นคนซาเป้ ผู้อื่นต่างเรียกมันว่าโอ้วพ่อจื้อ"

ทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในฮวยง้วยฮึง โอ้วพ่อจื้อต่างเห็นถนัดชัดเจน เนื่องเพราะ

มันอยู่ในที่นี้ตลอดมา

ตอนพวกทั้งจีทั้งยังมิได้มา มันก็มาอยู่ก่อนแล้ว พาทารกอีกผู้หนึ่งที่ไป 'ยืม' จากบ้านผู้อื่นมาด้วย

โจ้วบ้อชราที่มีความปรานี พาหลานเยาว์วัยของตัวเองออกมาท่องเที่ยว เดินจนเหน็ดเหนื่อยเข้าร้านน้ำชา ดื่มน้ำชารับทานอาหารว่างสักเล็กน้อย ความจริงต้องเป็นเรื่องที่ไม่สะกิดให้ผู้คนสนใจโดยเด็ดขาด

มันสามารถได้คิดถึงวิธีนี้มาปิดบังศักดิ์ศรีตัวเอง กระทั่งมันก็รู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง

มันเชื่อมั่น ผู้อื่นต้องไม่เห็นมัน แต่มันกลับเห็นผู้อื่นได้

หนึ่งเดียวที่เสียใจคือ ทารกผู้นี้ร่ำไห้เก่งเกินไป ร่ำไห้จนมันว้าวุ่นลนลาน

ประกายตาที่ทั้งจีทั้งมองมัน ก็คุกคามจนมันกระอักกระอ่วนไม่สบายเป็นอย่างยิ่ง

โชคดีที่ฮึงง้วนเจ็กกวงมิได้สนใจพิรุธเหล่านี้ ดังนั้นจวบจนกระทั่งตอนนั้นมันยังแน่ใจว่ามันปลอดภัยอย่างยิ่ง

นึกไม่ถึง เหตุการณ์จะกลับกลายไปอย่างที่มันมิได้คาดหมายจนสิ้นเชิง ยิ่งคาดไม่ถึง เตี้ยบ้อกี่จะสังเกตพิรุธของมันออก

โชคดีที่มันเผชิญอันตรายยังไม่ว้าวุ่นลนลาน มีปฏิกิริยาแคล่วคล่องว่องไว ใช้ทารกที่ร่ำไห้เก่งขัดขวางบ้อกี่ไว้

เห็นชัดว่ามันต้องหนีรอดโดยปลอดภัยแล้ว คาดคิดไม่ถึง จะมีลี้เง็กทั้งปรากฏตัวมาขวางในกลางคันได้

มันคาดคิดไม่ถึง ลี้เง็กทั้งจะลงมืออำมหิตต่อมัน

เมื่อเห็นเตี้ยบ้อกี่ยื่นมือ แสดงว่ายินดีคบลี้เง็กทั้งเป็นมิตรสหาย มันก็แทบต้องหัวร่อออกมาให้สุดเสียง และก็แทบร่ำไห้จนสุดเสียงด้วย

เนื่องเพราะมีแต่มันจึงทราบ คบกับผู้นี้เป็นมิตรสหาย เป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวปานใด?

เนื่องเพราะมันสองความจริงมิเพียงเป็นมิตรสหายเท่านั้น ยังสนิทสนมยิ่งกว่ามิตรสหายอีกมากหลายนัก

มีแต่มันจึงทราบ ลี้เง็กทั้งผู้นี้ก็คือทั้งเง็ก!

แต่เสียดายตอนนี้ แม้นับว่ามันต้องการบอกความลับแก่เตี้ยบ้อกี่ ก็ไม่มีปัญญาส่งเสียงได้แล้ว

มันเชื่อมั่น เตี้ยบ้อกี๋จะเร็วจะช้าย่อมทราบความลับนี้ได้...ทราบในตอนที่ใกล้จะตายแล้ว

ตอนโอ้วพ่อจื้อระบายลมหายใจเฮือกสุดท้าย เสียงนั้นคล้ายเป็นก้อนหินร่วงหล่นลงไปในหล่มโคลน

ฮึงง้วนเจ็กกวงพลันผุดลุกขึ้นเดินออกไป

มันทนทานเรื่องเช่นนี้ไม่ได้ แต่ก็พานอดมิได้ต้องหันกลับไปถาม

"ท่านแน่ใจว่าทั้งเง็กจะต้องมาแล้ว?"

บ้อกี๋ยอมรับ ฮึงง้วนเจ็กกวงถามอีก

"ตอนนี้ตัวทั้งเง็กเล่า?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านคล้ายไม่คิดจะไปหามันเลย"

"ใช่ เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงหามันไม่พบ"

"ท่านเตรียมจะทำอย่างไร?"

"ปกติเมื่อข้าพเจ้าคิดหาคนผู้หนึ่ง แต่เมื่อหาไม่พบ มักมีอยู่เพียงวิธีเดียว"

"วิธีใด?"

"รอมันมาหาข้าพเจ้าเอง"

ขึ้นหกค่ำเดือนสี่ อากาศครึ้ม

เตี้ยบ้อกี๋ลอบเร้นกลับมาฮั้วฮวงซัวจึงอีกครา

ความจริงไม่คิดจะกลับมาเลย แต่หลังจากใคร่ครวญเนิ่นนานยิ่ง ความคิดก็แปรเปลี่ยนไป

บ้อกี๋คิดถึงหงส์เนี้ย คิดถึงเชยเชย คิดถึงพวกผู้รับใช้เก่าที่จงรักภักดีต่อฮั้วฮวงซัวจึงโดยจริงใจ

ความคิดที่ลึกซึ้งเกาะกินใจนี้ คล้ายเป็นน้ำอุ่น ๆ ชามอ่างใหญ่ มาตรว่าสามารถบันดาลให้คนลืมความเจ็บปวดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นชั่วคราว แต่ก็สามารถบันดาลให้คนผ่อนคลายจนอ่อนแอ

ดังนั้น บ้อกี๋จึงพยายามข่มกลั้นตัวเอง พยายามมิคิดไปถึงพวกนาง

แต่ในยามวิกาลดึกสงัด ตอนอ่อนล้าล้มเหลว ความคิดเช่นนี้มักจะพันธนาการแนบแน่นดุจกับเป็นใยแมงมุม ไม่มีปัญญาสลัดหลุดออกไปได้

แต่นี่ยังมิใช่สาเหตุแท้จริงที่บ้อกี๋ตกลงใจกลับมา

บ้อกี๋มิได้ทราบข่าวหงส์เนี้ยกับเชยเชยเลย แต่ก็รู้สึกได้เลือนราง พวกนางต้องมิอยู่ในที่นี้แล้ว

วันที่คนชุดขาวพาหงส์เนี้ยไปในห้องลับ บ้อกี๋มิได้เห็นนาง

บ้อกี๋มิกล้าเหลียวไปมอง

เนื่องเพราะรู้สึกสังหรณ์ ที่คนชุดขาวพามา จะต้องเป็นญาติสนิทหรือมิตรสหายของตน

บ้อกี๋กลัวตอนนั้นจะกลับกลายเป็นไม่มีปัญญาสะกดกลั้นตัวเอง บ้อกี๋ไม่อาจให้คนชุดขาวมีความระแวดระวังมันแม้สักน้อยนิด

ในที่สุด ตอนนี้บ้อกี๋กลับมาแล้ว กลับมาโดยเงียบเชียบ มิได้ก่อกวนให้ผู้ใดรู้ตัว

ตอนนี้ พอดีเป็นเวลาสนธยา

ในดินฟ้าอากาศครึ้มคราใด ตามข้อกระดูกของเล่าเกียงก็เจ็บปวดคล้ายมีเข็มแหลมทิ่มแทง โรคไขข้ออักเสบที่ทรมานมานานปีนี้ แม้เล่าเกียงจะทนทานไม่ได้ แต่ก็พานไม่อาจสลัดมันหลุดออกไป

วันนี้มันยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวกว่าธรรมดา หัวเข่าคล้ายมีเข็มหลายพันเล่มฝังอยู่ เจ็บปวดจนมันแทบไม่อาจเคลื่อนไหวสักครึ่งก้าว

มันคิดจะนอนแต่หัวค่ำ แต่พานนอนไม่หลับ

ขณะเวลานั้น บ้อกี๋ผลักประตูที่ปิดแง้มไว้เบา ๆ เดินเข้ามาในห้องเล็ก ๆ ของมัน

เล่าเกียงกระโดดขึ้นทันที คว้ามือบ้อกี๋ไว้แนบแน่น พลางส่งเสียงสะท้าน

"นึกมิถึงว่าท่านจะกลับมาจริง ๆ"

ดูน้ำตาที่เอ่อคลอเบ้าของเล่าเกียงแล้ว น้ำตาบ้อกี๋ก็แทบจะต้องทะลักออกมาบ้าง

ก่อนนี้มักมีความรู้สึก เล่าเกียงออกจะเชื่องช้าเก้งก้างเกินไป คร่ำครึดื้อรั้นเกินไป ปากมากพร่ำพิไรเกินไป กระทั่งยังรู้สึกชิงชังมันอยู่เล็กน้อย

แต่ตอนนี้เมื่อมาเห็นคนที่เคยชิงชัง หัวใจกลับมีความปลาบปลื้มตื้นตันเป็นอย่างยิ่ง

"หลังจากท่านไปแล้ว หงส์โกวเนี้ยกับตั้วเสียวเจี๊ยะก็ไปด้วย จวบจนบัดนี้ไม่มีข่าวคราวแม้สักน้อยนิด นับแต่วันที่ชีคงตั้วเอี๊ยหาคนนามเด็กเพ้งมา พวกนางก็..."

ฟังเล่าเกียงบอกเล่าด้วยเสียงแผ่วเบาคล้ายรำพึง บ้อกี๋ยิ่งปวดแปลบใจอย่างสุดทนทาน

...พวกนางไปที่ใด? ไฉนจนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราว?

ผู้ที่วันนั้นคนชุดขาวพาเข้าไปในห้องลับ หรือเป็นหงส์เนี้ย?

เล่าเกียงก็คล้ายดั่งรู้สึกถึงความโศกเศร้าเสียใจของบ้อกี๋ รีบแย้มยิ้มเปลี่ยนเรื่อง

"มิว่าอย่างไร ท่านนับว่ากลับมาแล้ว ความจริงเรายังไม่เชื่อ นึกมิถึงว่าท่านจะกลับมาจริง ๆ"

วาจานี้มันได้กล่าวถึงสองครั้งแล้ว บ้อกี๋จึงอดมิได้ต้องถาม

"มีคนบอกกับท่าน ว่าเราจะกลับมา?"

"ซือม่วยและสหายของท่านต่างบอกเช่นนี้ ว่าท่านอย่างช้าค่ำคืนวันนี้ต้องกลับมาถึงบ้านได้"

บ้อกี๋ไม่มีซือม่วย และคิดไม่ออกว่าสหายผู้นั้นเป็นใคร?

แต่ไม่ต้องการให้เล่าเกียงหวั่นกังวล จึงถามเสียงราบเรียบ

"พวกมันมาเมื่อใด?"

"ผู้หนึ่งมาเมื่อบ่ายวันก่อน ส่วนซือม่วยของท่าน มาช้ากว่าเล็กน้อย"

"พวกมันยังอยู่ที่นี้หรือไม่?"

"ซือม่วยของท่านคล้ายดั่งมิใคร่สบาย พอมาถึงก็ขังตัวเองอยู่ในห้อง หลับเป็นเวลาวันเต็ม ๆ ยังห้ามไม่ให้พวกเราไปรบกวนอีกด้วย"

หยุดเล็กน้อยแล้วเสริมต่อ.

"เราได้จัดห้องที่ชีคงตั้วเอี๊ยมักมาพัก ให้แก่นาง"

"แล้วสหายของเราเล่า?"

"กงจื้อผู้นั้นคล้ายดั่งไม่อาจสงบเลยแม้สักชั่วครู่ยาม ไปนั่นมานี่ตลอดเวลาตอนนี้..."

วาจายังมิทันจบความ ใบหน้าพลันมีเค้าประหลาดพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งถูกคนใช้โคลนยัดเข้าไปในปากก็ปาน

บ้อกี๋จ้องมองมันแน่วนิ่งแล้วถามอีก

"ตอนนี้มันไปที่ใด?"

เล่าเกียงคล้ายยังลังเล ประหนึ่งไม่ต้องการบอกเล่าไปเลย แต่ก็มิอาจอำพรางได้

จำต้องตอบ

"ความจริงเราไม่ให้มันไป แต่มันต้องไปให้ได้ มิอาจไม่ไป"

"ไปทำกระไร?"

"ไปจับผี"

บ้อกี๋พยายามบังคับตัวเอง มิให้มีสีหน้าเสียดแทงใจเล่าเกียงให้มีความอับอายอย่างเต็มที่

บ้อกี๋ดูออก สีหน้าของเล่าเกียงมิเพียงเป็นจริงเป็นจังอย่างยิ่งเท่านั้น ยังหวาดกลัวอย่างยิ่งอีกด้วย

แต่เป็นเรื่องที่ออกจะเหลวไหลเกินไป มิอาจไม่ถามให้กระจ่างได้

"ท่านหมายความ มันไปจับผี?"

เล่าเกียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มตอบ

"เราก็ทราบ ท่านต้องไม่เชื่อ แต่สถานที่นี้มีภูตผีแล้วจริง ๆ"

"ผีตัวนั้นอยู่ที่ใด?"

"มิใช่ผีตัวเดียว เป็นหลายตัว อยู่ในตึกพักเมื่อครั้งก่อนของหงส์เนี้ยนั่นเอง"

"ผีเหล่านั้นมากันตั้งแต่เมื่อใด?"

"หงส์โกวเนี้ยไปได้ไม่นานก็มีคนได้ยิน พอตอนค่ำคืนสถานที่นั้นมักจะมีเสียงประหลาดพิกลเกิดขึ้น มีบางครั้ง กระทั่งยังมีแสงโคมไฟและเงาร่างคนอีกด้วย"

"มีคนเคยไปดูหรือไม่?"

"มีคนเข้าไปดูมากหลายยิ่ง แต่มิว่าเป็นผู้ใดพอเข้าไปในลานตึกนั้น ก็ต้องสลบไสลโดยไม่ทราบสาเหตุ ตอนได้สติคืนมา มิใช่ถูกแขวนอยู่บนกิ่งไม้ ก็นอนอยู่ในร่องน้ำห่างไปหลายลี้ มิใช่ถูกเปลื้องเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า ก็เป็นถูกยัดโคลนเข้าเต็มปาก"

ที่มันกล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง ๆ เนื่องเพราะมันก็เคยมีประสบการณ์น่าสะพรึงกลัวเช่นนี้มา

บ้อกี๋คาดคิดได้แล้ว เมื่อครู่สีหน้ามันไฉนจึงกลับกลายเป็นพิกลเช่นนั้น

เล่าเกียงกล่าวต่อไป

"พวกมันยังนับว่าเกรงใจเราอยู่บ้าง ทั้งมิได้แขวนเราบนกิ่งไม้ และมิได้เปลื้องเสื้อผ้าเราออก"

...แต่ทว่า ปากมันจะต้องถูกยัดโคลนเข้าไว้เต็มแน่

มันได้ข้ามประสบการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวช่วงหนึ่งไป โดยกล่าวต่อ

"ตอนข้าพเจ้าตื่นขึ้นมา ก็เห็นกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง"

เป็นกระดาษสีเหลืองที่มิใคร่ได้พบเห็นนัก ในนั้นเขียนอักษรบิด ๆ เบี้ยว ๆ ที่พิกล แต่มีความหมายกระจ่างอย่างยิ่ง

"คนไม่รุกรานเรา

เราไม่รุกรานคน

ต่างไม่รุกรานกัน

บ้านช่องสงบสันติ"

แต่ละคนต่างหวังให้บ้านช่องสงบสันติ ขอเพียงให้มีความอบอุ่นสงบ แม้ว่ามีภูตผีปิศาจมาจริง ก็ยังพออดกลั้นทนทานกันได้

ภูตผีเหล่านี้ นับว่าเข้าใจจิตใจของมนุษย์ได้กระจ่าง

บ้อกี๋กล่าว

"ภูตผีก็มีมากมายหลายชนิด ภูตผีเหล่านี้ดูท่ามิใช่เป็นปิศาจร้าย"

"แต่มิว่าเป็นภูตผีประเภทใด ต่างมีความดีอยู่ประการ"

"ความดีใด?"

"ภูตผีไม่หลอกลวงคน มีแต่คนจึงหลอกลวงภูตผี"

บ้อกี๋ฝืนหัวร่อ เพราะนี่ก็เป็นวาจาสัตย์จริง ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

เล่าเกียงกล่าวต่อไป

"ขอเพียงพวกเราไม่ไปในตึกนั้น พวกมันก็ไม่ออกมาโดยเด็ดขาด มิเคยรบกวนในที่นี้แม้หญ้าสักใบไม้สักต้น"

ดังนั้นเอง พวกมันก็จึงไม่เคยล่วงล้ำเข้าไปในกำแพงของตึกหลังนั้นอีก

บ้อกี๋เข้าใจประการนี้ และไม่ตำหนิพวกมันเด็ดขาด หากแม้นมันเป็นเล่าเกียง มันก็ต้องไม่ยอมไปอีก

แต่บ้อกี๋มิใช่เล่าเกียง ดังนั้น จะต้องไปดูให้ได้ มิเพียงไปดูภูตผีเหล่านั้น ยังจะไปดู 'สหาย' ผู้นั้นของมันด้วย

ดินฟ้าอากาศที่ครึ้มฝน สนธยาย่อมสั้นเป็นพิเศษ เพียงชั่วขณะก็มืดเลือนรางแล้ว ลมเย็นยะเยียบที่กรรโชกมาสัมผัสร่าง บันดาลให้ผู้คนรู้สึก ชุนเทียนคล้ายยังห่างไกลอย่างยิ่ง

บ้อกี๋หลบหลีกสถานที่มีแสงไฟ อ้อมระเบียงเลือนรางที่สงบเงียบสายยาว เข้า

สวนหลังทางประตูข้าง

บ้อกี๋ไม่คิดจะก่อกวนให้ผู้คนแตกตื่น แต่ยืนกรานมิยอมให้เล่าเกียงติดตามมาโดยเด็ดขาด

มีเรื่องมากหลายที่ไม่อาจให้ผู้อื่นติดตามมันไป มีปัญหามากหลายที่จำต้องให้มันผู้เดียวไปคลี่คลายเอง

มันไม่เชื่อในโลกจะมีภูตผีจริง แต่มันเชื่อในโลกต้องมีคนที่น่ากลัวยิ่งกว่าภูตผีอยู่

มีบางครั้ง สหายยังมีอันตรายน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าภูตผีทั้งฝูงเสียอีก

บ้อกี๋ไม่ยินยอมให้ผู้อื่นมาร่วมเสี่ยงอันตรายกับมันเสมอมา

สวนกว้างใหญ่ลึกล้ำ เย็นยะเยียบและมืดครึ้ม ความสงบร่มเย็นของอดีตปัจจุบันได้กลายเป็นเวิ้งว้างวังเวงจนเยือกเย็น

นับแต่บิดามันตายไป กระทั่งสถานที่นี้ก็คล้ายมีเงาของคนตายครอบคลุมอยู่

แต่ที่นี้อย่างไรก็เป็นสถานที่ให้กำเนิดแก่มัน มันได้เติบโตในที่นี้ ที่นี้จึงมีอดีตที่ฝังใจมัน ไม่มีวันเลือนลืมตลอดกาล

จิ้งหรีดในฤดูร้อน จักจั่นในฤดูใบไม้ร่วง ดอกไม้ในฤดูชุนเทียน หิมะในฤดูหนาว... อดีตที่ร่าเริงสุขสันต์ทั้งมวล หวนคิดขึ้นในตอนนี้ ล้วนสามารถเสียดแทงจิตใจผู้คนให้รันทดหดหู่อย่างยิ่ง

บ้อกี๋พยายามมิคิดไปถึงเรื่องเหล่านั้น...แม้นับว่าจะต้องคิด ก็ควรรอวันพรุ่งค่อยไปครุ่นคิดถึง

บ้อกี๋ไม่ต้องการให้คนเป็น ๆ ใด มาเห็นความอ่อนแอและเศร้าเสียใจของมัน ไม่ยินยอมให้ภูตผีตนใดเห็นอีกด้วย

ตึกที่อยู่ของหงส์เนี้ยปลูกอยู่ในมุมที่เงียบอย่างยิ่ง

แทบจะโดดเดี่ยวมิได้ติดต่อกับตึกหลังใด ๆ มิว่าจะไปจากตึกใด ล้วนแล้วห่างไกลอย่างยิ่ง

เมื่อพ้นกำหนดไว้ทุกข์ของบิดามารดา เตี้ยยี่เอี๊ยก็รับนางมาอยู่ที่นี้ ก่อนพวกนางยังมิได้เข้าพิธีวิวาห์กัน นางย่อมต้องอยู่ห่างจากบ้อกี๋เป็นช่วงทางหนึ่งตามประเพณี

แต่บ้อกี๋ย่อมมิใช่ไม่เคยมาเยี่ยมนาง

ก่อน ๆ ที่บ้อกี๋มา เพียงผ่านสะพานน้อยข้างป่าต้นท้อ ก็พอจะเห็นแสงไฟที่หน้าต่างของนาง แลเห็นเงาร่างคนใต้แสงโคมไฟ

หน้าต่างบานนั้นอยู่บนหอน้อย หอน้อยอยู่ใต้การรายล้อมของกอไผ่หลายร้อยต้น

ป่าเหมยอีกหลายสิบต้น

เงาร่างนั้นมักรอคอยบ้อกี๋อยู่

ตอนนี้บ้อกี๋ข้ามสะพานน้อยนั้นอีกคราแล้ว ดอกท้อเบ่งบานแล้ว แต่พลันมีเสียงแค่นหัวร่อแว่วออกมาจากในป่าท้อ

ในวิกาลพยับฝนที่มืดครึ้มเย็นเยียบ ในบริเวณลานที่กว้างขวางมีต้นท้อ ในสถานที่ซึ่งผู้คนบอกเล่าว่ามีภูตผี พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อเช่นนี้ ทุกผู้คนต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่แน่

แต่บ้อกี๋กลับคล้ายมิได้ยิน

เสียงแค่นหัวร่อนั้นดังออกมาจากในป่าท้อ จะไปตึกที่มีภูตผี ก็ต้องผ่านเข้าในป่าท้อแห่งนี้

บ้อกี๋เดินตรงเข้าไปในป่าต้นท้อ

เสียงแค่นหัวร่อคล้ายขาดห้วงคล้ายติดต่อ บัดเดี๋ยวอยู่เหนือบัดเดี๋ยวอยู่ใต้ บัดเดี๋ยวอยู่ซ้ายบัดเดี๋ยวอยู่ขวา บัดเดี๋ยวขึ้นไปอยู่ในระหว่างคาคบต้นท้อ บัดเดี๋ยวก็ลงไปในพุ่มหญ้าที่โคนต้นท้อ

บ้อกี๋ยังคงไม่ได้ยิน

ทันใดนั้น มีเงาร่างดำมะเมื่อมผู้หนึ่ง ห้อยตัวลงจากกิ่งท้อ เป่าลมใส่ก้านคอบ้อกี๋เบา ๆ

บ้อกี๋คล้ายไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด มิเพียงไม่ถูกขู่ขวัญจนสลบไสลเท่านั้น ยังมิได้เหลียวไปมองสักแวบหนึ่งด้วย

เงาดำร่างนั้นกลับเป็นฝ่ายไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ไกวตัวบนกิ่งไม้วูบก็พุ่งผ่านศีรษะบ้อกี๋ไป ตีลังกากลางอากาศด้วยท่วงท่าปราดเปรียวสวยงาม ลอยละลิ่วลงบนเบื้องหน้าบ้อกี๋ดุจใบไม้แห้ง สองมือเท้าเอว ใช้ตาที่กลมใหญ่เบิ่งจ้องบ้อกี๋อย่างดุร้าย

มาตรว่าอยู่ในยามมืโทสะ ยังคงเห็นที่สองแก้มของนางมีลักยิ้มลึกอย่างยิ่ง

บ้อกี๋กระทั่งดูยังมิต้องดูก็เดาออก นางเป็นผู้ใดกัน?

ความจริงบ้อกี๋เข้าใจ 'สหาย' คนนั้นคงเป็นลี้เง็กทั้ง นึกมิถึง เลี้ยงเจ็กเน้ยถึงกับคล้ายวิญญาณไม่ยอมไปผุดไปเกิด มิยอมปล่อยมันผ่านมืออยู่นั่นเอง

บ้อกี๋ไม่ปรารถนาที่จะพร่ำพิไรกับโกวเนี้ยที่ดุร้ายไม่ถือเหตุผล และยังมีลวดลายแพรวพราวอย่างยิ่งนี้เลยจริง ๆ

แต่เสียดาย โกวเนี้ยนางนี้กลับคล้ายจะติดตามมาพร่ำพิไรกับบ้อกี๋ให้ได้ พลัน

ถามขึ้น

"ท่านไม่กลัวแม้สักน้อยนิดจริง ๆ?"

"กลัวกระไร?"

"กลัวภูตผี"

"ท่านมิใช่ภูตผี ข้าพเจ้าไยต้องกลัวท่าน? ท่านสมควรกลัวข้าพเจ้าจึงถูก"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องกลัวท่าน? หรือท่านเป็นภูตผี?"

"หรือท่านยังดูไม่ออกว่าข้าพเจ้าเป็นภูตผี?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยคิดจะหัวร่อแต่กลั้นไว้ ปั้นหน้าจนเคร่งเครียดถาม

"ท่านเป็นภูตผีใด ผีราคะ? ผีพนัน? ผีสุรา?"

"ข้าพเจ้าเป็นผีเคราะห์ร้าย"

ในที่สุด เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงยังเข้าใจท่านเป็นมนุษย์ ไฉนกลายเป็นผีเคราะห์ร้ายไปเสียได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพบกับท่าน"

บ้อกี๋มองไปที่ด้านหลังของนางพลางกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านพาสหายมาอีกผู้หนึ่ง ไฉนไม่แนะนำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักไว้?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยกวาดตามองบ้อกี๋ขึ้น ๆ ลง ๆ สองครั้ง แล้วจึงถาม

"ท่านใช่ดื่มสุราเมาแล้ว?"

"ข้าพเจ้ามิได้ดื่มแม้สักหยดเดียว"

"ข้าพเจ้ามาเพียงลำพังชัด ๆ ไหนเลยยังมีมิตรสหาย?"

"ผู้ที่อยู่ด้านหลังท่าน มิใช่สหายของท่าน?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเริ่มหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว สวนคำขึ้น

"ด้านหลังของข้าพเจ้า เป็นคนเช่นไร?"

"มีคนอยู่ชัด ๆ ท่านไฉนบอกไม่มี?"

บ้อกี๋พลันชี้ไปที่ด้านหลังนางแล้วกล่าวต่อ

"หรือนั่นไม่ใช่คน?"

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยเปลี่ยนแปรทันที แค่นหัวร่อกล่าว

"หรือท่านคิดขู่ขวัญข้าพเจ้า? เข้าใจข้าพเจ้าต้องหวาดกลัว?"

บ้อกี๋จ้องมองดูนางด้วยสีหน้าตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"หรือท่านไม่เชื่อ ด้านหลังของท่านมีคนอยู่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันแค่นหัวร่อ แต่เสียงหัวร่อของนางเริ่มสั่นสะท้านแล้ว บ้อกี๋

ถามอีก

"ท่านไฉนไม่เหลียวกลับไปมองดู?"

ความจริงเลี้ยงเจ็กเน้ยคิดจะเหลียวไปดูอยู่นานแล้ว แต่มิทราบเพราะเหตุใด ลำคอกลับคล้ายแข็งกว่าปกติ พลันโถมเข้ามาชี้ปลายจมูกบ้อกี๋ แล้วร้อง

"ท่าน บอกตามความสัตย์จริง ด้านหลังของข้าพเจ้าใช่มีคนอยู่จริง ๆ หรือไม่?"

ปลายนิ้วของนางเย็นอย่างยิ่ง บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ท่านไม่เชื่อ ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญา"

เลี้ยงเจ็กเน้ยขบกรามแนบแน่น พลันกระโดดขึ้นอากาศ ตีลังกาพลิกตัว แต่ท่าร่างไม่แคล่วคล่องสวยงามดั่งเมื่อครู่อีกแล้ว

ในป่าท้อที่มืดเลือนราง ไหนเลยมีเงาร่างผู้คนแม้แต่น้อยนิด

นางถลึงจ้องบ้อกี๋อย่างเดือดดาล คิดจะหัวร่อแต่ก็คิดจะมีโทสะ

บ้อกี๋ถาม

"ตอนนี้ท่านย่อมเห็นแล้วกระมัง?"

"เห็นกระไร?"

บ้อกี๋มีสีหน้าแตกตื่นกว่าเดิม ร้องสวนคำ

"หรือท่านยังไม่เห็น? นัยน์ตาท่านใช่มีโรคภัยเกิดขึ้น?"

ดวงตาเลี้ยงเจ็กเน้ยไม่มีโรคภัยแม้แต่น้อยนิด แต่เสียดาย ขวัญของนางไม่อาจนับว่ากล้าแข็งเท่าใด

หากจะให้นางตอนนี้ยังบอกว่าไม่กลัว กระทั่งตัวนางเองก็ทราบ ผู้อื่นต้องมิยอมเชื่อเด็ดขาด

บ้อกี๋ส่ายหน้าถอนใจ คล้ายดั่งเตรียมจะผละไปแล้ว

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันโถมเข้าไปคว้าแขนบ้อกี๋ไว้ ส่งเสียงสะท้าน

"ท่าน...ไม่อาจไป"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจไป?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ..."

"ใช่ว่าเนื่องเพราะท่านทราบ สถานที่นี้มีภูตผี ดังนั้นเกิดความหวาดกลัวอยู่เล็กน้อย?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถึงกับยอมรับ บ้อกี๋ถามอีก

"แต่ตอนนี้มีคนอยู่เป็นเพื่อนท่านชัด ๆ ท่านยังกลัวกระไร?"

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยซีดขาว คล้ายดั่งจะสลบลงไปอีกแล้ว

บ้อกี๋กลัวไม้นี้ของนางเป็นอย่างยิ่ง

จนบัดนี้บ้อกี๋จึงทราบ สตรีที่พร้อมจะสลบในทุกเวลา นับว่ายังยากจะรับมือยิ่งกว่าสตรีที่ชมชอบร่ำไห้เป็นร้อย ๆ คนเสียอีก

เลี้ยงเจ็กเน้ยร้องขึ้นอีก

"ท่านต้องบอกข้าพเจ้าตามความสัตย์จริง ท่านใช่ขู่ขวัญข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"ด้านหลังของข้าพเจ้าไม่มีคน?"

"ไม่มี"

เลี้ยงเจ็กเน้ยระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ตลอดร่างคล้ายดั่งอ่อนระทวยไปแล้ว ทั้งยังคล้ายจะล้มลงไปบนร่างบ้อกี๋อีกด้วย

โชคดีที่บ้อกี๋เดาไม้นี้ของนางออกแต่แรก และมิได้เดาผิดจริง ๆ

ร่างเลี้ยงเจ็กเน้ยมิได้ล้มใส่ตัวบ้อกี๋ แต่กลับตบใส่หน้าอย่างดุดัน

ครั้งนี้นางย่อมตบไม่ถูก

บ้อกี๋เพียงตวัดมือก็คว้านางไว้ได้ หัวร่อกล่าว

"วิธีนี้ไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ท่านไฉนไม่เปลี่ยนลวดลายอื่น?"

"วิญญูชนใช้ปากไม่ใช้มือ ท่านคว้ามือข้าพเจ้าไปไยกัน?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงมิใช่วิญญูชน ท่านก็ไม่ใช่"

บ้อกี๋มิได้ลืม นางยังมีมืออีกข้างหนึ่ง จึงพาลคว้ามือข้างนั้นของนางไว้ด้วยเลย

แต่บ้อกี๋ลืมว่า นางยังมีปากอยู่

นางพลันอ้าปาก งับเข้าใส่จมูกบ้อกี๋อย่างดุดันยิ่ง

ไม้นี้กลับเป็นที่ผิดคาดหมายของบ้อกี๋ยิ่งนัก คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ โกวเนี้ยใหญ่ถึงกับอ้าปากกัดจมูกของบุรุษได้

บ้อกี๋จึงรีบคลายมือถีบตัวถอยหลัง หากมิใช่ถอยได้รวดเร็วว่องไว ไม่แน่ว่าจมูกจะต้องถูกนางกัดหลุดออกมาจริง ๆ

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อคิก ๆ คัก ๆ ด้วยความพอใจ พลางกล่าว

"ท่านมิใช่วิญญูชน ข้าพเจ้าใช่วิญญูชน ในเมื่อท่านใช้มือ ข้าพเจ้ามีแต่ต้องใช้ปาก"

นางหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานใจสาหัสมาก

ความจริงนัยน์ตาของนางกลมโตอย่างยิ่ง เมื่อหัวร่อก็หยีลงจนเป็นเส้น ลักยิ้มสองแก้มยิ่งกลมยิ่งลึก

ดรุณีเช่นนี้ ท่านยังจะมีวิธีใดไปจัดการต่อนางได้?
บ้อกี๋มีอยู่วิธีเดียว
เลี้ยงเจ็กเน้ยก็ทราบวิธีนี้ของบ้อกี๋ จึงกล่าวขึ้น
"ท่านตอนนี้ ใช่คิดจะเตลิดหนีอีก?"
"ใช่แล้ว"
"ท่านหนีไม่พ้นดอก"
นางก็มีวิธีรับมือบ้อกี๋เช่นกัน กล่าวต่อไป
"ท่านไปถึงที่ใด ข้าพเจ้าตามถึงที่นั้น"
"ท่านทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าจะไปที่ใด?"
"ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทราบ"
"แต่ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่าน ข้าพเจ้าจะไปในตึกที่มีภูตผีหลังนั้น"
"ข้าพเจ้าก็ไป ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจจะไปอยู่แล้ว"
"ข้าพเจ้าเตือนท่าน ควรอย่าไปจึงประเสริฐ"
"เพราะเหตุใด? ข้าพเจ้าไม่เชื่อที่นั้นจะมีภูตผีจริง ๆ"
"ท่านไม่เชื่อแล้วแต่ท่าน แต่ทว่า..."
บ้อกี๋พลันหุบปากไว้ เบิ่งมองด้านหลังนางด้วยความตระหนก คล้ายดั่งด้านหลังนาง พลันมีคนปรากฏขึ้นอีกผู้หนึ่งก็ปาน

เลี้ยงเจ็กเน้ยผงกศีรษะกล่าว

"ครั้งนี้ท่านขู่ขวัญข้าพเจ้าไม่ได้ดอก วิธีนี้ของท่านไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็ขอเชิญท่านเปลี่ยนลวดลายใหม่จึงถูกต้อง"

นางหัวร่อคิก ๆ คัก ๆ เบือนหน้ากลับไป

มาตรว่านางรู้แน่แก่ใจ ด้านหลังต้องไม่มีผู้คน แต่ทว่า เพื่อแสดงให้เห็นว่านางไม่หวาดกลัวเด็ดขาด นางจึงแสร้งหันหน้ากลับไป แต่หน้าของนางเพิ่งหัน ก็หัวร่อไม่ออกแล้ว

พอมีโทสะก็จะเป็นชนวนของเลินเล่อ
มิว่าเป็นความเลินเล่อที่มากหรือน้อยเพียงใด
ต่างพอจะปลิดชีวิตให้เสียไปในการต่อสู้ได้

✷

ฝึกกระบี่ สำคัญอยู่ที่ไหวพริบปฏิภาณปราดเปรื่องหลักแหลม ฝึกกำลังภายใน สำคัญที่รากฐานต้องเยือกเย็นหนักแน่นทั้งสองประการ แม้จะเป็นคนละแนวทางที่มีบั้นปลายเดียวกัน แต่ระดับความเร็วของฝึกกระบี่ ย่อมต้องเหนือกว่าฝึกกำลังภายในอยู่บ้าง แต่ทว่าจะฝึกกระไรก็ตาม ตอนประมือต่อสู้ ต้องไม่อาจมีโทสะเด็ดขาด

ISBN 974-7373-42-4

ดาบ ดาบ ดาบ

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

ความคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแค่ของท่าน
ไม่มีแค่นี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว

SANGSAN
PUBLISHING CO., LTD.

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง
แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก... คนเล่า ?

โก้วเล้ง
.....
ว. ณ เมืองลุง

3

"ดังนั้นเราคิด แบบบางและเข้มแข็ง
มิใช่จะสามารถขีดเส้นแบ่งแยกจนชัดเจนอย่างเด็ดขาดได้"
-อุ้ยหงส์เนี้ย

มีบางคนว่าเราอ่อนแออย่างยิ่ง มีบางคนว่าเราคล้ายเครื่องเคลือบบาง ๆ พอกระทบก็แตกกระจาย

เรามิเคยโต้เถียงมาก่อนเลย

ส่วนสัดอ่อนที่สุดในร่างมนุษย์คือผม ที่แข็งที่สุดคือฟัน แต่ส่วนสัดที่เสียง่ายที่สุดในร่างมนุษย์ หลุดร่วงง่ายที่สุดในร่างมนุษย์ ก็เป็นฟันเช่นกัน รอจนเมื่อคนตายไป ตลอดร่างเน่าเปื่อยสูญสลาย แต่ผมกลับยังคงเป็นปกติดีอยู่

ส่วนสัดแบบบางที่สุดในร่างมนุษย์คือดวงตา แต่คนเราแต่เช้าจวบค่ำต่างต้องใช้นัยน์ตา ใช้โดยมิเคยหยุดยั้ง นัยน์ตากลับไม่เคยเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า หากแม้นท่านใช้ปากกล่าวตลอดเวลาไม่หยุด ใช้มือตลอดเวลาไม่หยุด ใช้เท้าตลอดเวลาโดยไม่หยุด ท่านก็ต้องเหน็ดเหนื่อยจนแทบขาดใจ

ลิ้นจี่ ลิ้นลม ปาง

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

3

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

ISBN 974-7373-42-4

ศึกเสือหยกขาว เล่ม 3

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) พฤษภาคม 2536

จัดพิมพ์โดยได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล บรรณาธิการ

ดินหิน วาดภาพปก

เกรียงไกร ฟักทอง ออกแบบปก

ยุวดี สกุลจิตรานนท์ ศิลปกรรม

จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี และ หนูพร้อง ชูทอง ประจำกองบรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง)

แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กทม. 10110

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 350 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เสือตัวนี้สลักจากหยกสีขาว เนื้อละเอียด ฝีมือประณีต
มันคือเสือหยกขาวตัวหนึ่ง
เตี้ยบ้อกี่มิทราบมันมีคุณค่าปานใด สำคัญยิ่งยวดปานใด ซีคงเฮียวฮวงจึงต้องฝากฝังให้มันมอบต่อเซี่ยงกัวยิ่ม ก่อนจะลงมือฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม

บ้อกี่เพียงทราบ มันมีแต่ต้องฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม... ฆาตกรผู้ปลิดชีวิตบิดาของมัน ให้จงได้ !

ต่อให้ทั้งแกเป้าที่เซี่ยงกัวยิ่มซ่อนตัวอยู่ เต็มไปด้วยภยันตรายเฉกเช่นถ้ำเสือวังมังกร บ้อกี่ก็จะบุกบั่นฝ่าฟันไป ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน !

นับแต่สำนักทั้งแกเป้าเป็นพันธมิตรกับสำนักเพ็กเล็กตึ๊ง สถานภาพของสำนักไต้ฮวงตึ๊งก็ยิ่งล่อแหลมต่อการถูกโค่นทำลาย ยิ่งเตี้ยกัง บิดาของบ้อกี่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยม เซี่ยงกัวยิ่มก็แปรพักตร์ไปเข้ากับฝ่ายทั้งแกเป้า อนาคตไต้ฮวงตึ๊งก็มืดมนจริง ๆ อย่าว่าแต่ทั้งแกเป้ายังเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธลับอาบยาพิษ และเพ็กเล็กตึ๊งเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธไฟ หากอาวุธลับอาบยาพิษผสมผสานอาวุธไฟเสร็จสมบูรณ์ ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน จะมีใครต้านทานไว้ได้ !

แท้จริง บ้อกี่ก็คือทายาทฮั่วฮวงซัวจึง ซึ่งจะต้องสืบทอดภารกิจเป็นเสาหลักให้ไต้ฮวงตึ๊ง แต่ขณะนี้ บ้อกี่ได้กระทำสิ่งใดบ้างในฐานะทายาท ? หรือเพียงมุ่งแต่ล้างแค้น ล้างแค้น เป็นกิจส่วนตัวถ่ายเดียว เท่านั้น ?

เซี่ยงกัวยิ่มหันหลังให้บ้อกี่
ในมือบ้อกี่มีกระบี่ โอกาสที่เฝ้ารอมานานได้มาถึงแล้ว !
ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกแทงออกไปแล้ว !
มิคาด กระบี่นี้มิได้แทงลงไป !
พริบตานั้น บ้อกี่นึกถึงสัจวาจาที่ให้ไว้กับซีคงเฮียวฮวง
เสือหยกขาว ! เสือหยกขาว ! ไฉนมีความสำคัญปานนี้ หรือมันซ่อนเร้นความลับสุดยอดอันใดไว้ ?

พริบตาที่เสือหยกขาวถูกฝ่ามือบีบแหลกละเอียด บ้อกี่ถึงกับพบว่า มันกลวงใน และซ่อนไว้ด้วยกระดาษม้วนหนึ่ง !
หรือนี่คือความลับสุดยอดที่จะสั่นสะเทือนวงการบู๊ลิ้ม ชนิดถล่มทลาย
หรือนี่คือความลับที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตบ้อกี่ !!

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ – วิชาการ

ตัวประหลาดในป่าท้อ

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิเพียงหัวร่อไม่ออกเท่านั้น ศีรษะยังเบือนไม่กลับอีกด้วย เนื่องเพราะ ลำคอของนางแข็งอีกแล้ว แต่สองเท้ากลับเริ่มอ่อนระทวย ครั้งนี้ นางได้เห็นคนผู้หนึ่งจริง ๆ

คนผู้นี้ไม่คล้ายคนเลยจริง ๆ

กระทั่งนางเองก็ไม่ทราบ ที่นางเห็นเป็นคนหรือไม่? นางเพียงแต่เห็นเป็นเงาสีเทาซีด ๆ สายหนึ่ง

เงาที่ยาวเหยียดอย่างยิ่ง ผู้ใดก็แยกแยะไม่ออก นั่นเป็นมนุษย์หรือภูตผีกันแน่?!

เงาร่างพลันหายไปอีกแล้ว

ในที่สุด ลำคอของเลี้ยงเจ็กเน้ยเริ่มอ่อนลงทีละน้อย พอจะเริ่มเคลื่อนไหวได้ทีละน้อยแล้ว

เพื่อแสดงว่านางเมื่อครู่มิใช่หวาดกลัวเกินไป โกวเนี้ยที่ขวัญอ่อนอย่างยิ่ง แต่ลวดลายกลับแพรวพรายอย่างยิ่ง ได้เตรียมจะคิดหาวิธีมาจัดการต่อเตี้ยบ้อกี่อีกแล้ว

นอกจากนาง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ไฉนจึงมีอารมณ์สนใจต่อบ้อกี่เป็นพิเศษถึงปานนี้?

แต่เสียดายตอนนางเบือนหน้ากลับมา บ้อกี่ก็หายตัวไปแล้ว

ในวิกาลที่เลือนรางเย็นเยียบ ในป่าที่มืดครึ้มวังเวง เงาภูตผีที่ไปมาโดยไม่มีเสียง

นางแทบอดมิได้ต้องกรีดร้องให้สุดเสียง

แต่นางแม้นับว่าสามารถร้องเรียกบ้อกี๋กลับมาได้จริง ก็ออกจะอับอายขายหน้ามากอยู่

นางจึงพยายามกัดริมฝีปากข่มไว้ บอกตัวเองในใจ

'ท่านเข้าใจว่า เราไม่กล้าติดตามท่านไปในสถานที่ปิศาจแห่งนั้น เราพาลไปให้ท่านได้เห็น'

ในเมื่อทุกที่ทางต่างมีปิศาจ ไปถึงที่ใดไยมิใช่เป็นเช่นกัน?

มองแต่ไกล สถานที่ปิศาจแห่งนั้น มิทราบได้จุดโคมไฟขึ้นตั้งแต่เมื่อใด?

นางปลอบใจตัวเองเบา ๆ

...ปิศาจต้องไม่จุดไฟแน่

...สถานที่มีแสงโคมไฟ ต้องไม่มีปิศาจเด็ดขาด

แต่เสียดาย ข้อคิดเห็นเหล่านี้ถูกนางคัดค้านให้ล้มเลิกไปเอง

นางความจริงสาวเท้าตรงไปเบื้องหน้า เมื่อคัดค้านความคิดประการแรก เท้าของนางก็หยุดลง พอคัดค้านประการที่สอง นางก็เริ่มถอยหลัง ถอยไม่กี่ก้าว พลันกระแทกถูกของอ่อน ๆ นิ่ม ๆ

ที่นี้เป็นป่าท้อ มีแต่ต้นท้อที่กำลังออกดอกเท่านั้น ต้นท้อต้องไม่อ่อนนิ่มแน่

นางแทบจะกรีดร้องขึ้นอีกแล้ว

ครั้งนี้นางมิได้ร้อง เนื่องเพราะของอ่อนนิ่มที่นางชนเข้าใส่ ได้ร้องขึ้นมาก่อนนาง

ของอ่อนนิ่มนี้ที่แท้ก็เป็นคน และเป็นสตรีเช่นกัน

โกวเนี้ยที่สวมเสื้อกระโปรงสีแดง ถักเปียใหญ่สายยาว เค้าหน้าสวยสะคราญเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นโกวเนี้ยเช่นกัน เลี้ยงเจ็กเน้ยก็ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ เมื่อเห็นโกวเนี้ยนางนั้นยังมีความหวาดกลัวยิ่งกว่านางมากหลาย หัวใจนางยิ่งมั่นคงกว่าเดิม

โกวเนี้ยสวมเสื้อกระโปรงแดงตระหนกจนขดเป็นก้อนกลม เบิ่งมองนางด้วยความแตกตื่นพลางร้อง

"ท่าน...เป็นมนุษย์หรือภูตผี?"

"ท่านดูข้าพเจ้าคล้ายมนุษย์หรือคล้ายภูตผี?"

"ท่านไม่คล้ายภูตผี"

"ท่านดูออกจากประการใด?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก้มศีรษะ ตอบเบา ๆ

"ภูตผีต้องไม่น่าดูดั่งท่าน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อแล้ว โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าฟังว่า สถานที่นี้มีภูตผี"

"มีข้าพเจ้าอยู่ด้วย ท่านกลัวกระไร? แม้นับว่ามีภูตผีมาจริง ข้าพเจ้าก็ต้องฟาดมันเตลิดหนีไป"

นางตอนนี้กลายเป็นโอ่อ่าอาจหาญอีกแล้ว เนื่องเพราะนางนับว่าได้พบเห็นยังมีคนที่ขวัญอ่อนกว่านางอยู่

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็คล้ายรู้สึก เลี้ยงเจ็กเน้ยมีความโอ่อ่ากล้าแข็งเป็นอย่างยิ่ง จึงก้มศีรษะหัวร่อ แล้วถามอีก

"ท่านใช่สหายของซือเฮียข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ซือเฮียท่านเป็นผู้ใด?"

"มันมีนามเตี้ยบ้อกี๋"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเขม้นมองนางเป็นครึ่งวัน พลันถอนใจกล่าว

"นึกมิถึง เตี้ยบ้อกี๋จะมีซือม่วยที่สวยสะคราญเช่นดั่งท่านอยู่นางหนึ่ง"

ใบหน้าโกวเนี้ยอาภรณ์แดงยิ่งแดงกว่าเดิม

ดูท่านางมิเพียงขวัญอ่อนอย่างยิ่ง ยังขี้อายอย่างยิ่งอีกด้วย

เลี้ยงเจ็กเน้ยลอบหัวร่อในใจ โกวเนี้ยนางนี้คล้ายดั่งมีความหมายต่อนางเล็กน้อย นับว่าคล้ายดั่งพอใจนางแล้ว

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก้มศีรษะถามอีก

"กงจื้อท่าน...ท่านแซ่ไร?"

"ข้าพเจ้าแซ่เลี้ยง"

"เลี้ยงกงจื้อ ท่าน..."

"ห้ามเรียกข้าพเจ้าเลี้ยงกงจื้อ ต้องเรียกเลี้ยงตั้วกอ"

เมื่อเห็นโกวเนี้ยใหญ่หน้าแดงกว่าเดิม ศีรษะก้มต่ำกว่าเดิม ในใจเลี้ยงเจ็กเน้ยก็ยิ่งกระหยิ่มครึกครื้น แสร้งคว้ามือนางพลางกล่าว

"ท่านเป็นซือม่วยของมัน ย่อมเคยฝึกวิชาบู๊มา"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก้มศีรษะรับคำเบา ๆ เลี้ยงเจ็กเน้ยลูบฝ่ามือนาง พลางกล่าวต่อ

"ดูมือทั้งสองของท่าน ไม่คล้ายเคยฝึกวิชาบู๊มาเลย มือของท่านนุ่มนิ่มอย่างยิ่ง"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงคล้ายดั่งคิดจะสลัดฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามออกไป แต่ก็คล้ายเสียดายมิอาจตัดใจได้

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบอดมิได้ต้องหัวร่อด้วยความขบขัน ครุ่นคิดในใจ

'หากเอียเท้าน้อยตัวนี้พบเห็นเราก็เป็นสตรี มิทราบจะเป็นอย่างไรกัน'

หากนางก็ทราบ เตี้ยบ้อกี่ความจริงไม่มีซือม่วยเลย นางยังจะคว้ามือ 'เอียเท้าน้อย' ตัวนี้กุมอยู่ได้หรือไม่?

ในที่สุด โกวเนี้ยอาภรณ์แดงเอ่ยปากขึ้น

"ท่านพบเห็นซือเฮียข้าพเจ้าหรือไม่? ข้าพเจ้าฟังว่ามันพอกลับมา ก็มาที่นี้เลย"

"ท่านมาเพื่อหามัน?"

"ถูกแล้ว"

"มันเมื่อครู่เคยผ่านมา แต่พอฟังว่าที่นี้มีภูตผี มันก็ตระหนกจนเตลิดหนีไปแล้ว"

"หรือท่านไม่กลัวแม้แต่น้อย?"

"กลัวกระไร?"

"กลัวภูตผี"

"ภูตผีมีที่ใดน่ากลัว? ข้าพเจ้าเมื่อครู่เพิ่งพบมาตัวหนึ่ง?"

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"ฮา ข้าพเจ้าความจริงคิดจะจับมันไว้ สั่งให้มันแสยะหน้าล้อเลียนให้ข้าพเจ้าดูสักหลายท่า คิดมิถึง ข้าพเจ้าไม่กลัวมัน มันกลับกลัวข้าพเจ้าอยู่บ้าง..."

ขณะที่นางอวดโอ่ด้วยความกระหยิ่มอยู่นั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป รอยยิ้มก็ชาค้างไปแล้ว

นางได้เห็นเงาปิศาจนั้นอีกครา

เงาที่ยาวเหยียดอย่างยิ่ง แกว่งไกวอยู่บนกิ่งไม้ต้นหนึ่ง กำลังแค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชา

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็เห็นแล้ว มิทราบเนื่องเพราะหวาดกลัวเกินไป หรือเนื่องเพราะปีติยินดีเกินไป นางตัวสั่นระริก พลางร้องสุดเสียง

"รีบเข้าไปจับมันไว้ สั่งมันแสยะหน้าให้พวกเราดูสักหลายท่า"

"ได้...ได้"

มาตรว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยจะรับคำ แต่ต่อให้ท่านใช้ดาบค้ำคอ นางก็ต้องไม่กล้าเข้าไปเด็ดขาด

เงาปิศาจพลันแค่นหัวร่อ แล้วเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"เราไม่รู้จักแสยะหน้า เป็นภูตผี เราไม่มีหน้า"

มันไม่มีหน้าจริง ๆ จมูก ปาก หู ขนคิ้ว ไม่มีทั้งสิ้น

นอกจากใบหน้าที่ราบ ๆ เรียบ ๆ เป็นสีเทาซีดดั่งศพค้างปีแล้ว ก็มีเพียงดวงตาที่เป็นประกายแวววาวคู่เดียวเท่านั้น

บนหัวมันยังสวมหมวกทรงแหลมสูงสามเชียะเศษ ที่สร้างจากผ้าปอ ส่ายไหวไปมาในสายลมที่โชยพัดอยู่

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงพลันส่งเสียง

"ภูตผีก็สมควรมีหน้าอยู่ หน้าของท่านเล่า?"

"หน้าของเราได้คืนแก่ผู้อื่นไปแล้ว"

"ท่านกระทั่งหน้ายังไม่ต้องการ ยังมีกระไรมาอวดโอ่ลำพองได้? รีบไสหัวไป ไสหัวให้ไกล ๆ ด้วย"

วาจานี้ถึงกับมีประสิทธิภาพยิ่ง เงาปิศาจร่างนั้นถึงกับคล้ายละอายใจไม่น้อย ยกแขนเสื้อที่ทั้งกว้างทั้งใหญ่ ขึ้นมาปิดหน้าที่ไม่มีองคาพยพของมัน พลันพลิ้วกายหายเข้าไปในความมืดอีก

เลี้ยงเจ็กเน้ยนับว่าระบายลมจากปากมาได้ ส่งเสียงขึ้นบ้าง

"ขวัญของท่านไฉนพลันกล้าแข็งขึ้นมาได้?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านเคยบอก ขอเพียงมีท่านอยู่ข้างกาย ข้าพเจ้าไม่ต้องกลัวกระไรทั้งสิ้น"

นางยังคล้ายมีความเลื่อมใสนับถือเลี้ยงเจ็กเน้ยอย่างยิ่ง เชื่อถือเลี้ยงเจ็กเน้ยอย่างยิ่ง ยังถือนางเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่

แต่เลี้ยงเจ็กเน้ยกลับไม่มีปัญญาจะแสดงทีท่าโอ่อ่าอาจหาญดั่งเมื่อครู่อีกแล้ว กระทั่งเงาปิศาจที่ไม่มีหน้ายังรู้สึกอับอาย อย่าว่าแต่นาง

ใบหน้าของนางแดงระเรื่อจนร้อนผะผ่าว

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ภูตผีเหล่านี้ หาใช่น่าหวาดกลัวดั่งที่ข้าพเจ้าเคยคาดคิดในกาลครั้งก่อนไม่"

"แต่ทว่า...มีภูตผีบางประเภท ก็ดุร้ายอำมหิตยิ่ง"

"มีท่านอยู่ข้างกาย ภูตผีที่อำมหิตอีกปานใด ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกหวาดกลัว"

นางกุมมือเลี้ยงเจ็กเน้ยไว้แล้วกล่าวต่อ

"ไป! พวกเราไป"

"ท่านคิดจะไปที่ใด?"

"ไปจับผี"

เลี้ยงเจ็กเน้ยตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"ท่าน...ว่ากระไร?"

"พวกเราไปจับภูตผีที่มีหน้าสักตัวหนึ่ง สั่งมันแสยะหน้าให้แก่พวกเราดู"

เลี้ยงเจ็กเน้ยตระหนกจนตะลึงลานไปแล้ว สองเท้าคล้ายดั่งถูกตอกตรึงกับพื้น ต่อให้เป็นม้าแปดตัว ยังไม่สามารถฉุดลากนางเคลื่อนที่ได้

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวอีก

"หรือตอนนี้ท่านเกิดหวาดกลัวแล้ว?"

"ข้าพเจ้าหวาดกลัว? ข้าพเจ้าไฉนหวาดกลัว?"

นางคิดจะหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก ต้องกระแอมเบา ๆ สองครั้ง แล้วกล่าว

"แต่ทว่า ภูตผีที่มีหน้ามีไม่มาก ยากยิ่งจะหาได้"

ในความมืดเลือนราง พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นอีกครั้ง แล้วกล่าว

"ท่านไม่ต้องไปหา เราได้พาอีกตัวหนึ่งมาให้แก่ท่านแล้ว"

เงาปิศาจที่ไม่มีหน้าตัวนั้น ถึงกับคล้ายวิญญาณร้ายมิยอมไปผุดเกิด มิเพียงมาเองเท่านั้น ยังได้พามาอีกตัวหนึ่งจริง ๆ

เงาปิศาจที่มันพามา ผมทั้งดำทั้งยาว แทบจะยาวลากถึงพื้น ปิดบังกว่าครึ่งซีกหน้าของมันจากสายตา

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถามขึ้น

"ท่านมีหน้าจริง ๆ?"

ปิศาจผมยาวตอบ

"ท่านต้องการดูหรือไม่?"

"ต้องการ"

เลี้ยงเจ็กเน้ยคิดจะปิดปากนางไว้ แต่ไม่ทันท่วงที เงาปิศาจผมยาวได้ยกมือที่ซีดขาวของมัน แหวกผมที่ปรกหน้าให้ขึ้นไปบนศีรษะ

ปิศาจตัวนี้เป็นสตรี มิเพียงมีหน้าจริง ๆ เท่านั้น ยังสวยงามอย่างยิ่งด้วย ที่น่าเสียดายประการเดียวคือ หน้านางมีเพียงครึ่งซีกเท่านั้น

ซีกซ้ายบนใบหน้านาง คล้ายดั่งเป็นเนื้อที่ถูกไหม้จนเกรียม และก็คล้ายดินที่ถูกโขลกจนเละเหลว เมื่อเน้นกับครึ่งซีกขวาที่สดสวยน่าดู ยิ่งรู้สึกลี้ลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันรู้สึกอวัยวะภายในของนางปั่นป่วนวุ่นวาย แทบต้องอาเจียนออกมาแล้ว

นางปิศาจผมยาวหัวร่อคักคักกล่าว

"เราแม้จะมีหน้าเพียงครึ่งเดียว ย่อมยังประเสริฐกว่าไม่มีหน้ามากนัก"

เงาปิศาจไม่มีหน้าสวนคำ

"หากพวกท่านรังเกียจนางมีหน้าน้อยเกินไป เราจะไปหาตัวที่มีหน้ามากกว่านี้มาให้"

พลันมีเสียงหัวร่อพิกลพิสดารแว่วออกมาจากในความมืด แล้วกล่าว

"เรามานานแล้ว"

ปิศาจที่มาตัวนี้ มิเพียงมีหน้าเท่านั้น ยังมีนัยน์ตาจมูก ใบหู ปาก สมบูรณ์ครบครัน

ปิศาจตัวนี้นับว่าน่าดูกว่าอีกสองตัวมากนัก

นางปิศาจผมยาวหัวร่อเสียงพิกลถาม

"ท่านดูมันเป็นอย่างไร?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงตอบ

"ยังไม่เลว"

นางปิศาจผมยาวหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"ความจริงใบหน้านี้ของมันยังมินับกระไรนัก อีกหน้าหนึ่งยิ่งน่าดูกว่ามาก"

ปิศาจตัวนั้นแสยะยิ้ม แล้วหันกายช้า ๆ ด้านหลังของมันถึงกับเป็นเช่นด้านหน้าไม่ผิดเพี้ยน!

ด้านหลังของมันถึงกับมีใบหน้าอีกหน้าหนึ่ง!

ร่างของมันหมุนไม่หยุดยั้ง จะเป็นด้านใดเป็นด้านหน้า ด้านใดเป็นหลัง ถึงกับไม่มีผู้ใดสามารถแยกแยะได้แล้ว!

ปิศาจที่มีหน้าตัวนี้ ถึงกับน่ากลัวกว่าปิศาจไม่มีหน้าอีกมากนัก!

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงพลันหันกายคว้ามือเลี้ยงเจ็กเน้ย แล้วร้อง

"พวกเรารีบหนี"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแม้ตระหนกจนตะลึงลาน แต่คำ 'หนี' กลับเป็นคำที่นางต้องการฟังที่สุด

นางคิดจะหนีตั้งแต่แรกแล้ว!

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงมิเพียงมีวิชาตัวเบาไม่เลวอย่างยิ่งเท่านั้น พละกำลังถึงกับ

ไม่น้อยอีกด้วย ฉุดเลี้ยงเจ็กเน้ยวิ่งรวดเร็วดั่งเหาะเหิน คล้ายดั่งนับว่า สลัดปิศาจทั้งสามตัวทางด้านหลังหลุดไปได้แล้ว

เสียงหัวร่อที่เย็นเยียบเสียดประสาทของพวกมัน ตอนนี้นับว่าห่างไกลไปอย่างยิ่งแล้ว

แต่ทั้งสองยังคงไม่กล้าหยุดเท้าลง

ความจริงพวกนางไม่คุ้นต่อสถานที่อยู่แล้ว ในความมืดก็ไม่อาจแยกแยะทิศทางชัดเจน วิ่งไป ๆ พวกนางพลันพบเห็นว่าหลงทางแล้ว

ทุกแห่งหนมีแต่ต้นไม้ใบหญ้าที่มืดมิด ดูไปคล้ายล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

หากวิ่งเยี่ยงนี้ต่อไป ไม่แน่ว่าจะวิ่งกลับไปถึงที่เดิมก็ได้ นั่นจึงเป็นที่น่าคลั่งใจยิ่งนัก

ทั้งสองต่างได้คิดถึงประการนี้ โกวเนี้ยทั้งสองแม้จะมีขวัญอ่อนอยู่บ้าง แต่ไม่โง่เขลาเลย

เลี้ยงเจ็กเน้ยหยุดลง แล้วหอบหายใจกล่าว

"ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

"ท่านว่าควรทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้ามิใช่หวาดกลัวภูตผีจริง เพียงแต่ว่า... เพียงแต่ว่า..."

ตอนนี้ไม่เห็นภูตผีแล้ว นางได้คิดจะเรียกเกียรติคืนกลับมาเล็กน้อย แต่พานคิดไม่ออกว่าควรกล่าวกระไร?

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบท่านไม่กลัวภูตผี กระทั่งข้าพเจ้าก็ไม่กลัว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยคิดจะหัวร่ออีกแล้ว ที่แท้โกวเนี้ยนางนี้ก็เป็นเช่นกับนาง ชมชอบอวดโอ่ตัวเอง นางอดมิได้ต้องถาม

"ในเมื่อท่านไม่กลัว เมื่อครู่ไฉนจึงฉุดข้าพเจ้าวิ่งมา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าดูออก พวกมันมิใช่ภูตผี เป็นมนุษย์"

เลี้ยงเจ็กเน้ยงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"สามคนเมื่อครู่ล้วนเป็นมนุษย์?"

"ใช่ ทั้งสามคน"

"ในเมื่อเป็นมนุษย์ ท่านยังกลัวกระไร?"

"สามคนนั้น มิว่าผู้ใดล้วนน่ากลัวกว่าภูตผีมากหลายนัก เมื่อสามคนสุมอยู่ด้วยกัน ยิ่งไม่อาจต่อต้านรับมือ หากมิใช่พวกเราเมื่อครู่หนีได้เร็ว ตอนนี้พวกเรา

น่ากลัวกลายเป็นภูตผีไปจริง ๆ แล้ว"

หยุดถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ดรุณีอาภรณ์แดงกล่าวต่อ

"ปิศาจอย่างมากเพียงขู่ขวัญพวกเราเท่านั้น แต่พวกมันสามคน กลับจะปลิดชีวิตพวกเราจริง ๆ"

"ท่านรู้จักพวกมัน?"

"หากข้าพเจ้าบอกนามพวกมัน ท่านก็ต้องรู้จัก"

"ท่านบอก"

"ท่านเคยได้ยินหรือไม่? ชายแดนภาคใต้มีแซ่กงซุนที่ถือเป็นตระกูลใหญ่บู๊ลิ้ม?"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน ตระกูลนั้นมีวิชากระบี่โป้ยก้วยเกี่ยมเลื่องชื่อ พลังฝีมืออื่น ๆ ก็ไม่เลวอย่างยิ่ง"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ

"แต่คนในตระกูลนั้น ตอนนี้ต่างตายหมดสิ้นแล้ว"

"ท่านไม่ทราบพวกมันตายอย่างไร?"

"มิใคร่ชัดเจนนัก"

"ตายอยู่ในมือของนางปิศาจที่มีใบหน้าครึ่งเดียว นางจับหลายสิบชีวิตทั้งสูงวัยเยาว์วัยของตระกูลไว้ก่อน ฟันหน้าพวกมันออกครึ่งซีก แล้วส่งเข้าไปรอความตายในหุบเขาลึกที่ไม่มีคนย่างกรายถึงแห่งหนึ่ง"

"อา...หรือก่อนนางจะฆ่าคน ต่างต้องฟันหน้าผู้อื่นออกครึ่งหนึ่งก่อน?"

"ปกติมักเป็นเช่นนั้น"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถอนใจกล่าว

"สตรีนางนี้อำมหิตยิ่ง"

"หากนางไม่อำมหิต ไฉนถูกคนตั้งฉายาเป็นปั่วมิ่นล้อใส่ (นางมารครึ่งหน้า)"

"อา...นางก็คือปั่วมิ่นล้อใส่ (นางมารครึ่งหน้า)? แล้วผู้ที่มีสองหน้า หรือเป็นซังมิ่นนั่งม้อ (มารมนุษย์สองหน้า)?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าต้องใช่แน่"

ในเมื่อเป็นมาร ย่อมต้องน่ากลัวกว่าภูตผีมากนัก

เลี้ยงเจ็กเน้ยก็ทราบความน่ากลัวของพวกมัน แต่คิดไม่ออก พวกมันไฉนมาปรากฏตัวในที่นี้?

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็มีทีท่าคิดไม่ออกเช่นกัน ส่งเสียงต่อ

"ตระกูลเตี้ยคล้ายไม่มีความอาฆาตแค้นกับพวกมัน พวกมันแม้อำมหิตดุร้าย

แต่ต้องไม่กล้ามารังควานหาเรื่องไต้ฮวงตึ๊งโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุได้"

ถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"นอกจากซือเฮียของข้าพเจ้าไปตอแยเภทภัยทางภายนอกขึ้นอีก ก้าวร้าวล่วงเกินต่อตัวประหลาดที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาหลายตัวนั้น"

นางมีสีหน้ากังวลอย่างยิ่ง ดังนั้น เลี้ยงเจ็กเน้ยจึงมารยาเป็นไม่หวั่นวิตกแม้สักน้อยนิด แค่นหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้ไม่แน่ว่ามันก็ถูกฟันหน้าออกไปครึ่งหนึ่งแล้ว มิทราบนางมารร้ายเตรียมจะส่งมันไปรอความตายในสถานที่ใด"

นางความจริงคิดจะขู่ขวัญโกวเนี้ยอาภรณ์แดงเท่านั้น แต่นางกลับเป็นฝ่ายถูกขู่ขวัญจนหวาดหวั่นก่อน

เนื่องเพราะนางพลันได้คิด เรื่องเหล่านี้อาจจะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างยิ่ง

ตอนนี้เตี้ยบ้อกี๋ไม่แน่ว่าถูกคนฟันหน้าออกไปครึ่งหนึ่งจริง ๆ นอนรอความตายอยู่ในสถานที่ไม่มีผู้คนสามารถหาพบจริง ๆ

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงจ้องมองดูเลี้ยงเจ็กเน้ย แล้วพลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าดูออก ท่านจะต้องเป็นสหายรักอย่างยิ่งของซือเฮียข้าพเจ้า"

เลี้ยงเจ็กเน้ยยังยืนตะลึงลานอยู่ โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวอีก

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าดูออก ปากท่านแม้กล่าวดุร้ายปานนั้น ความจริงจิตใจของท่านยังกังวลต่อมันอย่างยิ่งอยู่"

เลี้ยงเจ็กเน้ยตอบไป

"ท่านดูออกว่าข้าพเจ้ากังวลต่อมันอย่างยิ่งจริง ๆ?"

"ถูกแล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม ตอนนางยิ้ม นัยน์ตาหยีเหลือเส้นเดียวอีกและปรากฏลักยิ้มที่สองฟากแก้มมาจนชัดเจน

แต่มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ เพราะเหตุใดรอยยิ้มของนางครั้งนี้ กลับมิใคร่น่าดูนักนับว่าคล้ายกำลังร่ำไห้เสียมากกว่า

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวต่อไป

"หากซือเฮียข้าพเจ้าทราบ ท่านกังวลมันถึงปานนี้ จะต้องถือท่านเป็นสหายที่ดีที่สุด"

"หากแม้นข้าพเจ้าบอกท่านเรื่องหนึ่ง ท่านจะต้องรู้สึกประหลาดใจยิ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"มันมิเคยถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหายมาเลย วันหน้าก็ต้องไม่ยอมคบข้าพเจ้าเป็นมิตรสหายเด็ดขาด"

"ไฮ้ เพราะกระไร?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยกล่าวไม่ออกอีกแล้ว

ดูไปนางคล้ายเป็นดรุณีที่เปิดเผยแจ่มใส แต่กลับพานมีความลับอยู่มากมายอย่างยิ่งก็ปาน

ความลับที่ไม่อาจแพร่งพรายให้กับผู้คนไปเป็นอันขาด!

ความจริงเมื่อครู่ไม่ได้ยินเสียงหัวร่ออีกแล้ว แต่ตอนนี้กลับได้ยินแว่วมาเบา ๆ อีกครา

คนที่ยังน่าสะพรึงกลัวกว่าภูตผีทั้งสาม คล้ายดั่งไม่ยอมปล่อยพวกนางผ่านมือ

เลี้ยงเจ็กเน้ยโพล่งขึ้น

"ท่านดูพวกเราสองคน สามารถรับมือพวกมันสามตัวหรือไม่?"

"ไม่สามารถ"

"พลังฝีมือของท่านไม่เลว ไฉนยังกลัวพวกมันถึงปานนี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิเคยกล้าต่อยตีกับผู้คนเสมอมา เพียงแลเห็นโลหิตข้าพเจ้าก็ต้องสลบไปทันที"

ที่แท้นางก็เป็นดรุณีที่พร้อมจะสลบได้ในทุกเวลาเช่นกัน

หนึ่งเดียวที่เลวร้ายยิ่งกว่าดรุณีนางหนึ่งที่พร้อมจะสลบไสลไปได้ทุกเวลา ก็คือดรุณีทั้งสองนางนี้ ล้วนแล้วอาจจะสลบไสลในทุกเวลาได้เช่นกัน

โชคดีที่พวกนางตอนนี้ยังมิได้สลบ ดังนั้น พวกนางจึงได้กลิ่นหอมที่ลอยมาตามลม

กลิ่นหอมของดอกถั่วไฟแดง

หนึ่งเดียวที่สามารถส่งกลิ่นหอมของดอกถั่วไฟแดง มีเพียงดอกถั่วไฟแดงเท่านั้น

จะผัดดอกถั่วไฟแดง มิเพียงต้องมีดอกถั่ว ยังต้องมีน้ำมัน มีเกลือ มีเตา มีกระทะ

สภาพเช่นนี้ ปกติต่างมีอยู่ในครัวเท่านั้น

ปกติครัวมักจะมีสถานที่บันดาลให้ผู้คนรู้สึกอบอุ่น และปลอดภัยอย่างยิ่ง

คนที่กำลังผัดดอกถั่วไฟแดง ปกติมักจะไม่ต้องการไปฆ่าคน

คนที่ต้องการฆ่าคน ปกติมักไม่ไปในห้องครัว

ดังนั้น พวกนางตกลงใจไปที่ห้องครัว

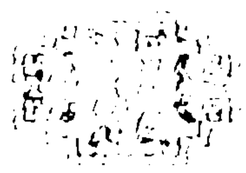

ห้องครัวสร้างอยู่ด้านหลังลานตึกเล็ก ๆ มีกำแพงเป็นอิฐแดงล้อมรอบ

ห้องครัวไม่เล็ก ประตูหน้าต่างกลับน้อยอย่างยิ่ง

ในครัวมีแสงโคมไฟสว่างไสว แต่ลานตึกกลับมืดเลือนราง มีเพียงแสงสว่างเล็กน้อยที่ลอดออกมาจากม่านหน้าต่างเล็ก ๆ พอดีสาดส่องอยู่บนร่างของคนผู้หนึ่งที่นั่งบนเก้าอี้ไม้ไผ่ทางนอกประตูครัว

ในครัวคล้ายมีคนอยู่ไม่น้อย แต่ในลานตึก มีคนนั่งบนเก้าอี้ไม้ไผ่อยู่เพียงผู้เดียว

เลี้ยงเจ็กเน้ยกับดรุณีอาภรณ์แดง เมื่อกระโดดข้ามกำแพงเตี้ย ๆ มาถึงลานตึกกลิ่นหอมของดอกถั่วไฟแดงก็เลือนหายไปแล้ว

เนื่องเพราะดอกถั่วไฟแดงที่เพิ่งผัดเสร็จ ถูกคนเทลงไปในร่องน้ำครำ

ดอกถั่วไฟแดงที่เพิ่งผัด ความจริงควรเทลงไปในท้องคน ไฉนกลับเทลงไปในร่องน้ำครำ?

เนื่องเพราะมีคนผู้หนึ่งยกจานดอกถั่วไฟแดงออกมา ส่งถึงเบื้องหน้าของคนที่นั่งเก้าอี้ไม้ไผ่ คนผู้นั้นดมแล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก็คว้ามันเทลงไปในร่องน้ำครำ

ความจริงดอกถั่วจานนี้ผัดได้ไม่เลวเลย เลี้ยงเจ็กเน้ยกับดรุณีอาภรณ์แดงต่างแน่ใจว่าหอมอย่างยิ่ง

แต่คนผู้นั้นเมื่อตอนก้มดม ใบหน้ากลับมีเค้าคล้ายดั่งกำลังดมมูลสุนัขจานใหญ่ก็ปาน

แต่คนผู้นี้มีสารรูปผอมเล็กแห้งกรัง หน้านิ่วคิ้วขมวดปานจะร่ำไห้ ดุจดั่งทุกผู้คนในแผ่นดินต่างติดค้างมันหลายพันตำลึงมิยอมชดใช้ และก็คล้ายถูกกลิ่นน้ำมันในครัวรมจนพร้อมที่จะอาเจียนออกมาได้ทุกเวลา

มันขมวดคิ้วถอนใจถาม

"ที่ในจานนี้เป็นของใด?"

คนครัวที่ผัดน้อมกายตอบ

"เป็นดอกถั่วไฟแดง"

ผู้นั้นถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"นี่มิใช่เป็นดอกถั่วไฟแดง เป็นเพียงดอกถั่วที่ถูกไฟไหม้เท่านั้น"

ดังนั้นเอง ดอกถั่วไฟแดงที่เพิ่งผัด ก็ถูกเทลงไปในร่องน้ำคร่ำ

คนผู้นั้นถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่ง ทรงกายขึ้นช้า ๆ เดินช้า ๆ เข้าไปในครัวจนชั่วครู่ ในครัวมีกลิ่นหอมของดอกถั่วไฟแดงขึ้นอีกครา กลิ่นหอมในครั้งนี้ผิดกว่าเมื่อครู่อยู่เล็กน้อยจริง ๆ

เลี้ยงเจ็กเน้ยก็บอกไม่ถูกว่าผิดในที่ใด เพียงแต่เมื่อครู่ เมื่อนางได้กลิ่นดอกถั่วไฟแดงนั้น แม้รู้สึกหอมอย่างยิ่ง แต่ไม่กระหายใคร่ได้รับทานเลย

เนื่องเพราะนางไม่รู้สึกหิว

แต่ครั้งนี้ เมื่อนางได้กลิ่นหอมของดอกถั่วไฟแดง มาตรว่ายังไม่หิวเช่นกัน แต่น้ำลายกลับสอออกมาแล้ว

ที่แท้คนผอมแห้งเตี้ยเล็กหน้านิ่วคิ้วขมวด ได้กลิ่นน้ำมันในครัวก็ใคร่จะอาเจียนถึงกับเป็นคนครัวที่มีฝีมือเลอเลิศสุดสูง!

ได้ยินมันถอนหายใจแล้วกล่าวแว่วออกมาจากครัว

"ตอนนี้ท่านเริ่มนับ นับแต่หนึ่งถึงร้อยยี่สิบก็เริ่มใส่น้ำมัน นับถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้า เทเนื้อวัวที่หมักเตรียมไว้ลงไป ใช้ตะหลิวผัดเพียงเจ็ดครั้งไม่มากไม่น้อย ผัดได้เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้นก็ยกกระทะพ้นจากเตาไฟ รีบเร่งเทลงไปในจานที่อังไฟไว้จนร้อน เรียกคนเร่งฝีเท้าส่งไปโดยด่วน ในตอนนั้น ดอกถั่วไฟแดงก็ไม่สดเพียงพอนุ่มเพียงพอ และไม่ร้อนพอ พอดีมากินเนื้อผัดน้ำมันหอยจานนี้ต่อ..."

ตอนมันกล่าว แต่ละคนต่างสงบฟัง กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังไม่กล้าระบาย

มันหยุดเล็กน้อยจึงสั่งสอนต่อ

"เนื้อผัดน้ำมันหอยมิใช่เป็นอาหารสูงค่าราคาแพง แต่มีเพียงในอาหารพื้น ๆ ประจำวันนี้เท่านั้น จึงจะแสดงความสามารถอันแท้จริงของผู้ผัดกับข้าวนี้มาได้ ดังนั้นมิว่าฝีมือ เวลา และการได้ที่ของมัน ต่างจะต้องคำนวณให้แม่นยำเป็นพิเศษ มิอาจผิดพลาดแม้สักน้อยนิดได้"

มันส่งเสียงอยู่ในห้องครัว แต่สองดรุณีที่หลบซ่อนอยู่ทางนอกห้องครัว กลับฟังจนตะลึงลานไปแล้ว

พวกนางเคยกินเนื้อผัดน้ำมันหอย แต่พวกนางไม่เคยคาดคิด เนื้อผัดน้ำมันหอยเพียงจานเดียว จะมีหลักวิชามากหลายปานนี้ได้

ตอนนั้น คนครัวที่หน้านิ่วคิ้วขมวดเดินออกมาจากในห้องครัวแล้ว ที่ด้านหลังมีอีกสองคนติดตามมาอย่างนอบน้อม

มันเพิ่งย่างเท้าออกพ้นประตู คนหนึ่งรีบส่งผ้าร้อนขาวสะอาดแก่มันผืนหนึ่ง

รอจนมันใช้ผ้าร้อนเช็ดหน้า อีกผู้หนึ่งรีบส่งน้ำชาร้อน ๆ ให้ถ้วยหนึ่ง

คนครัวผู้นี้กลับภาคภูมิไม่น้อย

ผู้ที่สามารถใช้คนครัวเช่นนี้มาประกอบอาหารแก่มัน ผู้นั้นจะมีความภาคภูมิถึงปานใด?

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบจะลืมถึงสามคนที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าภูตผีของเมื่อครู่ไปแล้ว

นางถูกคนครัวที่มีความภาคภูมิอย่างยิ่ง สะกิดความสนใจจนจดจ่อ ยิ่งมีความปรารถนาใคร่ได้เห็น นายของคนครัวผู้นี้จะเป็นคนเช่นไร?

นางไม่กลัวคนครัว

แม้นับว่าในมือคนครัวมีมีด ก็เป็นเพียงมีดหั่นผักหั่นเนื้อ มิใช่มีดฆ่าคน

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถามเบา ๆ

"เป็นอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าเข้าไปก่อน ถามคนครัวว่าที่นี้เป็นสถานที่ใด? ท่านตามข้าพเจ้ามา"

"ครั้งนี้สมควรเป็นข้าพเจ้าไปก่อน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเป็นบุรุษ บุรุษย่อมจะเกรงใจต่อสตรีมากกว่าบ้าง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อกล่าว

"ดรุณีที่น่ารักเช่นดั่งท่านไปหามันสนทนา ท่านถามมันสองคำ มันต้องไม่ตอบมาเพียงคำเดียวเด็ดขาด"

นางย่อมไม่ยอมบอก ตัวนางก็เป็นสตรีที่น่าดูเช่นกัน สามารถหลอกลวงโกวเนี้ยใหญ่เยี่ยงนี้ และยังสามารถให้โกวเนี้ยมีความลุ่มหลงต่อนางปานนี้ นางนับว่ากระหยิ่มภาคภูมิเป็นอย่างยิ่งแล้ว

ทั้งสองทยอยกันออกจากมุมผนังห้องครัว ดรุณีอาภรณ์สีแดงแย้มยิ้มให้แต่ไกลแล้วทักทายต่อคนครัวผอมแห้ง

"ท่านสบาย?"

แลเห็นดรุณีที่สวยสะคราญตรงเข้ามาทักทายปราศรัยต่อมัน คนครัวผู้นั้นถึงกับยังหน้านิ่วคิ้วขมวดปานจะร่ำไห้ สั่นศีรษะตอบ

"ไม่สบาย"

"ไฉนไม่สบาย?"

"ผู้อื่นเชิญเลี้ยง ทั้งกินทั้งดื่ม แต่เรากลับคล้ายเป็นลูกเต่า มาประกอบอาหารแก่พวกมันในที่นี้ ตัวเองไม่สามารถได้กินเลยแม้สักคำ วันเวลาเช่นนี้ไหนเลยสบายได้?"

ดรุณีอาภรณ์แดงรีบปั้นสีหน้าเป็นเห็นใจอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"ความจริงท่านพอจะเหลือไว้แก่ตัวเองสักเล็กน้อย ลิ้มชิมรสอันโอชะก่อน พวกมันก็ได้"

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้?"

"โอ...เรากินไม่ลง เพียงได้กลิ่นน้ำมัน เราก็จะอาเจียนแล้ว"

คนที่เพียงได้กลิ่นน้ำมันก็จะอาเจียน แต่พาลมาเป็นคนครัว กลับเป็นเรื่องพิกลอย่างยิ่งอยู่

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถามอีก

"วันนี้เป็นผู้ใดเชิญอาคันตุกะ?"

"นอกจากมัน ยังมีผู้ใดสามารถเชิญเรามาทำกับข้าวในที่นี้?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยชิงถามขึ้นก่อน

"มันคือผู้ใด?"

คนครัวถลึงจ้องนางแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านกระทั่งมันเป็นผู้ใดยังไม่รู้จัก ท่านมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใดกัน?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว โกวเนี้ยอาภรณ์แดงจึงกล่าว

"ที่มันเชิญในวันนี้ ต้องเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติ ดังนั้น ท่านจึงมาประกอบอาหารธรรมดาประจำวันให้แก่มันเป็นพิเศษ"

วาจานี้แสดงว่าเกาถูกที่คันของคนครัว มันรีบตอบทันที

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย อาหารทั้งโต๊ะที่เต็มไปด้วยเนื้อไก่กุ้งปลา ทุกผู้คนต่างสามารถประกอบได้ สามารถกินได้ในทุกแห่งหน แต่จะประกอบอาหารธรรมดาประจำวันก็ต้องมีความรู้อยู่เล็กน้อยแล้ว ต้องมิใช่จะสามารถได้กินอยู่บ่อยครั้งอย่างแน่นอน"

"มีเหตุผล"

"โอ...นี่นับว่าเป็นเหตุผลอย่างแท้จริง แต่มีบ้างบางคน กลับพาลไม่ยอมเข้าใจ"

"แต่มิทราบ อาคันตุกะที่เชิญมาในวันนี้ สามารถเข้าใจเหตุผลนี้หรือไม่"

"มันสมควรเข้าใจ มันจะดีชั่วก็เป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่ ย่อมมิใช่ตั้งใจแต่จะกินหมูไก่กุ้งปลาถ่ายเดียวเท่านั้น"

"มันเป็นเชื่ยวเอี๊ยของตระกูลใด?"

"ของที่นี้เอง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้อีกแล้ว ชิงถามขึ้น

"ใช่เตี้ยบ้อกี๋หรือไม่?"

คนครัวถลึงจ้องนางแวบหนึ่ง ตอบเสียงเย็นชา

"มิใช่มันเป็นผู้ใด?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยนับว่าวางใจได้แล้ว

เตี้ยบ้อกี๋มิได้นอนรอความตายอยู่ในร่องน้ำคร่ำ แต่นั่งรอกินอยู่ในที่นี้

คนครัวกล่าวอีก

"พวกท่านยังมีเรื่องอันใดต้องการถามเราอีก?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงปฏิเสธไม่มี คนครัวจึงถามบ้าง

"แต่เรากลับมีเรื่องบางประการใคร่ถามพวกท่าน"

"เรื่องอันใด?"

"ค่ำคืนนี้ พวกท่านจะมีผู้ใดอยู่เป็นเพื่อนนอนกับเรา?"

คนครัวที่หน้านิ่วคิ้วขมวดปานจะร่ำไห้ ถึงกับมาถามวาจาเช่นนี้ได้? นับเป็นที่ผู้คนต้องตระหนกอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิเพียงตระหนกเท่านั้น ยังเดือดดาลจนหน้าแดงฉานอีกด้วย ตวาดเสียงแหลม

"ท่านผายลมใดกัน?"

คนครัวถามอีก

"หรือกระทั่งนอนพวกท่านก็ไม่รู้จัก? ไม่เข้าใจ?"

ดรุณีอาภรณ์แดงรีบกางแขนขวางเลี้ยงเจ็กเน้ยไว้ ชิงตอบขึ้น

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจที่ท่านไฉนไม่ต้องการให้พวกเราทั้งสองเป็นเพื่อนนอนกับท่าน?"

"เนื่องเพราะเราสูงวัยแล้ว คืนหนึ่งเพียงสามารถใช้ได้คนหนึ่งเท่านั้น"

"แล้วแต่เป็นคนใดก็ได้?"

"ใช่ บุรุษเยาว์วัยที่น่าดูเราก็ชมชอบเช่นกัน"

"อีกผู้หนึ่งเล่า?"

"อีกผู้หนึ่ง เรามีแต่จำต้องใช้เป็นกับแกล้มสุรา"

"ท่านใช้คนเป็นกับแกล้มสุรา?"

"ย่อมไม่อาจใช้คนทั้งตัว เพียงแต่เลือกเนื้อที่ออกจะอ่อนนุ่มกว่ามาสักหลายชิ้นเท่านั้น"

ตาทั้งสองของมันกวาดมองอยู่ในส่วนสัดที่ออกจะอ่อนนุ่มของพวกนางอยู่ไปมา

สีหน้าคล้ายดั่งกำลังจับจ้องลูกแกะที่ถูกถลกหนังจนขาวโพลงแล้วก็ปาน

เลี้ยงเจ็กเน้ยนับว่าเดือดดาลจนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว มิเพียงเดือดดาลเท่านั้น ยังคิดจะอาเจียนอีกด้วย

ดรุณีอาภรณ์แดงถึงกับยังถาม

"ท่านเตรียมจะกินด้วยวิธีใด?"

"ย่อมเป็นการผัดไว เนื้อคนจะต้องไฟแรง น้ำมันร้อน ผัดโดยเร็วไว มิเช่นนั้น เนื้อก็จะเหนียวไม่น่ากิน"

"นึกมิถึง ท่านยังมีการศึกษาเรื่องกินเนื้อคนได้เจนจัดยิ่ง"

"อาหารชำนาญพิเศษของเราอย่างหนึ่งก็คือเนื้อคนผัด ดั่งพวกท่านทั้งสอง ที่มีผิวละเอียดเนื้อขาวเช่นนี้ พอดีใช้มาผัดได้อย่างยอดเยี่ยม"

มันถอนใจยาวอีกครั้ง จึงกล่าวต่อ

"ดูท่าเราวันนี้มีลาภปากอยู่เล็กน้อยจริง ๆ"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถึงกับหัวร่อกล่าว

"ท่านวันนี้มิเพียงมีลาภปากเท่านั้น ยังได้ลาภสัตว์สองเท้าเป็นคู่นอนด้วย"

"ดูท่าที ท่านมิเพียงไม่กลัวเราสักน้อยนิดเท่านั้น ยังคล้ายเบิกบานใจอย่างยิ่ง อีกด้วย?"

"เราย่อมเบิกบานใจ ชนชาวนักเลงทั้งหลายต่างทราบ สายตาของเมี่ยวชิ่วนั่งตู้ สูงส่งเสมอมา เราสามารถอยู่ในสายตาของเมี่ยวชิ่วนั่งตู้ (คนครัวมือเลิศประณีต) ไหนเลยไม่เบิกบานใจได้?"

"เฮอะ เฮอะ นึกมิถึง ท่านยังพอมีสายตาเล็กน้อย ถึงกับจำเราได้"

ดรุณีอาภรณ์แดงยิ่งแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวเสียงใส

"เรามิเพียงจำท่านได้เท่านั้น ยังทราบ จะใช้วิธีใดจึงสามารถปลิดชีวิตท่าน ได้ด้วย"

สีหน้าคนครัวเปลี่ยนแปรไปทันที แก้วตาพลันหดเล็กลง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่าน..."

เพียงส่งเสียงได้คำเดียว แก้วตาของมันพลันแตกซ่านอีกครา ลำคอพลันมีโลหิต สายหนึ่งฉีดออกมา ลมหายใจขาดห้วงทันที

เลี้ยงเจ็กเน้ยก็พลันตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ นางมิได้ลงมือ โกวเนี้ย อาภรณ์แดงก็คล้ายมิได้ลงมือ

นางนึกไม่ออกจริง ๆ คนผู้หนึ่งไฉนพลันตายไปได้?

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงเบือนหน้าหนีแล้ว ยกมือปิดหน้าร้อง

"ท่านไปดูว่ามันใช่ตายแล้วหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยขมวดคิ้ว ย้อนถาม

"ท่านไฉนไม่ไปดูเอง?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นโลหิต พอเห็นโลหิต ก็ต้องสลบไปในทันที"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเขม้นมองนางเป็นครึ่งวัน พลันถามขึ้น

"ตอนท่านฆ่าคน ไฉนไม่รู้จักสลบไป?"

"เนื่องเพราะพอโลหิตมันจะไหลออกมา ข้าพเจ้าก็รีบเบือนหน้ามิยอมมอง"

นางกล่าวอย่างเป็นธรรมดา ไม่มีทีท่าปิดบังอำพรางเลยสักน้อยนิด คล้ายดั่งได้ถือการฆ่าคนไม่มีความสำคัญอย่างไรเลยก็ปาน

แต่เลี้ยงเจ็กเน้ยกลับต้องตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ท่านฆ่ามันไปจริง ๆ"

"หากมิใช่ท่าน ก็ต้องเป็นข้าพเจ้าแล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยจับตามองนางแน่วนิ่ง ยังคงสังเกตไม่ออก โกวเนี้ยที่เรียบร้อยนุ่มนวลนางนี้จะฆ่าคนได้ และคนที่ฆ่า ยังมีชื่อว่าอำมหิตโหดเหี้ยมของวงพวกนักเลงอีกด้วย

เมี่ยวซิ่วนั่งตู้มิเพียงอำมหิตชั่วร้ายอย่างยิ่งเท่านั้น ยังกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ดั่งจิ้งจอกเฒ่า ยอดฝีมือฝ่ายธัมมะของบู๊ลิ้มเจ็ดมณฑลภาคใต้ มีหลายครั้งที่รวมกำลังกันไปล้อมสังหารมัน ต่างไม่สามารถระคายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง แต่โกวเนี้ยที่สวยสะคราญนางนี้ กลับมิได้มีสีหน้าท่าทีเปลี่ยนแปรอย่างไร ก็ปลิดชีวิตมันได้โดยง่ายดายยิ่ง

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้ต้องถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านเยี่ยมอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ายอมนับถือท่านแล้ว"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงแย้มยิ้มตอบ

"หากมิใช่เนื่องเพราะนัยน์ตามัน มักจะจ้องมองตามส่วนสัดที่ไม่สมควรมอง คิดจะฆ่ามัน ยังมิใช่ง่ายดายเท่าใดนัก"

หยุดเล็กน้อยแล้วย้อนถาม

"ท่านไปดูว่ามันตายจริงหรือไม่?"

"ย่อมตายจริง ๆ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ต่างตายหมดสิ้นแล้ว"

"อย่างนั้นพวกเรายังซ่อนอยู่ในที่นี้ด้วยสาเหตุใด?"

"ท่านต้องการไปที่ใด?"

"ไปร่วมเป็นอาคันตุกะกับซือเฮียข้าพเจ้า"

นางหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากพวกเรามีความรวดเร็วเพียงพอ ไม่แน่ว่ายังพอจะไปรับทานเนื้อผัดน้ำมันหอยจากนั้นได้ทัน"

"ท่านยังสามารถกลืนกินลง"

"รับทานไม่ลงก็ต้องรับทานสักเล็กน้อย อาหารที่ปรุงจากมือเมี่ยวซิ่วนั่งตู้ ก่อนนี้มิใช่จะได้รับทานบ่อยครั้งนัก ภายหน้า ยิ่งไม่มีทางได้รับทานอีกแล้ว"

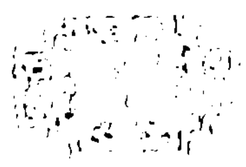

หน้าต่างของห้องต้อนรับเปิดกว้างอยู่ พวกนางเลาะตามมุมกำแพงเข้ามา เมื่อถึงใต้ต้นไม้ต้นแรก ก็พอดีแลเห็นเตี้ยบ้อกี๋จากหน้าต่าง และสามารถเห็นเนื้อผัดน้ำมันหอยจานนั้นด้วย

พวกนางมีความปรารถนาใคร่จะได้เห็นผู้เหย้าเป็นใครอย่างยิ่ง จึงสามารถเรียกตัวคนครัวเช่นเมี่ยวซิ่วนั่งตู้มาประกอบอาหาร ซึ่งนับว่ามีคุณค่าควรให้ดูทีเดียว

ผู้เหย้ากลับมิได้อยู่ในห้องต้อนรับ

เนื่องเพราะในห้องโถงมีเพียงสามคน นอกจากเตี้ยบ้อกี๋แล้ว อีกสองคนต่างยืนอยู่

ผู้เหย้าย่อมไม่มีการมายืนรับทานอาหารร่วมกับอาคันตุกะ ที่ยืนข้างอาคันตุกะย่อมเป็นเพียงผู้รับใช้ของผู้เหย้าเท่านั้น

คนหนึ่งหันหลังให้พวกนาง มีร่างสูงอย่างยิ่ง ผอมอย่างยิ่ง สวมเสื้อยาวสีขาวสะอาด ผมขาวประปรายแล้ว

อีกผู้หนึ่งเป็นสตรี ผมดำขลับของนางเกล้าเป็นมวยสูง กำลังรินสุราให้บ้อกี๋

ร่างของนางอ้อนแอ้นอย่างยิ่ง บุคลิกก็สวยงามอย่างยิ่ง สมควรต้องเป็นสตรีที่น่าดูมาก

แต่เสียดายใบหน้านางมีแพรดำบังไว้อีกชั้นหนึ่ง ให้ผู้คนไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงของนาง

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกระซิบถาม

"ท่านดูสตรีนางนั้นเป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่เห็นหน้าของนาง"

"ท่านดูผมของนาง ค่อยดูมือของนางอีก"

ผมของสตรีนางนั้นทั้งดำทั้งมากทั้งยาว มือทั้งสองข้างมีนิ้วเรียวผิวละเอียด แต่ขาวซีดจนน่ากลัว

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันนึกขึ้นได้ รีบบอกเบา ๆ

"หรือนางเป็นปั่วมิ่นล้อใส่ได้?"

"นางนั่นเอง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยฝืนยิ้มกล่าว

"พวกเราหลบซ่อนนางในทุกที่ทาง นึกมิถึง ตอนนี้กลับส่งตัวเองมาจนถึงมือนางได้"

"เจ้าของสถานที่นี้นับว่าเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ถึงกับสามารถเรียกตัวเมี่ยวซิ่วนั่งตู้มาประกอบอาหารให้มัน และยังเรียกปั่วมิ่นล้อใส่มารินสุราให้แก่อาคันตุกะของมัน"

"ที่นี้ไม่แน่ว่าเป็นสถานที่ซึ่งมีปิศาจแห่งนั้น"

"ต้องใช่แน่นอน"

"ฟังว่า ที่นี้จำเดิมเป็นที่อยู่ของอุ้ยหงส์เนี้ย ผู้ซึ่งเป็นซือซ้อ (ภรรยาซือเฮีย) ในอนาคตของท่าน?"

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินผู้คนบอกเล่ามา"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"อุ้ยเสียวเจี๊ยะท่านนั้น กลับมีความภาคภูมิไม่น้อยจริง ๆ"

ห้องโถงนี้โอ่อ่าภาคภูมิอย่างยิ่งจริง ๆ

ขอเพียงเป็นของที่สมควรมีอยู่ในห้องโถง ที่นี้ต่างมีครบครัน และของแต่ละชิ้นล้วนผ่านการคัดเลือกโดยพิถีพิถัน ราคาของแต่ละชิ้นเมื่อบอกไป ต้องสามารถขู่ขวัญคนจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ได้แน่

ของที่ไม่สมควรมีในห้องต้อนรับ ที่นี้ก็มี วัตถุโบราณล้ำค่า เครื่องประดับที่ประณีตสวยงาม ภาพวาดและลายมือที่สูงค่า...คุณค่าของประดานี้ นับว่ากระทั่งยังไม่มีปัญญาบอกจำนวนได้ถูก

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจกล่าว

"หากของเหล่านั้นเป็นซือเฮียข้าพเจ้ากำนัลแก่นาง ซือเฮียข้าพเจ้าต้องได้ลาภลอยมา"

"หากของเหล่านั้นมิใช่ซือเฮียท่านกำนัลแก่นาง ซือเฮียท่านไม่เดือดดาลจนอกระเบิดตายก็ประหลาดยิ่ง"

ความจริงแล้ว สถานที่นี้ผิดกว่าเมื่อครั้งอุ้ยหงส์เนี้ยยังอยู่ที่นี้โดยสิ้นเชิง

ของเหล่านี้ อุ้ยหงส์เนี้ยเองก็ยังมิเคยเห็นมาเช่นกัน

หนึ่งเดียวที่มิได้เปลี่ยนแปร คือห้องนอนของหงส์เนี้ย ทุกสรรพสิ่งในห้องต่างไม่เคยถูกผู้คนแตะต้องเคลื่อนย้ายมาเลย

ก่อนอุ้ยหงส์เนี้ยจะไป มีปิ่นปักผมเล่มหนึ่งร่วงอยู่บนพื้น ตอนนี้ปิ่นปักผมเล่มนั้นยังคงอยู่บนพื้นที่เดิม

ตอนก่อนหงส์เนี้ยจะไป เคยเอนกายนอนบนเตียงมาชั่วขณะ ตอนนี้รอยศีรษะบนหมอนใบนั้นของนางยังมีอยู่ ความจริงแล้ว เส้นผมที่ร่วงอยู่บนหมอนเส้นนั้นของนางยังคงอยู่ในที่เดิมเช่นกัน

เลี้ยงเจ็กเน้ยกล่าว

"ท่านใช่มีความต้องการรับทานเนื้อผัดน้ำมันหอยจานนั้นจริง ๆ หรือไม่?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจอีกครั้งจึงตอบ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าแม้คิดจะไม่รับทานก็ไม่ได้แล้ว"

"เพราะกระไร?"

"ท่านหันไปดู"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิต้องหันไปดู เพียงเห็นสีหน้าของโกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็ทราบว่าเงาปิศาจไม่มีหน้าตัวนั้น กับเงาปิศาจที่มีใบหน้าสองด้าน พากันมายืนด้านหลังนางแล้ว

นางพลันร้องดัง ๆ

"เตี้ยบ้อกี๋ไว้ไมตรีในตะเกียบด้วย เหลือเนื้อผัดให้แก่เราชิมสักเล็กน้อย"

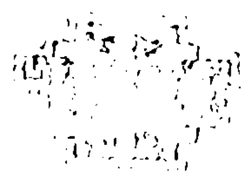

เตี้ยบ้อกี๋ไม่เคยมีชื่อม่วยเลย เดาไม่ออกตลอดมา ผู้ใดมาแอบอ้างเป็นชื่อม่วยมันตอนนี้นับว่าทราบแล้ว

ตอนเลี้ยงเจ็กเน้ยกับ 'ชื่อม่วย' อาภรณ์แดงทะยานเข้ามาจากลานตึก บ้อกี๋ก็หัวร่อด้วยความร่าเริงแจ่มใสเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมันสามารถมีชื่อม่วยเช่นนี้นางหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่พึงปีติยินดีอย่างยิ่งก็ปาน

นางทั้งสองโฉบออกจากใต้ต้นไม้ใหญ่ เข้ามาในหน้าต่างที่เห็นนั่นเอง เลี้ยงเจ็กเน้ยอยู่หน้า โกวเนี้ยอาภรณ์แดงอยู่หลัง ร่างของทั้งสองนางยังมิทันพลิ้วถึงพื้นในห้องโถงก็มีพลังหนักหน่วงขุมหนึ่งม้วนเข้าปะทะหน้าไว้ก่อน

แล้วคนผู้หนึ่งใช้เสียงแหบแห้งตวาด

"ออกไป..."

พวกนางมิได้ออกไป

เลี้ยงเจ็กเน้ยตีลังกากลางอากาศ ทิ้งร่างแนบติดกับผนังดุจกับจิ้งจกตัวใหญ่

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงที่ความจริงคล้ายถูกกระแทกปลิวออกนอกหน้าต่าง แต่ปลายเท้าพลันเกี่ยวไปที่กรอบหน้าต่างวูบ ก็ได้ลอยละลิ่วเข้ามาดั่งใบไม้แห้งอีกครา

พลังลมยังคงรุนแรงยิ่ง คนชุดขาวที่หันหลังให้กับหน้าต่างตลอดมา แขนเสื้อมันยังคงสั่นสะท้าน มีเสียงดังแหลมเล็ก

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงหัวร่อเสียงใสพลางกล่าว

"วิชาลมปราณอันร้ายกาจ"

โกวเนี้ยทั้งสองพอแลเห็นหน้าคนชุดขาวชัดตา ต่างไม่สามารถหัวร่อได้อีกแล้ว

ใบหน้าของคนผู้นี้ถึงกับมีเนื้องอกที่ยังโตกว่าศีรษะของมันเสียอีก แทบจะบดบังเค้าทั้งหน้าของมันไปหมดสิ้น

คนผู้นี้พอเคลื่อนไหว ก้อนเนื้อของมันพลันเคลื่อนไหวตาม ดูแล้วคล้ายดั่งเป็นลูกหนังอัดลมที่ใหญ่อย่างยิ่ง

เลี้ยงเจ็กเน้ยขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง ตอนนี้แม้จะใช้พละกำลังคุกคาม นางก็ต้องไม่กล้าลงมือกับคนผู้นี้เด็ดขาด หากแม้นต่อยเข้าใส่ก้อนเนื้องอกนั้น ตัวนางเองจะต้องเป็นฝ่ายสลบไสลก่อนแน่

นางได้กรีดร้องขึ้นก่อน

"ท่านอย่าได้ต่อยตีกับพวกเราเป็นอันขาด พวกเราเป็นสหายรักของอาคันตุกะทรงเกียรติท่านนั้นของพวกท่าน"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวบ้าง

"เราเป็นชือม่วยของมัน ท่านยิ่งไม่อาจมาหาตัวเรา"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ทารกทั้งสองซุกซนเหลวไหลไปบ้าง เต็งชิงแซก็อภัยแก่นางสักครั้งเถิด"

นัยน์ตาที่โผล่ออกจากข้างก้อนเนื้องอกมหึมาของเต็งชิงแซ จับมองพวกนางแน่วนิ่ง แล้วพลันส่งเสียง

"เชิญนั่ง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยนั่งเป็นเวลานานอย่างยิ่ง หัวใจยังคงเต้นถี่เร็ว

นางไม่กล้าไปมองดูก้อนเนื้องอกที่น่าตระหนกนั้นเลยจริง ๆ แต่ก็พานอดมิได้ต้องลอบชำเลืองดูอยู่บ่อยครั้ง

ก้อนเนื้องอกที่ใหญ่มหึมาปานนี้ นับว่าไม่อาจจะได้เห็นบ่อยครั้งเลยจริง ๆ

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงพลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ มีเต็งซิงแซท่านหนึ่งของสำนักแซเซี้ย มีพลังฮุ่งง้วนเจ็กกัง (ลมปราณเอกะจักรวาล) เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน..."

เต็งซิงแซผู้นั้นส่งเสียงเย็นชาสอดคำ

"เราคือเต็งลิวจื้อ (เนื้องอกแซ่เต็ง) ฮุ้งง้วนเจ็กกังของเราฝึกได้ไม่ดี ดังนั้นจึงฝึกจนมีเนื้องอกก้อนนี้โผล่ออกจากหน้า"

ฟังว่าเนื้องอกของมัน เป็นเกิดขึ้นเพราะฝึกวิชาลมปราณนี้จริง ๆ

ความจริงเนื้องอกก้อนนี้เล็กอย่างยิ่ง เมื่อวิชาลมปราณของมันยิ่งฝึกยิ่งสูงเนื้องอกของมันยิ่งนานยิ่งโตใหญ่

ตอนนี้มาตรว่าวิชาลมปราณของมันมิใช่เป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน แต่ก้อนเนื้องอกของมัน ต้องเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินโดยแน่นอน

เต็งลิวจื้อกล่าวต่อไป

"เราก็มิใช่ศิษย์สำนักแซเซี้ย เราเป็นสาวกของนิกายยู่อี้ก้า (สมปรารถนา) มิได้เกี่ยวข้องกับสำนักแซเซี้ยแม้สักน้อยนิด"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ยู่อี้ก้า (นิกายสมปรารถนา)? เราไฉนมิเคยได้ยินมาเลย?"

บ้อกี๋กล่าว

"เนื่องเพราะท่านความจริงรอบรู้ต่ำต้อยน้อยนิดอยู่แล้ว เรื่องที่ท่านไม่เคยได้ยินมีอยู่มากมายหลากหลายยิ่ง"

ความจริงโกวเนี้ยอาภรณ์แดงไม่ใช่รอบรู้ต่ำต้อยน้อยนิดเลย เรื่องที่นางทราบยังมากกว่าผู้อื่นอีกหลายเท่านัก

แต่เมื่อ 'ซือเฮีย' จะสั่งสอน 'ซือม่วย' ซือม่วยแม้ไม่ยอมรับนับถือ ก็จำต้องรับฟังอยู่

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิใช่ซือม่วยของบ้อกี๋ ดังนั้น นางยังคงอดมิได้ต้องถาม

"ก้าจู๊ของท่านเป็นผู้ใด?"

"ติ้งซาซัว หักโง้วงัก เจี่ยทียิ่มตี่กุ้ยเกี้ยวโซ้ว ยู่อี่ไต้ตี่ (สยบสามขุนเขา ควบคุมห้าบรรพต ขึ้นฟ้าลงบาดาล ปิศาจเห็นต้องเศร้า จักรพรรดิสมปรารถนา)"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบจะตะลึงลานไป ร้องโพล่งขึ้น

"ที่ท่านว่า เป็นฉายาของก้าจู๊พวกท่าน?"

"ถูกแล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบอดมิได้ต้องหัวร่อออกมา

นามนี้ฟังแล้วแม้รู้สึกโอ่อ่ามีอำนาจ แต่ก็ออกจะน่าขบขันไม่น้อย

แต่น้ำเสียงของเต็งลิวจื้อกลับเคร่งเครียดจริงจังอย่างยิ่ง และสีหน้าท่าทีเต็มไปด้วยความหวาดกลัวกับเคารพอย่างยิ่ง

สามารถบันดาลให้บุคคลเช่น เต็งลิวจื้อ ปั่วมิ่นล้อใส่ เมี่ยวชิ่วนั่งต้ หวาดหวั่นและเคารพถึงปานนี้ ยู่อี่ไต้ตี่ (จักรพรรดิสมปรารถนา) ย่อมต้องมิใช่เป็นคนน่าขบขันเด็ดขาด

นับว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยมิได้หัวร่อออกไป เพียงแต่กล่าวเบา ๆ คำเดียว

"นามนี้ยาวมาก"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านจะต้องเป็นยอดคนที่เยี่ยมอย่างยิ่ง?"

"ท่านใช่จริง ๆ"

เต็งลิวจื้อตอบอย่างนอบน้อมสำรวม โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถามอีก

"ข้าพเจ้าจะมีวาสนาได้เห็นท่านหรือไม่?"

"มี"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านอย่าได้รังเกียจชิงชังข้าพเจ้า ขับไล่ข้าพเจ้าออกไปจึงประเสริฐ"

ปั่วมิ่นล้อใส่ที่มีแพรดำคลุมหน้า มิเคยเอ่ยปากเสมอมา ตอนนี้พลันกล่าวขึ้น

"ท่านต้องไม่ชิงชังรังเกียจพวกท่านแน่ ท่านชมชอบพวกท่าน"

"เป็นความจริง?"

"ท่านบอกว่าท่านคล้ายเป็นคนอย่างยิ่ง โดยเฉพาะตอนนอนยิ่งคล้าย"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงหัวร่อกล่าว

"ท่านไฉนทราบ ตอนข้าพเจ้านอนจะมีลักษณะเช่นไรกัน?"

"เมื่อค่ำวาน ท่านใช่กระทั่งเสื้อผ้ายังมิทันถอดก็ขึ้นนอน?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงผงกศีรษะ ปั่วมิ่นล้อใส่กล่าวต่อ

"เมื่อค่ำวาน ท่านต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง แต่ไม่คิดจะหลับให้สนิทเกินไป

จึงได้ไปใช้ท่อนฟืนเป็นหมอน ใช้กาน้ำชาตั้งไว้บนบานหน้าต่าง ใช้ม้ายาวยันประตูห้องไว้"

"ท่าน...ท่านไฉนทราบได้?"

"ฮา...ท่านเห็นกับตาเอง ไฉนไม่ทราบ?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว ปั่วมิ่นล้อใส่กล่าวต่อไป

"พวกท่านแม้มิได้เห็นไต้ตี่ แต่ไต้ตี่กลับแลเห็นพวกท่านตั้งแต่แรก"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อพลางถามบ้าง

"ไต้ตี่ก็เห็นข้าพเจ้า?"

"ท่านเมื่อค่ำวาน ใช่มิได้หลับนอนตลอดคืนหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยผงกศีรษะ ปั่วมิ่นล้อใส่ถามอีก

"ท่านใช่ร่ำไห้อยู่ตลอดเวลา ร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจอย่างยิ่งหรือไม่?"

ขนทั้งร่างเลี้ยงเจ็กเน้ยลุกเกรียวขึ้นอีกครา

หากแม้นทุกอากัปกิริยาของท่าน ถูกผู้อื่นสังเกตจนชัดเจนทุกบทตอน แต่ท่านกลับไม่เห็นแม้เงาร่างผู้อื่น ท่านก็ต้องรู้สึกหวาดกลัวเช่นกัน

ปั่วมิ่นล้อใส่ (นางมารครึ่งหน้า) กล่าวต่อไป

"ไต้ตี่ก็ได้ยินพวกท่านบอก บ้อกี๋กงจื้อวันนี้ต้องกลับมาแน่ ดังนั้น เช้าวันนี้ท่านจึงได้ตั้งใจขอเชิญเตี้ยกงจื้อมารับทานอาหารที่นี้สักมื้อหนึ่ง"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงรีบถาม

"ตอนนี้อาคันตุกะใช่มาครบแล้วหรือไม่?"

"ควรมาต่างมาแล้ว กระทั่งไม่ควรมาก็ยังมาด้วย"

"ผู้เหย้าเล่า?"

"ผู้เหย้าบังเอิญมิได้อยู่บ้าน"

"เจ้าภาพไฉนไม่อยู่บ้าน?"

"เนื่องเพราะท่านบังเอิญมีเรื่องต้องออกไป"

"คิก คิก นี่กลับเป็นที่บังเอิญอย่างยิ่ง ท่านทั้งที่รู้แน่ว่ามีอาคันตุกะมา แต่พาลบังเอิญต้องออกไป"

"เนื่องเพราะมีคนผู้อื่นบังเอิญมาถึงละแวกใกล้เคียง ท่านบังเอิญจะต้องไปดูคนผู้นั้น"

นางหยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ในโลก มักมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้อยู่ ท่านจะมีปัญญาใด?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงตอบ

"ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาแม้สักน้อยนิด"

"ดังนั้น พวกท่านจึงมีแต่ต้องนั่งรอกัน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้อีกแล้ว ต้องถามไป

"คิดมิถึง เมื่อยู่อี่ไต้ตี่จะดูคนสักผู้หนึ่ง ก็ต้องรบกวนให้ตัวเองยอมลำบาก"

ปั่วมิ่นล้อใส่ตอบ

"ไต้ตี่ทราบ คนผู้นั้นต้องไม่มา จึงมีแต่ต้องไปเอง"

"ผู้นั้นไฉนไม่ยอมมาเอง?"

"เนื่องเพราะคนผู้นั้นมิได้ต้องการพบท่าน"

"ไต้ตี่ไฉนไม่ให้พวกท่านไปเชิญคนผู้นั้นมาที่นี่?"

"เนื่องเพราะไต้ตี่ทราบ พวกเราต้องเชิญผู้นั้นไม่ได้"

"กระทั่งพวกท่านยังเชิญไม่ได้?"

ปั่วมิ่นล้อใส่ถอนใจอีกครั้งจึงตอบ

"ผู้ที่สามารถเชิญมันได้ ทั้งใต้เจ็ดเหนือหกสิบสามมณฑล รวมแล้วน่ากลัวมีเพียงไม่กี่คน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแลบลิ้นกล่าว

"ที่แท้มันยังภูมิฐานไม่เบา"

"ความจริงมันก็ภูมิฐานอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

"ผู้ที่มีความภูมิฐานยิ่งใหญ่ถึงปานนี้ เป็นผู้ใดกันแน่?"

"ความจริงมันผู้นั้นก็มิได้เลอเลิศวิเศษเท่าใด เพียงมีสองตา หนึ่งจมูก หนึ่งปากเท่านั้น แต่ทว่า ฝึกกระบี่นานกว่าผู้อื่นหลายวันเท่านั้นเอง"

"ฟังหางเสียงของท่าน เพลงกระบี่คนผู้นั้นยังไม่เลวนัก?"

"พอฝืนใจนับว่าใช้ได้"

"มันก็นับเป็นมือกระบี่?"

ปั่วมิ่นล้อใส่หัวร่อตอบ

"หากมันยังไม่อาจนับเป็นมือกระบี่ได้ คนที่สามารถถูกเรียกเป็นมือกระบี่น่ากลัวต้องมีน้อยอย่างยิ่งแล้ว"

"มันเป็นมือกระบี่นามใด?"

"เซียวเซียงเกี้ยมแขะ (จอมกระบี่เซียวเซียง)"

"เซียวเซียงเกี้ยมแขะของสำนักฮั้วงซัว?"

"ใช่แล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิกล่าวอีกแล้ว

นางไม่มีปัญญากล่าวกระไรอีกเลยจริง ๆ หากคนผู้หนึ่งเพราะต้องการไปดูเชียวเชียงเกี้ยมแขะ แล้วให้ผู้อื่นรอคอยมันเนิ่นนาน มิว่ารอคอยนานเท่าใด ผู้ใดต่างต้องไม่มีวาจาว่ากล่าว

เชียวเชียงเกี้ยมแขะมิใช่เป็นฉายาพิเศษพิสดารอย่างไร

แต่ละยุคสมัย บู๊ลิ้มต่างมีมือกระบี่ฉายาเชียวเชียงเกี้ยมแขะอยู่เสมอมา

นับเป็นฉายาที่ธรรมดาจนสามัญอย่างยิ่ง

แต่ผู้ที่มีศักดิ์ศรีถูกเรียกเป็นจอมกระบี่เชียวเชียงเกี้ยมแขะ กลับจะต้องมิใช่คนธรรมดาจนสามัญแน่

เชียวเชียงเกี้ยมแขะแต่ละยุคสมัย ต้องมีวิชากระบี่ที่สูงอย่างยิ่ง และมีความงามสง่า หล่อเหลาคมคาย เจ้าชู้กรุ้มกริ่ม กระทั่งยังมีความยโสโอหังเล็กน้อยด้วย

เนื่องเพราะพวกมันมีจุดเด่นที่ควรค่าให้ยโสโอหังจริง ๆ

โดยเฉพาะเชียวเชียงเกี้ยมแขะยุคนี้ มีร่างที่หล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดี มีเพลงกระบี่ที่คล้ายมังกรทะยาน มิเพียงเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของสำนักฮั้วงซัวเท่านั้น ยังเป็นบุรุษรูปงามที่ขึ้นชื่อในวงพวกนักเลงอีกด้วย

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงพลันถอนใจกล่าว

"กระทั่งข้าพเจ้าก็ใคร่จะได้เห็นมันอยู่เนิ่นนานแล้ว"

ทันใดนั้น พลันมีของสิ่งหนึ่งพุ่งเข้ามาทางหน้าต่าง คนผู้หนึ่งส่งเสียง

"ท่านดูเถิด"

ของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นกับพื้นดังโครมใหญ่ เป็นเพียงถุงที่เย็บขึ้นมาจากหนังลูกวัว

เต็งลิวจื้อกับปั่วมิ่นล้อใส่ต่างถอยไปยืนอยู่ทางด้านข้างอย่างพินอบพิเทา น้อมกายรอต้อนรับ

"ก้าจู๊กลับมาแล้ว"

มาตรว่าเชียวเชียงเกี้ยมแขะมิได้มา มีโอกาสได้เห็นยู่อี่ไต้ตี่ ก็เป็นเรื่องที่ผู้คนต้องกระตือรือร้นยินดีเช่นกัน

แต่ละคนต่างเบิ่งตากลมกว้างจ้องมอง...

ต้องการดูให้ชัดตา ผู้ที่มีฉายาติ้งซาซัว หักโง้วงัก เจี่ยทียิ่มตี่กุ้ยเกี้ยวโซ้ว ยู่อี่ไต้ตี่นั้นเป็นคนเช่นไรกันแน่?

พวกนางเพียงเห็นทารกที่มีสีหน้าซีดขาว สวมเสื้อยาวสีขาวสะอาด ดูแล้วมีเค้าอ่อนแออยู่เล็กน้อยเท่านั้น

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้ต้องถาม

"ก้าจู๊พวกท่านเล่า?"

ทารกนี้แม้มีวัยเยาว์ แต่ความภูมิฐานกลับใหญ่ไม่เบา เดินมือไพล่หลังเข้ามาอย่างเชื่องช้าภาคภูมิ มิไปแยแสสนใจต่อนางเลย

บ้อกี๋พลันผุดลุกขึ้น จ้องมองมันด้วยความตระหนก แล้วร้องสุดเสียง

"ท่านเอง?"

"ข้าพเจ้าเอง"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"ย่อมเป็นท่านแน่ ข้าพเจ้าสมควรได้คิดแต่ต้นจึงถูก"

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้อีกแล้ว ต้องถามไป

"มันเป็นใคร? หรือมันคือยู่อี่ไต้ตี่?"

"ถูกแล้ว"

ทารกที่มีวัยสิบสองสิบสามปี ถึงกับเป็นประมุขนิกายยู่อี้ก้า? ฉายายู่อี่ไต้ตี่ได้?

เลี้ยงเจ็กเน้ยทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งขบขันใคร่จะหัวร่อ

นางมิได้หัวร่อออกไป เนื่องเพราะนอกจากนางแล้ว ไม่มีผู้ใดรู้สึกเป็นเรื่องน่าหัวร่อเลย

เต็งลิวจื้อกับปั่วมิ่นล้อใส่กระทั่งศีรษะยังมิกล้าเงยขึ้น สีหน้าท่าทีของบ้อกี๋ยิ่งเคร่งเครียดสำรวมกว่าปกติมากนัก

เนื่องเพราะบ้อกี๋ทราบ ทารกนี้มิเพียงไม่มีที่ใดน่าหัวร่อเท่านั้น ยังมีความน่าสะพรึงกลัวอยู่เล็กน้อยจริง ๆ

ปั่วมิ่นล้อใส่ เต็งลิวจื้อ ที่ล้วนเป็นผู้อำมหิตโหดเหี้ยมจนขึ้นชื่อของวงพวกนักเลงยุคนี้ มาพินอบพิเทาต่อทารกเยาว์วัยถึงปานนี้ มิใช่ไม่มีสาเหตุอยู่แน่

บ้อกี๋เข้าใจความนี้กระจ่างยิ่ง และก็รู้จักทารกนี้กระจ่างยิ่ง และก็มีแต่ทารกเช่นดั่งมันเท่านั้น จึงได้ตั้งฉายาแก่ตัวเองเช่นนี้...ฉายาที่ยาวเหยียดอย่างยิ่ง

นามเดิมที่แท้จริงของมันมีเพียงคำเดียว...ลุ้ย

ตัวของมันก็คล้ายดั่งลุ้ย (ฟ้าร้องฟ้าผ่า) ไม่มีผู้ใดสามารถจับต้อง ไม่มีผู้ใดสามารถสยบบังคับ

ถุงหนังลูกวัวใบนั้นยังอยู่บนพื้น

ลุ้ยน้อยพลันถามเลี้ยงเจ็กเน้ย

"ท่านมิใช่มีความปรารถนาใคร่จะได้เห็นเซียวเซียงเกี้ยมแขะอย่างยิ่ง?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยรับคำ ลุ้ยน้อยถามอีก

"ตอนนี้ท่านไฉนไม่ดูแล้ว?"

"มันอยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่นี้"

ลุ้ยน้อยตอบ แล้วชี้ไปยังถุงหนังใบนั้น แต่ไม่เห็นเซียวเซียงเกี้ยมแขะอยู่ด้วย

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันได้คิดถึงเรื่องน่าสะพรึงกลัวรายหนึ่ง ต้องร้องสุดเสียง

"หรือเซียวเซียงเกี้ยมแขะได้...ได้อยู่ในถุงหนังใบนี้แล้ว?"

"ท่านไฉนไม่เปิดออกดูเอง?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยยื่นมือออกไป พลันหดกลับอีกครา

นางไม่กล้าดู นางได้คิดแล้วว่า ที่ในถุงหนังบรรจุคือของใด นางรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วกายแล้ว

ลุ้ยน้อยกล่าวอีก

"ท่านใช่เข้าใจ ที่ในถุงหนังนี้เป็นศีรษะมนุษย์?"

"หรือไม่ใช่?..."

ลุ้ยน้อยพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ดูท่าขวัญของท่านแม้ไม่ใหญ่ แต่โรคระแวงกลับไม่น้อย"

"แล้วในถุงหนังนี้บรรจุข้าวของใดกันแน่?"

ลุ้ยน้อยพลันเบือนหน้าไปถามโกวเนี้ยอาภรณ์แดง

"นางไม่กล้าดู ท่านกล้าหรือไม่?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงมิได้ตอบโต้ แต่เดินไปที่ถุงหนัง หิ้วมันขึ้นมาจากพื้น

มือของนางคล้ายดั่งสั่นเบา ๆ

ลุ้ยน้อยกล่าว

"ดูท่าท่านยังควรอย่าได้ดูมันจะประเสริฐกว่า"

"เราต้องการดู"

"ในนั้นไม่แน่ว่าจะเป็นศีรษะมนุษย์ ศีรษะของเซียวเซียงเกี้ยมแขะจริง ๆ ก็ได้"

"เราไม่กลัว"

แม้โกวเนี้ยอาภรณ์แดงจะบอกไม่กลัว แต่มือกลับสั่นรุนแรงกว่าเดิม

นางกระตุกหลายครั้ง จึงนับว่ากระตุกเชือกหนังที่ผูกปากถุงหลุดออกมาได้ ในถุงก็มีของหลายสิ่งร่วงหล่นลงมา...กระบี่หักครึ่งเล่ม เสื้อกางเกงหลายชิ้น และหูสองข้าง

หูของคน บนหูยังมีคราบโลหิตติดอยู่!

ซือม่วยจอมเจ้าเล่ห์

นับว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยระบายลมจากปากด้วยความโล่งอกมาได้ ในถุง นับว่ามิใช่ เป็นศีรษะมนุษย์จริง ๆ

หูทั้งสองข้างนั้น ดูแล้วแม้น่าหวาดกลัวยิ่ง แต่อย่างน้อย ยังน่าดูกว่าศีรษะมนุษย์ที่มีโลหิตเกรอะกรังมากนัก

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถาม

"นี่ใช่หูของเซียวเซียงเกี้ยมแขะหรือไม่?"

"เสื้อผ้าก็ใช่"

"ท่านนำเสื้อผ้ามันมาด้วยสาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราพอใจ"

"ท่านพอใจอย่างไรก็กระทำอย่างนั้น?"

"หรือท่านไม่รู้จักความหมายของคำยู่อี่ (สมปรารถนา) แปลว่ากระไร?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็เริ่มถอนหายใจบ้างแล้ว คว้ากระบี่หักครึ่งเล่มขึ้นมาถามอีก

"นี่ก็เป็นกระบี่ของมัน?"

"บนนั้นมีอักษรหลายแถว ท่านอ่านออกมาให้ผู้คนทั้งหลายฟังดู"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงจึงอ่านออกเสียง

"ภาชนะวิเศษฮ้วงซัว

ห้ามอยู่ที่การฆ่า

กระบี่อยู่คนอยู่

กระบี่หายคนตาย"

ลุ้ยน้อยกล่าวอีก

"พวกท่านทั้งหลายใช่ได้ยินแล้ว?"

ใช่ แต่ละคนได้ยินถนัดชัดเจน ลุ้ยน้อยกล่าวต่อ

"พวกท่านได้กลิ่นเหม็นบ้างหรือไม่?"

"ไม่มี"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถาม

"วาจาข้าพเจ้ามิใช่ผายลม ไฉนมีกลิ่นเหม็นได้?"

ลุ้ยน้อยกล่าว

"วาจาเหล่านี้ล้วนเป็นผายลม ไฉนไม่เหม็น?"

"วาจาเหล่านั้นล้วนมีเหตุผลยิ่ง ไฉนเป็นผายลมได้?"

"คนที่มันฆ่า ต้องไม่น้อยกว่าผู้อื่นเด็ดขาด เราหักกระบี่มันแล้ว ถอดเสื้อผ้ามันจนเปลือยเปล่า ทั้งยังตัดหูของมันออก แต่มันยังไม่ยอมฆ่าตัวตาย"

หยุดแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"วาจาเหล่านี้ มิใช่ผายลมจะเป็นกระไร?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจกล่าว

"คล้ายดั่งเป็นผายลมจริง ๆ"

"มิเพียงผายลมเท่านั้น ยังผายลมที่เหม็นอย่างยิ่งอีกด้วย แต่ตัวมันเองกลับพานไม่ได้กลิ่น ดังนั้น เราในยามมีโทสะ จึงตัดหูของมันออกมาเสียเลย"

"จมูกของมันไม่ปราดเปรียว ดังนั้นจึงดมไม่ได้กลิ่นเหม็น ท่านสมควรตัดจมูกของมันออกจึงถูก?"

"ในเมื่อจมูกของมันไม่ปราดเปรียว เราจะตัดมาทำกระไร?"

"มีเหตุผล"

"วาจาที่เรากล่าวย่อมมีเหตุผล แต่ละประโยคต่างมีเหตุผล"

มันเงยหน้าขึ้นส่งเสียงต่ออย่างโอหังลำพอง

"เนื่องเพราะเราก็คือยู่อี่ไต้ตี่ ที่ขึ้นฟ้าลงบาดาล ไม่อาจหาผู้ทัดเทียมได้อีกแล้ว..."

ตอนนี้เลี้ยงเจ็กเน้ยจึงเข้าใจมาได้ พวกเต็งลิวจื้อไฉนจึงมีความกลัวทารกเยาว์วัยถึงปานนี้?

สามารถหักกระบี่คู่ชีวิตของเซียวเซียงเกี้ยมแขะ เปลื้องเสื้อผ้ามันจนเปลือยเปล่า ตัดหูมันออกทั้งสองข้างได้ นับเป็นเรื่องที่ขู่ขวัญผู้คนจนสะท้านแล้ว แต่ทว่า ที่น่าสะพรึงกลัวแท้จริง ยังมิเพียงเหล่านี้เท่านั้น

ลุ้ยน้อยพลันถามนาง

"ท่านใช่หวาดกลัวเรา?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิได้ตอบ เนื่องเพราะนางไม่อาจปฏิเสธ ทั้งไม่คิดจะยอมรับด้วย ลุ้ยน้อยจึงถามอีก

"ท่านไฉนหวาดกลัวเรา?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยก็มิได้ตอบ เนื่องเพราะนางความจริงไม่ทราบสาเหตุเลย นางพลันพบเห็น นี่อาจบางทีจึงเป็นที่น่าสะพรึงกลัวของมัน ผู้อื่นแม้หวาดกลัวมัน แต่กลับไม่ทราบว่าไฉนจึงต้องหวาดกลัว?

ลุ้ยน้อยหันไปถามโกวเนี้ยอาภรณ์แดงบ้าง

"ท่านเล่า ท่านกลัวเราหรือไม่?"

"เราไม่กลัว"

"ผู้อื่นต่างกลัวเรา ท่านไฉนไม่กลัว?"

"เนื่องเพราะเรามิทราบ เหตุไฉนต้องไปกลัวท่าน?"

ลุ้ยน้อยหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางจ้องมองนางแล้วถามขึ้น

"ท่านแต่งให้กับเราเป็นไร?"

"ตกลง"

ลุ้ยน้อยพลันถามวาจานั้นไป ทุกผู้คนต่างตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถึงกับตอบรวบรัดตัดความเยี่ยงนั้น ผู้คนทั้งหลายยิ่งประหลาดสงสัย

กระทั่งลุ้ยน้อยเองก็รู้สึกผิดคาดหมาย ต้องโพล่งขึ้น

"ท่านยินดีแต่งให้เราจริง ๆ?"

"เราย่อมยินดี"

นางพลันถอนหายใจอีกครั้ง แล้วกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย เราทราบว่าท่านมิใช่ชอบเราจริง ๆ"

"อย่างนั้น เราไฉนจึงต้องให้ท่านแต่งกับเรา?"

"เนื่องเพราะเราคล้ายคลึงคนอีกผู้หนึ่งอย่างยิ่ง ที่ท่านพอใจโดยแท้จริงคือนาง ดังนั้น หากเราแต่งให้ท่านจริง ภายหน้าท่านก็ต้องสำนึกเสียใจอยู่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราอย่างไรก็มิใช่นาง วันหน้าท่านจะต้องพบเห็น พวกเรามีที่ผิดแปลกกันอยู่มากหลาย ในตอนนั้น ท่านก็จะเริ่มสำนึกเสียใจแล้ว หากแม้นท่านเกิดได้พบกับนางอีกครา ไม่แน่จะเตะข้าพเจ้าออกไปก็ได้"

ลุ้ยน้อยครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ที่ท่านบอกก็คล้ายมีเหตุผลอยู่"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงแย้มยิ้มกล่าว

"เราแม้มิใช่ยู่อี่ไต้ตี่ แต่วาจาของเราจะมากจะน้อยก็มีเหตุผลอยู่บ้าง"

"ดังนั้น ท่านยังคงอย่าแต่งกับเราประเสริฐกว่า"

"มิใช่เราไม่ต้องการแต่งกับท่าน เพียงแต่ว่าท่านควรอย่าได้แต่งกับเราจึงประเสริฐ เนื่องเพราะเราไม่คิดจะทำร้ายท่าน"

ลุ้ยน้อยครุ่นคิดอีกครา พลันเบือนหน้าไปถามบ้อกี๋

"ท่านดูออกหรือไม่ว่านางคล้ายผู้ใด?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะปฏิเสธ ลุ้ยน้อยจึงกล่าว

"ท่านสมควรดูออกแน่ นางคล้ายหงส์เนี้ย คล้ายอุ้ยหงส์เนี้ยของท่าน!"

"ท่านชมชอบหงส์เนี้ย?"

"หรือท่านยังไม่เข้าใจ เราไฉนจึงต้องมาที่นี้? ไฉนจึงต้องอยู่ในที่นี้?"

มันย่อมเพราะเห็นแก่หงส์เนี้ย

เนื่องเพราะสถานที่นี้เคยเป็นที่อยู่ของหงส์เนี้ยมาก่อน แต่ละประการในที่นี้เคยมีเงาร่างของหงส์เนี้ยประทับอยู่

ในที่สุดบ้อกี๋จึงเข้าใจมาได้ แต่ก็เพียงฝืนยิ้มเท่านั้น มิอาจกล่าวกระไร

ใบหน้าที่ความจริงสมควรยังคล้ายทารกอย่างยิ่งของลุ้ยน้อย พลันบังเกิดเค้าโศกเศร้าดุจกับผู้เติบใหญ่สมบูรณ์ กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"แต่เสียดาย นางตอนนี้มิใช่เป็นของท่าน และมิใช่เป็นของเราแล้ว"

ความโศกเศร้าเสียใจของมันพลันกลับกลายเป็นเดือดดาลคลั่งแค้น ส่งเสียงต่อ

"เนื่องเพราะคนตายที่ยังมีลมหายใจผู้นั้น ได้ชิงนางไปจากมือพวกเราแล้ว"

คนตายที่มีลมหายใจที่มันหมายถึง ย่อมเป็นคนชุดขาวที่เป็นอาจารย์มันอย่างนั้น สตรีที่มันพาไปในถ้ำลับ เป็นหงส์เนี้ยจริง ๆ!

บ้อกี๋ก็รู้สึกปวดแปลบหัวใจเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน อาจบางทีเนื่องเพราะเป็นความปวดแปลบที่ลึกซึ้งเกินไป ดังนั้น ใบหน้ากลับไม่มีความรู้สึกให้สังเกตออกได้

ลุ้ยน้อยเบิ่งตาจ้องมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ดูท่าท่านไม่รู้สึกเจ็บช้ำเสียใจสักน้อยนิด เป็นเพราะสาเหตุใดกัน?"

บ้อกี๋มิได้ตอบโต้ แต่โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกลับถอนใจ ชิงกล่าวก่อน

"ความเสียใจที่สามารถสังเกตออก อาจบางทีมิใช่เป็นเสียใจจริง ๆ ก็ได้"

ลุ้ยน้อยผงกศีรษะกล่าว

"มีเหตุผล วาจาที่ท่านกล่าว คล้ายดั่งมีเหตุผลอยู่เล็กน้อยจริง ๆ"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม ขณะคิดจะหยิบตะเกียบขึ้นคีบเนื้อผัดน้ำมันหอย ลุ้ยน้อยพลันร้องขึ้นอีกครา

"ไม่คล้ายแล้ว ท่านพอยิ้มก็ไม่คล้ายเลย โชคดีที่เรามิได้แต่งกับท่าน ท่านก็มิได้แต่งให้เรา"

ในตอนนั้น มีเสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล "ต๊ก ต๊ก" นั่นเป็นเสียงยามสอง

คำนวณดูแล้ว ตอนนี้คล้ายเป็นเวลาร่วมยามสองจริง ๆ

เวลายามสอง ได้ยินเสียงเคาะเกราะบอกโมงยาม ความจริงเป็นเรื่องที่สมควรและถูกต้องแล้ว

สีหน้าลุ้ยน้อยกลับแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งขึ้น

"นึกมิถึง คนตาบอดอุบาทว์ถึงกับหามาที่นี้ได้"

มีแต่บ้อกี๋เท่านั้นที่ทราบ คนตาบอดอุบาทว์คือผู้ใด?

เสียงเคาะเกราะบอกโมงยามดังแว่วมาจากที่ห่างไกลยิ่ง แต่ตอนได้ยินคล้ายดั่งมีคนมาเคาะที่ข้างโสตประสาทก็ปาน

นอกจากต้วนเมี่ยแกฮูลิ่วซาแก ในโลกยังมีคนยามใดจะมีพลังภายในสูงส่งจนลึกซึ้งปานนี้

ยู่อี่ไต้ตี่ที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน มาตรว่าไม่กลัวลิ่วซาแก แต่ยังคงมีความกลัวคนตายที่มีลมหายใจผู้นั้นอยู่เล็กน้อย

ในวิกาลสงบวังเวง ได้ยินเสียงไม้เท้าไม้ไผ่สัมผัสพื้นเป็นจังหวะ จากไกลเข้าใกล้ยิ่งนานยิ่งดัง

แล้วลิ่วซาแกที่สวมเสื้อกางเกงสีเขียว ห้อยทั้งเกราะไม้ไผ่ กลองเล็ก ๆ ไม้ตีเล็ก ๆ ก็ได้เดินช้า ๆ ออกมาจากในความมืด

ลุ้ยน้อยมิได้เคลื่อนไหว ผู้คนทั้งหลายก็มิได้เคลื่อนไหว

ลุ้ยน้อยหุบปากอยู่ ผู้คนทั้งหลายก็หุบปากไว้

บ้อกี๋เข้าใจความหมายของลุ้ยน้อย

วงพวกนักเลงยุคนี้ มีผู้คนมากหลายต่างมิยอมเชื่อ ต้วนเมี่ยแกฮูจะเป็นคนตาบอดจริง ๆ มีบางครั้ง มันสามารถมองเห็นได้มากยิ่งกว่าคนตาไม่บอดเสียอีก

แต่ลุ้ยน้อยกลับทราบ มันตาบอดจริง ๆ มิได้มารยาเลย

ความรู้สึกและโสตประสาทของคนตาบอด มิว่าจะปราดเปรียวเพียงใด ขอผู้คนทั้งหลายต่างมิส่งเสียง มันก็ต้องไม่ทราบมีผู้ใดอยู่ในสถานที่นี้โดยเด็ดขาด

ผู้คนทั้งหลายสงบดูมันเดินผ่านลานตึกเข้ามา ใบหน้าที่ซีดเหลืองของมันไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด คล้ายดั่งเดินเข้ามาในบ้านร้างที่ไม่มีผู้คนเลยก็ปาน

ผู้คนในห้องต่างพากันจับสายตาจำนวนมากหลายจ้องมองมัน แต่มันไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด ใช้ไม้เท้าสั้น ๆ สีขาวแตะพื้น เดินช้า ๆ มาที่หน้าโต๊ะ สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วพึมพำเบา ๆ

"นึกมิถึง ที่นี้จะมีสุรามีอาหาร ในเมื่อผู้อื่นไม่รับทาน พอดีให้เรามาเสพเอง"

มันลูบคลำจนกระทั่งได้เก้าอี้ตัวหนึ่ง จึงทรุดกายนั่ง พิงไม้เท้าไม้ไผ่ของมันอยู่ที่ข้างโต๊ะ ลูบคลำจนได้ตะเกียบคู่หนึ่ง คีบเนื้อผัดน้ำมันหอยใส่ปากเคี้ยวช้า ๆ แล้วส่งเสียงพึมพำอีกครา

"เนื้อวัวจานนี้ผัดได้ไม่เลวจริง ๆ เสียดายที่เย็นไปแล้ว"

มันรินเองดื่มเอง ส่งเสียงรำพึงรำพันกับตัวเอง คล้ายดั่งกำลังแสดงบทบาทอยู่เพียงลำพัง โดยไม่ทราบ มันคีบอาหารใส่ปากแต่ละคำ ต่างมีสายตามากหลายของผู้คนในห้องจับมองมันแน่วนิ่ง

เลี้ยงเจ็กเน้ยจ้องมองจนน้ำตาแทบหลั่งไหลออกมาแล้ว

สภาพเช่นนี้ ในสายตาผู้อื่นอาจบางทีรู้สึกขบขันอย่างยิ่ง แต่ทว่าในสายตานางกลับเป็นความเศร้ารันทดที่สุดของแผ่นดิน

นางแทบอดมิได้ต้องบอกคนตาบอดที่น่าสมเพช ในห้องนี้มิใช่มีเพียงลำพังมันคนเดียว

ลิ่วซาแกพลันวางตะเกียบลง ถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"เสียดายที่ลุ้ยน้อยไม่อยู่ที่นี้ ดอกถั่วไฟแดงกับเนื้อผัดน้ำมันหอยเช่นนี้ เป็นอาหารที่มันชอบกินที่สุด หากมันอยู่ด้วย เราจะต้องเก็บไว้ให้มันกินแน่"

วาจาหลายคำนี้ ก็ว่ากล่าวดุจดั่งเป็นคำปราศรัยในยามธรรมดา แม้ราบเรียบหาความพิสดารมิได้ แต่ก็มีรสชาติที่บอกไม่ถูกอยู่

กระทั่งเลี้ยงเจ็กเน้ยยังแทบอดมิได้ต้องบอกกับมัน ลุ้ยน้อยนั่งอยู่ที่ข้างกายมัน

นี่เอง มันเพียงยื่นมือก็สามารถลูบคลำได้แล้ว

นึกมิถึง ลุ้ยน้อยถึงกับถูกสะกิดใจจนตื้นตัน พลันกล่าวขึ้น

"ท่านมิต้องเก็บไว้ให้เรา ท่านกินเองเถิด เราทราบว่าอาหารทั้งสองอย่างนี้ท่านก็ชมชอบกินเช่นกัน"

ใบหน้าซีดเหลืองของลิ่วซาแกมีประกายขึ้นทันที ร้องสวนคำ

"ที่แท้ท่านก็อยู่ที่นี้?"

"เราอยู่ที่นี้ก่อนแล้ว ความจริงไม่คิดจะให้ท่านทราบเลย แต่ท่านดีต่อเราถึงปานนี้ เราไหนเลยจะหักใจอำมหิตมาอำพรางท่าน"

"หลังจากท่านจากมาแล้ว เรามิเพียงคิดถึงท่านทุกวันเท่านั้น ซือแป๋ท่านก็คิดถึงท่าน"

"มันก็คิดถึงเราได้?"

"ซือแป๋ท่านแม้มีเปลือกนอกที่เย็น ๆ ชา ๆ แต่ยังคิดถึงท่านมากยิ่งกว่าเราหลายเท่านัก"

ลุ้ยน้อยถอนใจกล่าว

"เราความจริงยังเข้าใจ มันเพียงแต่คิดใช้เราเป็นเครื่องมือ ไปพิชิตศิษย์ที่เชียวตังเล้าฝึกสอนให้พ่ายแพ้ ชิงเกียรติภูมิระบายความแค้นแก่มันเท่านั้น"

"ท่านผิดแล้ว แต่เพียงท่านยินยอมกลับไป ซือแป๋ท่านจะต้องปีติยินดียิ่งกว่าเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

"แต่เรายังไม่คิดจะกลับไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เรายังเป็นทารก ย่อมไม่อาจนอนอยู่ในโลงทุกวันเวลาเช่นดั่งมัน โลกภายนอกก็ยังครึกครื้นน่าท่องเที่ยวถึงปานนี้..."

"รอจนวิชากระบี่ของท่านฝึกสำเร็จ ค่อยออกมาท่องเที่ยวยังไม่สาย"

"หรือ...ท่านไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนเที่ยวกับเราสักหลายวัน เราพอจะใช้คนสั่งเนื้อผัดน้ำมันหอยแก่ท่านทุกวัน..."

"ตกลง เราอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

ลุ้ยน้อยคิดไม่ถึงจริง ๆ มันจะตอบโดยรวบรัดตัดความปานนี้ จึงปีติยินดีจนแทบกระโดดโลดเต้น

ลิ่วซาแกก็ปีติอย่างยิ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเข้ามาก่อน ให้เราลูบคลำหน้าของท่าน หลายเดือนนี้ท่านอ้วนขึ้นหรือ

ผอมลง?"

ลุ้ยน้อยเดินเข้าหาทันที ยิ้มพลางตอบ

"เราอ้วนขึ้นมากหลาย เราหาได้คนครัวฝีมือดีเยี่ยมยิ่ง"

อยู่ต่อหน้าคนตาบอด มันมิใช่ยู่อี่ได้ตี่ที่ยอดเยี่ยมของแผ่นดินอีกแล้ว

มันอย่างไรยังคงเป็นทารกจริง ๆ

สองคนที่ต่างแสดงน้ำใจจริงออกมา กระทั่งเลี้ยงเจ็กเน้ยก็แทบถูกสะกิดใจให้หลั่งน้ำตาด้วยความตื้นตัน

ขณะที่น้ำตาของนางเพิ่งเอ่อคลอขึ้นในคลองจักษุ ลิ่วซาแกพลันพลิกมือคว้าชีพจรข้อมือลุ้ยน้อยไว้

เลี้ยงเจ็กเน้ยตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ลุ้ยน้อยยิ่งตระหนกยิ่งกว่านางมากนัก ร้องสุดเสียง

"ท่านทำกระไร?"

ลิ่วซาแกส่งเสียงเย็นชา

"ท่านเที่ยวเล่นทางภายนอกมานานเพียงพอแล้ว มิสู้ยังคงติดตามเรากลับไปเสียแต่ในตอนนี้เถิด"

"ท่านเมื่อครู่ล้วนหลอกลวงเรา?"

"นับว่าเราหลอกลวงท่านเถิด แต่ก็เป็นหวังดีต่อท่าน"

"ท่านทราบแต่แรกว่าเราอยู่ที่นี้ ดังนั้น แสร้งกล่าววาจาเหล่านั้นให้เราฟัง ให้เราบังเกิดความตื้นตัน ท่านจึงจับเรากลับไปได้โดยง่ายดาย?"

ลิ่วซาแกไม่คิดจะปฏิเสธ และก็ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธอีก พลันกล่าวขึ้น

"เตี้ยบ้อกี๋ ท่านก็ตามเรากลับไปเถิด หงส์เนี้ยคิดถึงท่านอยู่ตลอดเวลา"

เลี้ยงเจ็กเน้ยตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่อีกครา

ที่แท้คนตาบอดผู้นี้ มิเพียงทราบแต่แรกว่าลุ้ยน้อยอยู่ในห้องเท่านั้น ยังทราบว่าบ้อกี๋ก็อยู่ด้วย

นางความจริงเป็นดรณีที่มีลวดลายมากอย่างยิ่ง แต่ทว่า นางตอนนี้พลันพบเห็นลวดลายที่นางเล่นมา หากเปรียบกับคนตาบอดนี้แล้ว นับว่าเป็นทารกกำลังล้อเล่นกันจริง ๆ

บ้อกี๋ถึงกับยังมีความหนักแน่นเยือกเย็นอยู่ได้ ตอบสวนคำไป

"ท่านไฉนจึงต้องให้ข้าพเจ้าติดตามท่านกลับไป?"

ลิ่วซาแกตอบ

"วิชากระบี่ของท่านยังฝึกไม่ดีเพียงพอ อยู่ทางภายนอก ต้องพลาดพลั้งเสียทีแน่"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากลับไป ก็เพราะหวังดีต่อข้าพเจ้า?"

"แน่นอน"

ลุ้ยน้อยที่ความจริงตระหนกจนตะลึงลานอยู่แล้ว พลันแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"แต่เสียดาย ที่มันแม้คิดจะติดตามท่านไป ก็ไปไม่ได้แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกท่านทั้งสอง ต่างไม่มีปัญญารอดชีวิตออกจากฮั้วฮวงซัวจึงนี้ได้"

มันหัวร่ออีกคราจึงกล่าวต่อ

"ท่านยังอาจจะตายเร็วยิ่งกว่ามัน เนื่องเพราะท่านดื่มสุรามากกว่ามันหลายจอก"

ลิ่วซาแกแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือในป้านสุรานี้มีลวดลายใดอยู่?"

"ท่านทราบ ป้านสุราบนโต๊ะนี้ถูกตั้งไว้นานแล้ว ย่อมคิดไม่ถึง ในป้านสุราจะมีลวดลายใด แต่หาทราบไม่ สุราป้านนี้มิใช่เป็นเราดื่มเอง แต่เตรียมไว้ให้บ้อกี๋ดื่มอยู่นานแล้ว"

"ท่านไฉนจึงต้องทำร้ายมัน?"

"มิว่าอย่างไร มันย่อมเป็นตัวผู้ของหงส์เนี้ย เราไม่ทำร้ายมันจะทำร้ายผู้ใด?"

สีหน้าลิ่วซาแกเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อยจริง ๆ ใช้มืออีกข้างหนึ่งคว้าป้านสุราขึ้นดม พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"หากในสุรานี้มีพิษ เราลิ่วซาแกมิเพียงตาบอดเท่านั้น กระทั่งจมูกก็ควรตัดทิ้งด้วย"

"ต้วนเมี่ยแกฮูอาละวาดในบู๊ลิ้มมาหลายสิบปี จะตบตาท่านย่อมมิใช่ง่ายดายนัก"

"มิใช่ง่ายดายจริง ๆ"

"เรื่องราวที่ท่านทราบ ก็ย่อมไม่น้อยเท่าใด"

"ไม่น้อยจริง ๆ"

"อย่างนั้นท่านก็ต้องทราบ วงพวกนักเลงเคยมีวีรสตรีเจ็ดนาง ได้รับฉายาว่าชิกเซียนนึ้ง (เทพธิดาทั้งเจ็ด) ล้วนแล้วเป็นคนงามที่มีชื่อของแผ่นดิน"

ลุ้ยน้อยพลันเปลี่ยนเรื่อง พาดพิงถึงเจ็ดเทพธิดาที่มิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวนี้โดยสิ้นเชิง ผู้อื่นแม้รู้สึกประหลาดสงสัย แต่ลิ่วซาแกกลับไม่แยแสสนใจ

หากแม้นท่านคว้าชีพจรข้อมือคนผู้หนึ่งไว้ ทราบว่ามันไม่มีปัญญาหนีรอดจากเงื้อมมือท่านได้ อย่างนั้น มิว่ามันกล่าวกระไร ท่านก็ต้องไม่แยแสสนใจเลย

ลิ่วซาแกกล่าว

"เรามิเพียงทราบนามพวกนางเท่านั้น ยังรู้จักอยู่หลายนางอีกด้วย"

"ในเจ็ดเทพธิดานั้น ใช่มีท่านหนึ่งก็แซ่ลิ่ว?"

"ใช่"

"ท่านก็รู้จักนาง?"

ลิ่วซาแกถึงกับถอนใจตอบ

"เลาะโล่วเซียนจื้อ (เทพธิดาน้ำค้าง) มีร่างสมกับนาม มีประกายที่เจิดจ้าแจ่มใสจริง ๆ และยังนุ่มนวลดีงาม สตรีเช่นนั้นบัดนี้มีไม่มากแล้ว"

"ตอนนี้นางอยู่ที่ใด?"

"แสงสนธยาแม้งามตา แต่เสียดายที่ใกล้อัสดง"

"หรือนางตายไปแล้ว?"

"โอ...นางตายเร็วเกินไปจริง ๆ"

"ตอนนี้แม้ท่านไม่อาจเห็นตัวนาง แต่ต้องสามารถจำเสียงของนางได้?"

"กระแสเสียงที่ไพเราะ ไหนเลยจะเพียงสลักใจเท่านั้น ความงามทั้งเค้าทั้งเสียงของนาง มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเลือนลืมได้"

ลุ้ยน้อยก็ถอนใจกล่าว

"เสียดาย ที่นางตายเร็วเกินไป"

"เป็นที่น่าเสียดายจริง ๆ"

ลุ้ยน้อยพลันหัวร่อแล้วส่งเสียง

"ลิ่วเลาะโล่ว (น้ำค้างแซ่ลิ่ว) ท่านตายหรือไม่ตายกันแน่?"

ปั่วมิ่นล้อใส่ตอบทันที

"ยังไม่ตาย"

ลุ้ยน้อยพลันไปถามคนที่ตายแล้วชัด ๆ ว่าตายหรือไม่? เป็นที่ผู้คนต้องประหลาดใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว

นึกมิถึง จะมีคนตอบ 'ยังไม่ตาย' จริง ๆ มาได้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึง ผู้นั้นถึงกับเป็นปั่วมิ่นล้อใส่!

ที่บันดาลให้ผู้คนยิ่งคาดคิดไม่ถึงคือ ลิ่วซาแกพอได้ยินเสียงนาง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที

หรือปั่วมิ่นล้อใส่ที่อำมหิตโหดเหี้ยมนางนี้ คือเลาะโล่วเซียนจื้อที่นุ่มนวลดีงามนางนั้น?!

ลุ้ยน้อยถามอีก

"ท่านใช่เลาะโล่วเซียนจื้อหรือไม่?"

"เราใช่"

"ท่านยังมิได้ตาย?"

"เราทราบ ทุกผู้คนต่างเข้าใจเราตายไปแล้ว แต่เสียดาย เรายังไม่ตาย"

เสียงของนางเต็มไปด้วยความโศกเศร้ารันทด ถึงกับคล้ายรู้สึก ที่นางมิได้ตายไปจริง เป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่งก็ปาน

ลุ้ยน้อยถามอีก

"ท่านความจริงเป็นเทพธิดาชัด ๆ ไฉนจึงกลับกลายเป็นนางมารไปได้?"

นางนับเป็นปิศาจที่อำมหิตอย่างยิ่ง ชั่วร้ายอัปลักษณ์อย่างยิ่ง

ปั่วมิ่นล้อใส่ตอบ

"หลังจากใบหน้าของเราถูกทำลายไปแล้ว เราก็กลายเป็นล้อใส่"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเคยเห็นหน้านางมา ใบหน้านางตอนนี้มิใช่เป็นเทพธิดาแล้วจริง ๆ

ลุ้ยน้อยถามอีก

"ใบหน้าท่านถูกผู้ใดทำลาย?"

"กงซุนลั้ง"

"กงซุนลั้งเป็นผู้ใด?"

"คือธิดาโทนของกงซุนกังเจี่ย ที่เป็นเอี๊ยงจิวได้เฮี้ยบ"

"พวกมันใช่หนึ่งในสี่ตระกูลยิ่งใหญ่บู๊ลิ้มหรือไม่?"

"พวกมันใช่"

"กงซุนลั้งไฉนจึงต้องทำลายหน้าของท่าน?"

"เนื่องเพราะนางก็หลงรักลิ่มเชี้ยวเอ็ง"

"ลิ่มเชี้ยวเอ็งใดกัน?"

"ก็คือเชียวเชียงเกี้ยมแขะลิ่มเชี้ยวเอ็ง ที่กล่าววาจาคล้ายดังผายลมไม่ผิดเพี้ยนคนนั้น"

"ลิ่มเชี้ยวเอ็งเป็นผู้ใดของท่าน?"

"เป็นสามีเรา"

"กงซุนลั้งผู้นั้นไฉนรู้จักมัน?"

"ตอนนั้นนางไปที่บ้านของเราเสมอ"

"ความจริงพวกท่านไม่มีความอาฆาตแค้นกันมาก่อน?"

"ไม่มีเด็ดขาด"

"นางความจริงเป็นผู้ใดของท่าน?"

"เจ๊ม่วยร่วมสาบานของเรา"

กระแสเสียงของนางกระด้างเย็นชาอยู่ตลอดมา แต่เมื่อตอบถึงตอนนี้ จึงได้เปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย

เสียดายที่ใบหน้านางมีแพรดำบดบังอยู่อีกผืนหนึ่ง มิเพียงเป็นสีทึบอย่างยิ่งเท่านั้น ยังหนาอย่างยิ่งด้วย จนผู้คนไม่มีปัญญาสังเกตความรู้สึกบนใบหน้าของนางได้

ลุ้ยน้อยถามอีก

"ความสัมพันธ์ระหว่างพวกท่านมีระดับใด?"

"เราถือนางเป็นม่วยม่วยของเราเสมอมา มิว่าเรื่องราวใด ต่างยอมอ่อนข้อแก่นาง"

"แต่ท่านย่อมไม่ยอมยกสามีให้แก่นาง?"

"เราความจริงไม่ล่วงรู้เลยแม้แต่น้อย ในฤดูชิวเทียนของปีหนึ่ง นางเชิญพวกเราไปที่บ้านนาง เราก็ไปโดยไม่อิดเอื้อน นางพยายามเชิญชวนให้เราดื่มสุราไม่คิดชีวิต เราก็ดื่มโดยไม่ปฏิเสธ"

เสียงของนางพลันแปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงเล่าต่อไปได้

"นึกมิถึง นางถึงกับฉวยโอกาสที่เราเมามาย ไปขึ้นเตียงนอนกับสามีของเรา"

"ในเมื่อท่านเมาสุรา ไฉนจึงทราบได้?"

"เนื่องเพราะขวัญของพวกมันก็ออกจะกำเริบเกินไป ถึงกับกระทำเรื่องเช่นนั้นอยู่ที่ห้องติดกันกับเราได้ พวกมันคาดคิดไม่ถึง เราจะพลันได้สติสร่างเมาในกลางดึก"

"ท่านได้ยินเสียงพวกมัน?"

"เรามิได้ยิน แต่เรากลับคล้ายถูกปิศาจสิงสู่หัวใจ พลันมีความต้องการไปดูที่ห้องนั้นสักครั้ง"

ลุ้ยน้อยผงกศีรษะกล่าว

"สตรีเมื่อพบพานกับเรื่องเช่นนั้น ต่างมักกลับกลายเป็นมีความประหลาดอยู่เล็กน้อยจริง ๆ"

"ตอนเราเห็นพวกมัน นับว่าเดือดดาลจนคลุ้มคลั่งจริง ๆ กงซุนลั่งตระหนกจนเตลิดหนีจากห้อง เราไล่ตามหลังนางไป ในตอนนั้น เราคิดจะเค้นคอนางให้ตายทั้งเป็นจริง ๆ"

"ภายหลังเล่า?"

"ภายหลังเราจึงกลายเป็นสภาพเช่นนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนั่นเป็นบ้านของนาง บิดามารดากับเฮียตี่นางเห็นเราจะฆ่านาง จึงพากันฮือเข้ามาสยบเราไว้ ขังเราเข้าไปในเตาเผาอิฐของตระกูลนาง คิดจะเผาเราให้ตายทั้งเป็น"

"หรือลิ่มเชี้ยวเอ็งมิได้เสนอหน้าออกมาช่วยท่าน?"

"มันตอนนั้นหนีไปเนิ่นนานแล้ว กระทั่งเงาร่างก็ไม่เหลือให้เห็น"

กับสตรีนางหนึ่ง นับเป็นประสบการณ์ที่เศร้ารันทดอย่างยิ่ง ความเป็นจริงของเรื่องราวก็ซับซ้อนวกวนอย่างยิ่ง นับเป็นโศกนาฏกรรมที่สามารถเสียดแทงจิตใจผู้คนให้ห่อเหี่ยวรันทดอย่างใหญ่หลวง

แต่ผู้คนทั้งหลายยังคงคาดคิดไม่ออก ไฉนลุ้ยน้อยจึงมาชักนำให้ปั่วมิ่นล้อใส่รื้อฟื้นเรื่องรายนั้น

เรื่องรายนั้นมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เลยแม้สักน้อยนิด เพียงแต่สะกิดใจให้ผู้คนมีความคิดเปลี่ยนแปรจากเดิมเล็กน้อย...เซียวเซียงเกี้ยมแขะผู้นั้นออกจะควรตายอย่างยิ่ง

ลุ้ยน้อยถามอีก

"หลังจากเรื่องราวคราวนั้นแล้ว ชนชาวนักเลงต่างเข้าใจว่าท่านตายไปแล้ว?"

"เนื่องเพราะพวกมันคาดคิดไม่ถึง เราถึงกับยังไม่ตาย ตระกูลกงซุนยังได้เสนอหน้าแทนเรา จัดงานศพที่มีเกียรติอย่างยิ่งให้แก่เรา"

"แล้วท่านไฉนยังมิตายได้?"

"นั่นเป็นเพราะฟ้าต้องไม่ตัดทางให้ผู้คนอับจน และก็เป็นชะตาชีวิตของเรายังไม่ถึงฆาต พวกมันจึงคาดคิดไม่ถึง ค่ำวันนั้น บังเอิญพอดีมีคนคิดจะไปขโมยอิฐของพวกมัน"

"เป็นพวกขโมยอิฐเหล่านั้นช่วยท่านออกมา?"

"แต่เรามิเพียงถูกเผาหน้าเกรียมไปครึ่งซีกเท่านั้น ตลอดร่างยังถูกเผาผลาญไม่เป็นสารรูปด้วย"

"ดังนั้น ท่านจึงยินยอมให้ผู้อื่นเข้าใจว่าท่านตายไป เนื่องเพราะท่านไม่ต้องการให้ผู้คนเห็นท่านกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้?"

"เรามิเพียงมีสารรูปเปลี่ยนไปเท่านั้น กระทั่งความคิดในใจก็เปลี่ยนไปด้วย"

"ดังนั้น อีกหนึ่งปีให้หลัง วงพวกนักเลงจึงปรากฏตัวปั่วมิ่นล้อใส่ขึ้น?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นเราจึงทราบ เป็นคนควรต้องใจดำมืออำมหิต จึงไม่พลาดพลั้งหลงกล"

"ฟังว่า ท่านภายหลังได้สังหารทั้งตระกูลกงซุนไปถึงสี่สิบกว่าชีวิต โดยฟันหน้าพวกมันไปครึ่งหนึ่งก่อน ค่อยส่งไปในสถานที่ที่ไม่มีผู้คน ให้พวกมันรอคอยความตายทีละน้อย"

"เราเคยได้ลิ้มรสของการรอความตายอยู่ในเตาเผาอิฐมาแล้ว เราจะต้องให้พวกมันก็ลิ้มชิมรสนั้นบ้าง พวกมันทั้งบ้าน ไม่มีตัวดีเลยสักผู้เดียว"

"กงซุนกังเจี่ยแม้ไม่กังเจี่ย (สัตย์ซื่อถือคุณธรรม) แต่ก็เป็นมือเยี่ยมอันดับสูงสุดของสำนักโป้ยก่วย พวกมันทั้งตระกูลล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ท่านไฉนจึงสามารถพันธนาการพวกมันทั้งบ้านไว้ในคราครั้งเดียวได้"

เรื่องนี้ เลี้ยงเจ็กเน้ยเคยได้ยินโกวเนี้ยอาภรณ์แดงบอกเล่ามา ตอนนั้นนางก็รู้สึกประหลาดใจ ปั่วมิ่นล้อใส่เพียงลำพัง ไฉนสามารถพันธนาการหลายสิบคนของตระกูลกงซุนไว้ รอคอยให้นางจัดการตามความพอใจได้

ปั่วมิ่นล้อใส่ตอบ

"น้ำที่พวกมันทั้งตระกูลดื่มเป็นน้ำบ่อ บ่อน้ำทางหลังตึกมันเป็นบ่อน้ำหวานที่ขึ้นชื่อในละแวกใกล้เคียง ใช้ชงชาก็หวานชุ่มเป็นพิเศษ"

นางแสยะยิ้มเย็นชา แล้วกล่าวต่อ

"พวกมันเป็นตระกูลใหญ่ที่สืบทอดมาหลายชั่วคน กระทั่งพวกข้าทาส ก็ยังพิถีพิถันเรื่องดื่มน้ำชาอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น ท่านจึงใส่พิษลงในบ่อ?"

"เพียงใส่เล็กน้อยเท่านั้น"

"ท่านใส่ยาพิษใด?"

"เรียกว่ากุนจื้อซั่ว (ยาผงวิญญูชน)"

"นั่นเป็นยาเยี่ยงไร?"

"เป็นยาพิษ ใช้น้อย จะทำลายคนให้สลบไสลไม่มีพลัง ใช้มากพอจะปลิดชีวิตคนอย่างง่ายดาย"

"ยาพิษนั้นไฉนจึงมีนามน่าฟังว่ากุนจื้อซั่ว (ยาผงวิญญูชน)?"

"เนื่องเพราะมันเป็นยาที่คล้ายวิญญูชน เยือกเย็นนุ่มนวล ทำร้ายคนไปแล้วผู้คนยังไม่รู้ตัวสักน้อยนิด"

"ฮา...เป็นนามดียิ่งจริง ๆ ดูท่าท่านทั้งหลาย วันหน้ายังคงต้องคอยระวังวิญญูชนไว้สักเล็กน้อย จึงประเสริฐ"

ปั่วมิ่นล้อใส่มีชาติกำเนิดที่กำพร้าว้าเหว่ มีประสบการณ์ที่เจ็บช้ำรันทด ยากยิ่งจะไม่ชิงชังผู้คนชาวโลกด้วยอารมณ์อันฉุนเฉียว แต่มันที่ยังมีวัยเยาว์ ถึงกับพลุ่งพล่านเจ้าอารมณ์เช่นกัน ดังนั้น เรื่องราวที่กระทำ มักจะกระตุ้นผู้คนจนต้องตระหนกเตือกใหญ่

ลุ้ยน้อยถามอีก

"เมื่อครู่ ท่านใช่ได้ใส่กุนจื้อซั่วอยู่ในสราป้านนี้เล็กน้อยหรือไม่?"

"ใส่เล็กน้อย"

คำถามสุดท้าย จึงเป็นใจความสำคัญของเรื่องราว ตอนนี้ทุกคนเข้าใจได้แล้ว ไนนลุ้ยน้อยจึงพลันถามถึงเรื่องนั้นขึ้นมา

ครอบครัวของกงซุนกังเจี่ยต่างมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม หากมิใช่เนื่องเพราะถูกพิษของยาผงกุนจื้อซั่ว ต้องไม่มีการถูกปั่วมิ่นล้อใส่พันธนาการไว้จนครบถ้วนโดยไม่มีกำลังต่อต้านขัดขืนเลย

ยาพิษกุนจื้อซั่วนี้ย่อมเป็นยาที่ไร้สีกลิ่นรส มีอานุภาพร้ายกาจอย่างยิ่ง มิเช่นนั้นในครอบครัวกงซุนกังเจี่ย ซึ่งย่อมต้องมีผู้ที่คร่ำโลกอยู่ไม่น้อย ไหนเลยจะไม่มีสักผู้เดียวที่รู้สึกตัว

ใบหน้าบ้อกี่ซีดขาวแล้ว พลันยกมือกุมท้องร้องขึ้น

"ไม่ถูกต้อง"

สีหน้าลิ่วซาแกก็เปลี่ยนแปรไป ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"ไม่ถูกที่ใด?"

"สุราป้านนั้น..."

"หรือว่า..."

วาจามันมิทันจบคำ ลุ้ยน้อยก็สะบัดมือออกจากการเกาะกุมของมัน และยังฉวยโอกาสจี้เข้าใส่จุดสำคัญของมันถึงห้าหกแห่ง

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจกล่าว

"คนที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง กุนจื้อซั่วที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง"

ลุ้ยน้อยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เรานับถือท่านอย่างยิ่งจริง ๆ"

บ้อกี่นั่งอยู่ในที่นั้น สองตาเหลือกค้างคล้ายดั่งไม่อาจเคลื่อนไหวได้แล้ว

เลี้ยงเจ็กเน้ยกระโดดปราดเข้าไป ร้องสุดเสียง

"สุราป้านนั้นมีพิษจริง ๆ?"

"ไม่จริง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยงุนงงวูบแล้วถาม

"ในสุราไม่มีพิษ?"

"ไม่มี"

"ในเมื่อไม่มีพิษ ไฉนไม่ถูกต้อง?"

"เนื่องเพราะไม่มีพิษ จึงไม่ถูกต้อง"

หยุดถอนหายใจแล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"พวกมันยืนกรานว่าในสุรามีพิษ บ่งบอกจนเป็นจริงเป็นจังปานนั้น แต่ในสุรา กลับพาลไม่มีพิษสักน้อยนิด นี่ย่อมเป็นเรื่องไม่ถูกต้องอยู่"

ลุ้ยน้อยตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง แล้วกล่าว

"หากมิใช่เรากล่าวเป็นจริงเป็นจังปานนั้น ลิ่วซาแกที่เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ชั้นยอด ไหนเลยจะหลงกลเราได้?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถึงกับยังไม่เข้าใจ ถามบ้อกี๋อีก

"ในเมื่อสุราไม่มีพิษ ท่านไฉนจึงกลายเป็นสารรูปนั้น?"

"ข้าพเจ้ากลายเป็นสารรูปใด?"

"สารรูปคล้ายดั่งถูกพิษ"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"คล้ายดั่งถูกพิษ มิใช่เป็นถูกพิษจริง ๆ ความนี้ยังมีความผิดแปลกที่ใหญ่หลวง อย่างยิ่งอยู่"

ลุ้ยน้อยกล่าว

"หากมิใช่มันมาช่วยเสริมบทบาทต่อการแสดงครั้งนี้ของเรา เราน่ากลัวยังไม่ได้ผล ง่ายดายดั่งนี้ดอก"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถาม

"มันไฉนจึงทราบ ต้องเสริมบทบาทการแสดงของท่าน?"

"เนื่องเพราะเราทราบ มันต้องไม่ยินยอมให้ลิ่วซาแกพามันกลับไป"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถามบ้อกี๋อีก

"ท่านไฉนทราบ ว่ามันหลอกลวงผู้คน?"

"หากลิ่วซาแกถูกพิษจริง มันไม่จำเป็นต้องบอกมาเลย"

"มันอย่างน้อยควรรอจนลิ่วซาแกล้มลงไปแล้ว ค่อยบอกหรือไร?"

"นับว่าท่านกลับกลายเป็นชาญฉลาดขึ้นบ้างแล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเม้มปากแนบแน่น นางเมื่อครู่พบเห็น ลวดลายที่นางเล่นมาเหล่านั้น นับว่าคล้ายเป็นทารกล้อเล่นกัน

แต่ตอนนี้นางจึงทราบว่าผิดแล้ว

นั่นมิใช่คล้ายดั่งทารกล้อเล่น นั่นเป็นการเล่นของทารกชัด ๆ

ความนี้ก็มีการผิดแปลกที่ใหญ่หลวงยิ่ง!

ปั่วมิ่นล้อใส่เทสุราอีกแล้ว เทให้คนละจอกโดยทั่วหน้า

เลี้ยงเจ็กเน้ยอดมิได้ต้องถามนางบ้าง

"หลังบ้านกงซุนกังเจี่ยมีบ่อที่น้ำหวานจริง ๆ?"

ปั่วมิ่นล้อใส่รับคำ เลี้ยงเจ็กเน้ยถามอีก

"ท่านใส่พิษลงไปในบ่อน้ำนั้นจริง ๆ?"

ปั่วมิ่นล้อใส่รับคำ เลี้ยงเจ็กเน้ยถามอีก

"แต่ท่านมิได้ใส่พิษในสุรา?"

ปั่วมิ่นล้อใส่จับตามองนาง ดวงตาหลังผ้าดำเป็นประกายวาว พลันหัวร่อกล่าว "ท่านเป็นทารกประเสริฐ เราก็พอใจท่าน ดังนั้น เราจะบอกกับท่าน มีสองเรื่องราวที่ท่านต้องจดจำไว้"

"เรากำลังฟัง"

"หากท่านคิดจะหลอกลวงคน ท่านก็ต้องจำไว้ ตอนท่านหลอกลวง มิอาจเป็นวาจามดเท็จโดยสิ้นเชิง ท่านต้องกล่าววาจาสัตย์จริงไปสิบคำก่อน ให้ผู้คนต่างเชื่อถือว่าที่ท่านกล่าวเป็นวาจาจริง แล้วจึงกล่าววาจามดเท็จคำหนึ่ง ผู้อื่นจึงยอมเชื่อถือท่าน"

"มีเหตุผล"

"หากท่านไม่คิดจะถูกผู้อื่นหลอกลวง นั่นก็ต้องจำไว้ ในบ่อมีพิษหรือไม่? กับในสุรามีพิษหรือไม่? ล้วนเป็นเรื่องสองประการ"

นับเป็นเรื่องสองประการจริง ๆ

เหตุผลนี้รวบรัดชัดเจนอยู่ชัด ๆ แต่กลับพานมีคนเข้าใจน้อยอย่างยิ่ง

"หากแต่ละคนต่างเข้าใจเหตุผลนี้ ยังมีผู้ใดยอมหลงกล?"

ปั่วมิ่นล้อใส่แย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะมีคนเข้าใจเหตุผลนี้น้อย ดังนั้น ในโลกจึงมีคนถูกหลอกลวง

อยู่ทุกวันเวลา"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงก็ถอนใจ กล่าวขึ้นบ้าง

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

ลุ้ยน้อยยกจอก บ้อกี๋ก็ยกจอก

ลุ้ยน้อยจับตามองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านคล้ายมิใช่หลงกลง่ายนัก?"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"หากแม้นหลงกลผู้อื่นอยู่บ่อยครั้ง ก็ไม่น่าสนุกแล้ว"

"ท่านคล้ายดั่งได้กลับกลายเป็นคนมิใคร่ชมชอบว่ากล่าวสนทนา"

"ไม่สมควรกล่าว ยังคงไม่กล่าวประเสริฐว่า เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะวาจามากเกินไป ก็ไม่น่าสนุกแล้ว?"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

"ท่านเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง พวกเรามิใช่ศัตรูกัน หากท่านติดตามเราไป เราต้องแต่งตั้งให้ท่านเป็นรองก้าจู๊"

บ้อกี๋ไม่ตอบกลับย้อนถาม

"ท่านจะไป?"

ลุ้ยน้อยก็ไม่ตอบ แต่ย้อนถามเช่นกัน

"คนตาบอดที่ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น ไฉนจึงทราบพวกเราอยู่ที่นี้? ไฉนจึงหาเราพบ?"

"เนื่องเพราะมีคนบอกกับมัน"

"ดังนั้น นอกจากมันแล้ว ต้องมีผู้อื่นทราบว่าเราอยู่ที่นี้?"

"ต้องมีแน่"

"แต่เรากลับไม่คิดจะให้ผู้อื่นใดมาหาเราอีก"

"ท่านไม่คิด"

"เราใช่สมควรรีบเร่งไปหรือไม่?"

"ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

"ท่านยอมตามเราไปหรือไม่?"

"หากท่านเป็นข้าพเจ้า ท่านจะตามข้าพเจ้าไปหรือไม่?"

"ไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่เราต้องการเป็น คือก้าจู๊ ไปเป็นรองก้าจู๊ก็ไม่สนุกแล้ว"

"เรื่องที่ไม่สนุก มีแต่คนเยี่ยงไรยอมกระทำ?"

"มีแต่คนโง่บัดซบจึงยอมกระทำ"

"ข้าพเจ้าใช่โง่บัดซบหรือไม่?"

"ท่านไม่ใช่"

ลุ้ยน้อยตอบ แล้วกล่าวช้า ๆ สืบไป

"หากเราหาผู้อื่นมาเป็นรองก้าจู๊ แม้มันไม่ยินยอม มันย่อมก็ไม่อาจนับเป็นคนโง่บัดซบ อย่างมากสามารถนับเป็นคนตายเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันตอนนั้นแม้ยังมิใช่คนตาย ก็ใกล้จะกลายเป็นคนตายในเวลารวดเร็วแล้ว"

"โชคดีที่ข้าพเจ้ามิใช่ผู้อื่น"

ลุ้ยน้อยประสานสายตากับบ้อกี๋อีกเป็นครั้งวัน จึงถอนใจกล่าว

"โชคดีที่ท่านไม่ใช่"

มีคนบางประเภท บอกมาเป็นมา บอกไปเป็นไป

หากมันจะมา มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมันมาเมื่อใด แต่มันได้มาถึงแล้ว ผู้ใดก็ไม่สามารถสกัดขวางมัน

หากมันจะไป ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเหนี่ยวรั้งให้มันอยู่ต่อไปได้

ลุ้ยน้อยคือคนประเภทนั้น

ดังนั้น มันจึงไปแล้ว พาลิ่วซาแกที่แม้นับว่าไม่ถูกจี้จุดไว้ ก็ต้องถูกกระตุ้นโทสะจนเดือดดาลปางตายไปด้วย

มันเคยถามบ้อกี๋

"ท่านต้องการให้เราทิ้งมันไว้แก่ท่านหรือไม่?"

บ้อกี๋มิใช่โง่บัดซบ จึงไม่ต้องการ

คนผู้นี้คล้ายเป็นเผือกเผาที่ร้อนระอุ และยังเป็นเผือกร้อนที่สุดในแผ่นดินอีกด้วย

บ้อกี๋กล่าว

"หากท่านจะต้องทิ้งมันไว้ให้ได้ ข้าพเจ้าไม่แน่จะฆ่ามันเสีย"

"ท่านไม่คิดจะฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจฆ่ามัน"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ มันก็ต้องไม่ฆ่าข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"เนื่องเพราะท่านทราบ มันต้องไม่ฆ่าท่าน ดังนั้น วันนั้นท่านจึงเรียกตัวมันไปคิดบัญชี?"

วันนั้น ก็คือวันแรมสิบสองค่ำเดือนสามของปีก่อน บัญชีรายนั้น ก็คือบัญชีที่บ้อกี๋เตรียมจะคืนให้แก่ลิ่วซาแก

ลุ้ยน้อยทราบเรื่องนี้ มันกล่าวต่อไป

"ความจริงวันนั้นเป็นวันมหามงคล และก็เป็นวันวิวาห์มหามงคลของท่าน ท่านถึงกับเรียกตัวมันไป เนื่องเพราะท่านทราบกระจ่าง คนเช่นดั่งมัน ต้องไม่ฆ่าท่าน มาชดใช้หนี้สินในวันเช่นนั้นเด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งทราบอยู่เล็กน้อย"

"ดูท่าท่านคล้ายมิใช่โง่เขลาเลยสักน้อยนิด"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงพลันถอนหายใจ แล้วกล่าว

"หากมันมีความโง่เขลาสักน้อยนิด มันต้องไม่มีชีวิตถึงบัดนี้แน่"

ในที่สุด ลุ้ยน้อยจากที่นั้นไปแล้ว ไม่มีผู้ใดถามถึงเมี่ยวซิ่วนั่งตู้ ในระหว่างพวกมัน คล้ายมิได้แยแสสนใจกันเลยก็ปาน

ลุ้ยน้อยมีวิธีสยบพวกมันไว้ในอำนาจจริง ๆ? หรือพวกมันมีความมุ่งหวังใดในตัวลุ้ยน้อย?

มิว่าอย่างไร ลุ้ยน้อยต้องสามารถดูแลตัวเองได้แน่นอน

ดังนั้น บ้อกี๋จึงมิได้เตือนสติมัน เพียงมุ่งหวัง มันอย่าชะล่าใจเกินไป หากแม้นทุกผู้คนต่างชะล่าใจในทุกเรื่องราว ผลที่จะเกิดก็ต้องเลวร้ายมากแล้ว

เลี้ยงเจ็กเน้ยคล้ายดั่งกลัวบ้อกี๋จะสอบถามนางอย่างยิ่ง ไม่รอให้บ้อกี๋เอ่ยปากก็ชิงกล่าวขึ้นก่อน

"ข้าพเจ้าทราบ พวกท่านซือเฮียม่วยจะต้องมีวาจาว่ากล่าวกันมากหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนพวกท่านอีก ตอนนี้แม้นับว่าฟ้าถล่มลงมา ข้าพเจ้าก็ต้องไป

แกนหลับสักตื่นค่อยว่ากล่าว"

ดังนั้น ตอนนี้ในห้องจึงเหลือเพียง 'ซือเฮียม่วย' สองคน

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงฝืนหัวร่อกล่าว

"ท่านต้องนึกไม่ถึง พลันมีซือม่วยนางหนึ่งมาหาท่าน ท่านคล้ายดั่งไม่เคยมีซือม่วยเลย?"

"ข้าพเจ้าไม่มี"

"ท่านย่อมยิ่งคิดไม่ถึง ซือม่วยนั้นจะเป็นข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ"

จ้องมองดูนางแล้ว บ้อกี่หัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านนับว่ายังคล้ายสตรี ยิ่งกว่าสตรีจริง ๆ เสียอีก"

หรือโกวเนี้ยอาภรณ์แดงมิใช่สตรี?

นางก้มศีรษะตอบ

"ที่ข้าพเจ้าทำดั่งนี้ นับว่าจำเป็นดอก"

"ท่านใช่มีความยุ่งยากเกิดขึ้นแล้ว?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงถอนใจเฮือกใหญ่ก่อน จึงตอบ

"ความยุ่งยากของข้าพเจ้า นับว่ายิ่งใหญ่จนแทบตายได้จริง ๆ"

"ความยุ่งยากเยี่ยงไร?"

"มีศัตรูที่ร้ายกาจอย่างยิ่งหลายคน ติดตามมาหาจนพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกคุกคามจนไม่มีทางหลบหนีซ่อนตัว จึงได้จำเป็นต้องมาหาท่าน"

"พวกมันเป็นผู้ใดกันบ้าง?"

"ข้าพเจ้าไม่มีความคิดต้องการให้ท่านช่วยข้าพเจ้าไปรับมือพวกมัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันล้วนเป็นคนที่มิใช่รับมือง่ายดาย ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมให้ท่านไปเสี่ยงอันตรายเพราะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องมีเรื่องอื่นที่ต้องกระทำ"

บ้อกี่มิได้ปฏิเสธ โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าเพียงแต่หวัง ท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าหลบอยู่ในที่นี้อีกชั่วคราว ข้าพเจ้าเชื่อ พวกมันต้องไม่มาหาในที่นี้แน่"

นางถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ต้องการให้ท่านเกิดความยุ่งยาก หากแม้นท่านรู้สึกลำบากใจ ข้าพเจ้าพร้อมจะไปได้ทุกเวลา"

"พวกเราใช่สหายกันหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าหวังว่าใช่"

"หากคนเราเมื่อมีเรื่องยุ่งยาก ไม่หาสหายจะหาผู้ใด?"

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงจ้องมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง ดวงตามีประกายตื้นตันน้ำใจจนเห็นชัด

แต่พอบ้อกี๋หันกาย ประกายตานางพลันแปรเปลี่ยน เป็นอำมหิตจนโหดเหี้ยมยิ่ง

ที่นางมาที่นี้ ย่อมมิใช่ต้องการหลบหนีศัตรูจริง นางมาเพื่อฆ่าคน

คนที่นางต้องการฆ่า คือเตี้ยบ้อกี๋นี่เอง!

ตอนนี้นางยังมิได้ลงมือ เนื่องเพราะนางไม่มีความมั่นใจ จะสังหารเตี้ยบ้อกี๋ได้ในครั้งเดียว

นางกำลังรอโอกาส

เนื่องเพราะนางคือสหายที่บ้อกี๋เพิ่งคบใหม่ นามลี้เง็กทั้ง ซึ่งก็คือทั้งเง็กนั่นเอง

บ้อกี๋ต้องคาดฝันไม่ถึง สหายผู้นี้คือทั้งเง็ก

บ้อกี๋หันกายมองดูต้นง่อทั้งที่นอกหน้าต่าง ครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน จึงกล่าว

"ท่านจะอยู่ที่นี้ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะวันพรุ่งข้าพเจ้าต้องเดินทางแต่เช้า ทิ้งท่านอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ข้าพเจ้าไม่วางใจ"

"อย่างนั้นข้าพเจ้า..."

"ท่านพอจะร่วมทางไปกับข้าพเจ้า ถือว่าเป็นคนในครอบครัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสั่งคนไปเตรียมรถม้าใหญ่ให้แก่ท่าน ข้าพเจ้าเชื่อ มิว่าผู้ใดต้องไม่เข้าค้นหาคนในรถม้าของข้าพเจ้า"

"ท่านเตรียมจะไปที่ใด?"

"ไปเสฉวน...พวกเหล่านั้นหาท่านในฮ้อน้ำ ฮ้อปัก แต่ท่านกลับไปที่เสฉวนไยมิใช่วิเศษอย่างยิ่ง?"

"นับว่าวิเศษจริง ๆ"

ทั้งเง็กหัวร่อด้วยความปีติ มันก็รู้สึกวิเศษจริง ๆ

ในรายทาง โอกาสของมันย่อมต้องมีมากกว่าที่บ้าน เมื่อถึงเสฉวน ยิ่งคล้ายเป็นแพะเข้าในปากเสือแล้ว

กระทั่งตัวมันก็ยังนึกไม่ถึง จะมีโชคดีปานนี้ได้ ประสบความสำเร็จโดยไม่ต้อง

ทุ่มเทเรี่ยวแรงความคิดเลย

มันอดมิได้ต้องถามอีก

"พวกเราจะเดินทางในเมื่อใด?"

"เช้าวันพรุ่ง"

"เลี้ยงกงจื้อท่านนั้นจะไปด้วยหรือไม่?"

"นางไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะนางกลัวข้าพเจ้าฟาดศีรษะนางแตก"

บ้อกี๋ก็มีสีหน้าปีติยินดีอย่างยิ่ง

มันความจริงก็ชมชอบช่วยเหลือมิตรสหายอยู่แล้ว อย่าว่าแต่จากที่นี้ไปเสฉวนเป็นระยะทางยาวไกลพัน ๆ ลี้ มีสหายเช่นนี้ร่วมทางด้วย ยิ่งเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องปีติยินดีกว่าเดิม

บ้อกี๋ส่งสหายผู้นั้นจนถึงห้องพัก จึงได้อำลาไป

ทั้งเง็กจับตามองบ้อกี๋ออกไปจากห้องแล้ว แทบอดมิได้ต้องหัวร่อให้สุดเสียง... ครั้งนี้บ้อกี๋ต้องตายแน่นอนแล้วจริง ๆ

วิกาลยิ่งดึก เสียงคนยิ่งสงบ

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ขอเพียงบ้อกี๋กลับมา เป็นต้องก่อกวนแต่ละคนให้ตื่นขึ้นร่วมสนทนาปราศรัยกับมัน ร่วมดื่มสุรากับมัน

มันเป็นคนชมชอบความครึกครื้นเสมอมา แต่บัดนี้มันเปลี่ยนแปรไปแล้ว กระทั่งตัวเองก็ยังรู้สึกว่าเปลี่ยนแปรไป

มันแม้มิใช่เป็นคนหน้านิ่วคิ้วขมวด โศกเศร้าเสียใจ เป็นบุตรกตัญญูที่ผู้คนเห็นต่างต้องพลอยโศกเศร้าเสียใจ แต่ทว่า มันก็มิใช่เตี้ยบ้อกี๋ที่กระปรี้กระเปร่าคึกคักกระโดดโลดเต้นด้วยความคะนองของกาลก่อนอีกแล้ว

ตอนนี้มันได้ฝึกจนรู้จักเก็บความรู้สึกไว้ในใจ ครุ่นคิดกระไร มีแต่ตัวเองทราบเท่านั้น

เนื่องเพราะมันทั้งไม่ต้องการหลงกลอีก และไม่คิดจะตายโดยง่ายดาย

สวนหลังเวิ้งว้างวังเวง

ในสวนหลังที่มืดเลือนราง ถึงกับยังมีหน้าต่างอีกบานหนึ่ง คล้ายมีแสงโคมไฟ

สว่างอยู่รำไร

แสงรำไรของโคมไฟ บางครั้งกระจ่าง บางครั้งสลัว

นั่นเป็นห้องหนังสือของเตี้ยกังยี่เอี๊ย หลังจากเตี้ยกังยี่เอี๊ยเสียชีวิตแล้ว ที่นั้นปล่อยว่างอยู่เสมอมา น้อยคนนักจะเข้าไป ในวิกาลค่อนคืน ยิ่งต้องไม่มีคนแน่

หากไม่มีคน ไฉนมีแสงไฟวับ ๆ แวม ๆ?

บ้อกี๋กลับคล้ายไม่รู้สึกประหลาดใจเลย เรื่องที่สามารถก่อกวนให้บ้อกี๋แตกตื่นสงสัยนั้น คล้ายดั่งมีไม่มากแล้ว

ในห้องหนังสือมีคนจริง ๆ คนผู้นั้นถึงกับเป็นเลี้ยงเจ็กเน้ย!

นางคล้ายกำลังหาของใด แคร่หนังสือและลิ้นชักของแต่ละโต๊ะ ต่างถูกนางรื้อออกจนยุ่งวุ่นวาย

บ้อกี๋เดินเบา ๆ เข้ามา หยุดมองที่ด้านหลังนางอยู่ครู่หนึ่ง จึงส่งเสียง

"ท่านทำกระไร? หาพบแล้วหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหันขวับมาด้วยความตระหนก พอเห็นต้องตะลึงลานทันที บ้อกี๋ถามอีก

"หากท่านยังหาไม่พบ ข้าพเจ้าพอจะช่วยท่านหา ที่นี้ ข้าพเจ้าคุ้นเคยกว่าท่าน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยทรงกายขึ้นช้า ๆ ปัดแขนเสื้อแล้วถึงกับแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเดาดูว่าข้าพเจ้าหากระไร?"

"ข้าพเจ้าเดาไม่ออก"

"ข้าพเจ้าย่อมค้นหาอัญมณีหรือเงินทอง ท่านยังดูไม่ออก ข้าพเจ้าเป็นโจรโดดเดี่ยวผู้หนึ่ง?"

"หากท่านเป็นโจรโดดเดี่ยว ท่านจะต้องอดตายแน่นอน"

"อ้อ?"

"แม้นท่านโชคดีไม่อดตาย ก็ต้องถูกคนจับได้ เปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่าขึ้นแขวนไว้ ถูกฟาดตายทั้งเป็น"

แค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะตาของท่านไม่กระจ่างแจ่มใส ทั้งยังมีมือเท้าเก้งก้างหนักหน่วง ท่านขโมยของในที่นี้ แต่คนที่ห่างไกลกว่าหนึ่งลี้ยังพอจะได้ยิน"

"ท่านตอนนี้ใช่คิดจะจับข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าขึ้นแขวน"

คำ 'เปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่า' นางมิเพียงกล่าวไม่ออกเท่านั้น กระทั่งยังมิกล้าคิดถึงด้วย บ้อกี่จึงตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่านสักหลายคำเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าถามคำหนึ่ง ท่านต้องตอบมาคำหนึ่ง หากท่านไม่ตอบ ข้าพเจ้าก็จะ..."

"ท่านจะทำกระไร?"

"ท่านกลัวข้าพเจ้าทำกระไรที่สุด ข้าพเจ้าก็จะทำเยี่ยงนั้น"

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยแดงฉานทันที หัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิมมากหลาย บ้อกี่กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบท่านมิใช่แซ่เลี้ยง และมิใช่มีนามเจ็กเน้ย"

พลันปั้นหน้าเครียดกว่าเดิม แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ท่านควรรีบเร่งบอกมาจึงประเสริฐ ท่านแซ่ใดกันแน่? มีนามใดกันแน่? มาที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด? ไฉนจึงคล้ายวิญญาณมิยอมผุดเกิด พัวพันต่อข้าพเจ้าไม่เลิกรา?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยก้มศีรษะต่ำ ลอบกลอกตาไป ๆ มา ๆ พลันถอนใจยาวตอบ

"หรือท่านสังเกตไม่ออกแม้สักน้อยนิด?"

"ข้าพเจ้าสังเกตไม่ออก"

"หากแม้นอิสตรีนางหนึ่งที่ไม่พอใจท่าน ยังจะมาหาท่านได้หรือไม่?"

"ไม่ได้"

เลี้ยงเจ็กเน้ยก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ทำทีท่าเป็นเอียงอายอย่างยิ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"อย่างนั้น ท่านตอนนี้ย่อมควรเข้าใจ ข้าพเจ้าไฉนจึงต้องมาหาท่าน?"

"ข้าพเจ้ายังคงไม่เข้าใจ"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบจะกระโดดขึ้นแล้ว ส่งเสียงดัง ๆ

"หรือท่านเป็นสุกร?"

"นับว่าข้าพเจ้าเป็นสุกรจริง ๆ เถิด แต่ก็เป็นสุกรที่ตายแล้ว"

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันหัวร่อ แต่ขณะที่นางเริ่มหัวร่อ ร่างก็กระโดดควับจากพื้น สะบัดมือซัดอาวุธลับของนางออกไป

ชนชาวนักเลงที่ออกคลุกคลี ปกติมักจะมีอาวุธลับอยู่แทบทุกคน แต่เสียดายอาวุธลับของนาง ทั้งไม่กราดเกรี้ยวดุดัน ฝีมือซัดก็ไม่ปราดเปรียวแม่นยำ เปรียบกับอาวุธลับตระกูลทั้งแล้ว นับว่าด้อยกว่าห่างไกลยิ่งนัก

แต่หากแม้นนางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม มีเสน่ห์รัดรึงใจให้ผู้อื่นคาดคิดไม่ถึง

ว่านางจะพลันลงมือ ไม้นี้ก็นับว่าร้ายกาจอย่างยิ่งอยู่

แต่เสียดายที่รอยยิ้มของนางกลับพานไม่ธรรมดานัก

นางเองก็ทราบ ใช้วิธีนี้มารับมือเตี้ยบ้อกี่ ความหวังประสบความสำเร็จไม่มีเท่าใดเลย

แต่เสียดาย นางพานไม่มีวิธีอื่น

นึกไม่ถึง วิธีนี้ถึงกับมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง เตี้ยบ้อกี่ถึงกับมิได้ไล่ตามออกไป

ลมเย็นกรรโชกใส่หน้า วิกาลมืดมิดเย็นยะเยียบ หลังคาที่สูงใหญ่ของตึกถูกนางทิ้งไว้ทางด้านหลังจนห่างไกลยิ่ง

นางพลันมีความรู้สึกที่ประหลาดพิกลเกิดขึ้น คล้ายดั่งหวังให้บ้อกี่ยินยอมไล่ตามนางมาจนทัน

เนื่องเพราะนางทราบ เพียงออกจากสถานที่นี้ไป วันหน้าก็จะไม่มีทางได้ย้อนกลับมาอีกแล้ว และจะไม่มีโอกาสได้เห็นบุรุษหนุ่มที่มีแผลเป็นบนแก้มผู้นี้อีก

อาจบางทีนางไม่ควรมาที่นี้เลย พวกนางความจริงไม่ควรได้พบกันเลย แต่นางได้มาแล้ว ในหัวใจนางได้ทิ้งรอยร่างที่ไม่มีวันลืมเลือนตลอดกาลอยู่แล้ว

นางอดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

...หากมันไล่ตามมาจับเรากลับไปจริง เราจะบอกความลับของเราแก่มันหรือไม่?

...หากมันทราบความลับของเรา จะทำอย่างไรต่อเรา?

นางมิได้คิดต่อไป กระทั่งคิดก็ยังไม่กล้าคิด

บัดนี้ นางจะไปในสถานที่แปลกถิ่นแห่งหนึ่ง เมื่อถึงที่นั้นแล้ว พวกนางก็จะไม่มีโอกาสได้พบเห็นกันอีกเลย

...ไม่พบเห็นก็ดีอยู่ พบแล้วรังแต่จะหงุดหงิดกลัดกลุ้ม!

นางถอนใจเบา ๆ ปลุกใจให้คึกคักแจ่มใส ทะยานกายฝ่าลมเย็นของวิกาลดึกสงัด โฉบออกจากหมู่ตึกฮั้วฮวงซัวจึง

นางตกลงใจไม่เหลียวกลับไปมองอีกสักแวบหนึ่ง ตกลงใจจะทอดทิ้งความหงุดหงิดกลัดกลุ้มเหล่านี้ไปโดยสิ้นเชิง

แต่นางกลับพานรู้สึก บังเกิดความโศกเศร้าและว้าเหว่อย่างบอกไม่ถูกขึ้น

เนื่องเพราะนางไม่อาจบอกเล่าความลับนี้ให้ผู้อื่นได้ตลอดกาลนาน

อาวุธลับถูกฟาดร่วงหล่นกับพื้น เป็นกระสวยที่สร้างขึ้นด้วยฝีมืองามประณีตยิ่งในความมืด เป็นประกายสีเงินระยิบระยับ อาวุธลับนี้มิเพียงปราดเปรียวเท่านั้น ยังน่าดูอย่างยิ่ง มีบางครั้ง กระทั่งยังพอจะปักบนมวยผมต่างปิ่นได้

บ้อกี๋มิได้ไปไล่ตามนาง เนื่องเพราะไม่มีความคิดจะตามนางอยู่เลย

แม้นับว่าไล่ตามทันก็จะทำอย่างไร? หรือจะจับนางเปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่าแขวนไว้ ลงทัณฑ์ทรมานรีดคำสารภาพจากนางได้จริง ๆ?

มิว่านางจะมีความเป็นมาอย่างไร? มิว่านางจะมีความลับเยี่ยงไร? นางต่างไม่มีอกุศลจิตต่อบ้อกี๋โดยเด็ดขาด

ประการนี้ บ้อกี๋ย่อมดูออก

มันมิเพียงไม่คิดไปไล่เท่านั้น กระทั่งความลับของนางก็ไม่คิดจะทราบด้วย

...ดรุณีคล้ายดั่งนาง อย่างไรย่อมไม่มีความลับที่สำคัญยิ่งยวดไปได้

ภายหลังบ้อกี๋จึงทราบว่ามันผิดไป ผิดอย่างน่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

ห้องหนังสือยุ่งเหยิงวุ่นวายอย่างยิ่ง ไม่ผิดกับเล้าไก่ที่เคยถูกจิ้งจอกเข้าไปอาละวาดเลย

บ้อกี๋มิได้จุดไฟ เนื่องเพราะไม่ต้องการหาเชื้อไฟในสถานที่ยุ่งวุ่นวายเยี่ยงนี้ เพียงหวังมีโอกาสได้นั่งโดยสงบเยือกเย็นสักครู่ ครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้โดยเยือกเย็น เนื่องเพราะหลังจากนี้น่ากลัวจะไม่มีโอกาสเช่นนี้อีกแล้ว

บ้อกี๋นึกถึงบิดา นึกถึงวันมหามงคลที่น่ากลัวและน่ารันทดนั้น คิดถึงหงส์เนี้ย คิดถึงซีคงเฮียวฮวง และก็คิดถึงทั้งเง็กกับเซี่ยงกัวยิ่ม

บ้อกี๋มักรู้สึก ในเรื่องราวเหล่านี้ ยังมีเงื่อนตายอีกปมหนึ่งที่มิได้คลายออก

หากแม้นคลายไม่ออกวันใด ปมนี้จะเร็วจะช้าก็คล้ายห่วงที่คล้องไปในลำคอมัน รัดมันตายทั้งเป็นได้แน่

โชคร้ายคือ แม้ทราบว่ามีปมเช่นนี้อยู่ แต่กลับหาไม่พบว่าปมนี้อยู่ที่ใด?

อดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ แต่ขณะนั้น ที่ลานตึกก็มีเสียงคนถอนหายใจเบา ๆ ขึ้นบ้าง

เสียงถอนหายใจแม้เบาอย่างยิ่ง แต่ในวิกาลดึกสงัดที่ทุกสรรพเสียงเงียบสงบ พลันมาได้ยินโดยไม่คาดหมาย ยังต้องรู้สึกตระหนกอย่างยิ่งอยู่

แต่บ้อกี๋กลับมิได้เคลื่อนไหวสักน้อยนิด

บ้อกี๋คล้ายดั่งรู้แต่แรก ค่ำนี้ยังมีคนมาหามันอีก

มีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้นในความมืดจริง ๆ เมื่อมาถึงปากประตูพลันส่งเสียง

"ท่านใช่รอคนอยู่หรือไม่?"

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้ารอคน?"

"เนื่องเพราะตอนรอคน ไม่จำเป็นต้องจุดไฟ คนที่มาเป็นผู้ใด ท่านมิต้องดูก็ทราบได้"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ท่านย่อมคิดไม่ถึง ในเวลาตอนนี้ยังมีคนมาที่นี้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึง ผู้มาจะเป็นข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงจริง ๆ"

คนผู้มาถึงกับเป็นเลี้ยงเจ็กเน้ย นางถึงกับย้อนกลับมาอีก

เลี้ยงเจ็กเน้ยกล่าว

"ท่านจะต้องครุ่นคิด ข้าพเจ้านับเป็นวิญญาณที่ไม่ยอมไปผุดเกิดจริง ๆ หาทางหนีไปได้ด้วยความลำบากแล้ว ยังกลับมาทำกระไรอีก?"

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน ท่านกลับมาทำกระไร?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถอนใจตอบ

"ครั้งนี้กลับมิใช่เป็นข้าพเจ้ายินดีกลับมาเอง"

"หรือมีคนคุกคามท่านกลับมา?"

"หากมิใช่เป็นคน ก็ต้องเป็นข้าพเจ้าพบภูตผี"

"ท่านคล้ายดั่งมักพบภูตผีอยู่บ่อยครั้ง?"

"โอ...นั่นเนื่องเพราะสถานที่นี้ของท่านมีภูตผีมากเกินไป ผีบุรุษ ผีสตรี ผีเฒ่า ผีเยาว์วัย ผีกระไรต่างมีอยู่ครบครัน"

"ครั้งนี้ท่านพบภูตผีใดอีก?"

"เป็นภูตผีเฒ่า"

นางฝืนยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"ภูตผีเฒ่าตัวนี้ คล้ายดั่งยังมีความสามารถสูงกว่าภูตน้อยมากหลายนัก มิว่าข้าพเจ้าหลบไปทิศทางใด มันพลันสกัดหน้าข้าพเจ้าไว้ได้เสมอ ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาจะหลบหลีกแม้สักน้อยนิดเลยจริง ๆ"

มาตรว่าขวัญของนางอ่อนอย่างยิ่ง ลงมือเบาเกินไปบ้าง แต่วิชาตัวเบาของนางกลับไม่เลวอย่างยิ่ง

ที่นางพบในครั้งนี้ มิว่าเป็นมนุษย์หรือภูตผี วิชาตัวเบาต้องสูงกว่านางมากหลายแน่นอน

ผู้มีวิชาตัวเบาสูงกว่านางมีไม่มากเลย

บ้อกี๋ถามไป

"มันจะต้องคุกคามให้ท่านกลับมาหาข้าพเจ้า?"

"มันเข้าใจว่าข้าพเจ้าหลอกลวงท่าน ต้องการให้ข้าพเจ้ากลับมาบอกท่านตามความสัตย์จริง"

"ท่านยอมบอกหรือไม่?"

"ที่ข้าพเจ้าบอกไป ความจริงก็เป็นวาจาสัตย์จริงอยู่แล้ว"

"ท่านเป็นมหาโจรโดดเดี่ยว ที่มาก็เพื่อต้องการขโมยเงินทองสักจำนวนหนึ่ง?"

"หรือท่านไม่เชื่อ?"

บ้อกี๋ถอนใจตอบ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชื่อจริง ๆ?"

"เฮอะ ท่านไฉนไม่อาจเชื่อ? หรือมีแต่บุรุษจึงเป็นโจรโดดเดี่ยวได้ สตรีก็เป็นคนเช่นกัน ไฉนไม่อาจเป็นโจร?"

นางยิ่งกล่าวยิ่งรู้สึกมีเหตุผลที่หนักแน่นสมจริง กระทั่งตัวเองยังอดนับถือตัวเองเล็กน้อยมิได้ คล้ายดั่งรู้สึก นางนับว่าได้ระบายความอัดอั้นแทนอิสตรีได้เฮือกหนึ่งแล้ว เนื่องเพราะนางได้ช่วงชิงสิทธิ์ของการเป็นโจรให้แก่อิสตรีได้

บ้อกี๋ถึงกับไม่คัดค้าน ผงกศีรษะกล่าว

"สตรีย่อมเป็นโจรได้ นอกจากโจรราคะแล้ว เป็นโจรกระไรได้ทั้งสิ้น"

หยุดถอนใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึก ท่านดูแล้วกลับไม่คล้ายเป็นโจรเท่านั้นดอก"

"โจรต้องดูเยี่ยงไรจึงสมควรเป็นโจร? ใช่ว่าควรแขวนป้ายไว้ที่คอสักอันหนึ่ง?"

"ท่านเป็นโจรโดดเดี่ยวจริง ๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง หากท่านยังไม่เชื่อ ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญา"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

เลี้ยงเจ็กเน้ยระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ท่านเชื่อก็ประเสริฐ"

"ไม่ประเสริฐ"

"มีกระไรไม่ประเสริฐ?"

"ท่านทราบหรือไม่? เมื่อพวกเราจับโจรได้สักคนหนึ่ง จะใช้วิธีใดจัดการมัน?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยสั่นศีรษะ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"มีบางครั้ง พวกเราจับมันเปลื้องเสื้อผ้าเปลือยเปล่าแขวนไว้ มีบางครั้ง พวกเราควักลูกนัยน์ตาของมัน ตัดหูของมัน ฟาดเท้าของมันให้หักไป"

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยเปลี่ยนแปรทันที พยายามฝืนยิ้มกล่าว

"กับสตรี พวกท่านย่อมไม่ทำดั่งนี้แน่"

"สตรีก็เป็นคนเช่นกัน ในเมื่อนางเป็นโจรได้ พวกเราไฉนไม่อาจทำดั่งนี้ต่อนาง?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยกล่าวไม่ออกอีกแล้ว

บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"แต่ข้าพเจ้าย่อมไม่ทำดั่งนี้ พวกเราย่อมนับเป็นสหายกันอยู่"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าดูออกแต่แรก ท่านต้องไม่ใช่เป็นคนอำมหิตโหดเหี้ยม"

บ้อกี๋ก็หัวร่อแล้วพลันถาม

"ท่านเคยได้ยินนามซีคงเฮียวฮวงมาบ้างหรือไม่?"

"คนที่มิเคยได้ยินนามนี้ ต้องเป็นคนหูหนวก"

ซีคงเฮียวฮวงนับเป็นคนมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในวงพวกนักเลงจริง ๆ

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ท่านทราบว่ามันเป็นคนอย่างไรหรือไม่?"

"ฟังว่า เมื่อตอนมันยังเยาว์วัย เป็นบุรุษรูปงามคนหนึ่ง แต่ไม่มีผู้ใดทราบมันเพราะเหตุใดจึงมิยอมวิวาห์มีภรรยา และยังไม่เคยติดต่อคบหากับสตรีอีกด้วย"

ที่สตรีกังวลสนใจที่สุด ย่อมเป็นเรื่องเหล่านี้

กับบุรุษแล้ว เรื่องเหล่านี้กลับมิใช่ส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องราว

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านยังทราบกระไรอีก?"

"ฟังว่า วิชาฝ่ามือเมี้ยงเจี้ยและกระบี่จับยี่ฮุ่ยเกี่ยมของมัน ต่างพอจะนับเป็นอันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้ กระทั่งเจ้าสำนักบู๊ตึงยังเคยบอก วิชากระบี่ของมันต้องสามารถอยู่ในสิบอันดับแรกของยอดกระบี่แห่งบู๊ลิ้มยุคนี้ กระทั่งยังสูงกว่าเล้งซิงแซที่เป็นผู้อาวุโสสูงสุดของสำนักบู๊ตึงอีกด้วย"

"ยังมีเล่า?"

"ฟังว่า มันก็เป็นหนึ่งในสิบคน ที่มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินยุคนี้"

นางครุ่นคิดแล้วอธิบายต่อ

"เนื่องเพราะตัวมันความจริงก็เป็นหนึ่งในสี่ผู้ยิ่งใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊ง หลังจากซุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อประมุขใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊งนั่งกรรมฐานฝึกกระบี่แล้ว เรื่องราวของไต้ฮวงตึ๊งก็อยู่ในอำนาจจัดการของมัน คำสั่งมันเพียงคำเดียว อย่างน้อยมีไม่ต่ำกว่าสามหมื่นคนมาเสี่ยงชีวิตเพื่อมัน"

"ยังมีเล่า?"

"เท่านี้ยังไม่พอ?"

"ยังไม่พอ เนื่องเพราะที่ท่านบอกทั้งหลายประการนั้น มิใช่เป็นที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของมัน"

"อ้อ?"

"เพลงกระบี่ของมันแม้สูงส่ง แต่ยังไม่อาจทัดเทียมวิชาตัวเบาของมัน"

"อ้อ?"

"วิชาตัวเบาของท่านก็ไม่เลว แต่หากท่านพบกับมัน มิว่าจะหนีไปในทิศทางใด มันต่างพอจะสกัดหน้าท่านได้ทุกเวลา โดยท่านไม่มีปัญญาหลบหลีกแม้สักน้อยนิด"

ในที่สุด เลี้ยงเจ็กเน้ยจึงนับว่าเข้าใจมาได้ รีบสวนคำไป

"คนที่เมื่อครู่คุกคามให้ข้าพเจ้ากลับมา ก็คือซีคงเฮียวฮวงหรือไร?"

"ข้าพเจ้าก็มิทราบใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า มันได้มาแล้วเท่านั้น"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ลิ่วซาแกเป็นคนตาบอด ที่ตาบอดอย่างจริงแท้แน่นอน"

"ลิ่วซาแกใช่คนตาบอดหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับซีคงเฮียวฮวง?"

"คนตาบอดไฉนทราบ ยู่อี่ไต้ตี่ก็คือเซี่ยวลุ้ยที่มันต้องการหา? ไฉนจึงทราบเซี่ยวลุ้ยอยู่ที่ใด? แม้นับว่าโสตประสาทของมันปราดเปรียวกว่าผู้อื่น เรื่องราวเหล่านี้มิใช่ใช้โสตประสาทสามารถฟังออกมาได้"

"ดังนั้น ท่านจึงแน่ใจ มีผู้อื่นบอกกับลิ่วซาแก?"

"แน่นอน"

"ผู้อื่นคนนั้นต้องเป็นซีคงเฮียวฮวง?"

"แน่นอน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดหาบุคคลที่สองไม่ออกเลย"

เหตุผลนี้มิอาจนับว่าประเสริฐสุด แต่กับเลี้ยงเจ็กเน้ยแล้ว นับว่าเพียงพออยู่

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิใช่คนที่ถือเหตุผลอย่างยิ่ง บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าแม้ไม่จับท่านขึ้นแขวนประจาน และไม่ตัดหูของท่าน แต่ผู้อื่นไม่แน่จะทำดั่งนี้ต่อท่าน"

"ไฮ้! ผู้อื่นที่ท่านว่าก็คือซีคงเฮียวฮวง?"

บ้อกี๋ทั้งไม่รับและไม่ปฏิเสธ เพียงส่งเสียงราบเรียบ

"ศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งมิใช่อยู่ในโอวาทอย่างยิ่งทุกคน หากแม้นมีผู้หนึ่งออกคำสั่งก็สามารถผลักดันให้พวกมันไปเสี่ยงชีวิตเพื่อมัน..."

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"คนผู้นี้ควรเป็นคนเช่นไร? ข้าพเจ้าไม่บอก ท่านย่อมสมควรทราบได้"

บ้อกี๋ยิ้มนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่แผลเป็นบนแก้มกลับบันดาลให้รอยยิ้มนี้ดูแล้วเหี้ยมเกรียมเลือดเย็นเป็นอย่างยิ่ง

บ้อกี๋กล่าวสืบต่อไป

"นับแต่ข้าพเจ้าอายุสิบสามปีมา บิดาข้าพเจ้าก็สั่ง แต่ละปีให้ข้าพเจ้าต้องไปที่อยู่ของมันครึ่งเดือน จวบจนข้าพเจ้าอายุยี่สิบปีจึงยุติ"

"อย่างนั้น ท่านต้องฝึกกระบี่จับยี่ฮุ่ยเกี่ยมของมันสำเร็จ?"

"ที่บิดาข้าพเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้าไปฝึก มิใช่เป็นเพลงกระบี่ของมัน แต่เป็นบุคลิกท่าที วิธีปฏิบัติตน และมนุษยสัมพันธ์ของมัน"

"ดังนั้น ท่านจึงเข้าใจมันยิ่งกว่าทุกผู้คน?"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทราบ ที่มันให้ท่านกลับมา มิใช่ต้องการให้ท่านมากล่าววาจาสัตย์จริงกับข้าพเจ้า"

"หมายความอย่างไร?"

"เนื่องเพราะมันทราบ ท่านต้องไม่ยอมบอกแน่นอน"

"อย่างนั้น มันไฉนจึงต้องคุกคามให้ข้าพเจ้ากลับมาหาท่าน?"

"มันทราบว่าท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า มันไม่ยินดีที่จะลงมือจัดการกับท่านเอง ดังนั้น จึงปล่อยท่านมาไว้ที่มือข้าพเจ้า"

เลี้ยงเจ็กเน้ยคิดจะหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก จึงกล่าวไป

"มันไม่มีความคิดต้องการดู ท่านใช้วิธีใดจัดการต่อข้าพเจ้า?"

"มันก็เข้าใจข้าพเจ้ากระจ่างอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าแม้ไม่ถอดเสื้อผ้าท่านจนเปลือยเปล่า จับท่านขึ้นแขวนประจาน และไม่ตัดหูของท่าน ฟาดเท้าท่านหักไป มันทราบ ข้าพเจ้า

ต้องไม่กระทำเรื่องเหล่านี้แน่"

เลี้ยงเจ็กเน้ยระบายลมจากปากยาว ๆ อีกครั้ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่เป็นเช่นนี้"

เตี้ยบ้อกี๋เพ่งมองนางแน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"แต่ข้าพเจ้าฆ่าท่านได้"

ทีท่าของบ้อกี๋ยังคงนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่ความนุ่มนวลนี้กลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าทีท่าโหดเหี้ยมดุร้ายเสียอีก

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยซีดขาวไปแล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อ

"มันต้องการให้ท่านกลับมา เพื่อให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน เนื่องเพราะท่านมีพิรุธหลายสถานที่ควรค่าให้คลางแคลงสงสัยจริง ๆ แม้นับว่าข้าพเจ้าฆ่าท่านผิดไป แต่ย่อมประเสริฐกว่าปล่อยท่านมากนัก"

เลี้ยงเจ็กเน้ยต้องจ้องมองด้วยความตระหนก คล้ายดั่งเพิ่งจะเห็นบ้อกี๋ชัดเป็นครั้งแรก บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ตอนนี้แม้พวกเราไม่เห็นมัน แต่มันกลับต้องแลเห็นพวกเรา หากข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน มันต้องรู้สึกแตกตื่นสงสัย ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง แต่ไม่แน่จะยอมสกัดขวางท่านไว้อีก"

บ้อกี๋พลันหัวร่อ แล้วกล่าวช้า ๆ ต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องให้มันแตกตื่นสงสัยสักครั้ง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยงงงันอีกครา บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านควรรีบเร่งไปโดยเร็วเถิด ให้ประเสริฐสุด อย่าถูกข้าพเจ้าเห็นท่านอีกตลอดกาล"

เลี้ยงเจ็กเน้ยยิ่งตระหนก นางเมื่อครู่ความจริงเข้าใจ นางสังเกตบ้อกี๋ชัดเจนแล้ว แต่ตอนนี้จึงทราบ นางสังเกตผิดพลาดอีกครา นางจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามีวาจาถามท่านประโยคเดียว"

"ท่านถาม"

"ท่านไฉนจึงยอมปล่อยข้าพเจ้าไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจ"

เหตุผลนี้ย่อมไม่อาจนับว่าประเสริฐ แต่สำหรับเลี้ยงเจ็กเน้ยแล้ว กลับเป็นที่เกินพอมากอยู่

จงใจกระตุ้นพยัคฆ์

วิกาลยิ่งดึกสงัด ความมืดยิ่งทึบจนสนิท

ตอนซีคงเฮียวฮวงเดินออกมาจากในความมืด บ้อกี๋ยังคงนั่งสงบอยู่ในที่เดิม

บ้อกี๋ทราบแต่แรกแล้วว่า ซีคงเฮียวฮวงจะต้องมา

ซีคงเฮียวฮวงก็นั่งลงอยู่ที่ตรงหน้า จับตามองบ้อกี๋อยู่เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงถอนใจยาวกล่าว

"ท่านบอกไม่ผิด ลิ่วซาแกเป็นเราพามาจริง ๆ เราก็หวังให้ท่านฆ่าสตรีนางนั้นจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ลุ้ยน้อยเป็นทารกที่มีอันตรายอย่างยิ่ง มีแต่ปล่อยให้ลิ่วซาแกพามันกลับไป จึงประเสริฐสุด"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"แต่เรากลับไม่เข้าใจ เมื่อครู่ท่านไฉนจึงไม่ฆ่านาง?"

บ้อกี๋มิได้ตอบ เพราะจงใจปฏิเสธจะตอบคำถามนี้

บ้อกี๋เชื่อมั่น ซีคงเฮียวฮวงก็ต้องทราบ หากมันปฏิเสธไม่ตอบ มิว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาเคี่ยวเข็ญบังคับมัน

ซีคงเฮียวฮวงรออยู่เนิ่นนานยิ่ง พลันหัวร่อกล่าว

"เรามีวาจาต้องการถามท่านอยู่มากหลาย ท่านพอใจบอกก็บอกออกมา ไม่พอใจ

บอกก็แสร้งเป็นไม่ได้ยิน"

บ้อกี๋ก็หัวร่อตอบ

"เยี่ยงนี้ประเสริฐที่สุด"

"ท่านใช่ทราบร่องรอยของเซี่ยงกัวยิ่มแล้ว?"

"ใช่"

"ท่านใช่จะต้องไปหามันให้ได้?"

"ใช่"

"ท่านเตรียมจะเดินทางเมื่อใด?"

"เช้าวันพรุ่ง"

"ท่านใช่ตั้งใจจะไปเพียงลำพัง?"

"มิใช่"

"ยังมีผู้ใด?"

"ลี้เง็กทั้ง"

"ท่านทราบประวัติความเป็นมาของมันแล้ว?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านจะยอมทิ้งมันไว้ที่นี้หรือไม่?"

"ไม่ยอม"

"ท่านไฉนต้องพามันไปให้ได้?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้ยินคำถามนี้"

"ตอนนี้เรามีคำถามสุดท้าย ท่านควรจะฟังให้ได้ยิน"

"ข้าพเจ้ากำลังฟัง"

"มีวิธีใดสามารถรั้งท่านอยู่ที่นี้ ให้ท่านเปลี่ยนความคิดหรือไม่?"

"ไม่มี"

ซีคงเฮียวฮวงทรงกายขึ้นช้า ๆ เดินช้า ๆ ออกไป

มันมิได้ถามกระไรอีกจริง ๆ เพียงแต่ว่า เขม้นมองบ้อกี๋เนิ่นนานอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมีเรื่องสำคัญใดจะบอกกับบ้อกี๋

แต่มันมิได้บอก

ในโลก ต้องไม่มีผู้ใดสามารถซ่อนความในใจได้เก่งกาจกว่ามัน และต้องไม่มีผู้ใดสามารถรักษาความลับได้เก่งกาจกว่ามันด้วย

...ในใจมันได้ปิดบังความลับใดไว้? มันมีทีท่าใคร่จะบอกออกมาอยู่ชัด ๆ

ไฉนพาลไม่ยอมบอก?

...ใช่มันไม่ยอมบอก? หรือความจริงไม่อาจบอกได้?

มันเดินช้าอย่างยิ่ง ร่างผอมสูงของมันดูแล้วรู้สึกจะงองุ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งมีหาบที่หนักอึ้งแต่มองไม่เห็นทับอยู่บนร่างของมันจนต้องลู่ลง

มองเงาหลังที่งองุ้มเล็กน้อยของมันแล้ว บ้อกี๋พลันรู้สึกว่ามันชรากว่าเดิมมากหลาย มือกระบี่รูปงามที่เมื่อกาลก่อนอาละวาดในวงพวกนักเลงอย่างโอ่อ่าอาจหาญ ปัจจุบันได้กลับกลายเป็นชายชราที่มีความในใจหนักอึ้ง นี่นับเป็นความรู้สึกครั้งแรกของบ้อกี๋จริง ๆ

หากแม้นในใจคนเรา มีความลับสำคัญที่ไม่สามารถบ่งบอกออกไป มักจะแก่ชราเร็วเป็นพิเศษเสมอ

เนื่องเพราะมันจะต้องรู้สึกโดดเดี่ยวว้าเหว่อย่างยิ่ง กับชายชราที่ผ่านความทุกข์ยากลำเค็ญมาจนเกินพอ บ้อกี๋แม้เห็นใจอย่างยิ่ง แต่อดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

...มันใช่มีความลับใดปิดบังเราไว้หรือไม่?

...ปมที่เราหาไม่พบอยู่เสมอมา ใช่สมควรหาจากในตัวมันหรือไม่?

ซีคงเฮียวฮวงที่ออกพ้นประตูแล้ว พลันหันมาส่งเสียงเชื่องช้า

"มิว่าเซี่ยงกัวยิ่มตอนนี้เปลี่ยนเป็นคนเยี่ยงไรก็ตาม แต่ก่อนนี้พวกเราย่อมยังเป็นสหายที่ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา"

เสียงของมันเต็มไปด้วยความรันทดจนหดหู่ เมื่อกล่าวต่อ

"ตอนนี้พวกเราต่างชราแล้ว ภายภาคหน้าน่ากลัวไม่มีโอกาสได้พบกันอีก มีของสิ่งหนึ่ง เราหวังว่าท่านยินยอมรับจากเรา ไปมอบแก่มันแทนเรา"

"ท่านติดค้างมัน?"

"สหายที่คบหามานานปี ในระหว่างกันและกัน ยากยิ่งจะไม่มีการติดต่อหาสู่ เสียดายที่พวกเราตอนนี้มิใช่มิตรสหายแล้ว ก่อนที่พวกเรายังมิได้ตายจากกัน เราต้องสะสางบัญชีทั้งหลายให้เสร็จสิ้นลง"

มันเพียงมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลางกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านต้องรับปากเรา ต้องมอบของสิ่งนี้ให้แก่มัน ก่อนที่มันจะตายไปจากโลกนี้"

บ้อกี๋ครุ่นคิดจนเคร่งเครียดแล้วตอบ

"หากผู้ตายมิใช่มัน แต่เป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องมอบของนี้แก่มัน ตอนก่อนข้าพเจ้าจะตายหรือไม่?"

ซีคงเฮียวฮวงถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เราเชื่อถือท่าน ในเมื่อท่านรับปากแล้ว ต้องกระทำได้แน่นอน"

มันคล้ายไม่กังวลความเป็นตายของบ้อกี่เท่าใด และไม่มีทีท่าจะแสร้งกังวลอีกด้วย

บ้อกี่พลันถาม

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้านำสิ่งใดไป"

"เสือตัวหนึ่ง"

มันได้ล้วงเสือตัวหนึ่งออกมาจากร่างจริง ๆ กล่าวต่อไป

"ท่านต้องรับปากเรา มิว่าเกิดเรื่องราวใด ท่านต่างไม่อาจมอบเสือตัวนี้แก่ผู้อื่น มิว่าในสถานการณ์ใด ท่านต่างไม่อาจให้มันตกไปในมือผู้อื่น"

บ้อกี่ฝืนหัวร่อ พลันรู้สึก ซีคงเฮียวฮวงยังเห็นเสือตัวนี้มีความสำคัญกว่าชีวิตของตัวมันเสียอีก แต่มันยังคงตอบ

"ข้าพเจ้ารับปากท่าน"

เป็นเสือที่สลักจากหยกสีขาว

มันคือเสือหยกขาวตัวหนึ่ง

ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสี่ โปร่ง

ในที่สุด บ้อกี่เดินทางแล้ว พาคนผู้หนึ่งและเสือหยกขาวตัวหนึ่ง ออกจากฮั้วฮวงซัวจึงไป

จุดหมายปลายทางของบ้อกี่คือทั้งแกเป้า ต้นกำเนิดของยาพิษและอาวุธลับเฉพาะตระกูล ที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินมานานหลายร้อยปี

บุตรหลานตระกูลทั้งมียอดฝีมือมากมายคับคั่ง ทั้งแกเป้ายังเร้นเสือซ่อนมังกร สำหรับบ้อกี่แล้ว สถานที่นั้นเท่ากับเป็นถ้ำเสือวังมังกร บ้อกี่จะบุกวังมังกรทะลวงถ้ำเสือ เพื่อจับลูกเสือ!

บ้อกี่ยังจะต้องนำเสือหยกขาวตัวนี้ ส่งเข้าไปที่ถ้ำเสือ

ผู้ร่วมทางกับบ้อกี่ คือเสือดุร้ายที่เขม้นมองแน่วนิ่ง พร้อมที่จะดำเนินตามโอกาสอำนวย หมายขย้ำกลืนกินทั้งเนื้อหนังกระดูกของบ้อกี่อยู่ทุกขณะจิต

ขึ้นสิบเอ็ดค่ำเดือนสี่ โปร่ง

เดือนสี่ของตงง้วน เป็นเช่นเดียวกับเดือนสามของกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง ซึ่งเป็นดินแดนรุ่งเรืองที่สุด เจริญที่สุดของจีน) หมู่ไม้ใบดอกบานสะพรั่ง ทิวทัศน์สวยงามตระการตาของฤดูใบไม้ผลิ แต่เสียดายตอนนี้ฤดูใบไม้ผลิพาลผ่านพ้นไปแล้ว

ตอนแสงสีสนธยาสวยที่สุด ก็มักเป็นเวลาที่ใกล้อัสดงแล้ว

ในโลก มีเรื่องมากหลายที่ต่างเป็นเช่นนี้ โดยเฉพาะเรื่องที่เจิดจ้าสวยงามเป็นพิเศษ

ดังนั้น ท่านมิต้องเศร้าเสียใจ และมิต้องเสียดาย มาตรว่าท่านจะโลดละลิ่วไปทันฤดูใบไม้ผลิที่กังหนำ แต่ก็ไม่มีทางจะรั้งมันไว้ได้

เนื่องเพราะนี่ก็คือวิถีชีวิต มีบางเรื่อง ท่านแม้จะรั้งก็ไม่อาจรั้งไว้ได้

ท่านจะต้องฝึกให้รู้จักอดทนความไร้น้ำใจ ความเหี้ยมโหดของมันได้ก่อน จึงจะรู้จักไปเสพความอบอุ่นนุ่มนวลของมัน

หน้าต่างรถม้าเปิดกว้าง ลมอบอุ่นของชุนเทียนโชยพัดเข้ามาจากม่านหน้าต่าง พากลิ่นหอมของดอกไม้ใบหญ้าเข้ามาในตัวรถ

ทั้งเง็กเอนกายอิงผนังรถม้า ลมชุนเทียนพอดีลูบไล้อยู่บนใบหน้ามัน

จิตใจมันปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง ใบหน้าเปล่งปลั่งเป็นประกาย ดูแล้วมันนับว่าคล้ายสตรียิ่งกว่าสตรีอีกมากหลายนัก

ลมโชยพัดม่านหน้าต่างพลิ้วไสว พอดีเปิดให้มันเห็นบ้อกี๋ที่นั่งบนอาชาพ่วงพีเหยาะย่างเคียงคู่ไปกับรถม้า

พวกมันได้เดินทางอยู่บนทางหลวงแล้ว หากมันพอใจ ตอนนี้บ้อกี๋ก็ต้องเป็นคนตายไปแล้ว

ในสี่ห้าวันนี้ มันอย่างน้อยมีโอกาสมากกว่าสิบครั้งที่ลงมือสังหารบ้อกี๋ได้ กระทั่งตอนนี้ ยังเป็นโอกาสที่ประเสริฐอย่างยิ่ง

มองจากในหน้าต่างรถไป บ้อกี๋นับว่าเป็นเป้าเคลื่อนที่อย่างดีเยี่ยม นับแต่บั้นเอว กลางหลัง ก้านคอถึงท้ายทอย แต่ละส่วนสัดสำคัญล้วนอยู่ในรัศมีของอำนาจอาวุธลับ ขอเพียงมันลงมือ จะซัดใส่ที่ใดก็ต้องถูกที่นั้นแน่นอน

มันมิได้ลงมือ เนื่องเพราะมันยังไม่มีความมั่นใจเต็มที่

บ้อกี๋มิเพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ปฏิกิริยาว่องไวเท่านั้น ยังมิใช่โง่เขลาอีกด้วย จะรับมือคนเช่นนี้ ต้องไม่อาจมีความชะล่าเลินเล่อสักน้อยนิด ยิ่งไม่อาจผิดพลาด

สักน้อยนิดได้

เนื่องเพราะคนเช่นนี้ ต้องไม่ให้โอกาสที่สองแก่มันเด็ดขาด

ดังนั้น มันจะต้องรอจนถึงโอกาสที่มีความมั่นใจเต็มที่ พอจะจู่โจมครั้งเดียวก็ได้ผลทันที

ทั้งเง็กมิได้รุ่มร้อนสักน้อยนิด

มันเชื่อมั่น โอกาสเช่นนั้นจะต้องปรากฏมาได้ในทุกเวลา มันก็เชื่อมั่น มันต้องไม่ยอมปล่อยโอกาสผ่านมือเด็ดขาด

มันมิได้ประเมินเตี้ยบ้อกี่ต่ำไป

ผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านน้ำชาฮวยง้วยฮึงที่ป่าไซจื้อลิ้มมาแล้ว มันก็ย่อมดูออก เตี้ยบ้อกี่เป็นบุคคลชั้นใด?

มันย่อมก็ไม่ประเมินตัวเองต่ำไป

เท่าที่แผนของมันครานี้ สามารถดำเนินมาจนราบรื่น ดูไปคล้ายดั่งเนื่องเพราะโชคของมันยังไม่เลว จึงได้บังเอิญจนประจวบเหมาะปานนี้ เตี้ยบ้อกี่จึงยอมร่วงหล่นมาในหลุมพรางของมันโดยไม่รู้ตัว

แต่มันมิได้เข้าใจ มันเพียงอาศัยโชคบันดาลเท่านั้น

มันมีความเห็น ความหมายของโชคดี นั่นเนื่องเพราะรู้จักเกาะกุมโอกาสดอก

ผู้ที่รู้จักเกาะกุมโอกาส ก็ต้องเป็นผู้ที่โชคดีอย่างยิ่ง

มันมิเคยปล่อยโอกาสผ่านมือไปเลยสักครั้งจริง ๆ

แผนในฮวยง้วยฮึงครั้งนี้ล้มเหลว และยังเพลี่ยงพล้ำจนสยดสยองน่าอนาถยิ่ง

แต่มันสามารถเกาะกุมโอกาสได้ทันที โดยขายชีวิตโอ้วพ่อจื้อ ดังนั้น มันจึงมีโอกาสพบเป็นมิตรสหายกับเตี้ยบ้อกี่ จึงบันดาลให้เตี้ยบ้อกี่เชื่อถือมัน ยินยอมคบมันเป็นมิตรสหาย

สำหรับกับมัน ขายชีวิตคนผู้หนึ่ง นับว่ายังไม่มีความหมายเทียบเท่ากับดื่มน้ำถ้วยหนึ่ง ใช่ว่าสามารถเกาะกุมโอกาสครานั้นไว้ นั่นจึงเป็นที่สำคัญที่สุดของมัน

ขอเพียงสามารถกุมโอกาสครั้งนั้นไว้ได้ มันกระทั่งไม่เสียดายที่จะขายบิดาของมันไป

เนื่องเพราะนั่นเป็นปมสำคัญที่จะบ่งชี้ผลได้เสีย ผลแพ้ชนะอย่างแท้จริง

มันเชื่อมั่น วันนั้นต้องไม่มีคนสงสัยว่า มันเป็นพวกเดียวกับโอ้วพ่อจื้อ ยิ่งต้องไม่มีคนไปคิดว่า มันก็คือตัวทั้งเง็ก

หากแม้นมีคนยังยืนกรานว่า นั่นเป็นโชคของมัน โชคครานั้นก็ต้องเป็นตัวมัน

สร้างขึ้นกับมือ

มันมีความพอใจตัวเองเป็นอย่างยิ่ง

...อาชาที่บ้อกี๋ขับขี่ ย่อมเป็นพันธุ์ดีที่เลือกเฟ้นมาจากจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ

คอกม้าของไต้ฮวงตึ๊ง ก็เป็นเช่นดั่งซ่องคณิกาตามเมืองใหญ่ แบ่งออกเป็นสูง กลาง ต่ำ สามชั้น

สตรีของซ่องคณิกาชั้นสูง ต้องมิใช่เป็นคนธรรมดาสามารถขึ้นขี่ได้

อาชาชั้นสูงของคอกก็เป็นเช่นกัน

ศิษย์ไต้ฮวงตึ๊งหากมิใช่มีเรื่องสำคัญที่สุด มีหน้าที่เสี่ยงอันตรายที่สุด อย่าหมายสามารถได้ขี่อาชาของคอกชั้นสูงเด็ดขาด

บ้อกี๋มิใช่เป็นคนธรรมดา

บ้อกี๋เป็นบุตรโทนเพียงคนเดียวของเตี้ยกังยี่เอี๊ย เตี้ยยี่เอี๊ยเป็นหนึ่งในสี่ที่ตั้งไต้ฮวงตึ๊ง และก็เป็นหลักสำคัญของไต้ฮวงตึ๊งด้วย

หากไม่มีเตี้ยกังยี่เอี๊ย ไม่แน่ว่าไต้ฮวงตึ๊งต้องทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว หากไม่มีเตี้ยกังยี่เอี๊ย อาจบางทีไม่มีไต้ฮวงตึ๊งขึ้นเลย

บ้อกี๋อาจบางทียังไม่เข้าใจ ไปคัดเลือกคบมิตรสหายเช่นไร แต่กับอาชา บ้อกี๋มีการศึกษาจนรอบรู้กระจ่าง และมีสายตาที่คมกล้ายิ่ง

บ้อกี๋เลือกอาชาตัวนี้ด้วยความพิถีพิถัน ยิ่งกว่านักเที่ยวที่เจนจัดชำนาญเลือกนางคณิกาคู่ขาเสียอีก

อาชาตัวนี้เป็นบ้อกี๋เลือกจากในสามสิบสองตัว ของอาชาที่เลือกได้หนึ่งในพันตัว

ทั้งเง็กก็ดูออกว่าเป็นอาชาดีเยี่ยม แต่ความสนใจของมันมิใช่อยู่บนอาชาตัวนี้

มันคล้ายมีความสนใจต่ออานของอาชาตัวนี้เป็นอย่างยิ่ง

อานนี้เย็บขึ้นจากหนังลูกวัวที่อ่อนนุ่ม ด้วยฝีมือประณีตที่สุด รอยเข็มถี่ยิบเรียบร้อย หากไม่พิจารณาละเอียด ยากยิ่งจะสังเกตว่ามีรอยเย็บอยู่

แต่มิว่าเป็นอานม้าเยี่ยงไร ยังต้องเย็บด้วยเอ็นเล็กละเอียด โดยใช้สีผึ้งไล้เอ็นเสียก่อน แล้วจึงบดคลึงให้เป็นมัน จนผู้คนไม่สามารถสังเกตรอยเข็มบนอานม้าพบ

ทั้งเง็กมองดูบ้อกี๋ที่นั่งอยู่บนอานหนังลูกวัวแล้ว พลันได้คิดถึงเรื่องสนุกสนานน่าสนใจอย่างยิ่งรายหนึ่ง

...หากช่างเย็บหนังที่สร้างอานม้าชุดนี้ ตอนกำลังเย็บประกบอานม้า เคยไม่ระวัง ทำเข็มหักคาอยู่ในรอยเย็บครึ่งเล่ม

...หากมันเกิดเลินเล่อ มิได้ชักเข็มหักครึ่งเล่มนั้นออกมาจากในรอยเย็บ เมื่อ

ตอนขัดสีผึ้ง ปลายเข็มครึ่งนั้นก็จะถูกขัดจมลงไปในรอยเข็ม ไม่อาจเห็นได้อีกแล้ว

...หากแม้นเข็มครึ่งเล่มนั้น มีวันหนึ่งบังเอิญโผล่ปลายออกมาจากในรอยเข็ม

...หากแม้นตอนนั้นพอดีมีคนนั่งอยู่บนอานม้านั้น?

...หากแม้นตอนนั้นพอดีเป็นปลายฤดูชุนเทียน เสื้อกางเกงต่างไม่สวมหนานัก

...อย่างนั้น ปลายเข็มครึ่งเล่มที่โผล่ออกมาจากรูเข็ม ก็จะแทงทะลุกางเกงมัน แทงเข้าไปในเนื้อมัน

...ถูกปลายเข็มแทงเข้าใส่สักครั้ง มิใช่เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสอย่างไร มันอาจบางทีกระทั่งยังไม่รู้สึกเจ็บปวด แม้นับว่าเจ็บเล็กน้อยก็ต้องไม่ใส่ใจสังเกต

...แต่ทว่า หากเข็มหักครึ่งเล่มนั้น บังเอิญเป็นเข็มมีพิษ และบังเอิญเป็นพิษที่มีเฉพาะของตระกูลทั้ง อย่างนั้น คนที่นั่งอยู่บนอานม้าชุดนั้น หลังจากเดินทางอีกพักหนึ่งแล้ว ก็จะรู้สึกแผลที่ถูกปลายเข็มเริ่มคัน อดมิได้ต้องเกาสักครั้ง

...หากแม้นมันเกาเพียงครั้งเดียว เมื่อเดินทางต่อไปอีกสองสามร้อยก้าว ผู้เคราะห์ร้ายบัดซบคนนั้น ก็ต้องร่วงหล่นลงมาจากอานม้าโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ ตายอย่างเหลว ๆ ไหล ๆ อยู่ที่ข้างทางนั้นเอง

...หากแม้นผู้เคราะห์ร้ายนั้นก็คือเตี้ยบ้อกี๋

ทั้งเง็กหัวร่อแล้ว

บรรดา 'หากแม้น' เหล่านี้มิใช่ไม่อาจเกิดขึ้นได้ แม้นับว่าเข็มของช่างหนังผู้นั้นมิได้หัก ทั้งเง็กก็พอจะหาเข็มหักใส่ให้มันสักครึ่งเล่ม ซึ่งมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไรเลย

ทั้งเง็กนับว่าอดหัวร่อไม่ได้จริง ๆ เนื่องเพราะมันรู้สึก ความคิดเยี่ยงนี้ออกจะสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

แมวที่จับมุสิกได้ ต้องไม่กลืนกินลงไปทันที

ทั้งเง็กมีที่คล้ายแมวอยู่มากหลายอย่างยิ่ง เตี้ยบ้อกี๋ตอนนี้คล้ายเป็นมุสิกที่ตกอยู่ในอุ้งมือมันแล้ว มันก็ควรหยอกล้อมุสิกตัวนี้ให้เป็นที่พอแก่ใจ จึงกลืนกินมันลงไป

นี่จึงเป็นเรื่องสนุกสนานที่สุดของมัน

วิกาล

นี่เป็นโรงเตี๊ยมที่ไม่เลวอย่างยิ่ง ประตูหน้าต่างของห้องพักทั้งหลายล้วนมีมุ้งลวดกันยุง กระดาษหน้าต่างก็ไม่มีรูขาด

เตี้ยบ้อกี๋ที่นอนอยู่ห้องข้าง ไม่มีเสียงมาเนิ่นนานแล้ว คล้ายดั่งหลับสนิทไป

ทั้งเง็กทรงกายขึ้นนั่ง ชักปิ่นออกจากมวยผมเล่มหนึ่ง แล้วจึงล้วงถุงแพรปักใบน้อย ออกจากอกเสื้อชั้นในสุดมา

ตอนนี้มันยังสวมเสื้อกระโปรงสีแดง แต่งกายเป็นอิสตรี ของทั้งสองสิ่งนี้พอดีเป็นของที่ต้องได้พบในร่างตั้วโกวเนี้ยอยู่เสมอ มิว่าผู้ใดก็ต้องไม่รู้สึกเป็นพิรุธน่าสงสัยเลย

แต่ในทุกค่ำคืน เมื่อถึงเวลาดึกสงัดผู้คนสงบ มันเป็นต้องนำของทั้งสองสิ่งนี้ออกมาตรวจตราโดยละเอียดครั้งหนึ่ง กระทั่งยังมีความระมัดระวังยิ่งกว่าพวกบูชาเงินปานชีวิตคิดบัญชีเสียอีก

แต่ละครั้งมันต้องปิดประตูหน้าต่างไว้ก่อน ใช้น้ำล้างมือจนสะอาด ใช้ผ้าขาวที่สะอาดอีกผืนหนึ่งเช็ดมือจนแห้งสนิท

จากนั้น จึงไปนั่งที่ข้างโคมไฟ ชักปิ่นปักผมทองคำออกมา ใช้นิ้วที่ปราดเปรียวสองนิ้วบีบหัวปิ่นแล้วหมุนเบา ๆ ที่แท้ในปิ่นนี้กลวงกลาง ภายในบรรจุทรายละเอียดที่เป็นสีทอง นั่นคือต้วนฮุ้นซัว (ทรายสะบั้นวิญญาณ) ที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินของตระกูลทั้ง มันละเอียดปานฝุ่น แต่มีน้ำหนักมากเป็นพิเศษ

ขนาดของอาวุธลับยิ่งเล็ก ยิ่งยากจะหลบหลีกพ้น น้ำหนักยิ่งมาก ยิ่งซัดได้ไกลที่มันใช้ ต้องเป็นชนิดดีสุดยอดของตระกูลอย่างแน่นอน

หัวของปิ่นก็กลวงอยู่ ภายในบรรจุสีผึ้งน้ำมันใสสะอาด ไม่มีกลิ่นไม่มีรสพอถูกลมเป็นแห้งทันที

มันเพียงบีบหัวปิ่นให้แหลก สีผึ้งน้ำมันก็จะไหลไปที่มือมัน รักษามือของมันไว้

มันไม่เคยชมชอบเป็นเช่นดั่งพวกเฮียตี๋ของมัน บรรจุอาวุธลับอยู่ในถุงหนังซึ่งคล้ายเป็นยี่ห้อแขวนคอ เดินอวดโอ่อย่างโอหังไปตามถนนหนทาง ดุจดั่งกลัวคนไม่ทราบ พวกมันคือบุตรหลานของตระกูลทั้ง

มันก็ไม่ชมชอบใช้ถุงมือหนังกวาง ที่ทั้งหนาทั้งเทอะทะ มันมีความเห็น สวมถุงมือซัดอาวุธลับคล้ายดั่งสวมถุงมือลูบคลำสตรี มิเพียงไม่ปราดเปรียวเท่านั้น ยังไม่มีความสนุกสนานอีกด้วย เรื่องเช่นนี้มันต้องไม่ยอมกระทำเด็ดขาด

ในถุงแพรปัก มีด้ายกลุ่มหนึ่ง เข็มห่อหนึ่ง ลูกทองคำที่สลักอักษรมงคลสองลูก และหินที่ใสเป็นประกายก้อนหนึ่ง

ด้ายสีดำหลอมขึ้นจากทองคำผสมโอวกิม (ทังสเตน) จากสยาม เล็กละเอียดอย่างยิ่ง เหนียวอย่างยิ่ง มิเพียงสามารถรัดคอคนให้ขาดได้เท่านั้น ยังพอจะผูกคน

แขวนไว้ได้อีกด้วย หากแม้นมันบังเอิญโชคร้ายถูกขังอยู่ในหน้าผา มันพอจะใช้ด้ายกลุ่มนี้ผูกไต่หนีลงเบื้องล่างได้ โดยด้ายเส้นนี้ไม่ขาดเด็ดขาด ก้อนหินใสนี้เป็นหินมีค่า เรียกว่ากิมกังเจี๊ยะ (เพชร) ฟังว่ายังล้ำค่ายิ่งกว่าหยกดีที่สุดเสียอีก กระทั่งคนที่ละโมบโลภหลงน้อยที่สุด ยังพอจะโยกคลอนจิตใจมันให้หวั่นไหวได้

มีเงินมีทองสามารถใช้ปิศาจโม่แป้งแทนได้ เมื่อถึงยามจำเป็น อาจบางทีหินก้อนนี้จะสามารถช่วยชีวิตมันไว้ได้ก็ไม่แน่

แต่เสียดาย ผู้รู้จักของมีไม่มาก และของนี้ก็ล้ำค่าเกินไป มิใช่ทุกผู้คนต่างจะมีวาสนาได้เห็น

ดังนั้น มันจึงยังต้องพกลูกทองคำติดตัวอีกสองลูก เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน

แต่ละเรื่องราว แต่ละสภาวการณ์ แต่ละข้อปลีกย่อยที่เล็กน้อยปานใด มันต่างครุ่นคิดจนรอบคอบสุขุมยิ่ง

ถุงสร้างขึ้นจากแพรต่วน ทั้งสองหน้าต่างใช้ไหมทองกับไข่มุก ปักขึ้นเป็นรูปดอกโบตั๋น

เกสรของโบตั๋นถึงกับเคลื่อนไหวได้ พร้อมที่จะปลิวออกมาในทุกเวลา

ใบหน้าทั้งเง็กพลันปรากฏรอยยิ้มที่เร้นลับและภาคภูมิ เกสรของโบตั๋นสองดอกนี้ จึงเป็นความลับที่สุดของมัน เป็นอาวุธลับที่มันกระหยิ่มภาคภูมิที่สุด

อานุภาพของอาวุธลับนี้ มิเพียงชนชาวนักเลงไม่มีผู้คนเคยเห็นเท่านั้น กระทั่งยังคาดฝันไม่ถึงอีกด้วย

มาตรว่าเตี้ยบ้อกี่สามารถเปิดเผยศักดิ์ศรีของมัน มันก็อาศัยอาวุธลับสองดอกนี้ พอจะให้บ้อกี่แหลกลาญเป็นผงธุลี ตายโดยไม่ต้องกลบฝังเลย

แต่ทว่า ไม่ถึงคราคับขันจำเป็นที่สุด มันต้องไม่ใช้อาวุธลับทั้งสองเล่มนี้แน่นอน

เนื่องเพราะจวบจนบัดนี้ ตระกูลของพวกมันยังมิได้เคล็ดลับของการสร้างอาวุธลับนี้มาโดยสิ้นเชิง

คุณค่าที่พวกมันทุ่มเทลงไปในอาวุธลับชนิดนี้ นับเป็นจำนวนมหาศาลน่าตระหนกยิ่ง กระทั่งยังเสียสละชีวิตผู้เชี่ยวชาญไปถึงเจ็ดแปดคน แม้สุดยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่รับผิดชอบสร้างอาวุธลับให้แก่ตระกูลทั้ง ยังแทบตายอย่างสยดสยองไปเพราะเรื่องนี้

แต่จวบจนเมื่อมันออกจากทั้งแกเป้า อาวุธลับชนิดนี้ก็เพิ่งสร้างได้สามสิบแปดชิ้นเท่านั้น แต่ผ่านการตรวจพิสูจน์ ประกันว่าสามารถใช้ได้ ยังมีไม่ถึงยี่สิบชิ้นเลย

จากการคำนวณของพวกมันเอง คุณค่าอาวุธลับแต่ละชิ้น ต้องเหนือกว่า

หนึ่งพันตำลึงทองอย่างแน่นอน

โชคดีที่พวกมันพอจะเริ่มสามารถควบคุมอานุภาพของอาวุธลับนี้ได้บ้างแล้ว ฝีมือการประดิษฐ์คิดค้นก็ได้เริ่มเปลี่ยนแปรเป็นก้าวหน้ากว่าเดิมมาทีละน้อย

จวบจนเมื่อพวกมันสามารถสร้างอาวุธลับชนิดนี้เป็นจำนวนมากเมื่อใด ไต้ฮวงตึ๊ง ก็ต้องถูกขุดโค่นทำลายจนสลายจากแผ่นดิน

กับประการนี้ มันมีความมั่นใจอยู่เต็มที่

ตอนนี้ทั้งเง็กได้ตรวจของแต่ละสิ่งโดยละเอียดแล้ว แต่ละสิ่งยังคงอยู่ในสภาพที่ดีเยี่ยมดังเดิม

จนกระทั่งมันพอแก่ใจเต็มที่ มันจึงใช้น้ำตาเทียนที่เชิงเทียน ถูใส่หัวแม่มือขวา นิ้วชี้ และนิ้วกลางข้างขวา ใช้ปลายของสามนิ้วนั้น คีบเข็มออกจากในห่อมาเล่มหนึ่ง

เข็มนี้ดูไปไม่ผิดกับเข็มปักธรรมดาแม้สักน้อยนิด แต่กระทั่งตัวทั้งเง็กเอง ก็มิกล้าใช้มือเปล่าไปสัมผัสมัน

มันจะต้องใช้สีผึ้งสกัดรูเหงื่อทุกขุมขนของผิวหนังไว้ก่อน มิเช่นนั้น แม้นับว่าผิวไม่ขาด ละอองของพิษก็ต้องแทรกซึมเข้าไปตามรูผิว สามนิ้วนี้จะต้องถูกฟันออกจากมือจึงรักษาไว้ได้

ในเมื่อช่างหนังที่สร้างอานม้ามิได้ลืมปลายเข็มหักอยู่ในรูเข็ม ทั้งเง็กก็ตกลงใจจะช่วยเหลือมัน

มาตรว่าแผนนี้มิซับซ้อนเท่าใด และไม่แน่มีความมั่นใจต้องประสบความสำเร็จ แต่แผนนี้มีคุณประโยชน์อยู่สถานหนึ่ง...ครั้งนี้แม้นับว่าไม่สำเร็จ เตี้ยบ้อกี๋ก็ต้องไม่สงสัยถึงตัวมันแน่นอน

เนื่องเพราะแต่ละคนต่างพอจะลอบเร้นเข้าไปในคอกม้ายามวิกาลค่อนคืน ปักเข็มพิษลงไปในรูเข็มของอานม้า แล้วค่อยใช้สีผึ้งปิดรูนั้นไว้อีกคราได้

เรื่องเช่นนี้ ศัตรูแต่ละคนของเตี้ยบ้อกี๋ต่างสามารถกระทำได้ ศัตรูของมันมีอยู่ไม่น้อยเลย มันไฉนจะสงสัยถึงสหายของมันได้ อย่าว่าแต่สหายผู้นี้ยังเคยช่วยเหลืองานของมัน ช่วยจับศัตรูที่เห็นชัดว่าต้องสามารถหนีหลุดรอดไปได้ให้แก่มัน

ทั้งเง็กกระทั่งยังคิดไปถึงในแง่เลวร้ายที่สุด

คือนับว่าเตี้ยบ้อกี๋สงสัยถึงมัน มันก็มีเหตุผลดีเยี่ยมพอจะมาโต้แย้ง

"พวกเราอยู่ด้วยกันเช้าค่ำ หากข้าพเจ้าต้องการทำร้ายท่าน พร้อมที่จะหาโอกาสในทุกเวลา ข้าพเจ้าไยต้องใช้วิธีนี้ วิธีนี้ก็ไม่นับว่าแนบเนียนยอดเยี่ยมได้"

เหตุผลนี้ มิว่ากับผู้ใดแล้วต่างควรนับว่าดีเยี่ยม ทั้งเง็กนับว่าคิดได้รอบคอบ

สุขุมยิ่ง

แต่ละเรื่องราว แต่ละสภาวะ แต่ละปลีกย่อย มันต่างครุ่นคิดใคร่ครวญจนรอบคอบสุขุม มีเพียงเรื่องเดียว ที่มันคาดคิดไม่ถึง

มันคาดคิดไม่ถึง จะมีแพะอีกตัวหนึ่ง พยายามเสือกไสตัวเองเข้าไปในปากเสือของมัน!

หลังจากมีแผนที่ละเอียดรอบคอบแล้ว เมื่อกระทำก็ไม่ยากเลย

แม้ท่านจะเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน ท่านก็ต้องไม่เคยเห็นคอกม้าของโรงเตี๊ยมจะมีการระแวดระวัง ป้องกันคนบุกรุกเข้าไป

อานม้าของเตี้ยบ้อกี่เป็นเช่นดั่งอานม้าผู้คนอื่น ถูกกองรวมอยู่ในมุมคอกโดยไม่เห็นสำคัญ

สำหรับกับทั้งเง็กแล้ว การกระทำเรื่องเช่นนี้ยังง่ายกว่าดื่มน้ำเปล่าสักถ้วยหนึ่ง

วิกาลดึกมากแล้ว

มิทันพลบค่ำพักแรมก่อน ไก่ขันตอนเช้าเริ่มเดินทาง บรรดาผู้คนเดินทางมาพักโรงเตี๊ยม ย่อมพากันหลับแต่หัวค่ำ

ตอนทั้งเง็กกลับจากคอกม้า ถึงกับยังมีอารมณ์มาชื่นชมทิวทัศน์วิกาลของปลายฤดูชุนเทียนเดือนสี่

ดวงจันทร์ใกล้จะกลมแล้ว หมู่ดาวแพรวพรายไปทั่วทั้งท้องฟ้า แสงสีวิกาลนับว่าสวยงามอย่างยิ่ง ในใจมันถึงกับคล้ายดั่งมีอารมณ์กวีเกิดขึ้นเล็กน้อย

เป็นอารมณ์ที่ขัดกับแผนฆ่าคนของมันเป็นตรงกันข้ามเลย

แต่เมื่อรอจนมันกลับมาถึงนอกห้องพัก อารมณ์กวีของมันกลับกลายเป็นความอำมหิตต้องการปลิดชีวิตคนอีกครั้ง

ในห้องมีแสงไฟ

ตอนมันออกมา เปาตะเกียงในห้องดับไปชัด ๆ เรื่องเช่นนี้มันต้องไม่มีการชะล่าใจเด็ดขาด

เป็นผู้ใดจุดตะเกียงในห้องพักของมัน?

ดึกดื่นค่อนคืน มีผู้ใดเข้าไปในห้องพักมัน?

หากผู้นี้เป็นศัตรูของมัน ไฉนจึงต้องจุดโคมไฟให้มันรู้ตัว มีความระวังเกิดขึ้น?

หรือคนผู้นี้เป็นสหายของมัน?

ในที่นี้มันมีสหายอยู่เพียงผู้เดียว และก็มีแต่สหายผู้นั้นจึงทราบมันอยู่ที่นี้

ดึกดื่นค่อนคืน เตี้ยบ้อกี๋ไฉนไปในห้องมัน? ใช่ว่าเริ่มมีความคลางแคลงสงสัยในตัวมันเกิดขึ้น?

เท้ามันมิได้หยุด และยังแสร้งเน้นให้หนัก จนผู้คนที่อยู่ในห้องของมันต้องได้ยิน

ดังนั้น มันจึงได้ยินเสียงคนดังออกจากห้องมันทันที

"ดึกดื่นค่อนคืน ท่านตะกายไปที่ใดมา?"

นั่นมิใช่เสียงเตี้ยบ้อกี๋

ทั้งเง็กจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงผู้ใด แต่นึกไม่ออก ไฉนมันผู้นั้นจะมาหาได้?

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง เลี้ยงเจ็กเน้ยจะมาที่นี้ ยิ่งนึกไม่ถึง นางไม่หาบ้อกี๋แต่มาหาทั้งเง็ก

แต่นางพาลมาแล้ว พาลมาอยู่ในห้องของทั้งเง็ก

เมื่อเห็นโกวเนี้ยอาภรณ์แดงเดินเข้ามา นางก็เริ่มสั่นศีรษะถอนหายใจ แล้วกล่าว

"ดึกดื่นค่อนคืน เป็นโกวเนี้ยใหญ่ยังเที่ยววิ่งเปะปะอยู่ทางภายนอก หรือไม่กลัวผู้อื่นข่มขืนท่าน?"

กล่าวคำข่มขืนแล้ว ใบหน้านางถึงกับมิได้แดง ตัวนางเองก็รู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

หนังหน้าของนางนับว่าหนากว่าเดิมไม่น้อย และก็ทนกว่าเดิมไม่น้อยด้วย

แต่เสียดาย ที่อื่น ๆ ของนางยังคงนุ่มอย่างยิ่ง มิเพียงยังหลงเข้าใจผิด ผู้อื่นสังเกตว่านางเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษไม่ได้เท่านั้น ยังดูไม่ออกว่า ผู้อื่นเป็นบุรุษหรือสตรีด้วย

นางยังเชื่อมั่น โกวเนี้ยอาภรณ์แดงนางนี้เป็นโกวเนี้ยจริง ๆ

ทั้งเง็กหัวร่อแล้ว สีหน้าตอนหัวร่อของมันดูไปไม่ผิดกับพยัคฆ์ร้าย แลเห็นแพะตัวหนึ่งยินยอมเดินเข้าไปในปากพยัคฆ์ของมันเอง

เลี้ยงเจ็กเน้ยถอนหายใจอีกครั้ง จึงกล่าว

"โชคดีที่ยังนับว่าท่านกลับมาโดยปลอดภัยได้ มิเช่นนั้น ต้องก่อกวนให้ผู้คนกระวนกระวายตายทั้งเป็น"

"ผู้ใดกระวนกระวายตาย?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยชี้ปลายจมูกตัวเองพลางตอบ

"ย่อมเป็นเรา"

ทั้งเง็กแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม รอยยิ้มของมันนุ่มนวลสวยงามเปี่ยมเสน่ห์ และยังมีเค้าเอียงอายอยู่เล็กน้อย ถามเบา ๆ

"ท่านกระวนกระวายเรื่องอันใด?"

"เราไฉนไม่กระวนกระวาย หรือท่านดูไม่ออกว่า ข้าพเจ้ากังวลท่านปานใด"

ใบหน้าทั้งเง็กถึงกับคล้ายแดงระเรื่อ ความจริงมันหัวร่อจนท้องแทบแตกแล้ว

เอียเท้านางนี้ถึงกับมาใช้เล่ห์ชายงาม หลอกล่อกุลสตรีที่ดีงาม

ทั้งเง็กพยายามกลั้นหัวร่อไว้ ก้มศีรษะถาม

"ท่านเห็นซือเฮียข้าพเจ้าหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยรีบสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้ามิได้หามันเลย เป็นจงใจมาเยี่ยมท่านเท่านั้น"

"เยี่ยมข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ามีที่ใดน่าเยี่ยม?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ท่านมีกระไรน่าเยี่ยม ข้าพเจ้าเพียงแต่ไม่อาจสะกดใจได้เท่านั้น มีความคิดถึงท่านจนแทบตายจริง ๆ"

ทั้งเง็กยิ่งเอียงอาย วาจาของนางยิ่งกระจ่าง ขวัญก็ยิ่งกล้าแข็ง...นางถึงกับไปกุมมือทั้งเง็กแล้ว

...ในเมื่อทั้งหลายล้วนเป็นสตรี กุมมือก็จะเป็นไรไป?

นางย่อมไม่แยแสสนใจ

ทั้งเง็กย่อมไม่ตระหนี่ถือตัว ยิ่งไม่แยแสสนใจ

มาตรว่ามันยังไม่ทราบ ในใจเอียเท้าตัวนี้มีความคิดเห็นอย่างไรกันแน่ แต่มิว่านางคิดอย่างไร มันต่างไม่แยแสสนใจทั้งสิ้น

เพราะอย่างไรผู้เสียเกียรติต้องไม่ใช่มัน

แม้นับว่านางเพียงคิดจะมาหยอกเย้าโกวเนี้ยอาภรณ์แดงเล่น แต่ครั้งนี้นางต้องเคราะห์ร้ายแล้ว

เมื่อเห็นทั้งเง็กมีสีหน้าเอียงอาย เลี้ยงเจ็กเน้ยก็แทบหัวร่อจนท้องแตก

"โกวเนี้ยนางนี้จะต้องพอใจเราอย่างยิ่ง มิเช่นนั้นไฉนยินยอมให้เรากุมมือนางไว้?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยกลั้นหัวร่อถาม

"พวกเราออกไปเดินเล่นกันเป็นไร?"

"ดึกดื่นค่อนคืนไฉนต้องไปเดินเล่น?"

"ซือเฮียของท่านอยู่ที่ห้องติดกันนี่เอง ข้าพเจ้าไม่คิดให้มันทราบ ว่าข้าพเจ้า

มาแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ากลัวมันหึงหวง"

ทั้งเง็กเริ่มเข้าใจได้เล็กน้อยแล้ว

ที่แท้เอียเท้าตัวนี้พอใจเตี้ยบ้อกี๋ กลัวเราจะไปพัวพันเตี้ยบ้อกี๋ จึงพาลใช้แผนชักฟางในเตาไฟ หลอกล่อให้เราลุ่มหลงมันก่อน หากแม้นเราเกิดพอใจนางจริง ย่อมต้องสลัดบ้อกี๋ออกจากความคิดไป นางพอดีฉวยโอกาสชุบมือได้เปรียบอย่างง่ายดาย

ทั้งเง็กแม้หัวร่อในใจด้วยความขบขัน แต่สีหน้ายังคงปั้นดั่งมีโทสะอย่างยิ่งกระชากเสียง

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงชื่อม่วยของมันเท่านั้น มันไม่มีอำนาจมาควบคุมบังคับข้าพเจ้าเลย มันถือดีอย่างไรมาหึงหวง?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแม้แย้มยิ้มด้วยความลิงโลดยินดี แต่ยังคงกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่พอใจมันดอก"

"ท่านไฉนจึงทราบ?"

"ข้าพเจ้ามีที่ใดไม่เหนือกว่ามัน ท่านไฉนจะไปพอใจมันได้?"

ใบหน้าทั้งเง็กแดงกว่าเดิม เลี้ยงเจ็กเน้ยแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านจะออกไปเดินเที่ยวกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ข้าพเจ้ากลัว"

"กลัวกระไร?"

"กลัวผู้อื่นข่มขืนข้าพเจ้า"

"มีข้าพเจ้าอยู่ข้างกาย ท่านยังกลัวกระไร?"

"ข้าพเจ้ากลัวท่านนั่นเอง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่ออีกแล้ว นางพลันพบเห็นโกวเนี้ยที่ดูแล้วเอียงอายตลอดกาล ความจริงเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ชัด ๆ

นางเป็นอิสตรี แต่ตอนนี้กระทั่งนางดูแล้วก็ยังรู้สึกวาบหวามรัญจวน อย่าว่าแต่บุรุษเพศเลย

หากแม้นบุรุษเพศที่อยู่กับนางในทุกวันเวลา ไม่ถูกนางยั่วยวนจนลุ่มหลงก็ประหลาดยิ่ง

เตี้ยบ้อกี๋เป็นบุรุษ

เตี้ยบ้อกี๋อยู่กับนางทุกวัน

เลี้ยงเจ็กเน้ยตกลงใจ ต้องไม่ยอมให้นางจิ้งจอกใด หลอกล่อให้บ้อกี๋ลุ่มหลงโดยเด็ดขาด

หากมีคนบอกว่านางรักบ้อกี๋แล้ว นางแม้ตายก็ไม่ยอมรับ

ที่นางกระทำดั่งนี้ เพียงเนื่องเพราะบ้อกี๋อย่างไรยังนับว่าดีต่อนางไม่น้อย และเคยปล่อยนางผ่านมือมาครั้งหนึ่ง

นางทั้งไม่ยินยอมติดค้างน้ำใจบ้อกี๋ ทั้งบังเอิญไม่มีเรื่องอื่นจะกระทำพอดี ดังนั้น จึงถือโอกาสผ่านทางมาช่วยบ้อกี๋สำรวจตรวจตรา ตั้วโกวเนี้ยนางนี้ใช่ปิศาจจิ้งจอกหรือไม่?

ตั้วโกวเนี้ยนางนี้ไม่มีสีหน้าผิดปกติก็สามารถฆ่าคน มิเพียงน่ากลัวเท่านั้น ยังน่าสงสัยอยู่เล็กน้อยจริง ๆ

นี่เป็นคำบอกที่นางกล่าวกับตัวเอง

ดังนั้น แม้นับว่ามีคนสงสัยคำบอก 'บังเอิญพอดีผ่านทาง' ของนาง นางก็ไม่กังวลเลย

เนื่องเพราะเรื่องเหล่านี้ ความจริงเป็นนางบอกให้แก่ตัวเองฟัง ขอเพียงตัวนางรู้สึกพึงพอใจ ก็เป็นที่เพียงพอแล้ว

เดือนสี่ที่อบอุ่นนุ่มนวล สายลมที่อบอุ่นนุ่มนวล ทั้งเง็กที่ตัวอ่อนระทวยเอนอยู่บนร่างนาง คล้ายดั่งไม่มีกำลังสักน้อยนิด

เลี้ยงเจ็กเน้ยพาลโอบโกวเนี้ยใหญ่นางนั้นไว้ โอบจนแนบแน่นอย่างยิ่ง กระทั่งยังพอรู้สึกถึงหัวใจของโกวเนี้ยกำลังเต้นอยู่

หัวใจนางก็คล้ายดั่งกำลังเต้น

โกวเนี้ยใหญ่คล้ายดั่งผลักนาง แต่มิได้ใช้กำลังจริง ๆ

"ท่านจะพาข้าพเจ้าไปที่ใด?"

"ไปสถานที่ดียิ่งแห่งหนึ่ง"

"ข้าพเจ้าทราบ นั่นต้องมิใช่เป็นสถานที่ดีงาม"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านมิใช่เป็นคนดีงาม"

เลี้ยงเจ็กเน้ยเองก็มิอาจไม่ยอมรับ นางไม่นับเป็นคนดีงามได้จริง ๆ พฤติการณ์ของนาง นับว่าคล้ายอันธพาลไม่ผิดเพี้ยน

แต่สถานที่นี้กลับมีสถานที่ดีอยู่แห่งหนึ่งจริง ๆ...เป็นสถานที่ซึ่งมีแต่อันธพาลจึงจะยอมพาอิสตรีไป

พื้นเป็นหญ้าเขียวขจีอ่อนนุ่ม คล้ายดั่งเป็นเตียงที่นอนหนา รอบข้างมีหมู่ไม้และใบดอกขึ้นดกทึบ พอดีขวางสายตาผู้อื่นไว้ ในอากาศก็เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของไม้ดอกที่ซาบซ่านรัญจวนใจ

หากอิสตรียอมติดตามบุรุษมาในสถานที่เช่นนี้ ปกติมักแสดงว่า นางเตรียมพร้อมที่จะทอดทิ้งการต่อต้านขัดขืนแล้ว

เลี้ยงเจ็กเน้ยเองก็กระหยิ่มเป็นอย่างยิ่ง ถามด้วยสีหน้าขึงขัง

"บอกโดยความจริงใจเถิด สถานที่นี้เป็นอย่างไรบ้าง?"

ทั้งเง็กตอบด้วยสีหน้าแดงระเรื่อ

"มีแต่คนเลวเช่นดั่งท่าน จึงมาหาสถานที่เช่นนี้ได้"

"แม้นับข้าพเจ้าเป็นคนเช่นนั้น แต่ก็หาเวลาเนิ่นนานยิ่งจึงหาพบ"

"ท่านใช่มีแผนอยู่ก่อน จะพาข้าพเจ้ามาในที่นี้?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมิได้ปฏิเสธ

ครั้งนี้นางมีแผนอยู่ก่อนจริง ๆ ก้าวต่อไปควรทำอย่างไร? นางก็ได้ครุ่นคิดจัดการไว้ก่อนแล้ว

นางพลันฉุดทั้งเง็กเข้ามา จูบไปบนปากโกวเนี้ยตัวปลอมคราหนึ่ง

ร่างของทั้งเง็กอ่อนระทวยไป

มันล้มลงไปในร่างของอันธพาลตัวปลอม ในที่สุดทั้งสองต่างล้มลงกับพื้นล้มลงบนหญ้าที่หนานุ่มดุจดั่งเตียง

หากบอกว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยไม่ตื่นเต้นสักน้อยนิด นั่นต้องเป็นคำโป้ปด

นางมิเพียงไม่เคยโอบกอดบุรุษเท่านั้น กับสตรี ก็มิเคยโอบกอดมา

ลมหายใจของนางก็ถี่เร็วกว่าปกติ ใบหน้าเริ่มร้อนผะผ่าว โกวเนี้ยตัวปลอมนางนั้นส่งเสียงหัวร่อคิก ๆ ซุกหน้าอยู่ที่อ้อมอกนาง ซุกจนหัวใจของนางเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

โกวเนี้ยตัวปลอมผู้นี้ จึงเป็นอันธพาลที่แท้จริง มีโอกาสดีเยี่ยงนี้ ย่อมไม่ยอมปล่อยผ่านมือแน่นอน

อันธพาลตัวปลอมแต่เป็นโกวเนี้ยตัวจริงนางนี้ อ่อนระทวยไปทั้งร่างแล้ว

อันธพาลที่คิดจะให้โกวเนี้ยอ่อนระทวยทั้งร่าง ต้องมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไร

เลี้ยงเจ็กเน้ยก็ทราบ ตอนนี้เป็นเวลาที่จะต้องดำเนินการตามแผนแล้ว

มือของโกวเนี้ยใหญ่เปะปะวุ่นวาย เปะปะไม่เป็นระเบียบอย่างยิ่ง

นางแม้ไม่กลัวนางจะกระทบถูกที่สำคัญ แต่นางไม่ปรารถนาให้นางพบเห็นเป็นบุรุษปลอม

นางพลันลงมือใช้กำลังที่หลงเหลือเพียงน้อยนิด คว้าชีพจรข้อมือของทั้งเง็กไว้

กระบวนท่าฝ่ามือของนาง แม้ไม่ร้ายกาจเทียบเท่ากับวิชาบิดกระดูกแยกกล้ามเนื้อ แต่ก็มีประสิทธิภาพที่คล้ายคลึงกัน

ครั้งนี้ทั้งเง็กไม่อาจเคลื่อนไหวได้จริง ๆ ต้องจ้องมองนางด้วยความตระหนกแล้วโพล่งขึ้น

"ท่านจะทำกระไร?"

หัวใจเลี้ยงเจ็กเน้ยยังเต้นถี่เร็ว ลมหายใจยังคงถี่เร็ว ทั้งเง็กถามอีก

"หรือท่านคิดจะข่มขืนข้าพเจ้าจริง ๆ?"

นับว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยข่มใจจนเยือกเย็นได้อีกครา แล้วสั่นศีรษะ ยิ้มแย้มตอบ

"ท่านไม่ข่มขืนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปีติอย่างยิ่งแล้ว ข้าพเจ้าไฉนกล้าข่มขืนท่าน"

"อย่างนั้น ท่านไยต้องใช้ฝีมือเช่นนี้มาจัดการกับข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้ผลักท่านเลย"

เลี้ยงเจ็กเน้ยถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่ผลักไสข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดให้ท่านเรียบร้อยกว่านี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดที่จะตายอย่างเหลวไหลงมงาย เช่นดั่งเมี่ยวซิ่วนั่งตู้"

"ข้าพเจ้าไฉนจะทำเช่นนั้นต่อท่านได้ หรือท่านดูไม่ออก ข้าพเจ้ามีใจ...ต่อท่าน?"

มันคล้ายดั่งได้รับความคับแค้นอย่างยิ่งก็ปาน คล้ายดั่งพร้อมที่จะร้องไห้ในทุกเวลาก็ปาน

หัวใจของเลี้ยงเจ็กเน้ยอ่อนลงอีกครา ส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าต้องไม่ทำอย่างไรกับท่านแน่"

"แล้วท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกันแน่?"

"หลักวิชาบู๊ของเตี้ยบ้อกี๋ เป็นวิชาประจำตระกูลที่ตกทอดมา ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินว่ามันยังมีชื่อม่วย ไฉนพลันมามีชื่อม่วยเช่นดั่งท่านขึ้นมาอีกนางหนึ่ง?"

ทั้งเง็กพลันถอนใจตอบ

"ท่านดูแล้วไม่โง่เขลาชัด ๆ ไฉนกระทั่งเรื่องเช่นนี้ก็ยังไม่เข้าใจ?"

"เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องเช่นไร?"

"ซือม่วยก็มีหลายชนิด มิใช่จะต้องร่วมฝึกวิชาฝีมือจากอาจารย์เดียวกัน จึงนับเป็นซือม่วยได้"

"ท่านเป็นซือม่วยชนิดใด?"

"ท่านไฉนไม่ไปถามมันเอง?"

มันคล้ายดั่งมีโทสะขึ้นเล็กน้อยแล้ว กล่าวสืบต่อไป

"ขอเพียงตัวมันยอมรับข้าพเจ้าเป็นซือม่วยของมัน มิว่าข้าพเจ้าจะเป็นซือม่วยชนิดใด ผู้อื่นก็ไม่อาจเกี่ยวข้องบังคับได้"

มันกล่าวด้วยเหตุผลที่สมจริงอย่างยิ่ง เลี้ยงเจ็กเน้ยไม่มีปัญญาจะตอบโต้คัดค้านเลย

ทั้งเง็กถอนใจกล่าว

"ความจริงท่านพอจะวางใจ ระหว่างข้าพเจ้ากับมัน ไม่มีกระไรโดยเด็ดขาด กระทั่งมือของข้าพเจ้า มันยังมิเคยกระทบมาเลย"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าหึงหวง?"

"หรือท่านไม่ใช่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยมีโทสะขึ้นบ้างแล้ว

หากความในใจของคนผู้หนึ่ง ถูกผู้อื่นเปิดเผยออกมา ย่อมจะต้องมีโทสะเล็กน้อยแน่ นางจึงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้ามักรู้สึก ประวัติความเป็นมาของท่านน่าสงสัย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องค้นตัวท่าน"

"ได้ ท่านค้นเถิด ตลอดร่างของข้าพเจ้ายินยอมให้ท่านค้น"

มันกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน แล้วขบริมฝีปากแนบแน่น ด้วยทีท่าคับแค้นอย่างใหญ่หลวงยิ่ง

หากเลี้ยงเจ็กเน้ยเป็นบุรุษจริง หากนางมีขวัญกล้าแข็งกว่านี้ ค้นทั่วตัวมันจริงก็ต้องพบเห็น ตั้วโกวเนี้ยนางนี้คือบุรุษปลอมมา

แต่เสียดายเลี้ยงเจ็กเน้ยทั้งขวัญไม่กล้าแข็งพอ และไม่มีอกุศลจิตคิดและเล็มนาง

ส่วนสำคัญในร่างของทั้งเง็ก นางกระทั่งยังมิกล้าไปกระทบ

ดังนั้น นางจึงเพียงค้นถุงแพรปักโบตั๋นออกมา นางย่อมดูไม่ออก ถุงแพรนี้มีที่ใดไม่ถูกต้อง

ถุงแพร (สตรีโบราณใช้แทนกระเป๋าใส่เงินหรือของใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ) นี้ เป็นผลงานอันยอดเยี่ยมที่สุดของทั้งเง็ก แม้นับว่าเป็นชนชาวนักเลงที่คร่ำโลกกว่าเลี้ยงเจ็กเน้ย

อีกสิบเท่า ก็ต้องสังเกตความพิสดารของมันไม่ออก

ทั้งเง็กขบริมฝีปากแนบแน่น ถลึงจ้องนางอย่างดุดันแล้วถาม

"ท่านค้นเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยผงกศีรษะร้องอืมม์ ทั้งเง็กแค่นหัวร่อ กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านความจริงไม่ใช่ต้องการค้นตัวข้าพเจ้าดอก ท่านเพียงแต่... คิดจะฉวยโอกาสรังแกข้าพเจ้า หาข้ออ้างมาเอาเปรียบข้าพเจ้าเท่านั้น"

กล่าวไปกล่าวไป น้ำตาของนางคล้ายดั่งจะหลั่งไหลลงมาก็ปาน

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันหัวร่อด้วยความกระหยิ่ม ทั้งเง็กกระชากเสียง

"เอาเปรียบผู้อื่นได้ ท่านยังมีหน้ามาหัวร่ออีก?"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเอาเปรียบท่านจริง?"

"หรือไม่ใช่?"

"ก็ได้ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน"

นางคล้ายดั่งตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว จะเปิดเผยความลับนี้ออกไปแล้ว

"ข้าพเจ้าก็เป็นสตรี ข้าพเจ้าไหนเลยเอาเปรียบท่านได้?"

ทั้งเง็กแสร้งเบิ่งมองนางด้วยความตระหนก คล้ายดั่งความลับนี้ สร้างความตระหนกแก่มันอย่างยิ่งก็ปาน

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามักปลอมตัวเป็นบุรุษ จึงยากยิ่งจะตำหนิท่านสังเกตไม่ออก"

ทั้งเง็กพลันสั่นศีรษะแรง ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ท่านฟาดข้าพเจ้าตายคามือ ข้าพเจ้าก็มิยอมเชื่อ"

เลี้ยงเจ็กเน้ยหัวร่อด้วยสีหน้าแจ่มใสกว่าเดิม กระหยิ่มภาคภูมิกว่าเดิม

จนบัดนี้นางจึง 'พบเห็น' ฝีมือปลอมแปลงโฉมของนางนับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ นางหัวร่อถาม

"ต้องเยี่ยงไรท่านจึงยอมเชื่อ?"

"ข้าพเจ้าต้องลูบคลำดูบ้าง"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแม้รู้สึกกระดากอาย แต่ให้สตรีด้วยกันลูบคลำดู ก็มิเป็นที่สำคัญอย่างไร

ดังนั้น นางใคร่ครวญชั่วขณะก็รับปาก

"ท่านเพียงลูบเบา ๆ เท่านั้น"

นางกระทั่งยังจับมือทั้งเง็กไปลูบ เนื่องเพราะนางกลัวทั้งเง็กจะลูบเปะปะใน

ส่วนสัดที่ไม่ควรสัมผัส

ทั้งเง็กหัวร่อแล้ว เลี้ยงเจ็กเน้ยหน้าแดงฉาน ปล่อยมือมันพลางถาม

"ตอนนี้ท่านยังมีโทสะหรือไม่?"

ทั้งเง็กแย้มยิ้มปฏิเสธ แล้วยื่นมือออกไปอีกครา เลี้ยงเจ็กเน้ยต้องร้องด้วยความตระหนก

"ท่านคิดทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้ายังคิดจะลูบคลำ"

"หรือท่านยังไม่เชื่อ ข้าพเจ้าก็เป็นสตรี?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเชื่อท่านเป็นสตรี ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยังจะลูบคลำ"

ในที่สุด เลี้ยงเจ็กเน้ยพบเห็นความ 'ไม่ถูกต้อง' อยู่เล็กน้อยแล้ว

ประกายตาของตั้วโกวเนี้ยนางนี้ พลันเปลี่ยนแปรเป็นพิกลอย่างยิ่ง แต่เสียดายนางรู้สึกตัวเมื่อสายเกินไปบ้าง

ทั้งเง็กลงมือว่องไวดั่งสายฟ้า คว้าข้อต่อที่ศอกของนางไว้ หัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะท่านแม้เป็นบุรุษปลอม พอดีข้าพเจ้าก็เป็นสตรีปลอม"

เลี้ยงเจ็กเน้ยตระหนกจนร้องสุดเสียง

"หรือท่านเป็นบุรุษ?"

"หากท่านไม่เชื่อ ท่านก็พอจะลูบคลำดู"

เลี้ยงเจ็กเน้ยแทบสลบไสลไปแล้ว

ตั้วโกวเนี้ยนางนี้ถึงกับเป็นบุรุษ

นางเมื่อครู่ถึงกับยังคว้ามือบุรุษผู้นี้ไปลูบคลำร่างของนาง ถึงกับยังโอบกอดมันจูบปากมัน

คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว เลี้ยงเจ็กเน้ยแค้นที่ไม่สามารถกระแทกศีรษะให้ตายทันที

ทั้งเง็กยังหัวร่ออยู่ หัวร่อดุจดั่งกับเป็นจิ้งจอกที่เพิ่งจับไก่กินไปหลายร้อยตัว

แต่เลี้ยงเจ็กเน้ยกลับกระทั่งร่ำไห้ยังร่ำไห้ไม่ออก

ทั้งเง็กกล่าวอีก

"ท่านไม่อาจตำหนิข้าพเจ้า เป็นท่านยั่วยวนข้าพเจ้าเอง ต้องการพาข้าพเจ้ามาที่นี้เอง"

มันหัวร่อด้วยความปีติยินดีกว่าเดิม พลางกล่าวต่อ

"ที่นี้นับเป็นสถานที่ดีเยี่ยมอย่างยิ่ง ต้องไม่มีผู้ใดหาถึงที่นี้แน่"

"ท่าน...คิดจะทำกระไร?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่คิดทำกระไร? เพียงแต่จะกระทำเรื่องที่ท่านกระทำเมื่อครู่อีกครั้งเท่านั้น"

พอมันกล่าวจบคำก็ลงมือจริง ๆ ถึงกับจูบปากเลี้ยงเจ็กเน้ยอีกด้วย

เลี้ยงเจ็กเน้ยทั้งอับอายทั้งเดือดดาล ทั้งกระวนกระวายทั้งหวาดกลัว ที่ควรตายอย่างยิ่งคือ ในใจของนางพานไปมีรสชาติอย่างพิกลจนบอกไม่ถูกเกิดขึ้น

นางคิดจะตายให้สิ้นเรื่องราวเสียจริง ๆ

แต่เสียดายนางก็พานไม่อาจตายได้

มือทั้งเง็กสอดเข้าไปในเสื้อนางแล้ว

นางเคยค้นตัวมัน มันย่อมต้องค้นตัวนางบ้าง เพียงแต่ว่าตอนมันค้น ย่อมไม่มีความเกรงใจเช่นดั่งตอนนางค้นมัน

เลี้ยงเจ็กเน้ยร้องสุดเสียง

"ท่านฆ่าเราเสียเถิด"

ความจริงนางเองก็ทราบ วาจานี้กล่าวโดยไร้สาระอย่างยิ่ง ทั้งเง็กย่อมต้องไม่ปรานีต่อนางถึงปานนั้นแน่

แม้นับว่าทั้งเง็กจะฆ่านาง จะต้องกระทำเรื่องอื่นก่อนจึงยอมลงมือ

เรื่องอื่นเหล่านั้น จึงเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสยิ่ง

เลี้ยงเจ็กเน้ยร่ำไห้ออกมาแล้ว

นางความจริงไม่คิดจะร่ำไห้ แต่เสียดาย น้ำตาไม่ยอมเชื่อการข่มกลั้นบังคับของนางแล้ว

มือของทั้งเง็กกำลังเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวลยิ่งนัก เชื่องช้ายิ่งนัก

เคลื่อนไหวอย่างชั่วร้ายที่สุด มันยังแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกลัวกระไร? เนื่องเพราะท่านต้องยังเป็นสตรีพรหมจารี"

พอได้ยินคำพรหมจารี เลี้ยงเจ็กเน้ยร่ำไห้ด้วยความเสียใจกว่าเดิม ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"แต่ท่านก็สมควรดูออก บุรุษเช่นข้าพเจ้ามิใคร่มีอารมณ์สนใจต่อสตรีเท่าใดนัก ดังนั้น ขอเพียงท่านอยู่ในโอวาท ข้าพเจ้าไม่แน่จะปล่อยท่านไป"

วาจานี้คล้ายมิใช่แสร้งกล่าวปลอบใจนาง มันเป็นบุรุษที่คล้ายสตรีเกินไป ไม่แน่ว่าไม่มีอารมณ์ต่อสตรีจริง ๆ ก็ได้

เลี้ยงเจ็กเน้ยยังนับว่ามีความหวังขึ้นใยหนึ่ง ต้องถามไป

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังท่านอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าต้องการถามท่าน ขอเพียงท่านตอบมาตามความสัตย์จริง หากแม้นข้าพเจ้าฟังออกว่า เป็นคำโป้ปดมดเท็จ ข้าพเจ้าก็จะ...ตอนนั้นข้าพเจ้าจะทำกระไร? มิต้องบอกท่านก็ย่อมทราบได้"

เลี้ยงเจ็กเน้ยย่อมทราบ ดังนั้น นางจึงหวาดกลัว

ทั้งเง็กกล่าวต่อไป .

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านเป็นผู้ใดกันแน่? มีความสัมพันธ์ใดกับเตี้ยบ้อกี๋? ท่านไฉนทราบมันไม่มีซือม่วย? ไฉนจึงล่วงรู้เรื่องราวของมันมากปานนี้? ไฉนยังจะมาสืบเสาะประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้า?"

"หากข้าพเจ้าบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน ท่านก็ปล่อยข้าพเจ้าไป?"

"อย่างนั้นท่านปล่อยข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าจะต้องบอกทุกเรื่องราวให้ทราบ"

ทั้งเง็กหัวร่อแล้วลงมือฉีกเสื้อนางทันที ทั้งยังแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบต่อรองราคากับผู้คน หากท่านยังไม่บอก ข้าพเจ้าเปลื้องเสื้อผ้าท่านให้เปลือยเปล่าก่อน"

เลี้ยงเจ็กเน้ยกลับไม่ร่ำไห้แล้ว ทั้งเง็กขมวดคิ้วถาม

"ท่านบอกหรือไม่?"

เลี้ยงเจ็กเน้ยพลันตอบเสียงดัง ๆ

"ไม่บอก"

ทั้งเง็กกลับรู้สึกผิดคาดหมายจนต้องถาม

"ท่านไม่กลัว?"

"ข้าพเจ้ากลัว กลัวจนแทบตาย แต่ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมบอกเด็ดขาด"

"เพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้ทราบ ท่านเป็นบุรุษเพศ ทราบว่าท่านปองร้ายบ้อกี๋ มิว่าข้าพเจ้าบอกหรือไม่ ท่านต่างต้องไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้าแน่นอน"

ประการนี้ นางถึงกับได้คิดกระจ่างมาแล้ว

ทั้งเง็กพลันรู้สึก ดรุณีนางนี้แม้มีขวัญอ่อนอย่างยิ่ง แต่กลับชาญฉลาดจนปราดเปรื่องยิ่ง เลี้ยงเจ็กเน้ยยังกล่าวอีก

"มิว่าข้าพเจ้าบอกหรือไม่ อย่างไรท่านก็ต้อง...ต้องข่มขืนข้าพเจ้าอยู่นั่นเอง"

นางถึงกับบอกสองคำนั้นออกไปเอง เนื่องเพราะนางตัดใจไม่อาลัยชีวิตแล้ว ยังส่งเสียงดัง ๆ ต่อ

"ท่านลงมือเถิด ข้าพเจ้าไม่กลัว ข้าพเจ้าจะถือว่าถูกสุนัขกัดไปเขี้ยวหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าแม้ตายก็ต้องไม่ยอมปล่อยท่าน"

ทั้งเง็กคิดไม่ออกจริง ๆ นางไฉนพลันกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้ หากบุรุษอื่นมาเห็นสภาพนี้ของนาง อาจบางทีจะปล่อยนางไปก็ได้

เสียดายทั้งเง็กมิใช่บุรุษอื่น มันนับว่าไม่อาจนับเป็นมนุษย์

ในที่สุด เลี้ยงเจ็กเน้ยสลบไสลไปแล้ว

ในขณะที่ทั้งเง็กยื่นมือไปปลดสายรัดเอวของนาง นางก็สลบไป

ตอนเมื่อนางได้สติฟื้นคืนมา เป็นเวลาของอีกสองวันให้หลังแล้ว

นางถึงกับยังไม่ตาย ถึงกับยังลืมตาขึ้นได้ นับเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง

...มีบางเรื่องยังน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าตายเสียอีก อาจบางทีนางยังมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

แต่เรื่องเหล่านั้นมิได้เกิดขึ้น

...นางยังคงเป็นสตรีพรหมจารี เรื่องเช่นนั้นมิเคยเกิดขึ้นแน่นอน นางทราบกระจ่างอย่างยิ่ง

คนที่ไม่ใช่คนผู้นั้น ไฉนยอมปล่อยนาง?

นางคิดไม่ออกจริง ๆ

ตอนนางได้สติฟื้นคืนมา เป็นอยู่ในรถม้าคันหนึ่ง ตลอดร่างอ่อนระทวยไม่มีกำลัง กระทั่งยังไม่มีปัญญาทรงกายขึ้นนั่งด้วย

เป็นผู้ใดส่งนางขึ้นบนรถม้า? ตอนนี้เตรียมจะส่งนางไปสถานที่ใด?

ขณะที่นางคิดจะหาคนมาถาม ก็มีผู้หนึ่งโผล่ศีรษะเข้ามาจากหน้าต่างรถ แย้มยิ้มทักทาย

"ตั้วเสียวเจี๊ยะสบายดี?"

คนผู้นี้มิใช่ตั้วโกวเนี้ยตัวปลอมนางนั้น และมิใช่เตี้ยบ้อกี๋ นางแม้ไม่รู้จักมัน แต่ผู้นั้นกลับรู้จักนาง เลี้ยงเจ็กเน้ยจึงถาม

"ท่านเป็นผู้ใด?"

"สหายคนหนึ่ง"

"สหายของผู้ใด?"

"สหายของตั้วเสียวเจี๊ยะ และก็เป็นสหายของเล่าไท้เอี๊ย (เจ้านายเฒ่า)"

"เล่าไท้เอี๊ยท่านใด?"

"ย่อมเป็นเล่าไท้เอี๊ย (หมายถึงบิดา) ของตั้วเสียวเจี๊ยะ"

สีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ยแปรเปลี่ยนไปทันที

ผู้นี้มิเพียงรู้จักนางเท่านั้น คล้ายยังรู้จักตื้นลึกหนาบางของนางด้วย

ชาติกำเนิดของนางมิได้อาภัพน่าเศร้า แต่เป็นความลับที่สำคัญ นางไม่ยินยอมให้ผู้ใดทราบความลับนี้ ยิ่งไม่ยอมให้เตี้ยบ้อกี๋ทราบ นางจึงถามไปทันที

"ท่านก็เป็นสหายของเตี้ยบ้อกี๋?"

ผู้นั้นหัวร่อ สั่นศีรษะเป็นทีปฏิเสธ เลี้ยงเจ็กเน้ยจึงถามอีก

"ข้าพเจ้าไฉนมาอยู่ที่นี้ได้?"

"เป็นสหายท่านหนึ่งส่งมา ท่านเรียกให้ข้าพเจ้าส่งตั้วเสียวเจี๊ยะกลับบ้าน"

"สหายผู้นั้นเป็นใคร?"

"นางแซ่ทั้งนามเง็ก"

พอได้ยินนามทั้งเง็ก เลี้ยงเจ็กเน้ยสลบไปอีกครา

ขึ้นสิบสองค่ำเดือนสี่ โปร่ง

ตอนทั้งเง็กตื่นนอน อาทิตย์ได้สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างแล้ว

ในเวลานี้ ตามปกติมันจะต้องเดินทางไปนานแล้ว แต่วันนี้ จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้คนมาเร่งรัดมัน หรือบ้อกี๋ก็ตื่นสายเช่นเดียวกับมัน?

ความจริงมันนอนไม่มากเลย มันกลับมาดึกอย่างยิ่ง ตอนขึ้นเตียงนอน เป็นเวลาฟ้าใกล้สว่างแล้ว

มันอย่างมากนอนเพียงหนึ่งชั่วยาม แต่ตอนมันตื่นมา กลับมีสีหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใส คล้ายอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

วันนี้อารมณ์ของมันย่อมแจ่มใสเป็นพิเศษ เนื่องเพราะเมื่อค่ำวาน มันได้กระทำเรื่องที่มันภาคภูมิใจอย่างยิ่งอีกรายหนึ่ง

นึกถึงสีหน้าเลี้ยงเจ็กเน้ย ตอนพบเห็นว่ามันเป็นบุรุษ จวบจนบัดนี้มันยังรู้สึกขบขันน่าหัวร่อยิ่ง

มันเชื่อ เมื่อเลี้ยงเจ็กเน้ยได้สติฟื้นคืนมา ต้องรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ต้องคิดไม่ออก มันไฉนยอมปล่อยนาง?

ความจริงมันก็ไม่คิดจะปล่อยนางเลย

แต่ตอนมันปลดสายรัดเอวของนางออก พลันมีของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากในร่างเลี้ยงเจ็กเน้ย

เมื่อมันเห็นของนั้น มันเดาออกทันทีว่า เลี้ยงเจ็กเน้ยมีประวัติความเป็นมาอย่างไร? ศักดิ์ฐานะในปัจจุบันเป็นเช่นไร?

มันมิเพียงทราบตื้นลึกหนาบางของนางเท่านั้น ยังทราบความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเตี้ยบ้อกี่อีกด้วย

แต่มันไม่อาจฆ่านาง และไม่คิดจะฆ่านาง

เนื่องเพราะดรุณีนางนี้ มีชีวิตอยู่ยังเป็นประโยชน์ต่อมันยิ่งกว่าตายไป แต่มันก็มิอาจปล่อยนาง เนื่องเพราะมันต้องไม่ยอมให้นางได้พบกับเตี้ยบ้อกี่อีก

ความจริงเป็นปัญหายุ่งยากอยู่ โชคดีที่มันพอดีอยู่เมืองนี้ ดังนั้น ปัญหายุ่งยากก็ถูกคลี่คลายได้รวดเร็วยิ่ง

ที่นี้แม้ยังเป็นอาณาจักรใต้อำนาจของไต้ฮวงตึ๊ง แต่ก็ใกล้จะถึงชายแดน...ชายแดนที่ไต้ฮวงตึ๊งขีดแบ่งเขตไว้กับเพ็กเล็กตึ๊งเมื่อคราวกระโน้น

หลังจากเพ็กเล็กตึ๊งร่วมสหพันธ์กับตระกูลทั้งแล้ว เรื่องแรกที่จะกระทำคือทำลายไต้ฮวงตึ๊งให้พินาศย่อยยับไปจากแผ่นดิน

บัดนี้ แม้การเคลื่อนไหวของพวกมันยังมิได้เริ่มขึ้น แต่ก็ได้กระจายกำลังออกซุ่มในเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ในอำนาจของไต้ฮวงตึ๊งแล้ว

โดยเฉพาะที่นี้

นี่เป็นด่านท้ายที่สุดของไต้ฮวงตึ๊ง แต่ก็เป็นด่านแรกที่สุดที่พวกมันเมื่อดำเนินการเคลื่อนไหว ต้องยกกำลังมาทำลายก่อน

พวกมันตอนนี้แม้ยังไม่อาจเป็นเช่นดั่งไต้ฮวงตึ๊งอีกชั่วคราว คือมาตั้งสาขาโดยโอ่อ่าเปิดเผย แต่มันก็ได้ลอบซุ่มกำลังเอาไว้อยู่ก่อน กระทั่งคนในสาขาของไต้ฮวงตึ๊งก็ถูกพวกมันซื้อไปไว้แล้ว

ไต้ฮวงตึ๊งต้องนึกไม่ถึง สายลับผู้นั้นเป็นใคร?

...เนื่องเพราะผู้นั้นมิเพียงจงรักภักดีน่าเชื่อถือเสมอมาเท่านั้น ยังเป็นหนึ่งในสองผู้มีอำนาจสูงสุดของสาขาแห่งนี้อีกด้วย

พวกมันซื้อคนผู้นี้ไว้ได้ ก็คล้ายปลูกหญ้าพิษอยู่ในหว่างกลางดวงใจของไต้ฮวงตึ๊งต้นหนึ่งแล้ว

ทั้งเง็กแย้มยิ้มด้วยอารมณ์ผ่องใส สวมกระโปรงแดงของมัน

ตอนนี้เลี้ยงเจ็กเน้ยย่อมถูกกองซุ่มของตระกูลทั้งที่ในเมืองนี้ ส่งกลับไปในทั้งแกเป้าแล้ว

พวกมันกระทำเรื่องคราใด เป็นรวดเร็วน่าเชื่อถือได้เสมอมา

เมื่อค่ำวานตอนมันส่งนางไป ในใจมิใช่ไม่มีความเสียดายสักน้อยนิด แต่ทว่ามันมิอาจไม่ตัดใจได้

ลวดลายที่ร้ายเหลือ

เมื่อทั้งเง็กออกจากห้องพักไปที่ลานตึก รถคันใหญ่ได้เทียมม้าไว้เรียบร้อย ม้าก็สวมอานไว้แล้ว

เมื่อเห็นอานม้า นึกถึงเข็มในอาน จิตใจของมันยิ่งเบิกบานแจ่มใสจนแทบอดหัวร่อออกมามิได้

เมื่อเตี้ยบ้อกี่ทราบว่ามันคือตัวทั้งเง็กนั้น สีหน้าจะต้องยิ่งขบขันน่าดู

ประหลาดที่ว่า เตี้ยบ้อกี่ที่ปกติตื่นเช้าอย่างยิ่ง วันนี้ถึงกับยังมิได้ปรากฏหน้าขณะมันคิดจะถามสารถีรถม้า บ้อกี่ก็ได้เดินเข้ามาที่ลานตึก

แต่มิใช่เดินออกจากห้องพัก เป็นเดินเข้ามาจากทางภายนอก

ที่แท้บ้อกี่วันนี้ยังตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพียงแต่ว่าพอตื่นก็ออกไปจากโรงเตี๊ยม

มันไปที่ใดแต่เช้าตรู่? ไปทำกระไร?

ทั้งเง็กมิได้ถาม มันไม่เคยถามเรื่องส่วนตัวของเตี้ยบ้อกี่มาเลย มันมิอาจให้เตี้ยบ้อกี่มีความคลางแคลงสงสัยมันแม้สักน้อยนิดได้

มันรักษาหลักการนี้โดยเคร่งครัดเสมอมา

ในเมื่อม้าถูกใส่อานแล้ว เตี้ยบ้อกี่ก็ใกล้ขึ้นม้าแล้ว งานที่ดำเนินในครั้งนี้ใกล้จะยุติลงในเวลารวดเร็วยิ่ง

ย่อมเป็นการยุติโดยสำเร็จราบรื่น

นึกมิถึง เมื่อบ้อกี่เดินเข้ามาแล้ว เรื่องรายแรกก็เป็นสั่งผู้ดูแลม้า

"ปลดอานม้าออก"

ทั้งเง็กหายใจเบา ๆ ช้า ๆ และลึก ๆ ตอนมันตื่นเต้น เป็นต้องกระทำดั่งนี้เสมอ

มันมิอาจไม่ตื่นเต้นได้

เนื่องเพราะบ้อกี๋ดูแล้วก็คล้ายตื่นเต้นอย่างยิ่ง สีหน้าท่าทีล้วนผิดกว่าปกติธรรมดาโดยสิ้นเชิง

หรือมันพบเห็นความลับนี้?

ทั้งเง็กแย้มยิ้มเดินเข้าไป ตอนนี้ลมหายใจของมันสม่ำเสมอเป็นปกติแล้ว

รอยยิ้มของมันยังคงนุ่มนวลน่าสนิทสนม แต่ในใจมันได้ตระเตรียมในแง่ร้ายที่สุดอยู่แล้ว

ขอเพียงสีหน้าเตี้ยบ้อกี๋ผิดปกติเพียงเล็กน้อย มันก็จะลงมือสยบคนก่อนทันที

มันพร้อมที่จะจู่โจมครั้งสุดท้ายอยู่เสมอมา และในทุกเวลาอีกด้วย

นั่นต้องเป็นการจู่โจมที่หนักหนาสาหัส พอจะปลิดชีวิตบ้อกี๋ได้

สีหน้าบ้อกี๋เคร่งเครียดจริง ๆ แสดงว่ามีความในใจที่หนักอึ้งอยู่

แต่มันกลับไม่มีทีท่าระแวดระวังต่อสหายผู้นี้แม้สักน้อยนิด เพียงทอดถอนใจกล่าว

"นี่เป็นอาชาที่ดี"

ทั้งเง็กผงกศีรษะรับคำ

"เป็นอาชาที่ดีจริง ๆ"

"เมื่อถึงตอนกระทั่งสหายยังไม่อาจช่วยท่านได้ อาชาที่ดี ไม่แน่จะสามารถช่วยชีวิตท่านไว้"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"อาชาดีต่างมีสัญชาตญาณของมนุษย์อยู่ เมื่อท่านดีต่อมัน มันก็ต้องดีต่อท่าน ดังนั้น ขอเพียงสามารถให้มันสบายขึ้นอีกสักเล็กน้อย ข้าพเจ้าก็ต้องให้มันสบายอีกเล็กน้อย"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าเป็นเช่นอาชาตัวหนึ่ง ตอนข้าพเจ้าไม่มีเรื่อง ยังต้องมาแอบแบกอานม้าไว้ ข้าพเจ้าต้องรู้สึกไม่สบายและไม่พอใจอย่างยิ่ง"

ทั้งเง็กก็หัวร่อเช่นกัน บ้อกี๋อธิบายต่อไป

"ในเมื่อวันนี้พวกเราไม่เดินทาง ก็พอดีเปิดโอกาสให้มันได้สบายสักวันหนึ่ง"

ความจริงบ้อกี๋มิต้องอธิบาย ทั้งเง็กก็ฟังออกแล้ว

มันมิใช่สงสัยสหายของมัน เพียงแต่รักถนอมอาชาคู่ขาเท่านั้นเอง

วันนี้มันไฉนไม่เดินทาง?

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"พวกเราจะต้องอยู่ที่เมืองนี้อีกวันหนึ่ง เนื่องเพราะค่ำคืนวันนี้ จะมีคนผู้หนึ่งมาที่นี้"

สีหน้าของบ้อกี๋มีแววตื่นเต้นขึ้นอีกครา กล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้าจะต้องพบกับคนผู้นี้ให้ได้"

คนผู้นี้ย่อมต้องเป็นคนสำคัญอย่างยิ่ง การพบหน้าของพวกมันครานี้ ย่อมต้องมีเรื่องสำคัญอย่างยิ่งจะปรึกษากัน

ผู้นี้เป็นใคร?

เรื่องนั้นเป็นเรื่องอันใด?

ทั้งเง็กก็มิได้ถาม แต่บ้อกี๋กลับถามมัน

"ท่านต้องการทราบ คนที่ข้าพเจ้าต้องพบให้ได้คือผู้ใดหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าต้องการทราบ"

"ท่านไฉนไม่ถาม?"

"เนื่องเพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแม้สักน้อยนิด"

หยุดหัวร่อแล้วทั้งเง็กกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่หากท่านจะต้องการบอก ข้าพเจ้าไม่ถาม ท่านก็ต้องบอกข้าพเจ้าเอง"

บ้อกี๋ก็หัวร่อเช่นกัน กับความคิดที่แจ่มใสและรู้ความของสหายผู้นี้ บ้อกี๋มิเพียงชื่นชมเท่านั้น ยังรู้สึกพอใจอย่างยิ่งอีกด้วย

แต่บ้อกี๋พลันถามขึ้น

"ตอนเช้าท่านดื่มสุราหรือไม่?"

"ปกติข้าพเจ้าไม่ดื่ม แต่หากสหายต้องการดื่ม ในสิบสองชั่วยามของวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต่างร่วมสนองด้วยได้"

บ้อกี๋จ้องมองมันแล้วถอนใจยาว กล่าวขึ้น

"สามารถได้คบกับท่านเป็นมิตรสหาย นับเป็นโชควาสนาของข้าพเจ้าจริง ๆ"

ทั้งเง็กหัวร่ออีกแล้ว เนื่องเพราะมันอดกลั้นความขบขันไม่ได้ แทบจะหัวร่อจนท้องแตกตายไปจริง ๆ

โชคดีที่มันมักหัวร่อหรือแย้มยิ้มอยู่เสมอมา ดังนั้น รอยยิ้มของมันจึงนุ่มนวลน่าสนิทสนมอย่างยิ่ง ดังนั้น ไม่มีปัญญาที่จะสังเกตมันกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด?

มีสุรา มีคน แต่ไม่มีคนดื่มสุรา พวกมันกระทั่งยังมิได้มีทีท่าจะจิบสุรากันอีกด้วย

บ้อกี๋กล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่จะฉุดท่านมาร่วมดื่มด้วยเลย"

"ข้าพเจ้าดูออก"

ทั้งเง็กตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีทั้งความเข้าใจและปรารถนาดี กล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ดูออก ท่านต้องมีเรื่องสำคัญจะบอกกับข้าพเจ้า"

มือบ้อกี๋ถือจอกสุราอยู่ แม้มิได้จิบเลยสักหยดเดียว แต่กลับลืมวางมันลง

ทั้งเง็กกล่าวต่อไป

"มิว่าในใจท่านมีเรื่องหงุดหงิดอันใด ต่างบอกกับข้าพเจ้าได้"

บ้อกี๋อึ้งอึกเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านต้องทราบความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับไต้ฮวงตึ๊ง?"

"เกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ของบิดาท่าน ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาตั้งแต่ยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง"

"ท่านก็ย่อมเคยได้ยินผู้คนเล่าขาน ไต้ฮวงตึ๊งเป็นขบวนการอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าทราบ ประมุขใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊งคือฮุ้นปวยเอี๊ยงเล่าเอี๊ยจื้อ นอกจากนั้นยังมีตึ๊งจู๊สำคัญอีกสามท่าน บิดาของท่านเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น"

เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นที่ชนชาวนักเลงทราบกันทั่วแผ่นดิน มันพยายามไม่ยอมให้เตี้ยบ้อกี๋พบเห็น มันรู้จักไต้ฮวงตึ๊งกระจ่างซึ้งยิ่งกว่าผู้อื่นมากหลาย

ไม่แน่ว่า มันยังพอจะได้ทราบเรื่องราวที่มันยังไม่เคยทราบ จากปากคำเตี้ยบ้อกี๋ในครานี้ก็ได้

เตี้ยบ้อกี๋กล่าวสืบไป

"ความจริงแล้ว โครงสร้างของไต้ฮวงตึ๊งยังยิ่งใหญ่ยิ่งซับซ้อนกว่าที่ผู้คนคาดคิดไว้มากหลายนัก เพียงอาศัยพวกท่านทั้งสี่ ต้องไม่มีปัญญาดูแลได้ทั่วถ้วนแน่"

บ้อกี๋มิได้ให้ทั้งเง็กผิดหวังจริง ๆ กล่าวสืบไป

"สมมุติเช่นไต้ฮวงตึ๊งแม้ก็มีรายได้ แต่รายจ่ายยิ่งมากกว่า ฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อ ชีคงเฮียวฮวง เซี่ยงกัวยิ่ม บิดาผู้ล่วงลับของข้าพเจ้า กลับล้วนมิใช่คนชำนาญจัดการเรื่องทรัพย์สิน หากมิใช่ยังมีอีกผู้หนึ่ง ปิดบังตัวช่วยดูแลทรัพย์สิน หาเงินมาเสริม

ช่วยเหลือ ไต้ฮวงตึ๊งจะไม่มีปัญญาดำรงอยู่ต่อไปได้เลย"

นี่เป็นเรื่องที่ทั้งเง็กสนใจที่สุด

มิว่ากระทำเรื่องราวใดต่างจำเป็นต้องใช้เงิน ในเมื่อไต้ฮวงตึ๊งไม่เป็นเช่นดั่งขบวนการอื่น ๆ โดยไปข้องเกี่ยวกับช่องคณิกาและบ่อนการพนัน ซึ่งนับเป็นสถานที่หาเงินได้ง่ายที่สุด ย่อมต้องมีวิธีหาเงินอื่น ๆ มาเสริมช่วยเหลืออยู่

หาเงินมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย จัดการเรื่องเงิน ยิ่งมิใช่ง่ายดาย

ผู้กล้าหาญในวงพวกนักเลงที่เห็นเงินทองดั่งเป็นกรวดทราย ย่อมไม่ใช่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการนี้

พวกมันเดาได้แต่แรกแล้ว ต้องมีอีกผู้หนึ่ง ที่ลอบเร้นจัดการเรื่องทรัพย์สินของไต้ฮวงตึ๊งอยู่

บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"ในวงพวกนักเลง ต้องไม่มีผู้ใดทราบชื่อแซ่และศักดิ์ฐานะของท่าน กระทั่งในไต้ฮวงตึ๊งเองก็มีผู้ทราบอยู่น้อยกว่าน้อย เนื่องเพราะตอนเมื่อท่านรับปากยอมมารับหน้าที่นี้ ก็ได้ตกลงเงื่อนไขสามข้อกับฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อไว้แล้ว"

มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานและบัญชีของมัน

มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเบิกเกินกว่าจำนวนที่เคยได้รับ

ต้องปกปิดศักดิ์ฐานะและชื่อเสียงของมันเป็นความลับสุดยอด

บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"หลังจากฮุ้นเล่าเอี๊ยจื้อรับปากเงื่อนไขทั้งสามข้อของท่านแล้ว ท่านจึงยอมรับมารับเผือกเผาอันร้อนระอุลูกนี้ไว้"

ทั้งเง็กสงบฟังอยู่ ใบหน้าไม่มีเค้าตื่นเต้นสนใจเลยแม้สักน้อยนิด บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะท่านความจริงมิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม หากผู้อื่นทราบความสัมพันธ์ของท่านกับไต้ฮวงตึ๊ง ก็ต้องมีเรื่องยุ่งยากไปรังควานท่านอย่างแน่นอน"

ทั้งเง็กถอนใจกล่าว

"อาจบางทีมิเพียงเป็นเรื่องยุ่งยากเท่านั้น หากข้าพเจ้าเป็นศัตรูของไต้ฮวงตึ๊ง ข้าพเจ้าต้องไม่เสียดายในทุกสรรพสิ่ง จัดการสังหารคนผู้นี้เสียก่อนทันที"

นับเป็นวาจาที่กล่าวในระดับพอเหมาะพอควรอย่างยิ่ง

ผู้ที่สามารถกล่าววาจาเยี่ยงนี้มา ก็แสดงว่าในใจของมันเปิดเผยแจ่มใส ไม่กระทำเรื่องเช่นที่กล่าวมาโดยเด็ดขาด

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"หากท่านเกิดภัยสุดวิสัยใด นับว่าเป็นการสูญเสียของไต้ฮวงตึ๊งที่ใหญ่หลวงอย่างยิ่งจริง ๆ"

ดังนั้น สีหน้าของบ้อกี๋ยิ่งตื่นเต้นกว่าเดิม ลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิมกล่าว

"ดังนั้น วันนี้ข้าพเจ้ามิอาจไม่ระมัดระวังเป็นพิเศษได้"

"คนที่จะมาที่นี้ในค่ำนี้ก็คือท่าน?"

"ถูกแล้ว ท่านต้องมาก่อนเที่ยงคืนวันนี้แน่นอน"

ทั้งเง็กแม้จะสะกดกลั้นใจได้เยือกเย็นอย่างยิ่งเสมอมา แต่ตอนนี้กระทั่งตัวมันเองก็รู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิมมากหลาย

...หากสามารถกำจัดคนผู้นี้ไป นับว่าเท่ากับฟันเท้าไต้ฮวงตึ๊งขาดไปข้างหนึ่ง

คนผู้นี้ค่ำคืนนี้ก็จะมาแล้ว

สำหรับกับทั้งเง็ก นับเป็นการเย้ายวนอันใหญ่หลวงอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่มันก็ได้เตือนสติตัวเองอยู่ตลอดมา ต้องไม่อาจมีพิรุธปรากฏบนสีหน้าแม้สักน้อยนิดได้

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ท่านแม้มิใช่ชนชาวบู๊ลิ้ม แต่ก็เป็นคนมีชื่อเสียงอย่างยิ่ง ร้านค้าเงินในดินแดนกวนตง อย่างน้อยมีมากกว่าครึ่งที่มีการติดต่อกับท่าน ดังนั้น ผู้อื่นต่างเรียกท่านว่าใช้ซิ้ง (เทพเจ้าสมบัติ)"

ใช้ซิ้ง (เทพเจ้าสมบัติ)

นามสองคำนี้เมื่อกระทบโสตทั้งเง็ก คล้ายดั่งเป็นมีดแหลมคมสลักไว้กลางหัวใจของมันก็ปาน

ขอเพียงมีเบาะแสสายนี้ จะหาคนผู้นี้ก็มิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญแล้ว

ทั้งเง็กได้ปั้นหน้าเป็นเคร่งเครียดจริงจังอย่างยิ่ง กล่าวเบา ๆ

"นี่เป็นความลับของไต้ฮวงตึ๊งท่าน ท่านไม่สมควรบอกกับข้าพเจ้าเลย"

"ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่านแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน และ..."

มันเขม้นมองทั้งเง็กแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะต้องขอความช่วยเหลือจากท่าน"

"ขอเพียงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ากระทำได้ ข้าพเจ้าต้องไม่ปฏิเสธเด็ดขาด"

"เรื่องนี้ท่านต้องกระทำได้แน่ และมีแต่ท่านเท่านั้นจึงสามารถกระทำได้"

ทั้งเง็กมิได้กล่าวกระไรอีก มันรู้สึกเลือนราง มีแพะอ้วนอีกตัวหนึ่งจะเดินเข้ามาในปากพยัคฆ์ของมันเอง

จอกสุรายังอยู่ในมือ ยังมิได้ถูกวางลง

ในที่สุด บ้อกี๋ดื่มอีกหนึ่ง สุราทั้งหอมทั้งฉุน เมื่อล่วงล้ำลำคอ นับว่ามีความแจ่มใสกว่าเดิมบ้าง ยินยอมบอกความหงุดหงิดกลัดกลุ้มของมันออกมาเอง

ไต้ฮวงตึ๊งก็มีสาขาอยู่ที่นี้แห่งหนึ่ง

เนื่องเพราะเป็นด่านท้ายสุดในดินแดนแถบนี้ของไต้ฮวงตึ๊ง ซึ่งก็เป็นด่านหน้าสุดยามต่อต้านศัตรูเช่นกัน ดังนั้น สาขาที่นี้มิเพียงจะมีโครงสร้างยิ่งใหญ่บริวารมากหลายที่สุดเท่านั้น ยังมีหัวหน้าสาขาถึงสองคน

ถ้าหนึ่งไม่อาจมีเสือสองตัว

แต่หัวหน้าสาขาทั้งสองคนนี้ กลับอยู่ด้วยกันโดยสนิทสนมกลมเกลียวอย่างยิ่ง เนื่องเพราะพวกมันเพียงรู้จักปฏิบัติงานให้แก่ไต้ฮวงตึ๊ง โดยมิได้แก่งแย่งอำนาจ มิได้มีอคติเห็นแก่ตัวไปช่วงชิงลาภยศ

ในบันทึกลับสุดยอดของไต้ฮวงตึ๊ง มีบันทึกเกี่ยวกับพวกมันคือ

ชื่อแซ่ พังฮุ้นซัว

ฉายา เง็กมิ่นกิมตอแขะ (ดาบทองหน้าหยก)

ปั่วซัวเต้าหยิน (ครึ่งนักพรต)

อายุ ห้าสิบหกปี

อาวุธ ดาบทองแดง กระสวยทองแดงสามสิบหกตัว

สำนักอาจารย์ โง้วโฮ้วต้วนมึ้งตอ (ดาบห้าพยัคฆ์)

ภรรยา แพ้ต๊กเก็ง (ตายแล้ว)

บุตรธิดา ไม่มี

รสนิยม ตอนวัยฉกรรจ์ชมชอบสุรานารีอยู่บ้าง พอวัยกลางคนบำเพ็ญฟรต

คำวิจารณ์ที่ซีคงเฮียวฮวงให้แก่มันคือ

"เปรื่องปราดสุขุม เคร่งครัดหน้าที่เคารพกฎ ทรงภูมิปัญญาใช้ในงานใหญ่ได้"

อีกผู้หนึ่งคือ

ชื่อแซ่ เต็งขี่

ฉายา ต้กปี้ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าแขนเดียว)

อายุ ยี่สิบเก้า

อาวุธ กระบี่ (กระบี่หัก)

สำนักอาจารย์ ภรรยา บุตรธิดา ต่างเขียนว่า 'ไม่มี'

รสนิยม ชอบการพนัน ชอบสุรา

ซีคงเฮียวฮวงมีความสามารถอ่านผู้คนออก และรู้จักผู้คนกระจ่าง ในตอนหลังบันทึกชื่อฉายาประวัติความเป็นมาของคนไต้ฮวงตึ๊งไว้แล้ว จะต้องมีคำวิจารณ์ของท่านอยู่

มีแต่เต็งขี่นอกเหนือกฎนี้

มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ เป็นซีคงเฮียวฮวงไม่ต้องการวิจารณ์คนผู้นี้? หรือคนผู้นี้ความจริงไม่มีปัญญาจะไปวิจารณ์มันได้

ทั้งเง็กกล่าว

"ข้าพเจ้ารู้จักคนผู้นี้"

"ท่านก็รู้จัก?"

"ในหลายปีนี้ ชื่อเสียงของต้กปี้ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าแขนเดียว) ในวงพวกนักเลงกระเดื่องดังอย่างยิ่ง และยังกระทำเรื่องที่ผู้คนต้องตื่นเต้นสนใจมาหลายเรื่อง นึกมิถึง มันก็สวามิภักดิ์ต่อไต้ฮวงตึ๊งแล้ว"

รอยยิ้มของทั้งเง็กนุ่มนวลน่าสนิทสนมอยู่เสมอมา แต่ครั้งนี้คล้ายมีแววเย้ยหยันเล็กน้อย

เนื่องเพราะชื่อเสียงของเต็งขี่แม้เกรียงไกรไม่น้อย แต่เสียดาย เป็นชื่อเสียงประเภทที่ไม่มีคุณค่าให้ผู้คนไปเลื่อมใสนับถือเลย

ความจริงชาติกำเนิดของมันดีงามอย่างยิ่ง

บิดามันเป็นศิษย์ฆราวาสคนหนึ่งของสำนักบู๊ตึง ตระกูลเต็งก็เป็นตระกูลใหญ่ในกังหนำ มีชื่อเสียงสูงส่ง มีทรัพย์สินสมบัติมหาศาล

แต่พอมันอายุสิบห้า ก็ถูกบิดาอัปเปหิออกจากบ้าน ตัดขาดจากตระกูล

ในสี่มือกระบี่ยิ่งใหญ่ของสำนักบู๊ตึง ผู้มีชื่อเสียงที่สุดคือกิมโกยเต้าหยิน (นักพรตไก่ทอง) เป็นซือเฮียร่วมอาจารย์กับบิดาของมัน เห็นแก่หน้าบิดามัน จึงรับมันไว้เป็นศิษย์

นึกไม่ถึง มันเมื่อเข้าไปอยู่ในอารามเฮี้ยงจินกวนที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินถือเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของบู๊ตึง มันถึงกับยังกระทำตามอำเภอใจมันทุกเรื่องราว และ

มักจะดื่มสุราอาละวาดอีกบ่อยครั้งด้วย

มีครั้งหนึ่ง มันถึงกับดื่มจนเมามาย ถึงกับคุกคามบังคับให้สหายรักผู้หนึ่งของซือแป๋มัน ลงจากเขาไปประลองฝีมือกับมัน

แขนขวาของมันถูกฟันขาดไปในการต่อสู้ครั้งนั้นเอง และมันก็ถูกอัปเปหิออกจากสำนักบู๊ตึง กระทั่งกระบี่ของมันก็ถูกหักทิ้งด้วย

นับแต่นั้นมา มันก็สาบสูญร่องรอยไป

นึกมิถึง อีกเจ็ดแปดปีให้หลัง มันปรากฏตัวขึ้นอีกครา นำกระบี่หักเล่มนั้นของมันออกสู่บู๊ลิ้ม

มันแขนด้วน กระบี่หัก แต่ฝึกเพลงกระบี่ที่กราดเกรี้ยวอำมหิต พลิกแพลงพิสดารได้ชุดหนึ่ง บุกขึ้นบู๊ตึงเพียงลำพังตัว พิชิตกิมโกยเต้าหยินที่เคยเป็นซือแป๋ของมันพ่ายแพ้ ดังนั้น มันจึงตั้งฉายาตัวเองเป็นซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้า) ซึ่งย่อมเหนือกว่าไก่ทอง (กิมโกย)

มันยังคงประพฤติตนตามความพอใจดั่งเดิม ไปมาที่เพียงลำพังตัว ในหลายปีนี้นับว่าได้กระทำเรื่องที่ผู้คนต้องแตกตื่นสนใจอยู่หลายรายจริง ๆ

แต่เสียดาย เรื่องหลายรายนั้น ก็คล้ายดั่งสันดานของมัน ไม่สามารถบันดาลให้ผู้คนเคารพเลื่อมใสมันได้

โชคดีที่มันเองก็มิแยแสสนใจแม้สักน้อยนิด

บ้อกี๋เข้าใจความหมายในรอยยิ้มของทั้งเง็ก แต่บ้อกี๋กลับมีความคิดเห็นที่ผิดแปลกกันไป จึงรีบกล่าว

"มิว่าก่อน ๆ นี้มันจะเป็นคนเช่นไร แต่หลังจากเข้าในไต้ฮวงตึ๊งแล้ว มันก็นับว่าได้ทุ่มเทกำลังความสามารถ กระทำงานให้แก่ไต้ฮวงตึ๊งอย่างเต็มที่จริง ๆ"

ทั้งเง็กแย้มยิ้มถาม

"เง็กมิ่นกิมตอแขะ ไฉนจึงมีฉายาเป็นปั่วซัวเต้าหยินอีก? ฉายาทั้งสองนี้ควรเป็นคนที่มีความผิดกันโดยสิ้นเชิงจึงถูก"

"มันใช่แล้ว"

"อาจบางทีมันเปลี่ยนแปรแล้ว เมื่อวางศาสตราอาวุธได้ ก็เป็นอรหันต์ทันที"

"หลังจากพังฮุ้นซัวสูญเสียภรรยาในวัยกลางคนแล้ว ก็เริ่มบำเพ็ญพรต ดังนั้นจึงเปลี่ยนฉายาจากเง็กมิ่นกิมตอ มาเป็นปั่วซัวเต้าหยิน"

"นึกมิถึง ในหัวหน้าสาขาของไต้ฮวงตึ๊ง ถึงกับยังมีคนบำเพ็ญพรตอยู่"

บ้อกี๋ก็อดมิได้ต้องแย้มยิ้มด้วย

แต่รอยยิ้มของบ้อกี๋คลายไปรวดเร็วยิ่ง กล่าวสืบต่อ

"มาตรว่ากฎของไต้ฮวงตึ๊งเข้มงวดกวดขัน แต่ไม่เคยไปเกี่ยวข้องบังคับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น การดื่มสุราของเต็งขี่ การบำเพ็ญพรตของพังฮุ้นซัว มิได้กระทบกระเทือนต่อหน้าที่การงานของพวกมัน พวกมันยังคงนับเป็นหัวหน้าสาขาที่จงรักภักดีมีสมรรถภาพการงานสูงส่งของไต้ฮวงตึ๊งอยู่เสมอมา"

เสียงของบ้อกี๋ลดต่ำกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่บัดนี้ข้าพเจ้ากลับพบเห็น ในสองคนนี้ถึงกับมีผู้หนึ่งเป็นสายลับให้กับฝ่ายศัตรู"

ทั้งเง็กคล้ายดั่งตระหนกจนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ทวนคำคล้ายดั่งไม่เชื่อ

บ้อกี๋มีสีหน้าโศกเศร้าเสียใจและเดือดดาลคลั่งแค้นยิ่ง กล่าวสืบไป

"ในสองคนนี้ มีผู้หนึ่งถูกศัตรูของไต้ฮวงตึ๊งซื้อตัวไปแล้วจริง ๆ"

ทั้งเง็กปั้นหน้าเป็นคล้ายยังไม่ยอมเชื่อ จึงถามขึ้น

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะตอบ

"เนื่องเพราะคนที่พวกเราส่งไปสืบข่าวในด้านนั้น ล้วนแล้วถูกขายไปหมดสิ้น"

บ้อกี๋รีบอธิบายต่อไป

"พวกมันความจริงมีการอำพรางที่ดีเยี่ยม กระทั่งมีบ้างยังไปซุ่มอยู่ในที่นั้นเนิ่นนานอย่างยิ่ง มิเคยถูกพบเห็นเลยตลอดมา แต่ระหว่างนี้..."

ลำคอของบ้อกี๋ตีบตันจนเสียงชะงักงัน อีกเนิ่นนานให้หลังจึงสามารถกล่าวต่อ

"เมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกมันถึงกับถูกสังหารไปจนหมดสิ้น ถึงกับไม่มีผู้รอดชีวิตหนีกลับมาได้เลยสักคนเดียว"

ทั้งเง็กก็ทอดถอนใจ

ความจริงเรื่องเหล่านี้มันมิเพียงทราบกระจ่างเท่านั้น ยังทราบชัดเจนยิ่งกว่าทุกผู้คนเสียอีก

การเข่นฆ่าสังหารพวกไต้ฮวงตึ๊ง ที่ไปซุ่มอยู่ในดินแดนฝ่ายมันคราครั้งนั้น มันมิเพียงร่วมมือด้วยทุกครั้ง คนที่มันฆ่าก็ยังไม่น้อยกว่าผู้อื่นเด็ดขาดด้วย

บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"เกี่ยวกับเรื่องของพวกมัน มีการติดต่อกับพังฮุ้นซัวและเต็งขี่อยู่เสมอมา หน้าที่และความเคลื่อนไหวของพวกมัน เป็นความลับสุดยอดที่มีเพียงสองคนนี้ทราบเท่านั้น ดังนั้น..."

ทั้งเง็กสอดคำขึ้น

"ดังนั้น ก็มีแต่สองคนนี้เท่านั้นจึงสามารถขายพวกมัน?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ ทั้งเง็กถามอีก

"ในสองคนนั้น ผู้ใดเป็นสายให้ศัตรู? พังฮุ้นซัว? หรือเต็งขี่?"

ทั้งเง็กถึงกับถามปัญหานี้ออกจากปากมาได้ กระทั่งตัวมันเองก็รู้สึกขบขันน่าหัวร่อยิ่ง

ผู้ซื้อสายลับคือตัวมัน ผู้รับหน้าที่มาติดต่อกับสายลับคนนี้ก็เป็นตัวมัน

หากเตี้ยบ้อกี๋ทราบเรื่องนี้ ใบหน้าจะมีความรู้สึกอย่างไร? ในใจจะมีความคิดเห็นอย่างไร?

ทั้งเง็กถึงกับยังสะกดกลั้นใจได้ไม่หัวร่อออกมา นับว่ามีความสามารถไม่น้อยจริง ๆ

บ้อกี๋จับตามองมันอยู่ตลอดมา พลันกล่าวขึ้น

"สองคนนี้ผู้ใดเป็นสายลับ มีแต่ท่านจึงสามารถบอกกับข้าพเจ้าได้"

...หากผู้อื่นได้ยินวาจานี้ จะต้องตระหนกจนสะดุ้งตัวลอยแน่

แต่ทั้งเง็กกลับไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด มันทราบ วาจานี้จะต้องยังมีข้อความต่อไป

บ้อกี๋ได้กล่าวสืบต่อไปจริง ๆ

"เนื่องเพราะมีแต่ท่าน จึงสามารถช่วยหาสายลับผู้นี้ออกมาให้ข้าพเจ้าได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งสองคนนั้นต่างไม่รู้จักท่าน"

"ย่อมไม่รู้จัก"

"หากข้าพเจ้าบอก ท่านเป็นคนของตระกูลทั้ง พวกมันจะยอมเชื่อหรือไม่?"

ทั้งเง็กยังคงไม่มีสีหน้าเป็นพิรุธ รับคำทันที

"พวกมันคล้ายดั่งไม่มีเหตุผลมิเชื่อถือ"

"ในเมื่อตระกูลทั้งพอจะซื้อหัวหน้าสาขาของไต้ฮวงตึ๊งได้ ไต้ฮวงตึ๊งใช่ก็สามารถซื้อคนของตระกูลทั้งได้เช่นกัน?"

"คล้ายดั่งใช่"

มันตอบด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง แต่ละประโยคล้วนเพิ่มคำ 'คล้ายดั่ง' เข้าไป เนื่องเพราะมันยังไม่ทราบความรู้สึกนึกคิดของเตี้ยบ้อกี๋กระจ่างชัด

เตี้ยบ้อกี๋กล่าวต่อ

"ดังนั้น ตอนนี้พังฮุ้นซัวกับเต็งขี่ ต่างเข้าใจข้าพเจ้าได้ซื้อคนของตระกูลทั้งไว้ผู้หนึ่ง ข้าพเจ้ามาที่นี้ ก็เพื่อจะพบหน้ากับคนผู้นั้น พวกเราตกลงกันจะพบกันวันนี้"

"หากท่านบอกกับพวกมันเช่นนี้ พวกมันก็คล้ายดั่งไม่มีเหตุผลมิยอมเชื่อ?"

"ข้าพเจ้ายังย้ำหลายครั้งครา คนผู้นี้เป็นคนมีความสำคัญอย่างยิ่ง มีของสำคัญอย่างยิ่งจะมอบให้ข้าพเจ้า ดังนั้น พวกเราจะต้องทุ่มเทกำลังปกปักพิทักษ์มัน ไม่อาจให้มันตกไปในมือของผู้อื่นโดยเด็ดขาด"

"พวกมันทราบหรือไม่ คนผู้นั้นเป็นใคร?"

"ไม่ทราบ"

"ในเมื่อไม่ทราบ ไฉนไปปกปักพิทักษ์มันได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็มิเคยเห็นคนผู้นั้น ดังนั้น พวกเราได้นัดหมายวิธีแยกแยะจดจำกันไว้ก่อน"

"วิธีใด?"

บ้อกี๋ลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิมตอบ

"มันพอมาถึงเมืองนี้ ก็ต้องไปร้านขายยาท่งยิ้นตึ๊ง ซึ่งใหญ่ที่สุดของถนนสายเอก ซื้อชิ่นพ้วย (เปลือกส้มตากแห้ง เป็นยา) สี่ตำลึง ตังกุยสี่ตำลึง จากนั้นไปร้านขายเนื้อพะโล้ที่อยู่เยื้องกัน ซื้อไก่ย่างสี่ชั่ง เนื้อวัวสี่ชั่ง มันยืนกรานจะให้ทางร้านชั่งเนื้อให้มีน้ำหนักเท่ากัน ไม่อาจน้อยไปสักหุนหนึ่ง และไม่อาจมากไปสักหุนหนึ่งด้วย"

ทั้งเง็กหัวร่อกล่าว

"คนเช่นนี้มีไม่มากเลยจริง ๆ ง่ายต่อการจดจำเป็นอย่างยิ่งอยู่"

"จากนั้น มันจะใช้มือซ้ายหิ้วห่อชิ่นพ้วยกับไก่ย่าง มือขวาหิ้วห่อตังกุยกับเนื้อวัว เดินไปทางทิศตะวันออกของถนนใหญ่ แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าไปในป่าต้นหม่อน แขวนชิ่นพ้วยกับไก่ย่างในมือซ้ายอยู่บนกิ่งไม้ ส่วนตังกุยกับเนื้อวัวที่มือขวาทิ้งลงไปกับพื้น ในตอนนั้น พวกเราก็เข้าไปพบหน้ากับมันได้"

ทั้งเง็กหัวร่อกล่าว

"ใช้วิธีนี้ไปพบกัน กลับแปลกใหม่น่าสนใจอย่างยิ่งอยู่"

"มิเพียงน่าสนใจเท่านั้น ยังปลอดภัยอีกด้วย"

บ้อกี๋อธิบายต่อไป

"นอกจากคนที่นัดหมายกับข้าพเจ้าแล้ว ต้องไม่มีผู้ใดกระทำเรื่องอย่างนี้แน่นอน"

ทั้งเง็กหัวร่อกล่าว

"หากแม้นยังมีผู้อื่นไปทำเรื่องดั่งนั้น ผู้นั้นจะต้องมีโรคประสาทแน่นอน"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่า พังฮุ้นซัวกับเต็งขี่ต้องไม่มีการจำผิดพลาดเด็ดขาด"

"ในเมื่อท่านนัดหมายกับมันแล้ว ท่านก็สมควรไปรอในที่นั้น ไฉนยังจะเรียกพวกมันไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเพียงทราบ มันจะมาก่อนอาทิตย์ตกดินวันนี้ แต่มิทราบจะมาในเวลาใด?"

"ร่องรอยของมันต้องถูกปกปิดมิดชิดอย่างยิ่ง ย่อมไม่อาจมารออยู่ในถนนหนทางตลอดวัน ดังนั้น มีแต่เรียกพวกมันไปรอ?"

"ถูกแล้ว"

"ที่มันนำมาให้ท่าน เป็นของใดกันแน่?"

"นามคนผู้หนึ่ง"

"นามของสายลับผู้นั้น?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ ทั้งเง็กถามอีก

"จวบจนบัดนี้ ท่านยังไม่ทราบ ผู้นั้นใช่พังฮุ้นซัวหรือเต็งขี่?"

"แต่ในใจของสายลับผู้นั้น ต้องรู้อยู่ก่อนแล้ว"

"มันย่อมไม่ยินยอมให้คนผู้นั้น มอบนามสายลับให้แก่ท่าน?"

บ้อกี๋รับคำอีกครั้ง จึงกล่าวต่อ

"ดังนั้น มันเพียงเห็นคนผู้นั้น ก็ต้องหาวิธีฆ่ามันเพื่อปิดปากทันที"

"แน่นอน มันต้องทุ่มเททุกประการ ฆ่าคนผู้นั้นเพื่อปิดปากให้จงได้"

"แต่ความจริง ตระกูลทั้งไม่มีคนมา"

"ถูกแล้ว ดังนั้น คนผู้นั้นคือข้าพเจ้า?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้ามีแต่ต้องหาท่านช่วยเหลือ เนื่องเพราะพวกมันต่างไม่รู้จักท่าน และมีแต่ทราบ เพื่อนร่วมทางของข้าพเจ้าเป็นโกวเนี้ยสวมกระโปรงแดงเท่านั้น"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามีแต่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า กลับกลายเป็นบุรุษอีกครั้ง ลอบหลบออกไปซื้อหาของที่ท่านบอกในถนนใหญ่ ก็พอจะ 'ตก' สายลับผู้นั้นขึ้นมามอบให้แก่ท่านได้?"

มันถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"วิธีนี้นับว่าไม่เลวจริง ๆ วิเศษอย่างยิ่งทีเดียว หนึ่งเดียวที่ไม่วิเศษคือ หาก

ปลาตัวนั้นกินทั้งเบ็ดทั้งตัวข้าพเจ้าเข้าไปแล้วจะทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ทำดั่งนี้จะมากจะน้อยก็มีการเสี่ยงอันตรายอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าคิดหาวิธีอื่นไม่ออก ข้าพเจ้าจะต้องกำจัดสายลับผู้นั้นไปก่อนที่ใช้ซิ้งจะมาที่นี่"

"ดังนั้น ท่านจึงมีแต่ต้องหาข้าพเจ้า?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งเง็กถอนใจอีกครา จึงกล่าว

"ท่านนับว่าหาถูกคนแล้ว"

เปลือกนอกของมันแม้ถอนหายใจ แต่ความจริงได้ลอบหัวร่อจนท้องแทบแตกแล้ว มันนึกมิถึงจริง ๆ เตี้ยบ้อกี๋ที่เป็นแพะอ้วนตัวใหญ่ จะส่งตัวมันเองเข้ามาในปากพยัคฆ์ร้ายอย่างง่ายดาย และยังพาแพะอ้วนมาให้มันอีกตัวหนึ่งด้วย

แผนของบ้อกี๋ครั้งนี้ ความจริงนับว่าแนบเนียนเป็นอย่างยิ่ง นอกจากใช้วิธีนี้แล้ว ยากจะหาตัวสายลับผู้นั้นออกมาได้ แต่เสียดาย ที่หาถูกคนจนเกินไป

ทั้งเง็กย่อมต้องไม่จับตัวสายลับที่แท้จริงออกมา สายลับตัวนั้น ย่อมต้องไม่ถูกทั้งเง็กฆ่าปิดปากไปได้

พวกมันพอดีฉวยโอกาสนี้ สังหารผู้ที่มิใช่สายลับเพื่อปิดปากไปเสียเลย

พวกมันพอดีป้ายความผิดไปใส่ตัวคนผู้นั้น ส่วนสายลับที่แท้จริง ก็จะปลอดโปร่งสบายมิต้องระวังตัว ดำเนินการขายมิตรสหายของมันต่อไปได้ เนื่องเพราะภายหลังต้องไม่มีผู้คนระแวงสงสัยมันอีกแล้ว

พวกมันก็พอจะฉวยโอกาสนี้ ทำลายทั้งเตี้ยบ้อกี๋ทั้งใช้ซิ้งผู้นั้นไปในคราเดียว

นับเป็นหินก้อนเดียวที่ขว้างนกได้มากหลาย วิเศษจนไม่อาจบ่งบอกบรรยายถูกต้อง กระทั่งทั้งเง็กเองก็คิดไม่ถึง มันจะมีโชคดีถึงปานนี้ได้

ดังนั้น ผู้ที่ไม่ใช่สายลับ ก็ต้องกลายเป็นแพะอ้วนอีกตัวหนึ่ง ถูกเตี้ยบ้อกี๋ขับต้อนเข้าไปในปากพยัคฆ์ของทั้งเง็ก

ขึ้นสิบสองค่ำเดือนสี่

ในเวลาปกติ เมื่อพังฮุ้นซัวทำวัตรของมันเสร็จสิ้น จึงจะออกจากห้องยามารับทานอาหารเช้า

วันนี้มันสายผิดปกติ เนื่องเพราะแต่เช้าตรู่ของวันนี้ มีอาคันตุกะที่มันคาดคิดไม่ถึงมาเยี่ยม สนทนากับมันเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง กล่าววาจาที่มันฟังแล้วหงุดหงิดรำคาญอย่างยิ่งมามากหลาย

...ในสาขานี้ถึงกับมีสายลับ ถึงกับกระทั่งบุตรของเตี้ยกังก็ยังทราบแล้ว

มันคุมสาขานี้มานานปี ตอนนี้ถึงกับต้องให้บุรุษหนุ่มเยาว์วัยมาบอกเรื่องนี้แก่มัน และยังสอนมันควรทำอย่างนั้น ควรทำอย่างนี้ จนมันรู้สึกไม่พอใจเป็นยิ่งนัก

มันไม่พอใจต่อบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์อยู่เสมอมา มันมีความคิดเห็น บุรุษวัยฉกรรจ์กระทำเรื่องไม่รอบคอบสุขุม ไม่มั่นคงจนพอจะเชื่อถือได้เลย

นี่อาจบางทีเนื่องเพราะมันไม่ใช่วัยฉกรรจ์อีกแล้ว มาตรว่าประการนี้มันต้องไม่ยินยอมรับโดยเด็ดขาดก็ตาม

มันย่อมนอบน้อมเกรงใจต่อเตี้ยบ้อกี่เป็นอย่างยิ่ง น้อมส่งจนออกพ้นประตูใหญ่ จึงเข้าไปทำวัตรในห้องยาของมันอีกครา

แต่วันนี้เมื่อมันทำวัตรเช้าเสร็จ ออกไปหมายกินอาหารเช้า ก็ได้ยินเสียงหัวร่อของดรุณีรับใช้แว่วมาแต่ไกล ในเสียงหัวร่อนั้น ถึงกับยังมีเสียงของบุรุษปะปนอยู่ด้วย

เป็นผู้ใดกันจึงมีขวัญโอหังบังอาจปานนี้ กล้ามาหยอกล้อกับเอียเท้าประจำตัวของพังตั้วเอี๊ยในห้องส่วนตัวได้

มันมิต้องเข้าไปดูก็ทราบ เป็นเต็งขี่อย่างแน่นอน

เนื่องเพราะทุกผู้คนต่างทราบ เต็งขี่เป็นสหายรักของมัน มีแต่เต็งขี่เท่านั้นจึงสามารถเข้านอกออกในได้ตามความพอใจ กระทั่งยังกินอาหารเช้าของมันได้อีกด้วย

ตอนมันเข้าไป เต็งขี่ได้กินรังนกนางแอ่นตุ๋นไก่ที่คนครัวทำพิเศษแก่มันไปมากกว่าครึ่งแล้ว กำลังหยอกล้อกับเอียเท้าสวยงามทั้งสองนางอย่างครึกครื้น

หากผู้อื่นกล้าทำดั่งนี้ พังฮุ้นซัวจะต้องฟาดขามันหักแน่นอน

แต่เต็งขี่กลับนอกเหนือจากนั้น

พวกมันมิเพียงเป็นสหายรักกัน ยังเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีอีกด้วย

เมื่อเห็นมันเข้ามา เต็งขี่หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"นึกมิถึง ต่างถึงกับกินอาหารสดคาวของปุถุชนอยู่ และยังกินดีปานนี้อีกด้วย"

พังฮุ้นซัวก็แย้มยิ้มตอบ

"ผู้บำเพ็ญพรตก็เป็นคนเช่นกัน ต้องรับทานอาหารเช่นเดียวกัน"

"ฮา ฮา...ข้าพเจ้าก่อนนี้ยังเข้าใจ ท่านเพียงกินกรวดกินทราย กินลม ก็พอแล้ว"

พังฮุ้นซัวมิได้ตอบโต้สืบไป มาตรว่าเป็นสหายรัก ก็ไม่อาจก้าวก่ายถึงการบำเพ็ญ

พรต ที่มันถือเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์มิอาจแตะต้องกล้ำกราย โชคดีที่เต็งขี่ได้เปลี่ยนเรื่อง โดยพลันถาม

"เตี้ยกงจื้อใช่ก็มาที่นี้แล้ว?"

"มันมาแล้ว"

"ท่านก็ทราบเรื่องนั้นแล้ว?"

พังฮุ้นซัวผงกศีรษะ มันย่อมสมควรทราบ อย่างน้อยมันก็เป็นผู้หนึ่งของหัวหน้าสาขาในเมืองนี้

เต็งขี่หัวรอกล่าว

"ที่ข้าพเจ้ามาหาท่าน มิใช่เพราะต้องการดื่มน้ำไก่ตุ๋นรังนกนางแอ่นของท่าน"

"ท่านตอนนี้จะไปรอคนผู้นั้นเลย"

"หรือท่านไม่ไป?"

"ข้าพเจ้ายังต้องรอก่อน อย่าลืมว่าข้าพเจ้าก็ต้องรับทานอาหารเช่นกัน"

"ตกลง ท่านรับทานอาหาร เราไปก่อน"

พังฮุ้นซัวก็รู้สึกน่าหัวร่อ ตอนนี้ร้านขายยาท่งยิ้นตึ๊งกับร้านเนื้อพะโล้ ยังมิได้เปิดร้านเลย แม้นับว่าคนผู้นั้นมา ก็ไม่มีสถานที่ให้มันซื้อยาชิ่นพ้วยกับตังกุย เนื้อพะโล้ และไก่ย่างเลย

บุรุษหนุ่มกระทำเรื่องราว มักจะไม่อาจสะกดกลั้นให้หนักแน่นเยือกเย็น สายตาของบุรุษหนุ่มก็ออกจะไม่เรียบร้อยเกินไป

หลังอาหารเช้า พังฮุ้นซัวไปที่ร้านน้ำชาบู๊อี๊ชุน

ร้านน้ำชานี้เป็นชาวฮกเกี้ยนมาเปิด ชาวฮกเกี้ยนต่างพิถีพิถันเรื่องน้ำชาอย่างยิ่ง ล้วนแล้วชมชอบดื่มน้ำชายี่ห้อทิกวนอิม

ทิกวนอิม (กวนอิมเหล็ก เป็นชาดีที่สุดของฮกเกี้ยน) ของร้านน้ำชานี้ ฟังว่าเป็นยอดชาที่ขึ้นอยู่บนยอดเขาสูงสุดของบู๊อี๊ ใช้คนส่งมาด้วยม้าเร็วหลายช่วง

ร้านน้ำชานี้ อยู่ติดกันกับร้านไชจือแจ

ไชจือแจเป็นร้านขนมเปี๊ยะที่มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง และอยู่ติดกันกับร้านขายยาท่งยิ้นตึ๊ง

ส่วนร้านขายเนื้อพะโล้ของคนอ้วนแซ่เฮ้ง อยู่ที่เยื้องกับร้านขายเนื้อ

ดังนั้น พังฮุ้นซัววันนี้หากไม่ไปดื่มน้ำชาที่บู๊อี๊ชุน นั่นจึงเป็นเรื่องประหลาด

อย่างยิ่ง

เรื่องประหลาดในโลกต้องมีไม่มากเด็ดขาด ดังนั้นพังฮุ้นซัวมาแล้ว

คนในร้านน้ำชาย่อมรู้จักพังตั้วเอี๊ยไม่น้อย แต่ผู้ที่รู้จักมันคือหัวหน้าสาขาไต้ฮวงตึ๊งในที่นี้ กลับมีอยู่น้อยกว่าน้อย

หากมันมักจะอาศัยเกียรติภูมิของไต้ฮวงตึ๊งออกมาอวดโอ่ทางภายนอกอยู่บ่อยครั้ง ตอนนี้มันก็ต้องกลายเป็นคนตายไปนานแล้ว

เต็งขี่ก็ต้องมาแล้ว ต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียง มันไม่เห็นเต็งขี่ แต่เห็นเซี่ยวเก๊าจื้อ (ลูกสุนัข)

สุนัขน้อยมิใช่สุนัข เป็นคน

มาตรว่าผู้คนทั้งหลายต่างถือมันเป็นสุนัข ตวาดใช้ไปใช้มา แต่มันอย่างไรยังคงเป็นคนเช่นกัน

ในผู้รับใช้สิบเอ็ดคนของโรงเตี๊ยมเกาเซ็ง มันเป็นคนทำงานมากที่สุด แต่มีรายได้น้อยที่สุด

ตอนนี้มิทราบเป็นผู้พักแรมท่านใด ใช้มันมาซื้อเนื้อที่ร้านของเฮ้งพั่งจื้อ (คนอ้วนแซ่เฮ้ง)

พังฮุ้นซัวทราบ เตี้ยกงจื้อท่านนั้นพักอยู่ในโรงเตี๊ยมเกาเซ็งนี้ ยังพาโกวเนี้ยที่สวมกระโปรงแดงมาด้วยอีกนางหนึ่ง

ที่แท้เตี้ยกงจื้อก็เป็นบุรุษที่กรุ้มกริ่มไม่เบา

ลูกสุนัขหิ้วห่อเนื้อหลายห่อกลับไปแล้ว

คนขายส้มผู้หนึ่งหาบส้มของมันมาที่หน้าร้านขายเนื้อ

เฮ้งพั่งจื้อออกมาซื้อส้มหลายชั่งให้แก่บุตรธิดามันกิน บุตรธิดาของมันไม่อ้วน เนื่องเพราะนางเพียงพอใจกินส้ม ไม่พอใจกินเนื้อ

เฮ้งพั่งจื้อเป็นลูกค้าประจำของคนขายส้มนี้

คนขายส้มหาบจนเหน็ดเหนื่อย เมื่อเหน็ดเหนื่อยก็กระหาย จึงมาที่ร้านน้ำชาขอน้ำชาจากผู้รับใช้ดื่ม

น้ำชาย่อมไม่อาจดื่มเปล่า ๆ ได้ มันจึงใช้ส้มสองใบแลกน้ำชามากาหนึ่ง

ผู้รับใช้ของร้านรับส้มมา แล้วแบ่งให้กับบุตรเยาว์วัยของเจ้าของร้านลูกหนึ่ง จึงได้หิ้วกาน้ำใหญ่มาเติมให้แก่ผู้มาดื่มน้ำชา

พังตั้วเอี๊ยเป็นลูกค้าเก่าและเป็นลูกค้าชั้นดี มันย่อมต้องประจบประแจงเป็นพิเศษ

มันมาเติมน้ำให้แก่พังตั้วเอี๊ยเป็นคนแรก และยังส่งผ้าเช็ดหน้าร้อน ๆ ให้เป็นพิเศษอีกผืนหนึ่ง

พังฮุ้นซัวรู้สึกพอใจเป็นอย่างยิ่ง

มันพอใจผู้อื่นมาประจบสอพลอ นอบน้อมยำเกรงต่อมัน จึงมักให้รางวัลมากเป็นพิเศษอยู่เสมอมา

ผู้รับใช้ขอบพระคุณมากมายหลายครั้ง แล้วจึงเดินออกไป มันเมื่อคลี่ผ้าเช็ดหน้าร้อนออก ภายในมีของสิ่งหนึ่งร่วงลงมาใส่ฝ่ามือมัน คล้ายดั่งเป็นกระดาษม้วนหนึ่ง

ดื่มน้ำชามากเกินไป ย่อมยากจะไม่ไปปัสสาวะออกเสียบ้าง ดังนั้น เมื่อมันดื่มน้ำชาอีกหลายถ้วยแล้ว จึงลุกจากที่นั่งไปยังห้องน้ำที่ทางด้านหลัง

เรื่องเหล่านี้ล้วนธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดได้เห็น ก็ต้องไม่รู้สึกมีพิรุธน่าสงสัยสักน้อยนิด

แม้นับเป็นภรรยาที่ระแวงที่สุดมาเห็น ก็ต้องคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ในการดำเนินของเรื่องราวเหล่านี้ ได้มีข่าวสำคัญรายหนึ่ง ออกจากมือของโกวเนี้ยกระโปรงแดงในโรงเตี๊ยมเกาเซ็ง ส่งมาถึงมือของพังฮุ้นซัวแล้ว

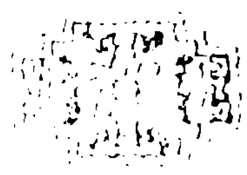

ทั้งเง็กตอนนี้ย่อมมิใช่สวมกระโปรงแดงอีก

ที่มันสวมใส่ในตอนนี้ เป็นเสื้อผ้าของเตี้ยบ้อกี๋ รองเท้าเขียวถุงเท้าขาวเสื้อสีคราม มาตรว่าเนื้อผ้าและการตัดเย็บจะล้วนดีเยี่ยม แต่ต้องไม่สะดุดตาผู้คนเด็ดขาด

ตระกูลเตี้ยมิใช่เศรษฐีใหม่ที่รวยเพราะลาภลอย บ้อกี๋ก็เข้าใจการแต่งตัวมาตั้งแต่เยาว์วัย สำหรับประการนี้ ทั้งเง็กเองก็มิอาจไม่ยอมรับได้

ทั้งเง็กมิเคยพอใจคนที่ใกล้จะตายกับฝีมือมันมาเลย แต่มันถึงกับรู้สึกพอใจเตี้ยบ้อกี๋อยู่เล็กน้อยแล้ว

มันรู้สึก เตี้ยบ้อกี๋เป็นคนประหลาดอย่างยิ่ง บางครั้งดูแล้วแม้โง่เขลา แต่ความจริงกลับชาญฉลาดอย่างยิ่ง บางครั้งดูแล้วแม้ชาญฉลาด แต่พานกลับโง่เขลาอย่างยิ่ง

ทั้งเง็กตกลงใจ จะต้องซื้อโลงดีที่สุดให้แก่เตี้ยบ้อกี๋ แล้วสั่งพังฮุ้นซัวบรรจุศพเตี้ยบ้อกี๋ส่งคืนกลับไปที่ฮั้วฮวงซัวจึง

พวกมันอย่างไรก็เป็นสหายกัน

"ข้าพเจ้าต้องการไก่ย่างสี่ชั่ง เนื้อพะโล้สี่ชั่ง"

ทั้งเง็กใช้สำเนียงนครหลวงที่ชัดเจนอย่างยิ่ง บอกกับเฮ้งพั่งจื้อต่อไป

"ไม่อาจมากแม้สักหุน ไม่อาจน้อยแม้สักหุนด้วย"

ตอนไปซื้อชื่นพ้วยกับตังกุยที่ร้านขายยาท่งยิ้นตึ๊ง มันก็เห็นพังฮุ้นซัวที่ดื่มน้ำชาอยู่ในร้านบู๊อี๊ซุน ผู้ที่เคร่งอยู่ในกฎ ประพฤติตนโดยดีงามตลอดมา มิเคยกระทำความผิดพลาดเลยสักครั้ง ถึงกับเป็นสายลับได้ นับเป็นที่ไม่มีผู้ใดคาดคิดถึงจริง ๆ

ความจริงเป้าที่พวกมันต้องการคือเต็งขี่ แต่ทั้งข้วยกลับมีความเห็นเด็ดเดี่ยว พังฮุ้นซัวต้องถูกโยกคลอนจิตใจให้หวั่นไหวได้ง่ายกว่าเต็งขี่

เหตุผลของทั้งข้วยคือ

...คนเช่นพังฮุ้นซัวจะต้องไม่พอใจเต็งขี่ ที่เป็นบุรุษหนุ่มปล่อยตัวไม่สนใจมารยาทเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นแน่นอน

...สถานที่นี้ ความจริงเป็นอาณาจักรใต้อำนาจของพังฮุ้นซัวเพียงลำพัง ตอนนี้ไต้ฮวงตึ๊งได้ใช้บุรุษหนุ่มเช่นเต็งขี่มาเพิ่มอีกคนหนึ่ง และยังถึงกับมีตำแหน่งทัดเทียมเสมอกับมัน

มิว่ามันจะกระทำเรื่องราวใด ต่างมิอาจไม่ปรึกษากับบุรุษหนุ่มที่ปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมได้ กับคนที่เป็นหัวหน้าใหญ่มาจนเคยชินติดนิสัย ต้องเป็นเรื่องที่มันไม่อาจสะกดกลั้นทนทานได้แน่นอน

...หากแม้นให้ยามีสรรพคุณและเคล็ดของการปรุงยาเพื่อความสำเร็จในการบำเพ็ญพรตแก่มัน และรับปากจะ 'สั่งสอน' เต็งขี่แทนมัน เชื่อแน่ว่ามันจะต้องยินยอมคล้อยตามเงื่อนไขของพวกเรา

ความเป็นจริงในภายหลัง ยืนยันว่าความเห็นของทั้งข้วยถูกต้องโดยสิ้นเชิง

สายตาทั้งข้วยมองคน นับว่าคมกล้าจนซึ้งถึงก้นบึ้งหัวใจจริง ๆ ประการนี้ทั้งเง็กเองก็มิอาจไม่ยอมนับถือได้

ทั้งเง็กก็เห็นเต็งขี่

เต็งขี่นับเป็นบุรุษหนุ่มที่น่าดูอย่างยิ่งคนหนึ่ง แต่เสียดายที่ปล่อยตัวเกินไปบ้าง ดูแล้วนับว่าคล้ายเป็นอันธพาลตามเมืองเกินไป

อากาศของเดือนสี่ มันยังคงสวมเสื้อที่เป็นผ้าฝ้ายในฤดูร้อน สอดแขนเสื้อข้างขวาที่เวิ้งว้างว่างเปล่าเหน็บอยู่ในสายรัดเอว ผมยุ่งกระเซิง แสดงว่ามิได้หวีสางมาหลายวันแล้ว

มันกระทั่งยังเสียบกระบี่หักเล่มนั้นอยู่บนสายรัดเอว กระทั่งฝักกระบี่ก็ยังไม่มีอีกด้วย

พังฮุ้นซัวที่พิถีพิถันเรื่องสวมใส่เสื้อผ้าอยู่เสมอมา ก็ขัดตาต่อสารรูปเช่นนี้ของเต็งขี่เช่นกัน

เพียงแลเห็นมัน พังฮุ้นซัวก็รู้สึกตะครั่นตะครอไปทั้งร่างทันที

เนื้อวัวสี่ชั่ง ไก่ย่างสี่ชั่ง ถูกหั่นเรียบร้อยแล้ว ใช้กระดาษน้ำมันห่อไว้

ทั้งเง็กใช้มือซ้ายหิ้วห่อชิ่นพ้วยกับไก่ย่าง ใช้มือขวาหิ้วห่อตังกุยกับเนื้อวัว เดินจากถนนสายยาวไปทางตะวันออก เริ่มเลี้ยวซ้ายแล้ว

มันเชื่อแน่ พังฮุ้นซัวจะต้องได้ทราบข่าวที่มันให้สุนัขน้อยส่งไป

เพื่อหลบหลีกมลทิน มันจึงอยู่กับเตี้ยบ้อกี่ในห้องตลอดมา เพียงแต่สั่งให้สุนัขน้อยไปเก็บกวาดห้องพักของมัน ยืนคุมสุนัขน้อยนำกระโถนไปเทเท่านั้น

เตี้ยบ้อกี่ต้องคาดคิดไม่ถึง สุนัขน้อยตัวนี้ก็ถูกพวกมันซื้อไว้ก่อนเนิ่นนานแล้ว

ขอเพียงเป็นคนที่ไม่พอใจต่อวิถีชีวิตของตัวเอง ท่านก็มีโอกาสซื้อมันไว้ได้

นี่เป็นความคิดเห็นของทั้งข้วย

ทั้งเง็กรู้สึก ความคิดเห็นของทั้งข้วย มักเป็นเหตุผลที่ดียิ่ง

ป่าหม่อนอยู่ที่เบื้องหน้านี้แล้ว

ทั้งเง็กเชื่อ พังฮุ้นซัวต้องไม่คิดฆ่ามันปิดปากแน่นอน แต่พวกมันก็ต้องไม่ลงมือจัดการเต็งขี่ก่อนด้วย

เตี้ยบ้อกี่ย่อมคุมเชิงพวกมันอยู่ในสถานที่ลับตาอย่างแน่นอน

ปัญหาเดียวของพวกมันในตอนนี้คือ ต้องเยี่ยงไรจึงกระตุ้นให้เต็งขี่ลงมือต่อพวกมันก่อน?

เพียงเต็งขี่ลงมือ มันก็เป็นสายลับแล้ว มิว่ามันจะปฏิเสธอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ได้

แม้นับว่าพวกมันไม่ฆ่าเต็งขี่ เตี้ยบ้อกี่ก็ต้องไม่ยอมอภัยให้แก่มัน

ทั้งเง็กยิ้มเล็กน้อย มันมีความมั่นใจ สามารถให้เต็งขี่ลงมือก่อนแล้ว

เพื่อพิทักษ์มันผู้เป็นคนสำคัญที่สุด เต็งขี่กับพังฮุ้นซัวต่างต้องติดตามมันมา

...เต็งขี่มิใช่สายลับ

...เต็งขี่ย่อมเริ่มสงสัยพังฮุ้นซัว

หากแม้นบุคคลสำคัญผู้นี้มีการคบคิดกับพังฮุ้นซัว นามที่มันจะมอบให้แก่เตี้ยบ้อกี่ ย่อมมิใช่นามสายลับที่แท้จริง

หากแม้นนามที่มันมอบไปคือเต็งขี่ เต็งขี่ก็ไม่มีทางอธิบายแก้ตัวได้

...เต็งขี่ก็ย่อมได้คิดถึงประการนี้ ดังนั้น ยามเมื่อมันพบบุคคลสำคัญกับพังฮุ้นซัวมีทีท่าที่มิใคร่ถูกต้องสักเล็กน้อย มันย่อมต้องลงมือก่อนแน่นอน

ในความนี้ มาตรว่าปมปัญหาจะซับซ้อนอย่างยิ่ง แต่ความจริง รวบรัดง่ายดาย ดุจดั่งหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสองเท่านั้น

ดังนั้น ทั้งเง็กแม้เบือนหน้าไปมองดูพังฮุ้นซัว แล้วหัวร่อให้ ดุจดั่งให้มันวางใจไม่ต้องวิตก

'นามที่เรามอบให้แก่เตี้ยบ้อกี่ ต้องมิใช่ท่านแน่นอน'

อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส แสงอาทิตย์อบอุ่นสบาย

เต็งขี่อาจบางทีมีนิสัยไม่ดีอยู่มากหลาย แต่นัยน์ตามันไม่มีความบกพร่องสักน้อยนิด ในดินฟ้าอากาศที่ปลอดโปร่งแจ่มใสเช่นนี้ กระทั่งนกกระจอกที่อยู่ไกลกว่าหนึ่งลี้จะเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย มันคงสามารถดูออกได้

นี่อาจบางทีเป็นมันอวดโอ่ประโคมตัวเองบ้าง แต่การหันมายิ้มของทั้งเง็กนี้ มันย่อมมิอาจไม่เห็นได้

พอมันเบือนหน้า ก็เห็นพังฮุ้นซัวแย้มยิ้มเช่นกัน มันจึงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านรู้จักคนผู้นั้น?"

พังฮุ้นซัวสั่นศีรษะ เต็งขี่ถามอีก

"มันคล้ายดั่งรู้จักท่าน"

พังฮุ้นซัวยังแย้มยิ้ม มาตรว่ามิได้รับ แต่ก็มิได้ปฏิเสธ

มันมิกลัวจะถูกเต็งขี่สังเกตความลับระหว่างมันออก มันความจริงก็คิดจะกระตุ้นให้เต็งขี่ลงมืออยู่แล้ว

ที่นึกไม่ถึงคือ เต็งขี่จะลงมือได้รวดเร็วยิ่งกว่าที่มันคาดหมายไว้มากหลายนัก

รอยยิ้มของมันยังมิทันคลายจากหน้า สันมือของเต็งขี่ก็ได้ฟันเข้าใส่เส้นโลหิตใหญ่ที่ก้านคอของมัน

ทั้งเง็กเพิ่งคิดจะแขวนห่อชื่นพ้วยกับไก่ย่างที่มือซ้ายอยู่บนกิ่งต้นหม่อน พังฮุ้นซัวก็ล้มลงแล้ว

มันทราบว่าเต็งขี่ต้องลงมือ แต่มันคิดไม่ถึง พังฮุ้นซัวจะถูกเต็งขี่ฟันใส่สันมือเดียวก็ล้มลงไปได้

การจู่โจมนี้มิเพียงรวดเร็วแม่นยำเท่านั้น ที่น่าสะพรึงกลัวคือ ก่อนลงมือไม่มีเค้าให้สังเกตแม้สักน้อยนิด

ในเมื่อตกลงใจจู่โจม ก็ต้องไม่ลังเลอย่างไรอีก ต้องไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมีการรู้ตัว

ตระเตรียมป้องกันโดยเด็ดขาด

ทั้งเง็กพลันรู้สึก มันออกจะประเมินเต็งขี่ต่ำเกินไป คนผู้นี้นับว่ายังมีอันตรายยิ่งกว่าความคาดหมายของคนอื่น ๆ มากนัก

เต็งขี่ถึงกับยังมิได้โถมเข้าไป หยุดยืนในระยะไกล ใช้สายตาที่คล้ายเหยี่ยวของมันเขม้นมองทั้งเง็กแน่วนิ่ง

ทั้งเง็กแขวนชิ่นพ้วยกับไก่ย่างบนกิ่งหม่อนอย่างเชื่องช้า แล้วจึงเบือนหน้ามาถาม

"ท่านก็คือต้กปี้ซิ่งเอ็ง (เหยี่ยวเทพเจ้าแขนเดียว)?"

"ข้าพเจ้าใช่"

"ท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านก็ทราบ ข้าพเจ้ามีของสิ่งหนึ่งจะมอบให้เตี้ยบ้อกี๋?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านไม่คิดจะให้ข้าพเจ้ามอบแก่มัน?"

"ข้าพเจ้าไม่คิด"

"ท่านคิดจะฆ่าข้าพเจ้าปิดปาก?"

เต็งขี่มิได้ปฏิเสธ ทั้งเง็กถอนใจยาว เหวี่ยงห่อตังกุยกับเนื้อวัวที่มือขวาลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง แล้วกล่าวต่อ

"อย่างนั้นท่านลงมือเถิด"

เต็งขี่ตอบไป

"ท่านไฉนไม่ลงมือ?"

หยุดแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านเป็นคนตระกูลทั้ง ไฉนยังไม่ล้วงอาวุธลับเฉพาะตระกูลของพวกท่านออกมา?"

ทั้งเง็กเข้าใจแล้ว

ที่เต็งขี่ไม่กล้าเข้าไปใกล้นัก เนื่องเพราะยังกลัวอาวุธลับของมัน...ในเมื่อคนสำคัญผู้นี้มาจากตระกูลทั้ง ในตัวย่อมต้องมีอาวุธลับเฉพาะของตระกูลทั้งอยู่

ความจริงทั้งเง็กเป็นคนของตระกูลทั้ง ความจริงก็ได้พกอาวุธลับเฉพาะตระกูลมาอยู่จริง ๆ

หากมันใช้อาวุธลับของมันไป แม้นับว่ามีเต็งขี่อีกสิบคน ก็ต้องแหลกลาญเป็นผุยผงไปเช่นกัน แต่เสียดาย มันไม่อาจนำออกมาใช้ได้

เนื่องเพราะมันแลเห็นเตี้ยบ้อกี๋แล้ว

เตี้ยบ้อกี๋อ้อมออกจากหลังต้นหม่อนที่โตใหญ่ ตอนนี้ได้เข้าไปใกล้เต็งขี่มากแล้ว

ท่วงท่าของบ้อกี๋ไม่รวดเร็ว แต่ระมัดระวังอย่างยิ่ง ไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นให้เต็งขี่รู้สึกตัวเลย

ความสนใจของเต็งขี่ล้วนอยู่ที่ตัวทั้งเง็กโดยสิ้นเชิง

เผชิญหน้ากับบุคคลที่พร้อมจะซัดอาวุธลับเฉพาะของตระกูลทั้งออกมา ในโลกต้องไม่มีผู้ใดกล้าชะล่าเลินเล่อเด็ดขาด

ทั้งเง็กพลันถอนใจกล่าว

"น่าเสียดาย"

"ไฉนน่าเสียดาย?"

"ท่านตอนนี้ดูแล้วนับว่าคล้ายเป้าเคลื่อนที่จริง ๆ หากแม้นมีคนของตระกูลทั้งมาอยู่ที่นี้จริง แม้นับเป็นทารกวัยสองสามขวบ ก็สามารถซัดท่านให้เป็นโพรงถึงเจ็ดแปดโพรงโดยง่ายดาย"

มันถอนใจอีกครั้ง แล้วกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย ในร่างเราไม่มีอาวุธลับแม้สักชิ้นเดียว เราความจริงมิใช่คนของตระกูลทั้งเลย"

สีหน้าเต็งขี่เปลี่ยนแปรไปทันที คล้ายดั่งพลันพบเห็น มันเป็นแพะอ้วนที่ตกเข้าไปในปากพยัคฆ์ร้าย มิเพียงแตกตื่นขวัญเสียเท่านั้น ยังลนลานอย่างยิ่งอีกด้วย

มันคิดจะชักกระบี่

มือของมันเพิ่งสัมผัสด้ามกระบี่ ฝ่ามือเหล็กของบ้อกี๋ก็ได้ฟันใส่เส้นเลือดใหญ่ที่ก้านคอซ้ายของมัน ด้วยกระบวนท่าเดียวกับที่มันฟันใส่พังฮุ้นซัวจนล้มลงไปไม่ผิดเพี้ยน ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ

หนึ่งเดียวที่ผิดกันคือ บ้อกี๋มีสองมือ อีกมือหนึ่งยังถือมีดสั้นอยู่อีกเล่มหนึ่ง

คมมีดที่ยาวสามนิ้วหกหุน ได้แทงเข้าไปในเอวของเต็งขี่จนมิด

ด้ามมีดยังอยู่ที่เอวเต็งขี่ ซึ่งเป็นจุดสำคัญของชีวิตอย่างแน่ชัด แต่คมมีดไม่เห็นแล้ว

ทั้งเง็กเงยหน้าจ้องมองเตี้ยบ้อกี๋ด้วยความตระหนก มันคิดไม่ถึงจริง ๆ เตี้ยบ้อกี๋จะลงมืออำมหิตปานนี้

เตี้ยบ้อกี๋ดูแล้วไม่คล้ายเป็นคนอำมหิตโหดเหี้ยมเลยจริง ๆ

สันมือที่ฟันเข้าใส่เส้นเลือดใหญ่ทางก้านคอซ้าย นับว่าเกินพออยู่แล้ว ไฉน

ต้องเพิ่มมีดนี้ไปอีกด้วย?

เตี้ยบ้อกี๋พลันกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดจะฆ่ามันเลย"

แสดงว่าเตี้ยบ้อกี๋สังเกตความในใจของทั้งเง็กออก อธิบายต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ยังสมควรจะไว้ชีวิตมัน เพื่อสอบถามปากคำ"

ทั้งเง็กถาม

"แล้วท่านไฉนจึงต้องฆ่ามัน?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนมีอันตรายเกินไป"

ประการนี้ ทั้งเง็กก็เห็นพ้องด้วย บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"จะรับมือกับคนเช่นนี้ ต้องไม่อาจให้โอกาสมันได้ตีโต้เป็นอันขาด"

"เนื่องเพราะมันก็ต้องไม่ให้โอกาสตีโต้แก่ท่าน?"

"หากมันมีสองมือ มันก็ต้องให้มีดแก่พังฮุ้นซัวเช่นกัน"

โชคดีที่เต็งขี่มีมือข้างเดียว

ทรวงอกของพังฮุ้นซัวคล้ายดั่งสะท้อนขึ้นลงเบา ๆ ประหนึ่งมีลมหายใจอยู่แต่มิทราบ หัวใจมันยังเต้นได้หรือไม่?

บ้อกี๋นั่งยอง ๆ ลงไป พลิกร่างมันขึ้นมา แนบหูกับทรวงอกมัน โดยหวังสามารถได้ยินเสียงหัวใจเต้นของมันบ้าง

ทั้งเง็กจับตามองบ้อกี๋แน่วนิ่ง

บ้อกี๋หันหลังให้มัน ห่างจากมันยังไม่ถึงสามเชียะเท่านั้น

นับเป็นเป้าที่ประเสริฐสุดแล้ว กระทั่งทารกอมมือ ก็ต้องไม่มีทางซัดผิดเป้าเด็ดขาด

มือของทั้งเง็กซุกเข้าไปในแขนเสื้อแล้ว

ตอนนี้มันแต่งกายเป็นบุรุษ ย่อมไม่อาจปักปิ่นทองเล่มนั้นอยู่บนมวยผมได้

มันซ่อนปิ่นทองเล่มนั้นไว้ในแขนเสื้อ

มือมันพอซุกเข้าไป ก็กระทบถูกปิ่นทองเล่มนั้น ขอเพียงมันใช้กำลังที่ปลายนิ้วเล็กน้อย น้ำมันในหัวปิ่นทองก็ต้องไหลออกมา ปกปักรักษามือของมัน มันก็พอจะบีบหัวปิ่นให้หักไป

มือมันจะมีทรายพิษเต็มกำทันที...โง้วตั๊กต้วนฮุ้นซัว (ทรายเบญจพิษสะบั้นวิญญาณ) ที่สยบแผ่นดินของตระกูลทั้ง

เพียงมันซัดทรายพิษออกไป แม้นับว่ามันหลับตาซัด บ้อกี๋ก็ต้องตายแน่นอน

โชคดีที่มันมิได้ซัดทรายพิษไป เนื่องเพราะมันยังมิได้ลืมใช้ซิ้ง (เทพเจ้าสมบัติ)

ในตอนนี้ แพะอ้วนใหญ่ที่สุดของมัน มิใช่เป็นบ้อกี๋แล้ว แต่เป็นใช้ซิ้ง

มีแต่บ้อกี๋เท่านั้น จึงสามารถต้อนแพะอ้วนพีตัวนี้ เข้าไปในปากพยัคฆ์ของมัน

ใช้ซิ้งยังมิได้มา บ้อกี๋ไหนเลยตายไปก่อนได้?

มือของทั้งเง็กถูกชักออกมาจากแขนเสื้ออย่างเชื่องช้าอีกครา ในเมื่อใช้ซิ้งจะมาในเวลารวดเร็วนี้แล้ว ในเมื่ออย่างไรเตี้ยบ้อกี๋ก็อยู่ในกำมือมันแล้ว

มันไม่กระวนกระวายสักน้อยนิด เพียงรู้สึกมีความกระหายและพลุ่งพล่านเล็กน้อย คล้ายดั่งหญิงม่ายที่มีความหื่นกระหาย กำลังรอคอยให้บุรุษมาโอบกอดก็ปาน

หัวใจพังฮุ้นซัวยังเต้นอยู่ ความจริงเต้นช้าอย่างยิ่ง แผ่วเบาอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ได้เริ่มทุเลามาทีละน้อยแล้ว

มันกระทั่งยังพอทรงกายขึ้นยืน

เมื่อเห็นเต็งขี่ มันยังมีสีหน้าเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง กล่าวเสียงเครือ

"มันเป็นคนชาญฉลาด แต่เสียดายฉลาดเกินไปบ้าง หากแม้นโง่เขลากว่านี้สักเล็กน้อย อาจบางทีต้องไม่มีบั้นปลายเช่นนี้"

เป็นวาจาที่มีหลักปรัชญาชีวิตลึกซึ้งยิ่งนัก แต่บ้อกี๋ไม่คิดจะถกเรื่องปรัชญาชีวิตกับผู้คน จึงกล่าวไป

"มันเป็นสายลับ?"

พังฮุ้นซัวผงกศีรษะรับคำ

"เราทราบ"

"มันคิดจะฆ่าท่าน หากมันมีชีวิต ต้องฆ่าท่านแน่นอน"

"เราทราบ"

"แต่มันตายไปแล้ว"

"ในเมื่อมันตายไป มิว่าเมื่อตอนมันมีชีวิตจะกระทำความผิดพลาดอย่างไร ต่างพอจะลบล้างไปได้โดยสิ้นเชิง เราต้องจัดงานศพของมันให้สมเกียรติ"

บ้อกี๋ยิ้มเล็กน้อย ตบบ่ามันเบา ๆ พลางกล่าว

"ท่านยังจำได้หรือไม่ ค่ำคืนนี้พวกเรายังมีนัดอยู่อีกรายหนึ่ง?"

"เราไม่ลืม"

"ยังจำได้ที่พวกเรานัดเป็นผู้ใด?"

"ใช้ซิ้ง"

"ร่องรอยของท่าน ไม่ยินยอมให้ผู้คนล่วงรู้มากเกินไปเสมอมา ครั้งนี้ก็อาจจะมาเพียงลำพังตัวอย่างยิ่ง"

"เราเข้าใจ"

"ดังนั้น ความปลอดภัยของท่าน พวกเราจะต้องรับผิดชอบเต็มที่"

"เราจะต้องระดมเฮียตี๋ที่มีกำลังความสามารถทั้งสาขา ไปปกปักรักษาท่านไว้ แต่ทว่า..."

"แต่ท่านยังไม่ทราบ พวกเรานัดพบกันในสถานที่ใด?"

"ถูกแล้ว"

"ความจริงท่านสมควรคาดคิดได้"

บ้อกี๋หัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ปกติใช้ซิ้งมักอยู่ในสถานที่ใด?"

พังฮุ้นซัวเข้าใจได้ทันที รีบสวนคำ

"ปกติใช้ซิ้งมักอยู่ในศาลเจ้าเทพเจ้าสมบัติ"

ทั้งเง็กสนใจสังเกตบ้อกี๋อยู่ตลอดเวลา

มันพบเห็น ตอนบ้อกี๋สนทนากับพังฮุ้นซัว วาจาแต่ละประโยคคล้ายมีความหมายของคำสั่งอยู่ พังฮุ้นซัวถึงกับก็เห็นเป็นเรื่องที่ถูกต้องสมควร

มีบ้างบางคน คล้ายเกิดมาก็มีธาตุแท้ของผู้เป็นหัวหน้า เตี้ยบ้อกี๋คล้ายดั่งเป็นคนประเภทนั้น

โชคดีที่มันใกล้จะตายแล้ว และต้องตายแน่นอนด้วย

ตอนทั้งเง็กมองดูบ้อกี๋ คล้ายดั่งมองดูคนที่ตายแล้วก็ปาน ได้ยินบ้อกี๋กล่าวอีก

"ไป! พวกเราตอนนี้ไปที่ศาลเจ้าใช้ซิ้งกัน"

"พวกเรา?"

ทั้งเง็กทวนคำด้วยความสงสัย แต่พยายามสะกดกลั้นความลิงโลดยินดีไว้อยู่เต็มที่ ถามอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าก็ไป?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มตอบ

"หรือท่านไม่ต้องการได้เห็นเทพเจ้าสมบัติ?"

ทั้งเง็กก็หัวร่อตอบ

"มีคนไม่ต้องการพบเทพเจ้าสมบัติอยู่หรือไม่?"

"ไม่มี"

ทั้งเง็กหัวร่อด้วยสีหน้าปีติแจ่มใสกว่าเดิม พลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าประกันได้ ต้องไม่มีแม้สักผู้เดียว มิเพียงไม่เคยมีในอดีตเท่านั้น ต้องไม่มีในอนาคตอีกด้วย"

มนุษย์ทุกรูปนาม ต่างปรารถนาใคร่ได้เห็นเทพเจ้าสมบัติ ดังนั้น ทุกที่ทางในเมืองต่าง ๆ ล้วนมีศาลเจ้าใช้ซิ้งเปี่ย (เทพเจ้าสมบัติ) อยู่

ฟังว่า ทรัพย์สินเงินทองที่มีในแผ่นดิน ล้วนอยู่ในความควบคุมดูแลของเทพเจ้าสมบัติ มิว่าผู้ใดเพียงสามารถเห็นเทพเจ้าสมบัติ ก็ต้องรุ่มรวยมหาศาลแน่

ตอนนี้เป็นเวลาสนธยาแล้ว

พวกมันเพิ่งรับทานอาหารค่ำที่อุดมสมบูรณ์มามื้อหนึ่ง ภายใต้แสงสนธยาที่อบอุ่น เดินช้า ๆ มาถึงที่นี้

จิตใจพวกมันต่างร่าเริงแจ่มใสอย่างยิ่ง

พังฮุ้นซัวได้มารออยู่ก่อนแล้ว

สีหน้ามันมิใคร่ดีนัก สันมือที่เต็งขี่ฟันใส่ก้านคอของมันครานั้น จวบจนบัดนี้ยังคุกคามมันจนเจ็บปวดไม่คลาย แต่ต้องไม่กระทบกระเทือนต่อสมรรถภาพการทำงานของมัน

"เราได้ระดมยอดฝีมือของเฮียตี่ในสาขามาที่นี้จนหมดสิ้น ตอนนี้แม้บนทางสายนี้ ก็ยังมีคนของพวกเราระแวดระวังอยู่"

บ้อกี่มีความพอใจในประสิทธิภาพการทำงานของมันเป็นอย่างยิ่ง แต่ทั้งเง็กยิ่งพอใจกว่า

ยอดฝีมือที่พังฮุ้นซัวระดมมา ย่อมมีคนของพวกมันอยู่ด้วย ในจำนวนนั้นยังมีมือดีอยู่หลายคน

ตอนนี้เตี้ยบ้อกี่ได้อยู่ในวงล้อมของพวกมันแล้ว มันไม่จำเป็นต้องรอโอกาสอีกเลย เพียงอาศัยมันกับพังฮุ้นซัวสองคน ก็พอจะปลิดชีวิตบ้อกี่ได้อย่างสบายมือแล้ว

อย่าว่าแต่ในตัวมันยังมีถุงแพร...โบตั๋นบนถุงแพร เกสรของดอกโบตั๋น

เพียงได้คิดถึงอานุภาพของอาวุธลับนั้น มันก็กลับกลายเป็นพลุ่งพล่านดุจกับทารก แทบไม่อาจสะกดกลั้นใจ จะยื่นมือเข้าไปลูบคลำดูสักครั้ง

แต่มันต้องสะกดกลั้นใจไว้ให้ได้ ตอนนั้น บ้อกี่ถามขึ้น

"ในบรรดาเฮียตี่ที่ป้องกันทางด้านนอก ใช่ว่าต่างทราบพวกเราจะมารอผู้คนใด?"

พังฮุ้นซัวบอก

"เราเพียงแต่บอกกับพวกมัน นอกจากคนที่สวมเสื้อคลุมสีดำ ถือโคมกระดาษสีแดงแล้ว มิว่าผู้ใดเดินมาในเส้นทางสายนี้ ต่างสกัดขับไล่มันให้กลับไปหมดสิ้น"

มันประกันอย่างหนักแน่นอีกครั้ง

"นอกจากใช้ซิ้งแล้ว ต้องไม่มีผู้ใดสามารถปะปนเข้ามาได้เด็ดขาด"

นี่มิเพียงประกันต่อบ้อกี๋เท่านั้น ยังเป็นการประกันต่อทั้งเง็กอีกด้วย

ในเมื่อไม่มีผู้คนใดสามารถปะปนเข้ามา ก็ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถช่วยชีวิตบ้อกี๋ได้

ตอนนี้นับว่าบ้อกี๋ถูกตัดจนเหลือโดดเดี่ยวลำพังแล้ว

ทั้งเง็กลอบถอนใจ แผนนี้นับว่าไม่มีพิรุธพอจะตีโต้ทำลาย กระทั่งตัวมันเองก็รู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง

ฟ้าเริ่มสลัวมัวลง พังฮุ้นซัวเพิ่งจุดตะเกียงน้ำมันขึ้นดวงหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงหวีดไม้ไผ่ที่คล้ายจักจั่น ร้องดังติดต่อตามกันมาเป็นทอด ๆ

ใช้ซิ้งมาแล้ว!

ซับซ้อนปานปาฏิหาริย์

ใช้ซิ้งท่านนี้มีรูปกายสูงใหญ่ ผมขาวประปราย ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง ดูแล้วมีสง่าภูมิฐานเป็นอย่างยิ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็พิถีพิถัน จนมิว่าผู้ใดเมื่อเห็น ต้องมีความเชื่อถือสนิทใจได้

หากท่านมีเงิน ท่านก็ต้องฝากเงินไว้ในร้านค้าเงินของมันแน่นอน

แต่ตอนบ้อกี๋แนะนำมันให้รู้จักกับพังฮุ้นซัวและทั้งเง็กนั้น สีหน้ามันกลับขัดตาเป็นอย่างยิ่ง

บ้อกี๋กล่าว

"พวกเราล้วนเป็นสหายรักกัน"

ใช้ซิ้งปั้นหน้าเคร่งเครียด แค่นเสียงเย็นชา

"เราใช่ว่าเคยบอกแล้ว นอกจากตัวท่าน เราไม่ต้องการพบผู้อื่น"

บ้อกี๋รับคำ ใช้ซิ้งกล่าวต่อ

"พวกมันใช่คนหรือไม่? หากพวกมันใช่คน ก็เชิญพวกมันไป"

บ้อกี๋ตะลึงลานทันที นึกไม่ถึง ใช้ซิ้งท่านนี้จะไม่ให้เกียรติมันแม้แต่น้อยนิด โชคดีที่พังฮุ้นซัวกับทั้งเง็กล้วนเป็นคนรู้ควรมิควรกระจ่าง ต่างพากัน 'อำลา' ไปแล้ว

บ้อกี๋ยิ่งมีความละอายและเสียใจกว่าเดิม ปรารถนาจะกล่าววาจาที่ให้มันสองฟังแล้ว มีความปลอดโปร่งสบายใจกว่านี้สักเล็กน้อยเป็นอย่างยิ่ง

แต่ทั้งเง็กได้เข้ามากุมมือบ้อกี๋ไว้แล้ว แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไม่ต้องกล่าวกระไรทั้งสิ้น เนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายรักกัน"

มันนับเป็นสหายประเสริฐจริง ๆ

มันบีบมือบ้อกี๋แนบแน่นอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ก็คล้ายดั่งรู้สึกมิใคร่ถูกต้องแล้ว ขณะจะสลัดมือมันออกไป ได้มีมืออีกข้างหนึ่ง ฟันเข้าใส่เส้นเลือดใหญ่ที่ก้านคอของมันอย่างดุดัน

นั่นย่อมเป็นมือของพังฮุ้นซัว

ตอนบ้อกี๋ล้มลง พอดีเห็นใช้ซิ้งตวาดด้วยโทสะ โถมปราดเข้าใส่ทั้งเง็ก

แต่มันทราบ ไม่มีประโยชน์เลย

ใช้ซิ้งต้องมิใช่คู่มือทั้งเง็ก กระทั่งยังไม่อาจต้านทานฝีมือทั้งเง็กได้แม้สักกระบวนท่าเดียว

ตอนบ้อกี๋ลืมตาอีกครั้ง ใช้ซิ้งถูกคนใช้เชือกพันธนาการไว้แล้วจริง ๆ

ตัวบ้อกี๋เองก็ถูกพันธนาการ และยังถูกจี้จุดไว้อีกด้วย...ตอนทั้งเง็กคลายมือปล่อยบ้อกี๋ไปจัดการกับใช้ซิ้งนั้น พังฮุ้นซัวก็ได้จี้จุดบ้อกี๋ไว้แล้ว

เมื่อเห็นบ้อกี๋ลืมตา ใช้ซิ้งก็แค่นหัวร่อกล่าว

"สหายรักทั้งสองของท่าน นับเป็นสหายประเสริฐจริง ๆ"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"เพียงแต่ว่า เมื่อครู่ท่านไม่จำเป็นต้องเชิญพวกมันไปเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะความจริงมันมิใช่คน"

ทั้งเง็กหัวร่อเสียงกึกก้องกังวานด้วยความอิ่มเอิบยินดีเป็นที่สุด หัวร่อพลางกล่าว

"เราเป็นคน แต่เสียดายที่ท่านจะคิดไม่ถึงว่าเราเป็นผู้ใดตลอดกาล"

บ้อกี๋ร้องอ้อเป็นทีถาม ทั้งเง็กชี้ปลายจมูกตัวเองตอบไป

"เราก็คือทั้งเง็ก ทั้งเง็กที่ท่านเคียดแค้นจนใคร่เค้นคอมันตายทั้งเป็น"

บ้อกี๋ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว จวบจนบัดนี้ ยังมีวาจากระไรว่ากล่าวได้อีก

ตอนนี้นับว่าทั้งเง็กได้เห็นสีหน้าของบ้อกี๋แล้ว แต่มันไม่มีสีหน้าใด ๆ แม้สักน้อยนิด

จวบจนบัดนี้ มันยังจะมีสีหน้าแสดงออกเยี่ยงไรได้ ทั้งเง็กจึงกล่าว

"ความจริงเราไม่แน่จะต้องฆ่าท่านให้ได้ เราก็ทราบ คนเป็น ๆ ย่อมมีประโยชน์กว่าคนตายมาก"

บ้อกี๋สวนคำ

"ตอนนี้ท่านไฉนต้องเปลี่ยนความคิด?"

"เนื่องเพราะมีผู้หนึ่งบอกกับเรา อย่างไรต้องฆ่าท่านให้ได้"

"ผู้ใดบอกกับท่าน?"

"คือตัวท่านเอง"

มันหัวร่อด้วยความเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวสืบไป

"ท่านเป็นผู้สอนให้เรา หากจะรับมือกับคนมีอันตรายอย่างยิ่ง ต้องไม่อาจให้โอกาสตีโต้แก่มันเป็นอันขาด ท่านพอดีนับเป็นคนที่มีอันตรายอย่างยิ่ง ส่วนเราก็พอดีเป็นคนเชื่อฟังวาจาอย่างยิ่ง"

"แล้วท่านไฉนยังไม่ลงมือ?"

"เนื่องเพราะเราไม่ต้องการให้ท่านเป็นปิศาจเหลวไหลงมงาย พวกเราย่อมนับเป็นมิตรสหายกัน"

ในเมื่อมุสิกตัวนี้ถูกมันตะปบไว้แล้ว มันเหตุใดต้องรีบกลืนกินลงในท้องด้วย?

แมวจับมุสิก ความจริงก็มิใช่เนื่องเพราะมันหิวโหยเต็มที่ แต่เป็นเพราะเป็นการหย่อนใจที่สนุกสนานประการหนึ่ง

มันกำลังเสพสุขกับความสนุกสนานเช่นนี้อยู่ แย้มยิ้มกล่าวสืบไป

"ความจริงไม่แน่ยังมีคนมาช่วยเหลือท่าน แต่เสียดาย ท่านกลับพานต้องย้ำหลายครั้งครา นอกจากใช้ซิ้งผู้นี้แล้ว ห้ามผู้อื่นใดมาโดยเด็ดขาด"

พังฮุ้นซัวกล่าวบ้าง

"มันมิใช่ย้ำเตือนเรา แต่เป็นออกคำสั่งแก่เรา แม้นับว่าเป็นบิดาของเรามา ก็ไม่อาจปล่อยเข้ามาได้"

มันแสร้งถอนหายใจ แล้วกล่าวต่อ

"บังเอิญเราก็เป็นคนเชื่อฟังวาจาอย่างยิ่ง"

ทั้งเง็กก็ถอนใจกล่าว

"ไต้ฮวงตึ้งมีคนเช่นท่าน นับเป็นบุญวาสนาของพวกมันจริง ๆ"

หันมามองหน้าบ้อกี๋ แล้วกล่าวสืบไป

"แต่มิว่าอย่างไร ท่านย่อมยังดีต่อเราไม่น้อย งานศพของท่าน เราจะต้องเรียกพังฮุ้นซัวจัดการให้โอ่อ่าสมเกียรติ ก่อนท่านจะตายยังคิดทำกระไรอีก ขอเพียง

บอกกับเรา ไม่แน่ว่าเราจะยอมรับปากก็ได้"

บ้อกี๋นิ่งอึ้งชั่วคราว พลันกล่าว

"เราเพียงต้องการถามท่านเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด?"

"เซี่ยงกัวยิ่มใช่อยู่ในทั้งแกเป้าหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

มันตอบไปโดยไม่ลังเลเลย เนื่องเพราะบ้อกี๋เท่ากับคนที่ตายไปแล้ว อยู่ต่อหน้าคนตาย มิว่าเรื่องราวใดก็ไม่จำเป็นต้องอำพรางอีก

ทั้งเง็กกล่าวสืบไป

"เซี่ยงกัวยิ่มมิเพียงอยู่ในตระกูลทั้งเท่านั้น ยังใกล้จะกลายเป็นคนของตระกูลทั้งในเวลารวดเร็วอย่างยิ่งด้วย"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะมันจะยิบเง้าในตระกูลทั้งของพวกเรา เป็นบุตรเขยของตระกูลทั้งแล้ว"

(ความหมายของยิบเง้า คือสมัครตัวเป็นบุตรเขยของตระกูลใหญ่หรือเศรษฐี หากมีบุตรออกมา บุตรนั้นต้องใช้แซ่ตามมารดา และบุตรเขยเช่นนั้นก็ไม่มีเกียรติในตระกูลเลย จึงเป็นบุรุษที่ถูกผู้คนเหยียดหยามดูแคลน ตำหนิว่าไม่รักศักดิ์ศรี)

บ้อกี๋ถามอีก

"พวกท่านเหตุไฉนต้องรับตัวมันไว้เป็นบุตรเขย?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนมีประโยชน์อย่างยิ่ง มีแต่มัน จึงสามารถนำทางให้พวกเรา"

"นำทาง?"

"ที่นี่เป็นดินแดนในอำนาจของไต้ฮวงตึ๊ง หากพวกเราจะมาที่นี่ ใช่ว่าต้องการคนนำทางสักผู้หนึ่งหรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งเง็กถามอีก

"ท่านยังจะสามารถหาผู้นำทางที่ดียิ่งกว่าเซี่ยงกัวยิ่มได้หรือไม่?"

"ไม่สามารถ"

ตอนนี้เรื่องราวคล้ายดั่งสมควรยุติแล้ว ใช้ซิ้งได้เข้ามาในศาลเจ้า แพะอ้วนก็เข้าปากพยัคฆ์แล้ว

ประหลาดที่ว่า บ้อกี๋ถึงกับยังหัวร่อได้

บ้อกี๋หัวร่อด้วยสีหน้าที่ไม่คล้ายแพะเข้าไปในปากพยัคฆ์เลย

ยังเป็นการหัวร่อที่คล้ายพยัคฆ์ร้ายอยู่เล็กน้อยอีกด้วย

บ้อกี๋หัวร่อจนผู้คนไม่มีปัญญาแยกแยะว่า ผู้ใดเข้าไปอยู่ในปากพยัคฆ์กันแน่?

ทั้งเง็กกำลังหัวร่อ

บ้อกี๋ถึงกับหัวร่อได้เช่นกัน

ทั้งเง็กหัวร่อด้วยความเบิกบานอย่างยิ่ง เนื่องเพราะความจริงมันมีความเบิกบานแจ่มใสยิ่งจริง ๆ

บ้อกี๋ก็ถึงกับหัวร่อ คล้ายเบิกบานแจ่มใสอย่างยิ่งจริง ๆ

ทั้งเง็กไม่หัวร่อแล้ว มันพลันถามพังฮุ้นซัว

"ท่านดูออกหรือไม่ เตี้ยกงจื้อของพวกท่านกำลังทำกระไรกันแน่?"

"มันคล้ายกำลังหัวร่อ"

"ตอนนี้มันไฉนยังสามารถหัวร่อมาได้?"

"เราไม่ทราบ"

ทั้งเง็กถอนใจ กล่าวอีก

"เรารู้สึกเสมอว่า เราเป็นคนที่ชาญฉลาดจนปราดเปรื่องยิ่ง ผู้อื่นสมควรเข้าใจว่าเราเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง แต่เราก็คิดไม่ออก มันไฉนจึงยังหัวร่อได้?"

บ้อกี๋สวนคำไป

"เราความจริงก็ไม่คิดจะหัวร่อ แต่เรานับว่าไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้จริง ๆ"

"เรื่องอันใด จึงเป็นที่ขบขันต่อท่านจนน่าหัวร่อปานนี้?"

"มีเรื่องมากมายหลากหลายยิ่ง"

"ท่านพอจะบอกสักเรื่องสองเรื่อง ให้เราฟังหรือไม่?"

"บอกได้"

"ท่านบอกมา เรารับฟัง"

"เรื่องที่เรารู้สึกน่าหัวร่อ ท่านไม่แน่จะรู้สึกน่าหัวร่อ"

"มิเป็นไร"

"ท่านยังต้องการฟัง?"

"ใช่"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"หากแม้นเราบอก มีคนที่ถูกจี้จุดไว้และพันธนาการด้วยเชือกเหนียวแน่นอย่างแน่ชัด แต่พานลุกขึ้นได้ในทุกเวลา ท่านรู้สึกจะเป็นที่น่าหัวร่อหรือไม่?"

"ฮา ฮา..."

"หากแม้นเราบอก มีคนที่ถูกฆ่าไปชัด ๆ แต่พร้อมที่จะเดินเข้ามาจากทางภายนอกทุกเวลา ท่านใช่รู้สึกน่าหัวร่อเช่นกันหรือไม่?"

"ฮา ฮา ฮา..."

ทั้งเง็กส่งเสียงหัวร่อ แต่ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มที่นุ่มนวลดั่งปกติให้เห็นอีกแล้ว

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"เราจำได้ท่านเคยบอกไว้ เรื่องราวใดมาตรว่าฟังแล้วไม่รู้สึกน่าหัวร่อ แต่หากท่านได้เห็นกับตา ก็ต้องหัวร่อจนท้องแตก"

ทั้งเง็กย่อมจำวาจาของมันได้ บ้อกี๋กล่าวสืบไป

"แต่มีเรื่องบางประการ กลับพอดีเป็นตรงกันข้าม ความจริงแม้เป็นเรื่องน่าหัวร่อยิ่ง แต่รอจนเมื่อท่านเห็นกับตา ก็หัวร่อไม่ออกแล้ว"

บ้อกี๋กล่าวถึงตอนนี้ พลันผุดลุกขึ้นยืน

มันถูกจี้จุดอยู่ชัด ๆ และยังถูกเชือกพันธนาการไว้จนแน่นหนา แต่ถึงกับผุดลุกขึ้นยืนมาได้จริง ๆ

ทั้งเง็กเห็นกับตาว่า บ้อกี๋ผุดลุกขึ้นยืน!

ทั้งเง็กหัวร่อไม่ออกแล้ว

จากนั้น มันก็ได้พบเห็น คนที่ถูกฆ่าตายไปชัด ๆ ถึงกับเดินเข้ามาได้!

มันแลเห็นเต็งขี่!!

ผู้ที่เดินเข้ามาจากทางภายนอก ถึงกับเป็นเต็งขี่ได้!

ด้ามมีดเล่มนั้นยังติดอยู่ที่เอวมัน คราบโลหิตที่โคนมีดยังคงเห็นชัดเจนเช่นดั่งเมื่อครู่

แต่มันกลับยังเดินเข้ามาโดยเป็นปกติ บ้อกี๋โพล่งถามไป

"ท่านยังมิได้ตาย?"

เต็งขี่ตอบ

"เราดูแล้วคล้ายคนตายหรือไม่?"

มันไม่คล้าย ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง มีประกายร่าเริงแจ่มใส ดูแล้วมิเพียงมีความสุขอย่างยิ่งด้วย

บ้อกี๋ถามอีก

"มีดสั้นมิได้สังหารท่านตาย?"

"มีดเล่มนั้น ความจริงฆ่าคนไม่ตายได้ดอก"

มันพลันชักมีดเล่มนั้นออกจากเอว คมมีดก็ดีดจากด้ามทันที เมื่อใช้นิ้วกด

อีกครั้ง คมมีดถึงกับหดเข้าในด้ามมีด!

บ้อกี๋กล่าว

"ที่แท้เป็นเพียงมีดกลที่หลอกทารกเท่านั้น"

"แต่ลวดลายเช่นนี้ มิเพียงไม่อาจหลอกลวงทารกเท่านั้น กระทั่งคนบัดซบก็ยังหลอกลวงไม่ได้"

"แล้วลวดลายเยี่ยงนี้ เพียงสามารถหลอกลวงคนเช่นไร?"

"เพียงสามารถหลอกลวงคนชาญฉลาด มีบางเวลา คนที่ยิ่งชาญฉลาดกลับยิ่งหลงกลง่ายดาย"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"ที่แท้คนชาญฉลาดก็ถูกหลอกลวงได้เช่นเดียวกัน"

"และยังต้องใช้วิธีที่โง่เขลาจึงหลอกลวงได้ บางครั้งยิ่งโง่เขลายิ่งประเสริฐ"

ความจริงแล้ว นี่ต้องมิใช่ลวดลายโง่เขลาเด็ดขาด

นี่ล้วนเป็นแผนที่วางไว้โดยละเอียดอย่างยิ่ง ซับซ้อนอย่างยิ่ง สุขุมอย่างยิ่ง และพลิกแพลงอย่างยิ่งด้วย

แม้นับเป็นทั้งเง็กที่ฉลาดจนปราดเปรื่อง ก็ยังต้องคิดอีกเนิ่นนาน จึงสามารถได้คิดความพิสดารของเลศนัยนี้

แต่มันถึงกับยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้

นี่มิเพียงเนื่องเพราะมันมีความหนักแน่นเยือกเย็นตามสันดาน แต่ยังเนื่องเพราะ มันมีไม้ตายสุดท้ายที่ยังมิได้ใช้ออกมา

มันมั่นใจต่อเกสรโบตั๋นทั้งสองดอกที่ปักบนถุงแพรมันสนิทใจ

มันเชื่อมั่น มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ขอเพียงใช้อาวุธลับนั้นออกมา ก็จะพลิกสถานการณ์เป็นตรงข้ามได้ทันที พลิกจากพ่ายแพ้มาเป็นมีชัย มิว่าผู้ใดเมื่อเผชิญกับอาวุธลับเช่นนั้นของมัน ต่างต้องแหลกลาญเป็นผุยผงทันที

มันมีความมั่นใจอยู่เต็มที่

มิว่าผู้คนใดเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ปฏิกิริยาของมันก็คือแตกตื่นลนลาน เดือดดาลคลั่งแค้น เหยียดหยามดูแคลน โต้เถียงแก้ตัว วิงวอนขอชีวิต

แต่มันไม่มีปฏิกิริยาเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะมันไม่มีปฏิกิริยา ดังนั้น ผู้อื่นจะไม่มีวันคาดคำนวณ มันกำลังครุ่นคิดอย่างไรได้ตลอดกาล ไม่อาจเดาแผนต่อไปของมันจะทำกระไรโดยเด็ดขาด

นับเป็นคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวจริง ๆ แต่บ้อกี๋กลับมีความมั่นใจ สามารถทำลาย

มันจนยับเยินถึงที่สุดได้

บ้อกี๋จ้องมองดูมันพลางแย้มยิ้มกล่าว

"อาจบางทีท่านได้คิดแล้ว ในลวดลายของพวกเรา มีปมปัญหาสำคัญที่สุดอยู่เพียงหนึ่งเดียว"

ทั้งเง็กถึงกับหัวร่อขึ้นได้อีกครา แล้วถาม

"ท่านบอก เรายังคงรับฟัง"

"ความจริงเรารู้แต่แรกแล้วว่าท่านคือทั้งเง็ก"

"อ้อ?"

"ตอนท่านจู่โจมโอ้วพ่อจื้อ เราก็ได้เริ่มสงสัยแล้ว เพียงแต่ว่าตอนนั้น เรายังไม่มีหลักฐานมายืนยันให้มั่นใจ..."

...พลังฝีมือของโอ้วพ่อจื้อมิต่ำทราม ท่านเพียงลงมือก็สามารถพิชิตมันล้มลงไป เนื่องเพราะมันจำออกได้ว่าท่านคือทั้งเง็ก มันต้องกระทั่งยังคาดฝันไม่ถึง ทั้งเง็กจะขายชีวิตมันได้

...ท่านขายโอ้วพ่อจื้อ พาทารกผู้นั้นไป เนื่องเพราะท่านจะให้เราเชื่อ ท่านมิใช่คนของตระกูลทั้งเด็ดขาด

...ท่านจะคบกับเราเป็นมิตรสหาย เนื่องเพราะท่านจะหาโอกาสฆ่าเรา

...ท่านบอกไปฮั้วฮวงซัวจึงเพื่อหลบหลีกการไล่ล่าของศัตรูนั้น เป็นเพียงข้ออ้างที่ปกปิดจุดประสงค์แท้จริงของท่านดอก

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ความจริงแผนนี้พลิกแพลงซับซ้อนอย่างยิ่ง แต่เสียดาย ความนี้ยังมีจุดอ่อนที่กว้างใหญ่ที่สุดอยู่ประการหนึ่ง"

"อ้อ?"

"ท่านสามารถได้คิดว่าพาทารกไป นับเป็นหมากที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งตาหนึ่ง หลบหนีศัตรูก็เป็นข้ออ้างที่ประเสริฐยิ่ง แต่เสียดายท่านลืมไปว่า วาจามดเท็จจะต้องถูกเปิดเผยจนได้"

หยุดถอนใจยาวแล้วกล่าวสืบไป

"คนที่กระทำเรื่องใหญ่ ไม่อาจที่จะมากล่าวโป้ปดในเรื่องเล็กน้อยเหล่านั้น ความจริงแล้ว ท่านไม่ต้องพาทารกไป ข้าพเจ้ายังคงต้องคบท่านเป็นมิตรสหาย ท่านมาหาข้าพเจ้า ก็ไม่จำเป็นต้องบอกเพราะหลบหลีกการไล่ล่าของศัตรู แต่เสียดายท่านพานอวดฉลาด จึงหมายดีกลับกลายเป็นเลวร้ายไป"

ทั้งเง็กสงบงันอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ก็ถึงกับถอนใจ กล่าวบ้าง

"คนที่จะกระทำเรื่องใหญ่ ไม่บังควรโป้ปดในเรื่องเล็ก วาจานี้เราจะต้องจำไว้ขึ้นใจแน่"

มันพลันพบเห็น มันประเมินเตี้ยบ้อกี๋ต่ำเกินไปจริง ๆ

ความจริงตอนนั้นมันเข้าใจ เรื่องเหล่านั้นเล็กน้อยจนไม่มีความสำคัญต่อแผนการ และมิได้เกี่ยวข้องกับเตี้ยบ้อกี๋แม้สักเล็กน้อยด้วย

มันคิดไม่ถึงจริง ๆ เตี้ยบ้อกี๋ถึงกับไปสืบเสาะค้นคว้าจากเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น

ที่นั้นยังคงเป็นอาณาจักรในอำนาจของไต้ฮวงตึ๊ง บริวารไต้ฮวงตึ๊งมีคนประเภทต่าง ๆ ครบถ้วน จะสืบเสาะเรื่องราวใด ย่อมมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญเลย

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"หากท่านต้องการทราบ คนผู้นั้นใช่หลอกลวงท่านหรือไม่? ท่านก็ต้องไปสืบเสาะค้นหาจากเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีความสำคัญเหล่านั้น จึงจะสืบเสาะกันได้ความจริงออกมา"

เนื่องเพราะปมที่มีความสำคัญยิ่งยวด ผู้อื่นจะต้องวางแผนไว้รอบคอบสุขุมยิ่ง ปกปิดเร้นลับยิ่ง คำนวณแน่ว่าต้องไม่สามารถสืบเสาะกระไรมาได้ มันจึงจะเริ่มดำเนินตามแผน

สะเก็ดไฟเล็กน้อย พอจะกลายเป็นไฟลามป่า เขื่อนที่ยาวเป็นร้อยลี้ มักจะเนื่องเพราะแตกเป็นรูเล็ก ๆ ผลที่สุด พังทลายไปทั้งเขื่อน

มิว่าความเลินเล่อที่เล็กน้อยปานใด ต่างพอจะกลายเป็นความผิดพลาดที่อุกฤษฏ์ถึงแก่ชีวิตได้

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"หลังจากเราเปิดเผยวาจาโป้ปดของท่านมาแล้ว ความจริงยังไม่อาจแน่ใจว่าท่านคือทั้งเง็ก เสียดาย..."

เสียดายทั้งเง็กปลอมเป็นสตรีอีก ปลอมจนยังคล้ายกว่าสตรีจริง ๆ เสียอีก

มีแต่คนที่ฝึกพลังลับเท่านั้น จึงฝึกจนกลายเป็นจริงเป็นจังปานนี้ เนื่องเพราะสัญลักษณ์ของบุรุษเพศมัน ได้เริ่มเสื่อมคลายไปจากตัวมันทีละน้อย

ทั้งเง็กอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนทราบ ที่เราฝึกคือพลังลับ?"

"เนื่องเพราะท่านเคยใช้พลังลับฆ่าเกียวอุ้งมา"

ส่งเสียงราบเรียบต่อไป

"เบาะแสทั้งหลายแหล่นี้เมื่อรวมกันแล้ว หากเรายังไม่ทราบว่าท่านคือทั้งเง็ก เราก็เป็นคนโง่บัดซบจริง ๆ"

ศาลเจ้าใช้ซิ้งเปี่ยที่คร่ำคร่าทรุดโทรม มืดครึ้มชื้นแฉะ กระทั่งยังมีกลิ่นเหม็นที่ก่อกวนผู้คนให้สะอิดสะเอียนอย่างยิ่ง

แต่พวกมันทั้งห้า กลับไม่มีผู้ใดสนใจเรื่องเหล่านี้เลย

ทั้งเง็กดูแล้วยังมั่นคงอย่างยิ่ง ถามขึ้นอีก

"ในเมื่อท่านทราบเราคือทั้งเง็ก ไฉนไม่ลงมือชิงเอาเปรียบ หาโอกาสสังหารเราไปเสียก่อน?"

"เนื่องเพราะท่านยังมีประโยชน์"

"ท่านคิดจะใช้เราเป็นเบาะแส ไปสืบสาวตัวสายลับออกมา?"

"เรายังจะใช้ท่านเป็นเครื่องมือ ขุดค้นคนของตระกูลทั้ง ที่มาซุ่มอยู่ในที่นี้ออกให้หมดสิ้น"

บัดนี้ บ้อกี๋ได้หาตัวเซี่ยวเก๊าจื้อ เฮ้งพั่งจื้อคนขายส้ม ผู้รับใช้ในร้านน้ำชาบู๊อี๊ชุนออกมาจากตัวทั้งเง็กได้แล้ว

และจากตัวพวกเหล่านั้น บ้อกี๋ยังจะต้องหาพวกพ้องของมันออกมาได้อีกมากหลายกว่านั้น

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"พวกเราสงสัยพังฮุ้นซัวอยู่นานแล้ว แต่พวกเรายังไม่อาจแน่แก่ใจ"

ดังนั้น บ้อกี๋จึงได้ปรึกษากับเต็งขี่ ขุดหลุมพรางนี้ไว้

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"สายลับที่แท้จริง กลับต้องไม่คิดจะฆ่าท่านปิดปากแน่ เนื่องเพราะมีแต่สายลับแท้จริง จึงทราบศักดิ์ฐานะและความลับที่แท้จริงของท่าน"

บ้อกี๋ก็คำนวณได้แน่ พวกมันจะต้องฉวยโอกาสนี้ ฆ่าอีกผู้หนึ่งที่มิใช่สายพวกมัน จึงพอจะป้ายโทษทัณฑ์ความผิดของสายลับไว้บนตัวคนผู้นั้น ให้สายลับที่แท้จริงอยู่สำราญนอกกฎแห่งกรรม

ดังนั้น บ้อกี๋จึงวางแผนให้เต็งขี่ตายไป และจะต้องให้ทั้งเง็กเชื่อว่า เต็งขี่ตายไปจริง ๆ

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ดังนั้น เรานอกจากฟันสันมือใส่ก้านคอของมันแล้ว เรายังเพิ่มแก่มันอีกมีดหนึ่ง"

มิเพียงจะวางแผนในมืดกลเล่มนี้อยู่ก่อนเท่านั้น ที่เอวของเต็งขี่ก็ย่อมมีลวดลายเตรียมรับอยู่ก่อนเช่นกัน

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"แต่หากท่านครุ่นคิดโดยละเอียด ตรวจสอบโดยละเอียด ท่านต้องพบจุดอ่อนมาได้แน่นอน"

ทั้งเง็กกล่าว

"ดังนั้น ตอนนั้นท่านจึงรีบเร่งฉุดเรามา?"

"เราทราบ ท่านต้องมีอารมณ์สนใจใช้ซึ้งมากกว่า ต้องตามเรามาแน่นอน"

บ้อกี๋มอบเต็งขี่ให้แก่พังฮุ้นซัว เนื่องเพราะเต็งขี่ต้องสามารถสยบพังฮุ้นซัวไว้ได้แน่นอน

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"เรายังมีเรื่องหนึ่ง มอบหมายให้เต็งขี่ไปกระทำ เรื่องนี้ก็เป็นปมที่สำคัญของเรื่องราวเช่นกัน"

คนที่ถูกจี้จุดไว้ชัด ๆ และยังถูกเชือกพันธนาการแน่นหนา ไฉนยังพลันสามารถผุดลุกขึ้นมาได้

ทั้งเง็กสวนคำ

"เนื่องเพราะเชือกมัดไม่แน่น จุดก็มิได้ถูกจี้ไว้จริง?"

เชือกเป็นผู้ใดมัด?

เป็นพังฮุ้นซัว

จุดเป็นผู้ใดจี้?

ก็เป็นพังฮุ้นซัว

มันไฉนจึงไม่มัดเชือกให้แน่น ไฉนไม่จี้จุดให้รุนแรง?

เนื่องเพราะพังฮุ้นซัวยังไม่คิดจะหาที่ตาย

มันยังจะบำเพ็ญพรตของมัน ยังหวังสามารถอยู่ยงคงกระพันไม่ตาย ยังต้องการเสพสุขในชีวิตของมันต่อ

บ้อกี๋กล่าว

"ความจริงแล้ว ประการนี้ท่านก็สมควรได้คิดแต่แรก ในเมื่อมันยินยอมขายไต้ฮวงตึ๊งได้ ไฉนไม่อาจขายท่านอีกครั้ง?"

บ้อกี๋หันถามเต็งขี่

"ท่านเกลี้ยกล่อมมาเยี่ยงไร มันจึงคล้อยตาม?"

เต็งขี่ตอบ

"เราเพียงแต่ถาม มันยังคิดจะบำเพ็ญพรตสืบไป? หรือคิดจะตายในบัดดล?"

"ท่านให้ทางแก่มันเพียงสองสายนี้เท่านั้น?"

"ใช่ เนื่องเพราะมันมีทางพอจะไปได้อยู่เพียงสองสายจริง ๆ"

"เราเข้าใจมันต้องใคร่ครวญนานอย่างยิ่ง จึงตกลงใจเลือกเดินทางสายรอด?"

เต็งขี่หัวร่อพลางตอบ

"วาจาของเรามิทันขาดคำ มันก็ตกลงใจแล้ว"

พังฮุ้นซัวเลือกเดินทางสายใด แม้นับเป็นคนโง่เขลาที่สุด ก็สมควรคาดคิดออกมาได้

บ้อกี๋กล่าว

"เราพอเห็นพังฮุ้นซัวมา ก็ทราบว่ามันตกลงใจเดินทางสายใด"

เนื่องเพราะมันยังมีชีวิต มันยังต้องการบำเพ็ญพรต ต้องการแสวงหาความสุข

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ดังนั้น เราเมื่อครู่แสร้งปล่อยให้ท่านกุมมือเราไว้ เนื่องเพราะเราจะต้องให้มันมาจี้จุดเรา"

ในตอนนั้น ใช้ซิ้งได้โถมเข้าใส่ทั้งเง็กแล้ว ทั้งเง็กจะต้องปล่อยบ้อกี๋ออกไปรับมือกับใช้ซิ้งโดยเฉพาะ จึงมีแต่พังฮุ้นซัวพอดีว่างอยู่ ลงมือจี้จุดบ้อกี๋ไว้

แต่ละช่วงแต่ละตอนของแผนนี้ ล้วนแล้วคำนวณไว้ได้แม่นยำอย่างยิ่ง บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ในเมื่อพังฮุ้นซัวเป็นคนของพวกเรา คนที่มันระดมมาที่นี้ก็ย่อมเป็นคนของฝ่ายเรา ผู้อื่นต้องไม่มีปัญญาปะปนเข้ามาได้แน่นอน"

...ในเมื่อไม่มีผู้อื่นสามารถแทรกซึมเข้ามา ย่อมต้องไม่มีผู้คนมาช่วยทั้งเง็ก

ตอนนี้ทั้งเง็กจึงถูกตัดออกจนโดดเดี่ยวเดียวดายจริง ๆ แล้ว

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เรื่องนี้กระทำจนเราเองก็รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว"

ทั้งเง็กมิกล่าววาจาแล้ว

โชคดีที่มันยังมีไม้ตายสุดท้ายอยู่

ตระกูลทั้งในเสฉวน มียาพิษและอาวุธลับเฉพาะตระกูล ที่สยบแผ่นดินไว้เป็นเวลานานปี

บุตรหลานตระกูลทั้งออกคลุกคลีในวงพวกนักเลง แต่ละคนจะต้องพกอาวุธลับ

และยาพิษ ที่มีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดินไว้ในตัว

บุตรหลานตระกูลทั้ง ส่วนมากล้วนเป็นยอดฝีมือในการใช้พิษและซัดอาวุธลับ

ฝีมือมัวทีฮวยโหว (ฝนบุปผาพร่างฟ้า) ยิ่งเป็นไม้ตายอันสุดยอด ที่สาบสูญการถ่ายทอดจากบู๊ลิ้มมานานปีแล้ว

ทั้งเง็กต้องเป็นสุดยอดในบรรดาบุตรหลานของตระกูลทั้งแน่นอนเด็ดขาด

เหล่านี้ล้วนเป็นความสัตย์จริง ทุกผู้คนในวงพวกนักเลงต่างทราบ บ้อกี่ยิ่งไม่สมควรมิทราบได้

ดังนั้น บ้อกี่สมควรได้คิด ทั้งเง็กจะต้องมีไม้ตายสุดท้ายที่กราดเกรี้ยวดร้ายอย่างยิ่งอยู่ แต่บ้อกี่คล้ายดั่งมิแยแสสนใจสักน้อยนิด

บ้อกี่สมควรสังเกตมือทั้งเง็ก

เนื่องเพราะมือทั้งสองนี้ พร้อมที่จะซัดอาวุธลับอันทรงอิทธิฤทธิ์ร้ายกาจที่สุดออกมา

แต่บ้อกี่กลับหันไปมองใช้ซิ้ง แล้วพลันถาม

"ท่านใช่ใช้ซิ้งหรือไม่?"

ใช้ซิ้งถึงกับปฏิเสธว่าไม่ใช่ บ้อกี่ถามอีก

"แล้วท่านเป็นผู้ใด?"

ใช้ซิ้งถึงกับตอบ

"เราเป็นหัวขโมย"

เป็นขโมยต้องมิใช่เป็นเรื่องมีเกียรติ แต่ใช้ซิ้งผู้นี้ไฉนยอมรับว่าตัวมันคือหัวขโมย?

บ้อกี่ถามทันที

"หัวขโมย ปกติใช่ไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นขโมย?"

"แต่เราจะต้องยอมรับ"

"เพราะสาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราเป็นหัวขโมยที่ผิดกับขโมยคนอื่น ๆ"

"ผิดในที่ใด?"

"ของที่เราขโมย ผิดกับผู้อื่น เราเพียงขโมยของที่ผู้อื่นไม่ต้องการขโมย ไม่กล้าขโมย และขโมยไม่ได้"

มันพลันย้อนถามบ้อกี่

"ขโมยอื่น ๆ ใช่จะไปขโมยมุสิกของบ้านท่านหรือไม่?"

"ไม่ไป"

"แต่เราขโมย

"หัวขโมยอื่น ๆ กล้าไปขโมยพยัคฆ์เลี้ยงในราชอุทยานหรือไม่?"

"ไม่กล้า"

"แต่เรากล้าไปขโมย

"หัวขโมยอื่น ๆ สามารถขโมยผ้ารัดเท้าของเอกอัครมเหสีหรือไม่?"

(สตรีจีนโบราณ นิยมใช้แถบผ้ารัดเท้าตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อให้เท้าเล็ก จึงถือว่าสวยงาม ดังนั้น แม้เติบใหญ่เพียงไร เท้าของสตรียังคงเล็กเพียงสามสี่นิ้วเท่านั้น)

บ้อกี๋สั่นศีรษะ หัวขโมยกล่าวอีก

"แต่เราขโมยมาได้"

"ที่แท้ท่านมิเพียงเป็นหัวขโมย ยังเป็นขโมยเทพเจ้า"

"เราความจริงใช่อยู่แล้ว"

"แต่ของเหล่านั้นคล้ายล้วนไม่มีค่า?"

"เราความจริงเพียงขโมยแต่ของที่ไม่มีค่า"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเหล่านั้น ล้วนแล้วเป็นผู้อื่นเชิญเราไปขโมย"

"ท่านไปขโมยของ ยังต้องให้ผู้อื่นเชิญ?"

"มิเพียงต้องเชิญเท่านั้น ยังต้องชำระเงินให้เราห้าหมื่นตำลึงก่อนด้วย"

"ไฉนต้องชำระก่อน?"

"เนื่องเพราะเกียรติของเราดียิ่งเสมอมา ขอเพียงได้รับเงิน มิว่าผู้อื่นต้องการให้เราขโมยกระไร เราประกัน ต้องขโมยมาให้มันจนได้"

เป็นที่ยืนยันได้ หัวขโมยผู้นี้คือขโมยในขโมย เทพเจ้าแห่งมวลขโมยทั้งหลาย บ้อกี๋จึงมารยาเป็นมีสีหน้าตื่นเต้นเลื่อมใส คารวะกล่าวไป

"เสียมารยาท เสียมารยาท"

"มิต้องเกรงใจ มิต้องเกรงใจ"

"แซ่สูงส่ง"

"แซ่ก้วย"

"นามยิ่งใหญ่"

"เชียบยี้ (กระจอก)"

"ท่านก็คือก้วยเชียบยี้ ที่เป็นราชาของราชาขโมยแห่งยุค? ขโมยทั่วแผ่นดิน

โดยไม่มีผู้เทียมเทียบเปรียบติด?"

"เราใช่"

"เสียมารยาท เสียมารยาท"

"มิต้องเกรงใจ มิต้องเกรงใจ"

"ท่านมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์อันสูงส่งใด?"

"ก็ไม่มีจุดประสงค์สูงส่งอื่นใด เพียงแต่มาขโมยของเล็กน้อยเท่านั้น"

"ครั้งนี้ก็เป็นผู้อื่นเชิญท่านมาขโมย?"

"แต่ครั้งนี้รับใช้ มิได้คิดเงิน"

"กฎประจำตัวไม่อาจละเมิด ครั้งนี้ท่านไฉนจึงยอมไม่คิดเงิน?"

"เนื่องเพราะชีคงเฮียวฮวงที่เป็นตึ้งจู๊ในไต้ฮวงตึ้งของพวกท่าน บังเอิญเป็นญาติของซือแป๋เรา ส่วนเต็งขี่ที่ยืนอยู่ข้างกายท่าน ก็บังเอิญเป็นสหายของเรา"

"เป็นเต็งขี่เชิญท่านมา?"

ก้วยเซียบยี้ถอนใจเฮือกหนึ่งก่อน จึงตอบ

"ความจริงมันหาเราไม่พบดอก แต่เราปีนี้รู้สึกเคราะห์ร้ายบัดซบ และพอดีถึงคราวซวย เมื่อค่ำวานพอดีมาดื่มสุราในรังสุนัขของมัน"

"มันเชิญท่านมาขโมยกระไร?"

"ขโมยของเล่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นเศษสวะไม่มีค่าแม้แต่อีแปะเดียว"

"ขโมยมาได้แล้วหรือไม่?"

ก้วยเซียบยี้มีโทสะขึ้นเล็กน้อยแล้ว กระชากเสียง

"ในโลกยังมีของใดที่เราก้วยเซียบยี้ขโมยไม่ได้?"

"ในเมื่อท่านขโมยได้แล้ว ของอยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่นี้"

มือมันที่ความจริงว่างเปล่าอยู่ แต่ตอนนี้เพียงยื่นมือมา ในฝ่ามือก็มีเพิ่มขึ้นอีกสองสิ่ง

ปิ่นทองเล่มหนึ่ง ถุงแพรใบหนึ่ง

ถุงแพรที่ใช้ต่วนเย็บขึ้น สองหน้าล้วนใช้ไหมทองปักเป็นรูปโบตั๋น

ในที่สุด ทั้งเง็กนับว่าถูกโค่นล้มลงแล้ว มาตรแม้นร่างของมันมิได้ล้มลง แต่จิตใจและความเชื่อมั่นของมันพังทลายไปหมดสิ้นแล้ว

การพังทลายจากในจิตใจเยี่ยงนี้ ยังน่ากลัวยิ่งกว่าร่างกายพังทลายเสียอีก

บ้อกี๋หัวร่อแล้ว

บ้อกี๋สนใจปฏิกิริยาของทั้งเง็กเมื่อเห็นของสองสิ่งนี้อยู่ตลอดมา ตอนนี้มิว่าผู้ใดต่างดูออก ทั้งเง็กถูกพิชิตพ่ายแพ้โดยยับเยินแล้ว ที่เหลืออยู่ เป็นเพียงโครงร่างเวิ้งว้างว่างเปล่าเท่านั้น บ้อกี๋จึงแย้มยิ้มกล่าว

"มีเพียงสองสิ่งนี้เท่านั้น ไม่มีของอื่นใดอีก?"

ก้วยเซียบยี้ตอบ

"เราความจริงยังเข้าใจ ต้องมีของอื่น ๆ อีก คาดคิดไม่ถึง ในตัวทั้งกงจื้อท่านนี้ ถึงกับมีเพียงของสองสิ่งนี้เท่านั้น และปิ่นทองเล่มนี้ก็ถึงกับกลวงกลางด้วย"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"คนที่เป็นขโมย มาพบกับตั้วเซ่า (ความหมายคล้ายตั้วเสี่ย) ที่มีแต่เปลือกเช่นนี้ นับว่าซวยบัดซบจริง ๆ"

"ท่านไฉนทราบ ในปิ่นทองกลวงกลาง?"

"เราพอสัมผัสก็ทราบ เนื่องเพราะน้ำหนักของมันไม่ถูกต้อง"

ดวงตาบ้อกี๋เป็นประกายทันที แย้มยิ้มกล่าว

"ปิ่นทองแม้กลวง แต่เราประกันได้ ที่บรรจุอยู่ภายใน ต้องมีคุณค่าสูงกว่าทองคำอีกมากนัก"

รีบเสริมอธิบายต่อไป

"ฟังว่าต้วนฮุ้นซัว (ทรายสะบั้นวิญญาณ) ของตระกูลทั้ง ก็พอจะซื้อหากันได้"

"เราก็เคยได้ยินผู้คนเล่าขาน ขอเพียงท่านหาถูกช่อง และยอมให้ตามราคาก็พอจะซื้อมาได้"

"เท่านี้ยังไม่ได้"

"ยังต้องเยี่ยงไร?"

"พวกมันยังต้องสืบสาวถึงบรรพบุรุษของท่านอีกสามชั่วคนจนกระจ่าง จึงยินยอมขายให้ท่าน"

"ในราคาเยี่ยงไร?"

เต็งขี่เป็นผู้ชิงกล่าวขึ้น

"ฟังว่าห้าร้อยตำลึงทอง ซื้อทรายพิษต้วนฮุ้นซัวได้ตำลึงเดียว"

บ้อกี๋รีบถาม

"เข็มพิษเล่า?"

เต็งขี่ตอบ

"น่ากลัวก็ต้องหลายร้อยตำลึง จึงซื้อได้เล่มหนึ่ง"

บ้อกี๋พลันล้วงห่อกระดาษเล็ก ๆ ออกมาแก้ ภายในห่อมีเข็มปักที่หักเหลือครึ่งเล่มอยู่ท่อนเดียว แย้มยิ้มกล่าว

"หากห้าร้อยตำลึงทอง สามารถซื้อเข็มได้เล่มเดียว เข็มครึ่งเล่มนี้ อย่างน้อยควรมีราคาสามร้อยตำลึงทอง"

เต็งขี่หัวร่อตอบ

"สามร้อยตำลึงทอง กลับพอจะนับเป็นลาภอันมหาศาลทีเดียว"

ก้วยเซียบยี้ถามบ้าง

"ท่านไปหาเข็มเล่มนี้จากที่ใด?"

"ในอานม้า"

บ้อกี๋ตอบแล้วถอนหายใจยาว กล่าวสืบไป

"เราคิดไม่ออก ทั้งกงจื้อท่านนี้ ไฉนตะกายไปที่คอกม้าในเวลาดึกดื่นค่อนคืน ดังนั้น จึงติดตามไปดูบ้าง มันเข้าไปวนรอบเดียวก็ออกมา แต่เรากลับหาเป็นเวลาชั่วยามเต็ม ๆ จึงพบ"

เนื่องเพราะบ้อกี๋ไปเสียเวลาในคอกม้านานเกินไป ดังนั้น จึงไม่ทราบว่าเลี้ยงเจ็กเน้ยมาหา

ตอนนี้ดูแล้วคล้ายเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีความสำคัญต่อเรื่องราวเลย

แต่มีเรื่องมากหลาย ที่ความจริงควรเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ แต่ภายหลังกลับสามารถแปรผันชะตาชีวิตของคนผู้หนึ่งไปโดยสิ้นเชิง

ก้วยเซียบยี้ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"ทรายต้วนฮุ้นซัวตำลึงหนึ่ง ขายได้ทองคำถึงห้าร้อยตำลึง นับเป็นราคาที่แพงบัดซบ"

ทั้งเง็กพลันแค่นหัวร่อเย้ยหยัน แล้วสวนคำ

"ในราคาเช่นนี้เรายินดีซื้อ มีเท่าใดซื้อเท่านั้น"

ก้วยเซียบยี้ถามด้วยความสงสัย

"หรือราคาสูงลิบลิ่วเช่นนี้ยังซื้อไม่ได้?"

"ยังห่างอีกไกลนักดอก"

"สมควรเป็นราคาเช่นไร?"

"หนึ่งพันตำลึงทองต่อหนึ่งสลึง ยังมิใช่เป็นของดีเยี่ยมที่สุดอีกด้วย"

บ้อกี๋กล่าวขึ้นบ้าง

"ความจริงราคานี้ก็ไม่นับว่าแพงเกินไป?"

เต็งขี่รีบถาม

"เยี่ยงนี้ยังไม่นับว่าแพงเกินไป?"

บ้อกี๋ตอบ

"ทรายพิษต้วนฮุ้นซัวสลึงหนึ่ง ไม่แน่พอจะปลิดชีวิตคนได้หลายคน"

ทั้งเง็กสวนคำ

"หากวิธีใช้ถูกต้อง พอจะปลิดชีวิตสามคนได้อย่างง่ายดาย"

บ้อกี๋กล่าวอีก

"และหลังจากท่านใช้ต้วนฮุ้นซัวของตระกูลทั้งฆ่าคนไปแล้ว ผู้อื่นจะต้องป้ายบัญชีรายนี้ไปที่พวกตระกูลทั้ง ท่านเพียงเสียเงินหนึ่งพันตำลึงทอง ฆ่าคนแล้วยังไม่มีภทภัยภายหลังอีกด้วย"

หยุดหัวร่อแล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อ

"หากท่านเข้าใจเหตุผลนี้ได้ ท่านก็ต้องไม่รู้สึก ราคานี้จะแพงเกินไป"

ในที่สุดเต็งขี่ยอมรับ

"ราคานี้คล้ายดั่งมิใคร่แพงนักจริง ๆ"

นี่ความจริงเป็นทางหาเงินสายใหม่ของจำนวนหลาย ๆ สายในตระกูลทั้ง จะดำรงตระกูลที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ให้ยืนยงสืบไป มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย การสร้างอาวุธลับเช่นนี้ ก็ต้องเป็นเรื่องที่ทุ่มเทต้นทุนอย่างมากหลายเช่นกัน

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า ปืนทองเล่มนี้ ไยมิใช่มีราคาหลายพันตำลึงทอง?"

ทั้งเง็กผงกศีรษะตอบ

"เป็นของหาค่ามิได้ ความจริงก็ไม่มีปัญญาซื้อหาอยู่แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะทรายต้วนฮุ้นซัวในนั้น เป็นของดีสุดยอด เข็มพิษในถุงแพร ก็เป็นของดีสุดยอด"

ก้วยเชียบยี้หัวร่อกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า เราสมควรระวังตัวไว้ให้มาก อย่าได้ถูกผู้อื่นเก็บไปเสียเล่า?"

"เราวางใจ ท่านต้องไม่กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้น"

มันกล่าวถึงตอนนี้แล้ว พลันถอนหายใจยาว ส่งเสียงด้วยสีหน้าหม่นหมองต่อไป

"ตอนนี้เรายอมรับว่าเพลี่ยงพล้ำแล้ว"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"คนที่ยอมรับว่าแพ้ จึงเป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่อง"

ทั้งเง็กกล่าว

"ทรายพิษต้วนฮุ้นซัวในปิ่นทอง เข็มพิษในถุงแพร พวกท่านต่างพอจะนำไปได้"

ก้วยเชียบยี้กล่าวขอบคุณ ทั้งเง็กส่งเสียงสืบไป

"ศีรษะของเรา พวกท่านก็พร้อมจะนำไปได้ทุกเวลา"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"เราแม้ไม่คิดต้องการศีรษะของท่าน แต่เราทราบ มีผู้อื่นยังต้องการ"

"ถุงแพรเล่า หรือก็ยังมีคนต้องการ?"

ก้วยเชียบยี้หันมองเต็งขี่ เต็งขี่หันมองบ้อกี๋ บ้อกี๋กล่าว

"ท่านใช่ว่าต้องการให้พวกเราคืนถุงแพรนี้แก่ท่าน?"

ทั้งเง็กปฏิเสธ แล้วกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะเราทราบ ท่านต้องไม่ยอมคืนให้เราแน่ ท่านต้องมีความเห็น เรายังคิดจะเล่นลวดลายใดอีก?"

บ้อกี๋มิได้ปฏิเสธ ทั้งเง็กกล่าวต่อไป

"เราเพียงแต่หวัง พวกท่านยินยอมทำลายถุงแพรนี้แทนเราเท่านั้น"

การขอร้องของมันแม้ประหลาด แต่ไม่อาจนับว่าเกินเลยไป

ทั้งเง็กกล่าวต่อ

"เราเพียงหวัง ก่อนหน้าเราจะตาย มีโอกาสได้เห็นพวกท่านทำลายถุงแพรนี้แทนเรา"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ..."

ใบหน้าของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นโศกเศร้ารันทดอย่างยิ่ง กล่าวเสียงเครือ

"เนื่องเพราะเราไม่ต้องการเห็นมันตกไปในมือผู้อื่น"

มันแม้มิได้บอกสาเหตุ แต่ทุกคนต่างคาดคิดได้ ถุงแพรใบนี้จะต้องมีความเป็นมาที่โศกเศร้าน่ารันทด เกี่ยวพันถึงคนรักที่ตายไปเป็นแน่แท้

ก้วยเชียบยี้มีทีท่าถูกโยกคลอนจิตใจให้หวั่นไหวแล้ว

เต็งขี่แม้นิสัยดุร้ายกล้าแข็ง แต่ใจกลับไม่แข็งด้วย กระทั่งบ้อกี๋เองก็ยังดูไม่ออกความนี้มีเล่ห์อุบายใดแฝงอยู่

มิว่าผู้ใดต้องคาดคิดไม่ถึง เกสรโบตั๋นทั้งสองดอก จะมีความลับซ่อนอยู่

มิว่าท่านใช้วิธีใดไปทำลายถุงแพรนี้ ขอเพียงเกสรโบตั๋นทั้งสองดอกกระจาย มิเพียงตัวท่านจะจบสิ้นเท่านั้น ผู้คนภายในรัศมีสองวาก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด

มิว่าผู้ใดลงมือทำลายถุงแพร คนอื่น ๆ ก็ต้องยืนอยู่ในละแวกใกล้เคียง

ทั้งเง็กย่อมนอกกฎนี้แน่นอน

มันจะต้องหลบออกไปแต่ไกล เนื่องเพราะมีแต่มันจึงทราบความลับของเรื่องราวนี้

พวกมันผ่านการวางแผนมาหลายปี รวบรวมภูมิปัญญาของผู้คนจำนวนมากหลาย ท่มเทเงินทองและกำลังคนมากมายมหาศาล จึงสามารถสร้างความลับนี้มาได้

พวกมันได้ตั้งนามของความลับนี้ว่า

ซั่วฮวยเซียนนึ้ง (เทพธิดาโปรยบุปผา)

โครงการสร้างความลับนี้ เป็นความดำริของทั้งข้วย หลังจากผ่านการถกเถียงของบุคคลที่เป็นแกนกลางสำคัญในตระกูล จึงเป็นที่ตกลง

ก้าวแรกของแผนคือ คบเป็นพวกพ้องกับเพ็กเล็กตึ๊ง เนื่องเพราะพวกมันจะต้องได้รับเคล็ดในการสร้างอาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ๊งมาก่อน

เรื่องนี้ยามบอกง่ายดาย แต่ความจริงยุ่งยากแสนเข็ญยิ่ง

ลุ้ยจิ้นเทียนที่เป็นประมุขเพ็กเล็กตึ๊ง ต้องมิใช่เป็นคนรับมือง่ายดายเด็ดขาด

พวกมันเสียเวลาถึงสามปีเต็ม ๆ กระทั่งยังยินยอมยกบุตรีงามที่สุดของตระกูลทั้งนางหนึ่ง เป็นของขวัญให้แก่ลุ้ยจิ้นเทียน จึงนับว่าโยกคลอนจิตใจของมันได้

ก้าวที่สองของแผน เป็นผสานอาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ๊งกับอาวุธลับของตระกูลทั้งประดิษฐ์อาวุธลับใหม่ขึ้นมาชนิดหนึ่ง

อาวุธลับชนิดนี้จะต้องเป็นเช่นตั๊กกิ๊บลี้ สามารถซัดได้ไกลอย่างยิ่ง และก็ต้องเป็นเช่นดั่งทรายพิษต้วนฮุ้นซัว สามารถกระจายออกในรัศมีวงกว้าง

ตั๊กกิ๊บลี้ใช้เหล็กเล็ก ๆ สิบสามแผ่นรวมกันขึ้น เหล็กแต่ละแผ่นมีพิษเฉพาะของมัน ทั้งสิบสามแผ่นมีพิษอยู่สิบสามชนิด

หากพวกมันสามารถบรรจุดินระเบิดของเพ็กเล็กตึ๊งเข้าไป เพียงซัดอาวุธลับออก มิว่ากระทบถูกกระไร ดินระเบิดต่างต้องระเบิดออกมา แผ่นเหล็กทั้งสิบสามก็กระจายออกจากกัน ไยมิใช่บันดาลให้ผู้คนไม่อาจปัดป้องระวังตัวได้โดยสิ้นเชิง

หากพวกมันสามารถสร้างอาวุธลับชนิดนี้ออกมาได้จริง นั่นก็ต้องยิ่งใหญ่ที่สุดในบู๊ลิ้ม เลิศฟ้าเหนือพสุธา หาผู้ทัดเทียมไม่ได้อีกแล้ว

พวกมันถึงกับสามารถสร้างสำเร็จจริง ๆ

อาวุธลับที่ไม่เคยมีมาในโบราณกาล อานุภาพสุดสูงเหนือกว่าทุกประการนี้ก็คือ

ชั่วฮวยเซียนนึ้ง (เทพธิดาโปรยบุปผา)

ในแสงโคมไฟที่วับแวม โบตั๋นทั้งสองดอกมิเพียงสวยงามเท่านั้น ยังสะกิดความสนใจผู้คนจนต้องเพ่งมองอีกด้วย

ก้วยเซียบยี้ถอนใจกล่าว

"ดอกไม้ทั้งสองนี้ปักได้น่าดูอย่างยิ่ง"

เต็งขี่ก็ถอนใจ กล่าวขึ้นบ้าง

"นับว่าน่าดูที่สุดจริง ๆ"

ก้วยเซียบยี้กล่าว

"เราแม้ไม่ทราบเป็นผู้ใดปัก แต่เราพอจะคาดคิดได้อยู่"

ต้องเป็นดรุณีที่ทั้งมากน้ำใจทั้งสวยงาม...

ดรุณีที่ทั้งมากน้ำใจทั้งนุ่มนวล อำพรางผู้คนในครอบครัว ลอบปักดอกไม้อยู่บนถุงแพรในแสงโคมไฟ ส่งให้แก่คนรักของนาง ที่โชคร้ายคือ เมื่อถุงแพรปักเสร็จสิ้น นางก็ได้เสียชีวิตไป ดังนั้นคนรักของนางกระทั่งนางตายยังพกถุงแพรนี้ติดตัว กระทั่งตายยังไม่ยอมให้มันตกไปในมือผู้อื่น

นี่นับเป็นนิทานที่รันทดหดหู่ปานใด? สะกิดใจผู้คนให้สะทกสะท้อนเพียงไหน?

บุรุษหนุ่มที่มีน้ำใจระอุคุกรุ่น เมื่อเห็นถุงแพรเยี่ยงนี้ ย่อมต้องพานคิดไปถึงเรื่องเช่นนั้นอย่างง่ายดายยิ่ง

ก้วยเซียบยี้กับเต็งขี่ พอดีเป็นคนประเภทนั้น

พวกมันมิเพียงจะถูกสะกิดใจให้ตื้นตันง่ายดายเท่านั้น ยังได้มีจินตนาการที่ฟุ้งซ่านจนพิสดารอีกด้วย

อย่าว่าแต่ถุงแพรมิใช่เป็นของสำคัญอย่างไร ไฉนไม่ยอมส่งเสริมผู้อื่น?

ก้วยเซียบยี้กล่าว

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

เต็งขี่ตอบ

"เราไม่มีความเห็น"

ไม่มีความเห็น ปกติมักเป็นความหมายไม่คัดค้าน

ก้วยเซียบยี้กล่าว

"อย่างนั้นท่านก็ช่วยทั้งกงจื้อทำลายถุงแพรนี้ไปเถิด"

"ไฉนต้องเป็นเรา?"

"เนื่องเพราะเราไม่อาจหักใจให้อำมหิต ไม่อาจลงมือได้"

"แล้วท่านไฉนทราบ เราสามารถลงมือ?"

พวกมันต่างมิได้ถามบ้อกี๋

ในระหว่างพวกมันกับทั้งเง็ก มิได้มีความอาฆาตแค้นกัน พวกมันความจริงไม่ทราบ ทั้งเง็กเป็นคนเช่นไรเลย

พวกมันกระทั่งยังเริ่มรู้สึก บ้อกี๋ออกจะกระด้างไร้น้ำใจเกินไป เนื่องเพราะทั้งเง็กดูแล้ว เป็นบุรุษหนุ่มที่มีน้ำใจซึ้งในความรักอย่างยิ่ง

ก้วยเชียบยี้พลันได้คิดถึงวิธีที่ดียิ่งมา จึงกล่าวขึ้น

"พวกเราไฉนไม่คืนถุงแพรนี้ให้แก่ทั้งกงจื้อ?"

ในเมื่อหน้าที่ของมันปฏิบัติเสร็จสิ้นแล้ว บ้อกี๋จะจัดการกับทั้งเง็กสถานใด? ทั้งเง็กจะจัดการต่อถุงแพรนี้สถานใด? ล้วนมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของมันอีกเลย

เต็งขี่เห็นพ้องด้วยทันที ส่งเสียงหนัก ๆ สนับสนุนไป

"เป็นความคิดที่ดี"

นับเป็นความคิดที่ดีจริง ๆ

หากพวกมันทราบความคิดนี้ดีเพียงใด ไม่ต้องรอให้ผู้อื่นลงมือ พวกมันก็ต้องพุ่งหัวชนผนังศาลเจ้าฆ่าตัวตายไปเองเป็นแน่นอน

ก้วยเชียบยี้ได้เทของในถุงแพรออกมาหมดสิ้นแล้ว เนื่องเพราะมันตกลงใจจะคืนถุงแพรนี้แก่ทั้งเง็ก

มันจะเปลี่ยนความคิดหรือไม่?

บ้อกี๋จะขัดขวางมันหรือไม่?

หัวใจทั้งเง็กเต้นถี่เร็วราวรัวกลอง

มิเพียงหัวใจเต้นถี่เร็วเท่านั้น ปลายนิ้วยังเย็นเฉียบ ริมฝีปากแห้งผาก กระทั่งคอหอยก็คล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นเค้นไว้

เป็นครั้งแรกที่มันมีความรู้สึกเช่นนี้ นับเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาเป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว

ก้วยเชียบยี้ได้เหวี่ยงถุงแพรออกจากมือแล้ว

นับแต่มันได้ยินทั้งเง็กขอร้องให้ทำลายถุงแพร จนกระทั่งมันเหวี่ยงถุงแพรออกไป เป็นเพียงเวลาชั่วขณะเท่านั้น

แต่สำหรับกับทั้งเง็ก ชั่วขณะนี้นับว่ายังเนิ่นนานกว่าหลายปีเสียอีก

ตอนนี้ถุงแพรถูกโยนเข้ามาแล้ว โบตั๋นที่ปักด้วยไหมทองเป็นประกายระยิบ

ระยับในอากาศ

ในสายตาของทั้งเง็ก ในโลกต้องไม่มีประกายใดจะงามยิ่งกว่าช่วงเวลาพริบตานี้

มันพยายามสะกดกลั้นตัวเองเต็มที่ ไม่ให้มีสีหน้าลิงโลดยินดีเกินไป ยิ่งไม่ยอมให้มีทีท่ากระวนกระวายเกินไปเด็ดขาด

รอจนเมื่อถุงแพรร่วงหล่นลงที่พื้น มันจึงก้มตัวช้า ๆ ลงไปเก็บ

มันมิเพียงเก็บถุงแพรใบหนึ่ง อาวุธลับคู่หนึ่งเท่านั้น ยังเก็บชีวิตของมันคืนกลับมาด้วย

มิเพียงเป็นชีวิตมันคนเดียว ยังมีชีวิตของเตี้ยบ้อกี๋ ชีวิตของพังฮั้นซัว ชีวิตของเต็งขี่ ชีวิตของก้วยเชียบยี้อีกด้วย!

พริบตานั้น มันได้กลับกลายเป็นผู้กุมสถานการณ์ไว้อีกครา ชีวิตพวกเหล่านี้อยู่ในกำมือมันอีกแล้ว

นี่เป็นช่วงพริบตาที่เจิดจ้าแพรวพรายปานใด? ยิ่งใหญ่น่าภาคภูมิเพียงไหน?

ทั้งเง็กอดมิได้ต้องหัวร่ออีกแล้ว ตะเบ็งเสียงหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหว

ก้วยเชียบยี้จ้องมองมันด้วยความตระหนก แล้วโพล่งขึ้น

"ท่านหัวร่อกระไร?"

"เราหัวร่อท่าน"

มันได้กุมซั่วฮวยเซียนนึ้งทั้งสองดอก ที่มีอานุภาพสยบอาวุธลับทั้งแผ่นดินตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบันอยู่ในกำมือแล้ว

มันแผดหัวร่อ กล่าวต่อไป

"ท่านต้องคิดไม่ถึงเด็ดขาด เมื่อครู่ท่านได้กระทำเรื่องที่โง่บัดซบปานใด ท่านมิเพียงทำร้ายเตี้ยบ้อกี๋กับเต็งขี่เท่านั้น ยังทำร้ายตัวเองจนต้องตายไปด้วย"

ก้วยเชียบยี้ยังคงจ้องมองมันด้วยความตระหนก แต่ละคนต่างมองมันด้วยความตระหนก นั่นมิใช่เนื่องเพราะการหัวร่อของมัน ยิ่งมิใช่วาจาของมัน แต่เนื่องเพราะใบหน้ามัน!

ใบหน้ามันพลันเปลี่ยนแปรไปอย่างพิกลยิ่งนัก

ไม่มีผู้ใดสามารถบอกว่าเปลี่ยนแปรในสถานใด แต่ทุกผู้คนต่างดูออกว่า เปลี่ยนแปรไปแล้ว

พริบตานั้น ประกายตาของมันเปลี่ยนแปรเป็นแตกซ่านซึมเซา แก้วตาหดเล็กลงโดยเร็ว

จากนั้น กล้ามเนื้อที่มุมปาก ที่หางตาของมัน คล้ายดั่งกลายเป็นชาแข็ง ใบหน้า

พลันมีละอองสีดำแห่งความตายที่ลี้ลับพิสดารครอบคลุมอยู่

แต่ทว่า ตัวมันกลับคล้ายไม่รู้สึกแม้สักน้อยนิด ยังแผดเสียงหัวร่ออยู่

แต่ทว่า ดวงตามันพลันปรากฏแววของความหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นอีกครา มันได้พบเห็นแล้ว ตัวมันไปละเมิดความผิดที่อุกฤษฏ์อาจถึงแก่ชีวิตประการหนึ่ง

มันลืมว่า มือมันทั้งมิได้สวมถุงมือ และมิได้ทาน้ำมันสีผึ้งที่พิทักษ์รักษาผิวกายไว้

มันลิงโลดเกินไป จึงได้ใช้มือเปล่าไปเก็บอาวุธลับทั้งสองดอกนั้นขึ้น ใช้กำลังแรงเกินไป จนปลายเข็มของอาวุธลับแทงเข้าไปที่ปลายนิ้วมัน

ไม่มีความเจ็บปวด กระทั่งยังไม่มีความรู้สึกชาด้านอีกด้วย

พิษของอาวุธลับนี้ เป็นพิษที่ตระกูลมันเพิ่งกลั่นปรุงสำเร็จ กระทั่งยาขจัดพิษก็ยังมิได้คิดค้นสำเร็จมาด้วย

อาวุธลับชนิดนี้ ยังไม่ถึงระดับที่จะนำออกใช้ตามปกติได้

รอจนเมื่อมันพบเห็น กล้ามเนื้อและข้อต่อกระดูกทุกท่อนเกิดความเปลี่ยนแปรอย่างพิกลและน่ากลัว ก็สายเกินไปแล้ว

มันไม่สามารถข่มบังคับตัวเองแล้ว กระทั่งยังไม่สามารถบังคับเสียงหัวร่อ ไม่สามารถใช้มือและกล้ามเนื้อทั้งร่างของมัน

มันคิดจะซัดอาวุธลับทั้งสองดอกออกไป แต่มือของมันไม่ยอมอยู่ในคำสั่งอีกแล้ว

พริบตานั้น พิษนี้ได้ทำลายศูนย์รวมประสาทของมันไปโดยสิ้นเชิง!

มาเห็นคนที่หวาดกลัวจนขวัญหนีดีฝ่ออย่างแน่ชัด แต่ยังแผดหัวร่ออยู่ไม่หยุดยั้ง นับเป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

ก้วยเซียบยี้โพล่งขึ้น

"นั่นเป็นเรื่องราวใดกัน?"

"พิษ!"

เตี้ยบ้อกี๋โพล่งขึ้นบ้าง ก้วยเซียบยี้รีบถาม

"พิษจากที่ใด?"

บ้อกี๋มิทันตอบ มือของทั้งเง็กพลันสะบัดขึ้นเป็นท่วงท่าที่เก้งก้างพิกล คล้ายดั่งความเคลื่อนไหวของตุ๊กตาไม้

คำสั่งที่ออกจากสมองของมันเมื่อครู่ จนบัดนี้จึงลงมาถึงมือของมัน

บัดนี้ มันจึงซัดอาวุธลับออกไป

แต่กล้ามเนื้อและกระดูกของมันชาแข็งหมดสิ้นแล้ว ความแม่นยำก็สูญเสีย

ไปจนสิ้นเชิง

อาวุธลับทั้งสองดอกปลิวแฉลบออกไป ดุจกับเป็นเกาทัณฑ์ที่ถูกยิงจากขดลวด พลังยังคงรุนแรงอย่างยิ่ง พุ่งไปจนห่างจากพวกบ้อกี๋ไกลอย่างยิ่ง กระทบถูกมุมศาลเจ้าใช้ซิ้งเปี่ย

จากนั้น เสียงระเบิดจึงดังขึ้น มาตรว่าไม่สนั่นหวั่นไหวเท่าใด แต่อานุภาพของมันกลับขู่ขวัญผู้คนใหญ่หลวงยิ่ง

โชคดีที่พวกบ้อกี๋ต่างอยู่ห่างไกล ปฏิกิริยาก็ว่องไวอย่างยิ่ง จึงนับว่ามิได้ถูกเศษที่กระจัดกระจายกระเซ็นเข้าใส่ร่าง

แต่เรื่องที่เกิดขึ้นในพริบตานั้น พวกมันกลับจะต้องจำฝังใจไปไม่ลืมเลือนชั่วชีวิตแน่

เนื่องเพราะในพริบตานั้น พวกมันเท่ากับได้ไปเลาะที่ทวารในยมโลกมารอบหนึ่งแล้ว

ในที่สุด ฝุ่นละอองที่ปลิวคละคลุ้ง ประกายและเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่กระจายออกรอบข้าง จึงนับว่าร่วงหล่นจนชาลง

แต่เหงื่อเย็นยะเยียบยังคงมิได้แห้งจากกาย

แต่ละคนมีเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชก เนื่องเพราะแต่ละคนได้เห็นอานุภาพของอาวุธลับนี้กับตา

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง ก้วยเซียบยี้จึงได้ระบายลมที่อัดอยู่ในอกออกมาได้แล้วส่งเสียง

"หวาดเสียว หวาดเสียว"

ตอนนี้มันย่อมทราบ เมื่อครู่มันได้กระทำเรื่องที่โง่บัดซบปานใด?

มันมองบ้อกี๋ แล้วฝืนยิ้มกล่าว

"เมื่อครู่เราแทบจะทำร้ายท่านตายไปแล้ว"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ

"หวุดหวิดอย่างยิ่งทีเดียว"

ก้วยเซียบยี้เขม้นมองบ้อกี๋อีกเป็นเนิ่นนาน จึงถาม

"เมื่อครู่ท่านแทบจะตายกับมือเรา ตอนนี้ท่านเพียงกล่าววาจานี้มาเท่านั้น?"

"หรือท่านหวังให้เราก่นด่าท่านสักพักหนึ่ง?"

"ถูกแล้ว"

"เราก็ปรารถนาจะด่าท่านสักพักหนึ่งอย่างยิ่ง เนื่องเพราะเราไม่ด่าท่าน ท่าน

กลับรู้สึกว่าเราเป็นคนมีจิตใจลึกซึ้งเกินไป เลือดเย็นเกินไป ยากยิ่งจะคบเป็นมิตรสหายได้"

ก้วยเซียบยี้ถึงกับยอมรับ

"ไม่แน่ว่าเราจะมีความคิดเช่นนี้จริง ๆ"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"เสียดายที่เราไม่อาจด่าท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรายังไม่ถูกท่านทำร้ายตายไป"

"หากเราทำร้ายท่านตายไปจริง ท่านยังสามารถด่าเราได้?"

"ย่อมไม่สามารถด่าท่านอีก"

"แล้วท่านตอนนี้ไฉนไม่ด่าเราสักพักหนึ่ง?"

"ในเมื่อเรายังมิได้ถูกท่านทำร้ายตาย เหตุใดต้องด่าท่าน?"

ก้วยเซียบยี้ตะลึงลานอยู่กับที่เป็นครึ่งวัน มิอาจไม่ยอมรับ

"วาจาที่ท่านกล่าว ก็คล้ายมีเหตุผลอยู่เล็กน้อย"

"ความจริงเป็นเหตุผลอยู่แล้ว"

หยุดหัวร่อดังก้องแล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อ

"แม้นับว่าท่านมีความเห็น เหตุผลนี้ของเราเหลวไหลบัดซบที่สุด ก็ไม่มีปัญญาจะโต้เถียงกับเราได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่เรากล่าวนี้มีเหตุผล"

ก้วยเซียบยี้ก็หัวร่อกล่าว

"ตอนนี้เราก็นับว่าได้เข้าใจเรื่องหนึ่งมาแล้ว"

"เรื่องอันใด?"

"อย่าได้ถกเหตุผลกับท่านเป็นอันขาด ยินยอมต่อยตีกับท่านสักครั้ง ก็ไม่อาจถกเหตุผลกับท่าน ฮา ฮา...เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดก็โต้เถียงสู้ท่านไม่ได้"

เมื่อครู่จิตใจมันยังเต็มไปด้วยความสำนึกผิด คั่งแค้นเสียใจยิ่ง แต่ตอนนี้ปลอดโปร่งแจ่มใสโดยสิ้นเชิงแล้ว

ตอนนี้ในใจมันได้ยอมรับ วาจาบ้อกี๋มีเหตุผลจริง ๆ

วาจาที่สามารถบันดาลให้จิตใจผู้อื่นปลอดโปร่งแจ่มใส แม้นับว่าไม่มีเหตุผลก็ต้องมีเหตุผลอยู่ดี

ทั้งเง็กยังมิได้ตาย

มันถึงกับยังมิได้ล้มลง ยังคงยืนแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหวอยู่ในที่เดิมดุจดั่งเมื่อครู่ แต่ใบหน้ามันเปลี่ยนเป็นซาด้าน แก้วตาที่เมื่อครู่หดเล็กลง ตอนนี้แตกซ่านขุ่นมัว ดวงตาที่ความจริงสุกใสมีประกาย ตอนนี้ดูไปซึมเซาซาด้าน กระทั่งตาดำก็ยังไม่อาจกลอกไปมา ดูแล้วไม่ผิดกับปลาตายแล้ว

เต็งขี่เดินเข้าไป ยกมือโบกที่เบื้องหน้าดวงตามัน ดวงตามันถึงกับยังเบิ่งมองตรงมาที่เบื้องหน้า เต็งขี่ยื่นนิ้วไปผลักมันเบา ๆ มันก็ล้มตึงลงไป

แต่มันยังไม่ตายจริง ๆ

มันยังหายใจ หัวใจมันยังเต้น ชีพจรก็ยังเต้นอยู่

แต่ละคนต่างควรดูออก ในใจมันจะต้องยินยอมตายให้สิ้นเรื่องราวเป็นแน่แท้

สภาพเยี่ยงนี้ของมัน ยังเจ็บแค้นทรมานยิ่งกว่าตายไปเสียอีก แต่เสียดายมันพานไม่ตาย หรือนี่เป็นกรรมที่ตามสนองต่อพฤติการณ์อันชั่วช้าสามานย์ในอดีตของมัน

เต็งขี่ถึงกับมีความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูกเกิดขึ้น ร้องเบา ๆ

"มันไฉนยังไม่ตายไป?"

พังฮุ้นซัวพลันกล่าวเป็นครั้งแรก

"เนื่องเพราะมันคือทั้งเง็ก"

พังฮุ้นซัวปีนี้อายุห้าสิบหกแล้ว คลุกคลีในวงพวกนักเลงมากว่าครึ่งของชีวิต คนเช่นนี้มิว่าดีหรือร้ายชั่วช้าหรือดีงาม อย่างน้อยยังมีความดีอยู่ประการ

คนเยี่ยงนี้จะต้องมีความรอบรู้ มีความสำนึกตัวยิ่ง

ดังนั้น มันเข้าใจสถานการณ์ของมันในตอนนี้กระจ่างอย่างยิ่ง มันยืนสงบปากคำอยู่ในที่เดิมเสมอมา มิเคยเอ่ยปากเลยสักครั้ง

แต่มันยังคิดมีชีวิตสืบไป มีชีวิตให้ดีกว่านี้บ้าง หากมีโอกาสได้แสดงออกมันต้องไม่ยอมปล่อยผ่านมือเด็ดขาด

เต็งขี่หันขวับไปถาม

"เนื่องเพราะมันคือทั้งเง็ก ดังนั้น จึงยังไม่ตาย?"

พังฮุ้นซัวผงกศีรษะรับคำ เต็งขี่ถามอีก

"ใช่เนื่องเพราะสวรรค์จงใจใช้วิธีนี้ มาลงทัณฑ์ทรมานต่อคนประเภทเช่นมัน?"

"มิใช่"

"แล้วเพราะสาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนของตระกูลทั้ง ถูกพิษของตระกูลทั้งเอง ในตัวมันย่อมมีภูมิต้านทานพิษของตระกูลอยู่"

"ภูมิต้านทานพิษ?"

"หากท่านกินสารหนูทุกวัน โดยเพิ่มปริมาณวันละน้อย เมื่อผ่านวันเวลายาวนานแล้ว ผู้อื่นใช้สารหนูมาทำร้ายท่าน ก็ยากยิ่งจะปลิดชีวิตท่านได้ เนื่องเพราะในตัวท่านมีภูมิต้านทานพิษของสารหนูอยู่แล้ว"

"ในเมื่อทั้งเง็กมีภูมิต้านทานพิษของอาวุธลับนี้อยู่ ไฉนมันจึงกลับกลายเป็นสารรูปนี้ได้?"

"พิษที่อาบอาวุธลับของตระกูล เป็นพิษที่ผสมขึ้นมาโดยเฉพาะ ยังไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงล่วงรู้ความลับของมันเลย"

"ท่านก็ไม่ทราบ?"

พังฮุ้นซัวยอมรับ

"แต่เราทราบ หากยาพิษในอาวุธลับนี้เป็นยาที่ปรุงผสมขึ้นใหม่ ทั้งเง็กแม้จะมีภูมิต้านทานอยู่บ้าง แต่ยังคงไม่สามารถปรับให้เข้ากับพิษที่เพิ่งปรุงมาใหม่ได้"

มันครุ่นคิดแล้วกล่าวสืบไป

"และการปรุงยาพิษนี้ มิเพียงเร้นลับที่สุดเท่านั้น ยังพิสดารอย่างยิ่งที่สุดอีกด้วย มีพิษบางจำพวกที่ข่มกันเอง แต่มีพิษบางจำพวก เมื่อรวมอยู่ด้วยกันจะกลายเป็นพิษที่ยิ่งร้ายแรงอีกพิษหนึ่ง พิษเช่นนี้แม้ไม่อาจทำลายชีวิตมัน แต่สามารถทำลายประสาทความรู้สึกของมันไปจนหมดสิ้น กระทั่งพอจะให้ชีพจรและกล้ามเนื้อทั้งร่างของมันชาด้านหมดความรู้สึกได้"

เต็งขี่โพล่งขึ้น

"ดังนั้น มันจึงกลับกลายเป็นคนที่คล้ายซากศพมีลมหายใจ!"

คนที่ไม่ตายไม่เป็นเช่นนี้ มิว่ากับมิตรสหายของมัน หรือศัตรูของมัน ต่างมีอยู่ปัญหาหนึ่ง

เต็งขี่กล่าวขึ้น

"คนผู้นี้คล้ายดั่งตายไปแล้ว และก็คล้ายยังไม่ตาย เราไม่ทราบจริง ๆ ว่าควรทำอย่างไรกับมัน?"

บ้อกี๋โพล่งขึ้น

"เราทราบ"

"ท่านเตรียมทำอย่างไร?"

"เราเตรียมส่งมันกลับไป"

"กลับไป? กลับไปที่ใด?"

"มันเป็นคนของตระกูลทั้ง ย่อมต้องส่งกลับไปที่ตระกูลทั้ง"

เต็งขี่ตะลึงลานทันที

โสตประสาทและนัยน์ตาของมันล้วนปราดเปรียวแจ่มใส แต่มันตอนนี้แทบไม่ยอมเชื่อโสตประสาทของมัน อดมิได้ต้องถามอีก

บ้อกี๋เน้นทีละคำ

"เราบอกเราเตรียมจะส่งมันกลับไปที่ตระกูลทั้ง"

"ท่านจะเป็นผู้ส่งมันกลับไปเอง?"

"ถูกแล้ว"

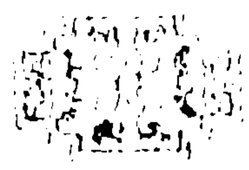

น้ำมันในตะเกียงแห้งแล้ว แต่พอดีแสงชีดจางของดวงจันทร์สาดส่องเข้ามาในศาลเจ้าใช้ซิ้งเปี่ยที่เก่าซอมซ่อ ถึงกับกลายเป็นคล้ายงดงามอย่างยิ่ง

พวกมันยังมิได้ไป และมิทราบเป็นผู้ใดเสนอความเห็น

"พวกเราไฉนไม่นั่งในที่นี้ สนทนาปราศรัย ดื่มสุรากันสักเล็กน้อย"

ดังนั้นเอง พังฮุ้นซัวรีบชิงอาสาไปหาสุรา

ชายชราที่มีวัยห้าสิบหกปี ถึงกับไปซื้อหาสุรามาให้แก่บุรุษหนุ่มสามคน เรื่องเช่นนี้ ก่อน ๆ มันต้องรู้สึกเหลวไหลอย่างยิ่ง ไม่มีปัญญาทนทานได้

แต่ตอนนี้สถานการณ์ผิดกันแล้ว

มันเชื่อ บ้อกี๋กับเต็งขี่ต้องไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ และไม่รื้อฟื้นเรื่องเก่ามาชำระมันอีก แต่นั่นมิใช่แสดงว่า ทั้งสองยินยอมอโหสิแก่มันโดยสิ้นเชิง

จากหางเสียงที่ทั้งสองสนทนากัน มันฟังออก ในใจของทั้งสองต้องหยามดูแคลนมันอย่างยิ่ง

แต่มันตอนนี้ไม่มีปัญญาไปถือสาหาความแล้ว

มันเพียงหวัง ทั้งสองยินยอมให้มันกลับบ้านเกิด ในที่นั้น ไม่มีผู้ใดทราบมันเคยเป็นสายลับให้ศัตรู ยังจะต้องให้ความเคารพนับถือมันดั่งครั้งก่อน ๆ ถือมันเป็นมิตรสหายที่น่าคบหา

จนตอนนี้มันจึงทราบ คนเราไม่บังควรกระทำเรื่องขายมิตรสหายเลย

มิเช่นนั้น กระทั่งตัวเองก็ต้องดูแคลนตัวเอง

มันกำลังสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง

ทั้งเง็กถูกหามขึ้นไปบนแท่นเทพเจ้าที่ทรุดโทรมคร่ำคร่า บ้อกี๋ยังถึงกับฉีกผ้าม่าน

เก่า ๆ ลงมาห่มให้แก่มัน

ก้วยเซียบยี้ก็มิทราบไปหาอาสนะเก่า ๆ จากที่ใดมาหลายใบ นั่งขัดสมาธิแล้วจ้องมองบ้อกี๋ขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วครู่ พลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ระหว่างนี้เรามักได้ยินคนกล่าวขวัญถึงท่าน?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มตอบ

"นึกมิถึง เราถึงกับกลายเป็นคนมีชื่อแล้ว"

คนเมื่อเริ่มจะมีชื่อ ตัวเองย่อมไม่รู้แน่ เฉกเช่นกับคนที่ชื่อเสียงเริ่มตกเริ่มทรุดโทรม ตัวมันเองก็ต้องไม่ทราบเช่นกัน

ก้วยเซียบยี้กล่าวอีก

"มีบางคนว่าท่านเป็นคนเสเพล ในวันวิวาห์ยังไปเที่ยวซ่องคณิกาอีก"

บ้อกี๋หัวร่อเบา ๆ ทั้งไม่รับและไม่อธิบายแก้ตัว ก้วยเซียบยี้กล่าวต่อไป

"บางคนว่าท่านเป็นผีพนัน ยังอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ ก็ไปบ่อนการพนันโยนลูกเต๋าแล้ว"

บ้อกี๋หัวร่ออีก

ก้วยเซียบยี้กล่าวต่อไป

"มีบางคนว่า ท่านมิเพียงกระด้างไร้น้ำใจสิ้นคุณธรรมเท่านั้น ยังเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง กระทั่งม่วยม่วยร่วมสายโลหิตและภรรยาที่ยังมิได้เข้าหอ ก็ชืดชาไม่แยแสสนใจ กระทั่งมีบางคนกล้าพนัน แม้นับว่าท่านเห็นพวกนางมาตายอยู่ต่อหน้า ก็ต้องไม่หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว"

บ้อกี๋ยังคงไม่โต้เถียงแก้ตัว ก้วยเซียบยี้กล่าวต่อ

"ดังนั้น ผู้คนทั้งหลายต่างมีความเห็น ท่านเป็นคนอันตรายอย่างยิ่ง เนื่องเพราะท่านอำมหิตไร้น้ำใจ ลึกซึ้งเลือดเย็นอย่างยิ่ง มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งเลวร้าย กระทั่งเจียวชิกไท้เอี๊ยที่เป็นจิ้งจอกเฒ่าปานนั้น ยังต้องเพลี่ยงพล้ำกับมือท่าน"

มันครุ่นคิดแล้วกล่าวสืบไป

"แต่ผู้คนทั้งหลายก็ยอมรับ ท่านมีคุณความดีอยู่ประการ ท่านรักษาสัจวาจายิ่ง มิยอมติดค้างหนี้สินผู้อื่น ในวันที่ท่านจะเข้าพิธีวิวาห์ ยังนัดบรรดาเจ้าหนี้ของท่านมาชำระหนี้เก่า ๆ แก่มันจนหมดสิ้น"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะ เราคำนวณได้แน่แก่ใจ พวกมันต้องไม่คุกคามเราในวันเช่นนั้นจนรุนแรงเกินไป เนื่องเพราะพวกมันล้วนมิใช่คนอำมหิตดุร้ายอย่างยิ่ง"

"ความหมายของท่านเป็นว่า นั่นเป็นเพียงแสดงว่า ท่านมีความเชื่อมั่นในตัวเอง รู้จักฉวยโอกาสอย่างยิ่ง และรู้จักจับจุดอ่อนของผู้อื่นมาเป็นประโยชน์ของตัว ดังนั้น จึงแสร้งนัดให้พวกมันมาสะสางบัญชีในวันมงคลของท่าน?"

"ที่ทำดั่งนั้น แม้จะเสี่ยงอันตรายอยู่เล็กน้อย แต่อย่างน้อยย่อมประเสริฐกว่า คอยระวังการมารังควานของพวกมัน ด้วยความหวาดกลัวจนอกสั่นขวัญแขวนทุกวี่วันมากนัก"

"มิว่าอย่างไร ท่านยังนับว่าไม่เลวต่อเต็งขื่อยู่ ผู้อื่นเหยียดหยามดูแคลนมัน เห็นว่ามันเป็นบุตรชั่วร้ายอกตัญญู ศิษย์สามานย์ทรยศต่ออาจารย์ แต่ท่านกลับได้ถือมันเป็นมิตรสหาย"

บ้อกี๋กล่าว

"นั่นอาจบางทีเพียงเนื่องเพราะ เราคิดจะใช้มันเป็นเครื่องมือมาดำเนินแผนของเราในคราวนี้ ดังนั้น เราจึงมีแต่ต้องเชื่อถือมัน มีแต่หามันมาช่วยเหลือ ทั้งเง็กกับพังฮุ้นซัวจึงหลงกลเราได้"

หัวร่อเบา ๆ แล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เราทราบเนิ่นนานแล้วว่า มันมิใช่บุตรชั่วร้ายอกตัญญู และมิใช่ศิษย์สามานย์ทรยศอาจารย์ เกี่ยวกับคำกล่าวขวัญต่าง ๆ นานาของมัน ยังมีเบื้องหลังที่เร้นลับซ่อนอยู่ดอก"

ก้วยเซียบยี้ก็ย่อมทราบเช่นกัน ที่เต็งขื่อออกจากบ้าน เนื่องเพราะมันพบเห็นมารดาเลี้ยงของมันคบชู้

มันฆ่าชายชู้ของมารดาเลี้ยงแล้ว บังคับให้มารดาเลี้ยงมันสาบาน ไม่กระทำเรื่องเช่นนั้นอีกตลอดกาล เพื่อไม่ต้องให้บิดาผู้ชราต้องเศร้าเสียใจ มันจึงจำต้องอำพรางเรื่องเช่นนั้นไว้

แต่บิดามันกลับมีความเห็น มันอกตัญญู บังอาจลบหลู่ที่สูง ก้าวร้าวล่วงเกินต่อมารดาเลี้ยง ดังนั้น มันมีแต่ต้องออกจากบ้าน

ที่มันทรยศต่ออาจารย์ เนื่องเพราะมีคนประณามถึงกิมโกยเต้าหยิน มันไม่อาจทนทานได้ จึงท้าสู้กับคนผู้นั้นแทนอาจารย์ ถูกคนผู้นั้นฟันแขนขาดข้างหนึ่ง อาจารย์ของมันกลับอัปเปหิมันออกจากบู๊ตึง เนื่องเพราะมันเป็นคนพิการ ไม่คู่ควรจะฝึกกระบี่ของบู๊ตึงอีก

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"มิว่าผู้ใดพบพานเรื่องเช่นนี้ ต่างต้องกลายเป็นมีนิสัยเช่นดั่งมัน แต่คนเช่น

ดั่งมัน ขอเพียงผู้อื่นดีต่อมันสักเล็กน้อย มันกระทั่งยังยินยอมเด็ดศีรษะตัวเองออกมาประคองมอบให้"

"เนื่องเพราะสาเหตุนี้ ดังนั้น ท่านจึงดีต่อมัน?"

"อย่างน้อยนี่เป็นสาเหตุหนึ่ง"

"ฟังท่านบอกเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งกระทั่งตัวท่านเอง ก็ยังรู้สึกตัวเองมิใช่คนดี?"

"เราความจริงมิใช่อยู่แล้ว"

ก้วยเซียบยี้เพ่งมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลันถอนใจกล่าว

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

"เสียดายกระไร?"

"เสียดายที่ในโลกนี้มีคนเลวเช่นท่านน้อยเกินไป"

เต็งขี่หัวร่อกล่าว

"กระจอกน้อยตัวนี้ แม้ทั้งกลอกกลิ้งทั้งทระนงโอหัง แต่คนที่จะดีหรือเลวนั้นมันอย่างน้อยยังสามารถแยกแยะออก"

ก้วยเซียบยี้กล่าว

"กระจอกเช่นเรา ก็ยังสามารถแยกออกผู้ใดเป็นมิตรสหาย ผู้ใดไม่ควรคบ"

บ้อกี๋มองพวกมัน แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกท่านมีความเห็น เราเป็นมิตรสหายคนหนึ่งได้จริง ๆ?"

ก้วยเซียบยี้ตอบ

"หากท่านมิใช่เป็นมิตรสหาย เราจะกล่าววาจาไร้สาระเหล่านี้กับท่านไปไย?"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"นึกมิถึง ในโลกจะมีคนโง่เขลาเช่นท่าน ถึงกับมาคบคนเช่นเราเป็นมิตรสหายได้"

"คนโง่เขลา อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าคนวิกลจริตอยู่บ้าง"

"ผู้ใดวิกลจริต?"

"ท่าน"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"เราความจริงเข้าใจ เราเพียงเป็นคนพเนจร เป็นอันธพาล เป็นปิศาจพนันเท่านั้น นึกมิถึง ตอนนี้ยังกลายเป็นคนวิกลจริตไปอีกด้วย"

"ตอนนี้เซี่ยงกัวยิ่มแม้เป็นเขยขวัญของตระกูลทั้ง อยู่ในระหว่างกระหยิ่มภาคภูมิที่สุด แต่เราคาดคิดได้ ในใจมันจะต้องมีเรื่องที่ไม่ปลอดโปร่งแจ่มใสอยู่อีกรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"เนื่องเพราะท่านยังไม่ตาย"

ตัดหญ้าไม่ขุดราก ลมฝนมางอกงามอีกครา มิได้สังหารบ้อกี๋ไปด้วย เซี่ยงกัวยิ่มจะต้องสำนึกเสียใจยิ่ง

ก้วยเซียบยี้กล่าวต่อไป

"หากแม้นคนของตระกูลทั้งทราบ ท่านกระทำเรื่องเหล่านี้ ต้องมีความมุ่งมาดปรารถนาตัดศีรษะท่านออกจากบ่า ให้บิดามารดา เฮียเฮียตี้ตี่ เจ็กเจ่กแป๊ะแปะของทั้งเง็ก ต่างไปดูศีรษะท่าน"

มันถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วกล่าวต่อไป

"ตอนนี้ท่านถึงกับจะส่งทั้งเง็กกลับไป คล้ายดั่งกลัวพวกมันจะหาตัวท่านไม่พบก็ปาน หากท่านมิใช่คนวิกลจริต ไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

บ้อกี๋แม้ยังหัวร่อ แต่เป็นสีหน้าที่รันทดหดหู่อย่างยิ่ง

มีแต่คนที่ซ่อนความลับอยู่ในใจมากหลายอย่างยิ่ง แต่ไม่อาจบ่งบอกออกไปเท่านั้น จึงมีรอยยิ้มเช่นนี้ได้

บ้อกี๋แย้มยิ้มอยู่เนิ่นนาน จนกระทั่งกล้ามเนื้อบนใบหน้าก็ปวดเมื่อย จึงมิแย้มยิ้มอีก เนื่องเพราะตกลงใจได้ถือสองคนนี้เป็นมิตรสหายแล้ว

มีเรื่องราวมากหลายที่แม้ไม่อาจแพร่งพรายกับผู้อื่น แต่อยู่ต่อหน้ามิตรสหายกลับไม่จำเป็นต้องอำพราง ดังนั้น บ้อกี๋จึงกล่าว

"เรามิใช่เป็นบุตรกตัญญู หลังจากบิดาผู้ล่วงลับประสบภัย เราทั้งมิได้ฆ่าตัวตายตาม และมิได้สร้างกระท่อมเฝ้าฮวงซุ้ยของบิดา ทั้งมิได้ตีอกชกหัวร่ำไห้จนกระทั่งน้ำตากลายเป็นสายเลือด และมิได้แผดด่าฟ้าคร่ำครวญด่าดิน ลนลานไปวิงวอนผู้คนมาล้างแค้นให้"

บ้อกี๋ดูแล้วไม่คล้ายบุตรกตัญญูจริง ๆ คล้ายดั่งลืมเลือนความอาฆาตแค้นรายนี้ไปแล้วก็ปาน

บ้อกี๋มีความเห็น บุตรกตัญญูมิใช่กระทำให้ผู้อื่นดู การตกลงใจก็มิใช่ให้ผู้อื่นเห็นด้วย บ้อกี๋จึงกล่าวต่อ

"นี่เป็นเรื่องของเรา เราไม่คิดจะให้มีภัยลามไปถึงผู้อื่นใด และไม่ปรารถนาให้ไต้ฮวงตึ๊งเกิดปะทะกับตระกูลทั้งเพราะเรื่องรายนี้ เนื่องเพราะนั่นเป็นการหลั่งโลหิตที่มากเกินไป ผู้ฆ่าคนต้องตาย เซี่ยงกัวยิ่มอย่างไรต้องตายแน่นอน มิว่าเพราะสาเหตุใด เราต่างต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือเด็ดขาด"

ก้วยเชียบยี้กล่าวสวนคำ

"ดังนั้น ท่านจึงต้องไปหามันด้วยตนเอง?"

"ในเมื่อไม่มีกำลังอื่นใดไปสยบมัน เรามีแต่ต้องลงมือเองเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"แต่ตระกูลทั้งมีโครงร่างที่หนาแน่นถี่ยิบ ยิ่งใหญ่ไพศาล ในทั้งแกเป้าก็มีหลายร้อยครัวเรือน แม้นับว่าเราสามารถปะปนเข้าไปได้ ก็ไม่แน่จะสามารถหาเซี่ยงกัวยิ่มพบ"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"ฟังว่าทั้งแกเป้าเป็นเช่นดั่งในวังกลางนครหลวง ภายในยังแบ่งออกเป็นสามชั้น ชั้นในสุดจึงเป็นสถานที่สำคัญ ซึ่งบุคคลสำคัญและบุตรหลานโดยตรงของตระกูลทั้งอยู่อาศัย"

เต็งขี่กล่าวบ้าง

"เรื่องสำคัญที่เป็นความลับของตระกูลทั้ง ต่างปรึกษาตกลงกันในที่นั้น พวกมันได้เรียกดินแดนนั้นว่าฮวยฮึ้ง (อุทยาน) แต่ความจริง ยังมีอันตรายยิ่งกว่าถ้ำเสือวังจระเข้เสียอีก"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"แม้นับว่าเป็นบุตรหลานของตระกูลพวกมันเอง หากไม่ได้รับคำสั่งจากเบื้องบนยังไม่อาจเข้าไปโดยพลการแม้สักก้าวเดียว"

เต็งขี่กล่าวบ้าง

"ตอนนี้เซี่ยงกัวยิ่มมิเพียงเป็นโกวเอี๊ย (เขยตระกูลใหญ่) ของตระกูลทั้งเท่านั้น ยังได้ร่วมรับรู้ความลับของพวกมัน เพื่อความปลอดภัยของมัน พวกมันจะต้องจัดให้เซี่ยงกัวยิ่มอยู่ภายในอุทยานนั้นอย่างแน่นอน"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"แม้นับว่าท่านสามารถแทรกซึมเข้าไปในทั้งแกเป้า ก็ต้องไม่อาจเข้าไปในอุทยานได้เด็ดขาด นอกเสียจาก..."

บ้อกี๋สอดคำทันที

"นอกเสียจากเราสามารถหาคนพาเราเข้าไป"

"ท่านหาผู้ใดพาท่านเข้าไป?"

"ย่อมหาบุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูล"

"บุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูล มีผู้ใดยอมพาท่านเข้าไป? นอกเสียจากมันวิกลจริต"

เต็งขี่กล่าวขึ้นบ้าง

"แม้นับว่าวิกลจริต ก็ต้องไม่ยอมพาท่านเข้าไป"

บ้อกี๋สวนคำ

"หากมันตายแล้วเล่า?"

วาจานี้ฟังผิวเผินคล้ายดั่งเหลวไหลอย่างยิ่ง แต่โชคดีที่เต็งขี่กับก้วยเชียบยี้ต่างเป็นผู้มีความชาญฉลาดจนปราดเปรื่องหลักแหลมยิ่ง

ตอนแรกพวกมันก็ฟังจนงุนงงไปวูบ แต่ยังคงเข้าใจความหมายของบ้อกี๋มาได้รวดเร็วยิ่ง

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ทั้งเง็กเป็นบุตรหลานโดยตรงของหัวหน้าตระกูล หากเราลำเลียง 'ซากศพ' มันกลับไป ตระกูลทั้งต้องเรียกตัวเราเข้าไปในอุทยานหลัง สอบถามเราถึงมันตายอย่างไร? เป็นผู้ใดฆ่ามัน? เราไฉนจึงลำเลียงซากศพมันกลับไป?"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แน่นอน บุคคลที่เป็นแกนสำคัญของตระกูลทั้ง ย่อมไม่ยอมปล่อยให้ปัญหาเหล่านี้ผ่านไปโดยเด็ดขาด"

ก้วยเชียบยี้กล่าว

"แล้วท่านกับทั้งเง็กมีความสัมพันธ์ใดกัน?"

"เราย่อมเป็นสหายรักของมัน ตลอดทางที่มาครานี้ ต้องมีคนมากหลายได้เห็นเราอยู่ร่วมกับมัน บ่ายวันนี้ เรายังร่วมดื่มกินกับมันมามื้อหนึ่ง มิว่าผู้ใดต่างดูออกว่าพวกเราเป็นสหายรักกัน หากแม้นคนของตระกูลทั้งใช้คนมาสืบเสาะข่าวคราวจะต้องมีคนมากหลายเป็นพยานยืนยันให้ได้"

ก้วยเชียบยี้โพล่งขึ้น

"ที่แท้ท่านวางแผนไว้ก่อนแล้ว กระทั่งกินอาหารสักมื้อก็อยู่ในแผนของท่าน"

บ้อกี๋กล่าว

"ตอนนี้พวกเราแม้จะสืบทราบ คนของตระกูลทั้งที่มาซุ่มอยู่ในดินแดนพวกเราเป็นผู้ใดบ้าง แต่พวกเรายังคงต้องไม่ลงมือกำจัดมันอีกชั่วคราว เนื่องเพราะ..."

ก้วยเชียบยี้สอดคำบ้าง

"เนื่องเพราะท่านต้องการทิ้งมันไว้เป็นพยานยืนยันให้ท่าน ว่าท่านเป็นสหายรักของทั้งเง็ก?"

บ้อกี๋ยิ้มแย้มกล่าว

"เนื่องเพราะพวกมันต่างไม่รู้จักเรา ต้องไม่มีสักผู้เดียวที่ทราบเราคือเตี้ยบ้อกี๋... ในหนึ่งปีนี้ สารรูปของเราเปลี่ยนแปรมากหลายอย่างยิ่ง หากเราเปลี่ยนชื่อแซ่ แล้วแต่งกายให้ผิดกว่าเดิมเล็กน้อย แม้นับเป็นคนที่เคยเห็นเราในกาลก่อนมา ก็ต้องจำเราไม่ได้เด็ดขาด"

"แผนการนี้ฟังแล้วคล้ายดั่งยังไม่เลว เพียงแต่ว่า ท่านกลับลืมไปเรื่องหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"ทั้งเง็กตอนนี้ยังไม่ตาย"

"ไม่ตายยิ่งประเสริฐ"

"ประเสริฐในที่ใด?"

"เนื่องเพราะเยี่ยงนี้ คนของตระกูลทั้งยิ่งยอมเชื่อถือเรา ยิ่งไม่คลางแคลงสงสัยว่าเราคือเตี้ยบ้อกี๋"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากเราเป็นเตี้ยบ้อกี๋ ไหนเลยจะกล้าส่งคนเป็น ๆ กลับไปในตระกูลทั้ง"

"มีเหตุผล"

"ในตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ 'ทิ้งในจุดอับ แล้วรอดพ้นคืนมาได้' เป็นเรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้ชัด ๆ แต่เรากลับพานกระทำไป นั่นเนื่องเพราะต้องการให้ผู้อื่นคาดคิดไม่ถึง"

ก้วยเชียบยี้ถอนใจกล่าว

"ตอนนี้กระทั่งเรายังรู้สึกนับถือท่านอยู่เล็กน้อยแล้ว"

"มีบางครั้งเราก็รู้สึกนับถือตัวเองเป็นอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น ท่านเพียงพาทั้งเง็กไป เราจะร่ำไห้อย่างรุนแรงสามวันสามคืน"

"ไฉนจึงต้องร่ำไห้?"

"ทั้ง ๆ ที่ทราบว่าท่านไปหาที่ตาย แต่เรากลับพานไม่มีปัญญาเหนี่ยวรั้งขัดขวางได้ เราไฉนไม่ร่ำไห้?"

"เมื่อครู่ท่านก็เห็นว่าแผนของเราไม่เลว ไฉนกลับว่าเราไปหาที่ตายอีก?"

"เนื่องเพราะทั้งเง็กยังไม่ตาย ตอนนี้มันแม้ไม่สามารถส่งเสียงกล่าววาจาและไม่อาจเคลื่อนไหว แต่เมื่อถึงทั้งแกเป้า กลับยังมีโอกาสรักษาทุเลามาได้"

เต็งขี่โพล่งขึ้นบ้าง

"ที่มันถูก ความจริงเป็นพิษของตระกูลทั้ง ตระกูลทั้งย่อมมียาขจัดพิษช่วยชีวิตมัน"

บ้อกี๋กล่าว

"ประการนี้เรามิใช่ไม่ได้ครุ่นคิดมา"

เต็งขี่ขมวดคิ้วถาม

"แล้วท่านยังต้องทำดั่งนี้อีก?"

"เนื่องเพราะความเป็นไปได้ที่พวกท่านบอกนี้ มิใคร่จะมีมากเท่าใด มันถูกพิษแทรกซึมลึกซึ้งเกินไป แม้นับเป็นโอสถทิพย์ ก็ไม่แน่จะรักษามันทุเลา แม้นับว่าทุเลามาได้ ก็ต้องไม่ใช่ช่วงเวลาสั้น ๆ ในตอนนั้น เราอาจฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มไปแล้วก็ได้"

ก้วยเซียบยี้โพล่งขึ้น

"ท่านเพียงแต่ 'อาจ' ฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มเท่านั้น?"

"ถูกแล้ว"

"แล้วทั้งเง็กใช่ก็อาจทุเลามารวดเร็วอย่างยิ่ง?"

"อาจเป็นไปได้"

"ขอเพียงมันเอ่ยปากได้ ขอเพียงมันกล่าวมาได้ประโยคเดียว ท่านใช่ว่าต้องตายแน่นอนเด็ดขาดแล้ว?"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"ความจริงเรื่องเช่นนี้ย่อมต้องเสี่ยงอันตรายอยู่บ้าง แม้นับว่ากินไข่ไก่ก็อาจจะติดคอตาย อย่าว่าแต่รับมือกับคนเช่นเซี่ยงกัวยิ่มเลย"

ก้วยเซียบยี้ฝืนยิ้มกล่าว

"วาจาที่ท่านกล่าวมา มักคล้ายมีเหตุผลอยู่เสมอ"

"ดังนั้น ท่านยินยอมต่อยตีกับเรา ก็ไม่ยอมถกเหตุผลกับเรา?"

หัวร่อเบา ๆ แล้ว บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ท่านย่อมไม่ต่อยตีกับเราจริง เนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายกัน"

"ในเมื่อเป็นสหาย เราใช่ก็ควรติดตามท่านไปเสี่ยงอันตรายด้วยหรือไม่?"

สีหน้าบ้อกี๋เครียดลงทันที กล่าวเสียงหนัก ๆ

"อย่างนั้นท่านก็มิใช่สหายของเราแล้ว"

บ้อกี๋กระด้างเย็นชา อำมหิตไร้น้ำใจ กระทั่งเชยเชยกับหงส์เนี้ยก็ไม่มีน้ำใจไมตรีให้ เนื่องเพราะบ้อกี๋มิต้องการพลอยถ่วงทำลายผู้อื่นไปด้วย

ก้วยเซียบยี้พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ความจริงแม้นับว่าท่านวิงวอนให้เราร่วมทางไป เราก็ต้องไม่ไปแน่ เรายังมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายอย่างยิ่ง ไฉนต้องไปหาที่ตายกับท่าน"

บ้อกี๋กล่าว

"ความเป็นจริง เราก็ไม่แน่ไปหาที่ตายเด็ดขาด"

"แม้นับว่าท่านสามารถฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มได้ก็จะเป็นไร หรือท่านยังสามารถรอดชีวิตหนีออกจากทั้งแกเป้าได้?"

"อาจบางทีเรามีวิธี"

"วิธีเพียงหนึ่งเดียวของท่าน คือยัดตัวเองเข้าไปในไข่ไก่ แล้วยัดไข่กลับเข้าไปในท้องแม่ไก่อีกครั้ง ให้แม่ไก่พาท่านออกมาจึงจะได้"

มันหัวร่ออยู่ไม่หยุดยั้ง หัวร่อจนผู้คนเข้าใจมันแทบขาดใจแล้วจึงยอมหยุดลง

มันถลึงจ้องบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลันส่งเสียง

"นับแต่นี้พวกเรามิใช่สหายกัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เราเหตุไฉนจึงต้องไปคบกับมิตรสหายที่ใกล้จะตาย เหตุไฉนจึงต้องไปคบกับคนวิกลจริตที่ใกล้จะตาย?"

มันตะเบ็งเสียงหัวร่ออีกครั้ง แล้วกระโดดปราดออกจากที่ พลิ้วตัวปราดออกไปโดยไม่ทันจะเหนี่ยวรั้งทัดทานเลยสักน้อยนิด

เต็งขี่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"มันว่าผู้อื่นวิกลจริต ความจริงตัวมันเองจึงเป็นคนวิกลจริตที่มาตรฐาน"

บ้อกี๋ถึงกับยังแย้มยิ้มกล่าว

"โชคดีที่ในศาลเจ้านี้มีคนหนึ่งไม่วิกลจริต และก็ต้องไม่พลันกลายเป็นวิกลจริตได้โดยเด็ดขาดด้วย"

"ผู้ใด?"

"ทั้งเง็ก"

อันตรายทุกฝีก้าว

แรมสี่ค่ำเดือนสี่ ครึ้มฝน

ละอองฝนโปรยปรายดั่งสายไหม ไม่มีทีท่าจะซาขาดหายไปได้

บ้อกี่ที่อยู่บนหลังลาขนเขียว ต้องกุมร่มกระดาษน้ำมันแนบแน่น เหยาะย่างเข้าสู่ด่านเกี้ยมมึ้ง ซึ่งเป็นทวารสู่แผ่นดินเสฉวน

ด่านเกี้ยมมึ้งเป็นชัยภูมิมีอันตรายที่สุดในแผ่นดิน สองปีกสูงชันเสียดฟ้า บรรดายอดเขารายล้อม นับว่ามีผู้ขวางด่านอยู่เพียงคนเดียว ศัตรูมากหลายก็ไม่มีทางผ่านเข้าไปได้

ออกจากด่านเกี้ยมมึ้ง (ประตูกระบี่) สองข้างทางเป็นแป๊ะโบราณเรียงรายทอดไกลถึงสิบกว่าลี้ จากพวกที่หามโลงบอกกับบ้อกี่ นี่เป็นต้นแป๊ะที่เตียซาเอี๊ย (เตียฮุยหรือเตียวหุยในภาษาฮกเกี้ยน) ปลูกกับมือเอง

ชนชาวเสฉวนเคารพเทิดทูนขงเบ้งที่สุด ขงเบ้งถึงแก่อสัญกรรม ชาวเสฉวนต่างใช้ผ้าขาวโพกศีรษะ จวบจนปัจจุบัน ประเพณีนั้นยังมิได้เปลี่ยนแปร เนื่องเพราะผู้คนทั้งหลายเทิดทูนขงเบ้ง ดังนั้น เตียวหุยจึงพลอยได้รับบารมีคุ้มกันด้วย

(ในสมัยสามก๊ก แคว้นฉู่ส์ที่เป็นแดนของเล่าปี่ ขงเบ้ง กวนอู เตียวหุย คือเสฉวน และภาคตะวันตกทั้งบริเวณ)

แต่บ้อกี่ไฉนนำโลงมาด้วยโลงหนึ่ง?

โลงไม้น่ำบั๊กที่ดีที่สุด บ้อกี่ยังจ้างกรรมกรแบกหามฝีเท้าดีที่สุดอีกสี่คนหามโลง

นี้มา

เนื่องเพราะผู้นอนอยู่ในโลงนี้ เป็นสหายรักที่สุดของมัน สหายผู้นี้ต้องไม่วิกลจริตแน่

ในโลงมิเพียงปลอดภัยและสบายเท่านั้น ยังไม่ต้องกลัวถูกฝนสาด หากแม้นมีเรื่องต้องการครุ่นคิดโดยสงบ ต้องไม่มีผู้ใดรบกวนแน่

บ้อกี๋ก็ปรารถนาใคร่นอนลงในโลงเป็นอย่างยิ่ง

มาตรว่าบ้อกี๋ไม่คล้ายซีคงเฮียวฮวง ทั้งไม่กลัวหาบอุจจาระ เดินหมากรุก และไม่กลัวเปียกฝน แต่ก็มีเรื่องมากหลายที่จำต้องไปครุ่นคิดโดยสงบเยือกเย็น

เมื่อถึงทั้งแกเป้า สมควรปั้นแต่งนิยายเยี่ยงไร?

นิยายนี้มิเพียงจะโยกคลอนจิตใจคนของตระกูลทั้งเท่านั้น ยังต้องให้พวกมันเชื่อถือสนิทใจมิคลางแคลงอีกด้วย

นี่นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายดายแล้ว นิยายที่ประทับใจน่าเชื่อถือ มิใช่ทุกผู้คนจะสามารถครุ่นคิดออกมาได้

ยังมีเสือหยกขาวอีกตัวหนึ่ง ซีคงเฮียวฮวงสั่งบ้อกี๋ ต้องมอบแก่มือเซี่ยงกัวยิ่มโดยเฉพาะ

...ซีคงเฮียวฮวงไฉนจึงต้องเห็นเสือหยกขาวตัวนี้ มีความสำคัญถึงปานนี้?

ซีคงเฮียวฮวงมิใช่คนไม่รู้จักหนักเบาเด็ดขาด ต้องไม่กระทำเรื่องพิกลพิสดารไร้สาเหตุเด็ดขาด

...เสือหยกขาวตัวนี้ ได้ซ่อนความลับใดกันแน่?

ละอองฝนโปรยปรายสาดใส่หน้าไม่ขาดสาย โดยมิรู้สึกตัว ด่านเกี้ยมมึ้งกวนถูกทอดทิ้งไว้จนห่างไกลยิ่ง

บ้อกี๋พลันนึกถึงสองคำของเพลงที่สุดแสนรันทดหดหู่

พอออกพ้นด่านเง็กมึ้งกวน (ด่านสุดท้ายของตงง้วน ที่ออกสู่ทะเลทราย)

สองตามีหยาดน้ำไหลร่วง (ความหวังจะได้กลับ มีน้อยกว่าน้อย)

ที่นี้แม้มิใช่ด่านเง็กมึ้งกวน เป็นด่านเกี้ยมมึ้ง (ประตูกระบี่) แต่เมื่อออกจากด่านนี้ คิดจะรอดชีวิตกลับไป ก็ยากดุจดั่งหาบันไดปีนสู่สรวงสวรรค์

...บ้อกี๋พลันรู้สึกกระหายใคร่ได้ดื่มสุรา

สุราเผ็ดฉุน เผ็ดฉุนเฉียวจนบาดคอยิ่ง

ใช้พริกแกล้มสุรา ดื่มสุราอีกหนึ่ง เคี้ยวพริกสด ๆ อีกเม็ดหนึ่ง นั่นจึงเผ็ดจนสมใจสมอยาก

พริกแดงเป็นมัน เหงื่อที่หน้าผากก็แดงเป็นมัน

บ้อกี๋ดูแล้วก็รู้สึกสมอยากยิ่ง แต่รอจนเมื่อตัวเองลองกินเช่นนั้นบ้าง จึงได้รู้สึก การกินเช่นนั้นหาใช่สมอยากดั่งที่คาดคิดไว้ไม่

บ้อกี๋เผ็ดจนกระทั่งผมบนศีรษะคล้ายดั่งจะ 'ผุดลุกขึ้นยืน' ทุกเส้นก็ปาน

ที่นี้ ทุกผู้คนต่างดื่มกันเช่นนี้

ที่นี้ นอกจากพริกแล้ว คล้ายไม่มีของอื่นใดพอจะแกล้มสุราได้

ดังนั้น บ้อกี๋แม้จะเผ็ดจนขนทั้งร่างแทบลุกชี้ชัน ยังจำต้องกัดฟันทนทานสืบไป

บ้อกี๋ไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้เห็นมันเป็นคนไม่ดี

ทางเสฉวนทุรกันดาร

ในดินแดนเสฉวน มีแต่เนินเขาอยู่ทุกแห่งหน สถานที่ซึ่งบ้อกี๋หยุดพักดื่มสุราก็อยู่บนเนินเขาลูกหนึ่ง แผงใช้ไม้ไผ่โตประมาณชามโคมสร้างขึ้น สี่ฟากข้างล้วนเป็นต้นไม้เขียวขจี ลมเย็นโชยพัดมาเฉื่อยฉิวในอากาศที่ร้อนระอุ เดินทางจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า สามารถหาได้สถานที่นี้มาพักเท้าสักแห่ง นับเป็นว่าไม่เลวอย่างยิ่งทีเดียว

ตอนนี้แม้อากาศไม่นับว่าร้อนนัก แต่ผู้ที่ผ่านมาในทางนี้ ส่วนมากก็หยุดพักลงดื่มน้ำชาเย็น ๆ สักชาม หรือดื่มสุราที่เผ็ดฉุนเฉียวก่อน ค่อยเดินทางต่อ

ทางสูง ๆ ต่ำ ๆ คด ๆ เคี้ยว ๆ เกินไป เป็นที่ยากต่อการเดินยิ่งนัก หากมีโอกาสได้พักอย่างสุขสบายสักครู่ มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมปล่อยผ่านพ้น

ชีวิตไยมิใช่คล้ายการเดินทาง?

ชีวิตคนที่คล้ายบากบั่นอยู่บนเส้นทางขรุขระทุรกันดาร มีสักกี่คนที่สามารถหาสถานที่พักเท้าเช่นนี้ได้?

มีบางครั้ง แม้นับว่าท่านสามารถหาพบ ก็ไม่มีปัญญาหยุดลง เนื่องเพราะที่ด้านหลังของท่าน มีแส้สายหนึ่งกำลังขับไล่ท่านอยู่

อาชีพก็คือแส้ หน้าที่ เกียรติภูมิ ความสำเร็จในกิจการ ภาระในครอบครัว อาหารเครื่องนุ่งห่มของบุตรธิดา หลักประกันในอนาคต...เหล่านี้ล้วนเป็นแส้ที่โบยอยู่ทางด้านหลังท่าน แล้วท่านไหนเลยจะหยุดลงได้?

บ้อกี๋ดื่มสุราที่เหลืออยู่ในชามจนแห้งแล้ว ขณะเตรียมจะสั่งอีกชามหนึ่ง ก็เห็นมีคานหามสองคู่ขึ้นมาบนเนินเขา

คานหามมิใช่เกี้ยว

คานหามนี้เป็นอุปกรณ์เดินทางที่มีแต่ในเสฉวน โดยใช้ไม้ไผ่ใหญ่ ๆ สองลำสอดเข้าหามเก้าอี้อยู่ตัวหนึ่ง

คนนั่งบนเก้าอี้

มิว่าท่านจะเป็นคนน้ำหนักเท่าใด มิว่าทางจะเดินลำบากเพียงใด ผู้หามคานหามต่างพอจะหามท่านไปได้

เนื่องเพราะผู้มีอาชีพนี้ มิเพียงจะมีความสามารถพิเศษเท่านั้น แต่ละคนยังมีความเชี่ยวชาญจนชำนาญยิ่ง

บ้อกี๋เคยได้ยินผู้คนเล่าขานถึงเรื่องคานหามมาเนิ่นนานแล้ว แต่มิใคร่เชื่อถือนัก จนบัดนี้จึงยอมเชื่อแล้ว

เนื่องเพราะบ้อกี๋ได้เห็นคนที่นั่งอยู่บนคานหามผู้หนึ่ง

หากมิใช่เห็นกับตา ต้องไม่ยอมเชื่อ คนเยี่ยงนั้นจะสามารถขึ้นนั่งในคานหาม ยิ่งไม่ยอมเชื่อ คนหามที่ผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกทั้งสอง ถึงกับสามารถหามคนเช่นนี้เดินทางได้

บ้อกี๋ยังมิเคยเห็นคนที่อ้วนปานนี้มาก่อนเลย

คนผู้นั้นมิเพียงอ้วน ยังอ้วนจนอุ้ยอ้ายอย่างพิกลยิ่ง มิเพียงอุ้ยอ้ายเท่านั้น ยังฉุจนไม่อาจทนดูอีกด้วย

คนผู้นี้ดูไปนับว่าคล้ายเป็นสุกรที่แทบไม่อาจเคลื่อนไหว แต่กลับสวมใส่คล้ายเป็นคนพลันร่ำรวยด้วยเพชรพลอย คล้ายแค้นที่ไม่สามารถรวบรวมทรัพย์สินสมบัติที่มีทั้งมวลมาสุมใส่อยู่บนร่าง และก็คล้ายกลัวผู้อื่นไม่ทราบมันร่ำรวยก็ปาน

แต่ผู้นั่งคานหามที่ติดตามมันมา กลับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม

มันมิใช่ผู้งามอย่างแบบบางเช่นเดียวกับทั้งเง็ก งามอ่อนช้อยดุจดั่งอิสตรีเช่นทั้งเง็ก

มันสูงใหญ่หล่อเหลา กำยำเข้มแข็ง คิ้วหนาตาโต มีเสน่ห์ของบุรุษเพศอันเข้มแข็ง

ตอนนี้คานหามทั้งสองต่างหยุดลงแล้ว ทั้งสองคนพากันเดินเข้ามาในแผงน้ำชา

คนอ้วนสุดทรุดกายนั่งหอบหายใจ ยื่นมือที่อวบ ๆ ขาว ๆ สวมแหวนอัญมณีจนเต็มแทบทุกนิ้วออกไป

บุรุษหนุ่มรูปกายสูงใหญ่หล่อเหลา รีบล้วงผ้าเช็ดหน้าแพรสีขาวสะอาดยื่นให้ทันที

คนอ้วนรับผ้าเช็ดหน้าแพรมาแล้ว ยกขึ้นซับเหงื่อดุจดั่งเป็นโกวเนี้ยน้อยผัดแป้ง จากนั้น ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เราทราบ ระหว่างนี้เราต้องผอมอีกแล้ว และผอมไม่น้อยด้วย"

เพื่อนร่วมทางของมันรีบผงกศีรษะ กล่าวด้วยท่าทีนอบน้อมจริงใจและเห็นใจ

"ท่านระหว่างนี้ทั้งยุ่งทั้งเหนื่อย และยังรับทานได้น้อย ไหนเลยไม่ผ่ายผอมได้"

คนอ้วนหน้านิ่วคิ้วขมวดปานจะร่ำไห้ ถอนหายใจอีกครา จึงตอบ

"หากผ่ายผอมเช่นนี้ต่อไป ไหนเลยยังทนทานได้?"

สหายร่วมทางของมันรีบรับคำ

"ท่านจะต้องคิดหาวิธีรับทานให้มากกว่านี้สักเล็กน้อย"

คนอ้วนยอมรับความเห็นนี้ทันที และสั่งเจ้าของร้านทันที ให้หาทางไปหาขาหมูไฟแดงมาสามขา ไก่อ้วนอีกสี่ห้าตัวโดยด่วน

มันเพียงสามารถกินได้เล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้น ระหว่างนี้มันจึงไม่ค่อยเจริญอาหาร

แต่มันจะต้องพยายามฝืนใจกินให้มากสักเล็กน้อย เนื่องเพราะระหว่างนี้มันผ่ายผอมจนย่ำแย่แล้ว

สำหรับเนื้อที่เต็มไปด้วยไขมันทั้งร่างมัน คล้ายดั่งมิใช่เป็นของมันก็ปาน มิเพียงตัวมันจะลืมเนิ่นนานเท่านั้น พวกพ้องของมันก็ยิ่งคล้ายมิได้เห็นเลย เสียดายที่ผู้อื่นต่างแลเห็น

คนผู้นี้จะอ้วนหรือผอมกันแน่? ไขมันที่เต็มร่างจนฉุของมันนั้นเป็นของผู้ใด? ทุกผู้คนต่างเห็นถนัดชัดเจนยิ่ง

ทุกผู้คนจึงอดมิได้ต้องลอบหัวร่อด้วยความขบขัน

บ้อกี๋มิได้หัวร่อ

มันไม่รู้สึกเรื่องนี้ขบขันน่าหัวร่อ แต่กลับรู้สึก เป็นเรื่องเศร้าอย่างยิ่ง

บุรุษหนุ่มรูปงามเองก็ย่อมทราบ วาจาที่มันกล่าวน่าหัวร่อยิ่ง แต่มันยังคงกล่าวเช่นนั้น เนื่องเพราะมันจะมีชีวิตต่อไป มันจะต้องให้คนอ้วนนี้หยิบยื่นปัจจัยให้มันดำรงชีวิตต่อ

คนที่เห็นแก่ชีวิต มิอาจไม่กล่าววาจาที่ผู้อื่นฟังแล้วขบขันน่าหัวร่อสักหลายประโยค แต่ตัวเองรู้สึกอึดอัดละอายใจ ก็นับเป็นโศกนาฏกรรมที่น่าเศร้าอย่างยิ่งอยู่

คนอ้วนนี้น่าเศร้าเสียใจกว่า

ที่มันหลอกลวงมิใช่ผู้อื่น แต่เป็นตัวมันเอง

คนเมื่อถึงคราวกระทั่งตัวเองยังต้องหลอกลวงตัวเอง ย่อมเป็นเรื่องน่าเศร้าอย่างยิ่งยวด

บ้อกี๋พลันรู้สึก กระทั่งสุราที่เหลือก็ดื่มไม่ลงแล้ว

นอกจากบ้อกี๋ ถึงกับยังมีอีกคนหนึ่งมิได้หัวร่อ

มันมิได้หัวร่อ มิใช่เนื่องเพราะมันก็มีความสะทกสะท้อนเช่นเดียวกันกับบ้อกี๋ เพียงแต่มันหลับไปเท่านั้น

ตอนบ้อกี๋มา มันได้ฟุบหลับกับโต๊ะอยู่แล้ว บนโต๊ะมีป้านสุราเปล่า ๆ กองไว้หลายป้าน

มันมิได้สวมหมวก จึงแลเห็นผมที่ขาวประปรายทั้งศีรษะ และเสื้อยาวผ้าฝ้ายสีครามที่ซักจนซีดขาว

คนในวงพวกนักเลง คนที่แก่ชรา ดื่มเมาแล้วจะเป็นไร? ไม่ดื่มให้เมาก็จะเป็นไร?

บ้อกี๋พลันรู้สึกใคร่ดื่มอีกแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง พลันเห็นอีกหกคนเดินขึ้นมาบนเนินเขา

หกคนที่สวมเสื้อยาวสีเขียว รองเท้าหญ้าถัก ถุงเท้าผ้าสีเทา หมวกหญ้าปีกกว้างหลุบต่ำ

ทั้งหกคนมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง และแคล่วคล่องว่องไวผิดธรรมดา ก้มศีรษะเดินเข้ามาในแผงน้ำชานี้

ในมือของคนทั้งหกต่างหิ้วห่อผ้าสีเขียว มีบ้างเป็นห่อยาวอย่างยิ่ง มีบ้างห่อสั้นอย่างยิ่ง

ที่สั้นนั้นเพียงหนึ่งเชียะหกเจ็ดนิ้ว ที่ยาวนั้นถึงกับหกเจ็ดเชียะ ลักษณะการหิ้วของพวกมัน ดูแล้วรู้สึกมีน้ำหนักเบาอย่างยิ่ง แต่พอวางบนโต๊ะ กลับหนักจนทับโต๊ะลั่นดังเอี๊ยด ๆ

ไม่มีผู้คนหัวร่ออีกแล้ว

มิว่าผู้ใดต่างดูออก หกคนนี้ต้องเป็นชนชาวนักเลง ที่มีพลังฝีมือไม่เลวอย่างยิ่ง

ในสัมภาระทั้งหกห่อที่พวกมันหิ้วมา มาตรว่ามิใช่เป็นอาวุธฆ่าคน ก็ต้องมิใช่เป็นของน่าเล่นแน่นอน

หกคนมาด้วยกัน แต่งกายเช่นเดียวกัน แต่พาลมิได้นั่งร่วมโต๊ะกัน

หกคนถึงกับแยกไปนั่งหกโต๊ะ พอดีสกัดทางเข้าออกของทุกด้านในแผงน้ำชาไว้หมดสิ้น

มีแต่ผู้ผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ นักเลงเก่าที่คร่ำโลกเท่านั้น จึงสามารถ

ใช้ช่วงเวลาพริบตา เลือกสถานที่นั่งเช่นนี้มาได้

หกคนต่างก้มศีรษะนั่งลง มือทั้งสองยังกุมห่อผ้าที่วางอยู่บนโต๊ะแนบแน่น

คนที่เดินนำหน้าเข้ามา มีรูปกายสูงใหญ่ ยังสูงกว่าคนธรรมดาถึงหนึ่งศีรษะ ห่อที่นำมาก็ยาวที่สุด

สองมือที่มันกุมห่อผ้า บนข้อของหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง ที่มือขวา มีเนื้ออ้วนหนาจนนูนสูง

คนที่เดินอันดับสอง ทั้งสูงทั้งผอม เอวงอหลังค่อม คล้ายดั่งเป็นคนชรา

ห่อผ้าของมันสั้นที่สุด สองมือที่กำห่อผ้า ทั้งแห้งทั้งผอม คล้ายดั่งเป็นขานก

สองคนนี้บ้อกี๋คล้ายดั่งเคยเห็นมา แต่คิดไม่ออกว่า เคยเห็นในที่ใด?

บ้อกี๋ไม่มีทางเห็นหน้าพวกมันเลย

แต่บ้อกี๋ก็ไม่คิดจะได้เห็น

พวกเหล่านี้มาที่นี่ คล้ายดั่งจงใจมาเพื่อหาเรื่องยุ่งยากผู้อื่น มิว่าพวกมันมารังควานหาเรื่องผู้ใด บ้อกี๋ต่างไม่คิดที่จะไปเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของผู้อื่น

นึกมิถึง ผู้ที่ทั้งผอมทั้งสูงเอวงอหลังค่อม พลันถามขึ้น

"โลงที่อยู่นอกแผงน้ำชา เป็นท่านผู้ใดนำมา?"

คนที่ยิ่งไม่คิดจะหาเรื่องยุ่งยาก ความยุ่งยากกลับพานจะจงใจไปหามัน

บ้อกี๋ถอนหายใจ แล้วจึงรับคำ

"ของข้าพเจ้าเอง"

บ้อกี๋นึกออกแล้ว ว่าผู้นี้เป็นใคร?

แม้มิได้เห็นหน้าคนผู้นี้ แต่จำเสียงของมันได้แล้ว

เมื่อครั้งไปพบกับเซียวตังเล้าในป่าพิสดาร แลเห็นเรื่องพิสดารที่เกิดขึ้นในคืนนั้น บ้อกี๋ก็จำฝังจิตฝังใจไม่อาจเลือนลืมได้

ชายชราผอมสูงผู้นี้ คือคนร้องขายขนมโก๋ที่ทำจากถั่วต่าง ๆ มันแบกตู้ถั่วบุผ้าป่านสีเขียว เดินร้องด้วยสำเนียงของโซวจิวอย่างชัดเจน

หลังจากนั้น ก็มีคนขายของต่าง ๆ ทยอยกันมาจนมากมายคับคั่ง

บ้อกี๋จำพวกเหล่านั้นได้ติดตา จำเสียงได้ประทับใจ และยังจำวาจาของเซียว-ตังเล้าได้

...ก่อนนี้พวกมันล้วนเป็นบริวารของเรา แต่ตอนนี้ได้เป็นคนค้าขายแล้ว

คนขายขนมโก๋ตอนนี้ค้าขายกระไร? ไฉนจึงมีความสนใจต่อโลงศพปานนี้?

ผู้ที่ร่างกายสูงใหญ่ล่ำสัน สามนิ้วในมือขวามีเนื้อด้านหนาผิดธรรมดา พลัน

เงยหน้าขึ้นจ้องมองบ้อกี๋

บ้อกี๋จำมันได้ทันที

ตาของมันสุกใสอย่างยิ่ง ประกายตาคมกล้าผิดธรรมดา เนื่องเพราะมันอายุเพียงแปดเก้าขวบ ก็ได้เริ่มฝึกสายตาแล้ว

เนื้อด้าน ที่หลังข้อบนนิ้ว ทั้งหนาทั้งแข็ง เนื่องเพราะมันเริ่มฝึกสามนิ้วนี้เหนี่ยวสายเกาทัณฑ์มาตั้งแต่แปดเก้าขวบปี

บ้อกี๋ย่อมจำมันได้ เพราะเคยพบกันไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว

กิมเอ็งงื่นจี่ จื้อบ้อซังปวย ชายฉกรรจ์สูงแปดเชียะเศษผู้นี้ ก็คือเฮ็กทิฮั่ง (บุรุษเหล็กดำ) บุตรโทนเพียงคนเดียวของเฮ็กพั่วพั่ว

เฮ็กพั่วพั่วเป็นผู้ใด?

เป็นคนที่สามารถยิงเกาทัณฑ์ไปถูกลูกนัยน์ตาแมลงวัน ซึ่งห่างกว่ายี่สิบวา!

ในห่อผ้าที่มันกำอยู่ ย่อมเป็นเกาทัณฑ์คันทองสายเหล็ก และดอกเกาทัณฑ์ปลายหางเป็นเงินอย่างแน่นอน

มันถึงจำบ้อกี๋ไม่ได้ เพียงรู้สึก บุรุษที่มีแผลเป็นจากคมดาบบนใบหน้านี้ คล้ายดั่งเคยเห็นมาสักคราก็ปาน ดังนั้นจึงเลี้ยบเคียงถาม

"ก่อนนี้พวกเราเคยพบเห็นกัน?"

"ไม่เคย"

"ท่านไม่รู้จักเรา?"

"ไม่รู้จัก"

"ประเสริฐมาก"

คนขายขนมโก๋ถาม

"เป็นอย่างไร?"

บุรุษเหล็กดำตอบ

"มันไม่รู้จักเรา เราก็ไม่รู้จักมัน"

คนขายขนมโก๋กล่าวคำ 'ประเสริฐมาก' เช่นกัน

เมื่อได้ยินคำประเสริฐมากของมันสอง บ้อกี๋ก็ทราบว่า เรื่องยุ่งยากได้กรายมาถึงศีรษะแล้ว

มิว่าความยุ่งยากที่คนทั้งหกนำพามาครานี้จะเป็นกระไร ต่างต้องมิใช่ความยุ่งยากที่เล็กน้อยแน่นอน

บ้อกี๋สังเกตความนี้ออก ผู้อื่นก็สังเกตออกเช่นกัน ผู้มาดื่มกินในแผงน้ำชา

มีจำนวนมากที่รีบชำระบัญชีแล้วหลบออกไปเบา ๆ มีแต่คนอ้วนมโหฬารที่กินมิใคร่ได้ ยังคงก้มศีรษะกินอย่างดุดันต่อไป

ดูท่าแม้เป็นฟ้าถล่มลงมา มันก็ต้องกินไก่ตัวนั้นให้หมดสิ้นก่อนจึงยอมหนี

คนเช่นนี้ ย่อมไม่ไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของผู้อื่นให้มากความแน่

คนขายขนมโก๋ผุดลุกขึ้น หิ้วห่อผ้าเดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าบ้อกี๋ พลันถาม

"ท่านสบาย?"

บ้อกี๋ถอนใจตอบ

"จวบจนบัดนี้ยังคงไม่เลวอย่างยิ่ง แต่เสียดายตอนนี้คล้ายดั่งมีเรื่องยุ่งยากมารบกวนแล้ว"

คนขายขนมโก๋หัวร่อกล่าว

"ท่านเป็นคนชาญฉลาด ขอเพียงไม่กระทำเรื่องเหลวไหล ต้องไม่มีความยุ่งยากอย่างไรแน่"

"ข้าพเจ้ามิใคร่ยอมกระทำเรื่องเหลวไหลเสมอมา"

"ประเสริฐมาก"

มันวางห่อในมือลง แล้วกล่าวต่อ

"ท่านก็ย่อมไม่รู้จักเรา?"

"มิรู้จัก"

"แล้วท่านรู้จักหรือไม่ นี่เป็นของใด?"

มันใช้สองนิ้วคีบปมของห่อผ้าสะบัดเบา ๆ ก็เผยเห็นอาวุธนอกตำราที่มีประกายแวววับจับตา ตีขึ้นจากเหล็กกล้าอันแข็งแกร่ง ดูไปคล้ายดั่งเป็นเคียวเล็บไก่ แต่ก็ไม่คล้ายเป็นเคียวเล็บไก่

บ้อกี๋ตอบ

"นี่ใช่ทิเอ็งเยี้ยว (กรงเล็บเหยี่ยวเหล็ก) อันเป็นอาวุธเฉพาะของสำนักเอ็งเยี้ยว (กรงเล็บเหยี่ยว) ในไฮวั้น้ำ?"

"สายตาประเสริฐ"

"หูของข้าพเจ้าก็ปราดเปรียวอย่างยิ่ง"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าฟังสำเนียงเสียงกล่าวของท่านออก ต้องมิใช่คนภาคไฮวั้น้ำเด็ดขาด"

"เราเป็นศิษย์ในสำนักไฮวั้น้ำ วิชาที่ฝึกย่อมมิใช่สำเนียงเสียงกล่าว"

"แล้วท่านฝึกกระไร?"

"ฝึกฆ่าคน"

มันกล่าวเสียงราบเรียบสืบต่อไป

"ขอเพียงเราสามารถใช้วิชาของสำนักไปฆ่าคนได้ มิว่าวาจาเราจะมีสำเนียงของภาคใด ต่างมิเป็นไร"

"มีเหตุผล"

คนขายขนมโก๋พลันใช้มือที่คล้ายขานกของมัน คว้าอาวุธที่เป็นเล็บเหยี่ยวทั้งคู่ขึ้นมา

ประกายแวววับวูบขึ้น เล็บเหยี่ยวทั้งสองข้างพ่งควับออกไป เสียงติงดังสดใส ชามสุราที่เบื้องหน้าบ้อกี๋ถูกตะปบทะลุเป็นสี่รู ไม้ไผ่ลำหนึ่งบนลูกกรงก็ถูกเล็บเหยี่ยวของมันฉีกขาดออกจากกัน ชามสุราเป็นเคลือบ จะชัดให้แตกมิใช่เป็นเรื่องยาก แต่จะตะปบให้ทะลุเป็นรูเล็ก ๆ สี่รู กลับมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเด็ดขาด

ไม้ไผ่นี้ก็เนื้อแข็งยิ่ง จะฉีกมันออกจากกันก็ไม่ง่ายดาย

อย่าว่าแต่พลังทั้งสองประการผิดกันโดยสิ้นเชิง มันใช้มือซ้ายขวาออกมาในเวลาพร้อมกัน ถึงกับสามารถใช้พลังที่ผิดกันเป็นตรงข้ามทั้งสองประการออกมาได้

บ้อกี๋ถอนใจส่งเสียง

"ฝีมือยอดเยี่ยม"

คนขายขนมโก๋แค่นเสียงเย็นชา

"นี่ใช่ฝีมือฆ่าคนได้หรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ คนขายขนมโก๋ถามอีก

"ท่านคิดจะดูเราฆ่าคนหรือไม่?"

"ไม่คิด"

"อย่างนั้น ท่านรีบไปเถิด"

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าไป?"

"ที่เราต้องการ ความจริงมิใช่ตัวของท่าน"

"แล้วท่านต้องการกระไร?"

"ต้องการโลงที่ท่านนำมา"

โลงนี้เป็นบ้อกี๋ไปซื้อมาเอง เป็นไม้น่าบั้กดีที่สุดของดินแดนลิ่วจิว เพิ่มค่าแรงพิเศษให้สร้างด้วยความสวยงามประณีตเหนือธรรมดา

บ้อกี๋กล่าว

"สายตาท่านไม่เลวจริง ๆ โลงนี้นับเป็นโลงที่ดีอย่างยิ่ง"

"เราดูออก"

"แต่มิว่าโลงที่ดีปานใด ก็ไม่มีคุณค่าให้บุคคลเช่นท่าน ต้องถ่อมตัวมาลงมือ"

"ท่านบอกไม่มีคุณค่าให้เราลงมือ แต่เราบอกว่ามีคุณค่า"

"หากท่านต้องการจะได้โลงเช่นนี้จริง ๆ พอจะไปให้ร้านขายโลง ทำเป็นพิเศษอีกโลงหนึ่งได้"

"ที่เราต้องการ คือโลงนี้เท่านั้น"

"หรือโลงนี้จะมีที่ใดพิเศษผิดธรรมดา?"

"นั่นก็ต้องดู ในโลงเป็นคนเช่นไร?"

"ในนั้นมีคนเพียงผู้เดียว"

"คนเช่นไร?"

"สหายคนหนึ่ง"

"เป็นสหายเป็น ๆ? หรือสหายที่ตายแล้ว?"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าแม้เป็นคนที่ไม่อาจนับว่ามีคุณธรรมน้ำมิตรนัก แต่ทว่า ต้องไม่ยัดสหายเป็น ๆ ลงไปในโลงได้ดอก"

ที่บ้อกี๋กล่าวมิใช่วาจาจริง แต่ก็ไม่อาจนับว่าเป็นวาจามดเท็จ

ทั้งเง็กยังมิได้ตาย

เป็นบ้อกี๋อุ้มทั้งเง็กลงวางไว้ในโลงกับมือ

ทั้งเง็กมิใช่สหายของบ้อกี๋

...แต่โลงนี้มีทั้งเง็กอยู่เพียงผู้เดียวจริง ๆ

...บ้อกี๋เป็นผู้ปิดฝาโลงกับมือ ว่าจ้างผู้แบกหามด้วยตนเอง เห็นกับตาว่าผู้แบกหาม หามโลงถึงที่นี้ นับว่าไม่แปลกปลอมแม้แต่น้อยนิด

คนขายขนมโก๋คล้ายยังมิยอมเชื่อ ถามย้ำอีก

"สหายของท่านตายไปแล้ว?"

"คนแม้มีอายุเป็นร้อย ๆ ย่อมยากจะหนีความตายพ้น"

"คนตาย ใช่ยังหายใจได้หรือไม่?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะ และก็ได้คิดถึงจุดอ่อนมาประการ แต่บ้อกี๋ไม่เคยคาดคิด จะมีผู้ใดสามารถสังเกตพบเห็น

แต่แสดงว่าคนขายขนมโก๋สังเกตเห็นแล้ว มันแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ในเมื่อคนตายไม่ต้องการอากาศหายใจ ท่านไฉนจึงยังต้องเจาะรูระบายอากาศ

อยู่บนโลงถึงสองรู?"

บ้อกี๋ถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ จะมีคนมาสนใจโลงถึงปานนี้ได้"

นี่เป็นวาจาสัตย์จริง

หากมีโลงตั้งอยู่ในที่นั้น แต่ละคนต่างอดมิได้ต้องเหลือบมองสักแวบหนึ่ง แต่น้อยคนนัก ที่ยังจะไปเหลือบมองครั้งที่สอง

หากในเสื้อของดรุณีน้อยขาดสักรูหนึ่ง ทุกผู้คนจะต้องแลเห็นถนัดชัดเจน แม้นว่าบนฝาโลงจะมีรูสักรู ผู้คนที่สังเกตเห็น ก็ต้องมีไม่มากแล้ว

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ในโลงนี้มีคนอยู่ผู้หนึ่งจริง คนผู้นี้เป็นสหายของข้าพเจ้าจริง มิว่ามันจะตายหรือเป็น ล้วนเป็นสหายของข้าพเจ้า"

"ท่านไฉนจึงต้องจับมันลงนอนในโลง?"

"เนื่องเพราะมันป่วยแล้ว และป่วยหนักอย่างยิ่งด้วย"

"มันใช่ป่วยเป็นโรคไม่อาจพบเห็นผู้คน?"

"ท่านต้องการดูมัน?"

"เราเพียงต้องการดู ที่ท่านกล่าวเป็นวาจาสัตย์จริงหรือไม่?"

"หากในโลงมีคนอยู่ผู้หนึ่งจริง?"

"อย่างนั้น เราก็น้อมส่งพวกท่านให้เดินทาง ค่าสุราในที่นี้ ก็เป็นเราชำระแทนให้ท่าน"

"มิว่าคนในโลงจะเป็นผู้ใดก็เช่นกัน?"

"แม้นับว่าท่านซ่อนภรรยาของเราอยู่ในโลง ขอเพียงในโลงไม่มีของอื่น ๆ เราก็ยินดีปล่อยให้พวกท่านเดินทางเช่นกัน"

"วาจาของท่านมีสัจจะหรือไม่?"

"ศิษย์สำนักไฮ่วน้ำมิเคยตระบัดสัตย์คืนคำมาเลย"

"อย่างนั้นก็ประเสริฐยิ่ง"

บ้อกี๋กังวลอยู่เสมอมา กลัวว่าผู้ที่พวกมันหาจะเป็นทั้งเง็ก

บ้อกี๋ไม่ต้องการลงมือกับพวกมันเพราะทั้งเง็กเป็นสาเหตุ และไม่อาจปล่อยให้พวกมันชิงตัวทั้งเง็กไปด้วย

ตอนนี้แม้ทราบแล้ว พวกมันมิใช่มาเพราะทั้งเง็ก แต่ยังเดาไม่ออก พวกมันไฉนจึงต้องการโลงศพนี้?

โลงตั้งอยู่ที่ใต้ระเบียงหน้าแผงน้ำชานี้เอง คนแบกหามทั้งสี่ สั่งน้ำชาป้านหนึ่ง นั่งยอง ๆ อยู่ที่ข้างโลง ใช้ขนมเปี๊ยะไม่มีไส้ทั้งเย็นทั้งแข็งที่ติดตัวมา ออกมากินกับน้ำชา

น้ำชาแม้ทั้งเย็นทั้งขม ขนมเปี๊ยะแม้ทั้งแห้งทั้งแข็ง แต่พวกมันกลับกินกันอย่างเป็นสุขยิ่ง ดื่มอย่างเป็นสุขยิ่ง

กับคนเช่นดั่งพวกมัน ความจริงความสุขในชีวิตมีอยู่ไม่ใคร่มากแล้ว ดังนั้นขอเพียงพวกมันสามารถหาความสุขได้เล็ก ๆ น้อย ๆ พวกมันต้องไม่ยอมปล่อยผ่านเด็ดขาด

ดังนั้น พวกมันจึงยังรอดอยู่

ความสุขที่จริงก็มิใช่มีขอบเขตจำกัดไว้แน่นอนอยู่แล้ว ขอเพียงตัวท่านรู้สึกเป็นสุข นั่นก็เป็นสุขได้

ประหลาดที่ว่า คนขายขนมโก๋นี้มิเพียงสนใจโลงศพเท่านั้น ยังคล้ายมีความสนใจต่อคนหามโลงทั้งสี่อย่างยิ่งอีกด้วย

พวกมันมีเสื้อผ้าขาดคร่ำคร่า ร่างผ่ายผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก และยังสกปรกมอมแมม ผมยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง ผิวกายดำมะเมื่อม นับว่าไม่มีที่ใดควรค่าให้ผู้อื่นไปสนใจมองเลย

แต่คนขายขนมโก๋ยังคงจ้องมองพวกมันอยู่ตลอดเวลา ตาคล้ายดั่งถูกดึงดูดติดกับบนร่างพวกมัน ไม่อาจที่จะเบือนออกไปได้อีกแล้ว

มันแม้บอกต้องการดูในโลงใช่มีคนผู้หนึ่งหรือไม่? แต่สองตาของมันกลับจับมองอยู่ที่สี่คนนั้นแน่วนิ่ง เท้าก็คล้ายถูกตอกตรึงไว้ มิเคลื่อนไหวเลยสักครึ่งก้าว

บ้อกี๋กลับอดมิได้ต้องเตือนสติมัน

"โลงอยู่ที่นี้เอง"

"เราเห็นแล้ว"

"ท่านไฉนไม่เดินเข้าไปดู"

ใบหน้าที่เหลืองซีดเหลือหนังหุ้มกระดูกของคนขายขนมโก๋ พลันปรากฏรอยยิ้มที่ลี้ลับมีเลศนัย เน้นทีละคำในวาจาที่บ้อกี๋ฟังแล้วผิดคาดหมายอย่างใหญ่หลวง

"เนื่องเพราะเรายังไม่ต้องการตายกับระเบิดเพ็กเล็กตึ้ง (อสนีบาต)ของเฮียตี๋แซ่ลุ้ย!"

บ้อกี๋ถามสวนคำทันที

"เฮียตี๋แซ่ลุ้ย? เฮียตี๋แซ่ลุ้ยของเพ็กเล็กตึ้ง?"

"ถูกแล้ว"

"เฮียตี๋แซ่ลุ้ยก็มาแล้ว?"

"อย่างน้อยมีมากันสี่คน"

"อยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่นี้เอง"

คนขายขนมโก๋แค่นเสียงเย็นชาต่อไป

"สี่ท่านที่นั่งยอง ๆ กินขนมเปี๊ยะดื่มน้ำชาข้างโลง ก็คือซี่ตั้วกิมกัง (สี่วชิระ) อันเป็นศิษย์สำคัญของลุ้ยจิ้นเทียน!"

สีหน้าบ้อกี๋แปรเปลี่ยนไปทันที

บ้อกี๋ย่อมทราบ ในเพ็กเล็กตึ๊งมีสี่วชิระอยู่ เป็นศิษย์คนสำคัญของลุ้ยจิ้นเทียน และเป็นศัตรูสำคัญของไต้ฮวงตึ๊งด้วย

คนแบกหามที่ทั้งจนทั้งสกปรกทั้งเหม็นสี่คนนี้ ก็คือสี่วชิระของสำนักอสนีบาต (เพ็กเล็กตึ๊ง)?!

พวกมันไฉนจึงหยามตัวเองจนตกต่ำปานนี้? ไฉนจึงต้องมาหามโลงให้แก่บ้อกี๋?

มาตรว่าพวกมันพบเห็นแล้วว่ามันคือเตี้ยบ้อกี๋ ก็ไม่จำเป็นต้องทำดั่งนี้เลย

พวกมันอย่างน้อยมีวิธีดีที่สุดอีกประการ พอจะสังหารบ้อกี๋ได้อย่างง่ายดาย

กรรมกรแบกหามที่มีวัยสูงที่สุดผู้นั้น พลันถอนใจยาว ทรงกายขึ้นช้า ๆ

มือซ้ายของมันยังถือชามบิ่นอยู่ใบหนึ่ง มือขวายังถือขนมเปี๊ยะครึ่งก้อน เสื้อผ้าที่สวมทั้งสกปรกทั้งเก่าขาด จนแทบไม่อาจปิดก้นของมันได้มิดชิด

แต่พริบตานั้น สารรูปของมันพลันเปลี่ยนแปรโดยสิ้นเชิง

ดวงตาของมันมีประกายขึ้นแล้ว ในร่างก็มีรังสีที่เข้มแข็งดุดัน มิว่าผู้ใดต่างสังเกตออก ต่างไม่ใช่กรรมกรใช้แรงงานที่ต่ำต้อยซอมซ่อโดยเด็ดขาด

คนขายขนมโก๋แค่นหัวร่อกล่าว

"เป็นท่านจริง ๆ ท่านเปลี่ยนอาชีพมาเป็นกรรมกรแบกหามตั้งแต่เมื่อใด?"

"ในครึ่งปีนี้ พวกเราเฮียตี๋ยึดถืออาชีพนี้อยู่ตลอดมา"

"พวกท่านต่างหามโลงให้แก่ผู้อื่นตลอดมา?"

"มิเพียงหามโลงศพเท่านั้น กระทั่งอุจจาระยังเคยหาบ"

"พวกท่านไฉนจึงต้องทำเรื่องดั่งนี้?"

"เนื่องเพราะพวกเราฟังว่า ทำเรื่องเช่นนี้เนิ่นนานแล้ว รูปลักษณะของคนต้องเปลี่ยนแปรไป"

"รูปกายและลักษณะของพวกท่าน นับว่าเปลี่ยนแปรไม่น้อยจริง ๆ"

กรรมกรผู้นั้นถอนใจยาว กล่าวอีก

"ดังนั้น เราจึงนึกไม่ถึง ท่านไฉนจึงจำพวกเราออกได้?"

"อาจบางทีเนื่องเพราะตาของเราคมกล้าเป็นพิเศษ หรืออาจบางทีเนื่องเพราะมีคนแพร่งพรายข่าวของพวกท่านให้เราทราบ"

สีหน้ากรรมกรผู้นั้นเปลี่ยนแปรไป ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ที่ทราบเรื่องนี้มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น เป็นผู้ใดขายพวกเราแก่ท่าน?"

คนขายขนมโก๋ไม่มองมันอีกแล้ว

บุรุษเหล็กดำสาวเท้าปราดเข้ามา เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเราเฮียตี๋กับตระกูลลุ้ย ไม่เคยมีเรื่องผิดพ้องหมองใจกัน ขอเพียงพวกท่านทิ้งโลงนี้ไว้ มิว่าพวกท่านจะไปที่ใด มิว่าพวกท่านไปกระทำอย่างไร พวกเราเฮียตี๋ต้องถอนตัวอยู่นอกเรื่อง ไม่สนใจถามไถ่เกี่ยวข้องโดยเด็ดขาด"

มันครุ่นคิดแล้วกล่าวสืบไป

"หากมีผู้อื่นมาถามถึงพวกท่าน พวกเราเฮียตี๋ก็ต้องไม่ยอมบอก จะถือว่าวันนี้พวกเราความจริงมิเคยได้พบหน้ากันมาเลย"

อยู่ต่อหน้าเฮ็กพั่วพั้ว มันมิใคร่เอ่ยปากเสมอมา แต่ตอนนี้เมื่อกล่าววาจากลับล้วนเป็นน้ำคำของนักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชน แต่ละประโยคล้วนจี้ในจุดสำคัญทั้งยังเหลือทางถอยให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย

แต่เสียดาย กรรมกรแบกหามไม่ยอมรับน้ำใจของมัน แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ที่ในมือท่านถือ เป็นเกาทัณฑ์ทองดอกขนเงิน สามารถยิงทะลุใบไม้ในหนึ่งร้อยก้าวได้ และถูกทุกดอกที่ยิงไป คนที่ยืนอยู่ข้างกายของท่าน มาตรว่าสำเนียงเสียงกล่าวแปรเปลี่ยนไป แต่เรายังจำได้ว่า มันคือเอ็งเยี้ยวอ๊วง (จ้าวกรงเล็บเหยี่ยว) เจ้าสำนักไฮว้น้ำในปัจจุบัน!"

คนขายขนมโก๋มิได้ปฏิเสธ กรรมกรแบกหามกล่าวต่อ

"ท่านทั้งสองถึงกับยอมปล่อยชีวิตเราไป เราเฮียตี๋ความจริงควรขอบพระคุณนี้สุดซึ้ง อย่าว่าแต่สี่คนที่ร่วมทางมากับพวกท่าน ก็ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมในจำนวนนั้น คล้ายดั่งมีเฮียตี๋แซ่เจ็งของสำนักซังมึ้งเกี่ยม และทิคุ้ง (หมัดเหล็ก) ซุนเฮี้ยงอีกด้วย"

"สายตายอดเยี่ยม"

"อาศัยพวกท่านทั้งหก วันนี้จะรั้งชีวิตของพวกเราเฮียตี๋สี่คนไว้ในที่นี้ มิใช่เป็น

เรื่องยากเข็ญเลย แต่เสียดาย..."

"เสียดายกระไร?"

"เฮอะ เสียดายที่คนเมื่อตาย ทิคุ้ง (หมัดเหล็ก) ก็ต้องกลายเป็นหมัดอ่อนแล้ว และไม่มีปัญญาที่จะใช้กระบี่ได้อีกด้วย"

คนขายขนมโก๋แย้มยิ้มกล่าว

"โชคดีที่พวกมันยังมิได้ตาย"

"พวกมันยังไม่ตาย? ท่านไฉนมิเหลียวไปดูก่อน?"

สีหน้าคนขายขนมโก๋เปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย แต่พอเหลียวมอง รอยยิ้มบนใบหน้าพลันชาค้างทันที

สี่คนที่ความจริงนั่งอยู่ทางด้านหลังพวกมันเป็นปกติ ตอนนี้ต่างล้มลงกับพื้น จุดเง็กจิ้มที่ท้ายทอย มีตะเกียบไม้ไผ่ปักอยู่เล่มหนึ่ง ตะเกียบที่ยาวเชียะเศษ จมเข้าไปในท้ายทอยกว่าห้านิ้วแล้ว!

กะโหลกศีรษะเป็นส่วนสัดแข็งแกร่งที่สุดในร่างคน สามารถใช้ตะเกียบไม้ไผ่แทงทะลุกะโหลกศีรษะ นับเป็นเรื่องที่แตกตื่นสะท้านขวัญผู้ได้ยินอยู่แล้ว

เรื่องที่น่าสะพรึงกลัวคือ ทั้งสี่ล้วนแล้วเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมในวงพวกนักเลง ถึงกับถูกคนสังหารไปในชั่วพริบตา โดยไม่มีเสียงแผดร้องครวญคราง และไม่มีปฏิกิริยาปัดป้องต่อสู้อีกด้วย ทั้งผู้อื่นก็มิได้รู้ตัวว่า พวกมันถูกสังหารไปแล้ว

คนผู้นี้นับว่าลงมือได้รวดเร็วยิ่ง แม่นยำยิ่ง อำมหิตอย่างยิ่ง!

คนในแผงน้ำชาเตลิดหนีไปเนิ่นนานแล้ว กระทั่งเจ้าของร้านและคนรับใช้ต่างมิทราบหนีไปซ่อนในที่ใดจนหมดสิ้น

นอกจากคนขายขนมโก๋กับบ้อกี๋ บุรุษเหล็กดำแล้ว ในแผงน้ำชาเหลือคนเป็น ๆ อยู่เพียงสามคนเท่านั้น

กงจื้อร่างอ้วนที่ฝืดคอกินมิใคร่ได้ มาตรว่ายังมีชีวิตอยู่ แต่ก็ตระหนกจนปางตาย ตัวอ่อนระทวยลงไปหลบอยู่ใต้โต๊ะแล้ว

เพื่อนร่วมทางของมันก็ไม่มีสภาพที่ดีกว่ากันเท่าใดนัก

อย่าว่าแต่ทั้งสองนั่งอยู่ทางด้านหน้าของสี่คนนั้นตลอดมา ตะเกียบไม้ไผ่จะต้องซัดมาจากทางด้านหลังของพวกมันแน่นอน

ด้านหลังพวกมัน มีอยู่เพียงผู้เดียว

ผู้นั้นยังมิได้ไป แต่เมาหลับอยู่เนิ่นนานแล้ว ตอนบ้อกี๋มา คนผู้นั้นก็ฟุบหลับอยู่กับโต๊ะ บนโต๊ะมีแต่ป้านสุราเปล่า ๆ กองอยู่เต็ม

มันมิได้สวมหมวก จึงเห็นผมที่ขาวประปรายทั้งศีรษะ แสดงว่าเป็นคนชราแล้ว

มันสวมเสื้อยาวเป็นผ้าฝ้ายสีคราม ที่มิเพียงซักจนซีดขาวเท่านั้น ยังมีรอยปะอยู่อีกหลายแห่งด้วย

หรือชายชราที่ยากไร้พเนจร ถึงกับจะเป็นสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ถึงกับสามารถปลิดชีวิตคนโดยไม่มีซุ่มเสียงวี่แวว สามารถใช้การสะบัดมือเพียงวูบเดียว ก็สังหารผู้ที่อยู่ห่างกว่าสิบก้าวอย่างง่ายดาย?!

คนขายขนมโก๋กำกรงเล็บเหยี่ยวในมือแนบแน่น เดินเข้าหาชายชราทีละก้าว

มันทราบว่ามือของมันกำลังมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

กรงเล็บเหยี่ยวเป็นเหล็กทั้งสองข้างในมือมัน ก็เป็นอาวุธคมกริบที่ปลิดชีวิตคนมาไม่น้อย ทั้งยังมียอดฝีมือจำนวนมากหลาย ที่ตายกับกรงเล็บเหยี่ยวคู่นี้

แต่ตอนนี้มือของมันกลับสั่นระริก ผู้อื่นอาจบางทีสังเกตไม่ออก แต่ตัวมันรู้สึกได้อย่างแน่นอน

สามารถใช้ตะเกียบไม้ไผ่ข้างเดียว ซัดฝ่าอากาศเข้ามา ทะลุเข้าไปในกะโหลกศีรษะของคน ต้องมิใช่เป็นผู้ที่มันสามารถรับมือได้แน่นอน

ผู้ที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานกว่าสิบปี อย่างน้อยต้องมีความสำนึกตัวอยู่บ้าง

แต่มันมิอาจล่าถอยหลบหนี

แม้สำนักไฮวั่นน้ำในปัจจุบัน มิใช่เป็นสำนักที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร แต่ก็เคยมีประวัติที่รุ่งโรจน์โชติช่วงมาระยะหนึ่ง

มิว่าอย่างไร มันย่อมเป็นเจ้าสำนักไฮวั่นน้ำในยุคนี้ เพื่อเกียรติภูมิ เพื่อชีวิต มันจะต้องพยายามธำรงรักษาไว้ มันพอจะเปลี่ยนแปรโฉมหน้าและน้ำเสียงไปเป็นโจร แต่ต้องไม่อาจให้ชื่อเสียงของสำนักไฮวั่นน้ำพินาศกับมือของมัน

นี่คือโศกนาฏกรรมของชนชาวนักเลง

ประวัติที่รุ่งโรจน์โชติช่วงในวงพวกนักเลง ก็เกิดขึ้นมาได้เพราะโศกนาฏกรรมเยี่ยงนี้ทับถมผลักดันขึ้นมานั่นเอง

เกาทัณฑ์อยู่กับมือ ดอกอยู่กับสาย

บุรุษเหล็กดำน้าวเกาทัณฑ์ของมันแล้ว จับตาอยู่ที่ผมขาวประปรายของชายชราแน่วนิ่ง

ชายชราพลันส่งเสียงแล้ว แต่เลอะเลือนไม่ชัดเจน คล้ายดั่งเป็นการละเมอในตอนหลับ

"ไฉนผู้คนทั้งหลายต่างต้องการโลงใบนี้ ใช่ว่าเพราะต่างเบื่อหน่ายชีวิต คิดจะนอนลงไปในโลงนั้น?"

แก้วตาคนขายขนมโก๋หดเล็กลง มือกำแนบแน่นกว่าเดิม

ตอนนี้มันแน่ใจได้แล้ว ชายชราผู้นี้ก็คือฆาตกรที่เมื่อครู่ใช้ตะเกียบไม้ไผ่ พุ่งเข้าไปในกะโหลกศีรษะพวกพ้องของมัน

มันพลันส่งเสียงเรียกดัง ๆ

"ผู้อาวุโส"

ชายชรายังคงฟุบหลับกับขอบโต๊ะ ลมหายใจหนักหน่วง คล้ายดั่งหลับสนิทอย่างยิ่ง

คนขายขนมโก๋แค่นหัวร่อ กล่าวอีก

"ด้วยวัยของท่าน เราความจริงควรยกย่องท่านเป็นผู้อาวุโสสักคำ เรายังไม่ลืมกฎของวงพวกนักเลง ให้ประเสริฐสุด ท่านก็อย่าได้ลืมรักถนอมเกียรติของตัวเองไว้"

ชายชราพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"กล่าวประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ"

ใบหน้าแห้งกรังของมันมีเกลื้อนสีขาวโตประมาณเหรียญทองแดงอยู่เต็ม คิ้วหลุดร่วงหมดสิ้นแล้ว ตาหรี่ปรือด้วยความเมา ยามหัวร่อ คล้ายดั่งเป็นหัวแพะที่ตากแดดตากลมจนแห้งกรังก็ปาน

มันเงยหน้าขึ้นมองคนขายขนมโก๋ แล้วกล่าวต่อ

"นึกมิถึง ในสำนักไฮว้น้ำที่เล็กกระจ้อยร่อย ถึงกับมีคนเช่นดั่งท่าน ถึงกับยังรู้จักกฎระเบียบวงพวกนักเลง ยังพอมีบุคลิกภาพของเจ้าสำนักอยู่บ้างเล็กน้อย"

คนขายขนมโก๋กล่าว

"เรามิใช่เจ้าสำนักไฮว้น้ำ"

"ท่านมิใช่?"

"เราเป็นเพียงคนขายขนมโก๋"

"ที่แท้ท่านมาเพื่อขายขนมโก๋?"

"คนขายขนมโก๋บางครั้งก็รู้จักฆ่าคน"

"ท่านต้องการฆ่าผู้ใด?"

"ฆ่าท่าน"

ชายชราหัวร่อเสียงก้องอีกครา จึงกล่าว

"ตัวท่านเองก็ควรทราบ ท่านมิใช่คู่มือเราเด็ดขาด ไยจงใจมาหาที่ตายให้ได้ด้วย?"

คนขายขนมโก๋ก็พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เราฆ่าท่านได้ ที่ฆ่าไปเป็นผู้อาวุโสบู๊ลิ้มมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แต่ท่านฆ่าเรา ผู้ตายเป็นเพียงคนขายขนมโก๋เท่านั้น เราตายก็จะเป็นไร?"

ในเสียงหัวร่อที่กึกก้องกังวาน กรงเล็บเหยี่ยวทั้งสองของมันพุ่งออกไปแล้ว

เมื่อกาลกระโน้น เอ็งเยี้ยวอ๊วง (จ้าวเล็บเหยี่ยว) ออกจากไฮวั้น้ำสู่วงพวกนักเลงสร้างชื่อเสียงจนกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เพียงอาศัยหมัดเหล็กทั้งสองข้างและพลังเล็บเหยี่ยวที่พากเพียรฝึกมาสิบกว่าปี ก่อตั้งสำนักเอ็งเยี้ยวมึ้งแห่งไฮวั้น้ำขึ้น โดยไม่เคยใช้อาวุธมาเลยสักครา

แต่เสียดายศิษย์รุ่นหลัง ๆ ของท่าน ทั้งไม่มีพลังฝีมือที่สูงส่งสมบูรณ์ปานนั้นและไม่มีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิดเช่นดั่งท่าน ดังนั้น จึงได้สร้างอาวุธพิสดารนอกตำรานี้มาคู่หนึ่ง เพื่อเสริมทดแทนต่อพลังฝีมือที่ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอ

ก่อนท่านจะตาย แลเห็นอาวุธนี้แล้วก็ทราบ สำนักไฮวั้น้ำของท่าน จะเร็วจะช้าต้องถูกทำลายไปกับอาวุธกรงเล็บเหยี่ยวทั้งคู่นี้แน่

เนื่องเพราะท่านทราบ มิว่าอาวุธจะประณีตพิสดารปานใด ย่อมไม่แคล่วคล่องปราดเปรียวเท่ากับมือทั้งสองข้างได้ สามสิบหกกระบวนท่ากรงเล็บเหยี่ยวของท่านหากถูกใช้ออกมากับอาวุธเช่นนี้ ต้องไม่มีปัญญาเปล่งอานุภาพถึงระดับสูงสุดได้แน่นอน ท่านก็ทราบ ทายาทรุ่นหลังของท่านเมื่อมีอาวุธเช่นนี้แล้ว ยิ่งไม่ยินยอมมานะพยายามฝึกพลังฝ่ามือเด็ดขาด

แต่อาวุธคู่นี้ก็มีความปราดเปรียวและดุดันอย่างยิ่ง กรงเล็บเหล็กทั้งสองข้างมิเพียงคมกริบ พอจะฉีกเสือให้ขาดกระจายทั้งเป็นเท่านั้น ยังยืดได้หดได้ตามความปรารถนาอีกด้วย

หากแม้นใช้ได้แคล่วคล่องพิสดาร กระทั่งพอจะใช้มันเกี่ยวเหาออกจากผมมาได้

คนขายขนมโก๋ก็คร่ำเคร่งฝึกปรืออยู่ในอาวุธคู่นี้มานานหลายสิบปี เมื่อจู่โจมออกในครานี้ กรงเล็บทั้งสองข้างพุ่งออกไปพร้อมกัน กรงเล็บข้างซ้ายแคล่วคล่องพิสดารคล้ายเป็นสายฟ้าคะนองฝน กรงเล็บข้างขวาหนักหน่วงดุดันดุจพะเนินเหล็กร่วงหล่นลง

การจู่โจมในครั้งนี้ มีทั้งพลังที่ปราดเปรียวพิสดารและหนักหน่วงดุดัน กระบวนท่าที่ใช้ก็มีทั้งหลอกล่อ มีทั้งจริงจัง กระบวนท่าหลอกล่อนั้นก่อกวนสายตาศัตรูให้หลงเบือนตาม กระบวนท่าจริงจังนั้นฟาดเข้าใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

ในดวงตาที่หรี่ปรือด้วยฤทธิ์สุราของชายชรา พลันมีประกายแวววาวพุ่งวาบ

ออกมาดั่งสายฟ้า ตวาดสุดเสียง

"ไป!"

ในเสียงตวาด ร่างของมันพลันยืดขึ้น สองแขนเสื้อม้วนสะบัด กรงเล็บเหยี่ยวทั้งสองถูกกระแทกปลิวหลุดจากมือไปทันที ละลิ่วไกลกว่าสี่สิบวา ร่วงหล่นลงบนเนินเขานอกแผงน้ำชา

คนขายขนมโก๋ถึงกับยังมิได้ถูกกระแทกล้มลง ถึงกับยังยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้นได้

แต่ดวงตาของมันเริ่มถลนออกนอกเบ้า โลหิตสด ๆ ไหลออกจากมุมปากของมันมาเป็นเส้นสาย

ชายชราเขม้นมองมันแน่วนิ่ง พลันถอนใจยาว กล่าวขึ้น

"ท่านจะฆ่าเรา เราไม่อาจฆ่าท่านหรือไร?"

คนขายขนมโก๋ขบกรามแนบแน่น ไม่เอ่ยปาก ชายชรากล่าวต่อ

"ความจริงท่านสมควรทราบเราเป็นผู้ใด? เราก็ทราบท่านเป็นผู้ใด?"

คนขายขนมโก๋พลันถาม

"เราเป็นผู้ใด?"

มันพออ้าปาก ก็มีโลหิตสด ๆ พุ่งออกมาเป็นลำยาว

ชายชราส่ายหน้า ถอนใจกล่าว

"เอ็งเยี้ยวอ๊วงเฮ้งฮั่นบู๊ ท่านไยต้องเป็นเช่นนี้?"

คนขายขนมโก๋ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก ส่งเสียงดัง ๆ

"เรามิใช่เอ็งเยี้ยวอ๊วง มิใช่เฮ้งฮั่นบู๊"

โลหิตที่เพิ่งถูกเช็ดแห้ง หลั่งไหลออกมาจากปากอีกแล้ว มันหอบหายใจกล่าวต่อ

"เอ็งเยี้ยวอ๊วงเฮ้งฮั่นบู๊ตายไปนานแล้ว ไม่มีคนสามารถฆ่ามัน มัน...ป่วยตาย เรา...เรา..."

ดวงตาชายชรามีประกายเห็นใจวูบขึ้น กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เราทราบ ท่านเป็นเพียงคนขายขนมโก๋เท่านั้น"

คนขายขนมโก๋ผงกศีรษะช้า ๆ พริ้มตาลง เอียงกายล้มลงช้า ๆ

มันหวังคุณธรรมได้คุณธรรม ตายโดยไม่เศร้าเสียใจเลย

เนื่องเพราะมันมิใช่เฮ้งฮั่นบู๊ เกียรติภูมิของสำนักไฮ้วน้ำมิได้ถูกทำลายกับมือของมัน

ดังนั้น ไม่มีคนสามารถพิชิตเอ็งเยี้ยวอ๊วงพ่ายแพ้ ก่อน ๆ นี้ไม่มี ภายหน้ายิ่งไม่มี

ในที่สุด น้ำตาของบุรุษเหล็กดำหลั่งไหลลงมาโดยไม่อาจข่มกลั้นอีกแล้ว พลันตวาดก้องดุจอสนีบาตฟาดลง

"รับมือ!"

เสียงสายเกาทัณฑ์ดังสดใส ดอกเกาทัณฑ์ขนเงินที่ยาวสามเชียะหกนิ้ว พุ่งออกจากคันไปในบัดดล

เสียงตวาดคล้ายอสนีบาตฟาดลั่น เกาทัณฑ์พุ่งไปดุจดาวตกจากฟ้า

เฮ็กทิฮั่ง (บุรุษเหล็กดำ) ร่างสูงแปดเชียะ พลังทั้งสองแขนต้องหนักกว่าหนึ่งพันชั่ง เกาทัณฑ์คันทองของมันยังแข็งอย่างยิ่ง ดอกเกาทัณฑ์ที่พุ่งไป ย่อมมีพลังมหาศาลไม่อาจต้านทาน

วงพวกนักเลงเล่าลือ หากจับสามคนมายืนหันหลังชนกัน เกาทัณฑ์ของมันยังสามารถยิงทะลุออกไปได้

แต่ทว่า ประกายเงินพอวูบขึ้น พลันไปหยุดอยู่ที่มือชายชรา มันเพียงใช้สองนิ้วก็สามารถคีบดอกเกาทัณฑ์เงินที่มีพลังมหาศาลไว้อย่างง่ายดาย

พริบตานั้น ใบหน้าดำมะเมื่อมของบุรุษเหล็กกลายเป็นขาวซีด แต่สีหน้าของเฮียตี๋แซ่ลุ้ยทั้งสี่ กลับมีแววปีติยินดี

นึกมิถึง ในพริบตานั้น สถานการณ์พลันเปลี่ยนแปรไปอีกครา

ใบหน้าของชายชราพลันมีแววประหลาดจนพิกลยิ่ง คล้ายดั่งอิสตรีขวัญอ่อนที่ตื่นนอนในตอนวิกาล พลันพบเห็นมีบุรุษแปลกหน้ามาทับอยู่บนร่างของนาง แตกตื่นขวัญเสีย หวาดหวั่นพรั่นพรึงจนถึงขีดสุด

จากนั้น พลันตีลังกาขึ้นอากาศ โฉบปราดออกจากแผงน้ำชา หายลับไปในเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น

จะฝึกยิงเกาทัณฑ์ ต้องฝึกสายตาก่อน

เฮ็กทิฮั่งเริ่มฝึกสายตาตั้งแต่อายุเจ็ดแปดขวบ ต้องฝึกจนกระทั่งสามารถเห็นยุงภายในห้องมืดชัดเจน ประหนึ่งเป็นนัยน์ตาเหยี่ยว จึงนับว่ามีคุณสมบัติฝึกยิงเกาทัณฑ์ได้

สายตาบ้อกี๋ก็ต้องไม่ด้อยกว่ามันเด็ดขาด

แต่ทั้งสองต่างดูไม่ออก ไฉนชายชราจึงพลันหลบหน้าหนี สุดยอดฝีมืออันดับเยี่ยมเช่นมัน ต้องไม่ถูกคนขู่ขวัญจนเตลิดหนีโดยง่ายดายอย่างแน่นอน นอกเสียจากมันพลันพบเห็นภูตผี หรือพลันถูกงูพิษฉกกัดเข้าสักเขี้ยวหนึ่ง

ที่นี้ไม่มีภูตผีและไม่มีงูพิษ

แล้วมันกลัวกระไร?

กรรมกรแบกหามผู้นั้น มือหนึ่งยังถือชามน้ำชา มือหนึ่งยังถือขนมเปี๊ยะเย็นแข็ง เค้าหน้าของมันเปลี่ยนจากปีติยินดีมาเป็นแตกตื่นสงสัย จากแตกตื่นสงสัยเป็นหวาดหวั่นพรั่นพรึง จากหวาดหวั่นพรั่นพรึงมาเป็นคลางแคลงใจ

ตอนนี้ใบหน้ามันกลับกลายเป็นไม่มีความรู้สึก พลันส่งเสียง

"เหลาปั้ง (เถ้าแก่)"

บ้อกี๋มิใช่เหลาปั้ง

ในชั่วชีวิตบ้อกี๋ เคยกระทำเรื่องพิกลพิสดารมาไม่น้อยก็จริง แต่มิเคยเป็นเถ้าแก่มาเลยสักวันหนึ่ง

แต่กรรมกรแบกหามทั้งสี่กลับเรียกบ้อกี๋เป็นเถ้าแก่อยู่ตลอดมา

บ้อกี๋หันถาม

"ท่านเรียกเรา?"

กรรมกรผู้นั้นกล่าว

"มิว่าพวกเราแซ่ไร พวกเราย่อมเป็นท่านว่าจ้างมา ท่านย่อมเป็นเถ้าแก่ของพวกเรา?"

บ้อกี๋มิอาจปฏิเสธได้ กรรมกรกล่าวต่อไป

"ท่านให้ค่าแรงพวกเราวันละห้าเหรียญ จ้างพวกเราเป็นคนหามโลงนี้ ส่งไปในภาคกลางเสฉวน?"

บ้อกี๋รับคำ กรรมกรกล่าวต่อ

"ตลอดทางที่มา พวกเราเคยกระทำผิดพลาดใดบ้างหรือไม่?"

"ไม่เคย"

"พวกเราเคยเกียจคร้าน เคยถ่วงเวลาเดินทางของท่านให้เสียไปหรือไม่?"

"ไม่เคย"

"ที่ท่านเสียห้าเหรียญจ้างเรา จะนับเป็นเสียมากเกินจำเป็นหรือไม่?"

"ไม่เป็น"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับประการนี้ กรรมกรแบกหามเช่นดั่งพวกมัน นับว่ายากจะหาได้จริง ๆ กรรมกรผู้นั้นกล่าวอีก

"ท่านเสียเงินว่าจ้างพวกเรา มาหามโลงนี้แก่ท่าน พวกเราก็ตั้งอกตั้งใจหามโลงให้ท่าน และจะต้องหามโลงนี้ ส่งไปจนถึงที่หมายปลายทางโดยราบรื่นด้วย"

"ประเสริฐมาก"

"อย่างนั้น เรื่องอื่น ๆ ท่านต่างมิต้องสนใจแล้ว เรื่องเหล่านั้นล้วนมิได้เกี่ยวข้องกับท่านโดยสิ้นเชิง"

วาจาของมันนับว่ากระจ่างอย่างยิ่งอยู่

พวกมันมิทราบศักดิ์ฐานะ และความเป็นมาของเถ้าแก่ที่ว่าจ้างพวกมัน และไม่คิดจะทราบด้วย เพียงแต่ว่าหวังให้เถ้าแก่นี้ อย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของพวกมัน

บ้อกี๋ไม่เข้าใจเพียงประการเดียว อดมิได้ต้องถาม

"พวกท่านทราบหรือไม่ คนในโลงนี้เป็นผู้ใด?"

"เป็นสหายของท่าน"

"พวกท่านทราบหรือไม่ สหายของเราคือผู้ใด?"

"มิว่าสหายของท่านคือผู้ใด ล้วนมิได้เกี่ยวข้องกับพวกเรา"

"แล้วพวกท่านไฉนจึงต้องมาช่วยเราหามโลงนี้?"

"เนื่องเพราะพวกเราพอใจ ขอเพียงพวกเราพอใจกระทำเอง พวกเรากระทำอย่างไรต่างมิได้เกี่ยวข้องกับท่าน"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"มีเหตุผล"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ ที่พวกมันกล่าวมีเหตุผล แต่ในใจกลับพานรู้สึกไม่มีเหตุผลอย่างยิ่ง เหลวไหลอย่างยิ่ง

เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งมวลล้วนเหลวไหลไร้เหตุผล เรื่องที่แต่ละคนกระทำ ล้วนไม่อาจใช้เหตุผลธรรมดาไปอธิบาย

แต่เรื่องเหล่านั้นกลับปรากฏขึ้นแล้วจริง ๆ และยังมีห้าคนที่ตายเพราะเรื่องนี้

ชีวิตย่อมเป็นความจริงที่แน่นอน ความตายก็แน่นอน

บ้อกี๋ถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าว

"ท่านพอจะบอกเราได้หรือไม่ พวกท่านยังคิดต้องการกระไรอีก?"

กรรมกรแบกหามครุ่นคิดครู่ใหญ่ ในที่สุดจึงตอบ

"พวกเราเพียงแต่คิดต้องการฆ่าคนผู้หนึ่ง คนที่มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเราเลย"

เฮ็กทิฮั่งชิงส่งเสียงขึ้น

"ที่พวกท่านต้องการฆ่า ก็คือเรา?"

"ถูกแล้ว"

บุรุษเหล็กดำมิอาจนับเป็นสหายของบ้อกี๋ได้ แต่บ้อกี๋มักรู้สึก ยังติดค้างน้ำใจมารดากับบุตรคู่นี้อยู่เล็กน้อย

กรรมกรแบกหามทั้งสี่เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว คุกคามเข้าไปใกล้เฮ็กทิฮั่งอย่างรวดเร็ว ล้อมร่างมันไว้

เกาทัณฑ์คันยาวเพียงสามารถจู่โจมระยะไกลเท่านั้น ระยะยิ่งร่นใกล้ยิ่งไม่มีปัญญาเปล่งอานุภาพมาได้

กรรมกรแบกหามทั้งสี่ต้องเป็นชนชาวนักเลงที่ผ่านการต่อสู้จนโชกโชนช่ำชองอย่างแน่ชัด ย่อมเข้าใจเหตุผลนี้กระจ่างยิ่ง ดังนั้น ด้วยประสบการณ์และพลังฝีมือของพวกมัน จะฆ่าเฮ็กทิฮั่ง มิใช่เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไรเลย

บ้อกี๋พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ช้าไว้ก่อน"

กรรมกรผู้นั้นหน้าเครียดทันที แค่นเสียงเย็นชา

"หรือท่านยังจะมาเกี่ยวข้องเรื่องของพวกเรา?"

บ้อกี๋ย้อนถาม

"หรือพวกท่านต้องฆ่ามันให้ได้?"

"แน่นอน"

มันตอบอย่างรวบรัดตัดความ แล้วเน้นทีละคำอย่างเด็ดเดี่ยว

"หากมีคนคิดมาขัดขวาง พวกเราจะฆ่าอีกคนหนึ่งก็มิเป็นไร"

"ใช่ว่าเนื่องเพราะมันทราบประวัติความเป็นมาของพวกท่าน ดังนั้นต้องฆ่ามันปิดปากให้ได้?"

กรรมกรมิได้ปฏิเสธ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ตอนนี้เราก็ทราบความเป็นมาของพวกท่าน พวกท่านก็ใช่ต้องการฆ่าเราเช่นกัน?"

กรรมกรตอบ

"เราบอกแล้ว ขอเพียงท่านไม่เกี่ยวข้องเรื่องรายนี้ พวกเราก็รับผิดชอบส่งท่านกับโลงนี้ ไปถึงจุดหมายปลายทางโดยราบรื่นปลอดภัย"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"ตอนนี้เรายิ่งไม่เข้าใจแล้ว มีสองคนที่ล่วงรู้ความลับของท่านอยู่ชัด ๆ แต่พวกท่านไฉนเพียงฆ่าผู้เดียว?"

"เฮอะ เนื่องเพราะพวกเราพอใจท่าน"

สีหน้าบ้อกี๋เปลี่ยนแปรทันที มองพวกมันด้วยความตระหนกแล้วร้องขึ้น

"ท่าน...ท่าน..."

"เราเป็นไร?"

บ้อกี๋จ้องมองพวกมันทั้งสี่ ในดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัย และหวาดหวั่นขวัญเสีย

เฮ็กทิฮั่งก็มองดูพวกมัน ดวงตาถึงกับมีประกายเช่นเดียวกับบ้อกี๋ไม่ผิดเพี้ยน คล้ายดั่งกรรมกรแบกหามทั้งสี่ ในพริบตาล้วนเป็นปิศาจร้ายไปก็ปาน

สีหน้าเช่นนี้ต้องมิใช่มารยาขึ้นได้เด็ดขาด

พวกมันเห็นกระไรกันแน่? ไฉนพลันกลับกลายเป็นแตกตื่นปานนี้? ขวัญเสียปานนี้?

กรรมกรแบกหามทั้งสี่ก็มีความลนลานขึ้นบ้างแล้ว มิว่าผู้ใด หากถูกคนใช้ประกายตาเช่นนี้จ้องมอง ต่างต้องรู้สึกลนลานเช่นกัน

ความจริงพวกมันจับตามองบุรุษเหล็กดำกับบ้อกี๋อยู่ตลอดเวลา แต่ตอนนี้อดมิได้ต้องหันมองกันเองแวบหนึ่ง

แวบเดียวที่มองนี้ สีหน้าพวกมันทั้งสี่ต่างมีเค้าเช่นเดียวกับบ้อกี๋ไม่ผิดเพี้ยน แต่ยังยิ่งแตกตื่นขวัญเสีย ยิ่งหวาดหวั่นพรั่นพรึงกว่าบ้อกี๋เสียอีก

หนึ่งในจำนวนนั้น พลันหันกายโถมออกไป คว้าป้านน้ำชาที่ข้างโลงขึ้น

อาวุธลับและอาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ๊ง มีอานุภาพสยบแผ่นดินเสมอมา คนที่เล่นกับอาวุธไฟและอาวุธลับ ย่อมต้องมีมือที่มั่นคงยิ่ง

แต่ตอนนี้ มันผู้นั้นถึงกับไม่อาจคว้าป้านน้ำชาให้มั่นคงได้ พลันอ้าปากกว้าง คิดจะแผดร้อง ถึงกับไม่อาจแผดเสียงมาได้แม้สักแผ่วเบา

ได้ยินในลำคอของมันมีเสียงซู่ ซู่ อยู่เท่านั้น ร่างก็ล้มลงไปแล้ว

พวกพ้องของมันก็พากันหันกายวิ่งออกไป สองคนวิ่งออกจากแผงน้ำชาแล้วจึงล้มลง อีกผู้หนึ่งล้มอยู่ในแผง พอสัมผัสพื้นร่างก็เริ่มหดลง คล้ายดั่งเป็นใบไม้ที่ถูกไฟเผาเหี่ยวเฉาลงไปในบัดดล

บ่ายคล้อย

บ่ายของฤดูชุนเทียน แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส ขุนเขาแมกไม้เขียวขจีสดใส แต่บนเนินเขาคล้ายดั่งถูกเงามืดทะมึนครอบคลุมไว้

เงามืดทะมึนของความตาย

กระทั่งบ้อกี๋ยังรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ หน้าผากและปลายจมูกของเฮ็กทิฮั่ง มีเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ซึมออกมาชัดตา

พริบตาก่อนที่กรรมกรแบกหามทั้งสี่จะตายไป ความรู้สึกที่ปรากฏบนใบหน้าพวกมัน เป็นที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

บ้อกี๋มิใช่เคยเห็นเค้าหน้าเช่นนี้เป็นครั้งแรก

ตอนทั้งเง็กถูกพิษ ใบหน้ามีความเปลี่ยนแปรเช่นนี้ วงตาพลันชาค้างซึมเซา แก้วตาพลันหดเล็ก มุมปากกับหางตาแตกปริ ใบหน้ากลับกลายเป็นสีดำคล้ำ

ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดคือ ตอนใบหน้าพวกมันเกิดความเปลี่ยนแปรเช่นนี้ พวกมันถึงกับมิได้รู้สึกเลยสักเล็กน้อย พิษที่สามารถทำลายชีวิตคน ถึงกับสามารถทำลายประสาทผู้คนจนไม่รู้สึกสักน้อยนิดได้

มิเพียงตอนท่านถูกพิษแล้วไม่รู้สึกตัวเลย ตอนพิษกำเริบ ท่านก็ไม่รู้สึกสักน้อยนิด

และในยามที่ท่านไม่รู้สึกตัวนี้ พิษก็ได้แทรกซึมเข้าไปในร่างท่าน ทำลายประสาท ความรู้สึกทั้งมวลของท่านไป ทำลายชีวิตของท่านไป

กงจื้ออ้วนและสหายร่วมทางของมัน พากันไปนั่งยอง ๆ ที่หลังแผงไม้ไผ่ กรรมกรแบกหามทั้งสี่คนที่หามมันมา ตอนนี้พากันหลบหนีจนไม่มีร่องรอยแล้ว

หลังแผงไม้ไผ่เป็นทางสายหนึ่ง เมื่อพบพานเรื่องเช่นนี้ ขอเพียงเป็นคนยังมีเท้า ก็ต้องหลบหนีแน่นอน

เฮ็กทิฮั่งพลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"หรือในน้ำชานั้นมีพิษจริง ๆ?"

มันถามบ้อกี๋แน่ เพราะที่นี้เหลือคนเป็น ๆ เพียงมันกับบ้อกี๋เท่านั้น นี่จึงเป็นสาเหตุให้ทั้งสองพลันคล้ายถูกดึงให้ใกล้ชิดกว่าเดิมอีกมากหลาย

หากท่านก็เคยมีประสบการณ์เช่นดั่งพวกมัน ท่านก็ต้องมีความรู้สึกเช่นนี้แน่

บ้อกี๋ตอบ

"ดูท่าในป้านน้ำชาจะต้องมีพิษแน่นอน"

"มิใช่เป็นพิษของเรา"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"เป็นพิษที่ผู้ใดใส่?"

"มิทราบ"

เฮ็กทิฮั่งอึ้งไปทันที ใบหน้ามีแววเจ็บช้ำขมขื่นจนบิดเบี้ยว เหงื่อกาฬยิ่งโซมกว่าเดิมมากมาย

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านใช่จะมีวาจาใดว่ากล่าวกับข้าพเจ้า?"

เฮ็กทิฮั่งอึ้งอีกเนิ่นนาน พลันส่งเสียงดัง ๆ

"เราหาใช่ต้องการชีวิตพวกมันไม่ และไม่คิดจะต้องการโลงศพที่บัดซบนี้ เราความจริงไม่ทราบเลย พวกมันทั้งสี่จะมาเป็นกรรมกรหามโลงศพได้"

เสียงของมันดังจนคล้ายดั่งแผดร้อง แต่มิใช่แผดร้องใส่บ้อกี๋ เป็นการแผดร้องจากในหัวใจของมันเอง

บ้อกี๋เข้าใจความรู้สึกของมันกระจ่าง ดังนั้นมิได้ถามกระไรทั้งสิ้น รอคอยให้มันบอกมาเอง

เฮ็กทิฮั่งก็บอกจริง ๆ

"มีคนบอกกับพวกเรา ในโลงนี้ได้ซ่อนสินค้าลับอยู่จำนวนหนึ่ง มีค่าไม่น้อยกว่าห้าสิบหมื่นตำลึง"

ความหมายของ 'สินค้าลับ' ตามรหัสชนชาวนักเลง ก็คืออัญมณี

เฮ็กทิฮั่งกล่าวต่อไป

"ก่อนหน้านี้ พวกเรามีความจำเป็นต้องใช้ด่วน จึงได้ไปขอยืมเงินจากคนผู้นั้นมาจำนวนหนึ่ง มันยืนกรานต้องให้พวกเราชิงสินค้ารายนี้ไปชดใช้หนี้สินมัน"

"พวกท่านมีความจำเป็นใดจึงเร่งร้อนปานนั้น"

"ขึ้นสิบเอ็ดค่ำเดือนสี่ เป็นคล้ายวันเกิดของผู้มีพระคุณท่านหนึ่งของพวกเราแต่ละปี พวกเราต่างต้องส่งของขวัญมีค่าให้แก่ท่านผู้เฒ่า"

บ้อกี๋ย่อมทราบ

'ผู้มีพระคุณ' ที่มันกล่าวนั้น คือเซียวตังเล้าที่ลึกลับนั่นเอง

เฮ็กทิฮั่งกล่าวต่อไป

"ก่อนหน้านี้ พวกเราก็มีการตกลงกับคนผู้นั้นแล้ว หากมันทราบ มีสินค้าลับที่ความเป็นมามืดมนในที่ใด ตัวมันมิอาจลงมือเอง ก็บอกให้พวกเราลงมือ หลังจากได้ผล แบ่งกันในจำนวนสามต่อเจ็ด"

หยุดเล็กน้อยแล้วเสริมต่อ

"พวกเราแม้เป็นโจร แต่ก็เพียงชิงสินค้าลับเท่านั้น และจะต้องเป็นสินค้าลับที่ความเป็นมามืดมนด้วย"

ความเป็นจริง มันต้องไม่ยอมบอกเรื่องเหล่านี้แก่บ้อกี๋ แต่ภายใต้การกดดันของความตาย ความกลัว และความเศร้าเสียใจที่สุดซึ้ง มันพลันรู้สึก จะต้องบอกเรื่องราวเหล่านี้ไปให้ได้

หากแม้นท่านตกอยู่ในสถานการณ์เช่นดั่งมัน ท่านก็ต้องทำเช่นดั่งมันแน่

บ้อกี๋มิได้ถาม คนผู้นั้นเป็นใคร?

นั่นเป็นความลับของผู้อื่น บ้อกี๋ไม่มีสิทธิ์ไปถาม และบ้อกี๋ก็ไม่เคยมีนิสัยสืบเสาะความลับของผู้อื่นอีกด้วย

เสียงของเฮ็กทิฮั่งยิ่งกล่าวยิ่งแผ่วเบา แสดงว่ายิ่งนานยิ่งเจ็บช้ำเสียใจ กล่าวต่อด้วยเสียงสั่นเครือ

"บัดนี้เราแม้เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด แต่เสียดายที่สายเกินไปแล้ว"

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

"เป็นบ่วงอุบาย"

"บ่วงอุบาย? บ่วงอุบายใด?"

"มันคิดจะฆ่าเฮียตี๋แซ่ลุ้ย ตัวเองกลับไม่อาจลงมือ และมันก็คิดฆ่าพวกเราปิดปากด้วย"

"มันไฉนต้องฆ่าพวกท่าน?"

"เนื่องเพราะมีแต่พวกเรา จึงทราบความลับการนั่งแบ่งรายได้โจรกรรมของมัน"

ความเศร้าเสียใจของเฮ็กทิฮั่ง กลับกลายเป็นเดือดดาลคลั่งแค้นอีกครา ส่งเสียงดัง ๆ กว่าเดิม

"ดังนั้น มันจึงได้วางแผนยืมดาบฆ่าคน หินก้อนเดียวได้นกสองตัวนี้ ให้พวกเราเข่นฆ่ากันเอง ให้ประเสริฐสุด ต่างตายหมดตายสิ้นไปเสียเลย"

"แต่ท่านไม่มีหลักฐานยืนยัน ย่อมไม่อาจระบุว่า นี่เป็นเล่ห์อุบายทำลายพวกท่าน"

"ตัวท่านก็คือหลักฐาน"

"ข้าพเจ้า?"

"โลงนี้ใช่ของท่านหรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ เฮ็กทิฮั่งถามอีก

"ท่านซ่อนสินค้าลับอยู่ในโลงนี้หรือไม่?"

บ้อกี๋ปฏิเสธ เฮ็กทิฮั่งถามอีก

"ในเมื่อที่โลงนี้ไม่มีสินค้าลับ นี่มิใช่เป็นเล่ห์ทำร้าย จะเป็นกระไร?"

มันกำหมัดกัดฟันด้วยความคั่งแค้น แล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้เฮียตี๋แซ่ลุ้ยตายแล้ว เฮียตี๋พวกเราก็ตายแล้ว แผนของมันสำเร็จแล้ว แต่เสียดาย..."

"เสียดายที่ท่านยังไม่ตาย?"

"ใช่ ขอเพียงเรายังมีลมหายใจ เราจะต้องเปิดเผยแผนการอำมหิตชั่วร้ายนี้

ของมันให้ได้"

บ้อกี๋ครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินเกียรติภูมิของท่านกับมารดามาเนิ่นนาน และก็ทราบ มารดาท่านมิเพียงมีฝีมือเกาทัณฑ์ปานปาฏิหาริย์เท่านั้น ยังทรงภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมยิ่ง เรื่องนี้ท่านไฉนไม่ไปปรึกษากับมารดาเสียก่อน?"

"มารดาข้าพเจ้าป่วยหนักอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจไปรบกวนให้ท่านผู้เฒ่าต้องเสียสมองครุ่นคิด"

"อา...เฮ็กพั่วพั้วป่วยแล้ว ท่านไฉนไม่อยู่ปรนนิบัติรับใช้ข้างกายนาง?"

"อาการของมารดาข้าพเจ้า จนกระทั่งคล้ายวันเกิดของผู้มีพระคุณท่านนั้น จึงพลันกำเริบจนทรุดหนัก และในวันนั้น พวกเราพอดีพบกับโกวเนี้ยที่ใจดีอย่างยิ่งนางหนึ่ง นางจะต้องรั้งมารดาให้อยู่ที่ข้างกายนาง ให้นางได้ปรนนิบัติดูแล เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะกระไร?"

"เนื่องเพราะสามีของนางกับพวกเรามารดาและบุตร เคยมีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย"

หัวใจบ้อกี๋เต้นถี่เร็วปานรัวกลองทันที

ตอนนี้ย่อมสามารถเดาได้ โกวเนี้ยใจดีนางนั้นเป็นผู้ใด แต่ยังอดมิได้ต้องถาม

"โกวเนี้ยนางนั้นแซ่ไร"

"แซ่อุ้ย"

"นางพาเฮ็กพั่วพั้วไปที่ใด?"

"ไปที่อัจฉริยะบู๊ลิ้มที่ซ่อนกายจนสาบสูญร่องรอยไปนานปี อัจฉริยะท่านนั้นมิเพียงมีเพลงกระบี่เลอเลิศเหนือฟ้าครอบพสุธาเท่านั้น ยังแตกฉานเชี่ยวชาญวิชาการแพทย์ ดังนั้น เราจึงวางใจอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋มิได้กล่าวกระไรอีก และไม่อาจจะถามกระไรอีกด้วย

แต่พอบ้อกี๋เงยหน้าก็พบเห็น เฮ็กทิฮั่งเดินออกจากแผงไม้ไผ่ไปแล้ว จึงรีบส่งเสียง

"รอไว้ก่อน"

เฮ็กทิฮั่งชะงักเท้าหันมา บ้อกี๋จึงกล่าว

"ท่านไม่ดูในโลงเป็นกระไรก่อน?"

เฮ็กทิฮั่งฝืนยิ้มตอบ

"เราเชื่อถือท่าน เชื่อว่าในนั้นต้องไม่มีกระไร"

"เฮียตี๋แซ่ลุ้ยไม่รู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงแต่เสียค่าแรงให้มันวันละห้าเหรียญ

เท่านั้น"

"เราเชื่อ"

"กรรมกรแบกหามที่ได้ค่าแรงเพียงวันละห้าเหรียญ มาหามโลงศพให้แก่ผู้อื่น ใช่จะยินยอมไปเสี่ยงชีวิตแทนผู้อื่นหรือไม่?"

"ต้องไม่ยอมเด็ดขาด นอกเสียจาก..."

"นอกเสียจากมันทราบ ในโลงยังมีความลับอื่น"

ดวงตาเฮ็กทิฮั่งเป็นประกายวาวทันที บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแม้มิได้ซ่อนสินค้าลับในโลงศพ แต่พวกมัน..."

"อา...พวกมันมาช่วยท่านหามโลง อาจบางทีเพียงเพราะคิดจะอาศัยโลงนี้ของท่านเป็นม่านอำพรางตา ลำเลียงสินค้าลับรายนั้นไปที่เสฉวน..."

บ้อกี๋สอดคำ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านตอนนี้ต้องไม่มีอารมณ์สนใจสินค้าลับรายนี้ แต่ในเมื่อท่านกระทำเรื่องนี้แล้ว อย่างน้อยย่อมควรสืบสาวความเป็นจริงให้กระจ่างออกมา เพราะอย่างน้อย พอจะว่ากล่าวแก้ตัวกับวิญญาณของพวกเฮียตี๋ท่านได้"

บ้อกี๋มิต้องกล่าวสืบต่อไป เฮ็กทิฮั่งก็ได้ก้าวอาด ๆ กลับมา

หัวใจของมันเริ่มเต้นอีกแล้ว เต้นถี่เร็วอย่างยิ่ง

"เก้าคนเก้าชีวิต เพียงเพราะโลงศพนี้เท่านั้น ในโลงนี้จะมีความลับใดกันแน่?"

โลงไม้น่ำบั๊ก (ไม้เนื้อละเอียดที่แข็งแกร่งอย่างยิ่ง ฝังในดินยังไม่ผุ) อันดีเยี่ยมสวยงาม แข็งแรงหนักหน่วง เฮ็กทิฮั่งปักเกาทัณฑ์คันทองของมันกับพื้น ใช้สองมือของมันยกฝาโลงขึ้น

พริบตานั้น มันพลันได้คิดถึงเรื่องมากหลายอย่างยิ่ง เรื่องที่มันลืมไปเนิ่นนานยิ่งแล้ว

ฝาโลงแม้หนักอย่างยิ่ง แต่ด้วยพลังที่แข็งแรงตามกำเนิดของเฮ็กทิฮั่ง ย่อมยกขึ้นได้อย่างง่ายดาย

บ้อกี๋ก็เดินออกจากแผงน้ำชามา

ความจริงบ้อกี๋เข้าใจ พวกเฮ็กทิฮั่งอาจจะมาเพราะทั้งเง็กอย่างยิ่ง พวกมันทราบผู้อยู่ในโลงนี้คือทั้งเง็ก ทราบว่าทั้งเง็กยังไม่ตาย คิดจะมาปลิดชีวิตทั้งเง็ก

ที่บ้อกี๋มีความคิดเช่นนี้ หาใช่ประหลาดเกินไปไม่ เนื่องเพราะผู้ที่ต้องการชีวิตทั้งเง็ก ต้องมีมากมายอย่างยิ่งเด็ดขาด

แต่บัดนี้ บ้อกี๋ก็ทราบ ความคิดของมันผิดพลาดไปแล้ว

ในโลงนอกจากทั้งเง็กแล้ว ยังมีของอื่นใดซุกซ่อนอยู่อีก?

ใช่ว่าจะมีอัญมณีคุณค่ากว่าห้าสิบหมื่นตำลึงอีกจำนวนหนึ่งจริง ๆ หรือไม่?

บ้อกี๋ก็ปรารถนาใคร่ได้ทราบคำตอบนี้อย่างยิ่ง

เพราะโลงศพนี้ เสียสละชีวิตคนไปมากเหลือหลาย มากเกินไปจริง ๆ

บ้อกี๋หวัง เฮ็กทิฮั่งสามารถได้ผลใดไปบ้าง

ตอนนี้บ้อกี๋ยังไม่เห็นในโลงมีกระไร? แต่ทว่า จากสีหน้าของเฮ็กทิฮั่ง บ้อกี๋พอจะสังเกตออกได้แล้ว

ใบหน้าเฮ็กทิฮั่งพลันกลับกลายเป็นที่ทุกผู้คนไม่มีปัญญาเปรียบเทียบบรรยายมาได้

นั่นมิเพียงแตกตื่นสงสัย หวาดหวั่นพรั่นพรึง ยังมีเค้าของความพลุ่งพล่านและหื่นกระหายอีกด้วย

หากที่มันเห็นเป็นอัญมณี มันย่อมต้องพลุ่งพล่าน ต้องมีสีหน้าหื่นกระหายที่มนุษย์ทุกรูปนามควรมี

แต่หากมันที่เห็นเป็นอัญมณีจริง ต้องไม่มีความหวาดกลัวแน่

หากที่มันเห็นเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว เป็นของน่าสะพรึงกลัว มันต้องไม่มีสีหน้าหื่นกระหาย

มันเห็นกระไรกัน?

บ้อกี๋คิดจะถามมัน พลันมีเสียงโครมดังสนั่น ฝาโลงที่ถูกยกขึ้น ร่วงหล่นลงปิดสนิทอีกครา

ความเคลื่อนไหวเท่าที่มีของเฮ็กทิฮั่ง ความรู้สึกบนใบหน้า ล้วนแล้วชะงักงันภายในชั่วพริบตานั้นจนสิ้นเชิง

ตลอดร่างของมันก็คล้ายเย็นแข็งจนกลายเป็นท่อนไม้ไป

จากนั้น ที่คอหอยของมันมีโลหิตซึมออกมาหยดหนึ่ง ผนึกเป็นก้อนโดยเร็วอย่างยิ่ง

บ้อกี๋โถมควับเข้าไปถามสุดเสียง

"เป็นเรื่องราวใด?"

ลมหายใจของเฮ็กทิฮั่งก็หยุดลง ประกายตาที่คมกริบกลับกลายเป็นขุ่นมัวชาด้าน

มันใช้กำลังเท่าที่มีจนหมดสิ้น ก็เพียงส่งเสียงได้สองคำ

"ทั้งข้วย!"

กล่าวสองคำนั้นแล้ว หยดโลหิตที่ผนึกบนลำคอมันพลันแตกกระจาย โลหิตสด ๆ สายหนึ่งพุ่งฉีดออกมา ร่างของมันเซถลาถอยหลัง โลหิตสด ๆ หยดใส่ใบหน้าของมัน

เสี่ยงตายหมายล้างแค้น

ทั้งข้วย

นั่นเป็นนามของคนผู้หนึ่ง

บ้อกี๋คล้ายดั่งเคยได้ยินนามนี้ คนผู้นี้ก็ต้องเป็นบุตรหลานของตระกูลทั้งแน่นอน

พริบตาก่อนที่เฮ็กทิฮั่งจะตาย ไฉนจะต้องตะเกียกตะกายเปล่งนามสองคำนี้มา?

มันใช่คิดจะบอกกับบ้อกี๋ เล่ห์ร้ายนี้เป็นทั้งข้วยครุ่นคิดวางแผน?

ทั้งข้วยไฉนจึงต้องให้พวกมันกับเฮียตี๋แซ่ลุ้ย ต่างตายไปในเวลาเดียวกัน?

ในเมื่อเพ็กเล็กตึ๊งได้ร่วมสหพันธ์กับตระกูลทั้ง ทั้งข้วยไฉนยังต้องสังหารเฮียตี๋แซ่ลุ้ยให้จงได้?

เมื่อเฮ็กทิฮั่งเปิดฝาโลงขึ้น มันเห็นกระไรกันแน่? ไฉนจึงพลันตายไปได้?

ปัญหาเหล่านี้บ้อกี๋คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ

ความจริงบ้อกี๋ยังมิทันไปครุ่นคิดเลย เนื่องเพราะได้เห็นเรื่องที่ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่านี้แล้ว

บ้อกี๋พบเห็นเข็มเล่มหนึ่ง

เข็มเงินที่ยาวแปดหุน หลุดออกจากคอหอยเฮ็กทิฮั่ง พร้อมกับโลหิตที่ฉีดเป็นเส้นสายของมัน

แสดงว่าเฮ็กทิฮั่งตายในเข็มเงินเล่มนี้อย่างแน่ชัด เข็มเงินที่ยาวแปดหุน ถึงกับเป็นอาวุธลับที่คร่าวิญญาณคนได้!

อาวุธลับนี้ถึงกับซัดออกมาจากในโลงศพ!

ผู้นอนในโลงนี้คือทั้งเง็ก!

คนที่ชาแข็งทั้งตัวดั่งท่อนไม้ ไฉนยังสามารถซัดอาวุธลับออกมาได้?

หรือพิษในตัวมันสลายคลายไป ทุเลาเป็นปกติมา มีพละกำลังแล้ว?!

สำหรับกับบ้อกี๋ วาจามันเพียงคำเดียว ก็เป็นอาวุธที่ต้องปลิดชีวิตบ้อกี๋ได้แน่นอนเด็ดขาด

ขอเพียงมันยังสามารถเปล่งเสียงได้คำเดียว แผนทั้งมวลของบ้อกี๋ก็ต้องพังทลายหมดสิ้น

ฝ่ามือบ้อกี๋ก็มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

มันต้องไม่ยอมให้ทั้งเง็กมีชีวิตอยู่ ต้องไม่ยอมให้ทั้งเง็กมีโอกาสได้เอ่ยปากกล่าววาจาโดยเด็ดขาด

บ้อกี๋จะต้องทำลายโลงศพนี้ให้ย่อยยับสลาย มิว่าในโลงยังมีความลับใด ต่างไม่ต้องการทราบโดยสิ้นเชิงแล้ว

บ้อกี๋ได้คิดถึงระเบิดเพ็กเล็กทั้งของเพ็กเล็กตึ้ง

อาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ้งมีอานุภาพกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ขอเพียงมีเพ็กเล็กทั้งลูกสองลูก ก็พอทำลายโลงนี้แหลกลาญเป็นผุยผง ทำลายคนในโลงและความลับทั้งมวลให้เป็นผุยผงไปในบัดดล

ในเมื่อเฮียตี๋แซ่ลุ้ยเป็นสี่วชิระของเพ็กเล็กตึ้ง ในตัวพวกมันย่อมต้องมีอาวุธลับเฉพาะสำนักของพวกมันอยู่

แต่พวกมันผมยุ่งเหยิงเท้าเปลือยเปล่า เสื้อผ้าขาดวิ่นไม่อาจปกปิดร่างกาย ในตัวคล้ายดั่งไม่มีที่ใดพอจะซ่อนอาวุธลับนี้ได้

บ้อกี๋พลันนึกถึงขนมเปี๊ยะเย็นแข็งในมือของพวกมันอีกครา

พวกมันกำขนมเปี๊ยะที่เย็นแข็งครึ่งก้อนอยู่เสมอมามิยอมปล่อย ใช่ว่าเนื่องเพราะในขนมเปี๊ยะนั้น ได้ซ่อนอาวุธลับของพวกมัน?

บ้อกี๋ตกลงใจต้องหาออกมา

บ้อกี๋มีปฏิกิริยารวดเร็วอย่างยิ่งเสมอมา ในช่วงเวลาเพียงพริบตา ได้ใคร่ครวญเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้โดยละเอียดรอบหนึ่งแล้ว

แต่ในตอนที่บ้อกี๋คาดคิดไม่ถึง พลันมีเสียงคนดังออกมาจากในโลง

เสียงผู้หนึ่งถอนหายใจแล้วกล่าว

"ท่านใช่กำลังคิด ใช้ระเบิดไฟของเพ็กเล็กตึ้งมาทำลายโลงศพนี้

"เราไม่มีความอาฆาตแค้นกัน ท่านไฉนจึงต้องทำร้ายข้าพเจ้า?"

กระแสเสียงสดใสและนุ่มนวล เต็มไปด้วยเสน่ห์ของอิสตรี ฟังแล้วต้องไม่ใช่เสียงทั้งเง็กเด็ดขาด

แต่มีบ้างบางคน กลับสามารถใช้กำลังภายในควบคุมกล้ามเนื้อที่ลำคอ เปล่งเสียงที่ผู้อื่นจะไม่มีวันคาดคิดได้ตลอดกาลออกมา

ทั้งเง็ก ไม่แน่จะสามารถกระทำดั่งนี้ได้

บ้อกี๋จึงเลียบเคียงถามไป

"พวกเราไม่มีความอาฆาตแค้นกันจริง ๆ?"

คนในโลงตอบมา

"ท่านมิเคยเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักท่าน ไฉนมีความอาฆาตแค้นกันได้?"

"เป็นความจริง?"

"ขอเพียงท่านเปิดฝาโลงออกดู ท่านก็ทราบ ที่ข้าพเจ้ากล่าวเป็นจริงหรือเท็จแล้ว"

บ้อกี๋ย่อมไม่กระทำเรื่องดั่งนั้น

ตัวอย่างของเฮ็กทิฮั่งเป็นที่ต้องสังวรณ์ และก็เป็นบทเรียนดีที่สุดแก่บ้อกี๋แล้ว

คนในโลงส่งเสียงอีกครั้ง

"ความจริงข้าพเจ้าก็ปรารถนาใคร่ได้เห็นท่านอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าคิด ท่านจะต้องเป็นบุรุษที่เยาว์วัยอย่างยิ่ง หล่อเหลาอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นี่เอง ขอเพียงท่านออกมา ก็เห็นข้าพเจ้าได้ทันที"

"ท่านไฉนไม่เปิดฝาโลงดูข้าพเจ้า?"

"ท่านไฉนไม่ออกมาเอง?"

"นึกมิถึง ท่านยังเยาว์วัย แต่มีความรอบคอบสุขุมปานนี้ได้"

"ฟังเสียงของท่าน วัยท่านก็ต้องไม่สูง และต้องเป็นสตรีที่งามอย่างยิ่งด้วย"

คนในโลงหัวร่อแล้วกล่าว

"ที่แท้ท่านมีคารมคมคายยิ่ง ข้าพเจ้าคิด ต้องมีสตรีชมชอบท่านมากหลายอย่างยิ่ง"

นางพลันถอนหายใจแล้วกล่าว

"แต่เสียดายข้าพเจ้าชราแล้ว เป็นนางเฒ่าที่แก่ชรา พอจะให้กำเนิดบุตรที่โตเทียบเท่ากับท่านได้แล้ว"

ร่างของนางยังอยู่ในโลง แต่ก็ได้เอาเปรียบบ้อกี๋เสียก่อนแล้ว

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้ามีวัยมากน้อยเท่าใด?"

"ท่านเป็นสหายซ่องทั้งเง็ก วัยย่อมต้องใกล้เคียงกับมัน"

"ท่านไฉนทราบทั้งเง็กมีวัยสูงเท่าใด? ท่านเคยเห็นมัน?"

"มันนอนอยู่ที่ข้างกายข้าพเจ้านี่เอง ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยเห็นมัน?"

โลงไม้น่ำบั๊กดีที่สุด ย่อมจะกว้างใหญ่เป็นพิเศษเสมอ นับว่าพอจะให้สองคนเข้านอนเบียดกันได้จริง ๆ

บ้อกี๋กล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนทราบได้ ทั้งเง็กใช่ยังอยู่ในโลงนี้อีกหรือไม่?"

"ท่านไม่เชื่อ?"

รูเล็ก ๆ ที่เจาะไว้ระบายอากาศของโลง พลันมีปลายนิ้วข้างหนึ่งยื่นออกมาแล้วกล่าว

"ท่านดูนี่ใช่มือของมันหรือไม่?"

นั่นเป็นนิ้วมือทั้งเง็กจริง ๆ

บ้อกี๋พลันหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ท่านคือทั้งเง็ก ที่แท้ท่าน..."

วาจาบ้อกี๋มิทันขาดคำ ในอีกรูหนึ่งของโลง มีอีกนิ้วหนึ่งยื่นออกมาแล้ว

นิ้วนี้เรียวงาม ผิวละเอียดผุดผ่อง เล็บยังทาน้ำดอกเทียนจนเป็นสีแดงระเรื่ออีกด้วย

นับว่ามิใช่นิ้วทั้งเง็กจริง ๆ

ในโลงมีอยู่สองคนจริง ๆ

นอกจากทั้งเง็ก อีกผู้หนึ่งเป็นใคร? ไฉนต้องซ่อนอยู่ในโลง?

บ้อกี๋เดินเบา ๆ ไปที่อีกด้านหนึ่งของโลง ยื่นสองมือกุมมุมฝาโลงไว้ ใช้กำลังงัดขึ้น

ฝาโลงพลิกร่วงหล่น ในที่สุด บ้อกี๋ก็เห็นคนผู้นั้น

จนบัดนี้จึงเข้าใจ เฮ็กทิฮั่งเมื่อครู่ไฉนจึงมีสีหน้าพิกลเช่นนั้น

ผู้นอนข้างกายทั้งเง็ก เป็นโฉมสะคราญที่เปลื้องร่างจนแทบเปลือยเปล่า

เชยเชยเป็นโฉมสะคราญ

หงส์เนี้ยก็เป็นโฉมสะคราญ

เฮียงเฮียงก็งามอย่างยิ่ง

บ้อกี๋มิใช่ไม่เคยใกล้ชิดคนงดงามสะคราญ แต่เมื่อเห็นสตรีนางนี้ ในใจพลัน

บังเกิดความพลุ่งพล่านและวาบหวามรัญจวนอย่างบอกไม่ถูก

สตรีนางนี้มิเพียงสวยงามเท่านั้น นับว่างามจนพอจะบันดาลให้บุรุษในแผ่นดินยินดีฝ่าฝืนโทษทัณฑ์ความผิดแก่นางโดยไม่เสียดาย

ผิวของนางขาวสะอาดเป็นยองใย ละเอียดดุจดั่งงาช้าง ผมของนางทั้งดำทั้งเป็นมัน ตากลับเป็นสีฟ้าอ่อน มีประกายที่คล้ายดั่งน้ำทะเล

เสื้อผ้าของนางมิได้มากกว่าทารกเลย เผยเห็นส่วนสัดที่เย้ายวนใจของร่างกายออกมาแทบหมดสิ้น

นางมองบ้อกี๋แล้วแย้มยิ้มทักทาย

"ข้าพเจ้ามิใช่จงใจหลอกล่อท่าน เพียงแต่ว่าในนี้ออกจะร้อนและอึดอัดเกินไป ข้าพเจ้ากลัวร้อนแต่เยาว์วัย และไม่ชมชอบสวมเสื้อผ้ามากตั้งแต่เยาว์วัยด้วย"

บ้อกี๋ถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าว

"โชคดีที่ทั้งเง็กมิเห็นมีคนเช่นท่านนอนอยู่ข้างมัน"

"แม้นับว่ามันเห็นก็เป็นเช่นกัน ขอเพียงข้าพเจ้ารู้สึกร้อน ข้าพเจ้าก็เปลื้องเสื้อผ้าออก มิสนใจผู้อื่นจะคิดอย่างไรเลย"

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้ามีชีวิตเพื่อตัวเอง ไฉนต้องไปคับแค้นทรมานเพื่อเห็นแก่ผู้อื่นด้วย?"

บ้อกี๋ไม่มีปัญญาตอบ และไม่มีปัญญาคัดค้าน

สตรีนางนั้นตบหน้าทั้งเง็กเบา ๆ กล่าวสืบไป

"โชคดีที่สหายของท่าน เป็นคนสะอาดอย่างยิ่ง และหน้าตาก็ไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์"

นางกวาดมองบ้อกี๋ขึ้น ๆ ลง ๆ หัวร่อกล่าวต่อไป

"หากผู้นอนข้างกายข้าพเจ้าคือท่าน นั่นยิ่งประเสริฐแล้ว ท่านแม้ไม่หล่อเหลาคมคายเท่ามัน แต่มีบุคลิกภาพของบุรุษมากกว่ามัน บุรุษที่งามคมคาย ไม่แน่จะเป็นที่สตรีชมชอบพอใจ บุรุษเช่นดั่งท่านจึงน่าพอใจมาก"

นางแสร้งถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าชราแล้ว พอจะให้กำเนิดบุตรที่โตเทียบเท่าดังท่านได้"

บ้อกี๋มีแต่สงบฟังนางกล่าว โดยไม่มีปัญญาสอดแทรกปากคำ

สตรีเช่นดั่งนางมีอยู่ไม่มากเลย หากแม้นเห็นสักนางหนึ่ง ท่านก็ต้องไม่อาจส่งเสียงได้

แต่นางพาลยังถามบ้อกี๋อีก

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา?"

"เนื่องเพราะวาจา ต่างถูกท่านกล่าวหมดสิ้น ข้าพเจ้ายังจะกล่าวกระไร?"

"โอ...ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ ท่านเป็นคนที่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะบุรุษที่ชาญฉลาด จึงเข้าใจ ว่าใช้ตาให้มาก ใช้ปากให้น้อย"

บ้อกี๋ก็มิอาจไม่ยอมรับ เนื่องเพราะนัยน์ตาของมันไม่เรียบร้อยนัก แต่บ้อกี๋มิได้รู้สึกกระดากกระเดื่อง กลับแย้มยิ้มกล่าว

"สวรรค์ให้นัยน์ตาพวกเรามาสองข้าง แต่ปากเพียงหนึ่งเดียว ก็เพื่อต้องการให้เราดูมากกล่าวน้อย"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป

"แต่สวรรค์กลับอยุติธรรมอย่างยิ่ง"

"มีที่ใดอยุติธรรม?"

"หากสวรรค์ยุติธรรม ไฉนให้นัยน์ตาเยี่ยงนี้แก่ท่าน? ตอนสวรรค์สร้างสรรค์นัยน์ตาให้ท่าน จะต้องใช้มรกตน้ำดีเยี่ยม แต่นัยน์ตาผู้อื่น กลับใช้ดินโคลน"

สตรีนางนั้นแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวสวนคำ

"ท่านแม้มีวาจาที่น่าฟัง แต่ผิดแล้ว นัยน์ตาของข้าพเจ้ามิใช่เป็นสวรรค์ประทาน เป็นบิดาข้าพเจ้าให้มาเอง"

"อ้อ?"

"บิดาข้าพเจ้าเป็นนายวาณิชชาวเปอร์เซีย"

บ้อกี๋ร้องอ้อ สตรีนางนั้นกล่าวต่อ

"บิดาข้าพเจ้าแม้เป็นคนมีเงิน แต่แต่งภรรยาไม่ได้ตลอดมา เนื่องเพราะกุลสตรีดีงาม ต่างไม่ยอมแต่งให้แก่คนต่างชาติ ท่านจึงจำต้องได้คนเช่นดั่งมารดาข้าพเจ้าเป็นภรรยา"

นางกล่าวต่อไปด้วยเสียงราบเรียบ

"มารดาข้าพเจ้าเป็นคณิกา ฟังว่า เมื่อกาลก่อนเป็นคณิกามีชื่อที่สุดของเอี๊ยงจิว"

มาตรว่าคำ 'นางคณิกา' มิใช่จะน่าฟัง แต่เมื่อเปล่งออกจากปากนาง กลับไม่มีทีท่าละอายใจชาติกำเนิดเลย นางมิเห็นเป็นเรื่องที่ต้องละอายอีกด้วย ถึงกับยังแย้มยิ้มอย่างร่าเริงแจ่มใส แล้วกล่าวต่อ

"ดังนั้น ตอนข้าพเจ้าเยาว์วัย ผู้อื่นต่างเรียกข้าพเจ้าเป็นจับเจ้ง (พันธุ์สำส่อน)"

"ท่านต้องมีโทสะอย่างยิ่ง?"

"ข้าพเจ้าไยต้องมีโทสะ? ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า แล้วแต่ผู้อื่นจะเรียกอย่างไร ต่าง

มิเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไร ยังคงเป็นเช่นนั้น หาได้เปลี่ยนแปรไปเพราะการเรียกหาไม่"

บ้อกี๋มิได้ดูแคลนนางเพราะความนี้เลย กลับบังเกิดความพอใจในตัวนางกว่าเดิม

สตรีนางนั้นแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"แต่นามที่แท้จริงของข้าพเจ้า กลับน่าฟังยิ่ง ข้าพเจ้านามมิกกี (โฉมสะคราญหวานเยิ้ม)"

มิกกี!

นับเป็นนามที่น่ารักอย่างยิ่ง เฉกเช่นกับตัวนางไม่ผิดเพี้ยน

อยู่ต่อหน้าสตรีที่ทั้งน่ารักทั้งเปิดเผยเช่นนี้ บ้อกี๋แทบอดมิได้จะบอกนามตัวเองไป แต่มิกกีกลับชิงกล่าวก่อน

"ข้าพเจ้าก็ทราบ นามของท่านเรียกว่าลี้เง็กทั้ง"

ทั้งเง็กเคยใช้นามปลอมนี้มา อาจบางทีเพียงโพล่งไปโดยไม่ตั้งใจ

บ้อกี๋รู้สึกนามนี้น่าฟังอย่างยิ่ง กระเดื่องดังอย่างยิ่ง ดังนั้น เมื่อคนที่ขายโลงถามชื่อแซ่ บ้อกี๋จึงได้บอกนามนี้ไปโดยไม่รู้ตัว

แต่บ้อกี๋กลับนึกไม่ถึง มิกกีถึงกับทราบเช่นกัน หรือนางสังเกตมันอยู่ตลอดเวลา?

มิกกีกล่าวอีก

"พวกเราสนใจท่านมาตั้งเนิ่นนานแล้ว"

"พวกท่าน?"

"พวกเราก็คือข้าพเจ้ากับเฮียตี๋แซ่ลุ้ย ยังมีซิงแซผู้เฒ่าอีกท่านหนึ่ง"

'ซิงแซผู้เฒ่า' ที่นางกล่าว ย่อมหมายถึงชายชราที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงผู้นั้น นางกล่าวต่อไป

"หากข้าพเจ้าบอกนามมันออกมา ท่านต้องตระหนกอย่างยิ่งแน่ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยังไม่บอกประเสริฐกว่า"

บ้อกี๋ก็มิได้ถาม มิกกีกล่าวต่อไป

"ท่านเป็นสหายเก่าของบิดาข้าพเจ้า ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเยาว์วัยอย่างยิ่ง ท่านก็ดูแลข้าพเจ้ามา หลังจากบิดาข้าพเจ้าเสียชีวิต ท่านนับว่าได้ถือข้าพเจ้าเป็นบุตรีของท่านไปแล้ว โอ...แต่ข้าพเจ้านึกไม่ออก ท่านไฉนพลันหลบหน้าไปจากที่นี้?"

บ้อกี๋ก็นึกไม่ออก เพียงแต่รู้สึก ก่อนผู้เฒ่าท่านนั้นจะไป คล้ายดั่งบาดเจ็บแล้ว

มิกกีหัวร่อ กล่าวต่อ

"พวกเราสนใจสังเกตท่าน กลับมิใช่เพราะท่านมีบุคลิกภาพที่น่าดูกว่าบุรุษอื่น ๆ"

"แล้วท่านเพราะกระไร?"

"เพราะทั้งเง็ก เมื่อพวกเราพบเห็น โกวเนี้ยอาภรณ์แดงที่ติดตามท่านมาคือทั้งเง็ก ก็ได้เริ่มสนใจสังเกตท่านแล้ว"

"ท่านรู้จักทั้งเง็ก?"

"เนื่องเพราะพวกเรารู้จักมัน มันก็รู้จักพวกเรา ดังนั้น แม้พวกเราจะสนใจท่านตั้งแต่แรก ท่านกลับกระทั่งเงาของพวกเราก็ไม่เห็น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกเราต้องไม่ยอมให้มันเห็นเรา"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันปรารถนาชีวิตของพวกเราอย่างยิ่ง พวกเราก็ใคร่ต้องการชีวิตมันอย่างยิ่งเช่นกัน"

"เฮียตี๋แซ่ลุ้ยเป็นคนของเพ็กเล็กตึ๊ง เพ็กเล็กตึ๊งได้ร่วมเป็นสหพันธ์กับทั้งเง็กแล้ว"

"แต่พวกเรามิได้เป็นสหพันธ์กับทั้งเง็ก"

ฟังหางเสียงของนาง ภายในเพ็กเล็กตึ๊งก็คล้ายดั่งแตกแยกเป็นหลายพวกหลายฝ่ายและคล้ายแตกแยกกันเพราะการมาร่วมเป็นสหพันธ์กับตระกูลทั้ง

สำหรับบ้อกี๋แล้ว ย่อมนับเป็นข่าวดี ภายในของศัตรูแตกแยกกัน ย่อมเป็นคุณประโยชน์ต่อบ้อกี๋มาก

มาตรว่าบ้อกี๋มิได้สอบถามสืบไป แต่ก็ได้พบเห็น ความนี้ต้องมีเลศนัยเร้นลับอันมากหลาย ที่ไม่อาจบอกแก่คนภายนอกได้

มิกกึกล่าวต่อไป

"นับแต่วันที่พวกเราเห็นทั้งเง็ก ก็คิดจะฆ่ามันตลอดมา"

"แล้วพวกท่านไฉนมิได้ลงมือ?"

"เนื่องเพราะท่าน ซิงแซผู้เฒ่ามีความเห็นตลอดมา ท่านเป็นคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวยิ่ง ท่านบอกว่าท่านมิเพียงมีพลังฝีมือที่ต้องสูงเยี่ยมเท่านั้น ยังมีไหวพริบปราดเปรียวตื่นตัว หนักแน่นเยือกเย็นอีกด้วย"

นางหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังมิเคยได้ยินท่านชมเชยผู้คนเยี่ยงนี้มาก่อนเลย"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ซิงแซผู้เฒ่าท่านนั้น กลับคล้ายมีสายตาคมกล้ายิ่ง"

บ้อกี๋แม้แย้มยิ้มแต่มิใช่เบิกบานใจเลย เนื่องเพราะบ้อกี๋ไม่หวังให้ผู้อื่นเห็นมันมีความสำคัญเกินไป ผู้อื่นยิ่งดูแคลนมัน ยิ่งต้องไม่ระวังมัน มันจึงมีโอกาส

...คนที่ชาญฉลาดปราดเปรื่องโดยแท้จริง ต้องไม่ประเมินศัตรูตัวเองต่ำไป แต่หวังให้ศัตรูประเมินมันต่ำ

...ผู้ที่ประเมินศัตรูของตัวเองต่ำไป มักจะเป็นความผิดพลาดที่อุกฤษฏ์ถึงแก่ชีวิตได้

...หากผู้ใดสามารถให้ศัตรูของตัวเองคำนวณผิดพลาด ก็เท่ากับประสบความสำเร็จมาครึ่งหนึ่งแล้ว

นี่เป็นคำสอนที่บ้อกี๋ฝึกได้จากซีคงเฮียวฮวง บ้อกี๋จดจำไว้ตลอดกาลไม่กล้าลืมเลือนเลย

มิกกีกล่าวต่อไป

"นึกมิถึง พวกเรายังไม่ได้ลงมือ ทั้งเง็กก็กลายเป็นคนพิการไป"

"ข้าพเจ้าก็นึกมิถึง"

"ยิ่งนึกมิถึงว่า ท่านยังจะมีน้ำมิตรไมตรีสูงส่งปานนี้ ถึงกับยอมส่งมันกลับทั้งแกเป้าไป ที่พิสดารอย่างยิ่งคือ ท่านถึงกับใช้โลงบรรทุกมันกลับไป เมื่อเห็นท่านซื้อโลง ว่าจ้างกรรมกรแบกหาม พวกเราก็ทราบ โอกาสมาแล้ว"

"โอกาสใด?"

"พวกเราก็ต้องการไปทั้งแกเป้า แต่ไม่อาจให้ผู้อื่นพบเห็น และไม่อาจให้ผู้อื่นทราบด้วย"

บ้อกี๋ผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น ท่านจึงได้คิดให้เฮียตี๋แซ่ลุ้ยปลอมตัวเป็นกรรมกรแบกหาม พาท่านกับทั้งเง็กเข้าไปในทั้งแกเป้า?"

"ซ่อนอยู่ในโลงแม้จะร้อนไปบ้าง แต่ปลอดภัยอย่างยิ่ง ต้องมีน้อยคนนักที่จะเปิดโลงมาดู"

"ดังนั้น เฮียตี๋แซ่ลุ้ยจึงหวังให้ข้าพเจ้าอย่าได้ลงมือ และไม่คิดจะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อปิดปาก?"

"เนื่องเพราะพวกมันยังต้องการให้ท่านส่งโลงนี้ไป"

"พวกท่านไฉนไม่อาจไปที่ทั้งแกเป้าเอง?"

"พวกมันคล้ายดั่งมิใคร่ยินดีต้อนรับข้าพเจ้านัก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะสตรีในตระกูลทั้ง กลัวข้าพเจ้าจะไปหลอกล่อสามีของนางมาลุ่มหลง"

นี่ย่อมมิใช่เป็นวาจาสัตย์จริง วาจาสัตย์จริงต้องไม่อาจบอกไปได้แน่ เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงยิ่ง แต่ลี้เง็กทั้งกลับเป็นสหายของทั้งเง็ก

มิกกีกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าเป็นผู้อื่น ยังพอจะปลอมตัวปะปนเข้าไปในทั้งแกเป้าได้ แต่เสียดายสวรรค์กลับพานดีต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษ ให้ข้าพเจ้ามีนัยน์ตาเช่นนี้"

นางหยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"นอกจากข้าพเจ้าควักนัยน์ตาคู่นี้ออกมา มิเช่นนั้น แม้ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเป็นสารรูปใด ผู้อื่นยังคงมองปราดเดียวก็สามารถจำได้อยู่นั่นเอง"

ตอนนี้บ้อกี่นับว่าเข้าใจแล้ว นางไฉนจึงต้องซ่อนอยู่ในโลงตลอดมา มิกกีกล่าวต่อ

"นี่ความจริงเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง นึกมิถึง ยังคงถูกทั้งข้วยสังเกตพบเห็น"

"ทั้งข้วยเป็นคนเช่นไร?"

"เป็นคนที่มิใคร่ออกคลุกคลีในวงพวกนักเลง มิเพียงมีคนเคยเห็นมันน้อยกว่าน้อยเท่านั้น กระทั่งคนได้ยินนามของมันก็มีไม่มาก แต่มันกลับร้ายกาจกว่าที่ทุกผู้คนคาดคิดคำนวณไว้เสียอีก"

"ยังร้ายกาจกว่าทั้งเง็ก?"

"ทั้งเง็กเปรียบกับมัน นับว่าคล้ายเป็นทารกอมมือเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ในรุ่นหลังของตระกูลทั้ง ผู้โดดเด่นเป็นเอกมีเพียงคนเดียวคือทั้งเง้า"

"ทั้งเง้านับเป็นผู้มีพลังฝีมือสูงสุดภายในพวกเฮียตี๋ของมันจริง และมีชื่อเสียงกระเดื่องดังที่สุดด้วย แต่ทั้งข้วยกลับน่ากลัวกว่าทั้งเง้าแน่นอน"

นางหยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายินยอมต่อสู้กับทั้งเง้า ก็ไม่ยินยอมกล่าววาจากับทั้งข้วย"

"ฟังท่านว่าดั่งนี้ ผู้นั้นไยมิใช่เป็นปิศาจร้าย?"

"รอจนเมื่อท่านพบเห็นคนผู้นั้น ท่านก็จะทราบ มันใช่ปิศาจหรือไม่?"

"ข้าพเจ้ายินยอมอย่าได้พบเห็นมันเลย"

"แต่เสียดาย ท่านจะเร็วจะช้าก็ต้องพบมัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเป็นเฮียตี๋ที่มีน้ำใจกับทั้งเง็กดีที่สุด ตอนนี้ในเมื่อมันทราบข้าพเจ้า

อยู่ในโลง ย่อมก็ทราบ มีคนเช่นดั่งท่านอยู่ผู้หนึ่ง ตอนนี้ท่านแม้ยังมิได้พบเห็นมัน ไม่แน่ว่า มันพบเห็นท่านแล้ว"

"ท่านมีความเห็น พวกเฮ็กทิฮั่งมาเพื่อจัดการต่อท่านเท่านั้น?"

"ต้องใช่แน่"

"มันไฉนไม่ยอมเสนอหน้า? ไฉนไม่มาจัดการต่อท่านเอง?"

มิกกีแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะพวกมันก็ทราบ เพียงเห็นข้าพเจ้า มันต้องถูกข้าพเจ้าล่อจนลุ่มหลงตายไป"

นี่ก็ย่อมมิใช่เป็นวาจาสัตย์จริง

ระหว่างนางกับตระกูลทั้ง คล้ายดั่งมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนพิสดารอย่างยิ่ง มิกกีกล่าวต่อไป

"มันก็ทราบ ตี้ตี๋ของมันยังไม่ตาย นอนอยู่ที่ข้างกายข้าพเจ้านี่เอง และข้าพเจ้าก็มิใคร่มีอารมณ์ชื่นชมต่อบุรุษเช่นทั้งเง็กเท่าใดนัก หากมีโทสะเกิดขึ้น ไม่แน่จะบีบมันตายทั้งเป็นไปก็ได้"

วาจาเหล่านี้ก็กล่าวให้แก่บ้อกี๋ฟัง เนื่องเพราะบ้อกี๋เป็นสหายของทั้งเง็ก

บ้อกี๋ตอนนี้ไม่หวังให้ทั้งเง็กถูกบีบตายไปจริง ๆ มิกกีตอนนี้คล้ายดั่งพร้อมที่จะบีบทั้งเง็กตายไปได้ในทุกเวลาอีกด้วย บ้อกี๋จึงเลียบเคียงถาม

"ดูท่าท่านตอนนี้ ไม่อาจจะใช้วิธีนี้แทรกซึมเข้าไปในทั้งแกเป้าแล้ว?"

"ดูท่าคล้ายดั่งใช่"

"แล้วท่านมีความคิดเห็นจะทำอย่างไร?"

"มีบ้างบางคน น่าดูแต่ไม่น่ากิน ข้าพเจ้าก็คือคนเช่นนั้น"

"อ้อ?"

"ตั้งแต่เอวของข้าพเจ้าลงไป เป็นอัมพาต ไม่มีความรู้สึกสามารถเคลื่อนไหว"

อา...ที่แท้นางเป็นคนพิการ มิกกีกล่าวต่อ

"ดังนั้น หากข้าพเจ้าใช้สหายของท่านขู่กรรโชก ท่านจะต้องไม่ตำหนิข้าพเจ้า"

"ท่านเตรียมจะขู่กรรโชกข้าพเจ้าเยี่ยงไร?"

"ทั้งเง็กยังมิได้ตาย ท่านย่อมไม่ต้องการให้มันตาย?"

"แต่ท่านกลับสามารถปลิดชีวิตมันได้ทุกเวลา?"

"ดังนั้น หากข้าพเจ้าบอก ต้องการให้ท่านพาข้าพเจ้าไป นับว่าเกินเลยไปหรือไม่?"

บ้อกี๋ยอมรับ มิกกีกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านเป็นคนที่มีจิตใจดีงาม"

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบ สมควรส่งท่านไปที่ใด?"

"ท่านอย่างน้อยสมควรส่งข้าพเจ้าไปในสถานที่ไม่มีคนตาย ไม่มีกลิ่นคาวโลหิต ให้ข้าพเจ้าได้ระบายลมจากปากอย่างปลอดโปร่งสบายสักเฮือกหนึ่ง กินอาหารที่บำรุงร่างกายสักเล็กน้อย"

"จากนั้นเล่า?"

"จากนั้นจะเกิดเรื่องราวใด ยังมีผู้ใดสามารถทราบได้?"

บ้อกี๋เพียงลำพัง ต้องไม่มีทางที่จะแบกโลงลงจากเนินเขาได้ โชคดีที่เห็นคานหามของกงจื้อร่างอ้วน ยังอยู่นอกแผงน้ำชา

คนแบกคานหามล้วนยากจนเข็ญใจ อาชีพของพวกมันคือแบกคนขึ้นมาบนเนินเขา บ้อกี๋เชื่อแน่ พวกมันต้องยังมิได้หนีไปไกล เพราะพวกมันต้องไม่ยอมทิ้งคานหาม ที่เป็นอุปกรณ์หาเลี้ยงชีพของพวกมัน

พวกมันสามารถหามร่างอ้วนมหึมาของกงจื้อผู้นั้นได้ ย่อมต้องสามารถหามโลงนี้ไป

มิกกีกล่าว

"หากท่านคิดจะหาคนมาหามโลงนี้ ท่านวางใจไปเถิด"

"แต่ว่าท่าน..."

"เท้าของข้าพเจ้าแม้ไม่อาจเคลื่อนไหว แต่ข้าพเจ้ายังมีมืออยู่อีกสองข้าง"

นางใช้มือที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูก ลูบหน้าทั้งเง็กเบา ๆ พลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าจะต้องดูแลมันแทนท่านโดยดี เนื่องเพราะมันตอนนี้เป็นชามข้าวของข้าพเจ้า ไม่มีมัน ข้าพเจ้าก็ไม่อาจรอดชีวิตต่อไป"

คนหามแคร่นั้นเป็นกงจื้อร่างอ้วนว่าจ้างมา จะว่าจ้างมันต่อ ก็ต้องปรึกษากับคนร่างอ้วนเสียก่อน

โชคดีที่มันดูแล้วมิใช่คล้ายคนว่ายาก และมันตอนนี้แม้นับว่าไม่ถูกขู่ขวัญจนเตลิดหนี ก็ต้องไปหลบอยู่ในที่ห่างไกลยิ่ง หลบด้วยตัวสั่นงันงก เช็ดเหงื่ออยู่ตลอดเวลา

บ้อกี๋กลับนึกไม่ถึงจริง ๆ มันยังมีความตะกราม ซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะ กินหมั่นโถวของมันตลอดเวลา

เป็นหมั่นโถวใหญ่ ๆ เจ็ดแปดใบ และกลางหมั่นโถวยังได้แทรกเนื้อชิ้นใหญ่อยู่เพียงงับลง น้ำมันก็ต้องไหลเยิ้มตามมุมปาก

มันใช้มือที่ทั้งอวบทั้งขาวรักษาไว้ได้ดียิ่ง หยิบหมั่นโถวขึ้นลูกหนึ่ง มองดูเนื้อในหมั่นโถวด้วยสีหน้าคล้ายรักคล้ายเวทนาชั่วครู่ จึงได้งับลงคำใหญ่

เนื้อติดมันชิ้นใหญ่พอถูกงับขาด ก็มีน้ำมันไหลออกจากมุมปากมันสองสาย มันก็ถอนหายใจด้วยความพึงพอใจ

พริบตานั้น ความอึดอัดกลัดกลุ้มและเคราะห์ต่าง ๆ ที่มีในโลกนี้ ล้วนแล้วปลาสนาการหมดสิ้น ความแตกตื่นขวัญเสียของเมื่อครู่ ก็ถูกลืมเลือนไปเนิ่นนานแล้ว

บ้อกี๋ที่เจริญอาหารอย่างยิ่งเสมอมา แต่เมื่อเห็นคนที่ฝืดคอกินไม่ลง มากินอาหารอย่างดุดันเช่นนี้แล้ว ยังรู้สึกเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง

กงจื้ออ้วนใหญ่เมื่อกินหมั่นโถวไปใบหนึ่ง ถึงกับแลเห็นบ้อกี๋ได้ และถึงกับทักทาย

"หมั่นโถวนี้ไม่เลว ท่านก็ควรกินสักใบหนึ่ง"

ปากมันแม้ว่าเช่นนั้น แต่สีหน้ากลับคล้ายกลัวมีคนไปชิงหมั่นโถวของมันเป็นอย่างยิ่ง

มันจ้องมองบ้อกี๋ด้วยความหวัง หวังให้บ้อกี๋รีบปฏิเสธ 'ความปรารถนาดี' ของมัน

บ้อกี๋ย่อมไม่ให้มันผิดหวังได้ แย้มยิ้มส่ายหน้าตอบ

"ข้าพเจ้าก็ดูออกว่าหมั่นโถวนี้ไม่เลว แต่เสียดายข้าพเจ้ารับทานไม่ลง"

กงจื้อร่างอ้วนระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ทันที ทีท่าที่มีต่อบ้อกี๋ ก็แปรเปลี่ยนไปเป็นปรารถนาดีกว่าเดิมมากหลาย

ดังนั้นเอง มันหยิบหมั่นโถวขึ้นอีกลูกหนึ่ง กัดอย่างนุ่มนวลไปคำหนึ่ง แล้วส่งเสียงอ้อมแอ้ม

"ความจริงข้าพเจ้ายังฝืดคออย่างยิ่ง แต่เซี่ยวป้อ (ของวิเศษน้อย ๆ) บังคับให้ข้าพเจ้าต้องฝืนใจรับทานสักเล็กน้อย"

'เซี่ยวป้อ' ย่อมเป็น 'สหาย' รูปงามที่ร่วมทางมากับมัน ตอนนี้ย่อมยังอยู่ข้างกายมัน

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านนับว่าควรจะฝืนใจตัวเองรับทานสักเล็กน้อย คนเช่นดั่งท่านต้องไม่อาจผอมเกินไปนัก"

กงจื้อร่างอ้วนคล้ายดั่งยิ่งพอใจต่อบ้อกี๋กว่าเดิม พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ข้าพเจ้าบอกความลับแก่ท่านเรื่องหนึ่ง"

"ความลับใด?"

"เถ้าแก่ที่นี้เลี้ยงไก่อ้วนอยู่สิบเจ็ดสิบแปดตัว เพียงพอให้พวกเรารับทานได้สองสามวัน"

"ท่านเตรียมจะรับทานไก่ของมันให้หมดเล้า?"

"ย่อมต้องรับทานให้หมดเล้า"

"เพราะเหตุใด?"

กงจื้อร่างอ้วนจ้องมองบ้อกี๋ คล้ายดั่งดูคนที่โง่เขลาเบาปัญญาก็ปาน บ้อกี๋จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ ไฉนพวกเราต้องรับทานไก่ของที่นี้ให้หมดสิ้น?"

กงจื้ออ้วนถอนใจตอบ

"หรือท่านดูไม่ออก พวกที่พวกเราพบเมื่อสักครู่ มิใช่พวกโจรก็เป็นอันธพาล"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"ในเมื่อเส้นทางสายนี้มีทั้งโจรทั้งอันธพาล พวกเรายังจะไปได้อย่างไร?"

"ท่านเตรียมจะอยู่ที่นี้ต่อ?"

"หากมีคนคุมสินค้าผ่านทางนี้ ข้าพเจ้าก็ติดตามพวกมันไป มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ไปแน่"

"ถูกต้อง ระมัดระวังตัวไว้ย่อมประเสริฐ"

"ข้าพเจ้าบอกความลับแก่ท่านอีกรายหนึ่ง"

"ความลับใด?"

"ข้าพเจ้าทราบ เตี้ยกังตั้วเปียเท้า ในสองสามวันนี้ จะต้องผ่านทางนี้ไป"

บ้อกี๋ฟังแล้วยังคงไม่มีสีหน้าผิดปกติ ผงกศีรษะรับทราบ ครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งจึงถาม

"แต่ละวันท่านต้องรับทานไก่กี่ตัว?"

"ระหว่างนี้ข้าพเจ้าฝึดคอกินได้ไม่มาก มื้อละสองตัวก็พอ แต่ตอนเช้ากินยิ่งน้อย เข้าใจว่าตัวเดียวคงพอ วันหนึ่งเพียงกินไก่ห้าตัวเท่านั้น"

"ไม่มากไม่มาก ข้าพเจ้าเองก็กินได้ไม่มาก"

กงจื้ออ้วนมองบ้อกี๋ด้วยความตระหนก แล้วโพล่งขึ้น

"ท่านก็จะกินไก่?"

"ไม่กินไก่ กินเป็ดก็ใช้ได้"

"ที่นี้ไม่มีเป็ด"

"กินเนื้อก็พอจะทนทานได้"

"เนื้อที่นี้ถูกข้าพเจ้ากินหมดสิ้นแล้ว"

"กินหมดสิ้นยังพอไปซื้อได้"

"เถ้าแก่ที่นี้มีขวัญฝ่อกว่าข้าพเจ้าเสียอีก มันหลบหนีไปซ่อนอยู่เนิ่นนานแล้ว กระทั่งเงาร่างยังแลหาไม่เห็น ไหนเลยจะกล้าไปซื้อเนื้อในเมืองมา?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้ามีแต่ต้องกินไก่แล้ว"

"ท่านต้องกินให้ได้?"

"ไม่มีเป็ดกิน เนื้อก็ไม่มีกิน ไม่กินไก่แล้วจะมีชีวิตต่อไปได้อย่างไร?"

กงจื้ออ้วนถอนใจด้วยใบหน้าคล้ายจะร่ำไห้ ส่งเสียงแผ่วเบา

"วาจานี้กลับไม่ผิดพลาด?"

"แต่ระหว่างนี้ข้าพเจ้าก็ฝืดคอกินมิใคร่ได้มากนัก พอจะกินจำนวนใกล้เคียงกับท่านเท่านั้น"

"ไฮ้! ท่านก็ต้องกินไก่วันละห้าตัว?"

"ตอนเช้าข้าพเจ้าก็ต้องกินสองตัว"

กงจื้ออ้วนตระหนกจนตะลึงลาน ร้องโพล่งขึ้น

"เช่นนี้เป็นว่า ไก่สิบกว่าตัว วันพรุ่งก็ต้องถูกพวกเรากินหมดสิ้น หากแม้นเตี้ยกังเปียเท้ายังไม่มา จะทำอย่างไรกัน?"

"มีเพียงวิธีเดียว"

"ท่านรีบบอก"

"ยกไก่ให้ท่านคนเดียว"

"ท่านเล่า?"

"ในเมื่อไก่ถูกท่านกินหมดสิ้นไป ข้าพเจ้าย่อมต้องไป"

"ไปเมื่อใด?"

"ไปตอนนี้"

"แต่ทางด้านนอก..."

"ท่านยินยอมบอกความลับเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า แสดงว่าท่านได้ถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย เพื่อมิตรสหาย เสี่ยงอันตรายสักเล็กน้อยก็จะสำคัญอย่างไร?"

กงจื้ออ้วนจับตามองบ้อกี๋แน่วนิ่ง คล้ายปลาบปลื้มตื้นตันจนแทบจะคุกเข่าลงไปกราบขอบพระคุณ บ้อกี๋กล่าวอีก

"อย่าว่าแต่ในเมื่อท่านถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจให้ท่านลำบากใจ เพียงแต่ว่ามีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องลำบากใจยิ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้านำโลงมาด้วย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"คนหามโลงของข้าพเจ้าต่างไม่อยู่แล้ว ข้าพเจ้าเพียงลำพัง ย่อมไม่อาจนำโลงติดตัวไปด้วย"

"เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาแม้แต่น้อย คนหามแคร่ของข้าพเจ้ายังอยู่ พวกมันต้องสามารถหามโลงให้ท่านได้แน่"

"ท่านยินยอมให้พวกมันตามข้าพเจ้าไป?"

"พวกเราเป็นมิตรสหายกัน ไฉนจะไม่ได้?"

ดังนั้นเอง ทั้งสองต่างหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสยิ่ง บ้อกี๋หัวร่อพลางกล่าวต่อ

"นึกไม่ถึง ข้าพเจ้าถึงกับพบคนดีงามเช่นดั่งท่าน นึกไม่ถึง ข้าพเจ้ายังมีโชคดีปานนี้"

บ้อกี๋โชคดีอย่างนึกไม่ถึงจริง ๆ

แรมสี่ค่ำเดือนสี่ วิกาล

บ้อกี๋มาถึงโรงเตี๊ยมกิ๊กเซี้ยง เช่าห้องใหญ่ติดกันสองห้อง ห้องหนึ่งอยู่พักเอง อีกห้องหนึ่งไว้โลงศพ สร้างความแตกตื่นสงสัยแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมยิ่งนัก

แต่เมื่อบ้อกี๋มีเงินชำระค่าห้อง และยังบอก ผู้อยู่ในโลงเป็นสหายรัก ไม่อาจทิ้งตากน้ำค้างทางภายนอก เจ้าของโรงเตี๊ยมจึงจำใจต้องยินยอม

...มิกกีเป็นคนเช่นไรกันแน่? มีความสัมพันธ์ใดกับตระกูลทั้ง?

...นางเหตุไฉนต้องไปที่ทั้งแกเป้า? ไฉนคนตระกูลทั้งจึงต้องสังหารนางให้ได้?

...ที่นางกล่าวมาเป็นวาจาจริงอยู่กี่คำ? วาจาเท็จกี่คำกันแน่?

ตอนล้างหน้า บ้อกี๋คิดถึงปัญหาเหล่านี้ ตอนดื่มน้ำชา ก็คิดถึงปัญหาเหล่านี้

บ้อกี๋ใคร่จะได้พบกับนางในทันที สนทนาให้ได้ความนัยมา แต่ย่อมไม่อาจไปเปิดโลงต่อหน้าผู้คนจำนวนมากหลายได้

บ้อกี๋สั่งอาหารเข้าไปในห้อง แต่เมื่ออาหารมาพรักพร้อม บ้อกี๋กลับมิได้กระทบเลย

บ้อกี๋รู้สึก ดื่มกินเพียงลำพัง ปล่อยให้มิกกีหิ้วท้องหิวโหย เป็นเรื่องที่ออกเหี้ยมโหดเกินไป มิอาจจะกลืนกินลงคอได้จริง ๆ

แต่เสียดายก็ไม่อาจไปเรียกคนในโลงออกมาร่วมรับทานต่อหน้าสายตาผู้คนทั้งหลาย

บ้อกี๋ไม่กลัวทั้งข้วยจะมา ตอนนี้ทั้งเง็กยังไม่ตาย ทั้งข้วยต้องไม่กล้าลงมือโดยวู่วามหุนหันแน่

บ้อกี๋เพียงกลัวมิกกีจะว้าเหว่เกินไป

ตอนนี้นับว่าในโรงเตี๊ยมสงบเงียบลงได้แล้ว ผู้ที่ตรากตรำเดินทาง ปกติมักจะหลับนอนพักผ่อนแต่หัวค่ำ

บ้อกี๋เปิดประตูไปที่ห้องติดกันซึ่งไว้โลง จุดตะเกียงจนแสงสว่างลบไล้โลงสีดำเป็นมันระยับ และสาดส่องทุกสรรพสิ่งในห้องเห็นกระจ่างตา

บ้อกี๋พลันรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็ว มิทราบ คนในโลงทราบมันมาหรือไม่?

บ้อกี๋เดินเข้าไปที่โลง เคาะฝาโลงเบา ๆ สองครั้ง โดยมุ่งหวังให้มิกกียินยอมหาเสื้อผ้ามาสวมใส่เพื่อปกปิดร่างมิดชิดกว่าเดิมบ้าง

เสียงในโลงเคาะตอบมาสองครั้ง แสดงว่านางทราบ บ้อกี๋มาแล้ว ดังนั้นเองบ้อกี๋จึงเปิดฝาโลงออก

หัวใจของบ้อกี๋พลันชะงักงัน หยุดเต้นไปแล้ว!

ในโลงมีคนเพียงผู้เดียว!

มาตรว่ามีเพียงผู้เดียว แต่กลับอัดโลงที่กว้างใหญ่ไว้จนสนิท

คนที่นอนอยู่ในโลง ถึงกับเป็นกงจื้ออ้วน ที่แต่ละวันต้องกินไก่ไม่ต่ำกว่าห้าตัว!

มันกำลังกินไก่อยู่ กระดูกไก่ที่กินเหลือ ร่วงเต็มไปหมดทั้งร่างของมัน

ในมือมันยังถือน่องไก่อยู่ข้างหนึ่ง จ้องมองบ้อกี๋ แล้วแย้มยิ้มทักทาย

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ นอนในโลงยังสบายกว่านั่งบนแคร่มากนัก"

บ้อกี๋ก็แย้มยิ้มด้วย หากเป็นเมื่อปีก่อน บ้อกี๋จะต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ กระทั่งยังอาจจะร้องสุดเสียงก็ได้

บ้อกี๋ตอนนี้กลับเพียงแย้มยิ้มเท่านั้น

...หากมีคนคิดจะให้ท่านตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ วิธีรับมือดีที่สุดของท่าน ก็คือมองมันแล้วแย้มยิ้มให้

...เนื่องเพราะแย้มยิ้ม มิเพียงบันดาลให้ท่านเยือกเย็นผ่อนคลาย คนที่คิดจะขู่ขวัญท่านเมื่อเห็นท่านถึงกับยังแย้มยิ้มมาได้ ไม่แน่กลับจะถูกท่านขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

...ขอเพียงท่านสามารถใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม แย้มยิ้มก็นับเป็นอาวุธที่มี

ประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

บัดนี้ บ้อกี๋ได้ฝึกจนรู้จักใช้อาวุธนี้แล้ว

ที่บันดาลให้ผู้คนต้องเสียใจคือ กงจื้ออ้วนคล้ายรู้จักใช้อาวุธนี้ได้เชี่ยวชาญกว่าเสียอีก

มันก็แย้มยิ้มอยู่ รอยยิ้มของมันแม้ดูแล้วออกจะโง่เขลาซึมเซา ไม่มีเสน่ห์ทัดเทียมกับบ้อกี๋เลย

เนื่องเพราะเนื้อบนใบหน้ามันมากเกินไป องคาพยพบนใบหน้าต่างถูกก้อนเนื้อผลักดันจนมารวมอยู่เป็นกระจุกเดียว จึงดูแล้วสีหน้ามันคล้ายปานจะร่ำไห้อยู่ตลอดเวลา

โชคดีที่บ้อกี๋ตอนนี้ก็ต้องไม่ถูกสีหน้าเช่นนี้ของมันหลอกลวงไปได้

มันแย้มยิ้มทักทาย

"ท่านต้องนึกไม่ถึง ข้าพเจ้าถึงกับมาอยู่ในโลงนี้?"

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ คนที่คล้ายดั่งท่าน สามารถเบียดเข้ามาในโลงนี้ เป็นที่ไม่ง่ายดายจริง ๆ"

"โชคดีที่ระหว่างนี้ข้าพเจ้าผ่ายผอมอีกแล้ว"

"ข้าพเจ้าดูออก ท่านต้องผอมลงไม่น้อย หากผอมสืบต่อไปจะทนทานได้อย่างไร?"

"ความจริงข้าพเจ้าควรจะผอมกว่านี้อีกเล็กน้อย"

"เพราะเหตุใด?"

"โอ...เนื่องเพราะข้าพเจ้าเบียดเข้ามาได้ แต่ไม่อาจเบียดออกไปได้แล้ว"

บ้อกี๋มองมันด้วยสีหน้าเห็นใจ พลางกล่าว

"ท่านย่อมไม่ต้องการนอนอยู่ในโลงไปชั่วชีวิต?"

"แน่นอน แน่นอน"

"ท่านต้องมีความปรารถนาจะรีบออกมา?"

"แน่นอน แน่นอน"

"อย่างนั้นท่านต้องรีบคิดหาวิธี"

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านคล้ายไม่ยอมฉุดข้าพเจ้าขึ้น?"

"ข้าพเจ้าไม่ฉุดแน่"

"คงเนื่องเพราะท่านกลัวข้าพเจ้าฉวยโอกาสประทุษร้ายท่าน?"

"คนเรากระทำเรื่องราวใด สามารถระมัดระวังให้รอบคอบสุขุมได้ ย่อมเป็นที่ประเสริฐอยู่"

"ท่านยินยอมช่วยหาวิธีแทนข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ได้"

"วิธีใด? ท่านรีบบอก"

"น่องไก่นี้ท่านจะต้องกินหมดสิ้นในเวลารวดเร็วยิ่ง รอจนเมื่อท่านกินไก่หมดสิ้น ท่านก็ต้องหิวโหยจนผอมไปเอง"

บ้อกี๋กวาดตามองมันขึ้น ๆ ลง ๆ กล่าวต่อด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใส

"ตามน้ำหนักตัวของท่านในตอนนี้ อย่างมากเพียงอดเจ็ดแปดวัน ก็ต้องคลานออกจากโลงมาได้"

กงจื้ออ้วนตระหนกจนตะลึงลานไปอีกครา สีหน้าของมันคล้ายจะร่ำไห้มาได้ทุกเวลา ร้องสุดเสียง

"อดเจ็ดแปดวัน นั่นไยมิใช่ต้องอดตายทั้งเป็น?"

"ท่านไม่ยอม?"

"ข้าพเจ้าไม่ยอม ไม่ยอมเด็ดขาด อดเพียงวันเดียว ข้าพเจ้าก็จะวิกลจริตแล้ว"

มันจ้องบ้อกี๋ด้วยสีหน้าน่าเวทนาอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"เมื่อครู่ท่านยังบอกพวกเราเป็นมิตรสหายกัน ท่านต้องช่วยเหลือข้าพเจ้า"

บ้อกี๋ส่ายหน้า ถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าก็ต้องการช่วยท่านอย่างยิ่ง แต่เสียดาย ข้าพเจ้าก็คิดหาวิธีอื่นมาไม่ได้ อ้อ...ข้าพเจ้าคิดออกแล้ว ยังมีอีกวิธีหนึ่ง"

"วิธีใด?"

"เพียงตัดเนื้อในร่างท่านออกเล็กน้อย ปัญหาก็คลี่คลายกันได้"

"ไฮ้! ต้องตัดมากน้อยเท่าใด?"

"ไม่ต้องมากนัก เพียงเจ็ดแปดสิบชั่งก็พอ"

บ้อกี๋เองก็รู้สึกวิธีนี้วิเศษอย่างยิ่ง จึงหัวร่อด้วยความขบขันไป

บ้อกี๋หัวร่อไม่นาน โลงไม้พลันมีเสียงเอี๊ยด ๆ ดังขึ้น

โลงที่สร้างจากไม้น่ำบั๊กอันดีเยี่ยม ถึงกับพลันกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปได้!

บ้อกี๋หัวร่อไม่ออกแล้ว

ไม้น่ำบั๊กแข็งแรงทนทานนานปี บ้อกี๋รู้กระจ่างจนชัดเจนยิ่ง

เมื่อเห็นกับตา ถึงกับมีคนสามารถใช้กำลังภายในกระแทกโลงไม้น่ำบั๊กแตกกระจายเช่นนี้ มิว่าผู้ใดต่างต้องหัวร่อไม่ออกแน่

กงจื้ออ้วนทรงกายขึ้นนั่งช้า ๆ ภายในเศษไม้ของโลง หัวร่อคิกคิกกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้าไม่ต้องถูกมีดเฉือนเนื้อแล้ว และไม่ต้องทนหิวโหยอีกด้วย ข้าพเจ้ายังมีโชคไม่เลวจริง ๆ"

มันทรงกายขึ้นยืน ปัดเสื้อผ้าพลางกล่าวต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าคล้ายสมควรแนะนำตัวเองให้รู้จักจึงถูก"

มันใช้นิ้วที่อวบ ๆ ขาว ๆ ชี้ปลายจมูกของตัวเอง แล้วแนะนำ

"ข้าพเจ้าแซ่ทั้ง เรียกว่าทั้งข้วย"

ทั้งข้วย!

คนที่ทั้งอ้วนทั้งฉุ มีสีหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ ถึงกับเป็นทั้งข้วยได้?!

ในห้องกว้างใหญ่แห้งสะอาด มีลมโกรกเย็นสบาย บ้อกี๋นั่งที่เก้าอี้ริมหน้าต่าง

ทั้งข้วยที่อ้วนฉุมโหฬาร ไม่มีปัญญาจะแทรกกายนั่งลงบนเก้าอี้ได้ ดังนั้นมันมีแต่ต้องนั่งบนเตียง เช็ดเหงื่อพลางหอบหายใจถาม

"ก่อนนี้ท่านเคยได้ยินนามข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องราวของท่านมากหลายยิ่ง"

"เรื่องราวใดบ้าง?"

"มีบางคนว่า ท่านเป็นผู้น่ากลัวที่สุดในหมู่เฮียตี๋ตระกูลทั้ง และมีบ้างว่าท่านเป็นปิศาจร้าย ข้าพเจ้าความจริงล้วนไม่เชื่อ"

"ตอนนี้เล่า?"

"ตอนนี้เชื่อแล้ว"

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อจนหอบหายใจไม่ทัน บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ซิงแซเฒ่าที่มารยาเป็นเมามายผู้นั้น รับเกาทัณฑ์ของเฮ็กทิฮั่งไว้ได้ชัด ๆ ไฉนจึงต้องหลบหนี? เรื่องนี้ข้าพเจ้าความจริงคิดไม่ออกเสมอมา แต่ตอนนี้คิดออกแล้ว"

"มันไฉนต้องหลบหนี?"

"เนื่องเพราะมันแม้มิได้ถูกเกาทัณฑ์ของเฮ็กทิฮั่ง แต่กลับถูกอาวุธลับของท่าน"

"อ้อ?"

"เกาทัณฑ์ของเฮ็กทิฮั่งแม้หนักหน่วงเข้มแข็ง เมื่อยิงออกไป ต้องมีเสียงลมดังสะเทือนเลื่อนลั่น"

ทั้งข้วยผงกศีรษะรับคำ

"พละกำลังของคนตัวดำผู้นั้นไม่น้อยเลยจริง ๆ"

"เล่าซิงแซท่านนั้น เพียงได้ยินเสียงพลังลมของเกาทัณฑ์ โดยมิได้ไปสนใจสังเกตอาวุธลับของท่าน ก็ฉวยโอกาสนั้นซัดออกมา รอจนเมื่อมันพบเห็น ก็เป็นที่

สายเกินไปแล้ว"

"นับว่าสายเกินไปจริง ๆ"

"ความร้ายกาจของอาวุธลับเฉพาะตระกูลทั้ง มันก็ย่อมทราบกระจ่างอยู่ เพื่อรักษาชีวิตไว้ ย่อมมิอาจไม่หลบหนีไป"

ทั้งข้วยถอนใจกล่าวขึ้น

"แต่เสียดายที่ชีวิตชราของมัน ดูท่ายังยากจะรักษาไว้ได้"

"ท่านต้องการให้เฮ็กทิฮั่งไปจัดการต่อพวกมัน ก็เพื่อต้องการให้พวกมันแก่งแย่งสังหารกันเอง ท่านจึงพอจะชุบมือฉวยโอกาส?"

"ทั้งเง็กเป็นเฮียตี๋ของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไปเอง พวกมันจะต้องใช้ทั้งเง็กเป็นตัวประกันคุกคามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงมีแต่ต้องใช้วิธีนี้ ให้พวกมันไม่มีปัญญาสะสางเข้าใจเป็นเรื่องราวใดกันแน่"

มันถอนใจด้วยสีหน้าปานจะร่ำไห้ แล้วกล่าวต่อ

"ท่านเป็นสหายรักของทั้งเง็ก ท่านสมควรเข้าใจความคับแค้นของข้าพเจ้า ท่านสมควรอภัยให้ข้าพเจ้า"

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าเป็นสหายรักของทั้งเง็ก?"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ มิใช่เป็นสหาย ท่านต้องไม่ยอมตรากตรำความลำบากส่งมันกลับมาให้พวกเราดอก"

"ตอนนี้มันย่อมถูกท่านส่งกลับทั้งแกเป้าแล้ว?"

"มันบาดเจ็บไม่เบาเลย ข้าพเจ้าจะต้องรีบเร่งหาคนรักษามันให้ทุเลาโดยด่วน"

หยุดหัวร่อแล้ว ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าความจริงยังคิดจะทิ้งโกวเนี้ยที่ไม่ชมชอบสวมเสื้อผ้าไว้ให้ท่าน แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่มีปัญญารับมือนาง ดังนั้น จึงจำต้องให้สองคนนอนอยู่ในโลงเดียวกันกลับไป เปลี่ยนอีกโลงหนึ่งมาตั้งในห้องนี้แทน"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านกลับหวังดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรขอบคุณท่านจึงถูก"

"ข้าพเจ้าหวังดีต่อท่านจริง ๆ"

"ขอบคุณท่าน?"

"มิต้องเกรงใจ"

"ลาก่อน"

ทั้งข้วยงุนงงแล้วโพล่งขึ้น

"ลาก่อนเป็นความหมายใด?"

"ก็คือ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปได้แล้ว"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีวาจาต้องกล่าวกับท่านอีกแล้ว"

"ไฉนไม่มีวาจาว่ากล่าว?"

บ้อกี๋แค่นหัวร่อ สวนคำ

"ท่านทั้งที่ทราบแน่แก่ใจ ข้าพเจ้าเป็นสหายรักของทั้งเง็ก แต่ท่านปิดบังอำพรางข้าพเจ้าทุกเรื่องราว ก่อกวนกลั่นแกล้งทุกที่ทาง ให้ข้าพเจ้ากระทั่งยังรู้สึกว่า ตัวเองเป็นโง่เขลาเบาปัญญา ข้าพเจ้ายังจะมีวาจาใดว่ากล่าวกับท่านอีก?"

บ้อกี๋ยิ่งกล่าวยิ่งมีโทสะ ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกครั้ง

"พบกันใหม่"

ครั้งนี้ตัวเองเป็นผู้เดินออกไป โดยมิเหลียวหน้ามาอีกเลย

เตียงนอนต้องมิใช่ตั้งอยู่ที่ปากประตูเด็ดขาด

ทั้งข้วยความจริงนั่งอยู่บนเตียง ดูแล้วคล้ายเป็นสารรูปที่ไม่อาจลุกขึ้นเดินเหินได้เลย

แต่ทว่า รอจนเมื่อบ้อกี๋มาถึงปากประตู ทั้งข้วยถึงกับยืนบังที่ประตูไว้แล้ว บ้อกี๋จึงกล่าว

"ความหมายของคำพบกันใหม่ ท่านสมควรเข้าใจกระจ่างอย่างยิ่ง?"

"ข้าพเจ้าเข้าใจกระจ่าง"

"ในเมื่อท่านไม่ยอมไป ข้าพเจ้ามีแต่ต้องไปเอง"

"ท่านไม่อาจไปเด็ดขาด หากท่านไป ข้าพเจ้าก็ย่ำแย่แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเล่าโจ้วจง (บรรพบุรุษ) ของพวกเรา สั่งข้าพเจ้าต้องพาท่านกลับไปให้ได้"

"เล่าโจ้วจงเป็นผู้ใด?"

"เล่าโจ้วจงท่านนี้ ก็คือโจ้วบ้อ (ย่าหรือยาย) ของข้าพเจ้ากับทั้งเง็ก และก็เป็นเนี้ย (มารดา) ของบิดาพวกเรา"

ประมุขตระกูลทั้งในเสฉวนรุ่นนี้ คือทั้งเก่ง ที่ชนชาวบู๊ลิ้มเรียกว่าทั้งตั้วซิงแซ

ซิงแซผู้เฒ่าท่านนี้ ชั่วชีวิตยังมิเคยออกไปคลุกคลีในวงพวกนักเลง และมิเคยกระทำเรื่องที่ผู้คนรู้สึกยอดเยี่ยมจนสูงส่งน่านับถือ แต่มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดิน ชื่อเสียงเกรียงไกรทั้งบู๊ลิ้ม

คนเช่นนี้ย่อมเป็นคนมีบุญวาสนา และต้องอายุยืนยาวด้วย ท่านมีฮูหยินสามนาง ให้กำเนิดบุตรสามคน เล่าตั้วคือทั้งข้วย คนเล็กสุดคือทั้งเง็ก

ยังอีกคนหนึ่ง ก็คือระหว่างนี้มีชื่อสะเทือนเลื่อนลั่นแผ่นดิน เกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรที่สุด...ทั้งเง้า! ในสองปีนี้ ชื่อเสียงของทั้งเง้าคล้ายดั่งยังจะเกริกก้องเกรียงไกรกว่าทั้งยี่ชิงแซในอดีตเสียอีก

ตอนนี้บ้อกี๋เริ่มเชื่อบ้างแล้ว ในเฮียตี๋ของตระกูลทั้ง ผู้น่ากลัวที่สุดมิใช่ทั้งเง้าเป็นทั้งข้วย!

ทั้งข้วยกล่าว

"ผู้ที่ข้าพเจ้ากลัวที่สุดในชีวิต ก็คือเล่าโจ้วจงท่านนี้ของพวกเรา"

"ท่านกลัว ข้าพเจ้าไม่กลัว"

"ท่านมิใช่เป็นสหายรักของทั้งเง็ก?"

"ย่อมใช่"

"โจ้วบ้อของสหายรักท่าน ย่อมต้องการดูท่าน ท่านไฉนไม่ยอมไป?"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"หากเป็นท่านผู้เฒ่าต้องการให้ข้าพเจ้าไปจริง ข้าพเจ้าเห็นทีจำเป็นต้องไป"

บ้อกี๋ย่อมต้องไป ความจริงตั้งใจจะไปอยู่แล้ว เป้าหมายของบ้อกี๋ก็คือไปในทั้งแกเป้า

เมื่อครู่เพียงแต่ใช้เล่ห์ 'จะจับแสร้งปล่อย' 'จะรุกกลับถอย' เท่านั้น อยู่ต่อหน้าบุคคลเช่นทั้งข้วย ย่อมต้องใช้เล่ห์อุบายสักเล็กน้อย ดังนั้น บ้อกี๋จึงยังพยายามทุ่มเถียง

"แต่ข้าพเจ้าไม่อาจไปในสภาพของตอนนี้เด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะตอนนี้ กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกตัวเองเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา เป็นคนบัดซบที่น่าขบขัน"

ในที่สุด นับว่าทั้งข้วยเข้าใจมาได้แล้ว จึงกล่าวต่อ

"หรือท่านคิดจะให้ข้าพเจ้า บอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้แก่ท่านโดยละเอียด"

บ้อกี๋ไม่ตอบโต้ ความหมายของการไม่ตอบโต้ ปกติมักเป็นยอมรับโดยดุษณี

ทั้งข้วยกล่าว

"โลงศพนี้ท่านใช่ซื้อมาจากร้านขายโลงเล่าอันกี่?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งข้วยถามอีก

"ร้านขายโลงเล่าอันกี่ใช่เป็นคนลิ่วจิวที่แซ่ซุย?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"มันใช่ได้เรียกบุตรทั้งสองของมัน หามโลงไปในโรงเตี๊ยมที่ท่านพัก แล้วยังเป็นคนบรรจุทั้งเง็กลงไปในโลงแทนท่าน?"

"ท่านไฉนทราบเรื่องเหล่านี้?"

"บอกกับท่านตามความสัตย์จริง พวกมันมิใช่แซ่ชุย เป็นแซ่ทั้ง เถ้าแก่ชุยผู้นั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ ของข้าพเจ้า พวกมันต่างรู้จักทั้งเง็ก พอท่านเดินทางมันก็ใช้พิราบสื่อสารส่งข่าวบอกแก่ข้าพเจ้าทันที"

บ้อกี๋คล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว

ความจริงเรื่องเหล่านี้บ้อกี๋ทราบตั้งแต่แรกแล้ว เถ้าแก่ชุยกับเฮ้งพั่งจื้อล้วนเป็นสายลับของตระกูลทั้งที่แทรกซึมอยู่ในเมืองนั้น บ้อกี๋จึงได้แสร้งไปซื้อโลงที่ร้านมันแสร้งให้พวกมันได้เห็นทั้งเง็ก

แต่ตอนนี้บ้อกี๋ต้องมารยาเป็นท่าทีตระหนกอย่างยิ่ง ตอนนี้บ้อกี๋จึงทราบ ตัวมันก็มีอัจฉริยะในการแสดงบทบาทที่ดีเยี่ยม กระทั่งตัวเองยังแทบจะยอมเชื่อตัวเองแล้ว

ทั้งข้วยพลันถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ เล่าชิงแซที่พลันหลบหนีเป็นผู้ใด?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะ เพราะตอนนี้ยังอยู่ในระหว่างมารยาเป็นตระหนกจนตะลึงลาน กระทั่งวาจายังไม่อาจว่ากล่าว จึงได้แต่สั่นศีรษะเท่านั้น ทั้งข้วยจึงบอก

"มันแซ่ซุน"

บ้อกี๋ตอนนี้ส่งเสียงได้แล้ว จึงกล่าวไป

"คนที่แซ่ซุนมีมากอย่างยิ่ง"

"แต่ในยุคของโจ้วบ้อพวกเรา ผู้มีนามกระเดื่องเกรียงไกรที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนั้นแซ่ซุน"

"ผู้มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนั้นมิใช่แซ่ซุน แซ่ลี้"

"ท่านหมายถึงเซี่ยวลี้ท่าฮวย?"

"ถูกแล้ว"

เซี่ยวลี้ท่าฮวย (ท่าฮวย เป็นตำแหน่งที่สามของเมธีที่เข้าสอบต่อหน้าพระพักตร์องค์กษัตริย์ ที่สองคือตำแหน่งปางั่ง ที่หนึ่งคือจอหงวน) คือลี้คิมฮวง!

เซี่ยวลี้ปวยตอ (มืดบินของลี้น้อย) มิเคยซัดผิดเป้า ท่านมิเพียงเป็นเทพเจ้าแห่งมืดสั้นเท่านั้น ยังเป็นเทพเจ้าของมวลหมู่มนุษย์อีกด้วย

อีกเป็นร้อยพันปีให้หลัง มนุษย์อาจจะสามารถสร้างสรรค์อาวุธที่ยังคมกว่า

แม่นยำกว่า มีอานุภาพกว่ามีดสั้นของลี้คิมฮวงมาได้ แต่ในพิภพจบแดน กลับต้องไม่มีเซี่ยวลี้ปวยตอคนที่สองมาอีกแน่ ฐานะของท่านในดวงใจมนุษย์ทั้งหลาย ก็ต้องไม่มีบุคคลที่สองสามารถแทรกเข้าไปแทนได้เด็ดขาด

ทั้งข้วยมิอาจไม่ยอมรับ ความเห็นของบ้อกี๋ถูกต้อง มิว่าผู้ใดต่างมิอาจไม่ยอมรับเมื่อเอ่ยถึงเซี่ยวลี้ปวยตอ กระทั่งทั้งข้วยยังมีสีหน้าเคารพเทิดทูน

บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังมิเคยได้ยิน ในบู๊ลิ้มจะมีผู้คนใดที่ทรงคุณค่าให้พึงเคารพเทิดทูนยิ่งกว่าตัวท่าน"

"แต่ในตำราอาวุธของแป๊ะเฮี่ยวเซ็ง ที่ถูกจัดอยู่ในอันดับหนึ่งมิใช่เซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดสั้นของลี้น้อย) แต่เป็นกระบองเทียนกี"

นี่เป็นความจริง บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ

แป๊ะเฮี่ยวเซ็งนับเป็นอัจฉริยะที่ทรงภูมิปัญญาของบู๊ลิ้มยุคนั้น มีความหลักแหลมปราดเปรื่อง คบหากว้างขวางไพศาล และยังมีภูมิความรู้ที่ลึกซึ้งสูงส่ง

มันแม้จะถูกความชาญฉลาดของมันทำลายในบั้นปลายชีวิต ไปกระทำความผิดอุกฤษฏ์ที่ไม่สามารถเหนี่ยวรั้งแก้ไข แต่ตอนมันเขียนตำราอาวุธ กลับมีความยุติธรรมจนเที่ยงตรงยิ่ง

ดังนั้น ผู้คนในบู๊ลิ้มยุคนั้น ต่างถือเป็นเกียรติสูงสุด หากมีชื่ออยู่ในตำราอาวุธของแป๊ะเฮี่ยวเซ็ง

ในตำราอาวุธ กระบองของผู้เฒ่าเทียนกี ห่วงทองของเซี่ยงกัวกิมฮ้ง ล้วนแล้วมีอันดับอยู่เหนือกว่ามีดสั้นของลี้คิมฮวง

ภายหลัง แม้ผู้เฒ่าเทียนกีจะตายอยู่ในมือเซี่ยงกัวกิมฮ้ง เซี่ยงกัวกิมฮ้งก็ตายอยู่ในมีดสั้นของเซี่ยวลี้ท่าฮวย แต่ยังไม่มีคนเข้าใจ การเรียงลำดับของแป๊ะเฮี่ยวเซ็งจะไม่เที่ยงตรง ขาดความยุติธรรมได้

เนื่องเพราะสุดยอดฝีมือต่อสู้กัน ปมของผลแพ้ชนะมิใช่ล้วนอยู่ที่พลังฝีมือ ยังต้องอาศัยเวลา สถานที่ และสภาพจิตกับพละกำลังในตอนนั้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นสาเหตุสำคัญที่พอจะระบุผลแพ้ชนะมาได้

(เรื่องราวของลี้คิมฮวง มีอยู่ในเรื่อง 'ฤทธิ์มีดสั้น')

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ผู้เฒ่าเทียนกีแซ่ซุน เล่าชิงแซที่แสร้งเมาผู้นั้น คือทายาทรุ่นหลังของท่าน ฝีมือชัดจุดของผู้เฒ่า มาตรว่าไม่อาจโดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดิน แต่ก็มีน้อยคนนัก

ที่จะสามารถทัดเทียม"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ซุนเล่าชิงแซท่านนั้น คือโกวแป๋ (อาเขย) ของลุ้ยจิ้นเทียน ประมุขเพ็กเล็กตึ๊ง"

บ้อกี๋มิรู้สึกผิดคาดหมาย เพราะดูออกแต่แรก เฒ่าผู้นั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับพวกแซ่ลุ้ยลึกซึ้งยิ่ง

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"สตรีที่ไม่ชมชอบสวมเสื้อผ้าเป็นผู้ใด ท่านยิ่งเดาไม่ถูก"

"อ้อ?"

"นางคืออดีตภรรยาของลุ้ยจิ้นเทียน"

นับว่าเป็นเรื่องนอกเหนือคาดหมายของผู้คนจริง ๆ ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าว่านางเป็นอดีตภรรยาของลุ้ยจิ้นเทียน ท่านจะต้องมีความเห็น ลุ้ยจิ้นเทียนเพราะต้องการวิวาห์กับม่วยม่วยที่สะคราญปานบุปผาของข้าพเจ้า จึงทิ้งนางไปเสีย"

"หรือไม่ใช่?"

ทั้งข้วยส่ายหน้าตอบ

"ลุ้ยจิ้นเทียนทิ้งนางไปตั้งแต่ห้าปีก่อนแล้ว ในตอนนั้น พวกเรายังมิเคยได้คิดถึงเรื่องวิวาห์รายนี้เลย"

"ลุ้ยจิ้นเทียนไฉนจึงต้องทอดทิ้งนาง?"

ทั้งข้วยถอนหายใจตอบ

"บุรุษที่จะทิ้งภรรยา มักมีเหตุผลมากหลายที่ไม่อาจบอกกับผู้คนได้ หากตัวมันเองไม่บอก ผู้อื่นก็มิอาจถามมัน"

มันหยีตาลงกล่าวสืบไป

"แต่ข้าพเจ้าคาดคิด ท่านก็ต้องดูออก ลุ้ยฮูหยินที่ปลดเกษียณแล้วนางนั้นมิใช่เป็นสตรีที่รักษาคุณธรรมของกุลสตรีเท่าใด ได้สตรีเช่นนั้นมาเป็นภรรยา หาใช่บุญวาสนาไม่"

บ้อกี๋ไม่ต้องการถกถึงปัญหานี้สืบไปเลย จึงเปลี่ยนเรื่องถาม

"ที่นางต้องการไปทั้งแกเป้า เพราะต้องการหาลุ้ยจิ้นเทียนกระมัง?"

"หลังจากนางแยกทางกับลุ้ยจิ้นเทียนแล้ว มิได้คลุกคลีดีขึ้นเลย ดังนั้น จึงคิดจะไปรังควานหาเรื่องลุ้ยจิ้นเทียน"

มันถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"สตรีในโลกต่างเป็นเช่นนี้ เมื่อวันเวลาของตัวเองไม่ดีนัก ก็ไม่ยอมให้ผู้อื่น

มีวันเวลาที่ดี หากแม้นนางได้วิวาห์กับตัวผู้ที่สมใจสมปรารถนา แม้นับว่าลุ้ยจิ้นเทียนไปคุกเข่าวิงวอน นางก็ไม่ยอมแยแสมันเด็ดขาด"

บ้อกี๋มิได้คัดค้าน เพราะวาจามันมิใช่จะไม่มีเหตุผลเลย

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ลุ้ยจิ้นเทียนตอนนี้เป็นโกวเอี๊ยของตระกูลทั้งเรา และก็เป็นหลานเขยที่เล่าโจ้วจงรักพอใจที่สุดคนหนึ่ง พวกเราย่อมมิยอมปล่อยให้ผู้อื่นไปรังควานหาเรื่องมัน"

กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"อย่าว่าแต่มันตอนนี้ยังอยู่ในทั้งแกเป้า มิว่าผู้ใดคิดจะไปรังควานหาเรื่องในทั้งแกเป้า นับว่าหาผิดสถานที่แล้ว"

นี่ก็เป็นเรื่องจริง ทั้งแกเป้าในเสฉวน มีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดิน ผู้คิดจะเข้าไปรังควานหาเรื่องในที่นั้น แม้นับว่าสามารถรอดชีวิตเข้าไป ก็อย่าหมายรอดชีวิตออกมาได้

บ้อกี๋กล่าว

"เฮียตี๋แซ่ลุ้ยทั้งสี่ ไฉนต้องตามนางไปหาลุ้ยจิ้นเทียนด้วย?"

ทั้งข้วยหยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"สตรีเช่นดั่งนาง คิดจะหาบุรุษไปขายชีวิตแทนนางสักหลายคน คล้ายมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไรเลย คาดว่า ท่านก็ต้องคิดเข้าใจมาได้"

บ้อกี๋ไม่อาจส่งเสียงอีกแล้ว เพราะทราบ ทั้งข้วยมิใช่กล่าวไร้เหตุผล

บ้อกี๋ได้คิดถึงดวงตาที่คล้ายน้ำทะเล คิดถึงผิวกายที่คล้ายนมวัว คิดถึงเท้าที่เรียวยาวแข็งแรง...

บ้อกี๋ถามตัวเอง หากนางต้องการให้มันไปกระทำเรื่องเช่นนั้น จะยอมไปหรือไม่?

ทั้งข้วยใช้ดวงตาที่แย้มยิ้มจนหยีเล็ก กวาดมองบ้อกี๋แล้วถาม

"ตอนนี้ท่านใช่พอจะติดตามข้าพเจ้าไปทั้งแกเป้าได้แล้ว?"

บ้อกี๋รับคำ

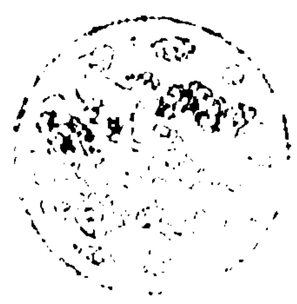

... กระบี่ ก็คือเกียรติภูมิของมือกระบี่

... เกียรติภูมิของมือกระบี่ ยังมีความสำคัญยิ่งกว่าชีวิตมากนัก

✷

"คำยอดฝีมืออันดับเลิศที่แท้จริง มีความหมาย มิว่าในสถานการณ์ใด มิว่ากับผู้ใด ต่างต้องสามารถเป็นฝ่ายพิชิตให้คู่ต่อสู้ยอมแพ้ทั้งปากทั้งใจ ผู้อื่นมีความเคารพนับถือและเทิดทูน มิใช่บันดาลให้ผู้อื่นเกิดความหวาดหวั่นสยองขวัญ เยี่ยงนั้นไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศ ควรนับเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค"

ISBN 974-7373-42-4

ดาบ ทะลุ ฟ้า

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

ความคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน
ไม่มีแคร่นี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว

SANGSAN

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง
แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก... คนเล่า ?

โก้วเล้ง

ว. ณ เมืองลุง

4

ก่อน ๆ นี้บ้อกี๋ยังสามารถสะกดกลั้นทุกประการไว้ได้
เนื่องเพราะมีความรู้สึก การเสียสละของมันมีคุณค่าอยู่
แต่ตอนนี้เมื่อทราบความลับนี้แล้ว
การเสียสละทั้งมวลของบ้อกี๋
กลับกลายเป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่ออย่างยิ่ง

รอยยิ้มของบ้อกี๋ยังคงหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวสืบไป

"ที่ข้าพเจ้ามาในครั้งนี้ ความจริงได้ตกลงใจ ไม่สำเร็จก็ขอตายในหน้าที่ บัดนี้ข้าพเจ้าพยายามสุดความสามารถแล้ว มาตรว่าไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าตายก็ไม่มีความเสียใจ"

เลี่ยงเลี้ยงจ้องมองดูบ้อกี๋อีกเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง จึงถามขึ้น

"ท่านบอกวาจาจริงใจหรือไม่ ?"

.....

บนผนังมีกระบี่แขวนอยู่เล่มหนึ่ง กระบี่ฝักสีดำยาวสามเชียะเจ็ดนิ้ว

เลี่ยงเลี้ยงปลดกระบี่เล่มนั้นลงมา ชักกระบี่ออกจากฝัก คมกระบี่เป็นประกายสุกใสดั่งน้ำค้าง

นางยื่นด้ามกระบี่ให้บ้อกี๋ ด้วยทีท่าที่หนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง แล้วพลันกล่าว

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

.....

บ้อกี๋แทบไม่อาจเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ๆ

เลี่ยงเลี้ยงจ้องมองดูบ้อกี๋แน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"นี่เป็นความจริง ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่าข้าพเจ้าจริง ๆ"

鄭
閻 鄭 門

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลุง แปล

4

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ - วิชาการ

ISBN 974-7373-42-4

ศึกเสือหยกขาว เล่ม 4

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) พฤษภาคม 2536

จัดพิมพ์โดยได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล บรรณาธิการ

ดินหิน วาดภาพปก

เกรียงไกร ฟักทอง ออกแบบปก

ยุวดี สกุลจิตรานนท์ ศิลปกรรม

จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี และ หนูพร้อง ชูทอง ประจำกองบรรณาธิการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง)

แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กทม. 10110

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด

โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

เรียงพิมพ์ที่ โมดิฟาย คอมพิวท์ กราฟฟิค

พิมพ์ที่ บริษัทธรรมสาร จำกัด

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 350 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เสือตัวนี้สลักจากหยกสีขาว เนื้อละเอียด ฝีมือประณีต
มันคือเสือหยกขาวตัวหนึ่ง
เตี้ยบ้อกี่มิทราบมันมีคุณค่าปานใด สำคัญยิ่งยวดปานใด ซีคงเฮียวฮวงจึงต้องฝากฝังให้มันมอบต่อเซี่ยงกัวยิ่ม ก่อนจะลงมือฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม

บ้อกี่เพียงทราบ มันมีแต่ต้องฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม... ฆาตกรผู้ปลิดชีวิตบิดาของมัน ให้จงได้!

ต่อให้ทั้งแกเป้าที่เซี่ยงกัวยิ่มซ่อนตัวอยู่ เต็มไปด้วยภยันตรายเฉกเช่นถ้ำเสือวังมังกร บ้อกี่ก็จะบุกบั่นฝ่าฟันไป ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน!

นับแต่สำนักทั้งแกเป้าเป็นพันธมิตรกับสำนักเพ็กเล็กตึ้ง สถานภาพของสำนักไต้ฮวงตึ้งก็ยิ่งล่อแหลมต่อการถูกโค่นทำลาย ยิ่งเตี้ยกัง บิดาของบ้อกี่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยม เซี่ยงกัวยิ่มก็แปรพักตร์ไปเข้ากับฝ่ายทั้งแกเป้า อนาคตไต้ฮวงตึ้งก็มืดมนจริง ๆ อย่าว่าแต่ทั้งแกเป้ายังเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธลับอาบยาพิษ และเพ็กเล็กตึ้งเป็นอันดับหนึ่งด้านอาวุธไฟ หากอาวุธลับอาบยาพิษผสมผสานอาวุธไฟเสร็จสมบูรณ์ ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน จะมีใครต้านทานไว้ได้!

แท้จริง บ้อกี่ก็คือทายาทฮั้วฮวงซัวจึง ซึ่งจะต้องสืบทอดภารกิจเป็นเสาหลักให้ไต้ฮวงตึ้ง แต่ขณะนี้ บ้อกี่ได้กระทำสิ่งใดบ้างในฐานะทายาท? หรือเพียงมุ่งแต่ล้างแค้น ล้างแค้น เป็นกิจส่วนตัวถ่ายเดียว เท่านั้น?

เซี่ยงกัวยิ่มหันหลังให้บ้อกี่
ในมือบ้อกี่มีกระบี่ โอกาสที่เฝ้ารอมานานได้มาถึงแล้ว!
ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกแทงออกไปแล้ว!
มิคาด กระบี่นี้มิได้แทงลงไป!
พริบตานั้น บ้อกี่นึกถึงสัจวาจาที่ให้ไว้กับซีคงเฮียวฮวง
เสือหยกขาว! เสือหยกขาว! ไฉนมีความสำคัญปานนี้ หรือมันซ่อนเร้นความลับสุดยอดอันใดไว้?

พริบตาที่เสือหยกขาวถูกฝ่ามือบีบแหลกละเอียด บ้อกี่ถึงกับพบว่า มันกลวงใน และซ่อนไว้ด้วยกระดาษม้วนหนึ่ง!
หรือนี่คือความลับสุดยอดที่จะสั่นสะเทือนวงการบู๊ลิ้ม ชนิดถล่มทลาย
หรือนี่คือความลับที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตบ้อกี่!!

ด้วยจิตคารวะ
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ – วิชาการ

หาญเข้าบุกถ้ำพยัคฆ์

แรมเจ็ดค่ำเดือนสี่ โปร่ง

ทั้งแกเป้า

วงพวกนักเลงมีภยันตรายมากหลาย แต่ยุติธรรมอย่างยิ่ง ขอเพียงเป็นผู้มีปัญญาความสามารถ ก็ต้องมีชื่อเสียงมาได้

คนเราขอเพียงสามารถสร้างชื่อเสียงสำเร็จ ย่อมสามารถได้ทุกสรรพสิ่งที่มันต้องการ ชีวิตของมันก็ต้องเปลี่ยนแปรโดยสิ้นเชิง เปลี่ยนแปรเป็นรุ่งโรจน์โชติช่วงแพรวพรายสวยงาม แต่เสียดาย ชีวิตของพวกมันกลับคล้ายสั้นดุจกับเป็นดาวตก

เนื่องเพราะพวกมันเป็นชนชาวนักเลง

ชีวิตของชนชาวนักเลง ความจริงก็ไม่มีราก เฉกเช่นกับใบไม้แห้งในสายลมจอกแหนบนผิวน้ำ

สามร้อยปีที่ผ่าน มิทราบในวงพวกนักเลง ก่อเกิดวีรบุรุษผู้กล้าหาญมามากน้อยเท่าใด มีวีรบุรุษผู้กล้าหาญล่วงลับโรยราไปมากน้อยเท่าใด

แต่ในจำนวนนั้น ย่อมมีบ้างบางคนที่ชีวิตยืนยงอยู่ตลอดไป นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะ บุคลิกของท่านไม่ตาย แม้ตัวตาย แต่คล้ายยังยืนยงอยู่ อาจบางทีเนื่องเพราะ มาตรว่าร่างพวกท่านตายไป แต่บุตร ๆ หลาน ๆ ในรุ่นหลัง ๆ ของพวกท่านได้ผนึกขึ้นเป็นขุมกำลังที่ไม่มีผู้อื่นใดสามารถโยกคลอนผลักดันให้ล้มลง ชื่อเสียงของพวกท่านจึงยืนยงเป็นอมตะเพราะประการนี้

สามร้อยปีที่ผ่าน ขุมกำลังที่สามารถยืนยงอยู่ในบู๊ลิ้มโดยมิเคยโยกคลอนล้มลงนั้น นอกจากเสียวลิ้ม บู๊ตึง คุนลุ้น เตียมซัง คงท้ง ซึ่งเป็นสำนักมีประวัติศาสตร์รุ่งโรจน์ยาวนานแล้ว ก็ยังมีตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้มที่ชื่อเสียงเกรียงไกรหลายตระกูล

บรรดาตระกูลยิ่งใหญ่บู๊ลิ้มเหล่านั้น มีบ้างแม้เนื่องเพราะบรรพบุรุษของพวกมันยินยอมเสียสละเพื่อบูชาคุณธรรมให้แก่แผ่นดิน จึงแลกได้ความเคารพเทิดทูนของผู้อื่นมา แต่ส่วนมากกลับเนื่องเพราะตัวของพวกมันเอง มีภูมิปัญญาหรือพลังฝีมือที่โดดเด่นเป็นพิเศษ จึงสามารถดำรงมาจนถึงปัจจุบัน

ในจำนวนนั้น มีหลักวิชาแพทย์ที่ตกทอดมาจนเลื่องชื่อ ตั้งรกรากอยู่ในนครหลวงเช่นเตียกังเจ มีวิชาทางน้ำที่เลอเลิศสูงสุดเช่นเทียนฮ้อทั้ง มีประวัติศาสตร์ยาวนาน รุ่มรวยมหาศาลปานท้องพระคลังเช่นตระกูลน่ำเก็ง มีเพลงดาบที่กระเดื่องเกรียงไกรเช่นตระกูลแพ้ และก็มีอาวุธไฟสูงสุดไม่มีผู้ใดเทียมเช่นเพ็กเล็กตึ๊ง (สำนักอสนีบาต)

ในบรรดาตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้มทั้งหลาย ที่มีกำลังยิ่งใหญ่ที่สุด ชื่อเสียงเกรียง-ไกรที่สุด ต้องนับตระกูลทั้งของเสฉวน เป็นที่สุดของบรรดาที่สุดทั้งหลาย

อาวุธลับและยาพิษของตระกูลทั้ง มีอานุภาพสยบแผ่นดินจนระย่อ จวบจนปัจจุบัน ยังไม่มีอาวุธลับและยาพิษของตระกูลหรือค่ายสำนักใด สามารถเข้าแทนที่ได้เลย

บุตรหลานของตระกูลทั้ง ขอเพียงออกไปท่องเที่ยวในวงพวกนักเลง ต่างต้องโดดเด่นเป็นเอกในช่วงนั้นได้แน่

ทั้งแกเป้าที่อยู่นอกกำแพงเมืองยู่เซี้ย ข้างเชิงเขาสูงชัน ผ่านการตบแต่งซ่อมแซมเสริมสร้างมานานปี ได้เปลี่ยนจากห้องแถวซอมซ่อไม่กี่แถว มาเป็นตัวเมืองเล็ก ๆ ได้แล้ว

ในที่นี้ นับแต่ปัจจัยสี่อันสำคัญของการดำรงชีวิต จนกระทั่งถึงสถานที่หย่อนใจ ทั้งยังรวมถึงเครื่องมือเครื่องใช้ในงานศพ งานวิวาห์ ล้วนแล้วมิต้องไปซื้อหาทางภายนอก ต่างมีการตระเตรียมที่พรักพร้อมสมบูรณ์ จนพอจะให้ผู้คนตระหนกได้

ความจริงแล้ว เหลาสุราโอ่อ่าภูมิฐานที่สุดในเสฉวน ร้านขายแพรพรรณใหญ่ที่สุดและใหม่ที่สุดในเสฉวน ร้านเครื่องประทินผิวที่มีพรักพร้อมสมบูรณ์ที่สุดในเสฉวน ล้วนแล้วอยู่ในทั้งแกเป้า

บุตรหลานตระกูลทั้งล้วนแล้วมีวิชาฝีมือทุกคน อาศัยกำลังความสามารถของตัวเองหาเงิน ค่อยไปทุ่มเทใช้ตามร้านรวงและเหลาเหล่านั้น

กำลังคน กำลังทรัพย์ ล้วนแล้วถูกจำกัดให้หมุนเวียนอยู่ในสถานที่แห่งนี้เท่านั้น

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ปีแล้วปีเล่า ตระกูลทั้งย่อมยิ่งนานยิ่งรุ่งเรืองจำเริญ ยิ่งนานยิ่งกว้างใหญ่โอฬาร...

ในที่สุด เตี้ยบ้อกี๋ได้มาถึงทั้งแกเป้าแล้ว

ประหลาดที่ว่า ในใจบ้อกี๋ไม่รู้สึกพลุ่งพล่านเป็นพิเศษ ตื่นเต้นเป็นพิเศษเลย

ความจริงโลกนี้ก็มีบุคคลประเภทหนึ่ง ที่มีความเหมาะสมต่อการเสี่ยงอันตรายมาแต่กำเนิด ปกติ อาจบางทีเพราะเรื่องเล็กน้อย เกิดความตื่นเต้นหรือรุ่มร้อนกระวนกระวาย แต่เมื่อถึงคราวเผชิญกับอันตรายที่แท้จริง กลับกลายเป็นหนักแน่นเยือกเย็นผิดธรรมดา

เตี้ยบ้อกี๋คือคนประเภทนี้

ดินฟ้าอากาศที่แจ่มใส ทิวเขาที่เขียวขจีสุดสายตา หลังคาบ้านที่ซับซ้อนเรียงรายดั่งเกล็ดปลา กระเบื้องสีเขียวคล้ำ ทอดยาวตั้งแต่สุดทางที่เชิงเขา ขึ้นไปจนถึงบนไหล่เขา

ดูจากที่บ้อกี๋ยืนอยู่ มิว่าผู้ใดต่างมิอาจไม่ถูกทัศนียภาพนี้สะกิดใจให้ตื้นตัน

ที่มันให้แก่ความรู้สึกของคน ไม่เพียงอาจหาญภูมิฐานเท่านั้น ยังภาคภูมิโอฬารหนักแน่นเข้มแข็ง เฉกเช่นกับมนุษย์มหึมาในเทพนิยาย ไม่มีวันจะถูกจู่โจมล้มลงไปได้ตลอดกาลนาน

มิว่าผู้ใดคิดจะมาทำลายรากฐานแห่งนี้ ต่างไม่ผิดกับคนปัญญาอ่อนเพ้อฝันงมเข็มในมหาสมุทรเลย

ทั้งข้วยกล่าว

"นี่ก็คือทั้งแกเป้า"

น้ำเสียงของมัน เต็มไปด้วยความอวดโอ่และภาคภูมิ กล่าวสืบไป

"ท่านดูสถานที่นี้เป็นอย่างไรบ้าง?"

บ้อกี๋ถอนใจตอบ

"ยอดเยี่ยมที่สุดจริง ๆ"

นี่เป็นวาจาจากใจจริงของบ้อกี๋

เพียงแต่ว่า ตอนกล่าววาจานี้ไป ในใจได้บังเกิดความหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูกขึ้น

มาตรว่าบ้อกี๋ มิเคยประเมินศัตรูต่ำมาก่อนเลย แต่ความยิ่งใหญ่เข้มแข็งของศัตรู กลับเป็นที่ยิ่งเหนือกว่าคาดคิดไว้มากหลายเหลือประมาณจริง ๆ

บ้อกี๋มิอาจไม่กังวลแทนไต้ฮวงตึ้ง หากไม่มีปรากฏการณ์พิสดารเกิดขึ้น จะทำลายคู่มือเช่นนี้ให้พินาศ คล้ายดั่งไม่อาจเป็นไปได้ แต่ปรากฏการณ์พิสดาร กลับน้อยครั้งนักที่จะปรากฏขึ้น

สุดปลายของทางเป็นซุ้มประตูใหญ่ของทั้งแกเป้า เพิ่งฉาบสีใหม่ยังไม่แห้งเลย ทั้งข้วยกล่าวอีก

"ก่อนหน้าสารทตวนโหงว (ขึ้นห้าค่ำเดือนห้า) ของแต่ละปี พวกเราต่างต้องทาสีซุ้มประตูใหม่อีกครั้ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะสารทตวนโหงว ก็เป็นคล้ายวันเกิดของเล่าโจ้วจงพวกเรา ท่านผู้เฒ่าชมชอบความครึกครื้น แต่ละปีเมื่อถึงวันนั้น พวกเราต่างต้องไปอวยพรให้ท่านเป็นพิเศษ พวกเราก็ต้องฉวยโอกาสนั้น หาความสนุกสนานบันเทิงใจด้วย"

บ้อกี๋พอจะคาดคิดได้ ในวันนั้น จะต้องเป็นวันสนุกสนานที่สุด ครึกครื้นที่สุดของทั้งแกเป้า

ในวันเวลาที่ครึกครื้นเช่นนั้น มิว่าผู้ใดต่างต้องผ่อนคลายตัวเอง พยายามไปเสพสุขให้เต็มที่ จะเป็นปล่อยตัวในการละเล่น ในสุรา กีฬาบัตรอย่างแน่นอน

เมื่อมีการปล่อยตัวเช่นนั้น ย่อมต้องเกิดการเลินเล่อ การเลินเล่อของพวกมันก็เป็นโอกาสของบ้อกี๋

ทั้งข้วยกล่าว

"ตอนนี้ห่างจากสารทตวนโหงวไม่ถึงครึ่งเดือน ท่านคิดจะอยู่ชมความครึกครื้นต่อไปหรือไม่?"

"วิเศษมาก"

ซุ้มประตูใหญ่นี้เปิดกว้าง ไม่เห็นมีสภาพการป้องกันที่เคร่งเครียดน่าหวาดหวั่นอย่างไรเลย

เดินเข้าในซุ้มประตูใหญ่ เป็นทางที่ลาดด้วยแผ่นศิลาราบเรียบสะอาดสวยงาม ศิลาแต่ละแผ่นต่างถูกล้างจนใสสะอาดดุจกับกระจกเงา

สองฟากข้างทางเป็นร้านรวงขายของต่าง ๆ มีของครบครัน ตบแต่งไว้สวยงาม

ทั้งข้วยแย้มยิ้มกล่าวอีก

"ผู้อื่นต่างเข้าใจ ทั้งแกเป้าเป็นถ้ำเสือวังมังกร แต่ความจริง พวกเรายินดีต้อนรับผู้อื่นมา มิว่าผู้ใดต่างมาได้ มิว่าผู้ใดต่างยินดีต้อนรับ"

"เป็นความจริง?"

"ท่านย่อมควรดูออก ที่นี้เป็นสถานที่ละลายเงินทองได้มากมายยิ่ง มีคนมาใช้เงินทองในที่นี้ พวกเราจึงจะกำไรได้เงินทอง เรื่องที่สามารถได้กำไร ย่อมเป็นที่ยินดีของผู้คนทั้งหลายอยู่"

"หากพวกมันนอกจากมาให้เงินทองแล้ว ยังคิดจะทำเรื่องอื่น ๆ เล่า?"

"นั่นต้องดู เรื่องอื่นที่มันกระทำนั้นเป็นเรื่องราวใด?"

"หากมันมาเพื่อหาความยุ่งยาก?"

"ที่นี้ของพวกเราก็มีร้านขายโลง มิเพียงขายถูกอย่างยิ่งเท่านั้น บางครั้งยังให้โดยไม่คิดเงินอีกด้วย"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่นอกจากโลงแล้ว ของในที่นี้ล้วนแล้วมิใช่ราคาถูกเลย บางครั้งกระทั่งพวกเรา ยังถูกพวกมันขูดอย่างทารุณไปจำนวนหนึ่ง"

สำหรับประการนี้บ้อกี๋สามารถดูออก ของที่มีอยู่ในแต่ละร้าน ล้วนแล้วเป็นของดีที่สุด

ผู้รับใช้กับเจ้าของร้าน แต่ละคนต่างมีสีหน้าต้อนรับอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส เมื่อเห็นทั้งข้วยเดินผ่านไป ต่างทักทายกันแต่ไกล ๆ แสดงออกถึงความครึกครื้นที่สุด ลิงโลดยินดีที่สุด

บ้อกี๋ต้องหัวร่อกล่าว

"ดูท่าผู้คนในที่นี้ต่างชมชอบท่านอย่างยิ่ง?"

ทั้งข้วยถอนใจตอบ

"ท่านผิดแล้ว"

มันแสร้งลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อ

"พวกมันมิใช่ชมชอบตัวข้าพเจ้า แต่ชอบเงินในกระเป๋าข้าพเจ้า หากท่านคิดจะให้คนล้วงเงินทองในกระเป๋ามามอบให้ ท่านก็ต้องมารยาเป็นนิยมชมชอบมันอย่างยิ่งออกมา"

บ้อกี๋หัวร่อเบา ๆ ผู้คนทางร้านรวงทั้งสองฟากข้างก็หัวร่อ เพราะพอดีเสียงของมันถูกผู้คนเหล่านั้นได้ยินได้

ดูท่ามันก็มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเยี่ยมอย่างยิ่งเช่นกัน

ที่ตบแต่งพิถีพิถันที่สุด หน้าร้านสวยงามที่สุด เป็นร้านขายของเล่นและเครื่อง-สำอาง ยังยิ่งใหญ่กว่าร้านป้อเจี๊ยะแจอันเป็นยี่ห้อเก่าที่สุดในนครหลวงเสียอีก

หน้าร้านที่กว้างหกคูหา มีเกี้ยวคานอ่อนวางอยู่สองหลัง ผู้รับใช้วัยเยาว์หน้าตา

คมคายผู้หนึ่ง ใช้สำเนียงเมืองหลวงที่ชัดเจนทักทายต่อทั้งข้วย

ในที่นี้คล้ายดั่งนิยมกล่าวภาษาทางการของเมืองหลวงยิ่ง โดยเฉพาะผู้รับใช้ในร้าน น้อยครั้งนักที่จะใช้ภาษาเสฉวน เมื่อเดินอยู่ในถนนสายนี้ ไม่ผิดกับได้เข้าไปในถนนคึกคักจอแจที่สุดของนครหลวงเลย

ทั้งข้วยเมื่อเห็นเกี้ยวคานอ่อนทั้งสอง ก็กล่าว

"ใช่ซาโกวไหนไน่มาอุดหนุนการค้าของพวกเจ้าอีก?"

ผู้รับใช้หน้าตาคมคายแย้มยิ้มประจบ พลางตอบ

"ซาโกวไหนไน่มักจะไม่ลืมมากรุณาต่อพวกเราเสมอ ไม่คล้ายตั้วกัว (เรียกบุตรคนโตของผู้ยิ่งใหญ่ มีความหมายคล้ายตั้วเสี่ย) ท่านแต่ละปี ยากยิ่งจะมากรุณาพวกเราสักครั้ง"

"ฮา...เรามิได้จะตบแต่งวิวาห์ ซื้อเครื่องสำอางไปไยกัน? ทาไว้ที่ก้นหรือไร?"

ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งดังออกมาจากในร้านทันที

"นอกร้านเป็นผู้ใดกล่าววาจาไม่สะอาดปานนี้? รีบไปจัดการ 'ล้างปาก' ให้มันแก่เราโดยด่วน"

เป็นกระแสเสียงที่สดใสไพเราะยิ่ง แต่ทั้งข้วยพอได้ยิน ต้องแลบลิ้นยาวเหยียดแล้วฝืนยิ้มกล่าว

"แย่แล้วเรา ครานี้เป็นข้าพเจ้าแหย่ถูกรังแตนเข้าแล้ว"

ครั้งนี้มันลดเสียงจนแผ่วเบาจริง ๆ เนื่องเพราะมันไม่มีทางตอแยกับโกวไหนไน่ (ย่าหรือยาย) ท่านนี้ได้จริง ๆ

ในร้านเครื่องสำอาง มีสตรีสองนางที่สวมกระโปรงยาวกรอมเท้า บุคลิกอ่อนช้อยแต่ภาคภูมิเดินออกมา

พวกนางต่างมีรูปกายสูงโปร่ง สวมกระโปรงจีบที่สมตัวอย่างยิ่ง ยามเดินกระโปรงส่ายไปมาจนเป็นท่วงท่าที่งดงามวาบหวามใจ แต่ร่างของนางกลับมีราศีที่สูงส่ง ฮึกหาญเข้มแข็งยิ่ง

ผู้เดินนำหน้ามีวัยสูงกว่าบ้าง ใบหน้ายาวเรียวเป็นรูปไข่ ดวงตามีประกายเจิดจ้าแจ่มใส

ทั้งข้วยพอเห็นนาง ถึงกับก้มตัวอย่างนอบน้อมยำเกรง แย้มยิ้มทักทาย

"โกวไหนไน่ ท่านสบาย?"

โกวไหนไน่นางนี้จ้องมองทั้งข้วยด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง พลางกล่าว

"เรายังเข้าใจเป็นผู้ใด ที่แท้ท่านเอง ท่านฝึกจนสามารถใช้เครื่องสำอางทาก้น

ได้ตั้งแต่เมื่อใด?"

สตรีอีกนางหนึ่งที่ตามหลังหัวร่อคิกคิกกล่าว

"หากตั้วกัวจะใช้เครื่องสำอางทาที่...ทาที่นั้นจริง น่ากลัวลิ้นจี่สามตำลึงยังไม่พอเลย"

สตรีนางนี้มีเสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงิน ตาก็ทั้งกลมทั้งโตทั้งสุกใส

แต่เมื่อยามนางหัวร่อ ตากลมใหญ่ทั้งสองหยีลงจนเหลือเส้นเดียว เส้นโค้งงอที่ต้องสามารถผูกหัวใจของบุรุษคนใดได้ทั้งสิ้น

อยู่ต่อหน้าพวกนาง ทั้งข้วยแปรเปลี่ยนเป็นนอบน้อมสำรวมอย่างยิ่ง ได้แต่ยืนแย้มยิ้มอย่างโง่งมเท่านั้น เพราะมิอาจกล่าววาจาได้เลยสักครึ่งคำ

บ้อกี่ก็แย้มยิ้มเช่นกัน เพราะมิเคยคาดคิดถึง ทั้งแกเป้าจะน่ารักปานนี้ ยังมีสตรีที่น่าสนใจปานนี้อยู่

สตรีที่ดวงตากลมโตสุกใส มีวัยเยาว์กว่าบ้าง แต่ต้องไม่เยาว์เกินไปนัก น่ารักดั่งตุ๊กตาที่ผู้คนเห็นแล้วปรารถนาจะอุ้มขึ้นจูบสักครั้ง

โกวไหนไน่นางนั้นยิ่งน่ารักกว่า นางแม้ไม่อาจนับว่าสวยสะคราญเท่าใด แต่ความปราดเปรียวแจ่มใส บุคลิกที่ภาคภูมิมีราศี เป็นเสน่ห์ที่สูงส่งของนาง

และพวกนางต่างรู้จักความหมาย 'ยับยั้งเมื่อเห็นควร' หลังจากกล่าววาจาคนละประโยคแล้ว หาได้รังควานให้ทั้งข้วยกระดากกระเดื่องไม่

พวกนางขึ้นเกี้ยวโดยเร็ว เกี้ยวก็ถูกหามออกไปโดยเร็ว

นับว่าทั้งข้วยระบายลมจากปากมาเฮือกใหญ่ได้แล้ว แต่ยังคงขมวดคิ้วนิ่วหน้ากล่าว

"ท่านทราบหรือไม่? โกวไหนไน่ท่านนี้เป็นผู้ใด?"

"ไม่รู้จัก"

"นางเป็นดาวข่มของข้าพเจ้า"

"ท่านกลัวนาง?"

"มิเพียงข้าพเจ้ากลัวนางเท่านั้น คนในทั้งแกเป้าที่ไม่กลัวนาง น่ากลัวมีไม่กี่คน"

"นางดูแล้วมิคล้ายน่ากลัวเท่าใด พวกท่านไฉนจึงต้องกลัวนาง?"

"นางเป็นคนหนึ่งที่เล่าโจ้วจงของพวกเรารักพอใจอย่างยิ่ง แม้มีวัยไม่สูงนัก แต่ศักดิ์กลับสูงอย่างยิ่ง ลำดับศักดิ์แล้ว นางยังเป็นโกวโกว (อาหญิง) ของข้าพเจ้า นางมีนิสัยชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระมาแต่กำเนิด มิว่าเรื่องราวใดต่างต้องเกี่ยวข้อง มิว่าผู้คนใดนางต่างขัดตา หากมีคนไปตอแยนาง เล่าโจ้วจงก็ต้องมีโทสะ"

หยุดถอนใจอีกเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าว

"คนเช่นนี้ท่านกลัวหรือไม่?"

"กลัว"

"โชคดีที่นางนับว่าใกล้จะวิวาห์ให้ผู้อื่นแล้ว"

"คนที่น่ากลัวปานนี้ มีผู้ใดกล้าสู่ขอวิวาห์กับนาง?"

"ความจริงไม่มีเลย แต่ตอนนี้นับว่ามีอยู่ผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด"

"ข้าพเจ้าไม่อาจบอก"

"วันนี้อากาศไม่เลวยิ่ง"

"พวกเรายังถกถึงเรื่องโกวไหนไน่จะวิวาห์กับผู้อื่นอยู่ ท่านไฉนพลันพาดพิงถึงอากาศ?"

"เนื่องเพราะเรื่องของโกวไหนไน่วิวาห์กับผู้อื่นนั้น ท่านไม่อาจบอกมาแล้ว"

"ท่านต้องการทราบหรือไม่?"

"ต้องการ"

"อย่างนั้นท่านก็สมควรบังคับให้ข้าพเจ้าบอก"

"ข้าพเจ้าควรบังคับเช่นไร?"

"หากท่านเตือนข้าพเจ้า ไม่บอกท่านก็ไม่คบกับข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย ซึ่งข้าพเจ้าย่อมจำต้องบอกแล้ว"

"ท่านไม่บอก ข้าพเจ้าไม่คบท่านเป็นมิตรสหาย"

"ข้าพเจ้าบอก"

"ผู้ใดวิวาห์กับนาง?"

"เซี่ยงกัวยิ่ม"

เซี่ยงกัวยิ่ม เซี่ยงกัวยิ่ม เซี่ยงกัวยิ่ม

บ้อกี๋ได้สลักนามนี้ไว้ในหัวใจแล้ว ใช้มีดที่มีนาม 'อาฆาตแค้น' สลัก หลั่งน้ำตาสลักพลางหลั่งโลหิตไปพลาง

แต่ตอนนี้บ้อกี๋ได้ยินนามเซี่ยงกัวยิ่ม กลับไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด มิว่าผู้ใดต่างต้องไม่มีทางสังเกตออก บ้อกี๋กับเซี่ยงกัวยิ่มมีความสัมพันธ์กันแม้สักน้อยนิด

ทั้งข้วยถาม

"ท่านรู้จักเซี่ยงกัวยิ่มหรือไม่?"

"รู้จัก"

"รู้จักจริง ๆ?"

"มันเป็นหนึ่งในสามผู้ยิ่งใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊ง มันฆ่าเตี้ยกังที่เป็นสหายรักที่สุดของมันแล้ว หิ้วศีรษะเตี้ยกังไปให้แก่ลุ้ยจิ้นเทียน ซึ่งเป็นศัตรูคนสำคัญของไต้ฮวงตึ๊ง"

บ้อกี่ถึงกับยังหัวร่อ กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าแม้น้อยครั้งนักที่จะออกท่องเที่ยวในวงพวกนักเลง แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าย่อมเคยได้ยินผู้คนบอกเล่ามา"

"ท่านได้ยินผู้ใดบอก"

"ทั้งเง็กเคยบอกเอง"

"ข้าพเจ้าตอนนี้จึงทราบ ทั้งเง็กดีต่อท่านไม่น้อย ถึงกับกระทั่งเรื่องเช่นนี้ก็ยอมบอกกับท่าน"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็เพิ่งทราบ ท่านดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย ถึงกับเรื่องเช่นนี้ก็ยอมบอกข้าพเจ้า"

ทั้งข้วยหัวร่อแล้ว บ้อกี่ก็หัวร่อด้วย ทั้งข้วยกล่าวอีก

"ท่านทราบหรือไม่ ในทั้งแกเป้านี้ นอกจากนางแล้ว ยังมีโกวไหนไน่น้อยอีกนางหนึ่ง"

"ไม่ทราบ"

"โกวไหนไน่น้อยนางนี้ ก็เป็นผู้ที่ชมชอบเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ และเป็นดาวข่มของข้าพเจ้าเช่นกัน"

"ท่านไฉนต้องกลัวนาง?"

"เนื่องเพราะนางเป็นม่วยม่วยของข้าพเจ้า"

กอกอกลัวม่วยม่วย มิใช่เป็นเรื่องประหลาด มีกอกอมากหลายที่กลัวม่วยม่วยอย่างยิ่ง

นั่นย่อมมิใช่เนื่องเพราะม่วยม่วยของมันน่ากลัวจริง ๆ แต่เนื่องเพราะม่วยม่วยของมันซุกซนดื้อรั้น ก่อกวนดุร้าย

"โชคดีที่ม่วยม่วยของข้าพเจ้าก็จะวิวาห์แล้ว"

"แต่งให้กับผู้ใด?"

"ลุ้ยจิ้นเทียน"

...ลุ้ยจิ้นเทียนเป็นศัตรูสำคัญของไต้ฮวงตึ๊ง ลุ้ยจิ้นเทียนคือประมุขของเพ็กเล็กตึ๊ง

เซี่ยงกัวยิ่มกับบ้อกี่ มีความอาฆาตแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

บัดนี้ แม้บ้อกี๋ยังมิเห็นพวกมัน แต่บังเอิญได้เห็นภรรยาของพวกมันแล้ว

บ้อกี๋ถึงกับยังรู้สึก พวกนางน่ารักอย่างยิ่ง

พวกนางก็มีทีท่าต่อบ้อกี๋หลายแวบ จากนั้นจึงพากันสบตาด้วยความประหลาดสงสัยอีกแวบหนึ่ง

แต่พวกนางมิได้ถามทั้งข้วย "ผู้นี้เป็นใคร?" หรือพวกนางรู้จักบางเรื่องราวกระจ่างอยู่แล้ว?

ตอนก่อนจะไป ม่วยม่วยทั้งข้วยยังคล้ายแย้มยิ้มให้บ้อกี๋ ตากลมใหญ่ของนางหยีลงจนเป็นเส้นเดียวอีกครา เส้นโค้งงอที่คล้ายจะพันธนาการหัวใจบ้อกี๋ไว้

นางเป็นสตรีที่สวยสะคราญ มีดวงตางดงามรัดรึงใจ แต่ลุ้ยจิ้นเทียนเป็นคนชราแล้ว

ไต้ฮวงตึ๊งย่อมมีประวัติของลุ้ยจิ้นเทียนอยู่ บ้อกี๋จำได้ มันปีนี้คล้ายอายุห้าสิบแปดห้าสิบเก้าแล้ว

มันได้ภรรยาเช่นนี้ไปนางหนึ่ง ใช่บุญวาสนาของมันหรือไม่?

บ้อกี๋พลันได้คิดไปถึงมิกกีอีก พลันนึกถึงเรื่องมากหลาย

ขณะบ้อกี๋คิดจะปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหลายให้มีเค้าพอจะสืบสาว พลันได้ยินเสียงกระพรวนที่สดใสแว่วลงมาจากอากาศ

บ้อกี๋เงยหน้า ก็เห็นพิราบสื่อสารฝูงหนึ่งโบยบินผ่านไป...

ฟ้าสีครามใส พิราบสีขาวสะอาด กระพรวนสีทองแวววาวบาดตา

ผู้คนตามร้านรวงของสองฟากข้างถนนใหญ่ เกิดความเคลื่อนไหวกันในบัดดลโดยต่างวิ่งออกมานอกร้าน แหงนมองดูฝูงนกพิราบสื่อสารแล้วโห่ร้อง

"ตั้วเซี่ยวเอี๊ยมีชัยอีกแล้ว"

แต่ละคนต่างหัวร่อ ทั้งข้วยก็หัวร่อ แต่ดูแล้วไม่มีสีหน้าร่าเริงแจ่มใสเช่นดั่งคนอื่น ๆ

บ้อกี๋สังเกตประการนี้ออก จึงถามทันที

"ตั้วเซี่ยวเอี๊ยท่านนี้ เป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ยของครอบครัวใด?"

"ย่อมเป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลทั้ง...ทั้งเง้า"

"มันเป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ย? ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าเป็นตั้วกัว"

"พวกท่านเป็นเฮียตี๋ร่วมสายโลหิต?"

"ใช่"

"ระหว่างท่านทั้งสอง ผู้ใดใหญ่กว่ากันแน่?"

"ไม่ทราบ"

"ไฉนกระทั่งท่านยังไม่ทราบ?"

"เนื่องเพราะมารดาข้าพเจ้าบอก เป็นข้าพเจ้ากำเนิดออกมาก่อน แต่มารดามันกลับบอก มันกำเนิดออกมาก่อน จะเป็นผู้ใดกำเนิดก่อนแน่ไม่มีผู้ใดทราบ แต่ทว่าไม่มีผู้ใดยินยอมเป็นเล่ายี่ (ที่สอง) ดังนั้น ตระกูลทั้งของพวกเรา จึงมีตั้วเซี่ยวเอี๊ยท่านหนึ่ง ตั้วกัวท่านหนึ่ง ฮา...หากแม้นบิดาท่านก็มีฮูหยินสักหลาย ๆ ท่าน ท่านย่อมต้องทราบเอง นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

ตอนมันแย้มยิ้ม ในดวงตาคล้ายดั่งมีประกายที่แหลมคมราวเข็ม

บ้อกี่มิได้ถามอีก เพราะดูออกแล้ว ในระหว่างเฮียตี่พวกมัน ต้องมีความขัดแย้งและแก่งแย่งชิงดีอยู่ แต่บ้อกี่ก็รู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง

ทั้งข้วยกล่าวอีก

"พิราบสื่อสารกลับมาแล้ว แสดงว่าการต่อสู้ครั้งนี้ มันมีชัยอีก มีชัยติดต่อกันสี่ครั้ง พิชิตมือกระบี่ชื่อเลื่องลือในวงพวกนักเลงไปสี่คน นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพรจริง ๆ"

"มือกระบี่เลื่องชื่อของวงพวกนักเลงสี่คน? เป็นสี่คนใด?"

"อย่างไรก็เป็นมือกระบี่ที่มีวิชากระบี่สูงเยี่ยม ชื่อเสียงเกรียงไกรยิ่ง มิเช่นนั้นมันไม่คู่ควรให้ตั้วเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลทั้งลงมือดอก"

"มันมีความแค้นกับสี่คนนั้น?"

"ไม่มี"

"มันไฉนจึงต้องไปหาพวกมัน?"

"เนื่องเพราะมันต้องการให้ผู้อื่นทราบ บุตรหลานของตระกูลทั้งมิใช่ต้องอาศัยอาวุธลับไปเอาชัยประการเดียว"

"มันใช้กระไรไปเอาชัย?"

"กระบี่"

ทั้งข้วยตอบ แล้วส่งเสียงราบเรียบสืบไป

"มีแต่ใช้กระบี่ไปพิชิตยอดฝีมือที่มีชื่อเกรียงไกรในวิชากระบี่ จึงสามารถแสดงออกให้เห็นถึงฝีมือที่สูงส่งของตั้วเซี่ยวเอี๊ยตระกูลทั้ง"

"วิชากระบี่ของมันสูงเยี่ยมอย่างยิ่ง?"

ทั้งข้วยหัวร่อตอบ

"ท่านก็ใช้กระบี่เป็นอาวุธ รอมันกลับมา อาจจะประลองกระบี่กับท่านสักครั้งยิ่งนัก ในตอนนั้นท่านก็ทราบแล้วว่าวิชากระบี่ของมันเป็นอย่างไร?"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้ายังควรอย่าทราบตลอดกาลจึงประเสริฐ"

พิราบสื่อสารเพิ่งโบยบินผ่าน เซี่ยวป้อที่เป็นสหายรูปงามของทั้งข้วย ก็ได้เดินเข้ามาหา

มันกลับทั้งแกเป้าก่อน แสดงว่าเป็นคนคุมโลงใส่ตัวทั้งเง็กและมิกกึกลับมา

มันก้าวยาว ๆ เข้ามาด้วยทีท่าลิงโลดยินดีเป็นอย่างยิ่ง ส่งเสียงมาแต่ไกล

"น่าปีติยินดียิ่ง เป็นที่น่าปีติยินดียิ่งจริง ๆ"

ทั้งข้วยชายตามองมัน พลางกล่าว

"ตั้วเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลทั้งมีชัยในการต่อสู้ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"มิได้เกี่ยวข้อง"

"เฮอะ แล้วท่านปีติยินดีกระไร?"

"ข้าพเจ้าเป็นยินดีแทนซาเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลทั้ง"

ซาเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลทั้งคือทั้งเง็ก

เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"อาการของท่านถูกเล่าโจ้วจงรักษาทุเลา สามารถลุกขึ้นดื่มน้ำโสมได้แล้ว"

ทั้งเง็กสามารถลุกขึ้นดื่มน้ำโสมได้!

หากคนสามารถดื่มน้ำโสม ย่อมสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้มากหลาย!

เพียงมันสามารถบอกเล่าเรื่องราวมารายหนึ่ง บ้อกี๋ก็ต้องเสียชีวิตทันที!

แต่บ้อกี๋มิได้ถูกขู่ขวัญจนตระหนกงงงัน เหงื่อกาฬก็มิได้แตกโซมด้วยความตระหนก

บ้อกี๋ยังไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

ทั้งข้วยชายตามองมันอีกครา พลันถามขึ้น

"ทั้งเง็กเป็นสหายรักของท่าน?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งข้วยถามอีก

"อาการของสหายรักท่านทุเลาแล้ว ท่านไม่ปีติแทนมันเลยสักน้อยนิด?"

"ข้าพเจ้ายินดีแทนมัน"

"แต่ข้าพเจ้ากลับสังเกตไม่ออกเลย"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นเช่นดั่งท่าน มิว่าในใจมีความปีติยินดีหรือหวาดหวั่น

พรั่นพรึง ผู้อื่นต่างสังเกตไม่ออก"

"แม้นับว่าในใจท่านหวาดกลัวจนแทบตาย ใบหน้ายังยิ้มได้? แม้นับว่าท่านหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานอย่างยิ่ง แต่ในใจไม่แน่จะเบิกบานแจ่มใส?"

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ข้าพเจ้ารักพอใจคนดั่งท่านยิ่ง พวกเราภายหน้าจะต้องเป็นสหายรักกันได้"

"ไม่แน่นัก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็เป็นเช่นดั่งท่าน ตอนปากบอกแน่นอน ในใจไม่แน่จะคิดเช่นนั้นจริง ๆ"

"ตอนปากท่านบอกไม่แน่ ในใจอาจจะถือข้าพเจ้าเป็นสหายรักแล้วก็ได้"

"ไม่แน่นัก"

"ฮา ฮา นึกมิถึง นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ในโลกถึงกับมีคนเช่นนี้อยู่อีก"

บ้อกี๋มิได้หัวร่อ

มีบ้างบางคนสวมบทบาทที่ควรหัวร่อ มิว่าในเวลาและสถานการณ์ใดต่างต้องหัวร่อ มีบ้างบางคนกลับสวมบทบาทที่มักมิใคร่ยอมหัวร่อ

รอจนทั้งข้วยหัวร่อพอแก่ใจ บ้อกี๋จึงถามบ้าง

"ตอนนี้ท่านใช่ยังจะพาข้าพเจ้าไปพบทั้งเง็กหรือไม่?"

สีหน้าหัวร่อของทั้งข้วยมีประกายตาที่คมกริบดั่งปลายเข็มอีกแล้ว กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการไปพบมันหรือไม่?"

"หากมันทราบข้าพเจ้ามา ใช่จะต้องให้พวกท่านพาข้าพเจ้าไปพบมันหรือไม่"

"มันต้องใคร่ได้พบท่านอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าแม้ไม่คิดจะไปพบมันจริง ก็จำเป็นต้องไปให้ได้อยู่"

"นับว่าถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

ทั้งข้วยกล่าวแล้วหัวร่อ พลางส่งเสียงต่อ

"ความจริงผู้จะรอพบท่าน ยังมิเพียงทั้งเง็กคนเดียว"

"ยังมีผู้ใด?"

"สหายอีกผู้หนึ่ง สหายที่ดีอย่างยิ่ง"

"สหายของผู้ใด?"

"ข้าพเจ้า"

"สหายของท่าน ไฉนจึงต้องการพบข้าพเจ้า?"

"เนื่องเพราะมันรู้จักท่าน"

สายตาที่คล้ายปลายเข็มของมันเขม้นมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลางเน้นเสียงทีละคำ

"ท่านแม้ไม่รู้จักมัน แต่มันกลับรู้จักท่าน"

ถนนยาวอย่างยิ่ง

สุดปลายของถนนสายยาว เป็นศาลบูชาที่กว้างใหญ่ภูมิฐาน ด้านหลังของศาลบูชา เป็นป่าเขียวชอุ่มสดใส

ในกิ่งใบไม้เขียวสดใส ปรากฏมีมุมของหอน้อยอยู่รำไร

ทั้งข้วยกล่าว

"พวกมันรอคอยท่านในที่นั้น"

"พวกมันก็คือทั้งเง็กกับ 'สหายของท่าน'? "

"ใช่แล้ว"

จวบจนบัดนี้ ทั้งข้วยยังมิได้สอบถามประวัติความเป็นมาของบ้อกี๋ กระทั่งยังมิเคยเอ่ยถึงมาเลย

นี่ใช่เนื่องเพราะสหายผู้นั้นของมัน ได้บอกประวัติความเป็นมาของบ้อกี๋แก่มันแล้ว?

ดังนั้น มันจึงไม่จำเป็นต้องสอบถามเลย

มันไม่มีสีหน้าพิรุธอย่างไร หัวร่ออยู่ตลอดเวลา เนื่องเพราะมันไม่อาจให้บ้อกี๋มีความระวังตัวเกิดขึ้นสักน้อยนิด จึงยินยอมติดตามมันมาที่นี้

มาหาที่ตาย!

...สหายของมันเป็นผู้ใด? ใช่ทราบประวัติความเป็นมาของบ้อกี๋จริงหรือไม่?

บัดนี้ ปัญหาเหล่านั้นต่างไม่สำคัญแล้ว เนื่องเพราะทั้งเง็กฟื้นคืนชีพมาได้แล้ว

ทั้งเง็กย่อมทราบบ้อกี๋เป็นผู้ใด?

ตอนนี้บ้อกี๋ก็สมควรทราบ เพียงเดินเข้าไปในหอน้อย ก็ต้องตายในที่นั้นตายอย่างแน่นอนเด็ดขาด

บ้อกี๋สมควรรีบเร่งหนี

มิว่าตอนนี้ยังจะหนีรอดหรือไม่? ก็สมควรทดลองดูสักครั้ง

เยี่ยงนั้น อย่างน้อยยังพอมีโอกาสสักส่วนสองส่วน

แต่บ้อกี๋มิได้หนี กระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ สีหน้ามิเปลี่ยนแปร คล้ายดั่งยินดีตายอยู่ในหอนี้เป็นอย่างยิ่งก็ปาน

ป่าสดใสขจี หอน้อยเงียบสงบ

ชุนเทียน (ฤดูใบไม้ผลิ)

หากคนเราสามารถมาตายในสถานที่สวยงามเช่นนี้ ในฤดูกาลที่สวยงามเช่นนี้ นับว่าไม่เลวเกินไปนักจริง ๆ

รอบหอน้อยมีบุปผาที่ใกล้จะเบ่งบาน มีบุปผาที่เบ่งบานแล้ว

ประตูของหอน้อยมิได้เปิด

ทั้งข้วยยื่นมือไป มิทราบจะเคาะประตูหรือผลักประตู

มันทั้งมิได้เคาะ และมิได้ผลัก

มันพลันหันมาประจันหน้ากับบ้อกี๋ พลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้านับถือท่าน"

"อ้อ?"

"ท่านกล้าติดตามข้าพเจ้ามาที่นี้ ข้าพเจ้านับถือท่านจริง ๆ"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่ใช่สหายทั้งเง็กเด็ดขาด"

สีหน้าบ้อกี๋มิได้เปลี่ยนแปร ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเป็นเฮียตี่ร่วมสายโลหิตของทั้งเง็ก มันติดตามข้าพเจ้าแต่เยาว์วัย ข้าพเจ้าเข้าใจมันกระจ่างยิ่งกว่าผู้คนใด ๆ เมื่อถึงยามจำเป็น แม้นับว่ามันขายข้าพเจ้าให้แก่ผู้อื่นไปทำไส้ซาลาเปา มันต้องไม่ขมวดคิ้วสักน้อยนิด ข้าพเจ้าก็ต้องไม่รู้สึกประหลาดใจด้วย"

หยุดหัวร่อแล้วทั้งข้วยกล่าวต่อ

"คนเช่นดั่งมันไฉนจะมีมิตรสหาย? ท่านไฉนจะยอมคบมันเป็นมิตรสหาย?"

สีหน้าบ้อกี๋ยังคงมิเปลี่ยนแปร เพียงถามเสียงราบเรียบ

"หากข้าพเจ้ามิใช่เป็นสหายของมัน ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"มิใช่สหายก็เป็นศัตรู"

"อ้อ?"

"ศัตรูก็มีมากมายหลายประเภท ประเภทน่าตายที่สุดก็คือสายลับ"

"ข้าพเจ้าเป็นประเภทใด?"

"ท่านเป็นประเภทด้อยที่สุด"

มันหยุดถอนใจเฮือกหนึ่ง จึงกล่าวต่อ

"คนที่เป็นสายลับ ถึงกับกล้าติดตามข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้ามิอาจไม่นับถือได้จริง ๆ"

"ความจริงนี่ก็มิใช่เป็นที่ต้องน่าเลื่อมใสนับถือเลย"

ทั้งข้วยร้องอ้อ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"แม้นับว่าข้าพเจ้าเป็นสายลับ ข้าพเจ้าก็ต้องติดตามท่านมาที่นี้"

ทั้งข้วยร้องอ้อ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ทั้งเง็กมิได้ฟื้นคืนมา พวกท่านเพียงแต่ใช้วิธีนี้มาหยั่งจิตใจข้าพเจ้าเท่านั้น"

ทั้งข้วยร้องอ้ออีกครั้ง บ้อกี๋กล่าวต่อไป

"ในเมื่อพวกท่านยังจะใช้วิธีมาหยั่งทดสอบข้าพเจ้า ก็แสดงให้เห็น พวกท่านยังมิแน่ใจว่าข้าพเจ้าจะใช่สายลับหรือไม่?"

ทั้งข้วยหัวร่ออีกแล้ว ใช้สายตาที่คล้ายปลายเข็มเขม้นมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลางเน้นเสียง

"ท่านไฉนทราบ ทั้งเง็กยังไม่ฟื้นคืนมา?"

"เนื่องเพราะโสมเป็นยาบำรุง คนที่ถูกพิษ แม้นับว่าได้สติฟื้นคืนมา ก็ต้องไม่อาจดื่มน้ำโสม มิเช่นนั้น พิษที่หลงเหลือในร่างมัน ยากยิ่งจะไม่กำเริบขึ้นอีกครั้ง ตระกูลทั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้ยาพิษ ไฉนกระทั่งเหตุผลเล็กน้อยนี้ยังไม่เข้าใจได้?"

ทั้งข้วยมิอาจไม่ยอมรับ ผงกศีรษะกล่าว

"เหตุผลนี้ พวกเราสมควรเข้าใจได้"

"แต่เสียดายที่มันไม่เข้าใจ"

บ้อกี๋หันมองเชี่ยวป้อด้วยสายตากระด้างเย็นชา กล่าวต่อไป

"สหายผู้นี้ของท่าน หาได้ชาญฉลาดดุจดั่งเปลือกนอกของมันไม่"

ใบหน้าที่หล่อเหลาคมคายอย่างยิ่งของเชี่ยวป้อแดงฉานแล้ว กำหมัดจนแนบแน่นคล้ายดั่งแค้นจนใคร่ต่อยใส่บ้อกี๋ให้สุดกำลัง

แต่เสียดายหมัดนี้ของมันไม่มีปัญญาต่อยไป เนื่องเพราะทั้งข้วยก็ถึงกับเห็นพ้องด้วย

ทั้งข้วยถอนใจอีกครั้ง แล้วกล่าว

"สหายผู้นี้ของข้าพเจ้า มิได้ชาญฉลาดเช่นดั่งเปลือกนอกของมันจริง ๆ แต่ท่านกลับคล้ายชาญฉลาดกว่าเปลือกนอกมากหลายนัก"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมา"

"แต่เสียดาย ท่านยังลืมว่าข้าพเจ้ามีสหายที่รู้จักท่านอยู่อีกคนหนึ่ง"

"อ้อ?"

"ท่านไม่เชื่อ?"

บ้อกี๋มิอาจไม่เชื่อ เนื่องเพราะทั้งข้วยผลักประตูของหอน้อยออกแล้ว

ประตูพอเปิดออก บ้อกี๋ก็เห็นสหายผู้หนึ่ง

คนที่บ้อกี๋เห็น มิเพียงเป็นสหายของทั้งข้วยเท่านั้น ความจริงยังเป็นสหายของบ้อกี๋อีกด้วย

บ้อกี๋แลเห็นก้วยเชียบยี้

สหายของทั้งข้วย ถึงกับเป็นก้วยเชียบยี้?!

ในห้องเย็นสบาย และสงบอย่างยิ่ง

ก้วยเชียบยี้กำลังนั่งขัดสมาธิดื่มสุรา ด้วยทีท่าโอ่อ่าภาคภูมิเป็นอย่างยิ่ง

ผู้นี้มีเวลาแจ่มใสไม่มากเลย

แต่พอมันเห็นบ้อกี๋ มันแจ่มใสขึ้นมาทันที กระโดดจากเก้าอี้พลางร้อง

"มันใช่แล้ว มันนั่นเอง"

มันเพ่งมองบ้อกี๋ แสยะยิ้มส่งเสียงเย็นยะเยียบ

"นึกมิถึง ท่านถึงกับกล้ามาที่นี้ได้?"

สีหน้าบ้อกี๋มิได้เปลี่ยนแปร

ประสาทความรู้สึกทั้งร่าง คล้ายดั่งสร้างขึ้นจากขดลวดเล็กก็ปาน มิได้หวั่นไหวสะท้านเลยสักน้อยนิด

ทั้งข้วยถาม

"ท่านรู้จักคนผู้นี้?"

ก้วยเชียบยี้ตอบ

"เราย่อมรู้จัก เราไม่รู้จักมัน ผู้ใดจะรู้จัก"

"มันเป็นผู้ใด?"

"ท่านฆ่ามันเสียก่อน ข้าพเจ้าค่อยบอกกับท่านยังไม่สาย"

"ท่านบอกมาก่อน ข้าพเจ้าฆ่ามันก็ยังไม่สาย"

"นั่นก็สายเกินไปแล้ว"

ก้วยเชียบยี้ชี้หน้าบ้อกี๋ พลางกล่าวต่อ

"ผู้นี้มิเพียงอำมหิตเลือดเย็นเท่านั้น ยังมีอันตรายอย่างยิ่ง ท่านจะต้องลงมือก่อน"

ทั้งข้วยมิได้มีทีท่าจะลงมือ บ้อกี๋ก็มิได้เคลื่อนไหว

แต่เซี่ยวป้อกลับลอบเร้นเข้ามา ลงมืออย่างว่องไวดั่งสายฟ้า ต่อยฉาดเข้าใส่ดั้งจมูกของบ้อกี๋อย่างหนักหน่วง

เสียงโครมดังก้อง จมูกถูกต่อยแตกกระจาย

ที่แตกมิใช่จมูกบ้อกี๋ เป็นของเซี่ยวป้อ!

หมัดเซี่ยวป้อเพิ่งต่อยออกไป หมัดบ้อกี๋ได้ไปถึงดั้งจมูกของมันก่อน ร่างของมันถูกต่อยปลิวออกไป กระแทกใส่ผนังห้องดังสนั่นหวั่นไหว

น้ำตา น้ำมูก โลหิต หลั่งไหลเต็มหน้ามัน

ก้วยเซียบยี้ร้องสุดเสียง

"ท่านดู คนผู้นี้ใช่ควรตายหรือไม่ควรตาย? มันทั้งที่รู้กระจ่าง เซี่ยวป้อมีความสัมพันธ์กับท่านสถานใด ยังถึงกับลงมืออำมหิตปานนี้ได้ ท่านตอนนี้ไม่ฆ่ามันยังจะรอถึงเวลาใด?"

ทั้งข้วยถึงกับยังไม่มีทีท่าจะลงมือ แต่กลับมองเซี่ยวป้อแล้วส่ายหน้าถอนใจ

"ดูท่าท่านมิเพียงไม่มีความชาญฉลาดดั่งเปลือกนอกเท่านั้น ยังโง่เขลายิ่งกว่าที่เราคาดคิดเสียอีก"

ก้วยเซียบยี้ถามแทนเซี่ยวป้อ

"เพราะกระไร?"

"มันทั้งที่ทราบแน่แก่ใจ คนผู้นี้ทั้งอำมหิตเลือดเย็น ทั้งมีอันตราย ไฉนจึงยังจะชิงลงมือก่อน?"

ก้วยเซียบยี้โพล่งสวนคำ

"หรือหมัดนี้ของมันสมควรถูกต่อยเปล่า?"

"คล้ายดั่งควรถูกต่อยเปล่า"

"ท่านไฉนไม่ระบายโทสะแทนมัน?"

ทั้งข้วยหยีตาจ้องมองบ้อกี๋พลางตอบ

"เนื่องเพราะเราได้เริ่มมีความสนใจต่อคนผู้นี้ขึ้นมากกว่าเดิมหลายเท่าแล้ว"

"ท่านทราบมันเป็นคนเช่นไร?"

"ไม่ทราบ"

"มันเป็นฆาตกร เป็นฆาตกรอำมหิตที่ฆ่าคนไปสิบสามคนแล้ว"

"มันเคยฆ่าคนมาสิบสามคนจริง ๆ?"

"ต้องไม่น้อยกว่าแม้สักคนเดียว"

"มันไฉนจึงต้องฆ่าพวกมัน?"

"เนื่องเพราะมีคนให้เงินมันห้าหมื่นตำลึง"

"มิว่าผู้ใดเพียงให้เงินมันห้าหมื่นตำลึง มันก็ไปฆ่าคนได้?"

"ใช่ มันผู้นี้รู้จักแต่เงิน ไม่เคยรู้จักคนเสมอมา"

ทั้งข้วยพลันหันกายไปเขม้นมองบ้อกี๋ ส่งเสียงหนัก ๆ

"ที่มันบอกใช่เป็นวาจาจริงหรือไม่?"

"มีไม่ใช่ประโยคเดียว"

"ประโยคใด?"

"ราคาที่มันบอกไม่ถูกต้อง"

บ้อกี๋กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้ราคาของข้าพเจ้าได้ขึ้นแล้ว ไม่มีสิบหมื่นตำลึง ข้าพเจ้าไม่ลงมือเด็ดขาด"

ทั้งข้วยถอนใจกล่าว

"ต้องสิบหมื่นตำลึงจึงยอมฆ่าคนผู้หนึ่ง นับเป็นราคาที่ออกจะแพงเกินไปแล้ว"

"ไม่แพง"

"สิบหมื่นตำลึงยังไม่แพง?"

"ในเมื่อมีคนยอมเสียเงินให้ข้าพเจ้าสิบหมื่นตำลึง ราคานี้ต้องไม่แพง"

"ครั้งนี้ใช่มีคนให้เงินท่านสิบหมื่นตำลึง เรียกท่านมาฆ่าคนในที่นี้หรือไม่?"

"ปกติข้าพเจ้าเพียงฆ่าคนที่มีความมั่นใจฆ่าได้ เมื่อฆ่าคนแล้ว ต้องมีทางหลบรอดออกไปโดยปลอดภัย"

ส่งเสียงกระด้างเย็นชาต่อ

"คนที่ฆ่าได้มีมากอย่างยิ่ง สถานที่ฆ่าคนก็มีไม่น้อย ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะหาที่ตาย เหตุไฉนจึงต้องมาฆ่าคนในทั้งแกเป้า?"

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้อง

"มีเหตุผล"

ก้วยเชียบยี้ส่งเสียงดัง ๆ อีกครั้ง

"แต่ที่มันมาที่นี้ ก็มิได้ประสงค์ดีอย่างไร"

ทั้งข้วยร้องอ้อ ก้วยเชียบยี้กล่าวต่อ

"มันฆ่าคน ผู้อื่นก็ย่อมต้องการฆ่ามัน มันมาที่นี้ จะต้องเป็นเพราะหลบหลีกหัวลม หากท่านเข้าใจมันเป็นสหายของทั้งเง็ก ส่งทั้งเง็กกลับมาด้วยกุศลจิตจริง ๆ ท่านก็ผิดแล้ว หากท่านรับรองให้มันอยู่ ท่านต้องมีความยุ่งยากมารบกวนแน่นอน"

ทั้งข้วยแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดูข้าพเจ้าเป็นคนกลัวเรื่องยุ่งยากหรือไม่?"

ก้วยเชียบยี้ตะลึงลานไปแล้ว ชั่วครู่จึงถอนใจฝืนยิ้มตอบ

"ท่านไม่คล้าย"

"ความจริงแล้ว พวกท่านสมควรเป็นมิตรสหายรักกันจึงถูก"

ก้วยเชียบยี้กระซากเสียงด้วยโทสะ

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องไปเป็นมิตรสหายกับฆาตกรฆ่าคนเช่นดั่งมัน?"

ทั้งข้วยหยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะท่านเป็นเพียงหัวขโมยเท่านั้น หาได้เหนือกว่ามันเท่าใดไม่"

ก้วยเชียบยี้มิส่งเสียงอีกแล้ว แต่ยังถลึงจ้องบ้อกี๋อย่างดุดันดั่งเดิม

บ้อกี๋ไม่สนใจมัน

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้อง ใช้มือที่ทั้งอวบทั้งขาวกุมมือบ้อกี๋แนบแน่น พลางกล่าว

"มิว่าท่านมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ในเมื่อมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องไม่เสือกไสท่านออกไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะข้าพเจ้าพอใจท่าน แม้นับว่าท่านมาเพื่อฆ่าคน ขอเพียงคนที่ท่านฆ่ามิใช่ข้าพเจ้า ก็มิเป็นไรแล้ว"

มือของมันกุมมือบ้อกี๋อยู่ ขณะเวลานั้นพลันมีประกายมีดวูบขึ้น แทงเข้าใส่กลางหลังของบ้อกี๋อย่างดุดัน

มีดเล่มนั้น ถูกชักออกจากในซอกรองเท้าของเซี่ยวป้อ

มันถลึงจ้องบ้อกี๋อย่างดุดันตลอดมา คล้ายดั่งเป็นภรรยาขี้หึง กำลังถลึงจ้องภรรยาคนใหม่ของสามี

มันใช้กำลังทั้งตัวเท่าที่มี เสือกมีดของมันแทงเข้ามา

มือของบ้อกี๋ถูกกุมอยู่

บ้อกี๋มิต้องหันไปเลย พลันตวัดเท้าเตะออก เซี่ยวป้อก็ถูกเตะปลิวกระเด็นออกไป

ท้ายทอยของบ้อกี๋คล้ายมีนัยน์ตาอีกคู่หนึ่งก็ปาน

ทั้งข้วยแผดหัวร่ออีกครั้ง พลางกล่าว

"คนที่ต้องมีสิบหมื่นตำลึงจึงยอมลงมือฆ่าคน นับว่ามีความสามารถอยู่เล็กน้อยจริง ๆ"

บ้อกี๋ส่งเสียงเย็นชา

"คนที่ต้องมีเงินสิบหมื่นตำลึงจึงยอมฆ่าคน มิเพียงต้องมีความสามารถเท่านั้น ยังต้องมีกฎอีกด้วย"

"กฎใด?"

"มีคนจะต่อยจมูกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องต่อยจมูกมันแหลกก่อน"

"มีคนจะฆ่าท่าน ท่านก็ต้องฆ่ามันก่อน?"

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่ามัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนโดยไม่ได้รับค่าจ้าง"

เซี่ยวป้อหลั่งน้ำมูกน้ำตาและโลหิต แผดเสียงแหบแห้ง

"แต่เราต้องฆ่าท่านให้ได้"

มันโถมเข้ามา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ท่านจำไว้ จะเร็วจะช้า ย่อมมีสักวันที่เราฆ่าท่านให้ได้"

แล้วมันโถมออกจากห้องไปอีกครา

ก้วยเชียบยี้พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ลี้เง็กทั้ง ลี้เง็กทั้ง ดูท่ามิว่าท่านหลบซ่อนอยู่ในที่ใด ต่างต้องมีคนจะคอยฆ่าท่าน คนเช่นท่านหากมีชีวิตยืนยาว นับเป็นเรื่องประหลาดจริง"

บ้อกี๋พลันหันกายไปประสานสายตากับมัน เน้นทีละคำ

"ท่านอยู่นอกเหนือกฎ"

"กฎกระไร?"

"ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนเปล่า ๆ มาเลย แต่เพราะท่าน ข้าพเจ้ากลับอาจละเมิดกฎประจำตัวสักครั้งก็ได้"

ก้วยเชียบยี้ไม่หัวร่ออีกแล้ว แต่ประสานสายตากับบ้อกี๋อย่างชิงชัง แค่นเสียงอย่างชิงชัง

"ท่านก็นอกเหนือกฎ"

บ้อกี๋ร้องอ้อ ก้วยเชียบยี้กล่าวต่อ

"เราไม่เคยขโมยของผู้คนโดยเปล่า ๆ สักครั้ง แต่เพราะท่าน เราพร้อมที่จะละเมิดกฎมาขโมยสักครา"

"เฮอะ ท่านสามารถขโมยกระไรของข้าพเจ้า?"

"ขโมยศีรษะท่าน"

ทั้งสองพากันหันกาย คล้ายดั่งไม่มีผู้ใดต้องการมองฝ่ายตรงข้ามมากอีกสักแวบหนึ่ง

แต่พริบตาที่ทั้งสองหันกาย ได้ลอบชายตาแลกเปลี่ยนความรู้สึกกันแวบหนึ่ง

พริบตานั้น ก้วยเซียบยี้ปรากฏรอยยิ้มที่ชื่นชมยินดี ปลาบปลื้มวางใจ

บ้อกี๋นับว่าควรค่าแก่การชื่นชมยินดีจริง ๆ มันแสดงบทบาทนี้ได้ไม่เลว ดูท่าพอที่จะแสดงสืบไปได้อีกอย่างแน่นอน

ในพริบตานั้น ประกายตาของบ้อกี๋มีแต่ความปลาบปลื้มตื้นตัน

บ้อกี๋มิอาจไม่ตื้นตันบุญคุณนี้ได้

ไม่มีก้วยเซียบยี้ บ้อกี๋จะไม่มีปัญญาแสดงบทบาทนี้ออกไป กระทั่งบทบาทนี้ยังเป็นก้วยเซียบยี้เขียนขึ้นมาให้อีกด้วย

บ้อกี๋ดูออกแล้ว เป็นบทบาทที่จะต้องได้รับความพอใจอย่างยิ่ง...อย่างน้อยได้รับความพอใจจากทั้งข้วย

ทั้งข้วยกำลังต้องการคนที่พร้อมจะไปฆ่าคนแทนมันได้ทุกเวลาสักผู้หนึ่ง

แสดงว่าก้วยเซียบยี้ จะต้องสังเกตประการนี้ออกแน่ ดังนั้น จึงได้จัดการเตรียมบทบาทนี้ไว้ให้กับบ้อกี๋มาแสดง

บัดนี้ บ้อกี๋ก็ย่อมเชื่อวาจาของทั้งข้วย ที่นี้มีสหายผู้หนึ่งกำลังรอคอยมันอยู่จริง ๆ

โชคดีที่สหายผู้นี้ มิใช่สหายของทั้งข้วย แต่เป็นสหายของบ้อกี๋

สหายดุจดั่งมัน มีเพียงผู้เดียวก็นับว่าเกินพอแล้ว

บ้อกี๋มิเคยคาดคิดเลย ในที่นี้ยังมีสหายอยู่อีกผู้หนึ่ง และเป็นสหายที่ประเสริฐอย่างยิ่งด้วย

หอน้อยนี้ไม่อาจนับว่าเล็กนัก ชั้นบนถึงกับมีสี่ห้อง แต่ละห้องต่างไม่อาจนับว่าเล็กนัก

ทั้งข้วยพาบ้อกี๋ไปยังห้องแรกที่ซ้ายมือ พลางกล่าว

"ท่านดูห้องนี้เป็นอย่างไร?"

ในห้องมีเตียงกว้างใหญ่หนานุ่ม บนเตียงมีที่นอนหมอนมุ้งใหม่เอี่ยมสะอาด เมื่อผลักหน้าต่างออก ภายนอกเป็นป่าเขียวสดใสขจี อากาศแห้งและสดชื่น

บ้อกี๋กล่าวชมเชย ทั้งขวยถามอีก

"ท่านคิดจะอยู่พักที่นี้ต่อไปหรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็ใคร่จะให้ท่านได้อยู่ที่นี้ต่อไป ท่านพอใจอยู่นานเท่าใด ก็อยู่ได้นานเท่านั้น"

"เยี่ยงนี้ก็วิเศษยิ่ง"

"แต่เสียดาย มีประการเดียวที่มิใครวิเศษ"

"ประการใด?"

ทั้งข้วยไม่ตอบ แต่ย้อนถาม

"ตอนท่านพักโรงเตี๊ยม เจ้าของโรงเตี๊ยมใช่จะต้องถามท่าน ชื่อแซ่ไร? มาจากที่ใด? จะไปที่ใด? มาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งข้วยถามอีก

"ข้าพเจ้าเคยถามท่านหรือไม่?"

"ท่านมิได้ถาม"

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าไฉนมิได้ถามท่าน?"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่อาจให้โอกาสฝึกแก่ท่าน"

"ฝึกกระไร?"

"ฝึกกล่าวโป้ปด เมื่อกล่าวโป้ปดมากครั้งเข้า กระทั่งตัวเองก็ยังจะเชื่อ อย่าว่าแต่ผู้อื่นเลย"

"มีเหตุผล"

"ดังนั้น มีเรื่องราวบางประการ พวกเราเพียงถามท่านครั้งเดียว มิว่าท่านจะใช่โป้ปดหรือไม่? พวกเราต่างสามารถดูออก"

"พวกท่าน?"

"ความหมายของพวกเราคือ นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ยังมีคนอื่น ๆ อีก"

"คนอื่น ๆ เป็นผู้ใดบ้าง?"

"เป็นพวกที่มองปราดเดียวก็ดูออกว่า ท่านเป็นคนโป้ปดมดเท็จหรือไม่?"

มันใช้มือที่ทั้งอวบทั้งขาวกุมมือบ้อกี๋อีกครั้ง กล่าวต่อไป

"ความจริงข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องมิใช่คนโป้ปดมดเท็จ แต่ท่านจะต้องผ่านด่านนี้ให้ได้ก่อน จึงจะอยู่พักในที่นี้ต่อไปได้"

"พวกท่านเตรียมจะสอบถามข้าพเจ้าในเวลาใด?"

"ตอนนี้"

พอกล่าวสองคำนั้นไป มันก็จี้จุดบ้อกี๋ไว้

เมื่อบ้อกี๋ให้มันกุมมือ ก็เตรียมจะให้มันจี้จุดอยู่แล้ว

บ้อกี๋จะต้องให้ทั้งข้วยมีความเห็น ตนเชื่อถือมันสนิทใจ มิได้ระแวงสงสัยมันแม้แต่น้อยนิด

คนที่ในใจไม่มีพิรุธหวาดระแวง จึงยอมไปเชื่อถือผู้อื่น

บ้อกี๋จะต้องให้ทั้งข้วยมีความเห็น มันจิตใจเปิดเผยแจ่มใส

หากท่านต้องการให้ผู้อื่นเชื่อถือท่าน ก็ต้องให้ผู้อื่นมีความเห็นว่า ท่านเชื่อถือมันก่อน

บ้อกี๋จะต้องให้ทั้งข้วยเชื่อถือมันก่อน มิเช่นนั้น บ้อกี๋จะไม่มีทางดำรงชีวิตอยู่ในที่นี้สืบต่อไปได้เลย

แสงไฟที่แจ่มจ้า ส่องอยู่บนใบหน้าบ้อกี๋

รอบข้างล้วนเป็นความมืดมิด

มิเห็นกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่สามารถได้ยิน ในความมืดมีลมหายใจเบา ๆ และต้องมิเพียงหนึ่งคนอีกด้วย

บ้อกี๋ทั้งไม่ทราบ พวกเหล่านี้เป็นผู้ใดกันบ้าง? และไม่ทราบ ทั้งข้วยพามันมาสถานที่ใด?

บ้อกี๋ก็ยังไม่ทราบ พวกเหล่านี้เตรียมใช้วิธีใดมาสอบถามมัน?

ในความมืด มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครา มีอีกหลายคนเดินเข้ามาจากทางภายนอก

ผู้หนึ่งในจำนวนนั้น เพียงกล่าวสี่คำก็ทรุดกายนั่ง

"เรามาช้าไป"

มันไม่คิดจะอธิบายสาเหตุการมาช้าของมัน ยิ่งไม่มีความหมายไปขอโทษผู้อื่นอีกด้วย

มันคล้ายดั่งมีความเห็น ผู้อื่นต่างสมควรเข้าใจ หากมันช้า ก็ต้องมีเหตุผลของมัน

มันคล้ายดั่งมีความเห็น ผู้อื่นสมควรรอคอยมัน

เสียงของมันแผ่วทุ้มเย็นชา เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น และยังมีความยโสโอหังอย่างบอกไม่ถูกอีกด้วย

ได้ยินเสียงคนผู้นี้ โลหิตทั้งร่างของบ้อกี๋คล้ายดั่งพลุ่งขึ้นสู่ศีรษะในบัดดล

ตลอดร่างคล้ายดั่งถูกไฟเผาผลาญจนร้อนผะผ่าว

บ้อกี๋ย่อมจดจำออกว่าเป็นเสียงผู้ใด?

แม้นับว่าถูกเสือกไสลงไปในขุมนรกชั้นต่ำสุด แม้นับว่ามันถูกสับจนแหลกและถูกเผาจนเป็นผุยผง บ้อกี๋ก็ต้องไม่ลืมคนผู้นี้เด็ดขาด

เซี่ยงกัวยิ่ม!

คนผู้นี้ถึงกับเป็นเซี่ยงกัวยิ่ม!!

ในที่สุด เซี่ยงกัวยิ่มก็ปรากฏตัวมาแล้ว

แม้บ้อกี๋ไม่อาจเห็นมัน แต่ก็สามารถได้ยินลมหายใจของมัน

ความอาฆาตแค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้า น้ำตาและโลหิตที่ไม่มีวันหลั่งไหลหมดสิ้น ความทุกข์ยากทรมานที่ไม่มีผู้ใดจะสามารถคาดคิดได้เด็ดขาด...

บัดนี้ ศัตรูได้เข้ามาร่วมอยู่ในชายคาเดียวกัน แต่บ้อกี๋กลับคล้ายเป็นซากศพนั่งตัวชาอยู่ในที่นั้น กระทั่งยังไม่อาจเคลื่อนไหวอีกด้วย

บ้อกี๋ต้องไม่อาจเคลื่อนไหวเด็ดขาด

บ้อกี๋ต้องใช้พละกำลังเท่าที่มี ข่มบังคับตัวเองไว้

บัดนี้ โอกาสยังมาไม่ถึง บัดนี้ บ้อกี๋เพียงขยับตัว ก็ต้องตายโดยมิต้องกลบฝัง

ตายไม่เป็นที่น่าเสียดาย ไม่เป็นที่ต้องหวาดหวั่น

แต่หากบ้อกี๋ตายไป ศัตรูของมันยังรอดอยู่ บ้อกี๋ไหนเลยจะแบกหน้าเข้าพบบิดาในปรภพได้?

บ้อกี๋กระทั่งยังไม่มีความผิดปกติเกิดขึ้นแม้น้อยนิด มิว่าทางสีหน้าหรือร่างกาย

ต้องไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจ ความสะกดกลั้นเรื่องนี้ เป็นที่ลำเค็ญเพียงใด เจ็บแค้นสุดแสนสาหัสเพียงไหน?!

แต่บ้อกี๋จะต้องสะกดกลั้นทนทานไว้

หัวใจของบ้อกี๋คล้ายถูกมีดคมกริบมากรีดเฉือนออกไปทีละน้อยทีละน้อย

แต่บ้อกี๋ยังต้องสะกดกลั้นทนทานต่อไป

เซี่ยงกัวยิ่มนั่งลงแล้ว

แสงไฟนี้สาดส่องมาจากในโคมสร้างพิเศษสี่ดวง รวมจุดอยู่บนใบหน้าบ้อกี๋ที่เดียว

ใบหน้าบ้อกี๋มีหยาดเหงื่อซึมออกมาแล้ว

มาตรว่าไม่เห็นเซี่ยงกัวยิ่ม แต่เซี่ยงกัวยิ่มกลับต้องเห็นมัน แลเห็นชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง

บ้อกี๋มิเคยคาดคิด มันจะมาพบกับเซี่ยงกัวยิ่มภายในสภาวะเช่นนี้

มันเชื่อ สารรูปของตัวมันเปลี่ยนแปรไปมากหลาย มีบางครั้ง กระทั่งตัวมันเอง เมื่อส่องกระจกแล้ว ยังแทบจำตัวเองไม่ได้

แต่บ้อกี๋กลับไม่มีความมั่นใจจะระบุ เซี่ยงกัวยิ่มใช่ยังจำมันได้หรือไม่?

หากเซี่ยงกัวยิ่มจำมันได้ ผลที่เกิดติดตามมา บ้อกี๋ไม่กล้าไปคิดแล้ว

เก้าอี้ที่บ้อกี๋นั่ง แม้จะกว้างใหญ่ราบเรียบ แต่กลับรู้สึกคล้ายนั่งบนพรมเข็มแหลม เตาร้อนระอุ เหงื่อเย็นยะเยียบได้ซึมออกมาเปียกเสื้อจนชุ่มโชก

ในที่สุด มีเสียงดังออกมาจากในความมืด มิใช่เป็นเสียงของเซี่ยงกัวยิ่ม เซี่ยงกัวยิ่มถึงกับจำบ้อกี๋ไม่ได้

เสียงในความมืดถาม

"ท่านชื่อแซ่ไร?"

"ลี้เง็กทั้ง"

"ภูมิลำเนาของท่าน?"

"หมู่บ้านโคยเท้า อำเภอกีโคย มณฑลอานฮุย"

"บิดามารดาของท่าน?"

"ลี้ฮุ้นจิว ลี้ก้วยสี"

ปัญหาระดมมาเร็วอย่างยิ่ง บ้อกี๋ตอบไปด้วยความแคล่วคล่องกว่า

เนื่องเพราะเรื่องที่พวกมันอาจจะถามมาได้นั้น บ้อกี๋มิทราบเคยถามตัวเองมามากครั้งเท่าใดแล้ว

บ้อกี๋เชื่อมั่น แม้นับเป็นพนักงานสอบสวนที่เจนจัดมานานปี ก็ต้องสังเกตเท็จจริงของมันไม่ออกแน่

ที่บ้อกี๋ตอบไปย่อมมิใช่วาจาจริง และมิใช่ล้วนเป็นโป้ปด

หากท่านจะหลอกลวงผู้ใด อย่างน้อยในวาจาโป้ปดสามประโยค ต้องเพิ่มวาจาจริงเข้าไปเจ็ดประโยค ผู้อื่นจึงยอมเชื่อถือท่าน

บ้อกี๋มิได้ลืมคำสั่งสอนนี้

สถานที่ซึ่งบ้อกี๋บอก เป็นภูมิลำเนาของแม่นมบ้อกี๋ บ้อกี๋กระทั่งยังสามารถกล่าววาจาสำเนียงพื้นที่นั้นได้

สถานที่นั้นห่างจากที่นี้ไกลอย่างยิ่ง แม้นับว่าพวกมันจะไปสืบเสาะสอบถามอย่างน้อยต้องเสียเวลายี่สิบวันจึงจะไปกลับมาได้

จะสอบถามคนที่ความจริงไม่มีตัวตน ยิ่งต้องเปลืองเวลาและเรื่องราว รอจนเมื่อพวกมันสอบถามได้ความจริงมา อย่างเร็วก็ต้องเป็นอีกหนึ่งเดือนให้หลัง ซึ่งใน

เวลาหนึ่งเดือนนี้ บ้อกี๋สามารถกระทำเรื่องราวได้มากหลายยิ่ง

บ้อกี๋จะต้องพยายามช่วงชิงเวลา

บ้อกี๋บอกต่อไป

บิดาของมันเป็นบัณฑิตสอบตก ตอนมันยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง บิดามารดาก็เสียชีวิต

มันพเนจรอยู่ในวงพวกนักเลง พบกับอัจฉริยะที่นอนอยู่ในโลงผู้หนึ่ง พามันกลับไปในสถานที่คล้ายฮวงซุ้ย ฝึกวิชาฝีมือและวิชากระบี่มานานปีเศษ

อัจฉริยะผู้นั้นย้ำเตือนหลายครั้ง ห้ามใช้วิชากระบี่ของมันออกอวดโอ่ในวงพวกนักเลง ดังนั้น มันจึงจำเป็นต้องมีอาชีพเป็นฆาตกรที่ไม่มีชื่อเสียง

ผู้ที่มีอาชีพเป็นฆาตกร ความจริงก็ต้องทอดทิ้งชื่อเสียง ครอบครัว น้ำใจไปให้หมดสิ้นอยู่แล้ว

ที่มันคบกับทั้งเง็กเป็นสหายได้ เนื่องเพราะพวกมันล้วนแล้วเป็นคนไม่มีน้ำใจ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ มันพบกับทั้งเง็กในไซจื้อลิ้ม สองคนจึงเป็นเพื่อนร่วมทาง จนกระทั่งถึงเมืองเล็ก ๆ ที่ชายแดนเสฉวน ทั้งเง็กไปตามกำหนดนัดในเวลาวิกาล เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่กลับ เมื่อมันออกไปตามหา ทั้งเง็กก็กลายเป็นคนครึ่งพิการเยี่ยงนี้แล้ว ที่มันส่งทั้งเง็กกลับมา นอกจากเนื่องเพราะพวกมันเป็นมิตรสหายแล้ว ก็เนื่องเพราะมันต้องการหาสถานที่หลบศัตรูสักแห่งหนึ่ง

มันเชื่อมั่น แม้นับว่าศัตรูของมันทราบ มันอยู่ในทั้งแกเป้า ก็ต้องไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาหามัน

วาจาเหล่านี้มีจริงมีเท็จ แต่สมเหตุสมผลโดยสิ้นเชิง

เมื่อตอนบ้อกี๋บอกถึงตัวประหลาดในโลงศพ ก็ได้ยินเสียงลมหายใจในความมืดของแต่ละคน คล้ายดั่งกลับกลายเป็นหนักหน่วงกว่าเดิมบ้าง

พวกมันก็ต้องได้ยินคำบอกเล่าถึงคนผู้นี้มาบ้าง

แต่พวกมันมิได้สอบถามถึงเรื่องคนผู้นี้มากกว่าเดิม คล้ายดั่งมิว่าผู้ใด ก็ไม่ปรารถนาพาดพิงไปถึงเทพเจ้าโรคระบาด

พวกมันก็มิได้สอบถามถึงการนัดในเมืองเล็ก ๆ ชายแดน ที่ทำร้ายจนทั้งเง็กแทบเสียชีวิตอีกด้วย

แสดงว่า ทั้งข้วยต้องสืบเสาะเรื่องราวรายนี้มาจนชัดเจนอย่างยิ่ง หมากที่บ้อกี๋วางไว้ในเมืองนั้น แสดงว่ามิได้เสียเปล่าเลยแม้สักตาเดียว

ที่พวกมันถกเถียงกันคือ ใช่ว่าควรจะให้คนที่มีความยุ่งยากทั้งตัวเช่นบ้อกี๋

อยู่ในทั้งแกเป้าหรือไม่?

พลันมีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังขึ้นในความมืด

บรรดาเสียงถกเถียงทั้งหลายพากันสงบงันลงทันที

แล้วเสียงชราที่อ่อนแอของคนผู้หนึ่ง สรุปขึ้นช้า ๆ

"มิว่ามันเป็นคนเช่นไร มันย่อมเป็นสหายของทั้งเง็ก มิว่ามันส่งทั้งเง็กกลับมาด้วยเหตุผลใดก็ตาม มันนับว่าได้ส่งทั้งเง็กคืนกลับมาแล้ว

"ดังนั้น มันอยู่ต่อไปได้ มันยินดีอยู่ที่นี้นานเท่าใด ก็พอจะอยู่ได้นานเท่านั้น"

ดังนั้น บ้อกี๋จึงได้อยู่ในทั้งแกเป้าต่อไป

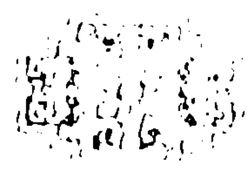

วิกาลข้างแรม

หน้าต่างถูกเปิดครึ่งหนึ่ง สายลมที่โชยพัดเข้ามา แห้งและสดชื่น

ทั้งข้วยจากไปแล้ว ตอนก่อนไป มันหยีตาแย้มยิ้ม กล่าวกับบ้อกี๋

"เล่าโจ้วจงมีความเห็นในตัวท่านดีมาก และมีความเห็น ที่ท่านกล่าวมาล้วนเป็นวาจาสัตย์จริง ดังนั้น จึงให้ท่านอยู่ต่อไป"

จะหลอกลวงหญิงชราที่เป็นเจ็งโจ้วบ้อ (ย่าทวด) มิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากสักเท่าใด

สามารถหลอกลวงเซี่ยงกัวยิ่มได้ ก็มิใช่ง่ายดายแล้ว

อาจบางทีเนื่องเพราะ มันคาดฝันไม่ถึงว่าเตี้ยบ้อกี๋จะกล้าเข้ามาในทั้งแกเป้า หรืออาจบางทีเนื่องเพราะ น้ำเสียงเค้าหน้าของบ้อกี๋ ล้วนแล้วเปลี่ยนแปรไปมากหลายอย่างยิ่ง

บ้อกี๋มีแต่คิดเช่นนี้เท่านั้น

เนื่องเพราะบ้อกี๋ทั้งไม่เชื่อว่านี่เป็นโชค และคิดหาเหตุผลอื่นไม่ออก

บ้อกี๋มีความปรารถนาใคร่ได้เห็นอย่างยิ่ง เซี่ยงกัวยิ่มใช่ก็เปลี่ยนแปรไปแล้วหรือไม่? แต่เสียดาย บ้อกี๋ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

บ้อกี๋เพียงสามารถรู้สึก สถานที่นั้นเป็นห้องโถงกว้างใหญ่อย่างยิ่ง นอกจากทั้งข้วยกับเซี่ยงกัวยิ่มแล้ว อย่างน้อยต้องมีอีกสิบคนรวมอยู่ในห้องนั้น

สิบคนนั้นต้องเป็นชั้นสมองของตระกูลทั้งอย่างแน่นอน สถานที่นั้นก็ต้องอยู่ใน 'อุทยาน' ทั้งยังอาจเป็นศูนย์กลางสถานที่ออกคำสั่งและปรึกษาความลับของตระกูลทั้งก็ได้

ตอนไป บ้อกี๋ถูกทั้งข้วยจี้จุดสลบ ฝีมือจี้จุดของทั้งข้วยแม่นยำและหนักหน่วง

บ้อกี๋จึงไม่รู้สึกกระไรทั้งสิ้น

ตอนกลับมา ทั้งข้วยมีความเกรงใจกว่าเดิมมากหลายแล้ว โดยเพียงใช้ผ้าดำผืนหนึ่งผูกตาบ้อกี๋ไว้ และยังใช้เกี้ยวเล็ก ๆ หามบ้อกี๋กลับมาอีกด้วย

บ้อกี๋แม้ยังไม่เห็นทางเข้าออก แต่ก็รู้สึกได้ จากหอน้อยไปในสถานที่นั้น ต้องเดินหนึ่งพันเจ็ดร้อยแปดสิบสามก้าว

บ้อกี๋ได้คำนวณทุกฝีก้าวโดยละเอียด

จากที่นั้นกลับมา เป็นการลงจากเนิน มีบันไดศิลาสามแห่ง รวมเก้าสิบเก้าขั้น ผ่านสวนดอกไม้ขนัดหนึ่ง ป่าอีกหย่อมหนึ่ง และยังผ่านลำธารอีกสายหนึ่ง

บ้อกี๋สามารถสูดดมได้กลิ่นหอมของดอกไม้ และกลิ่นของต้นไม้ในป่า ทั้งได้ยินเสียงน้ำในลำธารที่ไหลอยู่

ตอนผ่านลำธาร บ้อกี๋ยังได้กลิ่นกำมะถัน ลำธารนั้นอาจจะเป็นลำธารน้ำอุ่นอย่างยิ่ง

เสฉวนเป็นดินแดนอากาศร้อน มีลำธารน้ำร้อนและพุน้ำร้อนอยู่มากมายหลายสถานที่

ตอนนี้บ้อกี๋ผลักหน้าต่างออก ก็แลเห็นป่าที่พวกมันผ่านมาเมื่อครู่นี้

เดินออกจากป่าเลี้ยวไปทางขวา ขึ้นบันไดที่มีสามสิบแปดขั้นแห่งหนึ่ง ผ่านสวนที่มีดอกรักเร่ ดอกชา และโบตั๋น ก็จะถึงลำธารน้ำอุ่นสายนั้น

เมื่อถึงลำธารน้ำอุ่น ก็ห่างจากสถานที่ซึ่งพวกมันสอบถามบ้อกี๋ไม่ไกลเท่าใดแล้ว

บ้อกี๋เชื่อมั่น มันต้องสามารถหาสถานที่นั้นพบได้แน่

ในเส้นทางสายนี้ ย่อมต้องมีด่านระวังภัยและหน่วยลาดตระเวนอยู่ แต่ตอนนี้เป็นวิกาลที่ดึกสงัด การป้องกันย่อมต้องผ่อนคลายลงกว่าเดิมบ้าง

อย่าว่าแต่บ้อกี๋เพิ่งมาในวันนี้ ผู้อื่นแม้จะคลางแคลงสงสัยมัน ก็ต้องคาดคิดไม่ถึง มันจะมีความเคลื่อนไหวตั้งแต่คืนวันแรกได้

บ้อกี๋มีความเห็น นี่เป็นโอกาสของมัน ภายหน้า ไม่แน่ต้องมีโอกาสดีเช่นนี้อีกแล้ว

บ้อกี๋ตกลงใจจะเริ่มดำเนินการ

หน้าต่างเปิดออกกว้างใหญ่ นอกหน้าต่างเป็นป่าหย่อมนั้น หน้าต่างสูงจากพื้นไม่เกินหกวา

แต่บ้อกี๋มิได้กระโดดลงจากหน้าต่าง

หากมีคนมาคุมเชิงมัน ที่สนใจที่สุดย่อมต้องเป็นหน้าต่างบานนี้

ดังนั้น บ้อกี๋ยินยอมออกทางประตู เดินตามบันได แม้นับว่าถูกคนพบเห็น

ยังพอจะอธิบายแก้ตัวได้

"เปลี่ยนเตียงใหม่ยังไม่คุ้น ดังนั้นจึงนอนไม่หลับ คิดจะออกไปเดินเล่น"

บ้อกี๋ได้ฝึกสำเร็จ มิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างต้องเหลือทางถอยให้แก่ตัวเองสายหนึ่งก่อน

นอกประตูเป็นระเบียง อื่น ๆ อีกสามห้องต่างปิดประตูอยู่ โดยมิทราบมีคนอยู่พักหรือไม่?

คาดว่าที่นี้คงเป็นห้องต้อนรับอาคันตุกะของตระกูลทั้ง ก้วยเชียบยี้ก็อาจจะอยู่ในที่นี้ด้วยอย่างยิ่ง

แต่บ้อกี๋มิได้คิดจะหามัน

บ้อกี๋ต้องไม่ยินยอมให้ผู้คนภายในตระกูลทั้งดูออกว่า พวกมันเป็นมิตรสหายกัน

นี่ก็เป็นทางอีกสายหนึ่ง ที่บ้อกี๋เหลือไว้ให้แก่ตัวเอง

นอกหอน้อยไม่มียามอยู่จริง ๆ ในป่าก็ดูไม่ออกว่าจะมีกองซุ่มใด ๆ

หลายปีมานี้ ไม่มีชนชาวนักเลงใดกล้าเข้ามาและเล็มตระกูลทั้ง วันเวลาสงบสันติเนิ่นนานเกินไป ยากยิ่งจะไม่บันดาลให้ผู้คนเกิดความชะล่าจนเลินเล่อได้ อย่าว่าแต่ที่นี้ได้ใกล้ศูนย์กลางอันเป็นสถานที่สำคัญของตระกูลทั้ง คนธรรมดาจะไม่มีปัญญาเข้ามาถึงสถานที่นี้เด็ดขาด

แต่บ้อกี๋ยังคงระวังตัวเป็นอย่างยิ่ง

ป่านี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่มาก ในความคำนวณของบ้อกี๋ ต้องเดินสี่ร้อยสิบสามก้าวจึงออกพ้นป่าได้

บ้อกี๋เชื่อ ความคำนวณของมันต้องแม่นยำแน่นอน

แม้นับว่าก้าวของแต่ละคนมีใหญ่มีเล็ก แต่ความผิดกัน จะต้องไม่เกินกว่าสามสิบก้าวเด็ดขาด

บ้อกี๋คำนวณทิศทางแม่นยำแล้ว เดินไปสี่ร้อยสิบสามก้าว

เบื้องหน้าเป็นป่ารกที่มืดมิด

บ้อกี๋เดินอีกสามสิบก้าว

เบื้องหน้ายังคงเป็นป่าทึบที่มืดมิด!

บ้อกี๋เดินอีกห้าสิบก้าว

เบื้องหน้ายังคงเป็นป่าทึบที่มืดมิด!!

ฝ่ามือบ้อกี๋มีเหงื่อเย็นซึมออกมาแล้ว

ป่านี้ถึงกับพลันคล้ายกลายเป็นกว้างใหญ่ไพศาลไม่มีขอบเขต ไม่มีวันจะเดิน

ออกไปพ้นป่าได้ตลอดกาล

หรือในป่านี้จะปลูกต้นไม้ในลักษณะของค่ายกล?

บ้อกี๋มองไม่เห็น สังเกตไม่ออก

กิ่งก้านสาขาที่รกทึบ บดบังแสงดาวจากฟากฟ้า ไม่อาจแลเห็นแม้เลือนราง

บ้อกี๋ตกลงใจจะขึ้นไปดูบนยอดไม้

แต่เป็นการตกลงใจที่ผิดพลาดไป

ในสถานการณ์เช่นบ้อกี๋ตอนนี้ มิว่าเป็นความผิดพลาดที่น้อยนิดเพียงใด ต่างพอจะเป็นชนวนปลิดชีวิตได้แน่นอน

แสงสว่างในความมืด

หากแม้นในป่าไม่มีด่านระวังเหตุ ไม่มีกองซุ่ม บนยอดไม้ยิ่งย่อมไม่มี

นี่เป็นความคิดที่สมเหตุผลอย่างยิ่ง ผู้คนจำนวนมากต่างต้องคิดเช่นนี้ แต่เป็นความคิดที่ผิดพลาดแล้ว

บ้อกี๋พอพุ่งตัวขึ้นยอดไม้ ก็ทราบว่าตนคิดผิดแล้ว แต่ก็สายเกินไป

ทันใดนั้น ประกายแววับสายหนึ่งพุ่งวาบมา ประกายไฟกระจายรอบข้าง พลุสัญญาณดอกหนึ่งพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าที่มืดเลือนราง

ในพริบตานั้น มีเกาทัณฑ์คันแข็งสองแถว ระดมยิงมาด้วยพลังหนักหน่วงแหลมคม

บ้อกี๋พอจะกระโดดลงจากยอดไม้อีก ย้อนกลับไปในทางเดิมได้

แต่บ้อกี๋มิได้ทำดั่งนั้น

บ้อกี๋เชื่อ เมื่อร่องรอยของมันปรากฏ กองซุ่มในละแวกใกล้เคียง จะต้องเคลื่อนไหวมาหมดสิ้นทันที ในป่าที่ความจริงปลอดภัยอย่างยิ่ง ตอนนี้จะต้องมีความอำมหิตครอบคลุมอยู่ทั่วทุกฝีก้าว หากแม้นออกจากป่านี้ไป อาจจะยิ่งปลอดภัยกว่าก็ได้

บ้อกี๋ตกลงใจจะพุ่งออกจากยอดไม้

นั่นเป็นการตัดสินใจที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาพริบตาเดียว บ้อกี๋เองก็ไม่ทราบ การตัดสินใจนี้ถูกหรือผิด

บ้อกี๋แตะปลายเท้าไปบนกิ่งที่แข็งกว่า อาศัยพลังดีดของกิ่งนั้นพุ่งตัวออกจากยอดไม้ไป

พลังลมที่เร็วรุนแรง พุ่งเฉียดผ่านด้านหลังบ้อกี๋ไป

บ้อกี๋มิได้เหลียวกลับไปดู

ตอนนี้เป็นสภาวะที่ฉุกละหุกคับขัน ความตายสามารถเกิดขึ้นในทุกลมหายใจเข้าออก บ้อกี๋เพียงเหลียวหน้ามองไป อาจจะตายอยู่ในที่นี้ก็ได้

บ้อกี๋ไม่อาจเสียพละกำลังสักน้อยนิด ช่วงเวลาแม้สักพริบตา ร่างของบ้อกี๋ก็ได้กลายเป็นเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านตามยอดไม้ที่อ่อนนุ่มออกไป

มีเกาทัณฑ์อีกสองแถวระดมยิงเข้ามา เฉียดผ่านศีรษะของบ้อกี๋ไป

บ้อกี๋ยังได้ยินเสียงตวาด แต่ไม่เห็นมีเงาร่างคน แสดงว่าสถานที่นี้ได้แฝงความกราดเกรี้ยวดุดัน อำมหิตพอจะปลิดชีวิตไว้ทั่วทุกแห่งหนแล้ว

วันเวลาที่สุขสันติ มิได้ก่อกวนให้ทั้งแกเป้าคลายความระวังป้องกันไปเลย เกียรติภูมิที่ยืนยงอยู่ยาวนานโดยไม่โทรมของทั้งแกเป้า มิใช่ได้มาด้วยอาศัยโชคช่วยเลย

มองจากบนยอดไม้ ป่านี้มิใช่จะกว้างใหญ่จนไม่มีปัญญาเดินออกไม่ได้ตลอดกาลเลย

เบื้องหน้าของป่าเป็นลานกว้าง ไกลออกไปอีกสี่สิบวา จึงมีสถานที่พอจะซ่อนตัวจากสายตาผู้อื่น

จะผ่านลานที่มีความกว้างร่วมสี่สิบวา ยากยิ่งจะไม่ปรากฏร่องรอยของตัวเองขึ้นได้

ขอเพียงร่องรอยปรากฏ ก็ต้องกลายเป็นเป้าเกาทัณฑ์จากทุกทิศทางทันที

บ้อกี๋ทั้งไม่อาจถอย แต่เบื้องหน้าก็ไม่มีทางให้ไป ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเงาร่างอีกสายหนึ่งทะยานขึ้นมาบนยอดไม้

ผู้นี้มีท่าร่างที่คล้ายยังเร็วกว่าบ้อกี๋เสียอีก ท่วงท่ายิ่งแคล่วคล่องปราดเปรียว เกาทัณฑ์พอยิงเข้าใส่ มันเพียงสะบัดมือก็ปัดร่วงหล่นลงได้ เพียงขยับกายขึ้นลงวูบเดียว ก็ไปไกลกว่ายี่สิบวา

ผู้นี้เป็นใคร?

มันแสร้งเปิดเผยร่องรอยของมัน แสดงว่าต้องการล่อพวกลาดตระเวน ให้ทิ้งบ้อกี๋ไปตามล่ามัน

ผู้นี้ย่อมเป็นสหายของบ้อกี๋แน่

คนแรกที่บ้อกี๋คาดคิด ก็คือก้วยเซียบยี้ เพราะนอกจากมัน ต้องไม่มีผู้อื่นอีก

บ้อกี๋มิได้คิดสืบไป รีบถ่วงร่างพุ่งลงในกระบวนท่าเพ้งซัวเลาะไหง (ห่านป่าลงพื้นทราย) อี้จื้อซาเชาจุ้ย (นกนางแอ่นสามแฉลบน้ำ) ปวยเจี้ยวเต้าลิ้ม (สกุณาพุ่งเข้าป่า) เปลี่ยนสามท่าร่างซ้อน ๆ ก็ได้ผ่านลานกว้างประมาณสี่สิบวา พุ่งเข้าไปในสวนดอกไม้ได้

เมื่อฟุบตัวอยู่ในพุ่มดอกไม้ ยังได้ยินเสียงฝีเท้าเบา ๆ วิ่งผ่านไป

แม้กองลาดตระเวนที่นี้มิได้ถูกคนเมื่อครู่ล่อให้ติดตาม แต่สวนดอกไม้นี้ก็ต้องมิใช่เป็นสถานที่ให้จับเจ่าอยู่ได้เนิ่นนานเด็ดขาด

บ้อกี๋สมควรไปในทิศทางใด?

บ้อกี๋ไม่กล้าตัดสินใจโดยวู่วามอีกแล้ว มิว่าจะไปในทางใด มันต่างไม่มีความมั่นใจสามารถรอดพ้นโดยปลอดภัยอีกแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง บ้อกี๋พลันได้เห็นปรากฏการณ์พิสดารเกิดขึ้น!

หมู่ดาวแพรวพราวเต็มท้องฟ้า

บ้อกี๋พลันพบเห็น กุหลาบหนูต้นหนึ่งเคลื่อนไหวช้า ๆ มิใช่กิ่งใบเคลื่อนไหว แต่เป็นทั้งต้นของมัน!

ทั้งรากและดินพลันเลื่อนขึ้นพ้นจากพื้น คล้ายดั่งมีมือที่มองไม่เห็น ถอนรากถอนโคนของกุหลาบหนูนี้ออกก็ปาน

พื้นปรากฏโพรงขึ้น ในโพรง พลันมีศีรษะคนโผล่ออกมา

เป็นศีรษะที่มีผมยาวยุ่งเหยิง และหงอกประปรายแล้ว

บ้อกี๋ตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ยังมิทันเห็นหน้ามันชัดตา ผู้นั้นพลันถาม

"ใช่มีคนของตระกูลทั้งจะจับตัวท่านหรือไม่?"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ คนผู้นั้นส่งเสียง

"เข้ามา รีบเข้ามา"

กล่าววาจานั้นจบคำ ศีรษะมันก็หดกลับลงไป

ผู้นี้เป็นใคร? ไฉนพลันโผล่ออกจากใต้ดิน? ไฉนจึงต้องให้บ้อกี๋ลงไปในถ้ำของมัน? ในถ้ำมีความลับใดซุกซ่อนอยู่?

บ้อกี๋คิดไม่ออก และไม่มีเวลาไปคิด

บ้อกี๋ได้ยินเสียงฝีเท้าสับสนแว่วเข้ามาอีก ครั้งนี้ถึงกับวิ่งมายังที่ซ่อนตัวด้วยในสวนดอกไม้ คล้ายดั่งยังมีคบไฟวับ ๆ แวม ๆ

บ้อกี๋จึงมีแต่ต้องซ่อนตัวในถ้ำนี้ เพราะไม่มีหนทางอื่นพอให้เลือกเฟ้นอีกแล้ว เนื่องเพราะบ้อกี๋ได้ยินเสียงของทั้งข้วย!

ในโพรงถึงกับยังมีอุโมงค์ที่ลึกอย่างยิ่ง บ้อกี๋มุดเข้าไปแล้ว ก็เคลื่อนกุหลาบหนูต้นนั้นมาปิดปากโพรงไว้ ภายในกลายเป็นความมืดมิดไปทันที กระทั่งยื่นมือยังไม่อาจเห็นนิ้วของตัวเอง

เสียงฝีเท้าบนพื้นยิ่งถี่เร็ว ยิ่งมากขึ้น จนเนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินเสียงของคนเมื่อครู่กล่าวเบา ๆ

"ท่านตามเรามา"

บ้อกี๋มีแต่ลูบคลำไปตามทางที่มืดมิด คลานช้า ๆ สู่ทางที่เบื้องหน้าซึ่งแคบเล็กอย่างยิ่ง พอจะให้คนเลื้อยเข้าไปดั่งงูเท่านั้น

คนที่เบื้องหน้าคลานเชื่องช้าอย่างยิ่ง

มันมิอาจไม่ระวังเป็นพิเศษ เนื่องเพราะมันเพียงคลานเร็วกว่าเดิม บ้อกี๋ก็ได้ยินเสียงโซ่ตรวนเหล็กกระทบกันดังแว่วมา

ภายหลังบ้อกี๋จึงทราบ มือเท้าของคนผู้นี้ถูกโซ่เหล็กล่ามไว้ เป็นโซ่เหล็กที่แม้ดาบกระบี่คมกริบยังไม่อาจฟันให้ขาดได้

มันเป็นผู้ใดของตระกูลทั้ง?

...หากมันเป็นคนตระกูลทั้ง ไฉนจึงถูกคนใช้โซ่เหล็กล่ามไว้? ขังอยู่ในห้องใต้ดิน?

...หากมันมิใช่คนตระกูลทั้ง มันเป็นผู้ใด? ไฉนมาอยู่ในที่นี้ได้?

อุโมงค์คล้ายดั่งลึกอย่างยิ่ง แต่มิทราบลึกเท่าใด คล้ายดั่งยาวอย่างยิ่ง แต่มิทราบยาวเท่าใด

บ้อกี๋เพียงรู้สึก พื้นดินที่ความจริงเย็นเยียบ ได้เริ่มอุ่นขึ้นทีละน้อย และยังพอได้ยินเสียงน้ำลำธารไหลอยู่เบา ๆ บ้อกี๋จึงพอจะเดาออก ที่นี้อยู่ใต้ลำธารน้ำอุ่นสายนั้น

จากนั้น จึงได้ยินเสียงชายชราผู้นั้นบอก

"ถึงแล้ว"

ถึงสถานที่ใด?

ที่นี้ยังคงไม่มีตะเกียง ไม่มีแสงสว่าง บ้อกี๋ยังคงไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

แต่บ้อกี๋พอจะทรงกายขึ้นยืนแล้ว และยังรู้สึกได้ ที่นี้ต้องกว้างขวางอย่างยิ่ง พอดีได้ยินชายชรากล่าวมาอีก

"นี่เป็นบ้านของเรา"

ที่นี้ยังคงอยู่ใต้ดิน บ้านชายชราไฉนมาอยู่ใต้ดินได้? หรือมันไม่อาจพบผู้คน?

ไม่ยินยอมพบผู้คน?

หรือเป็นผู้อื่นไม่ยอมให้มันเห็นผู้คน

ที่นี้ยังคงเป็นทั้งแกเป้า หากมิใช่คนของตระกูลทั้ง บ้านมันไฉนมาอยู่ในทั้ง-แกเป้าได้?

หากมันเป็นคนตระกูลทั้ง ไฉนจึงต้องอยู่ใต้ดิน?

เสียงของชายชราแผ่วทุ้มและแหบพร่า คล้ายดังเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดที่ไม่อาจบ่งบอกต่อผู้คน

บ้อกี๋มีปัญหามากหลายต้องการถามมัน แต่มันกลับถามบ้อกี๋ก่อน

"ท่านนำเชื้อไฟติดตัวมาด้วยหรือไม่?"

"ไม่มี"

"มีหินเหล็กไฟหรือไม่?"

"ก็ไม่มี"

เมื่อไม่มีไฟก็ไม่มีแสงสว่าง ดังนั้น ก็ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

ในสถานที่มืดมิดจนยื่นมือยังไม่เห็นนิ้วตัวเอง ไม่มีแสงสว่างใด ๆ นับเป็นเรื่องที่คับแค้นทรมานอย่างยิ่ง

บ้อกี๋กล่าว

"ที่นี้เป็นบ้านของท่าน ท่านสมควรมีอุปกรณ์เชื้อไฟอยู่"

"เราต้องการเชื้อไฟไปทำกระไร?"

"จุดตะเกียง"

"เราไฉนต้องใช้ตะเกียง?"

"ท่านมิเคยใช้ตะเกียงเลย?"

"เรามิเคยจุดตะเกียง และที่นี้ก็ไม่อาจจุดตะเกียงด้วย"

บ้อกี๋ตะลึงลานทันที คิดไม่ออกจริง ๆ คนเราไฉนอยู่ในสถานที่มืดมิด ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันชั่วนาตาปีได้

ชายชราถามอีก

"ท่านเป็นผู้ใด? ไฉนมาในสถานที่นี้ได้? ท่านมาหาพวกแซ่ทั้งด้วยความอาฆาตแค้นใด?"

มันถามสามปัญหาซ้อน ๆ กัน แต่บ้อกี๋ไม่มีปัญญาตอบเลยสักปัญหาหนึ่ง บ้อกี๋จึงมิได้ส่งเสียงสักคำ

ชายชราถาม

"ท่านไฉนไม่ตอบมา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เห็นท่าน ข้าพเจ้าต้องไม่กล่าววาจากับคนที่มองไม่เห็นเด็ดขาด"

"หากท่านมิโง่เขลาเกินไป ตอนนี้ควรจะคาดคิดได้ว่า เราเป็นคนตาบอด"

บ้อกี๋ได้คิดถึงประการนี้อยู่ก่อนแล้วจริง ๆ ชายชรากล่าวต่อ

"ท่านไม่เห็นเรา เราก็ไม่เห็นท่าน ไยมิใช่ยุติธรรมอย่างยิ่ง?"

บ้อกี๋มิอาจกล่าววาจาอีกแล้ว

บ้อกี๋คล้ายดั่งตกลงใจ ไม่ยอมกล่าววาจากับคนที่ไม่เห็นโดยเด็ดขาด

ชายชราก็มิกล่าววาจา

บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ถูกเฒ่าที่ลึกลับพิสดารพาเข้ามาในสถานที่เช่นนี้ ไฉนยังสามารถสะกดกลั้นใจไม่เอ่ยปากได้?

มันคำนวณแน่ บ้อกี๋จะเร็วช้า ย่อมไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ แต่มันคิดไม่ถึงบ้อกี๋จะเป็นบุรุษหนุ่มที่ผิดกับคนอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง

บ้อกี๋มีความหนักแน่นเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ชายชรากลับเป็นฝ่ายไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้ก่อนพลันกล่าวขึ้น

"เรานับถือท่านแล้ว ท่านเป็นเด็กหนุ่มที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ"

บ้อกี๋ยังไม่เอ่ยปาก ชายชรากล่าวอีก

"ท่านย่อมมีความแค้นกับพวกแซ่ทั้ง แต่ท่านถึงกับสามารถแทรกซึมเข้ามาในทั้งแกเป้า ถึงกับมีขวัญมาสืบเสาะในเขตหวงห้ามของทั้งแกเป้า อาศัยประการนี้ ก็นับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งแล้ว"

บ้อกี๋ยังคงไม่ตอบโต้ ชายชรากล่าวต่อไป

"ถึงเวลาเช่นนี้ สถานที่เช่นนี้ ท่านถึงกับยังสามารถสะกดกลั้นใจได้ คล้ายดั่งคำนวณว่าที่นี้ต้องมีตะเกียง หากท่านยืนกรานไม่เอ่ยปาก เราก็ต้องจุดตะเกียงให้ท่าน?"

มันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์เช่นดั่งท่าน นับว่ามีไม่มากเลยจริง ๆ เรามีความต้องการมิตรสหายเช่นท่านนี้ไว้สักคนหนึ่งอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋ยังคงไม่เอ่ยปาก มิว่าชายชรากล่าวกระไร บ้อกี๋ไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

ขณะเวลานั้นเอง ตะเกียงก็ถูกจุดขึ้น

แสงสว่างส่องออกมาจากตะเกียงแก้วผลึกที่สร้างไว้งดงามประณีต มิว่าจะอยู่ในสภาวะใด มิว่าจะมีลมรุนแรงเพียงใด ต่างต้องไม่สามารถกรรโชกเปลวไฟในตะเกียงดับไปได้

กับโคมไฟ มันต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษแน่ เนื่องเพราะสถานที่นี้มีดินประสิว กำมะถัน ดินระเบิด กองไว้อยู่แทบเต็มห้อง เพียงสะเก็ดไฟเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ต้องเกิดเภทภัยอันใหญ่หลวงสุดเปรียบประมาณมาได้

ชายชราไปนั่งที่หลังโต๊ะตัวใหญ่อย่างยิ่ง บนโต๊ะมีภาชนะและเครื่องมือที่บ้อกี๋มิเคยเห็นมาก่อนเลย มีบ้างคล้ายเป็นเข็ม มีบ้างคล้ายเป็นกระบอก มีบ้างคล้ายเป็นเปลือกผลไม้ มีบ้างคด ๆ งอ ๆ คล้ายดังปิ่นทองที่ถูกจับบิด

พื้นในห้องเปียกชื้นเย็นเยียบ นอกจากโต๊ะใหญ่ตัวนี้แล้ว ห้องยังมีเตียงอีกตัวหนึ่ง

ชายชราจึงสามารถเคลื่อนไหวอยู่แต่ในห้องใต้ดิน ด้วยสภาพคล้ายหนูตะเภา มือเท้าถูกคนใช้โซ่เหล็กล่ามไว้ ใบหน้าซีดขาวของมัน เนื่องจากมาอยู่ในสถานที่อับชื้นเนิ่นนาน จึงมีทั้งเกลื้อนทั้งตกกระ ดูแล้วไม่ผิดกับหน้ากากที่สร้างด้วยฝีมือต่ำทราม จากกลิ่นเหม็นในร่างมันมาคำนวณ มันอย่างน้อยต้องไม่เคยอาบน้ำมานานกว่าหนึ่งปี

อาภรณ์ที่มันสวมใส่ขาดกะรุ่งกะริ่ง จนแม้กระยาจกยังไม่ยอมชำเลืองแล

นับว่ามันมีชีวิตที่ทรามกว่าสุนัขเสียอีก

แต่บุคลิกของมัน ท่วงท่าของมัน กลับพานมีความยโสโอหังอย่างบอกไม่ถูก

คนเช่นดั่งมัน ยังมีกระไรที่ควรค่าให้มันภาคภูมิจนมีความหยิ่งยโส?

บ้อกี๋จ้องมองดูมือมัน

ทั้งร่างของมันสกปรกและเหม็น แต่มือทั้งสองกลับสะอาดผิดธรรมดา มิเพียงสะอาดอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมั่นคงอีกด้วย

มั่นคงอย่างพิสดาร!

มันแม้จะตาบอดดุจกับเป็นค้างคาว มีชีวิตที่ทรามกว่าสุนัข แต่มือทั้งสองยังคงถูกรักษาไว้ดีเยี่ยมอย่างยิ่ง

มันวางมือทั้งสองอยู่บนโต๊ะ โดยมิทราบ เพราะต้องการรักษาความแห้งสะอาดหรืออวดโอ่ต่อสายตาผู้อื่น?

บ้อกี๋มิอาจไม่สนใจมือทั้งคู่นี้ได้

บ้อกี๋มิเคยคาดคิด คนเช่นนี้จะมามีมือเช่นนี้ได้

เปลวไฟในตะเกียงแก้วผลึก ก็มั่นคงอย่างยิ่ง

ชายชรากล่าวขึ้น

"ท่านตอนนี้ใช่เห็นเราแล้ว?"

บ้อกี๋รับคำ ชายชรากล่าวต่อ

"ท่านตอนนี้ใช่พอจะกล่าววาจามาได้แล้ว?"

"ท่านเป็นผู้ใด?"

เป็นวาจาที่ความจริงบ้อกี๋ไม่คิดจะถาม แต่ก็อดมิได้ต้องถาม เนื่องเพราะในใจพลันบังเกิดความคิดที่ประหลาดอย่างยิ่ง

มิเพียงประหลาดเท่านั้น ยังน่ากลัวอีกด้วย!

ชายชราคล้ายดั่งถูกคำถามของบ้อกี๋ก่อกวนให้ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ พึมพำเบา ๆ

"เราเป็นใคร? เราเป็นใคร?... "

ใบหน้ามันแม้ไม่มีความรู้สึกเลย แต่กระแสเสียงกลับมีความหมายที่เจ็บช้ำและเหน็บแนมอย่างบอกไม่ถูก

มันพลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านจะคาดคิดไม่ออกว่าเราเป็นผู้ใดไปตลอดกาลนาน เนื่องเพราะกระทั่งตัวเราเองก็แทบลืมว่าเราเป็นผู้ใดแล้ว"

บ้อกี๋จ้องมองมือมันอีกครา ในใจได้มีความคิดที่ประหลาดและน่ากลัวขึ้นอีกครั้ง

เป็นความคิดที่กระทั่งตัวเองยังไม่กล้าเชื่อ แต่ก็พานมิอาจสะกดกลั้นใจให้ไปครุ่นคิดเช่นนั้น เนื่องเพราะทีท่าที่ภาคภูมิโอหังของชายชรา เนื่องเพราะมือที่มั่นคงจนพิสดารของมัน และก็เนื่องเพราะมิกกี...

...นางไฉนจึงต้องมาในทั้งแกเป้า ทั้งข้วยไฉนจึงต้องปลิดชีวิตนางให้ได้?

บ้อกี๋พลันโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ว่าท่านเป็นผู้ใด?"

"เฮอะ ท่านทราบ?"

"ท่านแซ่ลุ้ย"

บ้อกี๋ตอบพลางเขม้นมองหน้าชายชราแน่วนิ่ง เห็นสีหน้าของมันเปลี่ยนแปรไปจริง ๆ เปลี่ยนแปรจนน่ากลัวอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ถึงกับไม่กล้าไปจ้องมองหน้ามัน ส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านก็คือลุ้ยจิ้นเทียน?"

ร่างของชายชราพลันตึงเครียดขึ้นทันที ดุจกับมีเข็มพลันแทงเข้าใส่กระดูกสันหลังของมันก็ปาน

จนอีกเนิ่นนานให้หลัง ทั้งร่างของมันคล้ายดั่งลูกหนังถูกปล่อยลม อ่อนระทวยจนแทบพังทลาย เน้นทีละคำ

"ใช่! เราคือลุ้ยจิ้นเทียน"

ตระกูลลุ้ยแห่งกังหนำ มีอาวุธลับและไฟเฉพาะตระกูล ขึ้นชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน จวบจนปัจจุบันเนิ่นนานร่วมสองร้อยปีแล้ว

ในสองร้อยปีที่ผ่าน วงพวกนักเลงมีการเปลี่ยนแปรมากหลายอย่างยิ่ง แต่เกียรติภูมิของตระกูลลุ้ยกลับยังคงยืนยงได้ไม่เสื่อมโทรม

เพ็กเล็กตึ๊งของกังหนำ มิเพียงมีอานุภาพสยบแผ่นดินเท่านั้น อิทธิพลอำนาจสูงส่งกล้าแข็งเท่านั้น ยังเป็นตระกูลเศรษฐียิ่งใหญ่ที่มีชื่อเกรียงไกรในบู๊ลิ้มอีกด้วย มิว่าบุตรหลานของตระกูลลุ้ยจะไปในที่ใด ต่างได้รับความเคารพนับถือ และยินดีต้อนรับจากผู้คนอย่างสูงส่ง

โดยเฉพาะลุ้ยจิ้นเทียนที่เป็นหัวหน้าตระกูลยุคนี้ มิเพียงเพียบพร้อมด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ มีภูมิปัญญาหลักแหลมลึกซึ้ง ยังเป็นบุรุษรูปงามที่มีชื่อของวงพวกนักเลงอีกด้วย

ชายชราที่ยังตาบอดกว่าค้างคาว สกปรกโสโครกยิ่งกว่าสุนัข ถึงกับเป็นลุ้ยจิ้นเทียนหัวหน้าตระกูลลุ้ยแห่งสำนักเพ็กเล็กตึ๊งในกังหนำ!

เรื่องเช่นนี้มีผู้ใดยอมเชื่อ? มีผู้ใดกล้าเชื่อ?

บ้อกี๋เชื่อ!

บ้อกี๋ได้คิดประการนี้ตั้งแต่แรก แต่ยังคงมิอาจไม่แตกตื่นสงสัย มิอาจไม่ถามได้

"ท่านไฉนกลายเป็นสารรูปเช่นนี้? ใช่คนตระกูลทั้งขายท่านหรือไม่?"

ความจริงบ้อกี๋มิต้องถามก็ทราบว่าเป็นฝีมือของคนตระกูลทั้งแน่

มาตรว่าบ้อกี๋ก็ได้คิด หลังจากเพ็กเล็กตึ๊งกับตระกูลทั้งผูกพันเป็นญาติร่วมสหพันธ์ จะต้องมีบั้นปลายอันน่าเศร้ารันทดเช่นนี้เกิดขึ้น

บ้อกี๋ก็ทราบ สมบัติมหาศาลและอำนาจที่สูงส่งของตระกูลทั้ง ต้องไม่ยินยอมให้ผู้อื่นมาแบ่งปันไป ไม่ยอมให้ผู้อื่นมาร่วมช่องเสพแน่

บัดนี้ ในเมื่อสมบัติมหาศาล อิทธิพลของตระกูลเพ็กเล็กตึ๊ง กลับกลายเป็นส้มในลังของตระกูลทั้ง ลุ้ยจิ้นเทียนย่อมสูญเสียคุณค่าที่จะใช้อีกแล้ว

บัดนี้ แม้มันจะมีชีวิตที่ทรามยิ่งกว่าสุนัข แต่มันยังมีชีวิตอยู่ กลับเป็นปรากฏการณ์

พิสดารอย่างยิ่ง บ้อกี๋จึงต้องถามอีก

"พวกมันไฉนยังมิได้ฆ่าท่าน?"

"เนื่องเพราะเรายังมีมือคู่นี้"

ลุ้ยจิ้นเทียนยื่นมือทั้งสองของมันมา มือของมันยังคงมั่นคงอย่างยิ่ง ปราดเปรียวอย่างยิ่ง มีพลังอย่างยิ่ง

มันยืดอกขึ้นอีกครั้ง กล่าวอย่างทระนงโอหัง

"ขอเพียงเรายังมีมือทั้งคู่ พวกมันก็ไม่อาจฆ่าเรา และไม่กล้าฆ่าเราด้วย"

"ไฉนไม่กล้า?"

"เนื่องเพราะหากเราตาย ซั่วฮวยเซียนนึ้ง (เทพธิดาโปรยบุปผา) ของพวกมันก็ต้องตายตามไปด้วย"

"ซั่วฮวยเซียนนึ้ง? ผู้ใดคือซั่วฮวยเซียนนึ้ง?"

"ซั่วฮวยเซียนนึ้งมิใช่นามของคน เป็นนามอาวุธลับชนิดหนึ่ง"

มันอธิบายช้า ๆ ต่อไป

"อาวุธลับที่มิเคยมีมาก่อนในประวัติการณ์ อาวุธลับนี้เพียงปรากฏในวงพวกนักเลงสักครั้ง อาวุธลับที่มีในพิภพจบแดน ต่างต้องกลายเป็นของเล่นทารกไปหมดสิ้นทันที"

โลกจะมีอาวุธลับที่น่าสะพรึงกลัวปานนี้จริง ๆ มีผู้ใดยอมเชื่อ?

บ้อกี๋เชื่อ!

บ้อกี๋ได้คิดถึงอาวุธลับบนถุงแพรของทั้งเง็ก

อาวุธลับทั้งสองดอกนั้น แม้มิได้ทำอันตรายผู้ใดตายไป กลับทำร้ายตัวทั้งเง็กเอง แต่อานุภาพของมัน กลับเป็นที่ผู้คนทั้งหลายต่างเห็นมากับตา

ทั้งเง็กเพียงแต่ถูกกรีดปลายนิ้วขาดไปเล็กน้อย ก็กลายเป็นคนพิการ มันเพียงซัดอาวุธลับออกจากมือโดยไม่ได้เล็ง ก็ทำลายผนังของศาลบูชาพังทลายไป

อาวุธลับนั้นมิเพียงมีพิษของตระกูลทั้ง ยังมีอานุภาพอาวุธไฟของเพ็กเล็กตึ้งอีกด้วย

สามารถผสานอาวุธลับเฉพาะตระกูลที่มีอานุภาพสยบแผ่นดินของทั้งสองตระกูลไว้ด้วยกัน ในโลกยังจะมีผู้ใดสามารถต่อต้านได้?!

ฝ่ามือบ้อกี๋มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาอีกแล้ว

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อไป

"ตระกูลทั้งมีความทะเยอทะยานใคร่ได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินอยู่เนิ่นนานแล้ว

ขอเพียงสร้างอาวุธลับเช่นนี้สำเร็จ เวลาที่พวกมันจะเป็นราชันย์ยึดครองแผ่นดินก็ได้บรรลุถึง"

"ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาหรือไร?"

"ยังไม่ถึง"

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อด้วยความโอหัง

"ไม่มีเรา ไม่มีซั่วฮวยเซียนนึ้ง เนื่องเพราะตอนนี้ อาวุธลับยังมิได้สร้างเสร็จสมบูรณ์ ดังนั้น พวกมันต้องไม่กล้าแตะต้องเราเด็ดขาด"

"หากแม้นสร้างเสร็จสมบูรณ์เล่า?"

"มีซั่วฮวยเซียนนึ้งเมื่อใด ก็ไม่มีเราลุ้ยจิ้นเทียนเมื่อนั้น"

"ดังนั้น ท่านจึงต้องไม่ยอมให้พวกมันประสบความสำเร็จโดยเร็ว?"

"แน่นอนที่สุด"

ในที่สุด บ้อกี๋ระบายลมจากปากได้แล้ว ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อไป

"มีชีวิตเช่นดั่งเรา บางคนจะต้องเข้าใจ เรายังมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า แต่เรายังไม่คิดจะตาย"

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ตาย ขอเพียงข้าพเจ้ายังสามารถอยู่ต่อไปก็ต้องรอดอยู่ให้ได้ ขอเพียงรอดอีกวันหนึ่ง ก็ต้องรอดอีกวันหนึ่ง"

ลุ้ยจิ้นเทียนร้องอ้อเป็นทีสงสัย บ้อกี๋อธิบาย

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังต้องรอโอกาสมาแก้มือ โอกาสพร้อมที่จะมาได้ในทุกเวลา ขอเพียงคนยังมีชีวิต ก็ต้องมีโอกาส"

"ถูกต้อง"

มันพลันกลับกลายเป็นลิงโลดยินดียิ่งนัก กล่าวต่อไป

"เรามิได้ดูท่านผิดไปจริง ๆ ท่านเป็นคนที่เรากำลังต้องการหาจริง ๆ"

บ้อกี๋ยังไม่อาจเข้าใจความหมายของมันกระจ่าง มีแต่สงบรอให้มันกล่าวต่อไป ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อจริง ๆ

"ตอนนี้นัยน์ตาเราบอดแล้ว และยังถูกพวกมันล่ามอยู่ในที่นี้ดั่งเป็นสนัข แม้นับว่ามีโอกาส เราก็ไม่แน่จะสามารถเกาะกุมไว้ได้ ดังนั้น เราจะต้องหาสหายสักคนหนึ่งที่สามารถช่วยเหลือเราได้"

มันลูบคลำเปะปะจนกระทั่งถูกมือบ้อกี๋ จึงกำแนบแน่น แล้วกล่าวต่อไป

"ท่านเป็นสหายที่เรากำลังต้องการอย่างยิ่ง ท่านจะต้องเป็นสหายของเรา"

มือบ้อกี๋เย็นเฉียบ เพราะคาดคิดไม่ถึง หัวหน้าตระกูลลุ้ยของเพ็กเล็กตึ๊ง จะ

มาวิงวอนขอเป็นสหายกับมัน จึงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"มิว่าท่านเป็นผู้ใดต่างเป็นเช่นกัน"

"ท่านไฉนจึงทราบ ข้าพเจ้าจะเป็นมิตรสหายของท่าน?"

"เราไม่ทราบ แต่เราทราบหลักการที่ตระกูลทั้งมีต่อผู้อื่น"

"หลักการใด?"

"มิใช่สหายก็เป็นศัตรู"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินวาจานี้"

"เราก็มีหลักการของเรา ขอเพียงท่านมิใช่เป็นสหายของตระกูลทั้ง ก็เป็นสหายของเรา"

จากนั้น ถามบ้อกี๋

"ท่านใช่เป็นสหายของตระกูลทั้งหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่"

"อย่างนั้น ท่านก็เป็นสหายของเรา"

แสงไฟสาดส่องใบหน้าลุ้ยจิ้นเทียน ใบหน้ามันมีเค้าวิงวอนด้วยความจริงใจ

มันกระหายใคร่ได้สหายเช่นนี้สักคนหนึ่ง มันวิงวอนคนผู้นี้เป็นสหายของมันด้วยความบริสุทธิ์ใจ

แต่มันกลับกระทั่งคนผู้นี้เป็นใครก็ยังไม่รู้จัก

ในที่สุด บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"ใช่แล้ว ในเมื่อข้าพเจ้ามิใช่สหายของตระกูลทั้ง ย่อมเป็นสหายของท่าน"

บ้อกี๋เองก็คาดคิดไม่ถึง มันจะรับปากการขอร้องของประมุขสำนักเพ็กเล็กตึ้งรับปากยอมเป็นสหายกับมัน

บ้อกี๋รับปาก เนื่องเพราะลุ้ยจิ้นเทียนในตอนนี้ มิใช่ลุ้ยจิ้นเทียนในอดีตแล้ว มันเป็นเพียงชายชราที่ถูกความเจ็บปวดรวดร้าวทรมานสุดแสนสาหัส เป็นชายชราที่ถูกหลอกลวงเหยียบย่ำและเย้ยหยัน เป็นชายชราตาบอดคนหนึ่งเท่านั้น

บ้อกี๋ไม่มีปัญญาที่จะปลุกปลอบใจตัวเอง ให้มาเป็นศัตรูกับชายชราที่น่าสมเพชผู้นี้อีก

บ้อกี๋รับปาก เนื่องเพราะมันทราบ ตอนนี้พวกมันได้อยู่ในเส้นทางเดียวกัน หากเป็นมิตรสหายกัน ต่างต้องมีคุณประโยชน์ต่อทุกฝ่ายแน่นอน

ตอนนี้บ้อกี๋มิใช่เป็นชายฉกรรจ์ที่พลุ่งพล่านเจ้าอารมณ์อีกแล้ว แม้นับว่ามัน

ยังมิได้ฝึกจนรู้จักใช้ผู้อื่นเป็นเครื่องมือ แต่อย่างน้อย สามารถแยกแยะผลดีผลร้ายออก และก็ทราบ สมควรทำเยี่ยงไรจึงมีประโยชน์ต่อตัวเอง

นี่จึงเป็นส่วนสำคัญที่สุด

เรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อตน โดยไม่ทำร้ายผู้อื่น ขอเพียงเป็นคนมีสติปัญญา ต้องไม่ปฏิเสธโดยเด็ดขาด

ตอนนี้ลุ้ยจิ้นเทียนคลายมือบ้อกี๋ออกแล้ว แต่ยังคงมีทีท่าปีติยินดีอย่างยิ่ง ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ท่านต้องไม่สำนึกเสียใจภายหลังแน่ ท่านคบกับเราเป็นสหาย เราประกันว่าท่านต้องไม่สำนึกเสียใจภายหลังแน่นอน"

บ้อกี๋ส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านตอนนี้จะต้องสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง"

"เราสำนึกเสียใจกระไร?"

"สำนึกเสียใจที่ท่านคบคนตระกูลทั้งเป็นมิตรสหาย"

สีหน้าลุ้ยจิ้นเทียนเครียดลงทันที เค้นเสียงด้วยความเจ็บช้ำ

"แต่เรามิได้ตำหนิพวกมัน เราเพียงแค้นตัวเองเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราประเมินพวกมันต่ำไป"

มันกำหมัดแนบแน่น เน้นทีละคำต่อ

"มิว่าผู้ใดประเมินคู่มือของตัวเองต่ำไป ต้องเป็นความผิดที่ไม่อาจอภัยได้ ไม่อาจเห็นใจเด็ดขาด"

นี่เป็นบทเรียนที่มันได้มาจากประสบการณ์อันเจ็บแค้น

บ้อกี๋กล่าว

"วาจานี้ข้าพเจ้าต้องจดจำไว้ตลอดไป"

"ในเมื่อท่านรู้จักเรา ต้องเคยได้ยินเรื่องราวของเรามาบ้าง?"

บ้อกี๋ยอมรับ ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"หากท่านเข้าใจ เราลุ่มหลงในความงามของทั้งเกียงเกียง จึงรับปากการวิวาห์นี้ ท่านก็ผิดพลาดแล้ว"

บ้อกี๋ตอนนี้จึงทราบ โกวเนี้ยตากลมใหญ่ที่ยามแย้มยิ้มแล้วจะหยีเหลือเส้นเดียว นางนั้น นามเกียงเกียง

เกียงเกียงนับเป็นสตรีที่งามอย่างยิ่งจริง ๆ มิเพียงหน้าตาสวยงามเท่านั้น ยัง

มีเสน่ห์ที่ดึงดูดจิตใจบุรุษเพศได้รุนแรงยิ่ง

สตรีเช่นดั่งนาง แม้นับว่ามีบุรุษยอมไปตายเพื่อนาง ก็มิใช่เป็นที่ต้องประหลาดสงสัยอย่างไรเลย ดังนั้นบ้อกี๋จึงถาม

"ท่านมิใช่เพราะนาง?"

ลุ้ยจิ้นเทียนแค่นหัวร่อตอบ

"เรามิใช่เป็นบุรุษที่ไม่เคยเห็นสตรีงาม ภรรยาของเราก็เป็นนางงามผู้หนึ่ง"

ภรรยาในกาลก่อนของมันคือมิกกี

ความงามของมิกกี เสน่ห์ของมิกกี บ้อกี๋ต่างได้พบเห็นและสัมผัสมา

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"แต่ตอนนี้เราสลัดทิ้งนางแล้ว เราทราบ นางต้องไม่ยอมอภัยให้แก่เรา เนื่องเพราะเราก็ไม่อาจอภัยให้แก่ตัวเราเอง"

มันกล่าวต่อด้วยสีหน้าหม่นหมองรันทด

"ในโลกนี้มีเรื่องราวมากหลายที่เป็นเช่นนี้ ขอเพียงจนเมื่อท่านสูญเสียมันไป ท่านจึงจะทราบคุณค่าที่สูงส่งของมัน"

นี่ก็เป็นบทเรียนที่มันได้มาจากประสบการณ์อันเจ็บช้ำรันทด

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านไฉนจึงต้องทอดทิ้งภรรยาของท่าน? ไฉนจึงรับปากยอมวิวาห์กับตระกูลทั้ง?"

"เนื่องเพราะความทะเยอทะยานของเรา"

"ความทะเยอทะยานจะได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน?"

"ตระกูลทั้งคิดจะหลอกใช้เราเป็นเครื่องมือ ผลักดันให้มันเป็นราชันย์ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้ม เราก็คิดจะหลอกใช้พวกมันเช่นเดียวกัน แต่เสียดาย..."

"เสียดายที่ท่านประเมินพวกมันต่ำไป คนของตระกูลทั้งร้ายกาจยิ่งกว่าที่ท่านคิดไว้มากนัก"

"ใช่ ดังนั้น นัยน์ตาเราจึงบอด เราจึงถูกมันล่ามโซ่ไว้ในที่นี้ ดุจกับเป็นสุนัขตัวหนึ่ง"

มันกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ยื่นมือมากุมมือบ้อกี๋อีกครั้ง กล่าว

"ดังนั้น เราจึงต้องขอให้ท่านช่วยเหลือเรา"

"ข้าพเจ้าสามารถทำกระไรให้ท่านได้?"

"เรายังมีมิตรสหาย เพ็กเล็กตึ๊งยังมีบุตรหลานและศิษย์ หากพวกมันทราบสภาพของเราในตอนนี้ จะต้องคิดหาวิธีมาช่วยเราออกไปแน่"

"พวกมันตอนนี้ยังไม่ทราบความเป็นอยู่ของท่าน?"

"พวกมันไม่ทราบเลย พวกมันยังเข้าใจ เราตกอยู่ในอ้อมอกที่อบอุ่นนุ่มนิ่มของเกียงเกียงตลอดมา"

มันกล่าวต่อด้วยเสียงสั่นเครือ

"ตระกูลทั้งได้ตัดเราขาดจากการติดต่อกับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง ในสิบเดือนนี้ ท่านคือคนเป็น ๆ แรกที่สุดของเรา"

ในสิบเดือนนี้ ของที่สามารถเคลื่อนไหวเพียงหนึ่งเดียวที่มันพบเห็น คือตะกร้าใบหนึ่ง

ตะกร้าใบนี้จะหย่อนอาหาร น้ำดื่ม และเครื่องใช้ที่จำเป็นลงมาจากเบื้องบน แล้วสาวอาวุธไฟที่มันประดิษฐ์ได้ในวันหนึ่งขึ้นไป

หากแม้นวันนั้นไม่มีอาวุธไฟ วันรุ่งขึ้นมันมีแต่ต้องหิ้วท้องหิวโหย

นี่เป็นการแลกเปลี่ยนที่มีแต่ของจริงทั้งสองฝ่าย

ตระกูลทั้งมีพฤติการณ์ที่เป็นจริงเป็นจังเสมอมา ดังนั้น จึงมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

ในสิบเดือนนี้ หนึ่งเดียวที่สามารถบันดาลให้มันพอใจในตัวเอง ก็คือการลอบขุดอุโมงค์สายนี้

มันมิใช่คิดจะขุดอุโมงค์เพื่อหนีออกจากตระกูลทั้งจริง ๆ มันทราบ มันไม่มีทางที่จะหนีออกไปได้เลย

ที่มันขุดอุโมงค์ เพียงเพราะต้องการให้ตัวมันมีเรื่องต้องกระทำสักเล็กน้อย ให้ตัวเองมีความหวังสักเล็กน้อย

หากคนใดกระทั่งความหวังในชีวิตยังไม่มีเหลือสักเล็กน้อย ไหนเลยยังจะมีชีวิตต่อไปได้?

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าว

"เราเป็นกรรมกรด้วยความลำบากตรากตรำมาสิบเดือน มาตรว่ายังห่างจากเป้าหมายของเราอีกไกลยิ่ง อุโมงค์สายนี้เพียงขุดถึงสวนดอกไม้เท่านั้น แต่เราก็ได้ผลประโยชน์มามากหลายยิ่ง"

"ท่านช่วยข้าพเจ้าไว้?"

"และเพราะเรื่องนี้ เราหาได้สหายมาผู้หนึ่ง"

บ้อกี๋ถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย สหายผู้นี้ของท่านไม่อาจมีชีวิตยืนยาวนัก"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านย่อมทราบ จะคลุกคลีเข้ามาในทั้งแกเป้า มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"ไม่ง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ข้าพเจ้ามิใช่ปะปนเข้ามา ข้าพเจ้าเป็นอาคันตุกะของตระกูลทั้ง เป็นทั้งข้วยพาข้าพเจ้าเข้ามาเอง สถานที่อยู่ของข้าพเจ้า เป็นหอต้อนรับอาคันตุกะของตระกูลทั้ง"

"ความสามารถของท่านยิ่งใหญ่ไม่น้อย"

"หากทั้งข้วยพบเห็นอาคันตุกะของมันพลันหายสาบสูญ ท่านคิดดู ข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตได้อีกนานเท่าใด?"

"มันต้องไม่พบเห็นแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันยังมิทันพบเห็นท่านไม่อยู่ในห้องพัก เราก็ได้ส่งท่านกลับไปก่อนแล้ว"

บ้อกี๋ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านส่งข้าพเจ้ากลับด้วยวิธีใด? ให้ยาหายตัวแก่ข้าพเจ้ากิน? หรือเปลี่ยนให้ข้าพเจ้ากลายเป็นแมลงวัน?"

นี่นับเป็นปัญหายุ่งยากอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่ลุ้ยจิ้นเทียนคล้ายดั่งมีแผนอยู่ก่อนแล้วก็ปาน สั่นศีรษะกล่าว

"เราจะส่งท่านออกจากอุโมงค์สายนี้ไปในสวนดอกไม้"

"จากนั้นเล่า?"

"จากนั้นเราก็โถมออกไป บรรดาลาดตระเวนที่ซุ่มอยู่ในบริเวณนั้นเมื่อเห็นเราจะต้องใช้กำลังทั้งมวลไปไล่จับตัวเรา"

"เมื่อเช่นนั้น ท่านก็ต้องถูกพวกมันจับได้"

"เรามิเป็นไร ตอนนี้ซั่วฮวยเซียนนึ้งยังมิได้สร้างสำเร็จ นับว่าพวกมันจับตัวเราได้ อย่างมากก็เพียงจับเราส่งกลับมา เพิ่มโซ่เหล็กอีกสองเส้นเท่านั้น"

"พวกมันจะต้องถามท่าน ไฉนจึงสามารถหนีออกมาได้?"

"เราพอจะไม่ต้องตอบมัน"

มันกล่าวต่อด้วยความโอหังลำพอง

"เราคือลุ้ยจิ้นเทียน พวกมันก็สมควรทราบ ลุ้ยจิ้นเทียนมิใช่คนไร้ความสามารถ หากเราคิดจะทะลวงออกจากห้องใต้ดินนี้จริง มิใช่เป็นเรื่องไม่อาจกระทำได้"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ มิว่าจะนับเยี่ยงไร ลุ้ยจิ้นเทียนต่างพอจะนับเข้าเป็น

ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดคนหนึ่งในแผ่นดินยุคนี้

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"มิว่าอย่างไร เราต่างต้องไม่ยอมบอกอุโมงค์สายนี้แก่พวกมันทราบโดยเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรายังจะให้ท่านอาศัยอุโมงค์สายนี้ ลงมาติดต่อกับเราอีก ขอเพียงท่านมีข่าวคราว ท่านก็คิดหาวิธีมาบอกกับเรา"

"หากข้าพเจ้าลืมไป?"

"ท่านต้องไม่ลืมเด็ดขาด เนื่องเพราะเราต้องไม่ลืมท่าน"

...ในเมื่อเรายังมิได้ลืมท่าน ก็พร้อมที่จะเปิดเผยความลับของท่านแก่ทั้งข้วยได้ในทุกเวลา

วาจาเหล่านี้มันมิได้บอกออกมา และไม่จำเป็นต้องบอกด้วย

บ้อกี๋มิใช่คนโง่เขลาบัดซบ

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"ตอนพวกมันไปไล่จับตัวเรา ท่านก็พอจะฉวยโอกาสนั้น โถมเข้าไปในป่าอีก"

"เข้าในป่านั้นแล้ว ข้าพเจ้ายังคงกลับไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ในป่าเป็นค่ายกลพิสดาร"

"ท่านเพียงจำไว้ เข้าสามถอยหนึ่ง ก็ฝ่าออกจากป่าได้"

"ง่ายดายเพียงนี้เท่านั้น?"

"ในโลกมีเรื่องมากหลายที่ดูผิวเผินคล้ายซับซ้อนอย่างยิ่ง แต่พอเปิดเผยแล้วก็ง่ายดายนัก"

นี่ก็เป็นคำสอนดีที่สุดเช่นกัน

คนที่เมื่อผ่านอุปสรรคมามากหลาย ย่อมกลับกลายเป็นชาญฉลาดกว่าเดิมบ้าง

บ้อกี๋ถามอีก

"ท่านคิดว่าข้าพเจ้ามีโอกาสอยู่มากน้อยเท่าใด?"

"อย่างน้อยมีเจ็ดส่วน"

บ้อกี๋แม้มิใช่เป็นนักพนันที่แท้จริง แต่สำหรับมันแล้ว เจ็ดส่วนนับเป็นโอกาสที่มากเกินพอ

ลุ้ยจิ้นเทียนถาม

"ตอนนี้ยังมีปัญหาใดจะถามอีก?"

"ยังมีอีกหนึ่งเดียว"

"ถามมา"

"อุโมงค์ใต้ดินนี้ เป็นท่านขุดเพียงลำพังตัว?"

"นอกจากเรายังมีผู้ใด?"

"นอกจากท่านแล้ว สมควรยังมีอีกผู้หนึ่ง?"

"ผู้คนใด?"

"คนที่ช่วยท่านลำเลียงดินที่ขุดออกมาไปทิ้ง"

บ้อกี๋กล่าวต่อด้วยเสียงช้า ๆ

"อุโมงค์สายนี้ไม่สั้น ดินที่ขุดออกมาก็ต้องไม่น้อย หากไม่มีคนลำเลียงออกไป ดินเหล่านั้นจะไปที่ใด หรือท่านสามารถกลืนกินมันลงในท้อง?"

นี่มิเพียงเป็นปัญหายุ่งยากเท่านั้น ยังเป็นปมสำคัญของเรื่องราวด้วย

สองมือของบ้อกี๋กำหมัดแนบแน่น หากลุ้ยจิ้นเทียนไม่สามารถตอบปัญหานี้ ก็แสดงให้เห็น วาจาที่มันกล่าวล้วนโป้ปดมดเท็จ

อย่างนั้น หมัดที่บ้อกี๋กำแนบแน่น ต้องต่อยเข้าใส่คอหอยของมันทันที

หมัดนี้ต้องสามารถปลิดชีวิตมันได้

ลุ้ยจิ้นเทียนกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ปัญหานี้ถามได้ประเสริฐยิ่ง วิเศษยิ่งจริง ๆ"

มันกล่าวต่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ

"ความจริงแล้ว เราก็ครุ่นคิดเนิ่นนานอย่างยิ่ง หากไม่สามารถคลี่คลายปัญหานี้ เราจะไม่มีทางขุดอุโมงค์สำเร็จเลย เนื่องเพราะเราย่อมไม่อาจกลืนกินดินที่ขุดมาได้"

บ้อกี๋สวนคำทันที

"จะคลี่คลายปัญหานี้มิใช่ง่ายดายเลย"

"ไม่ง่ายดายจริง ๆ"

"แต่ท่านคลี่คลายได้แล้ว?"

"หากท่านก่อนนี้เคยเข้ามาที่นี้ หากท่านเคยวัดความกว้างของถ้ำนี้มา ท่านก็ ต้องรู้สึก ถ้ำนี้แคบเล็กลงทุกวัน บัดนี้ อย่างน้อยต้องเล็กกว่าเดิมหลายเชียะ"

บ้อกี๋รู้ได้ด้วยไวปัญญา ร้องโพล่งขึ้น

"ใช่ว่าเนื่องเพราะผนังถ้ำทั้งสี่ด้านต่างหนากว่าเดิม?"

"ฮา...ท่านไม่โง่เขลาจริง ๆ"

ดินที่ขุดออกมา ผสมกับน้ำแล้วโบกไปที่ผนัง ที่นี้เป็นห้องใต้ดินอยู่แล้ว ผนัง

ทั้งสี่ด้านล้วนเป็นดิน ต้องไม่มีผู้ใดมาคำนวณให้แน่ชัด ว่าถ้ำนี้เล็กลงกว่าเดิมบ้างหรือไม่?

มิว่าผู้ใดต่างต้องไม่ได้คิดถึงประการนี้

วิธีนี้บอกแล้วแม้รวบรัดยิ่ง แต่หากมิใช่เป็นคนชาญฉลาดปราดเปรื่อง ต้องคิดไม่ออกแน่นอน

บ้อกี๋พลันพบเห็น ลุ้ยจิ้นเทียนยังมีภูมิปัญญาหลักแหลมกว่าที่คาดคิดไว้มากหลายนัก

แต่ตอนนี้ มันกลับถูกคนของตระกูลทั้งล่ามโซ่ไว้ดุจเป็นสนัขตัวหนึ่ง คนของตระกูลทั้งไยมิใช่ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่า?

ตอนนี้ทั้งข้วยใช่ได้พบเห็นว่าบ้อกี๋มิได้อยู่ในห้องพักแล้ว?

หากมันพบเห็นแล้ว บ้อกี๋กลับไปไยมิใช่พอดีตกลงไปในตาข่ายของมัน?

แต่บ้อกี๋ไหนเลยไม่กลับไปได้?

ในเมื่อมิอาจเป็นเช่นลุ้ยจิ้นเทียน จำยอมอยู่ในถ้ำใต้ดินที่ไม่เห็นแสงสว่างตลอดชีวิต ก็ไม่มีทางอื่นพอจะเลือกเฟ้นได้

บ้อกี๋มีแต่ต้องเสี่ยงอันตราย

การเสี่ยงอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า เสี่ยงอันตรายอยู่ทุกเวลาทุกขณะจิต เสี่ยงแต่ละครั้ง ล้วนอาจเป็นครั้งสุดท้ายก็ได้

มิว่าผู้ใดก็ตาม ความกดดันเช่นนี้ออกจะรุนแรงเกินไปบ้าง

การคำนวณของลุ้ยจิ้นเทียนถูกต้องโดยสิ้นเชิง

มันพอพุ่งออกจากอุโมงค์ใต้ดิน บรรดากองซุ่มที่ในละแวกใกล้เคียงและหน่วยลาดตระเวนต่าง ๆ พากันเคลื่อนไหว ทุ่มเทกำลังไล่ล่าคร่าตัวมันจริง ๆ

กับตระกูลทั้งแล้ว ลุ้ยจิ้นเทียนมีความสำคัญอย่างยิ่ง ยังสำคัญกว่าผู้อื่นใดอีกมากมายหลายเท่านัก

พวกมันต้องไม่ยอมเสี่ยงกับอันตราย ต่อการถูกลุ้ยจิ้นเทียนหนีรอดพ้นไปได้

ดังนั้น บ้อกี๋จึงมีโอกาส

บ้อกี๋ฉวยโอกาสที่มีเพียงพริบตา พุ่งออกจากอุโมงค์ใต้ดิน ทะยานเข้าในป่า

...เข้าสามถอยหนึ่ง ซ้ายสามขวาหนึ่ง

คาดว่าวิธีนี้ก็ต้องถูกต้องแม่นยำยิ่ง

ขอบฟ้าบูรพาขาวรำไรแล้ว หมอกอรุณเริ่มโรยตัวอยู่ในป่า บ้อกี่เดินนับต้นไม้ไป 'เข้าสามถอยหนึ่ง ซ้ายสามขวาหนึ่ง...'

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งแค่นเย็นชา

"เดินดั่งกับท่านในตอนนี้ ชั่วชีวิตท่านก็ไม่อาจออกไปได้ดอก"

เล่ห์ร้ายหรือลุ่มหลง

แรมแปดค่ำเดือนสี่ โปร่ง

เช้ามีหมอก

หมอกอรุณคละคลุ้งเลือนราง ในความเลือนรางของหมอกขาวสล้าง มีเงาร่างที่ขาวสล้างอยู่สายหนึ่ง มองไปคล้ายเป็นวิญญาณร้าย

หากเป็นวิญญาณของภูตผีปิศาจจริง บ้อกี๋กลับไม่รู้สึกกลัวเลย แต่ที่เห็นกลับเป็นเงาร่างของคน

คนที่เป็นสตรี สตรีที่งามอย่างยิ่ง

เมื่อเห็นบ้อกี๋ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ นางก็หัวร่อจนดวงตาคู่งามหยีเหลือเส้นเรียวเล็ก เส้นเรียวโค้งงอที่สามารถผูกมัดหัวใจของบุรุษคนใด ๆ ได้

บ้อกี๋เคยเห็นนางมาครั้งหนึ่งที่หน้าร้านเครื่องสำอาง และเคยได้ยินลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวนามของนางมา

สตรีนางนี้ถึงกับเป็นทั้งเกียงเกียง

ทั้งเกียงเกียงที่เป็นภรรยาของลุ้ยจิ้นเทียน

สามีของนางถูกคนล่ามอยู่ในห้องใต้ดินดั่งสุนัข แต่นางกลับมาแย้มยิ้มอยู่ในที่นี้ ดุจเป็นเทพธิดาออกท่องเที่ยวยามรุ่งอรุณ

หัวใจบ้อกี๋วาบหวิวลง

บ้อกี๋ทราบ สตรีบางนางแม้ดูไปจะคล้ายเทพธิดา แต่มักจะฉุดลากบุรุษลง

อเวจีเสมอ

โชคดีที่บ้อกี๋สามารถข่มใจหนักแน่นเยือกเย็นรวดเร็วยิ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่ร่าเริงแจ่มใสมาในบัดดล ทักทายไป

"เช้า! (อรุณสวัสดิ์)"

ทั้งเกียงเกียงตอบมา

"ตอนนี้เช้าอย่างยิ่งจริง ๆ คนส่วนมากยังคงนอนหลับอยู่บนเตียง ท่านไฉนลุกขึ้นมาแล้ว?"

"ท่านคล้ายดั่งก็มิได้นอนบนเตียง ท่านก็คล้ายดั่งตื่นมาเช่นกัน?"

"ข้าพเจ้าตื่นมา เนื่องเพราะตัวผู้ของข้าพเจ้าไม่อยู่ ข้าพเจ้านอนคนเดียวไม่หลับ"

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"หากข้าพเจ้ามีภรรยาเช่นดั่งท่าน แม้นับว่าใช้แส้โบยตี ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมให้ท่านนอนอยู่เพียงลำพังดอก"

สีหน้าทั้งเกียงเกียงเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านโอหังบังอาจยิ่ง ทั้งที่ทราบแน่ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ถึงกับกล้ามาและเล็มข้าพเจ้าได้"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่บอกความในใจที่ข้าพเจ้าใคร่จะกล่าวไปเท่านั้นดอก กล่าววาจาสัตย์จริงมิใช่ผิดกฎหมายเลย"

ทั้งเกียงเกียงเบิ่งตากลมโตของนางมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลางกล่าว

"ในใจท่านยังคิดจะกล่าวกระไรมาอีก?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวจริง ๆ"

"บอกมา"

"หากข้าพเจ้าไม่รู้จักท่านเป็นผู้ใด หากที่นี้มิใช่ทั้งแกเป้า ข้าพเจ้าต้อง..."

"ท่านต้องกระไร? บอกมาเถิด"

"ข้าพเจ้าต้องให้ท่านติดตามไปเป็นเพื่อนนอนของข้าพเจ้า"

ทั้งเกียงเกียงพลันโถมเข้าไป ตบฉาดใส่หน้าบ้อกี๋ทันที

บ้อกี๋มีความว่องไวกว่านางมากนัก คว้ามือนางไว้ได้ในบัดดล และยังพลิกกลับไปไว้ที่ด้านหลังนางอีกด้วย

ร่างทั้งเกียงเกียงพลันอ่อนระทวย ริมฝีปากเผยอเล็กน้อย หอบหายใจเบา ๆ

นางคล้ายดั่งเตรียมจะรอรับก้าวต่อไปของบ้อกี๋อยู่ ทีท่าของนางก็มิใช่ดิ้นรนขัดขืน

เสียดายที่นางคำนวณผิดพลาดไป

บ้อกี๋เสี่ยงอันตรายอีกแล้ว

มันมิได้ลืม ตัวมันตอนนี้สวมบทบาทกระไร และมันก็เชื่อ ต้องดูไม่ผิดว่าทั้งเกียงเกียงเป็นสตรีเช่นไร

กับคนเช่นไรก็สมควรกระทำเรื่องเยี่ยงไร

แต่บ้อกี๋กลับยังมิกล้ากระทำเกินเลยไปนัก ได้คลายมือปล่อยนางไปแล้ว

ทั้งเกียงเกียงมิเพียงไม่ขอบคุณเท่านั้น กลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อท่านกล้ากล่าว ไฉนไม่กล้าทำ?"

"เนื่องเพราะที่นี้เป็นทั้งแกเป้า เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ตอแยลุ้ยจิ้นเทียนไม่ได้"

"เฮอะ ท่านย่อมตอแยลุ้ยจิ้นเทียนไม่ได้ ผู้ใดต่างตอแยลุ้ยจิ้นเทียนไม่ได้"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าตอนนี้มีแต่ขอกล่าวสองคำ"

"สองคำใด?"

"ลาก่อน"

พอกล่าวสองคำนั้นก็สะบัดหน้าเดินออกไปทันที ไม่มีความคิดที่จะพัวพันกับโกวไหนไน่นางนี้อีกเลยจริง ๆ

แต่เสียดาย ทั้งเกียงเกียงกลับพานไม่ยอมให้บ้อกี๋ปลีกตัวไป

นางเพียงขยับกายวูบก็ขวางทางบ้อกี๋ไว้ แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว การเดินเช่นดั่งท่าน ตลอดชีวิตก็เดินออกจากป่านี้ไม่ได้"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็เดินเล่นอยู่ในป่าเสียเลย อากาศปลอดโปร่งแจ่มใสเช่นนี้ ข้าพเจ้าพอดีมีอารมณ์เดินเล่น"

แล้วฉวยโอกาสอธิบายต่อไป

"ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจออกมาเดินเล่นอยู่แล้ว"

"เฮอะ ท่านออกมาเดินเล่นจริง ๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง"

"ท่านทราบหรือไม่ ที่นี้เมื่อคืนมีสายลับบุกรุกเข้ามาผู้หนึ่ง"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้ามีจุดอ่อนอยู่ประการ คือเชื่อถือวาจาผู้คนง่ายอย่างยิ่ง โดยเฉพาะดรุณีที่สวยสะคราญ มิว่านางกล่าวกระไร ข้าพเจ้าต่างเชื่อถือ"

พลันปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวต่อ

"เสียดาย วาจาที่ท่านกล่าว ข้าพเจ้ากลับไม่เชื่อเลยแม้สักคำ"

"ท่านไฉนไม่เชื่อ?"

"ทั้งแกเป้าไฉนมีสายลับได้? ผู้ใดกล้าบังอาจเข้ามาเป็นสายลับในทั้งแกเป้า?"

ทั้งเกียงเกียงจ้องมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลางแค่นเสียง

"แม้นับว่าท่านไม่ใช่สายลับ แต่หากถูกคนจับตัวกล่าวหาเป็นสายลับ ไยมิใช่เป็นการปรักปรำที่อุกฤษฏ์ยิ่ง?"

นางกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"หากแม้นท่านทราบ เมื่อทั้งแกเป้าจับสายลับได้ แล้วจะลงโทษสถานใด ท่านต้องวิงวอนข้าพเจ้าแล้ว"

"วิงวอนท่านไปไย?"

"วิงวอนข้าพเจ้าพาท่านกลับไปที่ห้องของท่าน วิงวอนให้ข้าพเจ้าส่งท่านขึ้นเตียง"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าสมควรใช้วิธีใดวิงวอนท่าน?"

"ท่านย่อมควรทราบจะใช้วิธีใดอยู่"

นางขบริมฝีปากไว้อีกแล้ว ดวงตากลมโตของนางก็หยีลงจนกลายเป็นเส้นโค้งอีกครา

บ้อกี๋ก็จ้องมองนาง ด้วยสายตาที่มีความหมายพิกล จนเป็นครึ่งวัน พลันถอนใจกล่าวอีกครั้ง

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดายกระไร"

"เสียดายที่ข้าพเจ้ายังคงตอแยลุ้ยจิ้นเทียนไม่ได้"

ทั้งเกียงเกียงพลันกลอกตาไปมากล่าว

"หากลุ้ยจิ้นเทียนพลันตายโดยกะทันหัน?"

"มันมีโรค?"

"ไม่มี"

"มันบาดเจ็บ?"

"ก็มิได้บาดเจ็บ"

"ในเมื่อไม่มีโรคภัยไม่มีบาดเจ็บ ไฉนตายโดยกะทันหันได้?"

"หากมีคนใช้กระบี่แทงใส่คอหอย มันก็ต้องตายแน่นอน?"

"มีผู้ใดกล้าใช้กระบี่แทงคอหอยมัน?"

"ท่าน"

บ้อกี๋คล้ายดั่งตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย ทวนคำขึ้นเบา ๆ ทั้งเกียงเกียง

แค่นเสียงเย็นชากล่าวต่อ

"ท่านไม่ต้องอำพรางข้าพเจ้า และไม่ต้องมามารยาต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนเยี่ยงไร?"

"ท่านเป็นฆาตกรรับจ้าง ขอเพียงให้เงินท่านสิบหมื่นตำลึง มิว่าผู้ใดท่านก็ฆ่าได้"

"แต่ท่านต้องไม่ให้ข้าพเจ้าไปฆ่าสามีท่านแน่นอน"

"นั่นกลับไม่แน่นัก"

บ้อกี๋ต้องมารยาเป็นเบิ่งมองนางด้วยความตระหนก พลางร้อง

"ท่าน..."

"ข้าพเจ้าแม้นตอนนี้ยังไม่อาจหาเงินมาได้ถึงสิบหมื่นตำลึง แต่ทว่าข้าพเจ้าก็ต้องไม่ให้ท่านไปฆ่าคนเปล่า ๆ"

นางเบียดร่างเข้าไปใกล้กว่าเดิม ยกแขนโอบคอบ้อกี๋ไว้ กระซิบข้างหูบ้อกี๋เบา ๆ

"ขอเพียงท่านเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า มิว่าเรื่องราวใด ข้าพเจ้าต่างคล้อยตามท่าน"

ลมหายใจของนางหอมกรุ่น ร่างของนางนุ่มนิ่มและอบอุ่น

นางนับเป็นสตรีที่สะกิดดำฤษณาของบุรุษเพศให้ลุกโพลงได้ง่ายดายยิ่ง

บ้อกี๋คล้ายดั่งทนทานไม่ได้แล้ว พลันล้มลงไปบนพื้นที่เปียกชื้น

บ้อกี๋พลันนึกถึงเสื้อผ้าที่เปื้อนดิน!

มิว่าผู้ใดคลานอยู่ในอุโมงค์ดินสายยาว ต่างต้องมีดินแปดเปื้อนเสื้อผ้าแน่นอน

ตอนนี้หมอกหนาอย่างยิ่ง ทั้งเกียงเกียงแม้มิได้สนใจสังเกตเห็น แต่จะเร็วจะช้าย่อมต้องมีคนเห็นแน่

บ้อกี๋ที่ล้มลงในตอนนี้ เกลือกกลิ้งกับพื้นที่เปียกชื้นรอบหนึ่ง พอดีเป็นคำแก้ตัวที่สมเหตุสมผล ว่าดินที่เปื้อนร่างกายนี้มาจากที่ใดกัน

ทั้งเกียงเกียงย่อมคาดไม่ถึง ว่าในใจบ้อกี๋ครุ่นคิดเรื่องอันใด?

นางยังเข้าใจ บ้อกี๋มีความคิดเห็นนอกเหนือกว่านาง จึงคล้ายดั่งตระหนกอย่างยิ่ง ปีติอย่างยิ่ง

"ท่าน...หรือท่านคิดจะอยู่ที่นี้?"

"ที่นี้ไม่ได้?"

"ที่นี้ย่อมไม่ได้ เนื่องเพราะ..."

นางมิได้กล่าวต่อไป เนื่องเพราะมีคนกล่าวแทนนาง

"เนื่องเพราะเรื่องเช่นนี้ ต้องไม่อาจให้ผู้อื่นร่วมชมด้วยแน่"

ทั้งข้วยมาแล้ว

ทั้งเกียงเกียงไปแล้ว

มิว่านางดุร้ายเพียงใด มิว่าหนังหน้านางจะหนาเพียงใด นางยังคงรู้สึกกระดากกระเดื่องไม่น้อย

บ้อกี๋ทรงกายขึ้นยืน ปัดดินบนร่างไปมา

ทั้งข้วยพลันถอนหายใจกล่าว

"สตรีนางนี้เป็นโรคอ่อนไหวในบุรุษ"

"ท่านไม่สมควรกล่าวดั่งนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะนางเป็นม่วยม่วยของท่าน"

"ใช่! ข้าพเจ้าไม่สมควรกล่าวดั่งนี้ ข้าพเจ้าสมควรบอก ม่วยม่วยข้าพเจ้าเป็นโรคคลั่งบุรุษ"

บ้อกี๋คิดจะหัวร่อ แต่มิได้หัวร่อ

เนื่องเพราะสีหน้าทั้งข้วยขัดตาอย่างยิ่งจริง ๆ มันปั้นหน้ากล่าวต่อ

"ขอเพียงเป็นบุรุษที่ไม่ขัดตา นางต่างต้องใคร่จะได้ทดลอง บุรุษในทั้งแกเป้าไม่กล้ากระทบนาง นางก็ออกไปหาทางภายนอก"

"ข้าพเจ้ามาจากภายนอก สารรูปของข้าพเจ้ายังไม่เลวนัก?"

มิรอให้ทั้งข้วยกล่าว บ้อกี๋ก็ชิงส่งเสียงขึ้นเถียงก่อน

ทั้งข้วยกลับหัวร่อ ผงกศีรษะรับคำ

"ความจริงข้าพเจ้ามิได้คัดค้านท่าน เพียงแต่ว่า..."

"เพียงแต่ว่าท่านบังเอิญอยู่ที่ข้างกาย และเรื่องเช่นนี้ก็พอดีเป็นเรื่องไม่อาจให้ผู้อื่นมาร่วมชมด้วย"

"ฮา ฮา ถูกต้องโดยสิ้นเชิง ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

มันพลันลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"แต่ทว่า ต่อจากนี้ท่านจะต้องระวังตัวเป็นพิเศษ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้ไม่คัดค้านพวกท่าน แต่ต้องมีคนคัดค้านท่านอยู่ผู้หนึ่ง"

"ท่านหมายถึงลุ้ยจิ้นเทียน?"

"หากท่านเป็นสามีของม่วยม่วยข้าพเจ้า ท่านจะคัดค้านม่วยม่วยข้าพเจ้าไปหาบุรุษอื่นหรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ดังนั้น หากเมื่อครู่ผู้มามิใช่ข้าพเจ้า เป็นลุ้ยจิ้นเทียนเล่า?"

มันถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้ามาพบท่านในตอนนี้ น่ากลัวจะต้องหยิบเศษส่วนของร่างท่านมาประกบ จึงจะสามารถเป็นตัวขึ้นได้"

บ้อกี๋ก็ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบความร้ายกาจของระเบิดเพ็กเล็กทั้ง แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้ากลับไม่เข้าใจ"

"เรื่องอันใด?"

"พวกมันยังวิวาห์กันไม่นาน มันไฉนจึงปล่อยให้ภรรยาที่สวยสะคราญปานบุปผา นอนเฝ้าเตียงโดยว้าเหว่เดียวดาย?"

"เหตุผลนี้รวบรัดอย่างยิ่ง ท่านสมควรคาดคิดได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันได้มีคนใหม่แล้ว"

บ้อกี๋แสร้งเป็นตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านว่ามันไปได้สตรีใหม่อีกนางหนึ่ง?"

"มันประสบบทเรียนที่เจ็บปวดจากสตรีมามากหลายยิ่งแล้ว ไหนเลยยังจะหาสตรีอีกนางหนึ่งได้"

"ที่มันหามิใช่สตรี? หรือเป็นบุรุษ?"

ทั้งข้วยหัวร่อตอบ

"หากท่านก็มีประสบการณ์มากเช่นเดียวกับมัน ท่านก็ต้องทราบ บุรุษยังประเสริฐกว่าสตรีมากนัก"

มันหัวร่อจนไขมันทั้งร่างสั่นกระเพื่อม มีสายตาคล้ายดั่งตอนม่วยม่วยของมันจ้องมองบ้อกี๋ไม่ผิดเพี้ยน

บ้อกี๋พลันรู้สึกสะอิดสะเอียนใคร่จะอาเจียน พลันนึกถึงเซี่ยวป้อ พลันนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งข้วยกับเซี่ยวป้อ

บ้อกี๋ถึงกับมิได้อาเจียนออกมา นับเป็นเรื่องไม่ง่ายดายอย่างยิ่งเลย

ทั้งข้วยถึงกับยังคว้ามือบ้อกี๋ แล้วกล่าว

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านก็สมควรระวังตัวเป็นพิเศษ"

บ้อกี๋พยายามสะกดกลั้นไว้ นับว่ามิได้หักมือของมันให้สะบั้นไป เพียงแต่ถาม

"เรื่องอันใด?"

"ในหลายวันนี้ ท่านอย่าได้ออกมาเดินเปะปะนัก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเมื่อค่ำวาน ที่นี้ของพวกเรา มีสายลับฝ่ายตรงข้ามแทรกซึมมาผู้หนึ่ง"

"ไฮ้! เป็นความจริง?"

"ข้าพเจ้าไหนเลยหลอกลวงท่านได้"

"ผู้ใดกล้าเข้ามาเป็นสายลับในทั้งแกเป้า?"

"ย่อมเป็นคนที่ไม่กลัวตาย"

"ท่านทราบเป็นผู้ใดแล้ว?"

"ตอนนี้พวกเรายังตรวจสอบไม่ออก ดังนั้น ขอเพียงเป็นคนภายนอกที่เข้ามาพักแรมในทั้งแกเป้าเมื่อคืน ล้วนมีมลทินต้องสงสัย"

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าก็ต้องสงสัย?"

"มีแต่ท่านนอกเหนือกฎนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเมื่อค่ำวานข้าพเจ้าไปดูท่านมา ท่านหลับคล้ายดั่งเป็นทารกน้อยและยังละเมออีกด้วย"

มันตบหลังมือบ้อกี๋เบา ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องกังวลพวกเราจะให้ท่านไป กระทั่งหลับแล้วยังวิงวอนต่อข้าพเจ้า ความจริงท่านไม่ต้องหวั่นวิตกเลย ขอเพียงมีข้าพเจ้าอยู่ ต้องไม่มีผู้คนใดกล้าอัปเปหิท่านออกจากทั้งแกเป้าได้"

บ้อกี๋มิได้ฝันไป และมิได้ละเมอ

เมื่อค่ำวาน บ้อกี๋มิได้นอนเลย

เป็นผู้ใดขึ้นไปนอนเตียงมัน? ละเมอแทนมัน?

คนแรกที่บ้อกี๋ได้คิดย่อมเป็นก้วยเชียบยี้ แต่หากก้วยเชียบยี้ไปนอนเตียงมันอย่างนั้นผู้ที่หลอกล่อกองซุ่มให้เบนออกไปจะเป็นผู้ใดอีก?

บ้อกี๋คิดไม่ออก

แต่ใบหน้าถึงกับไม่มีพิรุธใด ๆ ถามเสียงราบเรียบ

"ท่านได้คิดถึงนกน้อยตัวนั้นหรือไม่?"

"ท่านหมายถึงก้วยเซียบยี้? (กระจอก)"

"นอกจากมันยังมีผู้ใด?"

"มันก็ไม่ใช่"

"ท่านไฉนทราบมันไม่ใช่?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีเรื่องไหว้วานให้มันไปกระทำ ยังมิทันพลบค่ำ ก็ไปจากทั้งแกเป้าแล้ว"

...เมื่อค่ำวาน เงาร่างที่หลอกล่อกองซ่มให้เบนออกจากซอกหินนั้นถึงกับมิใช่ก้วยเซียบยี้ ผู้ที่ขึ้นไปนอนบนเตียงแทน ส่งเสียงละเมอแทน ก็ย่อมมิใช่ก้วย-เซียบยี้ เนื่องเพราะมันมิได้อยู่ในทั้งแกเป้าแล้ว

บ้อกี๋มิได้เอ่ยปาก

มาตรแม้นยังจะสะกดกลั้นหนักแน่นเยือกเย็นได้ แต่ในพริบตานั้น กลับไม่ส่งเสียงได้อีกแล้ว

ทั้งข้วยใช้สายตาที่คมกล้าดั่งปลายเข็มจ้องมองบ้อกี๋ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าดูท่าน คล้ายดั่งหวังให้มันเป็นสายลับอย่างยิ่งอยู่"

บ้อกี๋ตอบเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง พวกท่านสามารถรีบเร่งหาสายลับผู้นั้นออกมาโดยเร็วไว"

"ท่านวางใจ มิว่ามันเป็นผู้ใด มิว่ามันมีความสามารถสูงส่งเพียงไหน แต่ต่างอย่าหมายมีชีวิตรอดออกจากทั้งแกเป้าได้"

ทีท่าของมันเยือกเย็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเพชฌฆาตที่กำลังรำดาบ ขอเพียงดาบมันฟันลง ศีรษะสายลับผู้นั้นก็ต้องขาดกระเด็นจากบ่า

มันมีทีท่ามั่นใจอย่างยิ่ง จนบ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"ท่านมีเบาะแสเค้ามูลแล้ว?"

"แม้นับว่าตอนนี้ไม่มีเบาะแส แต่พอจะสืบสาวเบาะแสมาได้"

"อ้อ"

"เมื่อค่ำวาน ผู้ที่สมควรนอนอยู่ในห้อง แต่มิได้อยู่ในห้อง ทุกคนต่างมีมลทินต้องสงสัย นี่ก็คือเบาะแสดีที่สุดสายหนึ่ง"

"ท่านตรวจสอบได้กี่คน?"

"ตอนนี้ตรวจได้เจ็ดแปดคน"

"แต่สายลับมีเพียงผู้เดียว?"

"เฮอะ ยินยอมฆ่าผิด ก็ไม่อาจปล่อยผิด"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าแจ่มใสดั่งทารกไร้เดียงสา กล่าวต่อไป

"ฆ่าผิดไปเจ็ดแปดคน ไม่อาจนับว่ามากเกินไป"

บ้อกี๋เข้าใจความหมายของมันกระจ่าง คือหากหาสายลับตัวจริงไม่ได้ เจ็ดแปดคนนั้นก็ยากยิ่งจะรอดชีวิต

พวกมันไม่กลัวฆ่าคนไร้ความผิดเลย ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"แม้นับว่าเจ็ดแปดคนนั้นต่างมิใช่สายลับ แต่สายลับที่แท้จริงยังคงหนีไม่พ้น"

"อ้อ?"

"ในพริบตาที่สายลับปรากฏ ข้าพเจ้าได้ออกคำสั่งเฉียบขาด ก่อนยังจับตัวสายลับไม่ได้ ขอเพียงเป็นคนอยู่ในทั้งแกเป้า มิว่าผู้ใดต่างห้ามออกจากที่นี้สักก้าวเดียว"

"ข้าพเจ้าฟังว่า ประตูของทั้งแกเป้าเปิดอยู่เสมอมา มิได้ห้ามคนใหม่เข้ามา"

"ถูกแล้ว"

"อย่างนั้น เมื่อค่ำวานนี้ต้องมีนายวาณิชธรรมดา และคนท่องเที่ยวมาพักในทั้งแกเป้าไม่น้อย"

"รวมมียี่สิบเก้าคน"

"ก่อนคำสั่งห้ามของท่านยังมิได้ยกเลิก กระทั่งพวกมันก็ออกไปไม่ได้?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว มิว่าผู้ใด เพียงออกจากทั้งแกเป้าก้าวเดียว ก็สังหารโดยไม่ละเว้น"

จากนั้น จึงชวนบ้อกี๋ไปรับทานอาหารเช้า

คนที่รู้จักโป้ปดได้แนบเนียน ตอนยังไม่จำเป็น ต้องมิยอมโป้ปดมดเท็จเด็ดขาด

ที่ทั้งข้วยกล่าว ล้วนเป็นความสัตย์จริง

เตียงของบ้อกี๋เคยมีคนมานอนจริง ๆ

การนอนของบ้อกี๋เรียบร้อยอย่างยิ่งเสมอมา เมื่อค่ำวาน แม้เคยเอนกายนอนบนเตียง แต่ตอนจากไป ที่นอนยังคงเรียบร้อยอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้กลับยุ่งเหยิงวุ่นวาย เป็นลักษณะของเคยมีคนมานอนดิ้นด้วยความฝันร้ายจริง ๆ

ผู้นี้เป็นใคร?

นอกจากก้วยเชียบยี้ บ้อกี๋ได้คิดถึงอีกผู้หนึ่ง

...ไซซี

นี่เป็นความลับของบ้อกี๋

บ้อกี๋ได้ซ่อนความลับนี้ไว้ที่ก้นบึ้งหัวใจตลอดมา กระทั่งยังไม่กล้าไปครุ่นคิด เนื่องเพราะกลัวจะปรากฏพิรุธออกมา กลัวอย่างยิ่ง จะถูกสายตาแย้มยิ้มที่แหลมคมดั่งปลายเข็มของทั้งข้วยสังเกตออก

ไต้ฮวงตึ๊งเคยใช้ 'หน่วยกล้าตาย' จำนวนมากหลาย ไปเป็นสายลับในดินแดนของศัตรู

พวกมันมิเพียงพร้อมที่จะพลีชีวิตเพื่ออุดมการณ์ที่พวกมันเคารพเท่านั้น ยังยินยอมเสียสละทุกสิ่งโดยไม่เสียดาย...บุรุษไม่เสียดายสละชื่อเสียงเกียรติยศ สตรีไม่เสียดายสละความบริสุทธิ์ของพรหมจารี

แต่พวกมันส่วนมากล้มเหลว ในจำนวนนั้น มีเพียงผู้เดียวที่สามารถแทรกซึมเข้ามาในแกนกลางของทั้งแกเป้าได้

คนผู้นี้ก็คือหมากเพียงตาเดียวที่ไต้ฮวงตึ๊งซุ่มอยู่ในทั้งแกเป้า

คนผู้นี้เป็นบุรุษหรือสตรี? มีนามใด?

บ้อกี๋ไม่ทราบโดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะนี่เป็นความลับในความลับไต้ฮวงตึ๊ง

เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของชีคงเฮียวฮวง และคนผู้นี้ ก็เป็นชีคงเฮียวฮวงออกคำสั่งบงการโดยตรง

เกี่ยวกับความลับของคนผู้นี้ นอกจากชีคงเฮียวฮวงแล้ว ไม่มีบุคคลที่สองทราบเด็ดขาด

บ้อกี๋เพียงทราบ รหัสที่ชีคงเฮียวฮวงติดต่อกับคนผู้นี้เป็นความลับสุดยอด

...ไซซี

สายลับที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ที่สุดคือไซซี แต่เสียสละยิ่งใหญ่ที่สุดก็เป็นไซซี

เนื่องเพราะนางมิเพียงเสียสละชื่อเสียงกับความสุขของนางเท่านั้น ยังเสียสละน้ำใจและความบริสุทธิ์ของนาง เสียสละสิ่งที่อิสตรีทะนุถนอมทุกประการไป

แล้วไซซีผู้นี้ของไต้ฮวงตึ๊งเล่า?

(ไซซี เป็นหญิงงามขึ้นชื่อในประวัติศาสตร์จีนสมัยเลียดก๊ก)

ผู้ใดคือไซซี?

ปัญหานี้บ้อกี๋ไม่ยอมไปครุ่นคิดเสมอมา ไม่ยอมไปคาดเดาสันนิษฐานอีกด้วย แม้นับว่ามีคนบอกเล่า บ้อกี๋ก็ต้องไม่ยอมรับฟัง

บ้อกี๋ไม่ต้องการทราบความลับนี้เลย

เนื่องเพราะความลับนี้เกี่ยวพันยิ่งใหญ่เกินไป เมื่อทราบแล้ว จิตใจย่อมยากจะไม่มีภาระถมทับเพิ่มขึ้น

บ้อกี๋ยิ่งไม่ยินยอมให้คนผู้นี้ พลอยถูกมันถ่วงทำลายไปด้วย

แต่บัดนี้ ไซซีผู้นั้นคล้ายดั่งปรากฏตัวมาแล้ว และปรากฏมาเพื่อช่วยบ้อกี๋อีกด้วย

หากมิใช่ไซซีช่วยล่อกองซุ่มออกไป ตอนนี้บ้อกี๋อาจจะตายอยู่ในป่านั้นแล้วก็ได้

หากมิใช่ไซซีมานอนบนเตียง ช่วยกลบเกลื่อนอำพรางแก่มัน ตอนนี้มันก็ต้องเป็นคนมีพิรุธมากที่สุด ทั้งข้วยอาจจะลงมือต่อมันแล้วก็ได้

แต่ไซซีมีเพียงผู้เดียว

ช่วยมันล่อกองซุ่มออกไป ช่วยมันกลบเกลื่อนอำพราง กลับมีอยู่สองคนแล้วอีกผู้หนึ่งเป็นใคร?

บ้อกี๋ต้องว้าวุ่นจนสับสนอีกแล้ว และยังสำนึกเสียใจอีกด้วย

"เมื่อค่ำวานไม่บังควรไปเสี่ยงอันตรายเลยจริง ๆ"

การดำเนินโดยวู่วามหุนหันนี้ มิเพียงพลอยลากไซซีมารับเคราะห์ด้วยเท่านั้น ยังพลอยเป็นเคราะห์กรรมไปถึงผู้ไร้ความผิดอีก

หากทั้งข้วยจะฆ่าคนของตระกูลทั้ง มิว่ามันฆ่าผิดพลาดมากเท่าใด บ้อกี๋ต้องไม่รู้สึกเสียใจเลย

นายวาณิชกับนักท่องเที่ยวยี่สิบเก้าคนที่มาจากทางภายนอก หากมาตายเพราะเรื่องนี้...

บ้อกี๋ไม่ต้องการครุ่นคิดต่อไปเลย

บ้อกี๋สาบาน นับแต่นี้ไป ต้องไม่กระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจเด็ดขาด

แต่ทว่า โอกาสมีความมั่นใจ ต้องรอถึงเมื่อใดจึงจะปรากฏมา? ต้องใช้วิธีใดจึงสามารถเข้าใกล้ชิดเซี่ยงกัวยิ่มได้? แม้นับว่ามีโอกาส ใช่ว่ามีความมั่นใจสังหารเซี่ยงกัวยิ่มตายในครั้งเดียว?

บ้อกี๋ยิ่งไม่มีความมั่นใจเหลืออยู่เลยสักน้อยนิด

ตอนนี้มันแม้เข้ามาในทั้งแกเป้า แต่ยังห่างจากจุดหมายของมันอีกไกลเหลือประมาณนัก

เบื้องหน้าเป็นทางที่ยาวเหยียดอย่างยิ่ง ทางยาวสายนี้ ยังต้องลำบากยากเข็ญกว่าทางที่เคยผ่านมาอย่างแน่ชัด และมีอันตรายมากกว่าอย่างแน่ชัดอีกด้วย

บ้อกี๋ใช่สามารถเดินถึงจุดหมายปลายทางได้?

บ้อกี๋พลันรู้สึกอ่อนเพลียอย่างยิ่ง อ่อนเพลียจนใคร่จะสลัดทุกเรื่องราวไป ใคร่จะร่ำไห้จนสมใจสักพัก

แต่บ้อกี๋ไม่อาจสลัดทุกประการไป และไม่อาจร่ำไห้ด้วย

แต่อย่างน้อยพอจะหลับสักตื่นหนึ่ง

บ้อกี๋พริ้มตาลง รู้สึกร่างกำลังจมลง จมเชื่องช้าอย่างยิ่ง ลึกอย่างยิ่ง...

หน้าต่างเปิดแง้มอยู่

นอกหน้าต่างเป็นป่าเขียวขจี อากาศสดชื่นแจ่มใส

ทันใดนั้น มีเงาร่างสายหนึ่งพลิ้วออกมาจากป่าเขียวขจี โฉบเข้ามาในหน้าต่างนี้

อาภรณ์รัดกุมสีสันสดใส ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ท่วงท่าแคล่วคล่องปราดเปรียว เหนือกว่าที่แสดงออกในยามปกติมากมายนัก

มือมันยังกำมีดอยู่เล่มหนึ่ง

มันเพียงก้าวปราดเดียวก็ถึงหน้าเตียงบ้อกี๋ คมมีดของมันเล็งที่คอหอยบ้อกี๋

แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาจากหน้าต่าง คมมีดเป็นประกายแวววาวในแสงอาทิตย์

แต่มีดเล่มนั้นมิได้แทงลงไปทันที

บ้อกี๋ก็มิได้เคลื่อนไหว

บ้อกี๋หาได้หลับสนิทไม่ พอคนผู้นี้เข้ามาในห้องก็รู้ตัวทันที

บ้อกี๋รู้สึกประหลาดใจ

ด้วยความเคลื่อนไหวที่แคล่วคล่องปราดเปรียวของมันในตอนนี้ หมัดนั้นของบ้อกี๋ ต้องไม่สามารถต่อยใส่ดั้งจมูกมันได้แน่นอน

แต่หมัดนั้นต่อยใส่จมูกมันชัด ๆ จมูกของมันก็ถูกต่อยดั้งแตกและบิดเบี้ยวไปชัด ๆ

มันไฉนจึงยอมรับหมัดนั้น ใช่เนื่องเพราะมันแสร้งให้บ้อกี๋ประเมินมันต่ำ มันจึงมีโอกาสมาลอบสังหาร?

บ้อกี๋ประเมินมันต่ำไปจริง ๆ

มีคนอีกมากหลายที่ประเมินมันต่ำเช่นกัน ต่างมีความเห็น เชี่ยวป้อเป็นเพียง 'สหาย' ที่ไม่มีประโยชน์คนหนึ่งของทั้งข้วยเท่านั้น...อาจบางทีมีประโยชน์ต่อทั้งข้วย แต่ไม่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นเด็ดขาด

บัดนี้ คนไม่มีประโยชน์ผู้นี้ กลับแสดงออกถึงความปราดเปรียวแคล่วคล่อง

หนักแน่นเยือกเย็น ที่ยังเหนือกว่าความคาดคิดของผู้คนอีกมากหลายนัก

มือที่กำมีดของมันมั่นคงอย่างยิ่ง ใบหน้ามันกระทั่งยังไม่มีหยาดเหงื่อแม้สักหยดเดียว

บ้อกี๋ลืมตาจ้องมองมันอย่างเย็นชา พลางแค่นเสียง

"ท่านเอง..."

"ย่อมเป็นข้าพเจ้า"

เสียงของเซี่ยวป้อมั่นคงเยือกเย็นเช่นเดียวกัน กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ต้องฆ่าท่านให้ได้"

"ข้าพเจ้าจำได้"

"ข้าพเจ้ามาฆ่าท่านในตอนนี้ เนื่องเพราะฆ่าคนตอนกลางวัน ยังง่ายกว่าตอนกลางคืนมาก"

"อ้อ"

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ใด ตอนกลางวันย่อมต้องชะล่าใจจนเลินเล่อกว่ากลางคืน"

"มีเหตุผล"

"ดังนั้น หากตอนนี้มีคนมา มีคนพบเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็บอก มาเพื่อฆ่าท่าน"

เป็นวาจาที่ประหลาดอย่างยิ่ง จนบ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"หากไม่มีคนพบเห็นท่าน และไม่มีคนมาที่นี่?"

เซี่ยวป้อพลันหัวร่อตอบ

"หากข้าพเจ้าต้องการฆ่าท่านจริง ไยต้องมาลงมือเอง?"

มันหัวร่ออย่างพิกลยิ่ง และลึกลับยิ่ง พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ในทั้งแกเป้ามีคนมากน้อยเท่าใดที่ต้องการศีรษะของท่าน?"

บ้อกี๋หัวร่อตอบเบา ๆ

"พวกมันต้องการศีรษะข้าพเจ้าไปไย?"

เซี่ยวป้อแย้มยิ้มด้วยเลศนัยที่ลี้ลับกว่าเดิม ลดเสียงแผ่วเบาจนคล้ายกระซิบ

"ท่านทราบหรือไม่ ศีรษะเตี้ยบ้อกี๋ตอนนี้มีราคาสูงเท่าใด?"

สีหน้าบ้อกี๋มิได้เปลี่ยนแปร เพราะฝึกตนเองจนกระทั่งกลายเป็นคนไม่มีความรู้สึก ไม่มีน้ำใจจะแสดงออกมาได้สำเร็จแล้ว

แต่แก้วตาของบ้อกี๋เริ่มหดเล็กลง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

"ท่านสมควรรู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือไซซี"

บ้อกี๋ยังไม่มีการแสดงออกอย่างไร

มาตรว่าตอนนี้มีความเชื่อถืออยู่แปดส่วน ว่าเซี่ยวป้อก็คือไซซี แต่บ้อกี๋ก็ได้ฝึกจนไม่ให้ความรู้สึกใด ๆ ปรากฏขึ้นบนสีหน้าสำเร็จแล้ว

เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าเคยมาที่นี้"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"ตอนข้าพเจ้ามา ท่านพอดีออกไป"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็นท่านเข้าไปในป่า แต่ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่มีทางออกไปได้ เนื่องเพราะจะฝ่าป่านี้ออกไป ก็มีเคล็ดลับอยู่"

เคล็ดลับที่เซี่ยวป้อบอกคือ เข้าสามถอยหนึ่ง ซ้ายสามขวาหนึ่ง

จนบัดนี้บ้อกี๋จึงทราบ ไฉนเช้าวันนี้จึงเดินกลับมาไม่ได้ เนื่องเพราะนั่นเป็นวิธีเข้าจากหอน้อยไป หากจะกลับมาทางภายนอก ก็ต้องใช้วิธีที่กลับกัน

ลุ้ยจิ้นเทียนในยามฉุกละหุก ถึงกับละเลยประการนี้ไป แต่ก็แทบจะปลิดชีวิตบ้อกี๋โดยไม่คาดคิด

...ความผิดพลั้งที่เล็กน้อยเพียงใด ต่างเป็นชนวนอุกฤษฏ์ที่อาจถึงแก่ชีวิตได้

นี่ก็เป็นบทเรียนที่ได้มาจากความเจ็บแค้นและทุกข์ทรมานอันสุดแสนสาหัส

เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"ตอนนั้นท่านไปไกลอย่างยิ่งแล้ว ข้าพเจ้าคิดจะไล่ตามไปบอกกับท่าน แต่ท่านพุ่งขึ้นไปบนยอดไม้ ข้าพเจ้าทราบ พอท่านขึ้นไป ร่องรอยก็ต้องถูกพบเห็นทันที"

"ดังนั้น ท่านก็บุกเข้าไป คิดจะล่อกองซุ่มให้ออกห่างจากข้าพเจ้า?"

"ความจริงข้าพเจ้าคิดจะทำเช่นนั้นอยู่ แต่กลับมีคนที่เร็วกว่าข้าพเจ้า"

"ผู้นั้นมิใช่ท่าน?"

"มิใช่"

เซี่ยวป้อกล่าวต่อด้วยสีหน้าแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง

"หรือท่านก็ไม่ทราบ คนผู้นั้นเป็นใคร?"

บ้อกี๋ส่ายหน้าฝืนยิ้ม เซี่ยวป้อครุ่นคิดอีกเนิ่นนาน จึงได้กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็ทราบ พอร่องรอยท่านปรากฏ ต้องมีคนมาตรวจสอบ ดูท่านยังอยู่ในห้องพักหรือไม่ทันที"

"ดังนั้น ท่านจึงมานอนแทนข้าพเจ้าบนเตียงนี้?"

"ข้าพเจ้าใช้ผ้าคลุมศีรษะ มารยาเป็นหลับสนิทอย่างยิ่ง อีกไม่นานก็มีคนมาจริง ๆ"

"แต่ท่านไม่จำเป็นจะต้องละเมอเลย"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ไม่จำเป็นต้องละเมอ แต่ทว่า พอดีข้าพเจ้ามีความสามารถประการหนึ่ง"

"ความสามารถใด?"

"เลียนเสียงผู้อื่น มิว่าเสียงหรือสำเนียงว่ากล่าวของผู้ใด ข้าพเจ้าต่างเลียนได้ละม้ายเหมือนไม่ผิดเพี้ยน"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"พวกระลอกเดียวกับข้าพเจ้าที่ถูกใช้ออกมา ต่างเคยผ่านการฝึกเช่นนี้จนชำชอง"

"ท่านทราบเป็นผู้ใดมาตรวจดูข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้ามิได้ไปดูมัน และไม่กล้าดูด้วย แต่ข้าพเจ้าเดาว่า น่ากลัวเป็นทั้งข้วย"

มันกล่าวเสริมต่อทันที

"เนื่องเพราะการรักษาความสงบและพิทักษ์ป้องกันทั้งแกเป้า ล้วนอยู่ในภาระหน้าที่ของมัน"

"ตอนนั้นท่านก็สมควรได้คิด มันก็อาจจะไปตรวจดูว่า ท่านยังอยู่ที่ห้องของท่านหรือไม่?"

"มันต้องไม่สงสัยข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านสมควรดูออก ความสัมพันธ์ของข้าพเจ้ากับมันผิดกว่าผู้อื่น"

มันแม้หัวร่ออยู่ แต่กลับเป็นการหัวร่อที่เจ็บช้ำอย่างยิ่ง

เพราะอุดมการณ์ที่มันสาบานยอมอุทิศชีวิตให้ด้วยความภักดี มันยินยอมเสียสละทุกประการ

แต่ทว่า การเสียสละเช่นนี้ มิว่ากับผู้ใดล้วนแล้วยิ่งใหญ่เกินไป

ได้คิดถึงความสนิทสนมที่ผิดธรรมดาระหว่างมันกับทั้งข้วย ได้คิดถึงความหมายของนามไซซี บ้อกี๋ย่อมก็พอจะคาดคิดได้ มันต้องทนทานความเจ็บช้ำรันทดเหยียดหยามดูแคลนที่รุนแรงเพียงใด?

บ้อกี๋อดมิได้ต้องลอบทอดถอนใจ แล้วกล่าว

"จะอย่างไรก็ตาม ท่านต้องไม่ควรปรากฏหน้า และไม่สมควรติดต่อกับข้าพเจ้า คุณค่าที่ท่านทุ่มเทออกมามากเกินพอแล้ว ต้องไม่อาจเสี่ยงอันตรายเด็ดขาด"

เซี่ยวป้อแย้มยิ้มอีก แล้วตอบ

"แต่ทว่า คุณค่าที่ท่านทุ่มเทก็ไม่น้อย ข้าพเจ้าไหนเลยจะมาเห็นท่านถูกเปิดเผยพิรุธกับตา"

บ้อกี๋จ้องมองดูมันด้วยความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ตื้นตันอย่างยิ่ง และเคารพนับถือยิ่ง

จวบจนบัดนี้บ้อกี๋จึงยอมเชื่อ ในโลกมีคนที่ยินยอมเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นอยู่จริง ๆ

เนื่องเพราะในโลกมีคนเช่นนี้ ดังนั้น คุณธรรมและความยุติธรรมจึงสามารถดำรงคงอยู่ตลอดมา

ดังนั้น มนุษยชาติจึงยังดำรงคงอยู่ต่อไปได้

เซี่ยวป้อแย้มยิ้มกล่าว

"อย่าว่าแต่ในระหว่างพวกเรา มีการอำพรางที่ประเสริฐอย่างยิ่งอยู่ ผู้อื่นต่างเข้าใจข้าพเจ้าแค้นท่าน มุ่งร้ายหมายชีวิตท่านอยู่ทุกขณะจิต ไหนเลยได้คิดว่าพวกเราเป็นมิตรสหายกัน"

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ถึง ข้าพเจ้าในที่นี้ยังมีสหายเช่นดั่งท่านอยู่ผู้หนึ่ง"

ในที่นี้บ้อกี๋มีสหายถึงสามคนแล้ว

สีหน้าของเซี่ยวป้อ พลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง ส่งเสียงช้า ๆ

"มีหลายเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่าน ท่านต้องสนใจเป็นพิเศษด้วย"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"การร่วมสหพันธ์ระหว่างตระกูลทั้งกับเพ็กเล็กตึ๊ง ความจริงเป็นเนื่องเพราะพวกมันต่างจะใช้ฝ่ายตรงข้ามเป็นเครื่องมือ ตอนนี้ความสัมพันธ์ของพวกมันได้กลับกลายเป็นเลวร้ายอย่างยิ่ง ลุ้ยจิ้นเทียนอาจจะถูกกักบริเวณอย่างยิ่ง

"นี่นับเป็นโอกาสของพวกเรา หากพวกเราสามารถใช้ให้ดี ให้พวกมันเข่นฆ่าสังหารกันเอง พวกเราก็จะต้องได้ผลประโยชน์มา"

เรื่องลุ้ยจิ้นเทียนถูกกักขัง แสดงว่ายังต้องเป็นความลับสุดยอด กระทั่งเซี่ยวป้อก็ยังมิใคร่ชัดเจนนัก

นึกมิถึง บ้อกี๋กลับทราบก่อนแล้ว

เซี่ยวป้อกล่าวต่อไป

"บัดนี้ ประมุขของเพ็กเล็กตึ้งถูกกักขัง บริวารของมันแตกกระสานซ่านเซ็น มีบ้างถูกประทุษร้ายตายอย่างสยดสยอง ที่ยังไม่ตายก็ถูกขับไล่ออกจากทั้งแกเป้า แต่ด้วยกำลังที่มหาศาลของพวกมัน ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่น พวกมันจะต้องยังมีคนแทรกซึมอยู่ในทั้งแกเป้า รอคอยโอกาสแก้มืออยู่"

บ้อกี๋ผงกศีรษะกล่าว

"ประการนี้ข้าพเจ้าต้องระวังเป็นพิเศษแน่"

"ทั้งเง็กถูกพิษรุนแรงอย่างยิ่ง ในช่วงเวลาสั้นต้องไม่ทุเลาเป็นปกติมาได้ ประการนี้ท่านพอจะวางใจได้"

"มิกกีเล่า?"

"มิกกี?"

"มิกกีก็คือคนที่ถูกใส่ร่วมโลงศพมา พร้อมกับทั้งเง็กคนนั้น"

"ใช่เป็นภรรยาคนก่อนของลุ้ยจิ้นเทียนหรือไม่?"

บ้อกี๋ผงกศีรษะ แล้วถามอีก

"นางใช่ประสบภัยไปแล้ว?"

"นางยังมิได้ตาย แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบร่องรอยของนาง"

เรื่องเช่นนี้ มันย่อมไม่ไปสนใจสืบถามแน่

มันย่อมต้องนึกไม่ถึง ระหว่างภรรยาคนก่อนของลุ้ยจิ้นเทียนกับบ้อกี๋ จะมีน้ำใจอันพิกลพิสดารเยี่ยงนี้อยู่

เซี่ยวป้อกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ ที่ท่านมาทั้งแกเป้า เพราะต้องการสังหารเซี่ยงกัวยึ่มกับมือ เพื่อล้างแค้นแทนบิดาของท่าน"

บ้อกี๋ยอมรับ เซี่ยวป้อกล่าวต่อ

"มิว่าท่านจะสามารถได้ผลดั่งตั้งใจหรือไม่ ในเจ็ดวันนี้ ท่านต้องไปให้พ้นทั้งแกเป้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเมื่อค่ำวาน พวกมันได้ใช้คนฝ่าราตรีไปที่กีโคยของอานฮุย สืบดูในหมู่บ้านโคยเท้า ใช่มีคนเช่นท่านอยู่ผู้หนึ่งหรือไม่?"

บ้อกี๋โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ท่านมีความเห็น ผู้คนที่พวกมันใช้ไป จะกลับมาได้ภายในเจ็ดวันนี้"

"คนแม้กลับมาไม่ทัน แต่พิราบสื่อสารต้องบินกลับมาได้แน่"

พิราบสื่อสาร!

บ้อกี๋พลันนึกขึ้นได้ทันที ถึงฝูงนกพิราบที่นำข่าวทั้งเง้ามีชัยในการต่อสู้กลับมา

หัวใจบ้อกี๋วาบหวิวลงทันที

เซี่ยวป้อกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ทราบ แผนของท่านครานี้ยากเข็ญอย่างยิ่ง คิดจะกระทำสำเร็จภายในเจ็ดวัน ย่อมเป็นเรื่องไม่อาจเป็นไปได้ แต่ทว่า ท่านไม่มีทางพอจะเลือกเฟ้นโดยสิ้นเชิง"

มันหยุดครุ่นคิด แล้วกล่าวต่อ

"และโดยความเป็นจริงแล้ว ช่วงเวลาปลอดภัยที่สุด ยังมีไม่ถึงเจ็ดวัน"

"ท่านเห็นว่าช่วงเวลาปลอดภัยที่สุดควรเป็นกี่วัน?"

"ห้าวัน วันนี้เป็นแรมแปดค่ำ ก่อนอรุณรุ่งของแรมสิบสามค่ำ ท่านต้องไปจากทั้งแกเป้า"

"ข้าพเจ้าจะจำไว้"

"เวลาแม้ฉุกละหุก แต่ท่านยังคงไม่อาจวู่วามหุนหัน ละโมบเห็นแก่ได้เกินไป"

สีหน้าของมันยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ตัวท่านเสียชีวิตไปเปล่า ยังมิเป็นที่น่าเสียดาย หากแม้นเพราะการนี้ กระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ นั่นก็แม้ตายเป็นร้อยครั้ง ยังไม่อาจไถ่โทษทัณฑ์ความผิดได้"

"ข้าพเจ้าไฉนกระทบกระเทือนต่อสถานการณ์ใหญ่ได้?"

"ทั้งแกเป้ามีอกุศลจิตหมายรุกรานทำลายไต้ฮวงตึ๊งอยู่แล้ว ที่พวกมันต้องการเหนี่ยวรั้งเซี่ยงกัวยิ่มไว้เป็นพิเศษ ก็เพราะต้องการให้เซี่ยวกัวยิ่มเป็นผู้นำทางแก่พวกมัน"

"ประการนี้ ข้าพเจ้าก็ได้คิดอยู่แล้ว"

"ตอนนี้พวกมันแม้มีความเห็น ยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม แต่ทว่าจากการคาดคำนวณของข้าพเจ้า ด้วยกำลังของพวกมันในปัจจุบัน จะทำลายไต้ฮวงตึ๊งพินาศไปมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญเลย"

มันเน้นทีละคำต่อไป

"ด้วยความคำนวณของข้าพเจ้า อย่างมากอีกเพียงสามเดือน พวกมันก็สามารถทำลายไต้ฮวงตึ๊งได้"

ฝ่ามือบ้อกี๋มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาอีกแล้ว เซี่ยวป้อกล่าวต่อไป

"หากท่านดำเนินโดยวู่วามหุนหัน แม้สะกิดโทสะพวกมันระเบิด กระตุ้นให้พวกมันลงมือก่อนกำหนด อย่างนั้น..."

มันมิได้กล่าวสืบไป และไม่ต้องอธิบายอีกแล้ว

เหงื่อเย็นยะเยียบของบ้อกี๋ซึมออกโซมกายจนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก

เซี่ยวป้อครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่งคือ นอกจากข้าพเจ้าแล้ว เชื่อว่ายังต้องมีพวกเราแทรกซึมอยู่ในทั้งแกเป้าเด็ดขาด"

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะมีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าถึงคราอับจน ต่างมีคนคลี่คลายแทนข้าพเจ้าอยู่ตลอดมา"

หยุดอีกเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าความจริงยังมิกล้าระบุแน่นอน จวบจนเมื่อค่ำวาน ข้าพเจ้าจึงเชื่อที่ข้าพเจ้าสันนิษฐานมิได้ผิดพลาด"

บ้อกี๋กล่าว

"เนื่องเพราะนอกจากท่านแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งลอบคุ้มกันข้าพเจ้า ช่วยข้าพเจ้าล่อกองซุ่มออกไป"

"ท่านแลเห็นรูปลักษณะของคนผู้นั้นชัดเจนหรือไม่?"

"มิได้ ข้าพเจ้าเพียงแต่เห็นเป็นคนมีพลังฝีมือสูงอย่างยิ่ง ท่าร่างรวดเร็วอย่างยิ่ง"

"เป็นบุรุษหรือสตรี?"

"น่ากลัวเป็นบุรุษ"

บ้อกี๋ครุ่นคิดแล้วพลันสั่นศีรษะ กล่าวต่อ

"แต่ไม่แน่ว่าก็เป็นสตรีได้ เพียงมีร่างสูงใหญ่กว่าเล็กน้อยเท่านั้น"

เซี่ยวป้อครุ่นคิดอีกครา สีหน้าประหลาดจนพิกลยิ่ง บ้อกี๋จึงถาม

"ท่านใช่ว่าได้คิดอาจเป็นผู้ใดแล้วกระมัง?"

เซี่ยวป้อผงกศีรษะ แต่แล้วสั่นศีรษะอีกครา ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"ข้าพเจ้ามิกล้าบอก แต่หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด..."

มันมิทันกล่าวสืบไป พลันคล้ายมีเสียงฝีเท้าก้าวขึ้นบันไดมา เซี่ยวป้อก็พุ่งควับออกจากหน้าต่างไป

ก่อนมันจะไป ยังสั่งย้ำด้วยความเป็นห่วง

"ระวัง ถนอมตัวไว้ อย่าลืม ต้องออกจากที่นี้ก่อนแรมสิบสามค่ำ"

ตอนนี้เป็นเที่ยงวันของแรมแปดค่ำ บ้อกี๋มีเวลาเหลือเพียงสี่วันกว่า ๆ เท่านั้น

บ้อกี๋มีเพียงกระบี่เล่มหนึ่งกับสหายอีกสามคน แต่ผู้ที่จะต้องรับมือ กลับมิทราบมีมากน้อยเท่าใด

เที่ยงตรง เป็นเวลารับทานอาหารเที่ยงพอดี ทั้งข้วยก็มาเพื่อชวนบ้อกี๋ไปรับทานอาหารเที่ยงกัน

ขอเพียงเป็นคน ก็ต้องรับทานอาหาร

ดังนั้น ทั้งข้วยระหว่างนี้แม้ฝืดคอกินมิใคร่ได้ แต่ยังต้องพยายามบังคับตัวเองกินสักเล็กน้อย

เนื่องเพราะมันระหว่างนี้ผ่ายผอมเกินไปจริง ๆ

บ้อกี๋เองก็มิอาจบอกว่ามันอ้วน เพราะเปรียบกับสัตว์บางชนิดแล้ว มันไม่อาจนับว่าอ้วนได้จริง ๆ

มันอย่างน้อยยังผอมกว่าม้าน้ำ (ฮิปโป) เล็กน้อย อย่างน้อยเอวของมันยังเล็กกว่าม้าน้ำอยู่นิ้วสองนิ้ว

เพื่อช่วยเคราะห์กรรมรายนี้ เที่ยงวันนี้มันจะต้องบังคับตัวเอง พยายามเพิ่มอาหารให้มากกว่าเดิม

เสียดายที่มันฝืดคอจริง ๆ ดังนั้น มันเพียงกินขาหมูได้สี่ขา ไก่สามตัว หมี่น้ำสองชามใหญ่ กับเป็ดทอดกรอบที่ตัวผ่ายผอมเช่นเดียวกับมันตัวหนึ่ง

สุดท้าย มันย่อมยังต้องกินของหวาน มิเช่นนั้น ไหนเลยจะนับว่ารับทานอาหารได้

ดังนั้น มันจึงกินซาลาเปาไส้หวานอีกสิบสองลูก ขนมโก๋ไส้มันหมูแข็งหกอัน ขนมเปี๊ยะไส้พุทราหวานอีกสามอันเท่านั้น

หลังอาหาร มันย่อมยังต้องรับทานผลไม้สักเล็กน้อย มันก็เพียงกินแตงหวาน (คล้ายแตงไทย) ได้สิบเจ็ดสิบแปดใบเท่านั้นเอง

บ้อกี๋นับว่ามิอาจไม่นับถือมันได้จริง ๆ

บ้อกี๋นับว่าไม่มีปัญญาคาดคิดได้เลย หากคนผู้นี้เจริญอาหาร มันจะกินอีกมากน้อยเท่าใด

บ้อกี๋ก็มิใช่คนรับทานอาหารไม่จุ แต่อาหารที่รับทานในครึ่งเดือนนี้ รวมแล้วยังไม่ถึงมื้อเดียวของทั้งข้วยเลย

ทั้งข้วยยังนั่งกังวล เหม่อมองดูแตงหวานหลายใบที่ยังกินไม่หมดด้วยความกังวล ส่ายหน้าถอนใจรำพึง

"ทำอย่างไร เรากินไม่ลงแล้ว จะทำอย่างไรกัน?"

บ้อกี๋โพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ามีวิธี"

"วิธีใด? ท่านรีบบอก"

"รับทานไม่ลงก็อย่ารับทาน"

ทั้งข้วยครุ่นคิดแล้ว พลันปรบมือหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ความคิดดีเยี่ยม รับทานไม่ลงก็ไม่รับทาน ความคิดอันดีเยี่ยมเช่นนี้ ข้าพเจ้าไฉนคิดไม่ออกได้"

มันหัวร่อไม่เพียงคล้ายทารกไร้เดียงสาเท่านั้น ยังคล้ายคนโง่เขลาปัญญาอ่อนอีกด้วย

โชคดีที่บ้อกี๋ตอนนี้นับว่าเข้าใจ ปัญญาอ่อนเช่นดั่งมัน เป็นคนปัญญาอ่อนประเภทใด?

ตอนคนปัญญาอ่อนเช่นนี้ขายท่านไป ท่านไม่แน่ยังจะช่วยมันนับเงินเสียอีกด้วย

ตอนนี้ทั้งข้วยนับว่ารับทานอิ่มหนำแล้ว

หลังจากล้างมือที่ทั้งอวบขาวทั้งนุ่มนิ่มในชามอ่างทองเหลืองใบน้อยแล้ว พลันถามบ้อกี๋

"ท่านดูโชคชะตาราศีเป็นหรือไม่?"

บ้อกี๋ทวนคำด้วยความสงสัย แม้นับว่าเข้าใจความหมายของมัน แต่ยังต้องมารยาเป็นไม่เข้าใจ

เนื่องเพราะทั้งข้วยถามปัญหานี้ด้วยความประหลาดเกินไป บ้อกี๋จึงมิอาจไม่ตอบด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษได้

ทั้งข้วยถามอีก

"ความหมายของการดูโชคชะตาราศี คือสามารถดูจากเค้าของคนผู้นั้นเป็นคนดีหรือคนเลว ผู้รู้จักดู ต้องสามารถดูได้ในปราดเดียว"

บ้อกี๋ผงกศีรษะรับคำว่าเข้าใจ ทั้งข้วยแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องดูเป็นแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านฆ่าคนเป็น"

"คนที่ฆ่าคนเป็น ต้องดูโชคชะตาราศีเป็น?"

"หากท่านดูไม่เป็น ไหนเลยจะทราบคนเช่นไรควรฆ่า คนเช่นไรไม่ควรฆ่า คนเช่นไรฆ่าได้ คนเช่นไรไม่อาจฆ่า?"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ วาจามันกล่าวพอจะมีเหตุผลอยู่บ้างเล็กน้อย

คนที่มีอาชีพเป็นมือสังหาร นับว่าควรจะมีความสามารถสังเกตผู้อื่นอยู่บ้างเล็กน้อยจริง ๆ

มิเพียงต้องสังเกตสีหน้าและชะตามันเท่านั้น ยังต้องสังเกตให้ทะลุถึงหัวใจ นี่ก็คือดูโชคชะตาราศี

ทั้งข้วยถามอีก

"ท่านจะดูโชคชะตาให้แก่ข้าพเจ้าบ้างหรือไม่?"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ท่านเป็นคนที่มากบุญมากวาสนา โชคชะตาราศีสูงส่ง เสียดายที่ระหว่างนี้ฝืดคอไปบ้างเท่านั้น"

"ฮา...ท่านดูแม่นยำอย่างยิ่งทีเดียว"

"ข้าพเจ้าย่อมดูแม่นยำ เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแต่แรก ท่านเป็นคนเช่นไร มิต้องให้ข้าพเจ้าดูก็ทราบได้"

"ข้าพเจ้าก็มิใช่ต้องการให้ท่านดูราศีของข้าพเจ้า"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าดูของผู้ใด?"

"ท่านยังจำยี่สิบเก้าคนนั้นได้หรือไม่?"

"จำได้ และข้าพเจ้าก็ยังจำได้ ทั้งแกเป้าคล้ายมีโรงเตี๊ยมอยู่เช่นกัน"

"ทั้งแกเป้ามีครบถ้วนทุกประการ"

"เมื่อค่ำวาน ยี่สิบเก้าคนนั้นใช่พักอยู่โรงเตี๊ยมของท่าน?"

ทั้งข้วยรับคำ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ท่านเคยบอก คนที่ไปอยู่โรงเตี๊ยม ย่อมต้องถูกสอบถามชื่อแซ่ความเป็นมาและที่มาที่ไป พวกท่านก็ย่อมถามพวกมันทั้งยี่สิบเก้าคนกระจ่างแล้ว?"

ทั้งข้วยรับคำ บ้อกี๋กล่าวว่า

"ในเมื่อตอนนี้ ท่านทราบพวกมันเป็นคนเช่นไรกันบ้าง ไยต้องให้ข้าพเจ้าไปดูอีก?"

"เนื่องเพราะมีเรื่องหนึ่ง มิว่าพวกเราจะถามอย่างไร ต่างถามไม่ได้ความมา"

บ้อกี๋ร้องอ้อเป็นทีสงสัย ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"พวกเราย่อมไม่อาจไปถาม พวกมันใช่สายลับของฝ่ายตรงข้ามหรือไม่?"

"แม้นับว่าพวกท่านถาม พวกมันก็ต้องไม่ยอมบอกเด็ดขาด"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านไปดูพวกมัน ใช่เป็นสายลับหรือไม่ใช่กันแน่?"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"คนที่เป็นสายลับ ยากยิ่งจะไม่มีใจหวาด คนที่ใจหวาด สารรูปดูแล้วย่อมต้องผิดกว่าธรรมดาเล็กน้อย ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านต้องสามารถสังเกตออกมาได้"

รอยยิ้มของมันมีประกายตาที่แหลมคมดั่งปลายเข็มอีกแล้ว คนปัญญาอ่อนต้องไม่มีประกายตาเช่นนี้เด็ดขาด

ต้องเป็นอสรพิษจึงจะมีได้!

มันกำลังดำเนินเล่ห์ร้ายใดอีก?

ในยี่สิบเก้าคนนั้น ใช่มีศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งด้วยหรือไม่?

หรือมันเริ่มสงสัยศักดิ์ฐานะของบ้อกี่แล้ว?

ปฏิกิริยาของบ้อกี่มิได้เชื่องช้า ในพริบตานั้น ครุ่นคิดถึงสภาวการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในทุกประการมาจนครบถ้วน แล้วถามไป

"พวกเหล่านั้นอยู่ที่ใด?"

"พวกมันก็ต้องกินข้าว แต่ละคนต่างกินข้าวกัน"

ยี่สิบเก้าคน แยกออกนั่งกินกันสามโต๊ะ ในจำนวนนั้น มีชรามีฉกรรจ์ มีบุรุษมีสตรี

พวกมันแต่งกายผิดแปลกแตกต่าง ลักษณะกินอาหารก็ไม่ละม้ายเหมือน มีบ้างตะกรุมตะกรามดุจดั่งอดอยากมานานปี มีบ้างสุภาพเรียบร้อย เพียงดูลักษณะการกินของพวกมัน ก็สามารถสังเกตศักดิ์ฐานะของพวกมันออก

ในจำนวนนั้น ผู้กินช้าที่สุด มีทีท่าน่าดูที่สุด ถึงกับเป็นเด็กเพ้ง!

หัวใจของบ้อกี่คล้ายกระดอนขึ้นมาถึงคอหอย

บ้อกี่เคยทราบข่าวเด็กเพ้งกับเชยเชย ในเมื่อเด็กเพ้งอยู่ที่นี่ คาดว่าเชยเชยก็ต้องอยู่ละแวกใกล้เคียง

พวกมันมาที่นี่ทำกระไร? หรือมาหาบ้อกี่กัน?

ในเมื่อบ้อกี่รู้จักเด็กเพ้ง เด็กเพ้งก็ย่อมสามารถจำบ้อกี่ได้

ขอเพียงเด็กเพ้งมีสีหน้าผิดปกติแม้สักน้อยนิด บ้อกี่ก็ต้องตายแน่นอน

โต๊ะกลมใหญ่ ๆ สามตัว ตั้งอยู่ในลานตึกที่มีร่มไม้เย็นสบาย กับบนโต๊ะเป็นหกจานหนึ่งชาม สี่คาว สองเจ

เค็กเพ้งกำลังกินเส้นเนื้อผัดพริกอยู่ มันแลเห็นบ้อกี๋เดินเข้ามา

แต่ใบหน้ามันไม่มีความรู้สึกใด ๆ สักน้อยนิด ตะเกียบยังคงคีบมั่นคงอย่างยิ่ง กระทั่งเส้นเนื้อก็ยังมิได้หลุดร่วงเลยสักเส้นเดียว

เค็กเพ้งเป็นผู้มีความหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่งเสมอมา และอาจจะจำบ้อกี๋ไม่ได้จริง ๆ ด้วย

มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออก มันกับบ้อกี๋จะมีความสัมพันธ์อย่างไรแม้สักน้อยนิด

เชยเชยมิได้อยู่ในที่นี้

สตรีสามนางที่ร่วมโต๊ะกินข้าวกับเค็กเพ้ง ล้วนแล้วเป็นที่บ้อกี๋มิเคยเห็นมาก่อนเลย

หัวใจของบ้อกี๋นับว่ามั่นคงลงได้อีกครา

ทั้งข้วยกระซิบถามเบา ๆ

"ท่านดู ในพวกเหล่านั้นเป็นอย่างไรบ้าง?"

"ข้าพเจ้าดูพวกเหล่านี้ ต่างมิเป็นอย่างไร"

"ท่านดูออกหรือไม่ ในระหว่างพวกมัน มีผู้ใดอาจเป็นสายลับที่สุด?"

"แต่ละคนต่างอาจเป็นได้ และแต่ละคนก็อาจไม่ใช่"

"อย่างนั้น ท่านบอกข้าพเจ้าควรฆ่าผู้ใด? หรือควรปล่อยพวกมัน?"

"ท่านเคยบอกแล้ว ยินยอมฆ่าผิดคนก็ไม่อาจปล่อยผิดได้"

"ท่านยินยอมฆ่าพวกมันแทนข้าพเจ้าหรือไม่?"

"เรื่องที่มีเงินทองเข้ากระเป๋า ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ยินยอม ยี่สิบเก้าคน รวมเป็นเงินสองร้อยเก้าสิบหมื่นตำลึง"

ทั้งข้วยแลบลิ้นยาวเหยียดเป็นครึ่งวันยังไม่อาจหดกลับไปได้ ฝืนยิ้มกล่าว

"ให้ข้าพเจ้าล้วงเงินทองออกมามากปานนี้ ยังมิสู้ฆ่าข้าพเจ้าเสียแล้วกันไป"

"อย่างนั้นท่านก็มีแต่ต้องลงมือเอง ข้าพเจ้าทราบ ท่านฆ่าคนโดยมิเคยคิดเงินทองเสมอมา"

"ข้าพเจ้าฆ่าคนโดยไม่คิดเงิน? ท่านเคยเห็นข้าพเจ้าฆ่าคนมาเมื่อใด?"

บ้อกี๋มิเคยเห็นจริง ๆ มีบ้างบางคน ฆ่าคนโดยไม่ต้องใช้มีดใช้ดาบ และไม่ต้องให้ตัวเองลงมือด้วย

ทั้งข้วยพลันถอนหายใจ กล่าวต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าไม่ควรพาท่านมาดูเลย"

"ท่านสมควรพาผู้ใด?"

"เซี่ยงกัวยิ่ม"

ขอเพียงได้ยินนามเซี่ยงกัวยิ่ม โลหิตของบ้อกี๋ก็เดือดพล่าน หัวใจก็เต้นถี่เร็วกว่าเดิม

หากเซี่ยงกัวยิ่มมาจริง หากบ้อกี๋แลเห็นเซี่ยงกัวยิ่มจริง ใช่ยังจะสามารถสะกดกลั้นตัวเองได้หรือไม่?

บ้อกี๋ไม่มีความมั่นใจเลย

หากแม้นสะกดกลั้นไม่ได้ ลงมือต่อเซี่ยงกัวยิ่มไป ใช่จะสามารถแทงเซี่ยงกัวยิ่มภายในกระบี่เดียวหรือไม่?

บ้อกี๋ยิ่งไม่มีความมั่นใจ

ทั้งข้วยกล่าวอีก

"ฟังว่า เซี่ยงกัวยิ่มเป็นอัจฉริยะที่ยากจะหาพบในบู๊ลิ้มรอบร้อยปี มิเพียงเพียบพร้อมด้วยวิชาบุ๋นและบู๊เท่านั้น ยังมีความสามารถที่ผ่านตาแล้วไม่ลืมอีกด้วย ขอเพียงเป็นคนที่มันเคยเห็นมาครั้ง มันมองปราดเดียวก็จำได้ทันที ศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งมันส่วนมากต่างเคยเห็นมา หากข้าพเจ้าตามหาตัวมันมา มันต้องสามารถดูออกว่าผู้ใดเป็นสายลับ"

"แล้วท่านไฉนไม่ไปหามันมา?"

ทั้งข้วยถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"ตอนนี้ศักดิ์ศรีของมันผิดไปแล้ว ไหนเลยมาเกี่ยวข้องเศษสวะที่เล็กน้อยจนไร้ความหมายเช่นนี้"

มันพลันเดินเข้าไปประสานมือคารวะให้แก่พวกกำลังรับทานอาหาร หยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทั้งหลายมาจากทางไกล ข้าพเจ้ามิได้แสดงน้ำใจของผู้เหย้าให้เต็มที่ นับว่าต้องเสียใจอย่างยิ่งจริง ๆ อาหารวันนี้แม้ไม่โอชะ แต่ข้าวก็ควรรับทานให้มากสักเล็กน้อย"

มีคนอดมิได้ต้องถาม

"พวกเราต้องถึงเมื่อใดจึงจากไปได้?"

"หากท่านทั้งหลายจะไป รับทานอาหารมื้อนี้อิ่มแล้วก็ไปได้"

วาจามันพอจบคำ มีมากกว่าครึ่งที่วางตะเกียบลง กระทั่งปากยังมิทันเช็ด ก็คิดผละออกจากโต๊ะอาหารแล้ว

ทั้งข้วยถึงกับมิได้ขัดขวาง

ดังนั้นเอง คนอื่น ๆ จึงทยอยผุดลุกขึ้นยืนบ้าง

ผู้คนทั้งหลายต่างทราบ ในทั้งแกเป้ามีสายลับ ผู้คนทั้งหลายต่างไม่ต้องการถูกฉุดลากเข้าพัวพัน ทุกผู้คนต่างปรารถนาออกให้พ้นจากสถานที่อันตรายนี้โดยด่วน

ทั้งข้วยพลันถามบ้อกี๋อีก

"ท่านดูผู้ใดเป็นสายลับไม่ออกจริง ๆ?"

บ้อกี๋สั่นศีรษะ ทั้งข้วยกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้าดูออกแล้ว"

มันหยีตาแย้มยิ้มอีกพลางกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าทราบอยู่แต่แรกว่าที่นี้มีสายลับ"

"ผู้ใด?"

"เตี้ยบ้อกี๋"

เตี้ยบ้อกี๋!

ได้ยินนามนี้แล้ว ผู้ตระหนกที่สุดย่อมเป็นตัวเตี้ยบ้อกี๋เอง

แต่ทั้งข้วยกระทั่งหางตายังมิได้เหลือบแลเลย

ทั้งยี่สิบเก้าคน แทบจะออกจากลานร่มเย็นนี้ไปหมดสิ้นแล้ว มีเพียงผู้เดียวที่เดินช้าที่สุด

สายตาที่คมกล้าดั่งปลายเข็มของทั้งข้วย จ้องมองอยู่ที่ร่างคนผู้นั้นแน่วนิ่ง

คนผู้นั้นถึงกับเป็นเด็กเพ้ง

ทั้งข้วยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"คนอื่น ๆ ต่างไปได้ เตี้ยบ้อกี๋ ท่านก็คิดจะไป?"

เด็กเพ้งไม่มีปฏิกิริยา

มันไม่อาจมีปฏิกิริยา และต้องไม่มีปฏิกิริยา เนื่องเพราะความจริงมันก็มิใช่เตี้ยบ้อกี๋อยู่แล้ว

มันยังคงเดินตรงต่อไป มาตรว่ามิได้เร่งฝีเท้า แต่ก็มิได้หยุดลง

เดินอีกสองสามก้าว มันก็ออกจากลานตึกนี้ได้

แต่มันออกไปไม่ได้!

เนื่องเพราะทั้งข้วยพลันโฉบปราดเข้าขวางทางมันไว้

คนที่มีรูปกายอ้วนใหญ่ดั่งม้าน้ำ ถึงกับมีวิชาตัวเบาที่แคล่วคล่องปราดเปรียวปานนกนางแอ่น ว่องไวดั่งเป็นพยัคฆ์ร้าย

เด็กเพ้งมีทีท่าตระหนกเช่นกัน

ทั้งข้วยกวาดตามองมันขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง จึงหยีตาแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านับถือท่าน ท่านสะกดใจได้เยือกเย็นอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ข้าพเจ้า?"

"ความจริงข้าพเจ้ายังไม่กล้ารั้งท่านไว้ แต่เสียดาย ข้าพเจ้ากลัวถูกผู้อื่นทราบไป"

"ทราบกระไร?"

"หากมีคนทราบ เตี้ยบ้อกี๋กงจื้อมาในทั้งแกเป้าแล้ว ทั้งแกเป้าถึงกับไม่มีคนต้อนรับท่านให้สมเกียรติ ข้าพเจ้าไยมิใช่ถูกผู้คนทั้งแผ่นดินเย้ยหยัน"

"แต่ข้าพเจ้าทั้งมิใช่แซ่เตี้ย นามก็มิใช่เรียกว่าบ้อกี๋"

"ท่านมิใช่เตี้ยบ้อกี๋?"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่"

ทั้งข้วยถอนใจกล่าว

"หากท่านมิใช่เตี้ยบ้อกี๋ ผู้ใดคือเตี้ยบ้อกี๋?"

มันพลันหันกลับไปสั่งบริวาร

"พวกท่านพอจะใช้คนไปเรียกตัวงู้เพียวกลับมาให้เราหรือไม่?"

งู้เพียวเป็นชายฉกรรจ์ศีรษะล้าน วัยประมาณสี่สิบปี ตาทั้งคู่มีประกายแจ่มใสอย่างยิ่ง แสดงว่าเป็นชนชาวนักเลงที่คร่ำโลกจนโชกโชนแล้ว

มันเมื่อครู่ก็อยู่กินอาหารในที่นี้ นั่งอยู่ที่ตรงข้ามเด็กเพ้งเอง กินเร็วและมากอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมิกังวลตัวมันจะถูกลากเข้าพัวพันกับวังวนในครานี้

ทั้งข้วยก็กวาดตามองมันขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง จึงถาม

"ท่านก็คืองู้เพียว?"

"ข้าพเจ้าใช่"

"ท่านทำมาหากินอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าเป็นเปียซือของสำนักคุ้มกันภัยซาไท้ อยู่ในสำนักนี้มากกว่าสิบปีแล้ว"

"ท่านมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้ามาอยู่บ่อยครั้ง เนื่องเพราะก้วงสื่อของโรงเตี๊ยมนี้ เป็นตั้วกู๋ (พี่ภรรยา) ของข้าพเจ้า"

ทั้งข้วยหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ท่านก็เป็นเขยของตระกูลทั้ง"

โรงเตี๊ยมในที่นี้ ย่อมเป็นของตระกูลทั้ง ก้วงสื่อ (ผู้ดูแล) โรงเตี๊ยมมีนามทั้งซากุ่ย เป็นวงศ์วานว่านเครือของตระกูลทั้งเช่นกัน

ทั้งข้วยกล่าวอีก

"ท่านแม้เป็นเขยของตระกูลทั้ง แต่หากข้าพเจ้าถามวาจาท่าน ท่านก็ต้องตอบมาตามความสัตย์จริง ไม่อาจมีคำโป้ปดมดเท็จเด็ดขาด"

งู้เพียวตอบ

"สหายในวงพวกนักเลงต่างทราบ ข้าพเจ้างู้เพียวไม่มีคุณความดีอื่นใด แต่มิกล้าโป้ปดมดเท็จเลย"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

มันพลันชี้ที่เด็กเพ้ง แล้วถามต่อ

"เราถามท่าน ก่อนนี้เคยเห็นคนผู้นี้หรือไม่?"

งู้เพียวมิได้ครุ่นคิดเลย ตอบไปทันที

"เคยเห็นมา"

"เคยเห็นในสถานที่ใด?"

"ในเหลาสุราที่เมืองป้อเต๋ง"

จวบจนบัดนี้บ้อกี๋จึงเข้าใจ ไฉนทั้งข้วยจึงต้องเรียกคนผู้นี้มาสอบถาม

ป้อเต๋งเป็นเมืองชุมนุมกำลังของสำนักไต้ฮวงตึ๊ง

ทั้งข้วยถามอีก

"นั่นเป็นเรื่องที่นานเท่าใดแล้ว?"

"เป็นเรื่องของเมื่อสองปีก่อน"

"คนที่เคยเห็นเมื่อสองปีก่อน อีกสองปีให้หลัง ท่านยังจำได้?"

"ข้าพเจ้ามีความทรงจำต่อมันลึกซึ้งเป็นพิเศษ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะในตอนนั้น ยังมีคนอีกผู้หนึ่งอยู่ร่วมกับมัน เป็นคนที่ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมได้ตลอดกาล"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"หนึ่งในสามผู้ยิ่งใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊ง จิ้งจอกเฒ่าที่ชนชาวนักเลงเมื่อเห็นต่างต้องหวาดกลัว...ซีคงเฮียวฮวง"

มันมิได้โป้ปด

บ้อกี๋ก็ยังสังเกตออก มันมิได้โป้ปดเลย เนื่องเพราะสีหน้าเด็กเพ้งเปลี่ยนแปรจากเดิมเล็กน้อยแล้ว

งู้เพียวกล่าวต่อไป

"วันนั้นพวกเราจงใจไปขอขมาต่อซีคงเฮียวฮวงเป็นพิเศษ เนื่องเพราะพวกเรามีสินค้ารายหนึ่งผ่านป้อเต๋ง บังเกิดความเลินเล่อลืมไปส่งเทียนแสดงความนับถือที่ไต้ฮวงตึ๊ง ไต้ฮวงตึ๊งจึงมีคนถ่ายทอดวาจาออกมา บอกความปลอดภัยของสินค้ารายนั้นของพวกเรา ไต้ฮวงตึ๊งจะไม่รับผิดชอบอีก"

ทั้งข้วยถอนใจตอบ

"พวกท่านก็ออกจะเลินเล่อเกินไปแล้ว ในวงพวกนักเลงมีผู้ใดไม่ทราบ กฎของไต้ฮวงตึ๊งยังเฉียบขาดยิ่งกว่ากฎหมายบ้านเมือง พวกท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่เท่าใดกล้ายโสโอหังปานนี้ได้"

"พวกเราเองก็ทราบ ว่าก่อกวนภทภัยเกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น จึบรีบเร่งไปขอขมาต่อซีคงเฮียวฮวง"

"มันว่าอย่างไร?"

"มิได้ว่าเลยแม้สักคำ"

"อย่างนั้นพวกท่านไยมิใช่ยิ่งย่ำแย่

"โชคดีที่ตอนนั้นมีกงจื้อท่านนี้อยู่ด้วย หากมิใช่ท่านวิงวอนแทนพวกเรา สินค้ารายนั้นของพวกเรา น่ากลัวอย่าหมายออกพ้นอาณาบริเวณเมืองป้อเต๋งได้เลย"

ทั้งข้วยชี้เด็กเพ้ง แล้วถาม

"ผู้วิงวอนแทนพวกท่านคือตัวมัน?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านมิได้จำผิด?"

"ข้าพเจ้าจำไม่ผิดเด็ดขาด"

"เนื่องเพราะมันวิงวอนแทนพวกท่าน ซีคงเฮียวฮวงจึงมิได้สืบสาวเอาความการไร้มารยาทของพวกท่าน?"

"ถูกแล้ว"

ทั้งข้วยหัวร่อกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า กระทั่งวาจาของมัน ซีคงเฮียวฮวงก็ยังต้องเชื่อฟัง ยังต้องให้เกียรติ?"

มันใช้รอยยิ้มที่มีความหมายแหลมคมดั่งปลายเข็มให้แก่เด็กเพ้ง แล้วกล่าว

"ดูตามความนี้ ความสามารถของท่านกลับไม่น้อยเลยจริง ๆ"

สถานการณ์ลำเค็ญ

เด็กเพ้งมีความหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่งเสมอมา สามารถสะกดกลั้นใจได้ หนักแน่นจนเยือกเย็นยิ่ง แต่ตอนนี้ใบหน้ามันซีดขาวไปแล้ว

วันนั้น ซีคงเฮียวฮวงแสร้งให้มันวิงวอนแทนสำนักคุ้มกันภัยซาไท้ เพราะต้องการให้มันสร้างเกียรติภูมิขึ้นในวงพวกนักเลง ให้สหายของวงพวกนักเลงเคารพและตื้นตันบุญคุณของมัน

ซีคงเฮียวฮวงมีจิตใจและพฤติการณ์เช่นนี้เสมอมา มิเคยลืมการผลักดันรุ่นหลังที่มีอนาคตเลยสักครั้ง

ตอนนั้น ซีคงเฮียวฮวงย่อมคาดคิดไม่ถึง เยี่ยงนั้นจะกลับกลายเป็นทำร้ายเด็กเพ้งไปได้

ทั้งข้วยพลันส่งเสียงราบเรียบ

"หากท่านมิใช่เตี้ยบ้อกี๋ ท่านเป็นผู้ใด? มีความสัมพันธ์ใดกับซีคงเฮียวฮวง? มันไฉนต้องเชื่อฟังวาจาท่าน?"

ตอนนี้ เด็กเพ้งยังสามารถกล่าวกระไรได้ มันเพียงกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่เตี้ยบ้อกี๋"

"ท่านยังไม่ยอมรับ?"

"ข้าพเจ้ามิใช่เตี้ยบ้อกี๋"

มันตกลงใจแน่วแน่แล้ว มิว่าทั้งข้วยถามเยี่ยงไร มันเพียงตอบประโยคนี้ไป

เท่านั้น

เนื่องเพราะมันมิใช่เตี้ยบ้อกี๋จริง ๆ

มีแต่บ้อกี๋จึงทราบ ว่ามันมิใช่เตี้ยบ้อกี๋จริง ๆ

และมันก็ใช่ทราบหรือไม่? ผู้ที่ยืนข้างทั้งข้วยตอนนี้ จึงเป็นเตี้ยบ้อกี๋ตัวจริง

หากมันระบุเตี้ยบ้อกี๋ตัวจริงออกมา มันย่อมมีทางรอดโดยปลอดภัย

แต่ละคนต่างมีชีวิตอยู่หนึ่งเดียว แต่ละคนต่างยากจะไม่กลัวตาย เมื่อถึงคราคับขันจำเป็น มันใช่จะขายเตี้ยบ้อกี๋เพื่อรักษาชีวิตตัวเองไว้หรือไม่?

บ้อกี๋มิกล้าแน่แก่ใจ กระทั่งตัวเด็กเพ้งเองก็น่ากลัวไม่อาจแน่แก่ใจได้

ตอนนั้น ทั้งข้วยถึงกับยังปล่อยมันไปชั่วคราว โดยหันสั่งต่อผู้รับใช้

"พวกท่านจะใช้คนไปเรียกตัวทั้งซากุ่ยมาให้เราได้หรือไม่?"

ทั้งซากุ่ยเป็นคนที่มีสมรรถภาพการทำงานสูงเด่นอย่างยิ่งอีกคนหนึ่งของวงศ์วานตระกูลทั้ง และเป็นเฮียตี๋ห่าง ๆ ของทั้งลักที่ไปตายในดินแดน 'ฮุยนั้งกัง' (มิใช่แดนมนุษย์)

มันปีนี้อายุสามสิบเก้า แคล่วคล่องปราดเปรียว หลักแหลมกลอกกลิ้ง มีความพิถีพิถันในเรื่องอาหารเครื่องนุ่งห่ม ดูไปคล้ายเป็นคนค้าขายที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง

ความเป็นจริงแล้ว มันก็ประกอบกิจการโรงเตี๊ยมของมันจนประสบความสำเร็จสูงส่ง และยังควบคุมจนเป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่ง

ถนนสายเอกของทั้งแกเป้า มีร้านรวงอยู่สามสิบกว่าร้าน แต่ละร้านต่างค้าขายกันในระเบียบที่เรียบ ๆ ร้อย ๆ ไม่ผิดกับร้านค้าตามเมืองต่าง ๆ เลยสักน้อยนิด เนื่องเพราะกฎของตระกูลทั้งคือ

"ท่านทำกระไร ก็ต้องให้คล้ายทำกระนั้น ท่านขายกระไร ก็ต้องร้องขายสินค้านั้น"

นี่คือปมแห่งความสำเร็จของตระกูลทั้ง

ทั้งข้วยได้เริ่มสอบถามมันแล้ว โดยชี้เด็กเพ้ง

"ท่านเคยเห็นคนผู้นี้?"

"เคยเห็น"

คำตอบของทั้งซากุ่ยก็แน่นอนเช่นเดียวกับงู้เพียว ส่งเสียงหนัก ๆ ต่อ

"กงจื้อท่านนี้เคยมามิต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว"

"ก่อนนี้ก็เคยมา?"

"รวมมาถึงสี่ครั้งแล้ว"

ทั้งซากุ่ยบ่งบอกได้ละเอียดชัดเจนยิ่ง

"ครั้งแรกที่มันมา เป็นแรมสี่ค่ำเดือนสิบเอ็ดของปลายปีก่อน หลังจากนั้นแต่ละเดือนก็ต้องมาครั้งหนึ่ง แต่ละครั้งจะพักสองสามวัน"

"ท่านเคยถามหรือไม่ มันประกอบการค้าอยู่ในที่ใด? มาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าถามมา"

"มันตอบอย่างไร?"

"มันบอกมันค้าขายแพรพรรณ ร้านของมันอยู่ในตัวเมืองมียี่ห้อเซี้ยงไถ่ มันมาที่นี้เพื่อจะขายแพรพรรณของมัน"

"มันนำสินค้ามาด้วยหรือไม่?"

"แต่ละครั้งต่างนำสินค้ามา แต่ละครั้งต่างขายได้หมดสิ้น"

หยุดหัวร่อแล้วรายงานต่อ

"เนื่องเพราะมันขายถูกเกินไป ยังถูกกว่าร้านขายส่งอีกประมาณสามส่วนเสียด้วย"

ทั้งข้วยก็หัวร่อกล่าว

"อาชีพตัดหัวคนมีผู้ยอมกระทำ แต่อาชีพขาดทุนต้องไม่มีแน่ มันไฉนจึงมาทำการค้าขาดทุน?"

"ดังนั้นข้าพเจ้าก็ประหลาดใจ ตอนมันมาในครั้งที่สอง ข้าพเจ้าจึงไปตรวจสอบ"

"ตรวจสอบได้ความกระไร?"

"ในเมืองมีร้านแพรพรรณยี่ห้อเซี้ยงไถ่อยู่จริง แต่เถ้าแก่ร้านกลับมิใช่มัน"

หยุดเล็กน้อย แล้วรายงานต่อ

"แต่เถ้าแก่ก็รู้จักมันอยู่ เนื่องเพราะในสองสามเดือน มันต้องไปซื้อสินค้ารายหนึ่ง แล้วมาขายขาดทุนให้แก่พวกเรา"

"ท่านยังตรวจสอบได้กระไรอีก?"

"ข้าพเจ้าทิ้งคนอยู่ที่ร้านเซี้ยงไถ่จำนวนหนึ่ง ปลอมแปลงเป็นผู้รับใช้ในร้าน ความจริงเฮียตี๋หลายคนนั้นอยู่กับเต็กกอ วิชาชีพที่ฝึกก็เป็นการขายแพรพรรณอยู่แล้ว"

เต็กกอมีนามทั้งเต็ก เป็นผู้ดูแลร้านแพรพรรณภายในทั้งแกเป้านี้

ทั้งซากุ่ยรายงานต่อไป

"ดังนั้น เมื่อมันไปซื้อของที่ร้านเซี้ยงไถ่อีก ผู้ที่ส่งสินค้าไปบ้านมันก็คือเฮียตี๋ของพวกเรา"

ทั้งข้วยหัวร่อกล่าว

"เรื่องนี้ท่านกระทำได้ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง"

ทั้งซากุ่ยรายงานต่อไป

"จากที่เฮียตี๋ส่งสินค้าไปบ้านมันแล้วกลับมารายงาน มันก็อยู่ในตัวเมือง เป็นบ้านเช่าของเฮ้งเล่าเอี๊ยจื้อ โดยเช้งจากเจ้าของเดิมในราคายี่สิบสามตำลึง เสียค่าเช่าปีละสิบตำลึง"

"ดูท่าตัวบ้านยังไม่เล็กนัก"

"ไม่เล็กจริง ๆ"

"มันเพียงลำพัง ต้องอยู่บ้านที่ใหญ่โตปานนั้น?"

"มันมิใช่เพียงลำพัง ยังมีสตรีอีกนางหนึ่งอยู่ร่วมกับมัน"

"เป็นสตรีเยี่ยงไร?"

"สตรีที่วัยเยาว์อย่างยิ่ง สวยสะคราญอย่างยิ่ง กล่าววาจาสำเนียงภาคเหนือ"

ทั้งซากุ่ยรีบเสริมต่อไป

"พวกมันยังวานเฮ้งเล่าเอี๊ยจื้อ ช่วยซื้อเอียเท้ารับใช้นามกุ้ยกีนางหนึ่ง ปีนี้อายุสิบแปดแล้ว มีรูปกายอ้วน ๆ ขาว ๆ และออกจะโง่อยู่เล็กน้อย"

ทั้งข้วยผงกศีรษะกล่าว

"โกวเนี้ยที่อายุสิบเจ็ดสิบแปดปี แม้โง่เพียงใดก็สมควรเข้าใจเรื่องเช่นนั้น"

มันหยีตาหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าไม่เข้าใจเรื่องอื่นใด แต่มีบางเรื่องย่อมสมควรเข้าใจมาได้เอง"

นั่นเป็นเรื่องกระไร แม้นับว่ามันมิได้ตอบออกมา ผู้อื่นก็ต้องสามารถคาดคิดได้เอง

ทั้งซากุ่ยรายงาน

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสั่งเซี่ยวเก้าไป เซี่ยวเก้านับว่ามีความสามารถรับมือกับสตรีอย่างยิ่งเสมอมา"

"ฮา...ท่านกลับรู้จักเลือกคนอย่างยิ่ง"

"ไม่ถึงครึ่งเดือน เอียเท้าตัวนั้นก็ลุ่มหลงเซี่ยวเก้าจนหมดหัวใจ มิว่าเรื่องราวใดต่างบอกเล่าโดยไม่อำพราง"

"นางบอกอย่างไร?"

"นางบอก โกวเนี้ยนางนั้นมีอารมณ์ร้ายอย่างยิ่ง กงจื้อผู้นี้กลัวนางจนแทบตาย"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"มันยังบอกกับเซี่ยวเก้า กงจื้อผู้นี้ปกติเรียกโกวเนี้ยนางนั้นว่าเซยเซย"

เซยเซย!

หัวใจบ้อกี๋วาบหวิวลงไปทันที

เซยเซยอยู่ในละแวกใกล้เคียงจริง ๆ ยังอยู่กับเด็กเพ้งจริงดั่งคาดหมาย

ทั้งข้วยหยีตาหัวร่ออีก แล้วกล่าว

"เซยเซย นามนี้ไม่เลวจริง ๆ เป็นนามที่น่าฟังอย่างยิ่งทีเดียว"

"แต่สตรีที่มีนามนี้กลับไม่มาก ข้าพเจ้าเพียงเคยได้ยินมาสองคนเท่านั้น"

"สองคนใด?"

"บุตรีของอี๊มา (น้าสาว) ภรรยาข้าพเจ้า ก็เรียกเซยเซย"

"ยังมีอีกคนหนึ่งเล่า?"

"ข้าพเจ้าเคยฟังว่า ธิดาของเตี้ยกังยี่เอี๊ยแห่งไต้ฮวงตึ๊ง ซึ่งเป็นม่วยม่วยของเตี้ยบ้อกี๋ ก็มีนามเซยเซยเช่นกัน"

"ท่านทราบหรือไม่? เราก็มีม่วยม่วยนางหนึ่ง"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ"

"ท่านทราบหรือไม่ เราก็กลัวนางและกลัวนางแทบตายอีกด้วย"

"กอกอกลัวม่วยม่วยมิใช่เป็นเรื่องประหลาด มีกอกอมากหลายที่ต่างกลัวม่วยม่วยอย่างยิ่ง"

ทั้งข้วยระบายลมจากปากยาว ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า เรื่องนี้สมควรกระจ่างอย่างยิ่งแล้ว"

ใบหน้าเด็กเพ้งซีดขาวจนไม่มีสีเลือดแล้ว ตอนนี้มันก็ทราบ ตัวมันได้กระทำความผิดอุกฤษฏ์ที่ไม่อาจอโหสิได้เลย

มันประเมินคู่มือของมันต่ำเกินไป ประเมินทั้งซากุ่ยต่ำเกินไป

ยิ่งประเมินทั้งข้วยต่ำเกินไป

ทั้งข้วยกล่าว

"ตอนนี้ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว?"

เด็กเพ้งตอบ

"ข้าพเจ้ามิได้แซ่เตี้ย ข้าพเจ้ามิใช่เตี้ยบ้อกี๋"

ทั้งข้วยถอนใจกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าจำต้องไปเชิญเซยเซยเสียวเจี๊ยะท่านนั้นมาแล้ว"

มันหันไปถามทั้งซากุ่ย

"เราคิดว่า ท่านต้องใช้คนไปเชิญนางมาแล้ว"

ทั้งซากุ่ยตอบ

"ข้าพเจ้าใช้คนไปแล้ว แต่ทว่า..."

"แต่ทว่าเป็นไร?"

"คนที่ข้าพเจ้าใช้ไปพลันมิใคร่สบาย ล้วนเกิดโรคปัจจุบันกันทุกคน"

"ท่านใช้ผู้ใดไปบ้าง?"

"พวกเฮียตี๋ที่เคยอยู่กับอาลักในครั้งก่อน"

อาลักก็คือทั้งลัก

มันความจริงก็เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ใต้บังคับบัญชาโดยตรงของทั้งข้วย พวกมันมีหน้าที่ออกปฏิบัติทางภายนอก (ขจัดเสี้ยนหนามของตระกูล)

ในบรรดาบุตรหลานแซ่เดียวแต่คนละสายของตระกูลทั้ง มีเพียงขบวนของพวกมันเท่านั้น ที่ได้รับสิทธิ์พิเศษเบิกอาวุธติดตัว

พวกมันแต่ละคนต่างมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ปฏิกิริยาปราดเปรียวแคล่วคล่อง และยังมีสุขภาพที่แข็งแรงอย่างยิ่งเสมอมา

ทั้งข้วยถาม

"พวกมันไฉนพลันเจ็บป่วยได้? ป่วยเป็นโรคใด?"

"ป่วยเป็นโรคที่ประหลาดอย่างยิ่ง มีบ้างคอพลันหักไป มีบ้างคอหอยเกิดโพรงมา คล้ายดั่งถูกคนแทงทะลุก็ปาน"

"นั่นย่อมมิใช่ถูกคนแทงทะลุ เชยเชยเสียวเจี๊ยะย่อมไม่ไปแทงคอหอยพวกมัน หักคอพวกมันโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า พวกมันเกิดโรคปัจจุบัน เกิดโรคที่ประหลาดพิกลยิ่ง"

"ต้องใช่แน่นอน"

"ต้องใช่จริง ๆ"

ทั้งข้วยถามอีก

"ตอนนี้ตัวของพวกมันเล่า?"

"คนที่เกิดโรคเช่นนั้น ย่อมต้องตายโดยไม่มีทางช่วยได้"

"พวกมันตายในบ้านของเตี้ยกงจื้อที่มิใช่เตี้ยบ้อกี๋ผู้นี้?"

"พวกมันตายตั้งแต่เมื่อค่ำวาน"

"แล้วเชยเชยเสียวเจี๊ยะท่านนั้นเล่า?"

"ในบ้านพลันมีมาตายมากหลายปานนี้ นางย่อมไม่มีปัญญาจะอยู่สืบไป"

"ดังนั้น นางมีแต่ต้องไป"

"นางต้องไปแน่นอน"

ทั้งข้วยถามอีก

"นางย่อมมิได้ทิ้งวาจาบอกเล่าพวกท่าน ว่านางจะไปที่ใด?"

"นางไม่มี"

ทั้งข้วยถอนใจกล่าว

"นับเป็นที่ไม่ประจวบเหมาะอย่างยิ่ง พวกมันเจ็บป่วยไม่ถูกต้องตามเวลาเกินไปจริง ๆ"

มันส่ายหน้าส่งเสียงพึมพำต่อ

"เราเพียงหวัง เซยเซยเสียวเจี๊ยะอย่าได้ถูกพวกมันแพร่โรคประหลาดนั้นด้วย โกวเนี้ยที่สวยงามปานนั้น หากคอพลันหักไปไยมิใช่ขัดตาเป็นอย่างยิ่ง?"

ทั้งซากุ่ยก็ถอนใจกล่าว

"นั่นต้องขัดตาอย่างยิ่งทีเดียว"

ทั้งสองมิเพียงมีความสามารถในการแสดงอย่างยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังผสานกันได้แนบเนียนดุจดั่งฝึกซ้อมร่วมกันนานปีก็ปาน บ้อกี๋กับเค็กเพ้งนับว่าลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกได้ เซยเซยนับว่ายังไม่ประสบภัยจากฝีมือพวกมัน

นางความจริงแม้ไม่ควรลงมือสังหารฝ่ายตรงข้าม แต่เมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น นางอาจบางทีไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น

ตอนนี้แม้ร่องรอยของนางจะถูกเปิดเผยออกมา แต่อย่างน้อยย่อมประเสริฐกว่าตกไปในเงื้อมมือพวกมันมากนัก

ทั้งข้วยยกมือไพล่หลังเดินช้า ๆ อยู่ไปมา พลันหยุดที่เบื้องหน้าบ้อกี๋ แล้วถาม

"ท่านยังจำวาจาที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวได้หรือไม่?"

"วาจาใด?"

"ยินยอมฆ่าผิด ก็ไม่ยอมปล่อยผิด"

"ยังจำได้"

"เข้าใจความหมายของวาจานั้นหรือไม่?"

"เข้าใจ"

"อย่างนั้น ท่านช่วยฆ่าบ้อกี๋คนนี้แทนข้าพเจ้าเถิด"

มันกล่าววาจานี้อย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น โดยไม่มีทีท่าเดือดดาลสักน้อยนิด แต่มิว่าผู้ใดต่างทราบ หากทั้งตั๊วเอี๊ยจะฆ่าคนสักผู้หนึ่ง คนผู้นั้นก็ต้องตาย

แน่นอนเด็ดขาด

สำหรับกับมัน ฆ่าคน ต้องมิใช่เรื่องหนักหนาสาหัส มิว่าจะฆ่าผิดหรือฆ่าถูก ต่างไม่สำคัญเลย

บ้อกี๋พลันย้อนถามมันบ้าง

"ท่านยังจำวาจาที่ข้าพเจ้ากล่าวได้หรือไม่?"

"วาจาใด?"

"ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนเปล่า ๆ"

"ยังจำได้"

"ข้าพเจ้าคิด ท่านต้องเข้าใจความหมายของวาจานั้น"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่คิดจะให้ท่านฆ่าคนเปล่า ๆ"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าที่เบิกบานแจ่มใสยิ่ง แล้วล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อมาปึกหนึ่ง ส่งเสียงต่อ

"มาตรว่าสองร้อยเก้าสิบหมื่นตำลึงจะเป็นจำนวนมากเกินไปบ้าง แต่สิบหมื่นตำลึงนั้นข้าพเจ้ายังมีอยู่"

...น้อยคนนักที่จะพกเงินสิบหมื่นตำลึงอยู่ในตัวตลอดเวลา แต่มันถึงกับพกอยู่

ดูท่ามันคล้ายพร้อมที่จะว่าจ้างบ้อกี๋ไปฆ่าคนในทุกเวลาอยู่ก็ปาน

นี่เป็นตั๋วแลกเงินจากสามร้านค้าเงินอันยิ่งใหญ่ในมณฑลซัวไซ เป็นตั๋วแลกเงินที่ได้รับการเชื่อถือที่สุดในแผ่นดิน มิว่าจะไปแลกเงินในเมืองใด ๆ ต่างพอจะแลกได้เต็มจำนวนทุกแห่งหน

ตั๋วแลกเงินปึกนี้ รวมแล้วพอดีเป็นจำนวนสิบหมื่นตำลึง

บ้อกี๋รับมาแล้วตรวจจำนวนจนครบ ใบหน้าบ้อกี๋มิได้เปลี่ยนแปร มือก็มิได้สั่น

มือของบ้อกี๋มั่นคงมีพลัง นับเป็นมือที่เหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่ง ตอนฆ่าคนก็ต้องไม่สั่นเด็ดขาด

แต่บ้อกี๋ไหนเลยจะฆ่าคนผู้นี้ได้?!

คนผู้นี้เป็นศิษย์จงรักภักดีที่สุดของไต้ฮวงตี้ง และก็เป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดของเชยเชย ที่เป็นม่วยม่วยบ้อกี๋

ที่คนผู้นี้มาในทั้งแกเป้า ก็เพื่อต้องการสืบเสาะร่องรอยของบ้อกี๋อย่างแน่ชัด

คนผู้นี้มิใช่เตี้ยบ้อกี๋ ตัวมันเองจึงเป็นคนที่ทั้งข้วยต้องการฆ่าโดยแท้จริง มันไฉนจึงไปลงมือต่อคนเช่นเด็กเพ้งได้

แต่บทบาทที่บ้อกี๋ร่วมแสดงในตอนนี้ เป็นฆาตกรที่มีเงินเพียงสิบหมื่นตำลึงก็ฆ่าคนได้ โดยไม่ต้องถามต้นสายปลายเหตุ ยิ่งมิถามผิดถูกชั่วดี

บัดนี้ เงินสิบหมื่นตำลึงอยู่ในมือบ้อกี๋แล้ว

หากบ้อกี๋ยังไม่ยอมลงมือ ทั้งข้วยต้องมีความสงสัยในตัวมัน ศักดิ์ฐานะของมันก็ยากจะไม่ถูกเปิดเผยออกมาได้

หากศักดิ์ฐานะของมันถูกเปิดเผย มิเพียงไม่อาจช่วยเค็กเพ้งได้เท่านั้น

ตัวของมันเองก็ต้องตายแน่นอน

เซี่ยงกัวยิ่มยังมีชีวิตอยู่ บ้อกี๋ไหนเลยยอมตายก่อน?

มันไหนเลยไม่ฆ่าคนผู้นี้ได้?

ใบหน้าซีดขาวของเค็กเพ้ง มีเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่ม

มันมิเคยเพ่งมองบ้อกี๋เต็มตามาเลย

ใช่ว่าเนื่องเพราะมันเดาศักดิ์ฐานะของบ้อกี๋ออกแล้ว?

มันก็ย่อมไม่คิดจะตาย

แม้นับว่ามันไม่ยอมขายบ้อกี๋ แต่รอจนถึงเวลาบ้อกี๋จะฆ่ามัน มันยังจะเปลี่ยนความคิดหรือไม่?

บ้อกี๋มิได้สะพายกระบี่

แต่ทั้งข้วยมิได้เลินเล่อประการนี้ มันชายตาบอกใบ้ให้ทั้งซากุ่ยส่งกระบี่แก่บ้อกี๋เล่มหนึ่ง

กระบี่เหล็กกล้าที่ยาวสามเชียะหกนิ้ว แม้มิใช่เป็นกระบี่โบราณ แต่หลอมตีขึ้นตามมาตรฐาน เชื่อว่าต้องคมกริบยิ่ง

กระบี่เล่มนี้ต้องสามารถฆ่าคนได้แน่นอน

ตอนนี้กระบี่อยู่ในมือบ้อกี๋แล้ว มือบ้อกี๋กำด้ามกระบี่ไว้ มือยังคงมั่นคงเช่นดั่งเมื่อครู่ ทั้งข้วยกำลังจ้องมองมือที่กุมกระบี่ของบ้อกี๋ เค็กเพ้งก็จ้องมองมือของบ้อกี๋เช่นกัน

แต่ละคนในที่นั้นต่างจ้องมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง

บ้อกี๋สมควรทำอย่างไร? เป็นชักกระบี่หรือไม่ชัก?

บ้อกี๋ชักกระบี่แล้ว!

เสียงควับพอดัง กระบี่หลุดออกจากฝัก

บ้อกี๋ชักกระบี่ เนื่องเพราะไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น แม้นับว่าไม่เสียดายต่อการถูกเปิดเผยศักดิ์ศรี ยังคงไม่อาจช่วยเค็กเพ้งได้เช่นกัน

แต่บ้อกี๋กลับสามารถฆ่าทั้งข้วย ร่วมกำลังกับเด็กเพ้งทะลวงออกไป

การทำเช่นนี้แม้เสี่ยงอันตราย แต่มีคุณค่าควรให้ทดลองดูสักครา

มันใช่สมควรทำดั่งนี้? ใช่สมควรเสียสละเด็กเพ้ง เพื่อเห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ไหนเลยจะตระหนี่ต่อการเสียสละชีวิตคนผู้หนึ่งได้

แต่ตัวมันไหนเลยจะไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ?

มันมีแต่ต้องเสี่ยงอันตราย

ขอเพียงมันวันนี้สามารถ วันหน้าจะต้องยังมีโอกาสอีกเป็นแน่

กระบี่นี้ของมันต้องไม่อาจพลาดพลั้งเด็ดขาด

กระบี่ทั้งคมทั้งบาง โกร่งกระบี่ ด้ามกระบี่ น้ำหนักความสั้นยาว ล้วนแล้วเหมาะสมถูกต้องตามมาตรฐาน ต้องมิใช่ช่างเหล็กธรรมดาจะสามารถตีกระบี่เช่นนี้ออกมาได้แน่

บ้อกี๋เชื่อ นี่ต้องเป็นนายช่างที่สร้างอาวุธลับของทั้งแกเป้าตีขึ้นมา โลหะที่ใช้พวกมันก็ต้องใช้เศษเหล็กที่เหลือจากการสร้างอาวุธลับ มาถลุงแล้วตีเป็นกระบี่เล่มนี้

ใช้กระบี่ของตระกูลทั้ง ฆ่าคนในตระกูลทั้ง ไยมิใช่เป็นเรื่องสมใจที่สุดในชีวิตอีกประการหนึ่ง?

บ้อกี๋ตกลงใจเตรียมจะลงมือ

เด็กเพ้งพลันส่งเสียง

"ช้าไว้ก่อน"

ทั้งข้วยถาม

"ท่านยังคิดจะกล่าวกระไร?"

เด็กเพ้งตอบ

"ข้าพเจ้าไม่มีกระไรน่าว่ากล่าวแล้ว ข้าพเจ้าเพียงคิดจะช่วยทุ่นเงินสิบหมื่นตำลึงแก่ท่านเท่านั้น"

ทั้งข้วยร้องอ้อ เด็กเพ้งกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็รู้จักฆ่าคน และไม่คิดมูลค่า จะฆ่าคนไยต้องไปว่าจ้างมัน?"

"หรือท่านต้องการให้เราจ้างท่าน?"

"ฆ่าผู้อื่น ข้าพเจ้าอาจบางทีไม่มีความมั่นใจ จะฆ่าตัวเอง ข้าพเจ้าประกันต้องไม่มีผู้ใดสามารถฆ่าได้รวดเร็วกว่าตัวข้าพเจ้าเอง"

มันใช่ว่าสังเกตความคับแค้นของบ้อกี๋ออก ดังนั้น ตกลงใจเสียสละตัวเอง?

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐที่สุด"

มันพลันยื่นมือใช้นิ้วทั้งอวบทั้งสั้นทั้งขาว คีบปลายกระบี่ของบ้อกี๋ไว้

มันลงมือรวดเร็วและแม่นยำยิ่ง

คนที่ดูไปยังอ้วนใหญ่กว่าม้าน้ำ ถึงกับมีท่วงท่าที่ยังรวดเร็วและสูงส่งกว่าที่ผู้คนคาดคิดไว้อีกมากหลายนัก

หากกระบี่เมื่อครู่ของบ้อกี๋ ลงมืออย่างตั้งใจจริง หากคิดจะแทงเข้าใส่คอหอยของมันจริง แทบเป็นเรื่องไม่อาจเป็นไปได้เลย

ตอนนี้บ้อกี๋ไม่อาจลงมือแล้ว นี่เป็นโชคหรือเป็นเคราะห์ของบ้อกี๋กันแน่?

ทั้งข้วยใช้สายตายิ้มแย้มที่แหลมคมดั่งปลายเข็มจ้องมองดูบ้อกี๋ พลางส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคิด ท่านต้องไม่แย่งชิงการค้ากับคนที่ใกล้จะตายแล้วเป็นแน่"

บ้อกี๋มีแต่ต้องคลายมือ

ทั้งข้วยคีบปลายกระบี่ไว้ ยื่นด้ามกระบี่ช้า ๆ เข้าไปให้เด็กเพ้ง

เด็กเพ้งยื่นมือช้า ๆ ออกมารับ

มันยังคงมิได้หันไปมองบ้อกี๋สักแวบหนึ่ง สีหน้าของมันแปรเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะมันตกลงใจได้แน่วแน่แล้ว

มันเชื่อมั่น ที่มันตกลงใจต้องไม่ผิดพลาด เชื่อมั่นการเสียสละตัวเองของมันจะต้องคุ้มค่า

ปลายนิ้วของเด็กเพ้งสัมผัสถูกด้ามกระบี่แล้ว

บ้อกี๋มิได้ขัดขวาง และไม่อาจขัดขวางด้วย มันหวังคุณธรรมได้คุณธรรมตายโดยไม่ต้องเศร้าเสียใจแล้ว

นึกไม่ถึง ทั้งข้วยกลับไม่ยอมให้มันตาย

มือทั้งข้วยสะบัดเบา ๆ กระบี่เหล็กกล้าที่ยาวสามเชียะหกนิ้ว พลันหักกลางกลายเป็นสองท่อนไป

ที่มันใช้คือพลังลับ!

พลังลับที่มันฝึก ยังเหนือกว่าทั้งเง็กอีกมากมายหลายเท่านัก

เด็กเพ้งตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ท่านทำกระไร?"

ทั้งข้วยตอบ

"เราพลันรู้สึก กระบี่เล่มนี้หักได้ แต่ร่างของท่านกลับไม่อาจตาย"

"ท่านไฉนพลันเปลี่ยนความคิด?"

ทั้งข้วยหยีตาหัวร่อกล่าว

"เราเป็นคนที่เปลี่ยนความคิดได้ในทุกเวลาทุกสถานที่ และเปลี่ยนยิ่งเร็วยิ่งกว่าผู้อื่นอีกด้วย"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจตาย?"

"เนื่องเพราะท่านเป็น ๆ ยังมีประโยชน์ต่อเรามากกว่าตาย"

"ประโยชน์ใด?"

"อย่างน้อยพอจะใช้ท่านเป็นเหยื่อตกปลา"

ปฏิกิริยาของเค็กเพ้งไม่เชื่องช้า เข้าใจได้ทันทีว่ามันหมายความอย่างไร

ปลาที่มันจะตกย่อมเป็นเชยเชย หากใช้เค็กเพ้งเป็นเหยื่อ เชยเชยต้องติดเบ็ดมันแน่นอน

ร่างของเค็กเพ้งพุ่งออกจากที่แล้ว โถมเข้าใส่ทั้งข้วยสุดกำลัง

จากนั้น มันก็ได้พบเห็นเรื่องราวหนึ่ง...

มันพลันพบเห็น พลังฝีมือของมันยังด้อยกว่าที่มันคาดคิดไว้อีกห่างไกลนัก

มันมีความเห็นเสมอมา คนเราไม่แน่จะต้องอาศัยพลังฝีมือจึงสามารถประสบความสำเร็จ ภูมิปัญญา ความหนักแน่น มนุษยสัมพันธ์ ล้วนแล้วมีความสำคัญกว่าพลังฝีมือมากนัก

ตอนนี้มันจึงทราบว่ามันผิดแล้ว

เนื่องเพราะวิถีทางที่มันกระทำนี้ ในสิ่งแวดล้อมที่มันดำรงชีวิตนี้ พลังฝีมือมิเพียงเป็นปมสำคัญที่สุดเท่านั้น ยังเป็นรากของคนผู้นั้นอีกด้วย

หากท่านเป็นนายวาณิช ท่านต้องไม่อาจปล่อยลูกคิดของท่านห่างจากมือ หากท่านเป็นเมธีทรงปัญญา ท่านก็ไม่อาจทอดทิ้งพู่กันของท่าน

เนื่องเพราะนั่นคือรากของท่าน

หากท่านละเลยประการนี้ไป มิว่าท่านจะชาญฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด มีมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยมเพียงไหน ท่านยังต้องล้มเหลวจนยับเยินได้

ในที่สุด ตอนนี้เค็กเพ้งก็เข้าใจความสำคัญนี้แล้ว เป็นบทเรียนที่ได้มาจากประสบการณ์อันเจ็บแค้น

ร่างมันเพิ่งพุ่งพ้นพื้น มือที่ทั้งอวบทั้งขาวของทั้งข้วยก็ได้คว้าเข้าใส่จุดในร่างมัน

ตอนมันร่วงหล่นลงกับพื้น พอดีได้ยินทั้งข้วยกล่าว

"หากเราไม่ยอมให้ท่านตาย ท่านคิดจะตายก็ยังไม่ง่ายดายนัก"

ในลานตึกร่มเย็นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาออกไพศาล

ทั้งข้วยยืนอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ บ้อกี๋กำลังจับมองมันแน่วนิ่ง

บ้อกี๋ยอมรับ มันเป็นคนน่ากลัวที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาในชั่วชีวิต

บ้อกี๋มิเคยคาดคิด มันจะมีพลังฝีมือสูงถึงปานนี้ มีความว่องไวถึงปานนี้ได้

นี่ยังมิใช่เป็นที่น่ากลัวที่สุดของทั้งข้วย

ที่น่ากลัวที่สุดของมัน คือความเปลี่ยนแปรของมัน

ความคิดของมันพร้อมที่จะเปลี่ยนแปรได้ทุกเวลา ให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะหยั่งออกว่าในใจมันกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใดตลอดกาล

ตัวมันเองก็คล้ายเปลี่ยนแปรอยู่ในทุกเวลาทุกโอกาส มีบางครั้งเปรื่องปราดหลักแหลม บางครั้งเวทนาปรานี บางครั้งเหี้ยมโหดอำมหิต

มีบางครั้ง เรื่องที่มันกระทำ ยังขบขันยิ่งกว่าคนปัญญาอ่อน แต่มีบางครั้งเรื่องที่มันกระทำ สามารถบันดาลให้คนแม้จะร่ำไห้ก็ร่ำไห้ไม่ออก

ตอนนี้เด็กเพ้งตกอยู่ในมือมันแล้ว ด้วยอารมณ์ของเชยเชย หากทราบข่าวของเด็กเพ้ง นางต้องไม่คำนึงถึงอันตรายใด ๆ บุกเข้ามาช่วยคนในทั้งแกเป้าแน่นอน

นางสามารถช่วยผู้ใดได้?

เมื่อถึงทั้งแกเป้าแล้ว หนึ่งเดียวที่นางสามารถกระทำได้ น่ากลัวเป็นรอคอยให้ผู้อื่นใช้ห่วงเชือกมาคล้องใส่ลำคอนางเท่านั้น

บ้อกี๋เพียงหวัง สามารถช่วยเด็กเพ้งออกจากห้วงอันตราย ก่อนที่เชยเชยจะทราบข่าวนี้แล้วบุกเข้ามาช่วยเองโดยหุนหัน

หากบ้อกี๋เป็นคนหายตัวได้ ที่มีสามหัวหกแขน ไม่แน่จะสามารถกระทำได้

เสียดายที่บ้อกี๋ไม่ใช่

ตั๋วแลกเงินล้วนใหม่เอี่ยม

มาตรว่าคนอ้วนส่วนมากจะสกปรกกว่า เกียจคร้านกว่า แต่ทั้งข้วยกลับนอกเหนือจากกฎนี้

มันรักสะอาดจนเป็นสันดาน

บุรุษที่ไม่ชมชอบสตรี ส่วนมากมีนิสัยรักความสะอาด พวกมันต่างมีความเห็นเรื่องของบุรุษสตรีนั้นเป็นที่สกปรกน่าชิงชังอย่างยิ่ง

บ้อกี๋เดินช้า ๆ เข้าไป ยื่นตั๋วแลกเงินคืนแก่ทั้งข้วย

ทั้งข้วยกล่าว

"ท่านไม่จำเป็นต้องคืนให้ข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนเปล่า ๆ และมิเคยรับเงินโดยเปล่า ๆ เช่นกัน"

"คนที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่า ไม่แน่ว่าจะมีเพียงเตี้ยกงจื้อผู้นั้นคนเดียว"

"ท่านยังต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่าผู้ใดแทนท่าน?"

ทั้งข้วยหัวร่อตอบ

"คนที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่านี้ ท่านสมควรเพียงรับครึ่งราคาจึงถูก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันชิงชังท่าน ท่านก็ชิงชังมัน ท่านไม่ฆ่ามัน มันต้องหาทางฆ่าท่านแน่"

"ท่านหมายถึงเซี่ยวป้อ?"

"นอกจากมันยังมีผู้ใด?"

นับเป็นเรื่องผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ผู้ใดก็คาดคิดไม่ออก ทั้งข้วยถึงกับต้องการใช้คนไปฆ่าเซี่ยวป้อ

แต่ทุกผู้คนก็ต้องไม่คัดค้าน เซี่ยวป้อมิใช่เป็นคนที่มีเสน่ห์ให้ทุกผู้คนรักพอใจมัน

หากคนเช่นนี้ตายไป ต้องไม่มีผู้ใดยอมหลั่งน้ำตาแก่มันสักหยดหนึ่ง

บ้อกี๋ยิ่งไม่เป็น

หากเป็นเมื่อวาน ทั้งข้วยให้บ้อกี๋ไปฆ่าเซี่ยวป้อ บ้อกี๋ต้องไม่รู้สึกลำบากใจสักน้อยนิดแน่

แต่ตอนนี้สถานการณ์ผิดกันแล้ว

ตอนนี้บ้อกี๋ทราบว่าเซี่ยวป้อก็คือไซซี เป็นคนผู้เดียวที่บ้อกี๋พอจะวางใจเชื่อถือโดยสิ้นเชิง

บ้อกี๋พลันพบเห็น แต่ละคนที่ทั้งข้วยต้องการให้มันไปฆ่า ล้วนแล้วเป็นคนที่มันไม่อาจฆ่าทั้งสิ้น

เสียดายที่มันพานไม่อาจปฏิเสธได้

ทั้งข้วยกล่าวอีก

"ท่านคงนึกไม่ถึง ข้าพเจ้าจะให้ท่านไปฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ ข้าพเจ้าเข้าใจพวกท่านเป็นมิตรสหาย เป็นสหายรักกันอย่างยิ่ง"

"สุราดีกลายเป็นเปรี้ยวได้ สหายรักก็ย่อมกลายเป็นสหายเลวได้เช่นกัน"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะข้าพเจ้าไม่ชมชอบสหายที่ไม่มีจมูก"

มันหยีตาหัวร่อ กล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"ท่านใช่มีความเห็น เหตุผลนี้ยังไม่สมควรเพียงพอ?"

"คล้ายดั่งยังไม่พอ"

"แต่สำหรับข้าพเจ้ากลับเกินพอแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ก่อนนี้ที่ข้าพเจ้าพอใจมัน เพียงเนื่องเพราะมันมีใบหน้าที่น่าดูเท่านั้น"

มันได้กล่าวจนเปิดเผยอย่างยิ่งแล้ว

มิว่าใบหน้าที่น่าดูเพียงใด หากไม่มีจมูก ก็ต้องกลายเป็นไม่น่าดูแน่

มันย่อมไม่ปรารถนาได้เห็นคนเช่นนี้ ยิ่งไม่ปรารถนาถูกคนเช่นนี้มาพัวพัน

เหตุผลนี้นับว่าเกินพอจริง ๆ

ทั้งข้วยพลันหัวร่อ กล่าวอีก

"ข้าพเจ้าจำได้ ที่ท่านฆ่าคน คล้ายดังถามถึงมีเงินสิบหมื่นตำลึงว่าจ้างหรือไม่เท่านั้น โดยมิได้ถามเหตุผลอื่นใดอีกเลย"

บ้อกี๋ตอบเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าต้องการทราบ ท่านใช่คิดจะฆ่ามันจริง ๆ หรือไม่เท่านั้น"

"หากข้าพเจ้าต้องการฆ่ามันจริง ๆ ท่านจะทำอย่างไร?"

"เรื่องมีเงินเข้าพกเข้าห่อ ข้าพเจ้าย่อมไม่ปฏิเสธ"

"อย่างนั้น เงินรายนี้ท่านได้ไว้แน่นอนแล้ว และได้อย่างง่ายดายอีกด้วย"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ

ฆ่ามันมิใช่เรื่องยากจริง ๆ ทั้งข้วยถามอีก

"สามวันพอหรือไม่?"

"ท่านคิดจะให้มันตายเมื่อใด?"

"ควรอย่าเกินสามวันจึงประเสริฐ"

"อย่างนั้น มันต้องไม่มีชีวิตรอดจนถึงเช้าวันที่สี่เด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องไม่ให้ข้าพเจ้าผิดหวังแน่"

"แต่ข้าพเจ้ามีเงื่อนไข"

"เงื่อนไขใด?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจนั่งรออยู่ในห้อง ให้มันส่งตัวเองมาหากระบี่ของข้าพเจ้าได้"

"ท่านต้องการอย่างไร?"

"อย่างน้อยท่านสมควรบอก ให้กองซุ่มในละแวกใกล้เคียง เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้เคลื่อนไหวโดยอิสระกว่านี้บ้าง"

"ประการนี้ ข้าพเจ้าย่อมกระทำได้แน่"

ทั้งข้วยกล่าว แล้วหัวร่อด้วยความร่าเริงแจ่มใสกว่าเดิม ชักชวนบ้อกี๋ไปรับทานอาหารกับมันอีก

วิกาล อากาศเย็นยะเยียบ

วันนี้ได้ผ่านไปโดยเหลว ๆ ไหล ๆ เช่นนี้เอง นอกจากในท้องจะอัดอาหารที่เป็นกุ้ง ปลา เป็ด ไก่ ปรุงในรสต่าง ๆ แล้ว บ้อกี๋มิได้กระทำผลงานใดเลยสักเล็กน้อย

มิเพียงไม่มีผลงานเท่านั้น ยังเพิ่มปัญหายุ่งยากมาอีกมากหลาย เด็กเพ้งเซี่ยวป้อ ล้วนเป็นปัญหายุ่งยากของบ้อกี๋

ตอนนี้มาตรว่าความเคลื่อนไหวจะอิสระกว่าเดิมบ้าง แต่บ้อกี๋กลับยิ่งมิกล้าชะล่าใจ หลังจากเสนอเงื่อนไขนั้นแล้ว ทั้งข้วยจะต้องยิ่งสนใจความเคลื่อนไหวของบ้อกี๋กว่าเดิม

ทั้งข้วยต้องไม่ยินยอมให้คนแปลกหน้าที่ยังไม่แน่ใจศักดิ์ฐานะ พลุกพล่านไปมาในเขตหวงห้ามของพวกมันตามอำเภอใจอย่างแน่นอน

ที่มันรับปากเงื่อนไขนี้ของบ้อกี๋ อาจจะเป็นวิธีหยั่งทดลองอย่างยิ่งก็ได้ มันกระทำแต่ละเรื่อง คล้ายดั่งล้วนมีความมุ่งหมาย บ้อกี๋มิอาจไม่ระวังโดยรอบคอบสุขุมได้

บัดนี้ เวลาที่จำกัดเหลืออยู่เพียงสี่วัน แต่บ้อกี๋กลับเพียงสามารถนอนเบิ่งมองเพดานห้องจนซึมเซาเท่านั้น

บ้อกี๋ใคร่จะหลับให้สบายสักตื่น นอนหลับ มิเพียงสามารถเรียกพละกำลังให้เข้มแข็งเท่านั้น ยังสามารถบันดาลให้ประสาทของคนผ่อนคลายอีกด้วย

แต่เสียดายบ้อกี๋กลับพานนอนไม่หลับ ยิ่งคิดจะหลับ ยิ่งไม่อาจข่มตาหลับ ในโลกมีเรื่องมากหลายที่เป็นเช่นนี้อยู่

ที่นี้สงบอย่างยิ่ง พอถึงวิกาล น้อยครั้งนักจะได้ยินเสียงอื่นใด

แต่ตอนนี้ นอกหน้าต่างกลับพลันมีเสียงดังขึ้นมา เป็นเสียงของคนตวาด เป็นเสียงของคนวิ่ง มันดังขึ้นในขณะที่บ้อกี๋เตรียมจะไม่นอน แต่กลับพานเกิด

ความง่วงใกล้เคลิบเคลิ้ม

บ้อกี๋รู้สึกน่าหัวร่ออย่างยิ่ง คนในคราอับจนปัญญา นอกจากหัวร่อแล้วยังสามารถทำกระไรได้?

บ้อกี๋ก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง

เสียงนี้ดังออกมาจากในป่านอกหน้าต่าง คล้ายดั่งเป็นสายลับปรากฏตัวอีกก่อกวนให้พวกกองซุ่มและหน่วยลาดตระเวนรู้ตัวออกขับไล่

ครั้งนี้บ้อกี๋ยังนอนอยู่บนเตียงชัด ๆ หรือในทั้งแกเป้าจะมีสายลับคนอื่น ๆ ปะปนมาตั้งมากหลายได้?

บ้อกี๋อดมิได้ต้องลุกขึ้นจากเตียง คว้าเสื้อมาสวมใส่ ผลักหน้าต่างมองไปในป่ามีเงาร่างคนและแสงไฟวับ ๆ แวม ๆ อยู่จริง ๆ

นอกจากบ้อกี๋ ยังมีผู้ใดเป็นสายลับ? ยังมีผู้ใดยอมเสี่ยงอันตรายเข้ามาในเขตหวงห้ามของทั้งแกเป้า?

มิว่าเป็นผู้ใดมา ล้วนมาหาที่ตายเท่านั้น!

แสงไฟยังวูบ ๆ วาบ ๆ แต่เสียงตวาดร้องกลับเบาลงทีละน้อย

ขณะเวลานั้น บ้อกี๋พลันได้ยินอีกเสียงหนึ่ง เป็นเสียงที่ดังออกมาจากโคนต้นไม้หนึ่ง มิใช่เป็นเสียงลมพัดกิ่งใบไม้ไหว แต่เป็นเสียงโซ่ตรวนกระทบกัน

ในป่าไฉนมีเสียงโซ่ตรวนกระทบกันได้?

บ้อกี๋นึกถึงโซ่ที่ล่ามมือเท้าลุ้ยจิ้นเทียนมาได้ทันที

แสงไฟวับแวมอยู่ในบริเวณห่างไกล บ้อกี๋จึงพุ่งออกจากหน้าต่าง พลิ้วร่างเข้าสู่กิ่งใบหนาทึบของป่า

บ้อกี๋ซ่อนตัวอยู่บนคบไม้ของลำต้นหนึ่ง มาตรว่าไม่เห็นมีคนซ่อนตัวอยู่ตามคาคบ แต่เห็นมือข้างหนึ่ง

มือที่มีโซ่ล่ามอยู่

เป็นมือที่ผอมเรียวมีพลังมั่นคง ล้างไว้สะอาดเอี่ยม เล็บก็ตัดเกรียนจนสั้นอย่างยิ่ง

นั่นเป็นมือของลุ้ยจิ้นเทียน

บ้อกี๋พุ่งควับเข้าไปทันที คว้าชีพจรของมือข้างนั้นไว้ มิให้เสียงของโซ่บนมือดังขึ้นอีก

ลุ้ยจิ้นเทียนถึงกับมิได้สะบัด เพียงแต่ถาม

"ผู้ใด?"

"ข้าพเจ้า"

บ้อกี๋เพียงตอบคำเดียว ลุ้ยจิ้นเทียนก็จำเสียงได้ทันที จึงกล่าวต่อ

"เราทราบว่าต้องเป็นท่าน"

"เฮอะ หากมิใช่ข้าพเจ้า ตอนนี้ท่านก็ต้องตายแน่นอน"

"แต่เราทราบต้องเป็นท่านอยู่ก่อนแล้ว เราทราบว่าท่านพักบนหอน้อยที่อยู่ตรงข้ามนี้ เราได้ยินเสียงท่านผลักหน้าต่าง"

โสตประสาทของมันปราดเปรียวอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"เราก็ได้ยินเสียงท่านพุ่งออกมา ดังนั้น เราจึงยื่นมือไป เมื่อครู่ที่เราสั่นโซ่เหล็กบนมือ ก็เพื่อต้องการให้ท่านได้ยินเท่านั้น"

บ้อกี๋กล่าว

"ท่านไฉนมาหาข้าพเจ้า? ท่านไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

"เราจะต้องมาหาท่านให้ได้"

แสงดาวที่ลอดจากกิ่งใบคาคบลงมา ลูบไล้อยู่บนใบหน้ามัน ใบหน้าที่ความจริงไม่เคยมีความรู้สึกของมัน ตอนนี้กลับกระวนกระวายจนเห็นชัด กล่าวอย่างรุ่มร้อน

"เราจะต้องหาท่านให้ได้"

"ใช่ว่ามีคนพบเห็นท่านแล้ว?"

"ไม่มี เราระวังสุขุมอย่างยิ่ง"

"แต่กองซุ่มในที่นี้ถูกก่อกวนให้แตกตื่นแล้ว?"

"นั่นเป็นเพราะพวกมันพบเห็นคนอีกผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"คนที่แขวนคอตาย"

"อา...แขวนคอตาย"

"เนื่องเพราะเมื่อครู่ มีคนเพิ่งขึ้นแขวนคอตายในป่า ก่อกวนให้กองซุ่มในที่นี้แตกตื่น ดังนั้น เราจึงมีโอกาสมาที่นี้ได้"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"ไม่ทราบ เราเพียงทราบ คนตระกูลทั้งที่ต้องการแขวนคอตาย ต้องมิเพียงมันผู้เดียวเท่านั้น"

บ้อกี๋ถามอีก

"ท่านไฉนจึงต้องหาตัวข้าพเจ้าให้ได้?"

มือของลุ้ยจิ้นเทียนเย็นเฉียบ กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะมิกกีมาแล้ว"

"มิกกี?"

"มิกกีก็คือภรรยาคนก่อนของเรา"

"ท่านไฉนทราบว่านางมา?"

"เนื่องเพราะเช้าวันนี้ มีคนส่งผมของนางให้เรากระจุกหนึ่ง"

แต่ละวันต้องมีตะกร้าอาหารหย่อนลงมาจากเบื้องบน เพื่อให้มันยังชีวิตต่อไป

วันนี้ ในตะกร้ามิเพียงมีไก่ตัวหนึ่ง หมั่นโถวสิบกว่าใบ น้ำเหยือกหนึ่งแล้ว ยังมีผมอีกกระจุกหนึ่ง

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"เราแม้มองไม่เห็น แต่เราสามารถสัมผัสออกว่า เป็นผมของมิกกี"

ที่ลุ้ยจิ้นเทียนกระทำ เป็นอาวุธลับมืออันตรายที่สุดในโลก เพียงเลินเล่อเล็กน้อยก็จะระเบิดได้ทันที

มันเป็นคนตาบอดแล้ว เพียงอาศัยความรู้สึกทางปลายนิ้ว ไปกระทำเรื่องทั้งหลายของมัน

ความรู้สึกของมือทั้งสองข้าง ย่อมต้องปราดเปรียวว่องไวเป็นที่สุด

มิกกีเป็นภรรยาของมัน พวกมันร่วมเตียงกันมานานปี ที่มันลูบคลำสัมผัสไหนเลยเพียงผมของนางเท่านั้น

และมันก็ต้องเคยลูบทรงผมนางมามากครั้งแล้ว มันย่อมสามารถรู้สึกออก

คิดถึงประการนี้แล้ว ในใจบ้อกี๋พลันรู้สึกหดหู่จนบอกไม่ถูก ต้องถามไป

"ในเมื่อกระทั่งตัวนาง ท่านยังทอดทิ้งไป ไยต้องสนใจเพียงเส้นผมของนาง?"

"เรามิอาจไม่สนใจได้"

"เพราะเหตุใด?"

"พวกมันดูออกแล้วว่าเราแสร้งถ่วงเวลา ดังนั้น ครั้งนี้จึงให้กำหนดเราสิบวัน"

"กำหนดกระไร?"

"พวกมันจำกัดเวลาสิบวัน ให้เราปฏิบัติหน้าที่ซึ่งพวกมันมอบหมายมาให้สำเร็จ"

"หากท่านกระทำไม่ได้?"

"อย่างนั้นแต่ละวัน พวกมันต้องส่งของในร่างมิกกีให้เราชิ้นหนึ่ง"

เสียงของมันถึงกับแปรเปลี่ยนจากเดิมเมื่อกล่าว

"วันแรกมันให้ผมของนางแก่เรา วันที่สองอาจจะเป็นนิ้วข้างหนึ่ง วันที่สามอาจบางทีเป็นจมูกหรือใบหูแล้ว"

วันที่สี่จะเป็นกระไร? วันที่ห้าจะเป็นกระไร? มันไม่กล้าบอก บ้อกี๋เองก็ไม่กล้าไปคิดเลย

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"ที่เราจากนางมา นับเป็นความคับแค้นที่อับจนของเราดอก ผู้อื่นแม้ไม่เห็นใจอโหสิ แต่นางจะต้องเข้าใจความนัยนี้กระจ่าง"

บ้อกี๋ร้องอ้อเป็นทีสงสัย ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อไป

"นางทราบ เราเชื่อถือนาง นอกจากเราแล้ว มีแต่นางจึงทราบความลับของเรา"

"ความลับใด?"

ลุ้ยจิ้นเทียนมิได้ตอบคำถามนี้โดยตรง แต่กล่าวขึ้น

"คนเรามิอาจไม่ระวังเหตุสุดวิสัยที่นอกเหนือคาดคิดหมาย นี่เป็นเหตุผลที่ชนชาวนักเลงทุกคนต่างควรเข้าใจ ขอเพียงเป็นผู้มีชีวิตคลุกคลีในวงพวกนักเลง มิว่าในเวลากระทำเรื่องราวใด ต่างจะต้องเหลือทางไว้ให้แก่ตัวเองสายหนึ่ง"

บ้อกี๋ก็เข้าใจเหตุผลนี้ ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"เราพอจะนับเป็นนักเลงเก่าคนหนึ่งได้ ดังนั้น ก่อนหน้าที่เราจะร่วมเป็นสหพันธ์กับตระกูลทั้ง ก็ได้เหลือทางถอยไว้ให้แก่ตัวเองสายหนึ่ง"

มันแม้บอกคลุมเครือไม่กระจ่าง แต่บ้อกี๋ก็พอจะเข้าใจความหมายของมันแล้ว

ก่อนหน้ามันมาทั้งแกเป้า จะต้องนำความลับของวิธีสร้างอาวุธไฟ และทรัพย์สมบัติที่สะสมมาหลายชั่วคนของเพ็กเล็กตึ๊ง ซ่อนไว้ในสถานที่แห่งหนึ่ง นอกจากตัวมันเองแล้ว มีเพียงมิกกีทราบความลับนี้เท่านั้น

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"นกสิ้นเกาทัณฑ์ซ่อน กระต่ายตายฆ่าสุนัขไล่เนื้อ หากแม้นเราสร้างซั่วฮวย-เซียนนิ้งให้แก่ทั้งแกเป้าสำเร็จ พวกมันต้องไม่ยอมให้เรามีชีวิตรอดต่อไปแน่นอน"

"แต่หากท่านสร้างไม่สำเร็จ พวกมันก็ต้องฆ่ามิกกี"

"ดังนั้น เราจึงต้องหาท่าน เราก็มีแต่หาท่านเท่านั้น"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปช่วยนาง?"

"เราก็ทราบ เป็นเรื่องที่ยากเข็ญอย่างยิ่ง แต่ท่านจะต้องช่วยเราคิดหาวิธี"

บ้อกี๋อึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านรู้จักคนชื่อเซี่ยงกัวยิ่มหรือไม่?"

"เราย่อมรู้จัก แต่เราดูแคลนคนผู้นี้เสมอมา"

"เพราะเหตุใด?"

"เฮอะ เนื่องเพราะมันขายไต้ฮวงตึ๊ง"

"ไฮ้ ไต้ฮวงตึ๊งไยมิใช่เป็นศัตรูสำคัญของท่าน?"

"นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรามีความเห็นเสมอมา เป็นคนยินยอมไปขายก้นตัวเอง ก็ไม่ควรขายมิตรสหาย"

"ท่านทราบหรือไม่ มันตอนนี้ก็ใกล้จะเป็นเขยขวัญของตระกูลทั้งแล้ว?"

"เราทราบ เฮอะ เฮอะ ที่อยู่ของมันในตอนนี้ก็เคยเป็นที่อยู่ของเราในกาลก่อน เราเพียงหวัง บั้นปลายของมันก็เป็นเช่นดั่งเราเถิด"

ดวงตาบ้อกี๋แจ่มใสทันที รีบสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็หวังให้ท่านสามารถช่วยข้าพเจ้ากระทำเรื่องรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ชัยภูมิและเส้นทางภายในทั้งแกเป้า ท่านจะต้องคุ้นเคยอย่างยิ่งอยู่ ข้าพเจ้าหวังให้ท่านยินยอมบอก ตึกหลังนั้นอยู่ที่ใด? มีอยู่กี่ห้อง? เซี่ยงกัวยิ่มอาจจะอยู่ในห้องใด? ตลอดเส้นทางไปมีกองซุ่มอยู่เท่าใด? มีด่านระวังภัยอยู่ที่ใดบ้าง?"

"ท่านจะไปหามัน?"

"ขอเพียงท่านยินยอมช่วยเรื่องนี้ของข้าพเจ้า มิว่าท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำกระไร ข้าพเจ้าล้วนรับปากท่าน"

ลุ้ยจิ้นเทียนพลันอึ้งไปแล้ว ใบหน้าปรากฏแววประหลาดจนพิกลยิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงส่งเสียง

"เรารู้จักท่านเป็นผู้ใดแล้ว?"

"ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ท่านใช่แซ่เตี้ยหรือไม่? ใช่เตี้ยบ้อกี๋บุตรเตี้ยกังหรือไม่?"

"มิว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ในเมื่ออย่างไร พวกเราตอนนี้ได้เป็นมิตรสหายที่อยู่ในเส้นทางสายเดียวกันแล้ว"

บ้อกี๋บีบมือลุ้ยจิ้นเทียนแนบแน่น เน้นเสียงต่อไป

"ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน ท่านยินยอมกระทำเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าหรือไม่?"

ลุ้ยจิ้นเทียนตอบโดยรวบรัดตัดความไม่ลังเล

"เรายอม เรามิเพียงพอจะเขียนทางเข้าออกของตึกหลังนั้นแก่ท่านเท่านั้น ยังพอจะวาดแผนผังแก่ท่านฉบับหนึ่ง เราแม้เป็นคนตาบอด แต่เรายังมีมือเหลืออยู่ เราตอนนี้แม้มองไม่เห็น แต่เส้นทางทุกสายในทั้งแกเป้า ด่านและกองซุ่มทุกแห่ง เราต่างจำได้ชัดเจนยิ่ง"

"เมื่อใดท่านจึงจะวาดแผนผังนี้แก่ข้าพเจ้า?"

"วันพรุ่ง! มีบางครั้ง เวลากลางวันพวกมันจะมีการป้องกันที่หย่อนยานกว่าปกติ โดยเฉพาะตอนก่อนและหลังอาหารเที่ยง ท่านจะต้องคิดหาโอกาสไปหาเรา"

"อุโมงค์สายนั้นยังอยู่?"

"ย่อมยังอยู่"

"พวกมันมิเคยลงไปหาในห้องใต้ดินของท่าน?"

"ไม่เคยมีคนกล้าลงไปในห้องใต้ดินของเรา ต่อให้ท่านยืมขวัญแก่มันอีกดวงหนึ่ง พวกมันก็ต้องไม่กล้า"

"เพราะเหตุใด?"

ลุ้ยจิ้นเทียนยืดอกขึ้นอีกครั้ง กล่าวโอหัง

"เนื่องเพราะเราคือลุ้ยจิ้นเทียน ลุ้ยจิ้นเทียนที่เป็นประมุขรุ่นที่สิบสามของเพ็กเล็กตึ๊งแห่งกังหนำ"

ตอนนี้แม้มันไม่มีกระไรทั้งสิ้น แต่ในห้องใต้ดินของมัน ยังมีดินระเบิดที่พอจะทำลายทุกผู้คนให้แหลกลาญเป็นผุยผง

ลุ้ยจิ้นเทียนกล่าวต่อ

"ไม่ได้รับอนุญาตจากเรา มิว่าผู้ใดลงไป อย่าหมายรอดชีวิตขึ้นได้เลย"

มันส่งเสียงเย็นชาต่อ

"เนื่องเพราะขอเพียงเราพอใจ เราก็พร้อมที่จะตายพร้อมกับพวกมันได้ในทุกเวลา"

มันนับว่ายังมีปมเด่นที่ควรค่าให้เย่อหยิ่งภาคภูมิอยู่จริง ๆ มิว่าในสถานการณ์ใด มันต่างต้องมิใช่เป็นคนที่รับมือง่ายดายเลย

บ้อกี๋ระบายลมจากปากเบา ๆ แล้วกล่าว

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าต้องไปหาท่าน ขอเพียงมีโอกาส ข้าพเจ้าต้องลงไปหาท่านแน่"

"ท่านได้คบกับเราเป็นมิตรสหาย เราประกัน ท่านต้องไม่สำนึกเสียใจภายหลังเด็ดขาด"

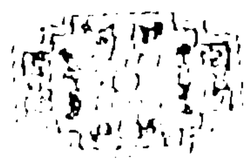

บ้อกี๋กลับมาในห้องพัก เอนกายลงนอน

บ้อกี๋เชื่อมั่น ลุ้ยจิ้นเทียนต้องสามารถกลับไปที่พักมันโดยปลอดภัย มีบ้าง

บางคน มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ต่างต้องไม่สูญเสียความสามารถพิทักษ์รักษาตัวเองโดยเด็ดขาด

ลุ้ยจิ้นเทียนต้องเป็นคนประเภทนั้นแน่

ขอเพียงมันมีลมหายใจอีกเฮือกหนึ่ง ก็ไม่มีผู้ใดสามารถพิชิตมันให้ล้มลงโดยง่ายดาย

จวบจนใกล้จะสว่าง บ้อกี๋จึงได้เคลิ้มหลับไป

แต่หลับไม่สนิทเลย ในความเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งเห็นคนมาแขวนคอที่เบื้องหน้า

ความจริงเห็นชัด ๆ ผู้แขวนคอเป็นเซี่ยงกัวยิ่ม แต่ในทันใด ถึงกับกลายเป็นตัวบ้อกี๋เองเสียได้

แรมเก้าค่ำเดือนสี่ โปร่ง

บ้อกี๋ตื่นขึ้นจากฝันร้าย แสงอาทิตย์ได้สาดส่องอยู่บนกรอบหน้าต่างแล้ว

ทั้งข้วยถึงกับมาแล้ว กำลังใช้มือที่อวบ ๆ ขาว ๆ ของมัน เปิดหน้าต่างให้แก่บ้อกี๋

นอกหน้าต่างเป็นสีเขียวสดใสขจี อากาศแห้งและสดชื่น

ทั้งข้วยหันกลับมา พอเห็นบ้อกี๋ลืมตาตื่น ก็รีบชูหัวแม่มือขวาที่ทั้งอ้วนทั้งสั้นพลางร้อง

"ใช้ได้ ท่านใช้ได้อย่างยิ่ง"

ความหมายของคำใช้ได้ คือท่านยอดเยี่ยมจนสูงส่ง

"ข้าพเจ้าสูงส่งมีที่ใดยอดเยี่ยม?"

ทั้งข้วยหยีตาลงอีกครา แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านย่อมยอดเยี่ยมยิ่ง กระทั่งข้าพเจ้ายังคิดไม่ถึง ท่านจะได้ผลเร็วปานนี้"

บ้อกี๋ร้องอ้อด้วยความสงสัย ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง ท่านถึงกับใช้วิธีนี้ นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ต้องไม่มีผู้ใดทราบเป็นท่านฆ่ามันเด็ดขาด"

บ้อกี๋ร้องอ้อด้วยความสงสัยอีกครั้ง เพราะไม่เข้าใจ ทั้งข้วยกล่าวถึงเรื่องราวใดเลยจริง ๆ

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ สิบหมื่นตำลึงนั้นของข้าพเจ้า มิใช่ใช้โดยเปล่าประโยชน์เลย"

บ้อกี๋ร้องอ้ออีกครั้ง ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ท่านรีบลุกขึ้น พวกเราไปรับทานอาหารเช้าด้วยกัน"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม พลางกล่าว

"วันนี้แม้ข้าพเจ้ายังฝืดคออยู่ แต่พวกเราจะต้องรับทานกันให้เต็มที่สักมื้อ ถือเป็นการเฉลิมฉลองชัยกัน"

ในที่สุด บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"พวกเราฉลองชัยใด?"

"ฮา...ท่านแสดงบทบาทได้ไม่เลวจริง ๆ แต่ท่านไยต้องแสดงให้ข้าพเจ้าดูด้วย?"

มันหัวร่อเสียงก้อง ตบบ่าบ้อกี๋ดังฉาดแล้วกล่าวต่อ

"ท่านวางใจ อยู่ต่อหน้าผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ต้องยืนกรานเด็ดขาด เป็นมันไปแขวนคอตายเอง แต่ตอนนี้พวกเราเพียงสองคน ในใจเราสองต่างทราบกระจ่าง แม้นับว่ามันแขวนคอตายเอง เชือกเส้นนั้นก็เป็นท่านขึ้นไปผูกให้แก่มัน"

"จากนั้น ข้าพเจ้าจึงจับคอมันสอดเข้าไปในห่วง?"

"ฮา ฮา ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

บ้อกี๋ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว ตอนนี้นับว่าเข้าใจวาจาทั้งข้วยมาได้

ผู้ที่ขึ้นผูกคอตายในป่าเมื่อคืนนี้ ถึงกับเป็นเซี่ยวป้อได้!

...ทั้งข้วยแน่แก่ใจ เซี่ยวป้อตายกับมือบ้อกี๋

เนื่องเพราะมีแต่มันจึงทราบ คนเช่นดั่งเซี่ยวป้อ ต้องไม่มีการยอมแขวนคอตายเองเด็ดขาด

เนื่องเพราะมันให้เงินบ้อกี๋สิบหมื่นตำลึง ให้บ้อกี๋ไปฆ่าเซี่ยวป้อ

...คนที่รู้จักฆ่าคน ย่อมสามารถให้คนที่ถูกมันฆ่า มีสภาพคล้ายตายโดยอุบัติเหตุ ตายโดยฆ่าตัวตายเอง

เมื่อรวบรวมหลายประการนี้ไว้ด้วยกัน เรื่องราวก็คล้ายกระจ่างเป็นอย่างยิ่ง

กระทั่งบ้อกี๋เองก็แทบจะสงสัย เซี่ยวป้อตายกับมือของมัน เนื่องเพราะบ้อกี๋เชื่อมั่น เซี่ยวป้อต้องไม่แขวนคอตายเอง

ตอนนี้บ้อกี๋ก็ได้ทราบว่า เซี่ยวป้อมีหน้าที่สำคัญที่สุด กุมความลับที่สุดไว้ ตอนนี้หน้าที่ยังมิได้ปฏิบัติสำเร็จ มันไฉนจึงย่ายีชีวิตโดยง่ายดายปานนี้?

แต่บ้อกี๋เองก็ย่อมทราบ ตัวมันมิได้ฆ่าเซี่ยวป้อจริง ๆ

เป็นผู้ใดบังคับให้เซี่ยวป้อแขวนคอตาย?

เป็นเพราะสาเหตุใด?

เรื่องเช่นนี้ กลายเป็นเงื่อนตายในใจบ้อกี๋อีกแล้ว เงื่อนที่ไม่มีปัญญาจะคลายได้เลย!

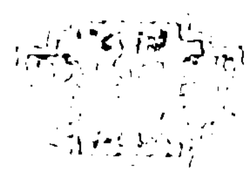

อาหารเช้าอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งจริง ๆ

ทั้งข้วยดื่มกินด้วยจิตใจเบิกบานแจ่มใสเป็นเวลาครึ่งชั่วยามจริง ๆ กระทั่งตะเกียบก็ยังมิเคยถูกวางลงเลย

บ้อกี๋ยังมิเคยเห็นคนที่สามารถรับทานอาหารเช้าได้มากหลายถึงปานนี้มาก่อน

ร้านน้ำชานี้ก็เป็นเช่นดั่งร้านน้ำชาอื่น ๆ ผู้มารับทานอาหารเช้าย่อมมีไม่เพียงมันสองคน

แต่ตอนนี้เวลาอาหารเช้าผ่านพ้นไปนานแล้ว ผู้คนก็แยกย้ายกันออกจากร้านไปมากกว่าครึ่ง

ในที่สุด ทั้งข้วยวางตะเกียบลง ล้างมือในชามอ่างทองเหลืองใบน้อย ใช้ผ้าขาวสะอาดเช็ดมือที่ทั้งขาวทั้งอวบอูมของมันด้วยความระมัดระวัง แล้วจึงเช็ดปากจนสะอาด

มันนับเป็นคนมีนิสัยรักความสะอาดจริง ๆ

บ้อกี๋กล่าว

"ตอนนี้พวกเราใช่ไปกันได้แล้ว?"

ทั้งข้วยสั่นศีรษะ พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนจึงให้ท่านไปฆ่าเซี่ยวป้อ?"

"เนื่องเพราะท่านรังเกียจมัน"

"หากข้าพเจ้ารังเกียจผู้ใด ก็ยอมเสียเงินสิบหมื่นตำลึงไปฆ่ามัน ข้าพเจ้าตอนนี้ย่อมต้องล้มละลายไปเสียนานแล้ว"

มันลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิมกล่าวต่อ

"ที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่ามัน เนื่องเพราะมันเป็นสายลับ"

หัวใจบ้อกี๋เต้นระทึก รีบถามเบา ๆ

"มันเป็นสายลับ? คนเช่นดั่งมันไฉนเป็นสายลับได้?"

"ดูไปมันไม่คล้ายจริง ๆ แต่เสียดาย มันพาลเป็นสายลับ"

หัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"สายลับที่แท้จริง ดูแล้วต้องไม่คล้ายเป็นสายลับเด็ดขาด"

"มีเหตุผล"

ทั้งข้วยใช้รอยยิ้มที่มีความหมายดั่งปลายเข็ม จ้องมองบ้อกี๋ พลันส่งเสียงต่อ

"สมมุติเช่นท่าน..."

"ข้าพเจ้าเป็นไร?"

"ท่านก็ไม่คล้ายเป็นสายลับ หากใช้ท่านไปเป็นสายลับ จะต้องประเสริฐสุดอีกแน่นอน"

มันหัวร่อคิกคิกคักคัก หัวร่อคล้ายจิ้งจอกที่ถูกคนฟาดจนบวมฉุทั้งตัว

บ้อกี๋ก็จ้องมองมัน กระทั่งตายังไม่กะพริบสักครั้ง ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านก็สงสัยข้าพเจ้าเป็นสายลับ?"

"บอกตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าจำเดิมมีความสงสัยท่านอยู่เล็กน้อย ดังนั้นจึงให้ท่านไปฆ่าเซี่ยวป้อ

"สายลับที่มาที่นี้ ล้วนเป็นคนของไต้ฮวงตึ๊ง เนื่องเพราะผู้อื่น ทั้งไม่มีความจำเป็นต้องมาเสี่ยงอันตราย และไม่มีขวัญที่กล้าแข็งถึงปานนี้ด้วย"

"อ้อ?"

"หากท่านก็เป็นสายลับ ย่อมต้องเป็นคนของไต้ฮวงตึ๊ง ซึ่งต้องไม่ยอมฆ่ามันแน่นอน"

"นั่นกลับไม่แน่นัก"

"หมายความว่าอย่างไร?"

"หากข้าพเจ้าก็เป็นสายลับ เพื่อลบล้างมลทินของตัวเอง ข้าพเจ้ายิ่งสมควรต้องฆ่ามัน"

"ฮา ฮา มีเหตุผล ท่านยังคิดได้รอบคอบยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสียอีก แต่ทว่า มีประการหนึ่งที่ท่านคิดไม่ออก"

"ประการใด?"

"ตัวมันเองหาทราบไม่ว่า พวกเราเปิดเผยความลับของมันได้แล้ว ท่านเองก็ต้องไม่ทราบ"

บ้อกี๋ยอมรับ

พวกบ้อกี๋ต่างมีความเห็นเสมอมา เซี่ยวป้อได้ปกปิดศักดิ์ศรีของตัวมันเองด้วยเกราะกำบังอันดีเยี่ยมยิ่ง

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ในเมื่อพวกท่านต่างไม่ทราบ พวกเราพบเห็นความลับของมัน เหตุผลของ

ท่านก็ไม่อาจเป็นเหตุผลได้"

มันรีบอธิบายต่อไป

"ดังนั้น หากท่านเป็นสายลับ แม้นับว่าท่านฆ่ามัน ก็ยังมิอาจลบล้างมลทินตัวเอง หากท่านมิใช่สายลับ ย่อมต้องไม่ทราบมันเป็นสายลับ ดังนั้นท่านจึงฆ่ามันได้"

นี่ความจริงเป็นเหตุผลที่ซับซ้อนอย่างยิ่ง ต้องมีการครุ่นคิดที่ลึกซึ้งสุขุม จึงสามารถครุ่นคิดมาได้

ความคิดของมันลึกซึ้งจนสุขุมอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่เสียดาย ความนัยนี้ยังมีปมสำคัญที่สุดอยู่ประการหนึ่ง ซึ่งทั้งข้วยจะไม่มีวันครุ่นคิดได้ตลอดกาล

บ้อกี๋มิได้ฆ่าเซี่ยวป้อ!

ผู้ใดฆ่าเซี่ยวป้อ?

เพราะสาเหตุใด?

นี่ยังเป็นเงื่อนตาย เงื่อนตายที่คลายไม่ออก

หลังจากทราบสาเหตุที่ทั้งข้วยต้องการฆ่าเซี่ยวป้อแล้ว เงื่อนตายนี้มิเพียงยังคลายไม่ออกเท่านั้น กลับคล้ายยิ่งแน่นกว่าเดิม

โชคดีที่ทั้งข้วยเองก็ไม่มีวันได้เห็นเงื่อนตายนี้ตลอดกาล

ทั้งข้วยกล่าว

"ในเมื่อท่านฆ่าเซี่ยวป้อ ท่านก็ไม่ใช่สายลับของไต้ฮวงตึ๊ง"

มันแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าได้หางานให้แก่ท่านกระทำอีกรายหนึ่ง"

"งานใดกัน?"

"ท่านรู้จักเซี่ยงกัวยิ่มเป็นคนเช่นไรหรือไม่?"

มันไฉนพลันถามถึงเซี่ยงกัวยิ่ม?

บ้อกี๋คิดไม่ออก แต่สีหน้ายังคงมิเปลี่ยนแปร ย้อนถามไป

"ข้าพเจ้ารู้จักผิวเผิน กล่าวได้ว่าไม่ชัดเจนเลย"

"คนผู้นี้เงียบขรึมเย็นชา อำมหิตเลือดเย็น และมีสายตาที่ผ่านแล้วไม่ลืม"

"ประการนี้ท่านเคยบอกมาแล้ว"

"คนผู้นี้มีประการหนึ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด"

"ประการใด?"

"มันคล้ายมิเคยเชื่อถือผู้ใดเลย มันมาที่นี้ปีเศษแล้ว ถึงกับยังไม่มีผู้คนใดเข้าใกล้ชิดมันได้ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถคบหาเป็นสหายกับมัน"

หัวใจบ้อกี๋วูบต่ำลงอีกครา

หากกระทั่งคนของตระกูลทั้ง ยังไม่มีปัญญาเข้าใกล้ชิดเซี่ยงกัวยิ่มได้ บ้อกี๋เองก็ย่อมไม่มีโอกาส

บ้อกี๋ไม่สามารถเข้าใกล้ชิดมัน ไหนเลยจะหาโอกาสสังหารมันล้างแค้นแทนบิดาได้?

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"แต่ทว่า คนผู้นี้กลับเป็นอัจฉริยะที่ยากจะแสวงหาในบู๊ลิ้มได้จริง ๆ ตอนนี้ศักดิ์ฐานะของมันในที่นี้สูงขึ้นตามวันเวลา เรื่องเล็ก ๆ น้อยที่ไร้ความหมายเหล่านั้นมันไม่ต้องเกี่ยวข้องสนใจด้วยแล้ว ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

"ดังนั้น มันจึงต้องหาคนไปเกี่ยวข้องเรื่องเล็กน้อยเหล่านั้นแทนมัน"

ทั้งข้วยอธิบายต่อไป

"ข้าพเจ้าก็มีความเห็น มันมีเรื่องมากหลายที่จำเป็นต้องให้อีกผู้หนึ่งไปจัดการแทนมันอยู่จริง ๆ ดังนั้น ข้าพเจ้าเตรียมเสนอคนผู้หนึ่งให้แก่มัน"

"ท่านเตรียมเสนอผู้ใด?"

"ท่าน"

ใบหน้าบ้อกี๋ไม่มีความรู้สึก แต่หัวใจคล้ายดั่งกลายเป็นเภรีในสนามรบแล้ว

บ้อกี๋มีความปรารถนา ใคร่หาโอกาสได้ใกล้ชิดกับเซี่ยงกัวยิ่มอยู่เสมอมา จวบจนคิดหาวิธีไปได้อยู่ในบ้านของเซี่ยงกัวยิ่มด้วย

นึกมิถึง โอกาสเช่นนั้นจะพลันร่วงหล่นลงจากฟ้ามาให้โดยง่ายดาย

ทั้งข้วยแย้มยิ้ม พลางกล่าว

"ท่านมิใช่คนของตระกูลเรา ท่านกับมันก็ไม่มีผลดีผลร้ายขัดกันสักน้อยนิด ท่านเปรื่องปราดสามารถ พลังฝีมือก็สงส่ง มันไม่แน่จะพอใจท่านก็ได้"

"หากข้าพเจ้าสามารถใกล้ชิดมัน ข้าพเจ้าก็ต้องทราบเรื่องราวบางประการของมันที่ผู้อื่นไม่ทราบ แล้วข้าพเจ้ามาบอกกับท่านอีกต่อหนึ่ง?"

ทั้งข้วยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ถูกต้องโดยสิ้นเชิง ถูกต้องโดยสิ้นเชิง"

มันหัวร่อพลางตบบ่าบ้อกี๋ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนชาญฉลาด ฉลาดจนหลักแหลมที่สุด"

"หากข้าพเจ้าเป็นคนฉลาดหลักแหลมจริง ข้าพเจ้าต้องไม่ไปกระทำเรื่องนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เรื่องที่ไม่มีคุณประโยชน์ต่อตัวเอง คนฉลาดหลักแหลมต้องไม่ยอมไปกระทำแน่"

"เรื่องรายนี้ย่อมมีคุณประโยชน์ต่อท่านเช่นกัน"

"คุณประโยชน์ใด?"

"ข้าพเจ้าทราบท่านมีศัตรูมาก ศัตรูเหล่านั้นต่างใคร่ได้ชีวิตของท่าน"

บ้อกี๋ยอมต้องยอมรับ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"หากท่านไปเป็นผู้ดูแลบ้านของเซี่ยงกัวยิ่ม มิว่าศัตรูของท่านเป็นผู้ใด ท่านต่างไม่ต้องไปหวั่นกังวลอีกแล้ว"

บ้อกี๋ไม่ทักท้วงอีกแล้วจริง ๆ

ความเป็นจริง บ้อกี๋ยินยอมเป็นหมื่นครั้งพันครั้งอยู่แล้ว แต่หากรับปากเร็วเกินไป ก็ยากจะไม่ให้ผู้คนคลางแคลงสงสัยได้

ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"เซี่ยงกัวยิ่มแม้เงียบขรึมเย็นชา แต่มิใช่จิตใจคับแคบ ท่านอยู่ที่ข้างกายมันต้องมิใช่จะไร้คุณประโยชน์เด็ดขาด"

มันหยีตาหัวร่อ พลางกล่าวต่อ

"ท่านก็ย่อมสมควรดูออก เรามิใช่เป็นคนใจแคบเช่นกัน"

บ้อกี๋ไม่จำเป็นต้องมารยาอีกแล้ว และไม่อาจมารยาต่อไปได้ด้วย ต้องถามทันที

"พวกเราจะไปพบมันเมื่อใด?"

"พวกเรายังต้องรอก่อน"

"ยังรอกระไร?"

"จะมาในทั้งแกเป้านั้นไม่ยาก แต่จะไปที่ฮวยฮี้ง (อุทยาน) กลับยากอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋ทวนคำ 'อุทยาน' ด้วยหัวใจที่เต้นถี่เร็วกว่าเดิม เนื่องเพราะทราบ 'อุทยาน' เป็นสถานที่เยี่ยงไร

แต่บ้อกี๋มิอาจไม่ถามได้ ทั้งข้วยจึงอธิบาย

"อุทยานก็คือเขตหวงห้ามของทั้งแกเป้า เซี่ยวกัวยิ่มอยู่ในอุทยานนั้นเอง ไม่มีคำสั่งของเล่าโจ้วจง กระทั่งข้าพเจ้าก็ไม่กล้าพาท่านเข้าไปในอุทยาน"

มันถอนใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าแม้เชื่อถือท่านสนิทใจ แต่เล่าโจ้วจงกลับยังต้องให้ข้าพเจ้ารอก่อน"

"รอกระไร?"

"รอข่าว"

"ข่าวใด?"

"เล่าโจ้วจงได้ใช้คนไปสอบประวัติของท่าน ที่ภูมิลำเนาท่านแล้ว ตอนนี้พวกเรากำลังรอข่าวของพวกมันอยู่"

หยุดหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"แต่ท่านวางใจ พวกเราต้องไม่รอนานเท่าใด เที่ยงวันนี้ จะต้องมีข่าวของพวกมันกลับมาอย่างแน่นอน"

วันนี้เป็นแรมเก้าค่ำ ห่างจากกำหนดที่บ้อกี๋ถูกจำกัดไว้อีกถึงสามวัน

ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ผู้อื่นไปกระทำเรื่องนี้ อย่างน้อยต้องเป็นเวลาห้าหกวัน แต่พวกเรากลัวท่านจะรอจนกระวนกระวาย ดังนั้น จึงสั่งคนให้เร่งกระทำ พอดีในระหว่างนี้ พวกเราซื้อได้อาชาฝีเท้าจัดตัวหนึ่ง จากเจ้านักพนันเล่าโป้ยที่ล้มละลายแล้ว และก็พอดีมีคนสามารถขับขี่ม้าเร็วตัวนี้ได้"

อาชาของเล่าโป้ย ก็คืออาชาคู่ขาของบ้อกี๋

บ้อกี๋แม้ทราบ อาชาตัวนั้นมีฝีเท้าเร็วเพียงใด แต่คาดฝันไม่ถึง อาชาตัวนั้นจะตกมาเป็นสมบัติของทั้งแกเป้าได้

ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"คนที่พวกเราใช้ไปผู้นั้น มิเพียงมีร่างเบาราวนกนางแอ่น ยังเปรื่องปราดหลักแหลมอย่างยิ่งอีกด้วย"

มันหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสเป็นอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าประกันได้ อย่างช้าในเที่ยงวันนี้ มันต้องมีข่าวรายงานกลับมาแน่นอน"

ใบหน้าบ้อกี๋ยังไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

หากมีความรู้สึก อาจกระทั่งตัวเองก็ไม่ทราบ นั่นเป็นความรู้สึกเยี่ยงไร?!

บ้อกี๋ทุ่มเทคุณค่าออกไป ผ่านอุปสรรคที่ยากเข็ญมามากหลาย สะกดกลั้นความเจ็บปวดทรมานสุดแสนสาหัส แต่ตอนนี้ กลับกลายเป็นไม่มีคุณค่าเลยสักอีแปะเดียว

เนื่องเพราะตอนนี้ไม่มีเวลาเหลืออีกแล้ว

ไม่มีเวลา ก็ไม่มีโอกาส!

ไม่มีเวลา ก็เป็นอันจบสิ้นอวสานทุกเรื่องราว

ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้ว ห่างจากกำหนดเวลาของทั้งข้วยไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม

ในช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงชั่วยาม บ้อกี๋จะสามารถกระทำเรื่องราวใดได้?

หนึ่งเดียวที่สามารถกระทำ คือสงบรอความตาย

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น อาจจะพลันกระโดดขึ้นโถมออกไป ทะลวงหนีจากทั้งแกเป้า

บ้อกี๋มิได้ทำดั่งนั้น

เนื่องเพราะบ้อกี๋มีความสะกดกลั้นทนทานได้กว่าทุกผู้คน ยังข่มใจได้หนักแน่นเยือกเย็นยิ่งกว่าทุกคน

บ้อกี๋ก็ทราบ ทะลวงออกไป มีแต่ที่ตายเท่านั้น

ไม่ถึงวาระสุดท้าย บ้อกี๋ต้องไม่ยอมทอดทิ้งเด็ดขาด

นอกจากทั้งข้วยกับบ้อกี๋แล้ว ในร้านน้ำชายังมีคนนั่งอยู่อีกหกโต๊ะ แต่ละโต๊ะมีอยู่สองสามคน

พวกที่นั่งในโต๊ะทั้งหกต่างพิสดารอย่างยิ่ง ล้วนแล้วไม่ใกล้เกินไปและห่างเกินไปจากโต๊ะของบ้อกี๋

บ้อกี๋จึงพอดีอยู่ในระหว่างกลางของโต๊ะทั้งหกนั้น

หากบ้อกี๋จะโถมออกไป มิว่าไปในทิศทางใด ต่างจะต้องผ่านพวกมันเสียก่อน

หากพวกมันคิดจะสกัดขวางบ้อกี๋ ต้องมิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไร

คนทั้งหกโต๊ะนั้น มีชรามีฉกรรจ์ มีคมคายมีอัปลักษณ์ แต่มีประการเดียวที่ละม้ายเหมือนกัน

แต่ละคนต่างมีประกายตาคมกล้าแจ่มใส ที่ต่ำกว่าสายรัดเอวของเสื้อยาว มีรอยนูนขึ้นมาเล็กน้อย

แสดงแน่ชัด ผู้นั่งในโต๊ะทั้งหกล้วนเป็นยอดฝีมือของตระกูล ในตัวมัน จะต้องพกอาวุธลับที่สุดแสนร้ายกาจของตระกูลทั้งอยู่

บ้อกี๋พลันหัวร่อกล่าว

"เล่าโจ้วจงท่านนั้นของพวกท่าน กระทำเรื่องราวจะต้องรอบคอบสุขุมอย่างยิ่ง"

ทั้งข้วยแย้มยิ้มตอบ

"มิว่าผู้ใดที่สามารถมีอายุยืนยาวถึงเจ็ดสิบแปดปี กระทำเรื่องราว ก็ย่อมมิอาจไม่รอบคอบสุขุมได้"

"พวกเหล่านั้นย่อมเป็นนางใช้ให้มาควบคุมข้าพเจ้า?"

ทั้งข้วยมิได้ปฏิเสธ ผงกศีรษะตอบ

"คนทั้งหกโต๊ะนั้นล้วนใช่ ในตัวก็ต่างพกอาวุธลับ ที่เล่าโจ้วจงเขียนอนุญาตกับมือให้ไปเบิกเอง"

"ในเมื่อเป็นเล่าโจ้วจงอนุญาตกับมือมาเอง อาวุธลับที่เบิก ย่อมต้องเป็นชั้นเยี่ยมสุด?"

"ต้องใช่แน่นอน"

ทั้งข้วยรับคำ แล้วกล่าวต่อไป

"มิเพียงอาวุธลับที่พวกท่านนำมา จะล้วนเป็นชั้นยอดที่เพียงสะกิดโลหิตไหลชีวิตมลายทันทีเท่านั้น พลังฝีมือของพวกท่าน ก็นับเป็นอันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้เต็มภาคภูมิ กระทั่งเจ็กเจ่กห่าง ๆ หลายคนของข้าพเจ้า ก็มากันด้วยแล้ว"

มันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"นี่ย่อมมิใช่เป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อถือท่านสนิทใจ"

บ้อกี๋ร้องอ้อ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"แต่หากท่านกล่าวโป้ปดกับเล่าโจ้วจงสักครึ่งคำ นั่นมิเพียงข้าพเจ้าช่วยท่านไม่ได้เท่านั้น ในพิภพจบแดน น่ากลัวก็ต้องไม่มีผู้ใดสามารถช่วยท่านได้อีก"

บ้อกี๋กล่าว

"ในเมื่อท่านเชื่อข้าพเจ้า ไยต้องกังวลแทนข้าพเจ้าอีก"

"ฮา...ข้าพเจ้าไม่กังวล ไม่กังวลแม้แต่น้อยนิด"

มันย่อมไม่กังวล ผู้ตายมิใช่มัน มันยังกังวลกระไร?

ผนังทั้งสี่ด้านของร้านน้ำชาต่างมีหน้าต่าง หน้าต่างล้วนเปิดกว้าง

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีฝูงพิราบบินผ่านหน้าต่างไป บินอยู่บนท้องฟ้าสีครามสดใส

ฝูงนกพิราบสีดำสนิท

แต่ละคนในร้านน้ำชา เงยหน้ามองฝูงพิราบแวบหนึ่ง แล้วสายตาของแต่ละคนต่างมองมาที่ร่างบ้อกี๋เป็นจุดเดียวกัน

ทั้งข้วยกล่าว

"พิราบดำฝูงนี้ เป็นชิกเจ็ก (อาคนที่เจ็ด) ของข้าพเจ้าฝึกขึ้นเป็นพิเศษ บินเร็วกว่าพิราบธรรมดาเท่าหนึ่ง ไกลกว่าอีกสามเท่า หากบินในเวลาวิกาล ยากยิ่งจะถูกสังเกตพบเห็น"

บ้อกี๋สงบฟังอย่างเยือกเย็น โดยหวังให้ทั้งข้วยกล่าวมามากกว่านี้ เพราะการฟัง

ผู้อื่น ก็บันดาลให้ประสาทของตัวเองผ่อนคลายได้

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับว่าตื่นเต้นอย่างยิ่ง จวบจนบัดนี้ ยังคิดหาวิธีรับมือไม่ได้ ทั้งข้วยกล่าวต่อไป

"ชิกเจ็กของข้าพเจ้าฝึกพิราบฝูงนี้มา มาตรว่าเพราะต้องการส่งข่าวเร้นลับ แต่จากที่ท่านบอกเล่า ในตำรานกพิราบที่ผู้เลี้ยงนกพิราบทั้งแผ่นดินยอมรับกัน พิราบพันธุ์นี้นับเป็นพันธุ์ดีเยี่ยมที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นพันธุ์ชั้นพิเศษแล้ว"

มันหยีตาแย้มยิ้ม กล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าประกันได้ พิราบพันธุ์นี้ไม่อร่อยเลย"

"ท่านเคยกินมา?"

"ขอเพียงเป็นของที่กินได้ ข้าพเจ้าก็ต้องคิดหาวิธีต่าง ๆ นานา จัดการมาลิ้มรสได้หลายตัว มิเช่นนั้น ตอนกลางคืนน่ากลัวจะต้องไม่มีปัญญาข่มตาหลับได้"

"ฟังว่าเนื้อคนก็กินได้ ท่านเคยกินเนื้อคนหรือไม่?"

บ้อกี๋มิใช่ต้องการทราบ ทั้งข้วยเคยกินเนื้อคนหรือไม่? เพียงแต่แสร้งกระตุ้นให้ทั้งข้วยกล่าวเท่านั้น

มิว่าผู้ใดตอนกล่าววาจา สมาธิและความสนใจ ยากจะไม่แตกซ่านไปบ้าง อย่าว่าแต่ที่พวกมันถกกันในตอนนี้ ยังเป็นปัญหาที่ทั้งข้วยมีความสนใจและพอใจด้วย

หากบ้อกี๋โถมออกไปในตอนนี้ มิใช่ไม่มีหวังโดยสิ้นเชิง แต่ส่วนของความสำเร็จกลับมีไม่มาก

หากแม้นบ้อกี๋ฉวยโอกาสนี้สยบทั้งข้วยไว้ ใช้ตัวทั้งข้วยเป็นประกัน โอกาสก็ต้องมีมากกว่าเดิมแล้ว

แต่เสียดาย บ้อกี๋ไม่มีความมั่นใจ

ผู้ที่ยังอ้วนฉุยิ่งกว่าสุกรคนนี้ มิเพียงมีปฏิกิริยาแคล่วคล่องปราดเปรียวเท่านั้น พลังฝีมือก็ลึกซึ้งจนมิอาจหยั่งคำนวณ

ทั้งข้วยกำลังแสดงความภาคภูมิใจ ในการค้นคว้าที่มันพิสูจน์จากเรื่องเนื้อคนอยู่

"ฟังว่า เนื้อคนมีสามประการที่ไม่อาจกิน คนป่วยไม่อาจกิน คนแก่เกินไปไม่อาจกิน คนมีโทสะก็ไม่อาจกิน"

"คนมีโทสะ ไฉนไม่อาจกินได้?"

"เนื่องเพราะคนพอมีโทสะ เนื้อก็ต้องกลายเป็นเปรี้ยวไป"

บ้อกี๋ได้เตรียมลงมือแล้ว

มาตรว่าไม่มีความมั่นใจก็ต้องลงมือ เนื่องเพราะไม่มีทางเลือกสายที่สองเหลืออยู่

อีกแล้ว

นึกมิถึง ทั้งข้วยถึงกับพลันผุดลุกขึ้นกล่าว

"เรื่องเหล่านี้ พวกเราไว้โอกาสหน้าค่อยสนทนา ตอนนี้พวกเราไปกันเถิด"

หัวใจของบ้อกี๋วูบลงทันที

ในเมื่อได้คลาดกระทั่งโอกาสที่เหลือเพียงหนึ่งเดียวไปแล้ว บ้อกี๋จึงมีแต่ต้องถาม

"พวกเราไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าพาท่านไปพบคนผู้หนึ่ง"

"พบผู้ใด?"

"เล่าโจ้วจง คือท่านผู้เฒ่าได้สั่งไว้ เมื่อนกพิราบบินกลับมา ก็ให้ข้าพเจ้าพาท่านไปพบนาง"

บ้อกี๋ผุดลุกขึ้นทันที ผู้ที่บ้อกี๋ปรารถนาใคร่ได้พบที่สุดในตอนนี้ คือเล่าโจ้วจงนี่เอง

บ้อกี๋พลันได้คิด นี่จึงเป็นโอกาสของมัน

หากสามารถสยบเล่าโจ้วจงไว้ได้ ใช้ชีวิตนางเป็นประกัน คนของตระกูลทั้งมิเพียงต้องน้อมส่งออกจากทั้งแกเป้าด้วยความเคารพเทิดทูนเท่านั้น ไม่แน่ว่า ยังพอจะใช้นางไปแลกกับชีวิตหนึ่งมา

ชีวิตของเซี่ยวกัวยิ่ม!

จะจัดการกับหญิงชราที่มีวัยเจ็ดสิบแปดปี อย่างน้อยต้องง่ายดายกว่าจัดการกับทั้งข้วยมากมายนัก

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านใช่จะใช้ผ้าดำผูกตาข้าพเจ้าอีกหรือไม่?"

"มิต้องแล้ว"

ในรอยยิ้มที่คล้ายปลายเข็มของมัน จ้องมองบ้อกี๋ พลางกล่าวต่อ

"หากที่ท่านบอกเป็นความจริง อย่างนั้น ท่านก็เป็นคนกันเองของพวกเรา ภายหน้า ก็เข้าออกในสวนดอกไม้ได้ตามความพอใจ"

"หากที่ข้าพเจ้าบอกมิใช่เป็นวาจาสัตย์จริง?"

"อย่างนั้น การเข้าไปของท่านในครั้งนี้ น่ากลัวจะไม่มีทางรอดชีวิตออกมาได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าไยต้องผูกตาท่าน?"

"มิต้องจริง ๆ"

เมื่อเห็นอาณาบริเวณ โครงสร้าง และอำนาจของทั้งแกเป้าแล้ว มิว่าผู้ใดต่างต้องคาดคิดได้ 'อุทยาน' พวกมันจะต้องเป็นบริเวณกว้างขวางอย่างยิ่ง มีการป้องกันที่เข้มแข็งอย่างยิ่ง

แต่รอจนเมื่อเข้าไปโดยแท้จริงจึงได้พบเห็น ที่ท่านคาดคิดไว้มิใช่ถูกต้องนัก

ความใหญ่โตโอฬารของอาณาบริเวณอุทยาน ยังเหนือกว่าที่ผู้คนทั้งหลายคาดคิดไว้มากหลายนัก

แต่กลับไม่มีการระแวดระวังป้องกันเลย

เดินผ่านสะพานไม้เล็ก ๆ ที่มีลูกกรงสีแดงงามตา ผ่านป่าไม้ดอกสีสันนานาแพรวพราย ก็สามารถเห็นตึกใหญ่โตมโหฬารหมู่หนึ่ง สร้างอยู่บนเนินเขาไม่สูงนัก

ดูจากเปลือกนอก แบบของตึกแต่ละหลังต่างแทบจะคล้ายคลึงกัน ไม่มีเอกลักษณ์เป็นพิเศษเลย ย่อมยิ่งไม่มีเลขบ้านและชื่อของถนนด้วย

ดังนั้น แม้นับว่าท่านทราบ คนที่ท่านต้องการหาอยู่ในตึกหลังใดหลังหนึ่ง ยังคงยากจะหาพบอย่างยิ่ง

สองฟากข้างทางที่ปูลาดด้วยแผ่นศิลา เป็นกำแพงสีเทาสูงชัน ดูไปไม่มีความผิดแปลกอย่างไรเลย

ทางแต่ละสายล้วนเป็นเช่นนี้!

ทั้งข้วยพาบ้อกี๋วกซ้ายเวียนขวาอยู่เป็นพักใหญ่ ในที่สุด หยุดอยู่หน้าประตูลงรักสีดำสนิทที่กว้างใหญ่อย่างยิ่ง

"ที่นี้เอง เล่าโจ้วจงจะต้องรอคอยพวกเราอยู่"

หลังประตูเป็นลานที่กว้างอย่างยิ่ง ใหญ่อย่างยิ่ง ผ่านลานกว้าง ก็เป็นห้องโถงที่ใหญ่โตมโหฬารอย่างยิ่งใหญ่

ในห้องโถงใหญ่ตั้งโต๊ะเก้าอี้ที่โตใหญ่อย่างยิ่ง บนผนังแขวนภาพวาดที่โตใหญ่อย่างยิ่ง

ของแต่ละสิ่งในทั้งแกเป้า ล้วนคล้ายยังโตใหญ่กว่าธรรมดาอีกเล็กน้อย กระทั่งถ้วยน้ำชาก็มิได้นอกเหนือกว่านี้

ทั้งข้วยเชิญให้บ้อกี๋นั่ง เมื่อบ้อกี๋ทรุดกายนั่ง ร่างมันก็ลับหายไป

ความจริงบ้อกี๋เข้าใจ มันคงเข้าไปบอกข่าว จะต้องออกมาเร็วอย่างยิ่ง นึกมิถึงมันถึงกับไม่เคยโผล่หน้ามาอีกเลย

ทั้งห้องโถงและลานตึกเวิ้งว้างวังเวง ไม่ได้ยินเสียงคน ยิ่งไม่เห็นมีเงาร่างคน

บ้อกี๋ที่นั่งโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในห้องโถงกว้างใหญ่ไม่มีผู้คน มีหลายครั้งที่

อดมิได้ใคร่จะโถมออกไป

ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ บ้อกี๋ยิ่งไม่อาจวู่วามหุนหันเด็ดขาด

แม้ไม่เห็นคน แต่เมื่อเล่าโจ้วจงอยู่ที่นี้ ที่นี้ต้องมิใช่ไม่มีการระวังป้องกันเด็ดขาด

ไม่เห็นการป้องกัน ยังน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าสามารถแลเห็นอีกมากนัก

บ้อกี๋เข้าใจเหตุผลนี้

บ้อกี๋ยังมีความสะกดกลั้นได้เหนือกว่าผู้คนอีกมากหลายนัก

เมื่อครู่ มีทารกรับใช้ผู้หนึ่งส่งน้ำชามาให้ ความจริงยังร้อนอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เย็นแล้ว

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ในที่สุด มีเสียงนุ่มนวลที่อ่อนแอ แต่เต็มไปด้วยอำนาจน่ายำเกรงดังขึ้น

"เชิญดื่มน้ำชา"

บ้อกี๋ฟังออกว่าเป็นเสียงของเล่าโจ้วจง ครั้งก่อนที่สอบถาม บ้อกี๋ก็เคยได้ยินเสียงของนางมา

ครั้งนี้ยังคงเพียงได้ยินแต่เสียง ยังคงไม่เห็นตัวนาง

หัวใจบ้อกี๋วาบหวิวลงอีกครา

หากกระทั่งเงาร่างนางยังไม่เห็น ไหนเลยจะสามารถสยบนางเป็นตัวประกัน?

บ้อกี๋ยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบอีกหนึ่ง

น้ำชาที่ขมอย่างยิ่ง

เสียงเล่าโจ้วจงดังขึ้นอีกครั้ง

"อาวุธลับกับยาพิษของตระกูลทั้งมีชื่ออย่างยิ่ง ท่านไม่กลัวในชานี้มียาพิษ?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มตอบ

"หากเล่าโจ้วจงไม่ต้องการให้ข้าพเจ้ามีชีวิตสืบไป พร้อมที่จะประหารข้าพเจ้าในทุกเวลาได้ ไยต้องใช้พิษในถ้วยน้ำชานี้?"

คล้ายได้ยินเสียงของเล่าโจ้วจงหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านมีความเยือกเย็นจนหนักแน่นยิ่ง นึกไม่ถึง วัยที่ยังเยาว์เช่นดั่งท่าน ก็มีความหนักแน่นเยือกเย็นปานนี้ได้"

บ้อกี๋พยายามรักษารอยยิ้มน้อย ๆ ไว้

กระทั่งตัวบ้อกี๋เอง ก็ยังรู้สึกนับถือตัวเองบ้างแล้ว ในสถานการณ์เช่นนี้ ถึงกับยังสามารถนั่งจิบน้ำชาอย่างหนักแน่นเยือกเย็นในห้องโถงที่กว้างใหญ่ได้

เสียงเล่าโจ้วจงดังขึ้นอีกครา

"ท่านเป็นทารกประเสริฐ ที่นี้ของพวกเรากำลังต้องการคนเช่นดั่งท่าน ขอเพียงท่านปฏิบัติตนต่อไปโดยดี เราต้องไม่ให้ท่านผิดหวังแน่นอน"

นางถึงกับมิได้พาดพิงเรื่องข่าวที่พิราบสื่อสารพากลับมาเลย

หรือนี่เป็นหลุมพรางอีก?

ที่นางทำดั่งนี้ ใช่มีเล่ห์ร้ายใดจะทำลายหรือไม่?

แต่น้ำเสียงของนางมิเพียงนุ่มนวลเท่านั้น ยังฟังเค้าของเจตนาร้ายไม่ออกเลยสักน้อยนิด

มาตรว่าบ้อกี๋ไม่โง่เขลา และมิใช่คนมีปฏิกิริยาเชื่องช้า แต่ยังคงต้องตะลึงลานแล้ว

บ้อกี๋คาดเดาความรู้สึกนึกคิดของนางไม่ออก และมิทราบ เล่าโจ้วจงต่อไปยังจะกล่าวกระไร

นึกมิถึง เล่าโจ้วจงถึงกับไม่เอ่ยปากอีกแล้ว

ห้องกว้างใหญ่เวิ้งว้างวังเวง รอบข้างไม่มีเงาร่างผู้คน

มิทราบรออีกเนิ่นนานปานใด ทั้งข้วยถึงกับเดินหัวร่อร่าเข้ามา พลางกล่าว

"ท่านผ่านด่านแล้ว"

บ้อกี๋ทวนคำด้วยความงุนงงสงสัย

"ข้าพเจ้าผ่านด่าน?"

ปลายนิ้วของทั้งข้วยยังคีบม้วนกระดาษเล็ก ๆ อยู่ มันยื่นให้พลางกล่าว

"นี่เป็นผลการสืบเสาะที่พิราบสื่อสารเหล่านั้นพากลับมา ท่านคิดจะดูหรือไม่?"

บ้อกี๋ย่อมต้องคิด เมื่อรับมาคลี่ดู มีอักษรเพียงสั้น ๆ อยู่แถวเดียว

"มีคนเช่นนี้อยู่จริง ยืนยันไม่ผิดพลาด"

บ้อกี๋คิดไม่ออก แม้นับว่าฟาดศีรษะแตกเป็นโพรงใหญ่ ยังคงคิดไม่ออกอยู่นั่นเอง

หรือในหมู่บ้านโคยเท้าซึงของตำบลกีโคย จะมีคนนามลี้เง็กทั้งอยู่จริง ๆ?

หรือคนที่ทั้งแกเป้าใช้ออกมาไปสืบเสาะ จะเกียจคร้านละทิ้งการงาน มิได้ไปสืบเสาะถามหาเลย ก็เขียนรายงานเหลวไหลนี้กลับมา

...หรือคนผู้นั้นถูกสหายของบ้อกี๋สกัดตัวซื้อไว้ในระหว่างทาง เขียนรายงานเท็จฉบับนี้มา?

ในสถานการณ์เช่นนี้ บ้อกี๋เพียงสามารถอธิบายสามประการนี้ได้เท่านั้น

คำอธิบายทั้งสามประการ คล้ายดั่งต่างสามารถว่ากล่าวผ่านไปได้ แต่เมื่อใคร่ครวญโดยละเอียด กลับไม่อาจเป็นไปได้เด็ดขาด

แม้นับที่หมู่บ้านโดยเท้าจะมีคนนามลี้เง็กทั้งจริง ชาติกำเนิดของมันต้องไม่มีทางละม้ายเหมือนกับบ้อกี๋เด็ดขาด ในโลกต้องไม่มีความบังเอิญจนประจวบเหมาะปานนี้

...กฎประจำตระกูลของพวกแซ่ทั้ง เข้มงวดกวดขัน เด็ดเดี่ยวและเฉียบขาดเสมอมา บุตรหลานที่ใช้ออกไป ต้องไม่กล้าเกียจคร้านทิ้งงาน รายงานเท็จกลับมาเด็ดขาด ยิ่งไม่อาจถูกคนซื้อไปด้วย

เรื่องเช่นนี้ ไม่มีผู้อื่นใดทราบเลย ต้องไม่มีผู้ใดอาจเป็นคนมาซื้อมันได้แน่

หากแม้นข้อคิดทั้งสามประการต่างไม่อาจเป็นไปได้ แล้วนี่จะนับเป็นเรื่องราวใด?

บ้อกี๋มิได้ครุ่นคิดต่อไป ในหลายวันนี้ นับว่าพบกับเรื่องที่ไม่มีปัญญาอธิบายหลายประการจริง ๆ

ในเรื่องเหล่านี้ จะต้องมีปมความลับที่เกี่ยวข้องด้วยกันซ่อนอยู่อย่างแน่นอน

เพียงแต่ว่า ตอนนี้ยังไม่อาจหาพบเท่านั้น

มิว่าอย่างไร บ้อกี๋นับว่าผ่านพ้นด่านนี้ได้แล้ว จึงได้พาจิตใจ 'เมื่อผ่านแล้วก็ผ่านเลย' สงบรอคอยดูความเปลี่ยนแปรสืบไป

บ้อกี๋ยังจะต้องสะกดกลั้นอีก

เนื่องเพราะสามารถสะกดกลั้น จึงได้ผ่านด่านอันตรายที่ความจริงจะต้องไม่มีทางช่วยเหลือ ผ่านพ้นหลายครั้งครา

บ้อกี๋ม้วนกระดาษอย่างเชื่องช้า คืนให้แก่ทั้งข้วย แล้วถามเสียงราบเรียบ

"เล่าโจ้วจงเล่า?"

"เล่าโจ้วจงมาเห็นท่านแล้ว มีความพอใจท่านอย่างยิ่ง"

"ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าได้กราบคารวะท่านผู้เฒ่าบ้าง?"

"ข้าพเจ้าก็คิดจะพาท่านไปกราบท่านผู้เฒ่าอยู่ แต่เสียดาย กระทั่งตัวข้าพเจ้าเองก็ยังไม่อาจได้เห็น"

มันถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"กระทั่งข้าพเจ้าเอง ยังเป็นเวลาเนิ่นนานเหลือเกิน ที่มิเคยพบท่านผู้เฒ่าเลย"

"นางมิใคร่ยอมให้คนพบเห็น?"

"น้อยกว่าน้อยจริง ๆ"

นางไฉนไม่ยอมพบผู้คน?

ใช่ว่าเนื่องเพราะนางมีรูปลักษณะทุเรศอัปลักษณ์เกินไป ไม่อาจพบเห็นผู้คน?

บ้อกี๋ยังมีความคิดเห็นอีกประการ ที่ประหลาดจนสุดแสนพิกล

คือเล่าโจ้วจงตัวจริงตายไปแล้ว มีอีกผู้หนึ่งคิดจะสวมตำแหน่งครองอำนาจของนาง จึงได้ปกปิดเป็นความลับไม่แพร่งพรายว่านางตาย เลียนเสียงของนางมาออกคำสั่งให้แก่บุตรหลานของตระกูลทั้งแทน

อย่างนั้น นางต้องเป็นเล่าโจ้วจงที่ไม่อาจให้ผู้คนได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของนาง

ความคิดนี้แม้จะพิกล แต่มิใช่ไม่อาจเป็นไปได้โดยสิ้นเชิง

ในโลก ความจริงมีเรื่องเหลวไหลจนพิกลพิสดารอยู่มากหลาย บางครั้งฟังแล้วอาจคล้ายเป็นเทพนิยาย

บ้อกี๋มิได้ครุ่นคิดสืบไป การชิงอำนาจภายในตระกูลของพวกมัน มิได้เกี่ยวข้องกับผลดีผลร้ายเฉพาะตัวของบ้อกี๋เลย จึงเพียงถาม

"พวกเราตอนนี้ใช่ควรไปแล้วหรือไม่?"

"ไปที่ใด?"

"หรือพวกเราไม่ไปพบเซี่ยงกัวยิ่ม?"

"ย่อมต้องไปแน่"

"อย่างนั้น พวกเราตอนนี้ใช่สมควรไปที่อยู่ของมัน?"

ทั้งข้วยหัวร่อตอบ

"ท่านเข้าใจที่นี้เป็นสถานที่ใด?"

"มันอยู่ที่นี้เอง?"

ทั้งข้วยมิได้เอ่ยปาก แต่มีเสียงอีกผู้หนึ่งตอบขึ้นที่ปากประตู

"ใช่ เราอยู่ที่นี้"

หัวใจบ้อกี๋เต้นระทึกอีกครา เลือดลมทั้งร่างพลุ่งพล่านปั่นป่วนทันที

บ้อกี๋จำเสียงเซี่ยงกัวยิ่มได้ และก็จำเสียงฝีเท้าของเซี่ยวกัวยิ่มได้ด้วย

ศัตรูที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้า ตอนนี้ได้มาประจันหน้ากับมันแล้ว

ครั้งนี้ พวกมันมิเพียงอยู่ใต้ชายคาเดียวกันอีกเท่านั้น ยังใกล้จะได้เผชิญหน้ากันอีกด้วย

ครั้งนี้ เซี่ยวกัวยิ่มใช่ยังกลับจำเตี้ยบ้อกี๋ได้หรือไม่?

แรมเก้าค่ำเดือนสี่ เที่ยงตรง

ในที่สุด เตี้ยบ้อกี๋ก็ได้เห็นเซี่ยงกัวยิ่ม

เซี่ยงกัวยิ่มร่างสูงแปดเชียะ หลังกว้างเอวคอด แขนยาว แต่ละก้าวต้องยาวกว่าผู้อื่นห้านิ้วเสมอมา

ตัวมันเคยคำนวณ แต่ละก้าวที่มันย่าง พอดีเป็นหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้ว ต้องไม่

มากสักหนึ่งนิ้ว และไม่น้อยสักหนึ่งนิ้วเด็ดขาด

กับแต่ละเรื่องที่มันกระทำ ล้วนแล้วผ่านการคำนวณที่แม่นยำมา แต่ละเรื่องที่มันกระทำ ล้วนแล้วเที่ยงตรงแน่นอนดุจกับนาฬิกาทราย

วิถีชีวิตของมัน มีกฎที่เข้มงวดกวดขัน บังคับตัวเองหนักหน่วงรุนแรงอย่างยิ่ง อาหารสามมื้อของแต่ละวัน ต้องเป็นเวลาและปริมาณที่แน่นอน

มันมิเพียงกินน้อยอย่างยิ่ง กระทั่งน้ำก็ดื่มไม่มาก ปกติสุราแม้สักหยดเดียวก็ไม่ให้กระทบริมฝีปาก

ตอนนี้มันยังคงโดดเดี่ยว ไม่ยอมใกล้ชิดอิสตรี เรื่องที่ผู้อื่นลุ่มหลงงมงาย มันต่างไม่มีอารมณ์สนใจ ความลุ่มหลงของมันมีเพียงสองคำ

อำนาจ!

มิว่าผู้ใดเห็นมัน ต่างต้องดูออก มันเป็นคนมีอำนาจอย่างยิ่ง

มันเงียบขรึมสงวนปากคำ ทีท่ามั่นคงเย็นชา มิว่าปรากฏตัวในเวลาใดสถานที่ใด ต่างมีทีท่าเข้มแข็งคึกคัก ฮึกเหิมห้าวหาญอย่างยิ่ง ตาที่เป็นประกายคมกล้าของมัน คล้ายพร้อมจะสามารถมองทะลุเข้าไปในหัวใจของผู้อื่น

แต่มันถึงกับดูไม่ออก ผู้ที่ยืนประจันอยู่เบื้องหน้ามัน คือเตี้ยบ้อกี๋

เตี้ยบ้อกี๋นับว่าเปลี่ยนแปรไปมากเกินไป!

บ้อกี๋นั่งลงอีกครั้ง

บ้อกี๋บอกตัวเองในใจตลอดเวลา

‘ ต้องสะกดกลั้น ต้องสะกดกลั้น ไม่รอถึงโอกาสที่มีความมั่นใจที่สุด ต้องไม่อาจลงมือโดยวู่วามหุนหัน

เซี่ยงกัวยิ่มกำลังใช้สายตาที่คล้ายกระบี่สองเล่ม เขม้นมองบ้อกี๋ แล้วพลันถาม

“เมื่อครู่ในใจท่านครุ่นคิดกระไร?”

“ข้าพเจ้ามิได้คิดกระไรทั้งสิ้น”

“อย่างนั้น ท่านก็สมควรทราบแต่แรก ว่าเราอยู่ที่นี่?”

มันเบือนหน้ามองไปทางโคลงที่แขวนอยู่บนผนัง ซึ่งมีนามของมันติดอยู่ แล้วส่งเสียงเย็นชา

“หากท่านในใจไม่ได้คิดกระไรทั้งสิ้น ไฉนกระทั่งเรื่องเช่นนี้ ก็มิได้สนใจสังเกต?”

บ้อกี๋ตอบเสียงราบเรียบ

“อาจบางทีเนื่องเพราะ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในบ้านผู้อื่น น้อยครั้งนักที่จะเหลียวซ้ายแลขวา”

เซี่ยงกัวยิ่มไม่ส่งเสียงอีก บ้อกี๋จึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่เป็นเมธีที่มีรสนิยมแต่งกาพย์ฉันท์โคลงกลอน ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

บ้อกี๋ผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าว

"ลาก่อน"

"ท่านจะไป?"

"ในเมื่อคนที่ท่านต้องการหา มิใช่คนเช่นข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังมิไปได้หรือไร?"

เซี่ยวกัวยิ่มเขม้นมองบ้อกี๋ พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นคนประเภทใด?"

"หากท่านมีสายตาที่สามารถมองคนได้กระจ่าง มิต้องให้ข้าพเจ้าบอก ท่านย่อมสมควรดูออก ข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไร หากท่านไม่มีสายตาพอจะมองคนให้กระจ่าง ข้าพเจ้าไยต้องบอกกับท่านจริง?"

เซี่ยงกัวยิ่มเขม้นมองบ้อกี๋เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันส่งเสียง

"ประเสริฐมาก"

มันหันกายไปประจันกับทั้งข้วย ทีท่าแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลกว่าเดิมเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ

"นี่เป็นคนที่เรากำลังต้องการ"

ทั้งข้วยหัวร่อ เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"เราเรียกคนไปจัดการตึกหลัง วันพรุ่งให้มันโยกย้ายมาอยู่ได้"

ทั้งข้วยแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างนั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าพอจะไปรับทานอาหารได้แล้ว?"

"ตั้วกัวไฉนไม่อยู่รับทานอาหารในที่นี้สักมื้อ?"

ทั้งข้วยรีบสั่นศีรษะ สวนคำ

"ท่านให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใดก็ได้ แต่ให้ข้าพเจ้ารับทานอาหารในที่นี้ ข้าพเจ้าไม่กล้าเด็ดขาด"

"ไม่กล้า?"

"ข้าพเจ้ากลัวป่วย"

"ไฉนป่วยได้?"

"รับทานผักมากไป ข้าพเจ้าก็ต้องป่วยได้ ไม่มีเนื้อสักมื้อ ข้าพเจ้าก็ต้องป่วยแน่นอน และยังป่วยหนักอย่างยิ่งอีกด้วย โอ...กับข้าวมือเที่ยงทั้งสี่อย่างในวันนี้

ล้วนแล้วเป็นอาหารเจทั้งสิ้น"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไปสอบถามมาแล้ว 'พลเมืองถืออาหารเป็นสำคัญ' กับเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่กังวลได้"

กุ้งปลาเป็ดไก่กองเต็มโต๊ะใหญ่อีกแล้ว ทั้งข้วยกำลังดื่มกินอย่างครึกครื้นสำราญอีกครา

บ้อกี๋ไม่มีปัญญาคาดคิดได้เลยจริง ๆ คนที่เพิ่งรับทานอาหารเช้าจำนวนมากหลายปานนั้น ตอนนี้ไฉนยังสามารถกลืนกินลงได้อีก?

ทั้งข้วยกลืนกินลงได้

รอจนเมื่อไก่สองตัวเหลือแต่กระดูก เส้นเนื้อตุ๋นอีกชามใหญ่อันตรธานไปแล้ว ทั้งข้วยจึงได้วางตะเกียบลง มองหน้าบ้อกี๋พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นใจท่าน"

"ท่านเห็นใจข้าพเจ้าในเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าเห็นใจท่านอย่างยิ่ง อย่างยิ่งทีเดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านจะต้องย้ายไปที่เซี่ยงกัวยิ่มแล้ว หากข้าพเจ้าเป็นท่าน กระทั่งวันเดียวก็ไม่มีปัญญาอยู่"

บ้อกี๋หัวร่อ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ที่นั่นมิเพียงอาหารกินยากเท่านั้น คนก็รับมือยากด้วย"

มันหยุดถอนใจ กล่าวต่อ

"ท่านตอนนี้ย่อมควรดูออก เซี่ยวกัวยิ่มเป็นคนรับมือยากปานใด"

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับได้ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"แต่ผู้รับมือยากที่สุดในบ้านนั้น กลับมิใช่มัน"

"เป็นผู้ใด?"

"เลี่ยงเลี้ยง"

"เลี่ยงเลี้ยง? เลี่ยงเลี้ยงเป็นผู้ใด?"

"เลี่ยงเลี้ยงเป็นบุตรีที่เซี่ยงกัวยิ่มรักถนอม กระทั่งข้าพเจ้าเห็นนาง ศีรษะยังต้องพองจนโตใหญ่"

บ้อกี๋ย่อมทราบ เซี่ยงกัวยิ่มมีธิดาโทนอยู่นางหนึ่ง นามเลี่ยงเลี้ยง

เลี่ยงเลี้ยงก็ย่อมทราบ เตี้ยกังยี่เอี๊ยมีบุตรโทนคนหนึ่งนามบ้อกี๋

แต่บ้อกี๋ไม่กังวลเลี่ยงเลี้ยงจะจำมันได้

หลังจากเลี่ยงเลี้ยงกำเนิดได้ไม่นาน มารดานางก็ตายไป อาจบางทีเนื่องเพราะภรรยาที่รักตาย ดังนั้นเซี่ยงกัวยิ่มจึงมิได้รักถนอมธิดาโทนเพียงคนเดียวเช่นดั่งผู้อื่น ๆ

มีผู้คนมากหลายยิ่ง เนื่องเพราะภรรยาตาย มักจะพาลป้ายความโกรธเกลียดไปที่บุตรธิดา แม้ในใจมันเองก็ทราบ บุตรธิดาไม่มีความผิด แต่มันจะยังต้องขบคิดหากไม่มีบุตรธิดาคนนี้ ภรรยามันต้องไม่ตายไปได้

แต่ละคนต่างมีความคิดที่พาลป้ายผิดไปยังผู้อื่นอยู่ ซึ่งก็เป็นจุดอ่อนดั้งเดิมที่สุดของมนุษยชาติ

เลี่ยงเลี้ยงขี้โรคมาแต่เยาว์วัย ทารกที่มีโรคภัยไข้เจ็บมาก ยากยิ่งจะไม่มีอารมณ์ร้อนแรงฉุนเฉียว พิกลพิสดาร

บิดาที่มีงานยุ่งจนวุ่นวายเช่นดั่งเซี่ยงกัวยิ่ม ย่อมไม่มีปัญญาไปดูแลบุตรธิดาโดยดีได้

ดังนั้น ตั้งแต่นางยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง ก็ถูกเซี่ยงกัวยิ่มส่งไปรักษาโรค ฝึกฝีมือที่ภูเขาฮั่วซัว

ความจริงแล้ว รักษาโรคกับฝึกฝีมือ อาจเป็นเพียงข้ออ้างของเซี่ยวกัวยิ่มเท่านั้น สาเหตุที่แท้จริงเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า มันไม่ต้องการเห็นธิดานางนี้ เนื่องเพราะเมื่อมันเห็นนาง มันก็จะคิดถึงภรรยาที่ตายไป

นี่เป็นความคิดของบ้อกี๋

เซี่ยงกัวยิ่มจะมีความคิดเห็นอย่างไรนั้น ไม่มีผู้ใดทราบเลย

บ้อกี๋ก็คาดคิดไม่ถึง เลี่ยงเลี้ยงถึงกับกลับมาอยู่กับบิดาของนางอีก

ทั้งข้วยเริ่มกินไก่ตัวที่สามของมันแล้ว

วิธีกินไก่ของมันพิเศษอย่างยิ่ง โดยกินเนื้อตายที่อกไก่ก่อน ค่อยกินหัวกับกินขา สุดท้ายจึงกินปีกและกินคอ

เนื่องเพราะปีกและคอของไก่ เป็นส่วนที่ต้องเคลื่อนไหวมากที่สุด ดังนั้นเนื้อส่วนนั้นก็น่ากินที่สุด

ส่วนน่ากินที่สุด ย่อมต้องเหลือไว้กินตอนท้ายสุด

ทั้งข้วยยังประกาศเป็นพิเศษ

"ส่วนที่ไม่มีคนแย่งกับข้าพเจ้า และส่วนดีที่สุดของมัน ข้าพเจ้ามักจะเก็บไว้

กินในตอนสุดท้าย"

"หากมีคนแย่งกับท่าน ท่านก็จะชิงกินส่วนน่ากินที่สุดก่อน?"

"แม้นับว่ามีคนแย่งข้าพเจ้ากิน ข้าพเจ้าก็ต้องไม่กินก่อน"

"เพราะเหตุใด?"

"กินส่วนน่ากินที่สุดก่อน ค่อยไปกินส่วนอื่น ๆ ยังจะมีความหมายใดเหลืออยู่?"

"หรือท่านยินยอมทิ้งส่วนน่ากินที่สุดให้ผู้อื่นกิน?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอม หากท่านทิ้งส่วนดีที่สุดให้ผู้อื่นกิน ท่านก็เป็นคนโง่เขลาบัดซบ"

"ตัวเองไม่ยอมกินก่อน และไม่ยอมให้ผู้อื่นกิน ท่านมีวิธีใด?"

"ฮา...ข้าพเจ้าย่อมมีวิธี วิธีดีที่สุดในโลกนี้ ท่านคิดจะทราบหรือไม่?"

บ้อกี่รับคำ ทั้งข้วยกล่าวต่อ

"ในสภาวการณ์เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะชิงส่วนน่ากินที่สุดมาไว้ในชามเล็ก ๆ ที่เบื้องหน้า ค่อยไปชิงส่วนอื่น ๆ กับคนผู้อื่น เมื่อชิงจนหมดสิ้นแล้ว ค่อยกินของตัวเองในชาม"

"วิธีดีเยี่ยม"

"หากท่านก็จะศึกษาวิธีกินเช่นนี้ของข้าพเจ้า มีเรื่องหนึ่งที่ท่านไม่อาจลืมโดยเด็ดขาด"

"เรื่องอันใด?"

"ท่านทางหนึ่งกินไป ทางหนึ่งต้องสั่งสอนผู้คนอีกด้วย"

"ข้าพเจ้าได้ชิงส่วนน่ากินที่สุดมาไว้แล้ว เหตุไฉนยังต้องไปสั่งสอนผู้อื่น?"

"เนื่องเพราะวิธีกินเช่นนั้นของท่าน ผู้อื่นจะต้องไม่พอใจยิ่ง ดังนั้น ท่านจึงต้องถือโอกาสสยบผู้อื่นก่อน โดยไปสั่งสอนมัน"

"ข้าพเจ้าสมควรสั่งสอนเช่นไร?"

"ท่านจะต้องปั้นหน้าเคร่งเครียดบอกกับมัน เป็นคนควรต้องสะสมบุญกุศลภายหลังไว้บ้าง ดังนั้นของที่น่ากิน จะต้องเก็บไว้กินในตอนสุดท้าย ทีท่าของท่านจะต้องเคร่งขรึมสำรวมอย่างยิ่ง จริงใจอย่างยิ่ง และยังต้องกินรวดเร็วอย่างยิ่งด้วย ผู้อื่นยังครุ่นคิดไม่เข้าใจเหตุผลของท่าน ท่านก็ต้องกินของในชามเบื้องหน้าท่านให้หมดสิ้น จากนั้น หนีไปหาสิริมงคล"

มันปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวอย่างจริงจัง

"นี่คือส่วนสำคัญที่สุด ท่านยิ่งไม่อาจลืมได้"

"ข้าพเจ้าเหตุไฉนต้องรีบเตลิดหนี?"

"เนื่องเพราะหากท่านไม่รีบเตลิดหนี ผู้อื่นอาจจะลงมือทุบตีท่านก็ได้"

บ้อกี๋หัวร่อเสียงก้อง เป็นการหัวร่อที่แท้จริง

ในหลายวันนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่บ้อกี๋หัวร่อด้วยความเบิกบานจริง ๆ

ตอนนี้ เวลาที่จำกัดของบ้อกี๋ ถูกขยายออกไม่มีกำหนดแล้ว ตอนนี้ได้เข้ามาในใจกลางของตระกูลทั้ง วันพรุ่งก็จะย้ายไปอยู่กับเซี่ยงกัวยิ่ม พร้อมที่จะได้เห็นเซี่ยวกัวยิ่มทุกเวลา พร้อมที่จะมีโอกาสลงมือต่อมันทุกเวลา

ตอนนี้แม้บ้อกี๋ยังไม่บรรลุเป้าหมายโดยแท้จริง แต่ก็ห่างกันอีกไม่ไกลเท่าใดแล้ว

นี่เป็นความคิดเห็นของบ้อกี๋

บ้อกี๋ตอนนี้ย่อมคิดเช่นนี้ วันหน้าจะเกิดเรื่องราวใดกันแน่? ไม่มีผู้ใดจะสามารถคาดคำนวณออกได้ก่อน

หากแม้นบ้อกี๋สามารถคาดคำนวณเรื่องที่จะเกิดในวันหน้า อย่างนั้น มิเพียงหัวร่อไม่ออกเท่านั้น น่ากลัวกระทั่งร่ำไห้ก็ยังร่ำไห้ไม่ออกด้วย

วิกาลเงียบสงบ

วันนี้นับเป็นวันที่บ้อกี๋มีผลงานดีเยี่ยมที่สุด หลังอาหารเที่ยง หาทางสลัดออกจากทั้งข้วย หลับพักผ่อนโดยสบายตื่นหนึ่ง เนื่องเพราะตอนค่ำคืนยังมีเรื่องต้องกระทำ

วันพรุ่งจะไปที่เซี่ยงกัวยิ่มแล้ว หลังจากเข้าในเขตหวงห้ามของอุทยาน ความเคลื่อนไหวจะต้องไม่อิสระเสรีดั่งตอนนี้เป็นแน่

ดังนั้น บ้อกี๋ค่ำคืนนี้จะต้องไปติดต่อกับลุ้ยจิ้นเทียน ให้ลุ้ยจิ้นเทียนวาดแปลนบ้านหลังนั้นโดยละเอียดแก่มัน คิดหาวิธีให้ลุ้ยจิ้นเทียน กำนัลอาวุธไฟของเพ็กเล็กทั้งแก่มันสักเล็กน้อย

บ้อกี๋มิใช่คิดจะใช้อาวุธไฟไปจัดการกับเซี่ยงกัวยิ่ม แต่หากในตัวมีอาวุธไฟที่ทรงอานุภาพทำลายอย่างรุนแรงอยู่ จะเร็วจะช้าย่อมมีเวลาต้องใช้มัน เมื่อถึงคราคับขันจำเป็น มิเพียงพอจะอาศัยมันเอาตัวรอดเท่านั้น ยังพอจะป้ายเรื่องที่ตนกระทำไปให้แก่เพ็กเล็กตึ้งได้

บ้อกี๋เชื่อ ลุ้ยจิ้นเทียนต้องไม่ปฏิเสธ

ความรุ่มร้อนกังวลในหลายวันนี้ บัดนี้นับว่ายุติลงแล้ว บ้อกี๋หลับตื่นนี้สนิทยิ่ง

ตอนตื่นมาเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

ทั้งข้วยถึงกับมิได้ตามบ้อกี๋ไปรับทานอาหารค่ำ และมิได้มีคนมารบกวนมัน

บ้อกี๋ลุกขึ้นใส่เสื้อผ้า ผลักหน้าต่างเปิดออก ด้านนอกเป็นความมืดมิด คล้ายดั่งดึกแล้ว

บ้อกี๋ตกลงใจไปหาลุ้ยจิ้นเทียนในทันที

ตอนนี้แม้บ้อกี๋ทราบ ใช้วิธีใดจึงสามารถเดินออกจากป่าหย่อมนั้นได้ แต่กลับยังไม่ทราบ ต้องใช้วิธีใดจึงสามารถผ่านลานกว้างหน้าป่า โดยไม่มีผู้คนพบเห็นร่องรอย

นี่เป็นปัญหายุ่งยากอีกแล้ว

บ้อกี๋ใช้วิธีรวบรัดที่สุด ง่ายดายที่สุด มาคลี่คลายปัญหายุ่งยากนี้

คือบ้อกี๋เดินส่ายอาด ๆ เข้าไป โดยไม่ลับ ๆ ล่อ ๆ

ไม่มีคนเสนอหน้าออกมาขัดขวางบ้อกี๋จริง ๆ

คาดว่าทั้งข้วยจะต้องสั่งคนที่เป็นกองซุ่มในละแวกใกล้เคียง อย่าได้ขัดขวางความเคลื่อนไหวของบ้อกี๋นัก

วันนี้อากาศดีอย่างยิ่ง ดูท่าทีบ้อกี๋คล้ายกำลังทอดน่องชื่นชมทิวทัศน์และบุปผา อย่าว่าแต่ที่นี้ยังไม่ถึงเขตหวงห้ามของทั้งแกเป้า

ดอกไม้กำลังเบ่งบานสะพรั่ง บ้อกี๋แสร้งเดินวนเวียนในสวนดอกไม้หลายรอบ แน่ใจไม่คนสังเกตแล้ว

จากนั้น จึงได้ไปที่ต้นกุหลาบหนู ใช้เท้าเขี่ยดินเบื้องล่างออกก่อน แล้วใช้ท่าร่างรวดเร็วที่สุดถอนต้นกุหลาบหนูขึ้น มุดลงไป

ความยาวของอุโมงค์สายนี้ บ้อกี๋ได้คำนวณโดยละเอียดมาแล้ว ครานี้ยังได้พกชุดไฟติดตัวมาอีกด้วย

บ้อกี๋เชื่อ เพียงมันเข้าใกล้ปากทางห้องใต้ดิน ลุ้ยจิ้นเทียนก็ต้องรู้ตัวก่อนแน่

คนที่ตาบอด โสตประสาทย่อมปราดเปรียวเป็นพิเศษ

แต่บ้อกี๋คาดคิดผิดไป

ในความคำนวณ ตอนนี้ได้เข้าถึงปากประตูห้องใต้ดินแล้วชัด ๆ แต่ภายในกลับไม่มีความเคลื่อนไหวเลย

บ้อกี๋คลานเข้าไปอีกหลายเชียะ กระทั่งยังกระแอมเบา ๆ ลุ้ยจิ้นเทียนยังคงไม่มีปฏิกิริยา

แม้นับว่ามันนอนหลับ ก็ต้องไม่หลับสนิทปานนี้

หรือมันหนีออกไปอีก?

บ้อกี๋แม้จะนำชุดไฟติดตัวมาด้วย แต่เตรียมโดยไม่ใช้ เพื่อคอยป้องกันเหตุสุดวิสัย

ในที่นี้มีดินระเบิดที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเวลากองอยู่ทุกแห่ง ไม่คับขันจำเป็น บ้อกี๋ต้องไม่ยอมเสี่ยงอันตราย

บ้อกี๋ลูบคลำเข้าไปอีก พลันสัมผัสถูกของสิ่งหนึ่ง นั่นคือขาโต๊ะของลุ้ยจิ้นเทียน

บ้อกี๋งอนิ้วดีดขาโต๊ะเบา ๆ สองครั้ง...ต่างไม่มีปฏิกิริยา

ในอากาศ นอกจากกลิ่นกำมะถันที่แสบจมูกแล้ว คล้ายดังมีกลิ่นพิกลอย่างยิ่งผสานอยู่

บ้อกี๋คล้ายดั่งได้กลิ่นนี้ จึงสูดลมหายใจลึก ๆ อีกสองครั้ง ก็แน่ใจได้โดยสิ้นเชิง

นั่นเป็นกลิ่นคาวโลหิต!

จมูกของบ้อกี๋ก็ปราดเปรียวอย่างยิ่ง แน่ใจว่าไม่ได้คาดคิดคำนวณผิดพลาด

ใช่ว่าลุ้ยจิ้นเทียนเกิดเหตุสุดวิสัย ในที่สุด คนของตระกูลทั้งยังคงฆ่ามันไป?

แต่ในเวลานั้น บ้อกี๋ได้ยินลมหายใจของคนดังขึ้นอีก

แสดงว่าคนผู้นี้สกัดลมหายใจไว้ก่อน แต่สกัดเนิ่นนานเกินไป ตอนนี้ไม่มีทางที่จะอัดไว้ได้อีกแล้ว ดังนั้น เริ่มหายใจขึ้นสองครั้ง และเป็นเสียงที่ดังเป็นพิเศษด้วย

ที่คนผู้นี้สกัดลมหายใจไว้ ย่อมเพราะไม่ต้องการให้บ้อกี๋พบเห็น ในสถานที่นี้ยังมีคนนอกมาอยู่อีกผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ย่อมต้องไม่ใช่ลุ้ยจิ้นเทียน

คนผู้นี้เป็นใคร?

ลุ้ยจิ้นเทียนใช่ประสบภัยกับฝีมืออำมหิตของมันแล้ว?

หากมันเป็นคนของตระกูลทั้ง มันมาฆ่าลุ้ยจิ้นเทียน ต้องเป็นเพราะปฏิบัติตามคำสั่ง

ในเมื่อมาเพราะปฏิบัติตามคำสั่ง ก็ไม่ต้องกลัวผู้อื่นพบเห็น

หากมันมิใช่คนตระกูลทั้ง มันไฉนสามารถเข้ามาในห้องใต้ดินได้? มันไฉนต้องมาฆ่าลุ้ยจิ้นเทียน?

บ้อกี๋นึกถึงวาจาลุ้ยจิ้นเทียนอีกครั้ง

"ไม่ได้รับอนุญาตจากเรา ผู้ใดก็ไม่กล้าเข้ามาที่นี้ ขอเพียงเราพอใจ พร้อมที่จะตายร่วมกับมันได้ในทุกเวลา"

ดินระเบิดในห้องใต้ดินยังอยู่

ตอนลุ้ยจิ้นเทียนพบเห็นคนผู้นี้ลงมาฆ่ามัน ไฉนมิได้จุดดินระเบิดขึ้น?

หรือคนผู้นี้เป็นลุ้ยจิ้นเทียนหามาเอง?

เนื่องเพราะลุ้ยจิ้นเทียนต้องคาดคิดไม่ถึง มันจะมีอกุศลจิตชั่วร้าย ดังนั้นจึงประสบภัยกับฝีมือมัน

บ้อกี๋คิดมากหลายอย่างยิ่ง และก็คิดถึงจุดน่าสะพรึงกลัวที่สุดด้วย...ในเมื่อคนผู้นี้ไม่ยินยอมถูกผู้อื่นพบเห็น มันก็ต้องฆ่าบ้อกี๋เพื่อปิดปาก!

มันย่อมต้องได้ยินเสียงบ้อกี๋เช่นกัน บัดนี้ อาจจะเริ่มเคลื่อนไหวแล้วก็ได้

บ้อกี๋ได้เริ่มเคลื่อนไหวในทันที

แต่เสียดาย เสียงลมหายใจนั้นไม่ได้ยินอีกแล้ว บ้อกี๋จึงไม่ทราบเลยว่าผู้นั้นอยู่ที่ใดกันแน่?

บ้อกี๋คลานอย่างเชื่องช้า อ้อมขาโต๊ะออกไป ขณะคิดจะมุดจากใต้โต๊ะขึ้น...

ทันใดนั้น พลังลมดังแหลมเล็ก กระแสลมที่แหลมคมสายหนึ่ง พุ่งเข้าใส่บ้อกี๋อย่างรวดเร็ว

นั่นเป็นพลังลมของกระบี่!

บ้อกี๋แม้ไม่เห็น แต่รู้สึกได้!

คมกระบี่ยังมาไม่ถึง รังสีกระบี่ที่เย็นยะเยียบก็ได้คุกคามมาจนถึงหว่างคิ้ว มิเพียงรวดเร็วแม่นยำอย่างยิ่งเท่านั้น พลังฝีมือก็ยังสูงส่งลึกล้ำ บ้อกี๋ยังมิได้เห็นคนผู้นั้น ก็ทราบว่าตนเผชิญกับคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งแล้ว

หากในมือบ้อกี๋ก็มีกระบี่ ด้วยการลงมือที่รวดเร็วของบ้อกี๋ มิใช่จะไม่สามารถรับกระบี่นี้ได้

แต่เสียดายที่มือไม่มีแม้แต่เศษเหล็ก นับว่าหลบกระบี่นี้พ้น ก็ต้องหลบกระบี่ที่สองไม่พ้น

ในเมื่อกระบี่ของคนผู้นี้ สามารถเปล่งรังสีเย็นยะเยียบได้รุนแรงปานนี้ ความสูงส่งในวิชากระบี่ของมัน เป็นที่หยั่งเดาออกมาได้แล้ว

มิว่าบ้อกี๋จะหลบหลีกอย่างไร ท่วงท่าของบ้อกี๋ต่างต้องไม่รวดเร็วยิ่งกว่าการพลิกแพลงของกระบี่เล่มนี้เด็ดขาด

โชคดีที่บ้อกี๋มิได้ลืมขาโต๊ะข้างนั้น

ร่างของบ้อกี๋พลันกลิ้งออกทางซ้าย สะบัดมือฟันขาโต๊ะหักออกมา

เสียงเปรื่องปร่างโครมครามดังสับสน ของที่กองเต็มอยู่บนโต๊ะพากันร่วงหล่นลงสู่พื้นมาหมดสิ้น

โต๊ะตัวนี้รับกระบี่ที่สองแทนบ้อกี๋ไป

บ้อกี๋ฟุบอยู่ในความมืด กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกมา

แต่ด้วยความสูงส่งในระดับฝีมือของคนผู้นั้น มันจะต้องทราบในเวลารวดเร็วอย่างยิ่งว่าบ้อกี๋อยู่ที่ใด รอจนกระบี่ที่สาม กระบี่ที่สี่ของมันแทงออกมา บ้อกี๋ใช่ยังสามารถหลบหลีกพ้นหรือไม่?

บ้อกี๋ไม่มีความมั่นใจเหลืออยู่เลย

รังสีกระบี่ที่กราดเกรี้ยวแหลมคม ยะเยียบเย็นชา เพลงกระบี่ที่รวดเร็วปานสายฟ้านี้ บ้อกี๋มือเปล่าเท้าเปลือย ไม่มีปัญญาที่จะต่อต้านได้เด็ดขาด

ห้องใต้ดินนี้ อาจเป็นสถานที่ฝังสังขารของบ้อกี๋อย่างยิ่ง

หลังจากผ่านอุปสรรคที่ลำบากยากเข็ญมามากหลายปานนั้น เห็นชัดว่าเรื่องราวเริ่มมีความหวังขึ้นเลือนราง หากแม้นมาตายอยู่ในที่นี้จริง กระทั่งคู่มือเป็นผู้ใดก็ยังไม่อาจทราบได้เลย

บ้อกี๋ต้องตายตาไม่หลับแน่

ตอนนี้มีแต่ต้องรอ รอกระบี่ที่สามของฝ่ายตรงข้ามแทงเข้ามา บ้อกี๋เตรียมจะเสียสละมือข้างหนึ่งคว้ากระบี่คนผู้นั้นไว้ ไม่เสียดายต่อการเสียสละใด ๆ ก็ต้องเสี่ยงกับคนผู้นี้ดู

การต่อสู้ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาในเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น ความอำมหิตของการต่อสู้ครานี้ ต้องมิใช่บุคคลที่สามจะสามารถคาดคิดได้เด็ดขาด

ที่ก่อกวนให้ผู้คนยิ่งคาดคิดไม่ถึงคือ บ้อกี๋รอเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่มีความเคลื่อนไหวเลย

...คนผู้นี้เป็นฝ่ายมีเปรียบอยู่เต็มประตูชัด ๆ ไฉนยังไม่ฉวยโอกาสมาล่าสังหาร?

ความมืดมิดสนิททั่ว ความตายที่บีบคั้นจิตใจหนักหน่วงรุนแรง

บ้อกี๋รอเป็นเวลาอีกเนิ่นนาน เหงื่อเย็นยะเยียบหลั่งไหลจนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชกแล้ว ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งกล่าว

"ข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าต้องการมาเยี่ยมท่านอยู่เนิ่นนานแล้ว"

เสียงนี้ดังมาจากเบื้องบนของห้อง เป็นกระแสเสียงที่นุ่มนวลสดใส เต็มไปด้วยน้ำใจที่ห่วงกังวล

เป็นผู้ใดมาอีก? มาเพื่อดูผู้ใด? เยี่ยมผู้ใด?

บ้อกี๋ยังคงฟุบอยู่ในมุมห้องมิได้เคลื่อนไหว แต่จำเสียงที่กล่าวนี้มาได้แล้ว

ผู้มาคือทั้งเกียงเกียง!

ทั้งเกียงเกียงที่เป็นภรรยาคนใหม่เพิ่งวิวาห์ของลุ้ยจิ้นเทียน

นางย่อมมาเยี่ยมลุ้ยจิ้นเทียน นางกลัวลุ้ยจิ้นเทียนในความมืดจะหลงทำอันตรายนางไป ดังนั้น จึงได้แสดงเจตนาการมาของตัวเองออกก่อน แต่เสียดายลุ้ยจิ้นเทียนไม่มีวันจะได้ยินอีกตลอดกาลแล้ว

ห้องใต้ดินที่มืดมิด พลันมีแสงสว่างปรากฏ

ในมือเกียงเกียงหิ้วโคมดวงเล็ก ๆ ร่างของนางอยู่ในตะกร้าใบใหญ่อย่างยิ่งถูกหย่อนลงมาจากเบื้องบนช้า ๆ

แสดงว่าเบื้องบนของตะกร้ามีลูกรอกอยู่ ลูกรอกหมุนตะกร้าลงมาช้า ๆ แสงโคมไฟส่องสว่างในห้องใต้ดินทันที เกียงเกียงพลันร้องขึ้นด้วยความตระหนก

ในห้องยุ่งเหยิงวุ่นวาย ใต้โต๊ะที่เมื่อครู่ถูกบ้อกี๋ผลักออกไปต้านกระบี่ มีคนนอนอยู่ผู้หนึ่ง

คนตายไปแล้ว โลหิตที่คอหอยผนึกแข็ง ตอนบ้อกี๋มา มันก็ได้ตายไปก่อนแล้ว

ผู้ตายคือลุ้ยจิ้นเทียน!

ผู้ใดฆ่ามัน?

ย่อมเป็นคนที่เมื่อครู่ใช้กระบี่หมายสังหารบ้อกี๋อย่างโหดเหี้ยมนั่นเอง

รอยกระบี่ที่โต๊ะยังใหม่อย่างยิ่ง เหงื่อในร่างบ้อกี๋ยังมิได้แห้ง แสดงว่าเมื่อครู่ยังมีอีกผู้หนึ่งอยู่ในห้องใต้ดินนี้ชัด ๆ

แต่ทว่า คนผู้นั้นตอนนี้กลับหายไปแล้ว!

มันฆ่าลุ้ยจิ้นเทียนแล้ว ไฉนไม่พาลฆ่าบ้อกี๋เพื่อปิดปากเสียด้วย?

มันคุกคามบ้อกี๋เข้าสู่จุดอับชัด ๆ ไฉนไม่ฉวยโอกาสสังหาร กลับเป็นฝ่ายถอนตัวหลบหน้าออกไปเสียเอง?

แสงไฟสาดส่องอยู่บนใบหน้าลุ้ยจิ้นเทียน ใบหน้าของมันยังมีเค้าแตกตื่นสงสัยและหวาดกลัวของตอนก่อนตาย คล้ายดั่งกระทั่งตายยังไม่ยอมเชื่อ คนผู้นี้จะลงมืออำมหิตต่อมันได้!

ผู้นั้นเป็นใคร? ไฉนจึงต้องฆ่าลุ้ยจิ้นเทียน? ไฉนไม่ฆ่าบ้อกี๋ด้วย?

ในมือเกียงเกียงหิ้วโคมไฟ ยกขึ้นสาดส่องดูซากศพลุ้ยจิ้นเทียน มาตรว่าก็มีสีหน้าแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง แต่ในแตกตื่นสงสัยของนาง กลับมีความปีติยินดีแฝงอยู่มากหลาย ที่นางมาในห้องใต้ดิน อาจเพื่อต้องการฆ่าลุ้ยจิ้นเทียนอย่างยิ่งเช่นกัน คาดคิดมิถึง มีคนมาลงมืออำมหิตแทนนางเสียก่อน

บ้อกี๋ทรงกายขึ้นช้า ๆ ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านคล้ายดั่งมาช้าไปก้าวหนึ่ง"

เกียงเกียงหันขวับมาด้วยความตระหนก แต่พอเห็นเป็นบ้อกี๋ ใบหน้าที่ซีดขาวของนางพลันปรากฏรอยยิ้มที่คล้ายบุปผาแย้ม

"ท่านเอง"

นางระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ใช้มือที่เรียวงามทาบอกเบา ๆ พลางกล่าวต่อ

"ท่านขู่ขวัญข้าพเจ้าจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ทีเดียว"

"ข้าพเจ้าขู่ขวัญท่านจนสะดุ้งจริง ๆ?"

เกียงเกียงกลอกตาไปมา แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าสมควรได้คิดแต่แรกว่าต้องเป็นท่าน"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เกียงเกียงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าดูออกแต่แรก ท่านตอนนั้นแม้มิได้รับปากข้าพเจ้า แต่จะต้องช่วยข้าพเจ้ากระทำเรื่องนี้แน่ สำหรับกับท่านแล้ว ฆ่าคนมากอีกผู้หนึ่ง นับว่ายังง่ายดายกว่ากินน้ำเปล่าสักถ้วยหนึ่งเลย"

นางมีความแน่ใจ ลุ้ยจิ้นเทียนตายกับมือบ้อกี๋จริง ๆ

บ้อกี๋มิได้ปฏิเสธ และมิได้อธิบายแก้ตัว

เกียงเกียงถอนหายใจอีกครั้ง แล้วกล่าว

"ดูกันตามนี้ ตอนนี้ข้าพเจ้าคล้ายเป็นหญิงม่ายแล้ว"

นางจับตามองบ้อกี๋ด้วยประกายที่หยาดเยิ้ม ส่งเสียงแผ่วเบาต่อ

"ท่านเตรียมจะมาจัดการอย่างไรต่อข้าพเจ้า ที่เป็นม่ายแต่วัยสาวอันน่าสมเพช"

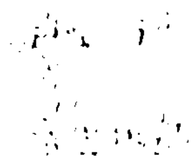

วิกาลยิ่งเงียบวังเวง

เกียงเกียงหลับแล้ว หลับแล้วตื่นขึ้นอีก

ตอนหลับนางส่งเสียงครวญคราง ตอนตื่นก็ครวญคราง เป็นเสียงครวญครางที่มิว่าผู้ใดได้ยินต่างต้องนอนไม่หลับแน่

บ้อกี๋ย่อมนอนไม่หลับอยู่

เนื่องเพราะบ้อกี๋นอนอยู่ข้างกายนางนี่เอง มิเพียงได้ยินเสียงครวญครางของนางเท่านั้น ยังรู้สึกได้ถึงหัวใจนางที่เต้นอยู่ถี่เร็ว

ตอนนี้เกียงเกียงตื่นขึ้นแล้ว

นางหอบหายใจเบา ๆ ใช้มือนุ่มนิ่มราวไร้กระดูก ลูบคลำทรวงอกบ้อกี๋ไป ๆ มา ๆ

เสียงครวญครางของนางเต็มไปด้วยความสุขและสมใจ

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าแทบจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าต้องตายแล้ว"

นางกัดบ้อกี๋เบา ๆ ส่งเสียงต่อ

"ท่านไฉนไม่พาลให้ข้าพเจ้าตายอยู่เบื้องล่างของท่านเสียเลย"

บ้อกี๋มิได้เอ่ยปาก เพราะรู้สึกอ่อนระโหยอย่างยิ่ง แต่พอได้ยินเสียงนาง พลันเข้มแข็งขึ้นอีกครา

มันยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ยังแข็งแรง และมิได้ใกล้ชิดกับอิสตรีมาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

...นางก็เป็นบุคคลสำคัญในแกนกลางของตระกูลทั้ง เมื่อพิชิตนางแล้ว มิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างต้องสะดวกกว่าเดิมอีกมากหลายแน่

...ในเมื่อนางเอ่ยปากแล้ว บ้อกี๋ก็ไม่อาจปฏิเสธ มิเช่นนั้น นางมิเพียงจะคลางแคลงสงสัย ยังต้องเคียดแค้นอีกด้วย

...ยามเมื่อความหื่นกระหายของสตรีถูกปฏิเสธ ในใจนางจะต้องเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นแน่

...บุรุษเช่นดั่ง 'ลี้เง็กทั้ง' ต้องไม่ควรปฏิเสธสตรีเช่นดั่งเกียงเกียง

บ้อกี๋มีเหตุผลมากหลายพอจะอธิบายแก่ตัวเอง ให้ตัวเองมีจิตใจปลอดโปร่งไม่ละอาย

แต่เสียดายที่บ้อกี๋มิใช่เป็นวิญญูชนจอมปลอม

ในเมื่อกระทำไปแล้ว ไยต้องอธิบายอีก

เกียงเกียงถามเสียงแผ่วเบาอีกครั้ง

"ท่านตอนนี้ใช่กำลังสำนึกเสียใจ?"

"สำนึกเสียใจ? ฮา ข้าพเจ้าไฉนต้องสำนึกเสียใจ? ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใดมิเคยสำนึกเสียใจภายหลังเลย"

"อย่างนั้น ค่ำคืนวันพรุ่ง ข้าพเจ้าใช่พอจะมาที่นี้อีกหรือไม่?"

"ท่านย่อมมาได้ แต่คืนวันพรุ่ง ข้าพเจ้ามิได้อยู่ที่นี้แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เช้าวันพรุ่งข้าพเจ้าก็จะต้องย้ายที่อยู่"

"ย้ายไปที่ใด?"

"ย้ายไปอยู่ที่เซี่ยงกัวยิ่ม นับแต่วันพรุ่ง ข้าพเจ้าก็เป็นจ้งก้วงของเซี่ยงกัวยิ่ม"

"คิก คิก...ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไม่กล้าไปหาท่านในที่นั้น? ท่านเข้าใจข้าพเจ้ากลัวเซี่ยงกัวยิ่ม?"

นางยันกายขึ้นจ้องมองหน้าบ้อกี๋ แล้วกล่าวต่อ

"ท่านไฉนต้องไปในที่อยู่ของมัน? ใช่เนื่องเพราะมันมีบุตรีที่สวยงามอยู่นางหนึ่ง?"

บ้อกี๋ทั้งไม่รับทั้งไม่ปฏิเสธ เกียงเกียงแค่นหัวร่อ กล่าวต่อ

"หากแม้นท่านมีอกุศลจิตหมายและเล็มธิดานางนั้นของมัน ท่านก็ต้องย่ำแย่แล้ว"

"อ้อ?"

"เอียเท้าน้อยตัวนั้น มิว่าผู้ใดต่างกระทบไม่ได้ดอก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนางถูกคนผู้หนึ่งพอใจแล้ว"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"เป็นคนที่ไม่มีผู้ใดตอแยได้ กระทั่งข้าพเจ้าก็ตอแยไม่ได้"

"ท่านก็กลัวมัน?"

เกียงเกียงถึงกับยอมรับ

"ข้าพเจ้าย่อมกลัวมัน นับว่ากลัวจนแทบตายทีเดียว"

"ท่านไฉนจึงกลัวมัน?"

"เนื่องเพราะมันมิเพียงมีความสามารถเหนือกว่าข้าพเจ้ามากหลายเท่านั้น ยังมีความอำมหิตโหดเหี้ยมชั่วร้ายเลือดเย็น พอฉีกหน้า ก็ไม่ยอมรู้จักกับผู้ใด"

นางถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแม้เป็นม่วยม่วยของมัน แต่หากข้าพเจ้าก้าวร้าวผิดใจมัน มันก็ต้องปลิดชีวิตข้าพเจ้าได้เช่นกัน"

"ท่านหมายถึงทั้งข้วย?"

"เฮอะ ทั้งข้วยนับเป็นตัวกระไร? ทั้งข้วยเมื่อเห็นมัน ยังคงกลัวจนแทบตายเช่นกัน"

นางหยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"นับแต่เยาว์วัยมาแล้ว ในหมู่พวกเราเฮียตี๋เจ๊ม่วย ต้องนับว่ามันชาญฉลาดที่สุด หล่อเหลาที่สุด เก่งกาจสามารถที่สุด มันต้องการกระไรก็มีกระนั้นให้มัน ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้าไปชิงกับมัน หากมันทราบว่า ท่านก็ใคร่และเล็มบุตรีของเซี่ยงกัวยิ่ม อย่างนั้นท่านก็..."

"ข้าพเจ้าเป็นไร?"

"ท่านก็ต้องตายแน่นอน ไม่มีผู้ใดช่วยท่านไว้ได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจะต้องดูแลท่านให้ดี คุ้มกันท่านให้มั่นคง เพื่อให้ท่านทุ่มเทจิตใจทั้งมวลอยู่ที่ข้าพเจ้า ไม่ให้ท่าน

มีกำลังเรี่ยวแรงเหลือไปหมายและเล็มผู้อื่น"

ตอนนี้บ้อกี๋ย่อมทราบ ผู้ที่นางกล่าวขวัญถึง คือทั้งเง้า

กระบี่ของทั้งเง้า ความไร้น้ำใจของทั้งเง้า แสดงว่ายังน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าทั้งข้วยเสียอีก

ภูมิปัญญาที่ปราดเปรื่องหลักแหลม ความหนักแน่นที่เยือกเย็นมั่นคง เล่ห์อุบายที่แยบยลลึกซึ้งของซีคงเฮียวฮวง อาจบางทีรับมือกับทั้งข้วยได้ แต่ทั้งเง้าเล่า?

ในไต้ฮวงตี๊ง มีผู้ใดสามารถรับมือทั้งเง้า?

แม้นับว่าเซี่ยงกัวยิ่มถูกทำลาย เหลือทั้งเง้าไว้ จะเร็วจะช้าย่อมเป็นมหันตภัยของไต้ฮวงตี๊งอยู่นั่นเอง

ในใจบ้อกี๋บังเกิดความอำมหิตต้องการสังหารอีกแล้ว

มิว่ามันจะสามารถรอดกลับไปหรือไม่? ต่างต้องไม่ยินยอมให้เซี่ยงกัวยิ่มกับทั้งเง้ามีชีวิตอยู่ต่อ

แม้นับว่ามันจะต้องลงนรกขุมที่สิบแปด ก็ต้องลากทั้งสองคนนี้ไปด้วยกันให้ได้

เกียงเกียงพลันถาม

"มือของท่านไฉนเย็นอย่างยิ่ง?"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เกียงเกียงถามอีก

"มือของท่านไฉนพลันกลายเป็นเย็นปานนี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัว"

"กลัวกระไร?"

"กลัวคนที่ท่านบอกเมื่อครู่"

"มันจะกลับมาในเวลารวดเร็วอย่างยิ่งแล้ว ตอนมันกลับมา ไม่แน่ว่าจะไปหาท่านจริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้าไม่มีอกุศลจิตไปและเล็มบุตรีของเซี่ยงกัวยิ่มนางนั้นเลย"

"มันยังจะต้องไปหาท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านก็ฝึกกระบี่ และผู้คนทั้งหลายคล้ายดั่งต่างยอมรับ ว่ากระบี่ของท่านไม่เลวอย่างยิ่ง"

"อ้อ ดังนั้นมันจึงต้องการพิชิตข้าพเจ้า ให้ผู้คนทั้งหลายทราบ วิชากระบี่ของมันเหนือกว่าข้าพเจ้า?"

"มันเป็นคนที่ยอมตายก็ไม่ยอมแพ้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

"หากมันเคราะห์ร้ายพ่ายแพ้ต่อกระบี่ข้าพเจ้า หรือมันจะไปตายได้จริง ๆ?"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง แต่ท่านต้องไม่ใช่คู่มือมันแน่ ท่านเพียงจับกระบี่ ท่านก็ต้องตายเด็ดขาด ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

"เมื่อมันมาหาท่าน หากท่านยินยอมแพ้มัน มันก็ต้องไม่คุกคามให้ท่านลงมือกับมันอีก"

"หากข้าพเจ้าบังเอิญเป็นคนที่ยอมตายก็ไม่ยอมแพ้เช่นกันเล่า?"

เกียงเกียงพลันกระโดดขึ้นจากร่างบ้อกี๋ ร้องสุดเสียง

"อย่างนั้นท่านก็ไปตายเสียเถิด"

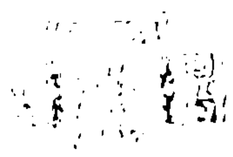

เกียงเกียงไปเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว บ้อกี๋ยังมิอาจข่มตาหลับได้

การตายของเซี่ยวป้อ การตายของลุ้ยจิ้นเทียน ล้วนแล้วคุกคามความรู้สึกของบ้อกี๋จนนอนไม่หลับ

พวกมันอาจจะตายกับมือคนผู้เดียวกันอย่างยิ่ง คนผู้นี้ดูแล้วต้องไม่ใช่บุตรหลานตระกูลทั้ง ดังนั้นความเคลื่อนไหวจึงได้ลึกลับปานนี้

ความจริงคนผู้นั้นมีโอกาสฆ่าบ้อกี๋แล้ว แต่มันกลับทอดทิ้งโอกาสไป ดังนั้นบ้อกี๋แทบจะระบุแน่แก่ใจ คนผู้นั้นไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อมัน

เมื่อค่ำวันก่อน ผู้ที่ล่อกองซุ่มให้ไล่ตามไป อาจจะเป็นคนผู้นี้อย่างยิ่ง

คนผู้นี้เป็นใครกันแน่?

เหตุไฉนจึงต้องกระทำเรื่องเหล่านี้?

บ้อกี๋ครุ่นคิดจนศีรษะแทบแตก ยังไม่ได้เบาะแสเค้ามูลมาแม้สักน้อยนิด

บ้อกี๋จึงมีแต่สมมติก่อน ว่าคนผู้นั้นเป็นสหายของมัน

เนื่องเพราะคนผู้นั้นทราบความลับของบ้อกี๋มากมายเหลือเกินจริง ๆ หากมิใช่เป็นสหายของบ้อกี๋ อย่างนั้นก็น่าสะพรึงกลัวเกินไปแล้ว

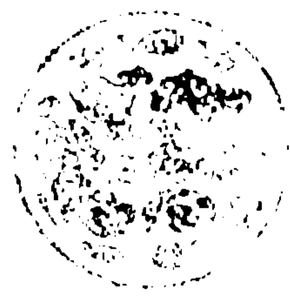

แสวงหาทางสายใหม่

แรมสิบค่ำเดือนสี่ โปร่ง

บุปผาในลานตึกเบ่งบานสะพรั่ง แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส บ้อกี๋ได้ยืนอยู่ในแสงอาทิตย์เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว

ที่นี้เป็นอุทยานหลังของบ้านเซี่ยงกัวยิ่ม เซี่ยงกัวยิ่มก็ยืนอยู่ใต้ร่มไม้ตรงข้ามบ้อกี๋นี่เอง กระทั่งยังพอจะเห็นรูขุมขนบนใบหน้าของมันถนัดชัดเจนอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะอาทิตย์พอดีสาดส่องอยู่บนใบหน้าของบ้อกี๋

แสงอาทิตย์ชอนไชบาดตา บ้อกี๋แทบจะสังเกตองคาพยพบนใบหน้าของเซี่ยงกัวยิ่มมิใคร่ชัดเจนนัก

สถานที่เช่นนี้ ย่อมเป็นเซี่ยงกัวยิ่มจงใจจัดขึ้น บ้อกี๋ไม่มีปัญญาจะเลือกเฟ้นเลย

แม้นับว่าอุทยานหลังมีพวกมันเพียงสองคน แต่ในสภาพเช่นนี้ บ้อกี๋ก็ไม่มีปัญญาลงมือได้

บ้อกี๋ไม่มีทางที่จะเห็นความเคลื่อนไหวเซี่ยงกัวยิ่มได้ชัดเจน แต่ความเคลื่อนไหวทุกอากัปกิริยาบถของบ้อกี๋ กลับไม่อาจรอดจากสายตาเซี่ยงกัวยิ่มได้

บ้อกี๋มิอาจไม่นับถือความละเอียดสุขุม รอบคอบรัดกุมของเซี่ยงกัวยิ่มได้

ในที่สุด เซี่ยงกัวยิ่มเอ่ยปากขึ้นแล้ว

"มิว่าวิชาปลอมแปลงโฉมที่พลิกแพลงพิสดารเพียงใด เมื่อตกอยู่ในแสงอาทิตย์ต่างต้องมีจุดอ่อนพิรุธให้สังเกต"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"หน้ากากหนังมนุษย์ก็เป็นเช่นกัน หนังของคนที่ตาย อย่างไรย่อมผิดกับคนเป็น ๆ"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"หากใบหน้าท่านมีหนังมนุษย์ที่ตายไปแล้วปกปิดอยู่ ตอนนี้ท่านก็ต้องเป็นคนตายไป"

บ้อกี๋หัวร่อ เซี่ยงกัวยิ่มถาม

"นี่มิใช่เป็นเรื่องน่าหัวร่อ"

"แต่ข้าพเจ้าพลันได้คิดถึงเรื่องขบขันน่าหัวร่อมา"

"เรื่องอันใด?"

"ฟังว่ามีหน้ากากหนังมนุษย์มากหลาย สร้างขึ้นจากหนังของก้นคนที่ตายไปแล้ว เนื่องเพราะหนังที่ก้นอ่อนนุ่มที่สุด"

บ้อกี๋ยังหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"หรือท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าจะใช้ก้นของคนมาปะอยู่บนหน้าได้?"

เซี่ยงกัวยิ่มส่งเสียงเย็นชา

"ท่านไม่แน่จะต้องทำดั่งนั้น เราดูท่านออก คนเช่นดั่งท่าน เมื่อถึงคราคับขันจำเป็น มิว่าเรื่องราวใดท่านต่างกระทำมาได้"

"ข้าพเจ้าเป็นคนเช่นนั้นจริง ๆ"

"ก็เนื่องเพราะท่านเป็นคนเช่นนั้น เราจึงได้ต้องการให้ท่านมาอยู่ที่นี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคนเช่นท่าน ปกติมักเป็นคนมีประโยชน์อย่างยิ่ง"

"เสียดายที่คนเช่นนี้ปกติมักมีจุดอ่อน"

"จุดอ่อนใด?"

"คนเช่นนี้ก็คล้ายดั่งท่าน ต่างไม่ชมชอบตากแดด"

"เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน แสงอาทิตย์ยังสาดส่องไม่ถึงที่นี้"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านสมควรมาเร็วกว่านี้บ้าง"

"เสียดายที่เมื่อชั่วยามก่อน ข้าพเจ้ายังมิได้ตื่นนอนเลย"

"ปกติท่านนอนดึกอย่างยิ่ง?"

"ตอนมีสตรี ข้าพเจ้ายิ่งนอนดึกกว่า"

"เมื่อค่ำวานท่านมีสตรีหรือไม่?"

"มีเพียงนางเดียว"

"ท่านทั้งที่รู้แน่ เช้าวันนี้จะมาพบเรา ไฉนยังต้องไปหาสตรี?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจ"

เซี่ยงกัวยิ่มไม่กล่าวอีกแล้ว

บ้อกี๋หวังอย่างยิ่ง สามารถสังเกตใบหน้ามันมีความรู้สึกใด แต่หากบ้อกี๋แลเห็นจริง ๆ จะต้องรู้สึกประหลาดอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะสีหน้าของมันในตอนนี้ มิว่าผู้ใดได้เห็น ต่างรู้สึกประหลาดอย่างยิ่ง

โชคดีที่บ้อกี๋ไม่เห็น ผู้อื่นก็ไม่เห็นเช่นกัน

อีกเนิ่นนานให้หลัง เซี่ยงกัวยิ่มจึงส่งเสียงเย็นชา

"ที่นี้คือทั้งแกเป้า"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"หาสตรีในที่นี้ มิใช่ง่ายดาย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านหาพบได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้าก็หาไม่พบเช่นกัน โชคดีที่ข้าพเจ้ามีวิธีให้สตรีเป็นฝ่ายมาหาข้าพเจ้าเอง"

"เป็นสตรีนางนั้นมาหาท่าน?"

"ใช่"

"นางไฉนจึงต้องหาท่าน?"

"เนื่องเพราะนางพอใจ"

เซี่ยงกัวยิ่มไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

ความรู้สึกบนใบหน้าของมันในครั้งนี้ จะต้องยิ่งน่าดูกว่าเมื่อครู่ แต่เสียดายที่บ้อกี๋ยังคงไม่อาจเห็น

ครั้งนี้ไม่รอให้มันเอ่ยปากขึ้นก่อน บ้อกี๋ชิงกล่าว

"ข้าพเจ้าหวังให้ท่านสามารถเข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

"บอกมา"

"ในเมื่อท่านดูออก ข้าพเจ้าเป็นคนที่มิว่าเรื่องราวใดต่างกระทำมาได้ ท่านก็สมควรทราบ ข้าพเจ้ามิเพียงละโมบทรัพย์สินเท่านั้น ยังชมชอบสุรานารี มีบางครั้งยังดื่มจนเมามายไม่ได้สติ"

กล่าวสืบไป

"เพียงแต่ว่า เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแยกเรื่องส่วนตัวกับส่วนรวมกระจ่างอย่างยิ่งเสมอมา"

"ประเสริฐมาก"

"ท่านจะรับตัวข้าพเจ้าไว้ ก็ไม่อาจเกี่ยวข้องเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าได้ มิเช่นนั้นท่านตอนนี้ยังควรให้ข้าพเจ้ารีบไปเสียประเสริฐกว่า"

เซี่ยงกัวยิ่มประสานสายตากับบ้อกี๋อีกเนิ่นนาน ในแสงอาทิตย์ ดูไปคล้ายเป็นดวงตาของเหยี่ยวไม่ผิดเพี้ยน

เหยี่ยวที่กินแต่ซากศพคนตายโดยเฉพาะ

ในพริบตานั้น บ้อกี๋แทบจะเข้าใจ เซี่ยงกัวยิ่มเตรียมลงมือใส่มันแล้ว

แต่เซี่ยงกัวยิ่มเพียงส่งเสียงสั้น ๆ ก็พลิ้วหายไปจากใต้ร่มไม้

"ท่านอยู่ต่อไป"

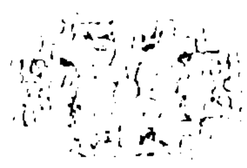

ตัวตึกที่มีสามห้องสว่าง สองห้องมืด สร้างอยู่ในมุมของลานตึกที่มืดสลัวเย็นเยียบ

ในลานตึกปลูกต้นพุดตานอยู่หลายสิบต้น ง่อทังอีกหลายต้น

นี่ก็คือที่อยู่ซึ่งเซี่ยงกัวยิ่มจัดให้บ้อกี๋พัก โดยมีคนเรียกว่าเล่าข้งเป็นผู้พามา

เล่าข้งมิใช่แซ่ข้ง

เล่าข้งก็แซ่ทั้ง ฟังว่ายังเป็นทั้งเจ็ก (อาห่าง ๆ) ของทั้งข้วยกับทั้งเง้า เพียงแต่ว่านอกจากตัวมันเองแล้ว ผู้อื่นล้วนมิได้ถือว่าพวกมันมีความสัมพันธ์ฉันญาติกันเท่าใดนัก

เล่าข้งมีใบหน้าที่แดงฉานอยู่ตลอดเวลา มีจมูกที่แดงก่ำด้วยฤทธิ์สุราอยู่ใบหนึ่ง

บ้อกี๋ถามมัน

"ท่านแซ่ทั้งชัด ๆ ไฉนผู้อื่นไม่เรียกท่านเล่าทั้ง?"

คำตอบของเล่าข้งมีเหตุผลอย่างยิ่งคือ

"ทุกผู้คนในนี้ต่างแซ่ทั้ง หากเรียกเล่าทั้ง ผู้ขานรับจะต้องมิทราบมีมากมายปานใด?"

"แล้วผู้อื่นไฉนเรียกท่านเป็นเล่าข้ง?"

คำตอบของเล่าข้งยิ่งพิสดารคือ

"ความหมายของข้งคือโพรง ตัวเราก็เป็นโพรงหนึ่ง แล้วแต่จะเป็นสุราใด ๆ ต่างพอจะเทลงในโพรงนี้ได้"

หน้าที่ของเล่าข้งมากมายอย่างยิ่ง มิเพียงเป็นผู้รับใช้บ้อกี๋เท่านั้น ยังเป็นคนครัวของบ้อกี๋อีกด้วย

อาหารวันละสามมื้อ แต่ละมื้อมีหกจานหนึ่งชามของบ้อกี๋ ก็เป็นฝีมือของเล่าข้งจัดการ

ฝีมือปรุงอาหารของมัน ไม่อาจนับว่ายอดเยี่ยมได้เลยจริง ๆ เนื้อวัวที่ผัดมานับว่าคล้ายเป็นหนังวัวจริง ๆ

ทุกมื้อของแต่ละวัน มันเป็นต้องผัดหนังวัวเช่นนี้มาจานหนึ่ง บ้อกี๋ได้กินติดต่อกันมาเจ็ดแปดมื้อแล้ว

นอกจากรับประทานอาหาร หน้าที่เพียงหนึ่งเดียวของบ้อกี๋คือจดบัญชี โดยแยกบัญชีจากสิบกว่าเล่มที่ทั้งหนาทั้งหนักออกมาเป็นแผ่น ๆ แล้วไปจดใส่บัญชีอีกเล่มหนึ่ง

นี่คืองานที่เซี่ยงกัวยิ่มมอบหมายให้ งานเช่นนี้นับว่ายังชืดชาไร้รสชาติยิ่งกว่าผัดหนังวัวของเล่าข้งเสียอีก

บ้อกี๋มีความปรารถนาอย่างยิ่ง จะคว้าอกเสื้อเซี่ยงกัวยิ่มไว้แล้วถามให้ชัดเจน

"ท่านจงใจเชื้อเชิญเรามา เพื่อให้เราทำงานบัดซบนี้เท่านั้น?"

แต่เสียดาย ในสองวันนี้กระทั่งเงาร่างของเซี่ยงกัวยิ่มก็ไม่เคยได้เห็นเลย

อาณาบริเวณของตึกหลังนี้ มิเพียงใหญ่กว่าดูทางภายนอกอีกมากหลายเท่านั้น ยังใหญ่กว่าที่บ้อกี๋เคยคาดคิดไว้อีกมากหลายด้วย

แต่บริเวณที่เคลื่อนไหวของบ้อกี๋กลับเล็กอย่างยิ่ง

มิว่าบ้อกี๋ออกจากประตูแล้ว จะไปในทิศทางใดก็ตาม ไม่เกินหนึ่งร้อยก้าว ต้องพลันมีคนผู้หนึ่งปรากฏตัวออกมา บอกกับบ้อกี๋อย่างนอบน้อมเกรงใจ

"ทางสายนี้ไม่อาจไปต่อได้อีกแล้ว"

"เบื้องหน้าเป็นเขตหวงห้าม ผู้ไม่มีกิจโปรดหยุดไว้"

เขตหวงห้ามของสถานที่นี้มากจริง ๆ ห้องหนังสือของเซี่ยงกัวยิ่ม ตึกที่อยู่ของตั้วเสียวเจี๊ยะ กระทั่งห้องเก็บของก็ยังเป็นเขตหวงห้าม

ละแวกใกล้เคียงของแต่ละเขตหวงห้าม อย่างน้อยต้องมีเจ็ดแปดคนเฝ้ารักษา

จะพิชิตพวกเหล่านี้มิใช่ยากเข็ญ แต่บ้อกี๋ต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด

"เรื่องเล็กไม่สะกดกลั้น เรื่องใหญ่เป็นต้องยุ่งวุ่นวาย"

สำหรับวาจานี้ บ้อกี๋ถือเป็นคำพร่ำสอนที่โบราณจนคร่ำครึอย่างยิ่งเสมอมา

แต่บ้อกี๋ตอนนี้กลับเข้าใจความหมายของคำสอนนี้กระจ่างใจ ที่เซี่ยงกัวยิ่ม

มอบหน้าที่เช่นนี้แก่มัน อาจเป็นการทดสอบมันอย่างยิ่ง

ดังนั้น มันจึงมีแต่สะกดกลั้นต่อไป

ดังนั้น มันจึงจับเจ่าอยู่แต่ในห้องของมัน กินหนังวัว จดบัญชี ดูดอกพุดตานกับต้นง่อทั้งในลานตึก

มันได้จับเจ่ามาเป็นเวลาสามวันแล้ว

ทั้งข้วยถึงกับก็มิได้ปรากฏหน้ามา

บ้อกี๋พลันรู้สึก มันถึงกับคล้ายคิดถึงทั้งข้วยอยู่เล็กน้อย ร่วมกินอาหารกับมันอย่างน้อยยังมีรสชาติกว่ากินหนังวัวมากนัก

ถนนใหญ่ที่ครึกครื้นสายนั้น ร้านรวงที่มีการค้าคึกคักจอแจเหล่านั้น ก็ต้องน่าสนใจกว่าที่นี้มากนัก

บ้อกี๋มีความปรารถนาจะไปเที่ยวทางภายนอกเป็นอย่างยิ่ง แต่เล่าข้งกลับขวางไว้ พลางกล่าว

"ท่านไม่อาจไป"

บ้อกี๋มีโทสะขึ้นบ้างแล้ว กระชากเสียง

"เพราะเหตุใด? ข้าพเจ้ามิใช่นักโทษ ที่นี้ก็มิใช่คุก"

"แต่ท่านควรอย่าออกไปจึงประเสริฐ"

เล่าข้งมีสีหน้าท่าทีเป็นจงรักภักดีอย่างจริงใจ อธิบายต่อไป

"ตั้วเล่าเอี๊ยจงใจเชื้อเชิญท่านมา ต้องมิใช่เนื่องเพราะกระทำเรื่องเหล่านี้ จะต้องทดสอบท่านก่อนเป็นแน่"

ประการนี้บ้อกี๋ก็คิดได้เช่นกัน เล่าข้งกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ตั้วเล่าเอี๊ยพร้อมที่จะมอบหมายงานอื่นให้ท่านทำได้ในทุกเวลา หากท่านไม่อยู่ ไยมิใช่คลาดจากโอกาสไป"

บ้อกี๋เห็นพ้อง

โอกาสย่อมไม่อาจปล่อยผ่านเด็ดขาด มิว่าเป็นโอกาสใด ต่างไม่อาจคลาดไปเด็ดขาด

ตอนนี้บ้อกี๋ได้ถึงขอบของความสำเร็จแล้ว พร้อมที่จะฉวยได้โอกาส ทะลวงแทงสังหารเซี่ยงกัวยิ่มในทุกเวลา

ดังนั้น บ้อกี๋จึงต้องจับเจ่าอยู่แต่ในห้องทุกวัน กินหนังวัว จดบัญชี ดูดอกพุดตานกับต้นง่อทั้งที่นอกหน้าต่าง

บ้อกี๋อึดอัดจนแทบล้มป่วยแล้ว

แต่วันเวลาของเล่าข้ง กลับผ่านไปอย่างสุขสำราญยิ่ง

มันใช้เวลาเพียงชั่วหม้อข้าวเดือด ก็สามารถประกอบอาหารของสามมื้อสำเร็จ เนื่องเพราะกับข้าวของแต่ละมื้อล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

ตอนกินอาหารเช้า มันก็เริ่มดื่มสุราเล็กน้อย ตอนกินอาหารเที่ยง มันดื่มมากขึ้นอีกเล็กน้อย

หลังจากนอนตอนบ่ายแล้ว ฤทธิ์สุราก็สร่างไปมาก มันเริ่มดื่มใหม่อีกครา

หลังอาหารค่ำ มันก็ได้พาฤทธิ์สุราประมาณหกส่วนออกไป ตอนกลับมา มักเป็นเวลาดึกสงัด และมักจะดื่มจนเมามายแทบครองสติไม่ได้

ในค่ำวันที่สี่ ขณะมันเตรียมจะออกไป บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"ท่านไปที่ใด?"

"เพียงแต่ออกไปเดินเที่ยวเท่านั้น"

"แต่ละค่ำคืน ท่านคล้ายมีสถานที่พอจะไป โอ...แต่ข้าพเจ้ากลับคล้ายมิว่าที่ใดต่างไปไม่ได้"

"เนื่องเพราะท่านผิดกว่าพวกเรา"

"ผิดในที่ใด?"

"ท่านเป็นคนที่ตั้วเล่าเอี๊ยจงใจเชิญมา และเป็นสหายของตั้วกัว เป็นคนชั้นสูง"

คนชั้นสูงก็ควรไปสถานที่ชั้นสูง แต่เสียดายสถานที่ชั้นสูงในที่นี้ล้วนเป็นเขตหวงห้าม

เล่าข้งหยีตาหัวร่อกล่าว

"พวกเราก็ผิดกันแล้ว พวกเรามีสถานที่ไปอยู่มากหลาย เนื่องเพราะพวกเราเป็นคนชั้นต่ำ สถานที่เหล่านั้น มีแต่คนชั้นต่ำจึงไปกันได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนั่นเป็นสถานที่ชั้นต่ำอยู่แล้ว"

"ปกติพวกท่านอยู่ที่นั่นทำกระไร?"

"ในสถานที่ชั้นต่ำ เรื่องที่กระทำย่อมล้วนเป็นเรื่องชั้นต่ำ"

"เรื่องชั้นต่ำเป็นเรื่องเหล่าใดบ้าง?"

"ความจริงก็ไม่มีใด? เพียงแต่ดื่มสุรา เล่นการพนันกัน หยอกล้อโกวเนี้ยเยาว์วัยเท่านั้น"

"เรื่องเช่นนี้ คนชั้นสูงก็กระทำเช่นกัน"

"เรื่องเช่นเดียวกัน หากแม้นกระทำจากคนชั้นสูง ภายในสถานที่ชั้นสูง ก็

ต้องเป็นเรื่องชั้นสูง หากแม้นเป็นคนชั้นต่ำ กระทำจากในสถานที่ชั้นต่ำ ก็กลายเป็นเรื่องชั้นต่ำแล้ว คนชั้นสูงจะขมวดคิ้วนิ่วหน้าบอก ล้วนเป็นเรื่องสารเลว"

วาจามันมิเพียงมีเหตุผลเท่านั้น ยังคล้ายเป็นปรัชญาชีวิตอีกด้วย

บ้อกี๋กล่าว

"ในที่เหล่านั้นเป็นพวกผู้ใดบ้าง?"

"ย่อมล้วนเป็นพวกชั้นต่ำ นับไปนับมาก็เป็นพวกรับใช้บ้าง อยู่ยามตามตึกบ้าง คนครัวบ้าง และเอียเท้าบ้างเท่านั้น"

ดวงตาบ้อกี๋สุกใสทันที

หากคลุกคลีกับผู้คนเหล่านี้จนคุ้นเคย ความเคลื่อนไหวของมัน ก็ต้องสะดวกกว่าในปัจจุบันอีกมากหลายเป็นแน่

บ้อกี๋พลันผุดลุกขึ้น ตบบ่าเล่าข้งเบา ๆ แล้วกล่าว

"พวกเราไปกันเถิด"

"ท่านจะไปสถานที่นั้น?"

"ท่านจะไปที่ใด ข้าพเจ้าก็ไปที่นั้น"

"ท่านเป็นคนชั้นสูง ไฉนไปในสถานที่ชั้นต่ำเช่นนั้นได้?"

"แม้นับว่ากลางวันข้าพเจ้าเป็นคนชั้นสูง แต่พอถึงกลางคืน ก็กลายเป็นคนชั้นต่ำแล้ว ฮา...ข้าพเจ้าทราบ มีคนชั้นสูงมากหลายที่ต่างเป็นเช่นนี้"

เล่าข้งก็หัวร่อ มันมิอาจไม่ยอมรับ วาจาบ้อกี๋มีเหตุผลมากอยู่

"แต่มีประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องขอบอกไว้ก่อน"

"ท่านบอกมา"

"เมื่อถึงที่นั้น ท่านก็ต้องเป็นคนชั้นต่ำแล้ว ดื่มสุรา เล่นการพนัน ต่อยตีกัน ล้วนมิเป็นไร หากมีโอกาส ท่านกระทั่งยังพอฉวยโอกาสจับปลา"

บ้อกี๋ไม่เข้าใจคำจับปลา เล่าข้งจึงอธิบาย

"ในที่นั้นมีเอียเท้าน้อยที่หน้าตาไม่เลวอยู่มากหลายยิ่ง พวกนางก็ดื่มสุรา ก็เล่นการพนัน ขอเพียงดื่มสุราก็ต้องเมามาย ขอเพียงเล่นการพนันก็ต้องเสียจนเกลี้ยงเกลา"

บ้อกี๋เข้าใจความหมายของมันแล้ว จึงหัวร่อกล่าว

"ขอเพียงพวกนางดื่มสุราเมามาย เล่นการพนันเสียเกลี้ยงเกลา ก็เป็นเวลาจับปลาของพวกเราแล้ว?"

"ฮา ที่แท้ท่านก็เป็นผู้เชี่ยวชาญ"

"ฮา...เกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ คนชั้นสูงต้องเชี่ยวชาญกว่าคนชั้นต่ำแน่"

"แต่มีปลาตัวหนึ่งที่ท่านไม่อาจจับเป็นอันขาด กระทั่งกระทบก็ไม่อาจไปกระทบนาง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะปลาตัวนี้ เป็นที่พวกเราไม่มีผู้ใดตอแยได้"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"นางมีนามซังฮี้ (มงคลคู่)"

บ้อกี๋ทวนคำ "ซังฮี้" เล่าข้งอธิบายต่อ

"นางก็คือเอียเท้าประจำตัวของตั้วเสียวเจี๊ยะ ที่ตึกตั้วเล่าเอี๊ยพวกเรานั่นเอง"

มันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มอธิบายต่อไป

"ตอแยนางก็เท่ากับตอแยเสียวเจี๊ยะ ผู้ใดไปตอแยตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนั้นของพวกเรา เท่ากับชุกศีรษะตัวเองเข้าไปในรังแตนที่ใหญ่มหึมา"

เรื่องที่เกี่ยวกับตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนี้ บ้อกี๋มิใช่เคยได้ยินเพียงครั้งเดียว ตอนนี้แม้บ้อกี๋ยังมิได้เห็นร่างนาง แต่ก็ได้รู้สึกถึงอำนาจบารมีตั้วเสียวเจี๊ยะของนางแล้ว

ความเป็นจริงบ้อกี๋มิใช่ไม่เคยเห็นนาง เพียงแต่ว่านั่นเป็นเรื่องของเมื่อสิบกว่าปีก่อน

ตอนนั้นนางยังคงอ่อนแออย่างยิ่ง เป็นทารกที่อยู่ในโอวาทอย่างยิ่ง มักจะถักเปียสองสาย พอเห็นคนแปลกหน้าก็หน้าแดง

ตอนนี้นางได้เติบใหญ่จนกลายเป็นคนเช่นไร? มีรูปลักษณะอย่างไร? ผู้อื่นไฉนจึงกลัวนางถึงปานนี้?

บ้อกี๋พลันมีความปรารถนาใคร่ได้เห็นตั้วเสียวเจี๊ยะที่ทุกผู้คนหวาดกลัวอย่างยิ่งว่านางมีอำนาจบารมีเพียงใด? น่ากลัวเพียงใดกันแน่?

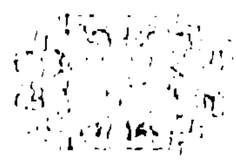

บ้อกี๋ได้เห็นซังฮี้ก่อน

อำนาจของเอียเท้าตัวนี้ เป็นที่ผู้คนทนทานไม่ได้อยู่แล้ว

ในห้องมีกลิ่นร้ายเหลือสุดพรรณนา กลิ่นของมันดมแล้ว ไม่ผิดกับถังขยะที่ถูกเตะหกออกมา

แต่ผู้คนในห้อง กลับคล้ายไม่ได้รู้สึกเลยสักน้อยนิด

ห้องที่ความจริงเพียงสามารถให้อยู่ได้สิบกว่าคน ตอนนี้กลับเบียดเสียดเข้ามาถึงหลายสิบคน มีชรามีฉกรรจ์มีบุรุษมีสตรี มีบ้างยังแต่งกายจนงามดั่งบุปผา มีบ้างเปลือยท่อนบนเห็นขนดำปุกปุย มีบ้างเหม็นคลุ้ง มีบ้างหอมกรุ่น แต่สีหน้า

ของทุกคนกลับเป็นเช่นเดียวกัน

ทุกคนต่างเบิ่งตากลมกว้างจับมองดูซังฮี้ รอคอยให้ซังฮี้ทอดลูกเต๋าในมือออกไป

สองมือของซังฮี้ทั้งขาวทั้งนุ่มทั้งเล็ก ดูไปคล้ายบุปผาสีขาวดอกเล็ก ๆ

ร่างของนางก็ขาว ๆ เล็ก ๆ เพรียว ๆ หวาน ๆ สองแก้มยังมีลักยิ้มที่คล้ายลึกอย่างยิ่งอีกด้วย

มือน้อย ๆ ของนางกำเต๋าอยู่สามลูก กระดุมที่คอเสื้อถูกปลดออกสองเม็ด ยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบอยู่บนม้ายาว ตากลมใหญ่ทั้งคู่ของนางกลอกไป ๆ มา ๆ แคล่วคล่องว่องไว

ผู้ที่แทงในตานี้มีไม่น้อยจริง ๆ ผู้แทงหนักที่สุดมากที่สุด เป็นคนหน้าลาย

บ้อกี๋เคยเห็นมันผู้นี้มา มันมีหน้าที่ดูแลบริเวณข้างห้องหนังสือของเซี่ยงกัวยิ่ม เคยขวางให้บ้อกี๋ต้องกลับถึงสองครั้งแล้ว

ปกติเมื่อมันกล่าววาจา มักจะมีสีหน้าที่ปากยิ้ม หน้าไม่ยิ้มด้วย แต่ตอนนี้ กระทั่งรอยแสร้งยิ้มของมันก็ไม่มีเหลืออยู่แล้ว ใบหน้ากลมใหญ่ของมันมีเหงื่อเป็นมันระยับ จนรอยฝีดาษที่ลายพร้อยคล้ายดั่งเต้นได้ด้วย

ตานี้มันแทงถึงสิบสามตำลึง นับเป็นทรัพย์สมบัติทั้งมวลที่มันมีอยู่

ทันใดนั้น มีเสียงตวาดเบา ๆ เสียงติงดังตามติด เต๋าทั้งสามลูกถูกทอดลงไปในชามเคลือบ

"สี่ห้าหก" ซังฮี้กระโดดขึ้นตวาดสุดเสียง

"กินเรียบ"

ท่าทีของนางในตอนนี้ ดูแล้วไม่คล้ายเป็นดอกไม้ขาวเล็ก ๆ อีกแล้ว กลับกลายคล้ายเป็นจิ้งจอกขาวตัวใหญ่ไม่ผิดเพี้ยน

บ้อกี๋ยังไม่เคยเห็นโกวเนี้ยน้อยเช่นดั่งนาง จะกลับกลายเป็นสภาพเช่นดั่งตอนนี้ได้เลย

สีหน้าของคนหน้าลายก็เปลี่ยนแปรไป ลอบยื่นมือเบา ๆ หมายจะชักทุนที่มันแทงลงไปคืนกลับมาบ้าง

แต่เสียดายที่มือของมันไม่ว่องไวเพียงพอ

ซังฮี้พลันหันขวับมาเขม้นมองมัน แค่นเสียงเย็นชา

"คิดทำกระไร? ใช่จะโกงหรือไม่?"

มือของคนหน้าลายได้คว้าเงินแท่งที่หนักสิบตำลึงไว้แล้ว นับว่าคล้ายขี่เสือที่ยากจะลงได้จริง ๆ จึงจำต้องกัดฟันโต้เถียง

"ตานี้ไม่นับ พวกเราทอดกันใหม่"

ซังฮี้แค่นหัวร่อ พลันตวัดมือตบฉาดเข้าใส่ใบหน้าที่ลายพร้อยของมัน

นางลงมือได้รวดเร็วอย่างยิ่ง แต่มือนางยังมิทันตบถูกใบหน้าที่ลายพร้อย ก็ถูกบ้อกี๋คว้าไว้ได้ทัน

ความจริงบ้อกี๋ยังยืนอยู่ไกลอย่างยิ่ง แต่เพียงพริบตา ก็มาถึงที่เบื้องหน้านาง

สีหน้าซังฮี้ก็เปลี่ยนแปรไป นางมิเคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน และมิเคยเห็นคนที่มีท่าร่างรวดเร็วถึงปานนี้ด้วย

นางพยายามสะกดกลั้นความเดือดดาลไว้ ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านมาทำกระไร?"

บ้อกี๋หัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทำกระไร? เพียงแต่คิดจะมากล่าววาจายุติธรรมสักคำเท่านั้น"

"บอกมา"

"ตาเมื่อครู่ความจริงก็ไม่อาจนับกันได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเต๋าชุดนี้ปลอม เต๋าปลอมชุดนี้ทอดแต่ละครั้งจะต้องเป็นแต้มสี่ห้าหกเสมอ"

เพลิงโทสะของซังฮี้ฮือโหมอย่างรุนแรงทันที แต่เสียดาย แม้นางจะสะบัดดิ้นรนรุนแรงเพียงใด ยังคงไม่อาจหลุดจากการเกาะกุมของบ้อกี๋ได้

ดรุณีที่ชาญฉลาด ย่อมไม่ยอมเสียทีทั้งที่รู้แน่

ซังฮี้เป็นดรุณีที่ชาญฉลาดอย่างแน่ชัด นางเพียงกลอกตาไปมาวูบก็พลันหัวร่อ กล่าว

"ท่านว่าเต๋าชุดนี้ปลอม สามารถทอดได้สี่ห้าหกแต้มเสมอ?"

"ใช่แล้ว"

"แล้วแต่เป็นผู้ใดทอด ก็ต้องได้แต้มสี่ห้าหก?"

บ้อกี๋รับคำ ซังฮี้โพล่งขึ้น

"ท่านทอดให้เราดู"

บ้อกี๋หัวร่อเบา ๆ ใช้มืออีกข้างหนึ่ง คว้าเต๋าทั้งสามลูกในชามขึ้นมา

ซังฮี้พลันถามอีก

"หากที่ท่านทอดมิใช่แต้มสี่ห้าหก?"

"ข้าพเจ้าจะทอดสิบตา ขอเพียงมีตาใดมิใช่แต้มสี่ห้าหก ข้าพเจ้าก็จะใช้ท่าน

หนึ่งร้อยสามสิบตำลึงแทนมัน"

ซัวฮี้หัวร่อแล้ว

นางที่ความจริงชมชอบหัวร่ออยู่ นอกจากเวลาใช้เงินที่เสียพนันแล้ว ไม่มีเรื่องนางก็ต้องหัวร่อตามลำพังเป็นครึ่งค่อนวัน

ตอนนี้นางยิ่งกลั้นหัวร่อมิได้

ทอดแต้มสี่ห้าหกติดกันสิบตา ในโลกไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ คนผู้นี้จะต้องมีสติมิใคร่สมบูรณ์แน่

บ้อกี๋ยื่นถามบ้าง

"หากท่านเป็นฝ่ายแพ้?"

ซังฮี้ตอบ

"หากท่านสามารถทอดเต๋าเป็นแต้มสี่ห้าหกติดกันสิบตา ท่านต้องการให้เราทำกระไร เราก็ทำกระนั้น"

บ้อกี๋ร้องตกลงแล้วคลายมือทอดเต๋าทั้งสามลูกลงในชามเคลือบ

"สี่ห้าหก"

บ้อกี๋ทอดติดต่อกันสิบครั้ง แล้วเป็นแต้มสี่ห้าหกทุกครั้ง

ซังฮี้หัวร่อไม่ออกแล้ว

บ้อกี๋แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเห็นชัดเจนหรือไม่?"

ซังฮี้ผงกศีรษะ บ้อกี๋กล่าว

"ท่านเมื่อครู่ใช่บอก ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทำกระไร ท่านก็ทำกระนั้น?"

ซังฮี้ผงกศีรษะอีกครั้ง ใบหน้าพลันแดงระเรื่อ

นางพลันได้คิดถึงความหมายของวาจาประโยคนี้... ความจริงเป็นวาจาที่มิใช่ดรุณีนางใดจะกล่าวโดยพล่อยๆ ได้

สายตาที่บ้อกี๋กวาดมองนาง นับว่าไม่เรียบร้อยเลยจริง ๆ

ซังฮี้พลันส่งเสียงดัง ๆ

"แต่ตอนนี้ไม่ได้"

บ้อกี๋แสร้งถาม

"ตอนนี้ไม่ได้? เรื่องอันใดไม่ได้?"

ซังฮี้หน้าแดงกว่าเดิม สวนคำไป

"ตอนนี้แล้วแต่ท่านต้องการให้เรากระทำไร ต่างไม่ได้"

"ต้องรอเมื่อใดถึงจะได้?"

ซังฮี้กลอกตาไปมาอีกครั้งจึงกล่าว

"ท่านอยู่ที่ใด สักครู่เราจะไปหาท่านเอง"

"ท่านไปจริง ๆ?"

"ไม่ไปเป็นลูกสุนัข"

บ้อกี๋จึงคลายมือปล่อยนาง แล้วกล่าว

"เราอยู่ในตึกเล็ก ๆ ที่มุมกำแพงด้านหลังนี้เอง เราตอนนี้จะกลับไปรอท่าน"

เล่าข้งทอดถอนใจด้วยหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งได้เห็นบ้อกี๋ชุกศีรษะเข้าไปในรังแตนใหญ่มหึมา คิดจะฉุดก็ฉุดไม่ออกได้อีกแล้ว

พอซังฮี้ไป คนหน้าลายก็เข้ามาตบบ่าบ้อกี๋ฉาดใหญ่ แสดงว่ามันตกลงใจต้องคบบ้อกี๋เป็นสหายไว้แน่นอน

แต่เล่าข้งกลับส่ายหน้าถอนใจอยู่ไม่หยุดยั้ง ส่งเสียงดัง ๆ

"เราเรียกท่านอย่าไปตอแยนาง ท่านไฉนพานไปตอแยนาง? นางตอนนี้จะต้องกลับไปขอกำลังหนุน รอจนเมื่อตอนตั้วเสียวเจี๊ยะไปหา ดูว่าท่านจะทนทานอย่างไรได้?"

บ้อกี๋แย้มยิ้มด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสอย่างยิ่ง

เล่าข้งต้องเบิ่งมองด้วยความตระหนก แล้วถาม

"ดูท่าทีท่านคล้ายไม่กลัวตั้วเสียวเจี๊ยะผู้นั้นแม้สักน้อยนิด?"

"ข้าพเจ้าเพียงกลัวนางไม่ไปหาข้าพเจ้าเท่านั้น"

มิว่าตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนั้นจะเป็นคนเช่นไร มิว่านางมีความดุร้ายเพียงใด นางก็เป็นเพียงดรุณีวัยสิบแปดสิบเก้าปีเท่านั้น

รับมือกับดรุณี บ้อกี๋มีความมั่นใจอยู่เสมอมา

ที่บ้อกี๋ทำดั่งนี้ ก็เพื่อต้องการให้ซังฮี้ไปพาตั้วเสียวเจี๊ยะนางนั้นมาหามันเท่านั้นดอก

บ้อกี๋ไม่คิดที่จะจับเจ่าอยู่ในห้องหนังสือเล็ก ๆ กินหนังวัวไปตลอดชาติ จดบัญชีตลอดชาติ

บ้อกี๋จะต้องแสวงหาเส้นทางใหม่ หาอุบายที่พิสดาร เมื่อคำนวณไปคำนวณมา การกระทำเช่นนี้ มิได้มีผลร้ายต่อตัวมันอย่างไรเลย

แต่เสียดาย ครั้งนี้บ้อกี๋คำนวณผิดอีกแล้ว

เล่าข้งเริ่มดื่มสุราอีก พอกลับมาก็เริ่มดื่ม วันนี้มันกลับเร็วกว่าธรรมดามากหลายนัก

หลังจากผ่านการเกิดเรื่องกับซังฮี้แล้ว อารมณ์พนันของผู้คนทั้งหลายคล้ายดั่งปลาสนาการไปหมดสิ้น

ลูกเต๋าที่มีเพียงชุดเดียว ถูกคนผ่าออกมาแล้ว แต่ละคนต่างต้องการดู ในเต๋าอัดปรอทหรือถ่วงตะกั่วกันแน่

ในเต๋าไม่มีกระไรทั้งสิ้น เต๋าชุดนี้มิได้ปลอมเลยสักน้อยนิด

ผู้คนทั้งหลายต่างคิดจะถามบ้อกี๋ "ไฉนจึงสามารถทอดแต้มสี่ห้าหกติดกันถึงสิบครั้ง?"

แต่บ้อกี๋ได้ลอบปลีกตัวมาแล้ว เพราะต้องการรีบเร่งกลับมารอคอยซังฮี้กับตั้วเสียวเจี๊ยะผู้นั้น

บ้อกี๋เชื่อมั่น พวกนางตอนนี้ก็ต้องเร่งร้อนใคร่จะได้เห็นมันเช่นกัน

บ้อกี๋ก็ดื่มสุรา นั่งอยู่ตรงข้ามเล่าข้ง เป็นเพื่อนรวมดื่มกับมัน

วันนี้บ้อกี๋พลันมีความกระหายใคร่ได้ดื่มสุรา

บ้อกี๋ไม่อาจนับเป็นปิศาจสุรา มาตรว่าจะเริ่มฝึกดื่มสุราตั้งแต่อายุเพียงสิบขวบ มาตรว่าคอสุราจะไม่เลวอย่างยิ่ง ประลองดื่มกับผู้คนคราใด น้อยครั้งนักที่จะพ่ายแพ้

แต่เวลาที่บ้อกี๋กระหายใคร่ได้ดื่มสุราจริง ๆ นั้น กลับมีไม่บ่อยครั้งเลย

วันนี้บ้อกี๋พลันคิดจะดื่ม มิใช่ล้วนเนื่องเพราะดื่มสุราแล้วขวัญจะกล้าแข็งกว่าปกติ มีเรื่องมากหลายที่ยามปกติไม่กล้ากระทำ และกระทำไม่ได้ หลังจากดื่มสุราแล้วก็สามารถกระทำมาได้

วันนี้บ้อกี๋พลันใคร่ได้ดื่มสุรา เนื่องเพราะมีความปรารถนาจะดื่มสุราจริง ๆ

คนที่มิใช่เป็นปิศาจสุรา พลันมีความต้องการดื่มสุรา ปกติล้วนเนื่องเพราะมันมีเรื่องที่ต้องกระทำอยู่มากหลาย?

มันได้คิดถึงความเจ็บแค้นและภัยพิบัติ อันตรายและอุปสรรค ที่มันผ่านมาทั้งมวล

บัดนี้ บ้อกี๋นับว่าได้มาในทั้งแกเป้า เข้าในอุทยาน แลเห็นเซี่ยงกัวยิ่มแล้ว

แผนทั้งมวลคล้ายดั่งดำเนินได้ราบรื่นไม่เลว

อย่างน้อย จวบจนตอนนี้ยังไม่เลวอยู่

แต่จวบจนบัดนี้ บ้อกี๋ยังไม่มีปัญญาใกล้ชิดเซี่ยงกัวยิ่มจริง ๆ

มันพอจะเห็นเซี่ยงกัวยิ่มได้ พอจะยืนประจันหน้าสนทนากับเซี่ยงกัวยิ่มได้ แต่ยังคงไม่มีปัญญาเข้าใกล้ตัวเซี่ยงกัวยิ่มเลย

เซี่ยงกัวยิ่มนับเป็นคนที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ มิเพียงมีไหวพริบปราดเปรียว

เฉลียวฉลาด ความคิดรอบคอบสุขุม หนักแน่นเยือกเย็นเท่านั้น เรื่องราวที่กระทำยิ่งมีความระมัดระวัง ต้องไม่ให้โอกาสแก่ผู้ใดสามารถลอบประทุษมันโดยเด็ดขาด

จะเข้าใกล้ชิดมัน จะต้องมีสะพานสายหนึ่ง บุตรีของมันต้องเป็นสะพานที่ทอดเข้าใกล้ชิดมันอย่างดีที่สุด

จะยึดครองสะพานสายนี้ ก็ต้องเข้าใจทุกประการที่เกี่ยวกับสะพานสายนี้ก่อน

บ้อกี๋มีความเข้าใจต่อตั๋วเสียวเจี๊ยะนางนี้มากน้อยเท่าใด?

ตั๋วเสียวเจี๊ยะนางนี้มีนามเลี่ยงเลี้ยง (น่าเวทนา) เซี่ยงกัวเลี่ยงเลี้ยง

นางปีนี้อย่างมากไม่เกินยี่สิบขวบปี

นางเป็นศิษย์ของสำนักฮั่วซัว ฝึกกระบี่เป็นเวลานานปีแล้ว แต่นางมีสุขภาพอ่อนแอ มากโรคภัยไข้เจ็บแต่เยาว์วัย ด้วยสุขภาพและร่างกายเช่นดั่งนาง พลังฝีมือและวิชากระบี่ของนาง ต้องไม่สูงส่งเกินไปนัก

นางเปรื่องปราดหลักแหลมแต่เยาว์วัย เติบใหญ่แล้วก็ต้องไม่โง่เขลาเท่าใด

ตอนเยาว์วัย นางเป็นทาริกาที่น่ารักอย่างยิ่ง เติบใหญ่แล้วก็ย่อมไม่อัปลักษณ์เกินไปนัก

นางจะต้องว้าเหว่อย่างยิ่ง

เซี่ยงกัวยิ่มเหินห่างกับนางอยู่เสมอมา เมื่อมาอยู่ในทั้งแกเป้า นางยิ่งต้องไม่มีมิตรสหายใด ๆ

เนื่องเพราะนางเงียบเหงาว้าเหว่เกินไป ดังนั้นกระทั่งซังฮี้ที่เป็นเอียเท้ารับใช้ก็ยังกลายเป็นสหายรักของนางได้

หากได้ยินมีคนรังแกสหายรักของนาง จะต้องมาคิดบัญชีกับคนผู้นั้นแน่

กระทั่งเซี่ยงกัวยิ่มยังจำบ้อกี๋ไม่ได้ นางย่อมยิ่งจำไม่ได้ เพราะทั้งสองมิได้พบกันมานานถึงสิบกว่าปีแล้ว

จะรับมือกับดรุณีเช่นนี้ มิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญเลย เนื่องเพราะนางมีจุดอ่อนยิ่งใหญ่ที่สุดประการ...

นางว้าเหว่

กับดรุณีที่สวยสะคราญ ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง วัยสิบแปดสิบเก้าปีแล้ว ว้าเหว่นับเป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

บ้อกี๋ดื่มสุราอีกอึกหนึ่ง พลันรู้สึก ความคิดของตนคล้ายดั่งเป็นอันธพาลร้ายไม่ผิดเพี้ยน

เล่าข้งดื่มสุราไปพลาง ทอดถอนใจไปพลาง ดื่มสุราอึกหนึ่งถอนใจครั้งหนึ่ง

ดื่มสุราไม่หยุด ถอนหายใจไม่หยุด

คนที่สามารถดื่มสุราได้มากปานนี้มีไม่มากเลย คนที่ชมชอบถอนหายใจยิ่งมีน้อยกว่า

บ้อกี๋อดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยเห็นคนที่ดื่มสุราได้มากกว่าท่าน"

เล่าข้งร้องอ้อ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"แต่คนที่ถอนหายใจมากเช่นท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ"

เล่าข้งถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าว

"ความจริงเราก็ไม่ใช่เป็นคนชมชอบถอนใจแต่กำเนิด"

"ท่านไม่ใช่?"

"เรากังวลแทนท่านจริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้าไม่กังวลเลยสักน้อยนิด"

"นั่นเนื่องเพราะท่านความจริงไม่ทราบ ตั้วเสียวเจี๊ยะนางนั้นมีอำนาจบารมียิ่งใหญ่เพียงใด?"

"หรืออำนาจบารมีของนาง ยังจะเหนือกว่าบิดานางได้?"

"เหนือกว่ามากหลายนัก ตอนบิดานางออกไป อย่างมากมีผู้ติดตามสามสี่คนเท่านั้น แต่มิว่านางไปที่ใด อย่างน้อยต้องมีเจ็ดแปดคนลอบคุ้มกันความปลอดภัยของนาง"

"คนเหล่านั้นล้วนเป็นบิดานางใช้ไป?"

"มิใช่"

"เป็นนางหามาเอง?"

"ก็มิใช่"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจแล้ว"

"ท่านไม่เข้าใจเรื่องอันใด?"

"นางเป็นเพียงโกวเนี้ยเยาว์วัยเท่านั้น ศักดิ์ฐานะก็ไม่พิเศษ ยิ่งไม่มีตำแหน่งสำคัญใด หรือทั้งแกเป้ายังจะใช้อีกเจ็ดแปดคนมาคุ้มกันความปลอดภัยแก่นางได้?"

"ศักดิ์ฐานะของนางแม้ไม่พิเศษ แต่นางกลับเป็นคนที่พิเศษอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เล่าข้งกล่าวต่อ

"ในความเห็นของท่าน นางแม้ไม่สำคัญ แต่ในสายตาผู้อื่น นางกลับสำคัญอย่างยิ่ง"

"นางมีความพิเศษในที่ใด?"

"นางมีหน้าตาที่สวยเป็นพิเศษ จิตใจก็ดีเป็นพิเศษ แต่อารมณ์กลับร้ายเป็นพิเศษ โอ...มิเพียงร้ายเป็นพิเศษเท่านั้น ยังพิกลเป็นพิเศษด้วย"

"ร้ายเยี่ยงไร? พิกลเยี่ยงไร?"

"ตอนนางดี นับว่าดีจนแทบตาย มิว่าท่านเป็นผู้ใด แม้นับว่าเป็นเฒ่าสวะไม่มีประโยชน์เช่นดั่งเรา ขอเพียงท่านเอ่ยปากวิงวอนนาง มิว่าเป็นของใด นางก็กำนัลให้ท่านได้ มิว่าเรื่องราวใด นางต่างกระทำแทนท่านได้"

บ้อกี่หัวร่อกล่าว

"ความจริงอารมณ์ของเสียวเจี๊ยะก็เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว"

"แต่หากถึงตอนนางอารมณ์ร้าย มิว่าท่านเป็นผู้ใด มิว่าอยู่สถานที่ใด หากนางบอกจะตบหน้าท่านสามฉาด ต้องไม่ตบสองฉาดเด็ดขาด"

หยุดฝืนยิ้มแล้วเล่าข้งกล่าวต่อ

"แม้นับว่านางทราบแก่ใจ ตบเสร็จสิ้นแล้วจะต้องเคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง แต่นางยังคงต้องตบ ตบก่อนค่อยว่ากล่าว"

"นางเคยตบผู้ใดมาบ้าง?"

"ผู้ใดตอแยนาง นางก็ตบผู้นั้น มิเคยยอมรับรู้เป็นญาติเป็นมิตร มิยอมเกรงใจเป็นอันขาด"

"แต่ในสถานที่นี้ กลับมีบ้างบางคน คล้ายมิใช่นางจะสามารถตบได้"

"ท่านลองบอกมา เป็นพวกผู้ใดบ้าง?"

"สมมุติเช่นโกวเนี้ยทั้งสองท่าน"

"ผู้อื่นตอแยพวกนางไม่ได้จริง ๆ แต่ตั้วเสียวเจี๊ยะท่านนี้กลับไม่แยแสสนใจ"

หยุดถอนหายใจอีกครั้ง แล้วกล่าวต่อ

"นางมาที่นี้วันที่สอง ก็ได้ปะทะกับโกวไหนไน่คนเล็กเลย"

"อืมม์ นางกลับมีความกล้าแข็งไม่น้อย"

"นางมาถึงที่นี้วันที่สาม ก็คว้าน้ำไก่ชามใหญ่ สาดใส่เข้าใบหน้าทั้งตั้วกัว"

"ทั้งตั้วกัวที่ท่านบอก ก็คือทั้งข้วยหรือไม่?"

"ที่นี้มีมันเป็นตั้วกัวอยู่ผู้เดียว นอกจากมันยังมีผู้ใด?"

บ้อกี่หัวร่อกล่าว

"ใบหน้าที่ใหญ่เช่นดั่งมัน คาดว่าคงหลบพ้นยากยิ่ง"

เล่าข้งก็อดหัวร่อมิได้เช่นกัน ผงกศีรษะรับคำ

"นับว่าหลบยากจริง ๆ"

"แต่เมื่อล่วงเกินกับพวกมันเฮียม่วยแล้ว ความยุ่งยากจะต้องไม่น้อยแน่นอน?"

"ดังนั้น ตั้วเซี่ยวเอี๊ยจึงเกิดกังวล"

"ตั้วเซี่ยวเอี๊ยที่ท่านบอก คือทั้งเง้าใช่หรือไม่?"

"ที่นี้ก็มีตั้วเซี่ยวเอี๊ยอยู่ผู้เดียว นอกจากมันยังมีผู้ใด?"

"ผู้พิทักษ์ทั้งเจ็ดแปดคนของนาง ล้วนเป็นมันส่งมาหรือไร?"

"ถูกแล้ว"

"ดูท่านางในสายตาของตั้วเซี่ยวเอี๊ย ต้องมีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงทีเดียว"

"สำคัญที่สุดจริง ๆ"

"แต่เสียดายทั้งตั้วกัวกับโกวไหนไน่ท่านนั้น หากต้องการหาเรื่องกับนางจริง ๆ คนเหล่านั้นยังมิใช่ได้แต่งอมือดูเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"คนที่ตั้วเซี่ยวเอี๊ยใช้มา ย่อมเป็นบุตรหลานของตระกูลทั้งมัน คนของตระกูลทั้ง ไหนเลยกล้าก้าวร้าวขัดใจทั้งตั้วกัวกับโกวไหนไน่ได้"

"ท่านผิดแล้ว"

"หรือคนเหล่านั้นมิใช่บุตรหลานตระกูลทั้ง?"

"ใช่แล้ว"

"พวกมันเป็นเหล่าใด?"

"มาตรว่านัยน์ตาของตั้วเซี่ยวเอี๊ยจะงอกอยู่กลางขม่อมเสมอมา แต่กลับมีมือเติบใจกว้างยิ่ง มิเพียงทุ่มเทแก่ผู้คนโดยไม่เสียดายเท่านั้น ยังมีคุณธรรมน้ำมิตรอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ความจริงอารมณ์ของเซี่ยวเอี๊ยก็เป็นเช่นนี้อยู่"

"ดังนั้น ตอนมันออกท่องเที่ยวในวงพวกนักเลง จึงคบหาได้มิตรสหายจำนวนหนึ่ง"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เล่าข้งกล่าวต่อ

"มิตรสหายที่มันคบเหล่านั้น แต่ละคนต่างมีพลังฝีมือสูงอย่างยิ่ง ดูไปคล้ายดั่งยังมีกลิ่นอายของพวกอาถรรพณ์มารร้าย แต่ทุกผู้คนต่างยินยอมนับถือมันอย่างยิ่ง"

"มันเรียกพวกเหล่านั้นทำกระไร พวกนั้นต้องทำกระนั้น มิกล้าขัดขืน?"

"นั่นต้องไม่มีการโต้แย้งขัดขืนเด็ดขาด"

"ตอนนี้ผู้มาเป็นคนพิทักษ์คุ้มครองตั้วเสียวเจี๊ยะ ก็คือบรรดาสหายเหล่านั้นของตั้วเซี่ยวเอี๊ย?"

"ตอนนี้ผู้ที่ปกติมักวนเวียนอยู่ข้างกายนาง แม้ว่าไม่ถึงเจ็ดแปดคน อย่างน้อยก็ต้องมีห้าหกคน มิว่านางไปที่ใด พวกเหล่านั้นต่างต้องอยู่ในรัศมีหกวาของนาง เพียงนางส่งเสียงเรียกคำเดียว พวกมันจะปรากฏตัวมาทันที"

หยุดถอนใจอีกครั้ง เล่าข้งกล่าวต่อไป

"ดังนั้น มิว่าผู้ใดก้าวร้าวล่วงเกินตั้วเสียวเจี๊ยะนางนี้ ต่างจะต้องเคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋พลอยถอนใจด้วยแล้ว เล่าข้งถาม

"ท่านตอนนี้ก็รู้สึกกังวล?"

"ข้าพเจ้ากลับมิใช่ถอนหายใจให้ตัวเอ๋ง"

"ให้ผู้ใด?"

"ตั้วเสียวเจี๊ยะนางนั้น"

บ้อกี๋ถอนใจอีกครั้ง แล้วกล่าวต่อ

"โกวเนี้ยใหญ่ที่วัยสิบแปดสิบเก้าปี แต่เช้าจวบค่ำ ถูกพวกบุรุษใหญ่ที่มีกลิ่นอายของอาถรรพณ์ชั่วร้ายจับตาคุมเชิง วันเวลาเช่นนั้น ต้องผ่านด้วยความยากลำบากยิ่ง"

เล่าข้งเอียงศีรษะครุ่นคิด แล้วกล่าวบ้าง

"ที่ท่านบอกกลับมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง"

มันลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิมกล่าว

"เราคิดว่า ระหว่างนี้นางอาจกระทั่งน้ำยังไม่กล้าอาบ"

"นางกลัวกระไร?"

"กลัวคนลอบดู"

คำดู (ภาษากลางออกเสียงว่าข้าน ต้องอ้าปาก) ของมันพอเปล่งมา...

พลันมีของสิ่งหนึ่งพุ่งเข้ามาจากนอกหน้าต่าง อัดเข้าไปในปากมัน

บ้อกี๋หัวร่อด้วยความขบขัน

แต่เล่าข้งกระทั่งฝันยังฝันไม่ถึง จะมีโคลนก้อนหนึ่งพุ่งเข้ามาใส่ปากมันอย่างแม่นยำปานนี้ได้

แต่บ้อกี๋คาดคิดได้เนิ่นนานแล้ว

ลานตึกที่นอกหน้าต่างมีผู้มากันถึงสามสี่คน พวกมันแม้มีฝีเท้าแผ่วเบาอย่างยิ่ง

แต่ไม่อาจอำพรางบ้อกี๋ได้

ผู้มีท่วงท่าแผ่วเบาที่สุด ตอนนี้ได้มาถึงนอกหน้าต่างแล้ว กระทั่งเสียงที่มันก้มลงควักดินบนพื้น บ้อกี๋ก็ยังได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง

แต่ผู้เดินเข้ามาคนแรกกลับมิใช่ผู้นั้น

ที่เดินเข้ามาคนแรกเป็นสตรีที่สูงอย่างยิ่ง สวมอาภรณ์สีแดงฉาน

บ้อกี๋ก็นับว่าไม่เตี้ยแล้ว แต่เมื่อเปรียบกับสตรีนางนี้ นางคล้ายยังสูงกว่าบ้อกี๋อีกศีรษะหนึ่ง

สตรีที่สูงปานนี้ ถึงกับยังมีรูปกายน่าดูอย่างยิ่ง ส่วนที่สมควรนนต้องไม่แบนราบเด็ดขาด ที่สมควรแบนราบก็ต้องไม่นูนแน่นอน ขอเพียงย่อร่างของนางให้เล็กลงอีกขนาดหนึ่ง นางนับว่าเป็นสตรีงามที่มีเสน่ห์อย่างรุนแรงได้ทีเดียว

วัยของนางนับว่าไม่น้อยแล้ว ยามแย้มยิ้ม หางตามีรอยย่นเป็นตีนกาอยู่ชัดเจน

แต่รอยยิ้มของนางยังคงหวานหยาดเยิ้ม ตาที่มีน้ำเยิ้มทั้งคู่ ยิ่งคุกคามจิตใจผู้คนจนไม่อาจทนทาน

นางหัวร่อคิกคิก บิดเอวส่ายตะโพกมาที่เบื้องหน้าเล่าข้ง พลางกล่าว

"เรานับถือท่าน นับถือท่านอย่างยิ่งจริง ๆ"

เล่าข้งมีโคลนอัดเต็มปากไม่อาจถ่มออกมาได้ มิทราบเลยจริง ๆ มันมีที่ใดให้ผู้อื่นนับถือถึงปานนี้?

สตรีนางนั้นหัวร่อคิกคิกกล่าว

"เราไม่มีปัญญามินับถือท่านจริง ๆ ท่านไฉนทราบ โอ้วเอ้ยจื้อ (คนแคระแซ่โอ้ว) เป็นผู้ชมชอบลอบดูโกวเนี้ยอาบน้ำเป็นพิเศษ หรือท่านคือขงเบ้ง?"

วาจานางมิทันจบคำ พลันมีคนคำรามดังมาจากนอกหน้าต่าง

"ผายลมของท่าน"

เสียงคำรามนี้ไม่ผิดกับเป็นฟ้าผ่าลงมาข้างกาย สะท้านจนแก้วหูทุกผู้คนลั่นอื้ออึง

จากนั้น เสียงโครมดังสนั่น หน้าต่างห้องถูกกระแทกเปิดออกจากกัน คนผู้หนึ่งพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วปานกระแสลม แล้วถลึงจ้องสตรีนางนั้น

มันต้องแหงนหน้า จึงสามารถถลึงจ้องนางได้

เนื่องเพราะเมื่อมันยืนอยู่ข้างกายสตรีนางนั้น ยังสูงไม่ถึงครึ่งของนาง

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง เสียงคำรามที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าร้อง จะเปล่งออกจากปากคนร่างเตี้ยแคระเช่นนี้ได้

สตรีนางนั้นหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ท่านว่าผู้ใดผายลม? นอกจากท่าน ยังมีผู้ใดจะผายลมออกจากปากได้?"

นางหัวร่อจนคล้ายโกวเนี้ยเยาว์วัย กล่าวต่อไป

"ลมของท่านมิเพียงผายได้เหม็นกว่าผู้อื่นเท่านั้น ยังดังเป็นพิเศษอีกด้วย"

โอ้วเอ้ยจื้อเคียดแค้นจนลำคอพองใหญ่ ใบหน้าแดงฉาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เจ็กตึ่งอั้ง (แดงสองวา) วาจาของท่านควรกล่าวให้ชัดเจนกว่านี้"

ที่แท้สตรีนางนี้มีนามเจ็กตึ่งอั้ง

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ เป็นนามที่ตั้งได้ไม่เลวยิ่ง แต่มิเคยได้ยินนามนี้มาก่อนเลย

หากแม้นบ้อกี๋เคยท่องเที่ยวในดินแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้ จะต้องเคยได้ยินนามนี้ และเพียงได้ยินนามนี้ เป็นต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

โอ้วเอ้ยจื้อกล่าวต่อไป

"ผู้อื่นกลัวนางอสูรท่านที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา แต่เราโอ้วตั้วเตี้ย (กระทะใหญ่แซ่โอ้ว) ไม่กลัวท่าน"

เจ็กตึ่งอั้งกล่าว

"เราความจริงก็ไม่ต้องการให้บุรุษมากลัวเราอยู่แล้ว เราเพียงต้องการให้บุรุษมาชมชอบเรา"

นางชม้ายตาให้กับโอ้วเอ้ยจื้อ แล้วกล่าวต่อ

"มิว่าอย่างไร ท่านยังไม่อาจนับว่ามิใช่บุรุษเพศ"

โอ้วเอ้ยจื้อคำราม

"ท่านเมื่อครู่บอก ผู้ใดชมชอบลอบดูสตรีอาบน้ำ?"

"ย่อมหมายถึงท่าน"

"เราเคยลอบดูผู้อื่นอาบน้ำเมื่อใด? เราเคยลอบดูผู้ใดอาบน้ำ?"

"ท่านมักลอบดูอยู่บ่อยครั้ง ขอเพียงมีโอกาส ท่านก็ต้องดู"

นางหัวร่อคักคัก พลางกล่าวต่อ

"ท่านไม่เพียงเคยลอบดูผู้อื่นเท่านั้น กระทั่งเราอาบน้ำ ท่านก็เคยลอบดู"

โอ้วเอ้ยจื้อกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"ผายลมของท่าน"

เมื่อมันกระโดด จึงนับว่าสูงกว่าเจ็กตึ่งอั้งอยู่เล็กน้อย ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามต่อ

"แม้นับว่าท่านคุกเข่ามาวิงวอน เราก็ต้องไม่ดูท่านเด็ดขาด"

เจ็กตึ่งอั้งหัวร่อจนเนื้อทั้งร่างกายสั่นสะท้าน พลางกล่าว

"แม้นับว่าเรายอมให้ท่านดู ก็ไม่มีประโยชน์ เนื่องเพราะท่านอย่างมากเพียงเห็นสะดือของเราเท่านั้น"

บ้อกี๋ขบขันจนใคร่หัวร่อจริง ๆ สองคนที่หนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนี้ นับว่าคล้ายเป็นคู่อริที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์ มิว่าผู้ใดแลเห็นพวกมัน ต่างอดมิได้ต้องหัวร่อ

แต่เมื่อเห็นสีหน้าของโอ้วเอ้ยจื้อ ต้องไม่มีผู้ใดสามารถหัวร่อออกมาได้

ใบหน้าของโอ้วเอ้ยจื้อเปลี่ยนจากแดงฉานมาเป็นสีม่วงคล้ำ ผมก็ลุกชี้ชันทั่วทุกขุมขน มันที่ความจริงสูงเพียงสามเชียะเศษ ตอนนี้คล้ายดั่งพลันสูงอีกหนึ่งเชียะแล้ว

คนผู้นี้แม้มีสารรูปที่ไม่น่าตระหนก แต่พลังลมปราณที่ฝึกปรือกลับสูงส่งจนน่าตระหนกยิ่ง

มันตอนนี้แสดงว่า ได้เกร็งลมปราณขึ้นจนสุดตัว เตรียมจะเสี่ยงชีวิตกับเจ็กตึ่งอั้งแล้ว

การจู่โจมของมันพอกระหน่ำไป ต้องกราดเกรี้ยวดุร้ายเหนือธรรมดา กระทั่งบ้อกี๋ยังอดกังวลแทนเจ็กตึ่งอั้งมิได้

แต่เจ็กตึ่งอั้งกลับมิได้หวั่นวิตกสักน้อยนิด

โอ้วเอ้ยจื้อพลันคำรามสุดเสียง ต่อยฉาดออกไป

เป้าที่มันต่อย ถึงกับมิใช่เจ็กตึ่งอั้ง!

มันถึงกับต่อยใส่เล่าข้ง!

บ้อกี๋ตะลึงลานไป

คนแคระผู้นี้ถูกเจ็กตึ่งอั้งกระตุ้นโทสะจนกลายเป็นสารรูปนี้อยู่ชัด ๆ แต่กลับไปต่อยใส่ผู้อื่นได้ หรือเนื่องเพราะมันไม่อาจตอแยเจ็กตึ่งอั้ง ดังนั้น จำต้องระบายโทสะใส่ผู้อื่นแทน?

มิว่าอย่างไร เล่าข้งย่อมไม่อาจทนทานหมัดนี้ได้เด็ดขาด

หมัดนี้แม้มิอาจต่อยมันตายคามือ แต่อย่างน้อย ต้องต่อยมันตายไปครึ่งตัวทีเดียว

บ้อกี๋มิอาจไม่ลงมือได้แล้ว

แต่บ้อกี๋มิทันลงมือ พลันมีเงาร่างคนวูบมา ปรากฏมีอีกคนหนึ่ง เข้าขวางเบื้องหน้าเล่าข้งไว้

หมัดนั้นของโอ้วเอ้ยจื้อได้ต่อยออกไปสุดล้า ไม่มีปัญญารั้งกลับมาได้อีกแล้ว

จึงมีเสียงฉาดดังสนั่น หมัดนี้ได้ต่อยใส่ท้องคนผู้นั้นถนัดถนี่ ฟังเสียงของมันคล้ายต่อยใส่หนังวัวตากแห้งก็ปาน

คนผู้นี้รับหมัดของโอ้วเอ้ยจื้อโดยหักหาญตรง ๆ ถึงกับหน้ายังไม่เปลี่ยนสี กระทั่งนัยน์ตาก็ไม่กะพริบอีกด้วย

แต่สีหน้าของมันจำเดิมก็น่ากลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว คล้ายเป็นซากศพก็ปาน เสื้อยาวผ้าฝ้ายสีครามที่มันสวมอยู่ ถูกซักจนซีดขาด ในความขาวมีสีครามแกม ในสีครามมีสีเขียวแกม

ไหล่ของมันกว้าง แขนของมันยาวยิ่ง แต่ตลอดร่างผอมจนเหลือหนังหุ้มกระดูกเท่านั้น

เสื้อยาวผ้าฝ้ายสีครามที่ทั้งยาวทั้งใหญ่ เมื่อสวมใส่อยู่บนร่างมัน ก็คล้ายดั่งแขวนอยู่บนไม้แขวนเสื้อที่ว่างเวิ้งว้าง

คนเช่นดั่งนี้ ไฉนสามารถทานพลังหมัดของโอ้วเอ้ยจื้อได้ หากมิใช่เห็นกับตาต้องยากจะยอมเชื่อถือ

โอ้วเอ้ยจื้อพอต่อยออกไป กลับต้องถอยหลังสามก้าวใหญ่ เงยหน้าขึ้นจึงแลเห็นหน้าของคนผู้นั้น

ใบหน้าคนผู้นั้นยังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

แต่สีหน้าโอ้วเอ้ยจื้อกลับยิ่งพิกลกว่า คล้ายดั่งคิดจะแย้มยิ้มให้มัน แต่เค้นรอยยิ้มไม่ออก ทั้งที่ยิ้มไม่ออกชัด ๆ แต่พยายามเสี่ยงชีวิตจะเค้นให้มีรอยยิ้มสักน้อยนิดมา

แต่เจ็กตึ่งอั้งกลับหัวร่อจนตัวงอแล้ว

มิว่าผู้ใดต่างดูออก นางหัวร่อด้วยความยินดีในเภทภัยของผู้อื่น ไม่มีเจตนาดีแน่นอน

นับว่าโอ้วเอ้ยจื้อสามารถเค้นรอยยิ้มออกมาได้แล้ว ฝืนยิ้มกล่าว

"โชคดีที่หมัดนี้ของเราต่อยถูกท่าน"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"ใช่เนื่องเพราะเรารังแกง่ายกว่าผู้อื่น?"

โอ้วเอ้ยจื้อรีบสั่นศีรษะไม่คิดชีวิต พลางร้อง

"เราสาบาน ต้องมิใช่มีความหมายเช่นนี้เด็ดขาด"

"แล้วท่านมีความหมายอย่างไร?"

โอ้วเอ้ยจื้อแย้มยิ้มประจบ พลางตอบ

"ในวงพวกนักเลง มีผู้ใดไม่ทราบ กิมเล่าตั้ว (พี่ใหญ่แซ่กิม) ท่านเป็นองค์วชิระที่ต่อยไม่ตาย หมัดนี้ของเราต่อยใส่กิมเล่าตั้ว นับว่าคล้ายดั่งทุบหลังไหล่ให้แก่กิมเล่าตั้ว"

มันแม้มีรูปร่างเตี้ยแคระกว่าทุกผู้คน มีอารมณ์ร้อนวู่วามดั่งเปลวไฟ มุทะลุดุดันยิ่งกว่าทุกผู้คน

คาดคิดมิถึง พอเห็นคนผู้นี้กลับเปลี่ยนแปรได้ ถึงกับเปลี่ยนแปรเป็นประจบสอพลออย่างเก่งกาจยิ่ง

แต่กิมเล่าตั้วกลับปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"เราเข้าใจความหมายของท่าน"

โอ้วเอ้ยจื้อระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวไป

"ขอเพียงกิมเล่าตั้วเข้าใจก็ประเสริฐ"

"ความหมายของท่าน ใช่เป็นว่าเราเพียงรู้จักถูกต่อยตี ไม่รู้จักต่อยตีคน?"

โอ้วเอ้ยจื้อสั่นศีรษะอย่างไม่คิดชีวิตอีกครั้ง พลางร้อง

"มิใช่ มิใช่ เรามิใช่หมายความเช่นนี้เด็ดขาด"

เจ็กตึ้งอั้งพลันหัวร่อคักคัก กล่าว

"ความหมายของมันเป็นว่า กิมเล่าตั้วมีร่างที่อยู่ยงคงกระพันดั่งองค์วชิระแล้ว แม้นับว่าถูกมันต่อยใส่หมัดหนึ่ง ก็มิเป็นอันตรายอย่างไร ยิ่งต้องไม่มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับมัน"

โอ้วเอ้ยจื้อระบายลมจากปากยาว ๆ อีกครั้ง จึงกล่าว

"นึกมิถึง วันนี้นับว่าท่านยังกล่าวภาษาคนมาได้ประโยคหนึ่ง"

กิมเล่าตั้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้ท่านย่อมควรเข้าใจ นางอย่างไรยังคงเป็นฝ่ายช่วยท่านอยู่นั่นเอง"

พลันมีเสียงกระแอมดังขึ้นที่นอกห้อง แล้วคนผู้หนึ่งถอนใจกล่าว

"วิกาลดึกสงัด น้ำค้างหนาหนัก ลมก็ยังรุนแรงเพียงนี้ พวกท่านทั้งที่รู้แน่ว่าเราทนทานไม่ได้ ไฉนพาลมาทุ่มเถียงกันในที่นั้น ใช่คิดจะให้เราป่วยหนักอีกสักครั้งป่วยจนตายไปจึงเลิกรา?"

เสียงของคนผู้นี้แผ่วเบาแหลมเล็ก กล่าวสองคำเป็นต้องไอหลาย ๆ ครั้ง กระแสเสียงคล้ายดั่งพร้อมที่จะขาดสะบั้นในทุกเวลาก็ปาน แสดงว่าเป็นคนป่วย และป่วยหนักอย่างยิ่งด้วย

แต่พอได้ยินเสียงคนผู้นี้ กระทั่งกิมเล่าตั้วก็ยังมีทีท่าเปลี่ยนแปรไป กลับกลายเป็นนอบน้อมมีมารยาทอย่างยิ่ง ส่งเสียงตอบ

"ในห้องนี้ยังอบอุ่นอยู่บ้าง ท่านรีบเชิญเข้ามาเถิด"

เสียงคนป่วยดังขึ้นทางภายนอกอีก

"ร่างที่มีคุณค่าปานทองคำ ไม่นั่งในห้องอันตราย วิญญูชนมิยอมยืนอยู่ใต้กำแพงง่อนแง่น วิญญูเช่นดั่งตัวเรา ในสถานที่มีคนทุ่มเถียงต่อยตี เราต้องไม่ยอมเข้าไปเด็ดขาด"

โอ้วเอ้ยจื้อชิงร้องตอบ

"พวกเราได้ทุ่มเถียงจนยุติกันแล้ว"

คนป่วยกล่าวมา

"ยังมีผู้อื่นเตรียมจะทุ่มเถียงต่อยตีอีกหรือไม่?"

"ไม่มีแล้ว"

ในที่สุด คนป่วยจึงได้เดินทอดถอนใจเข้ามา

ตอนนี้เป็นปลายเดือนสี่แล้ว อากาศอบอุ่นอย่างยิ่ง แต่มันถึงกับยังสวมเสื้อหนัง หนาวจนหน้าเขียว ไอไปพลางยังหลั่งน้ำมูกไปพลางด้วย

ความจริงวัยของมันยังไม่สูงนัก แต่กลับเจ็บป่วยจนผ่ายผอมอ่อนแอ ดุจกับเป็นชราที่มีสังขารคล้ายไม้ใกล้ฝั่ง

มันดูแล้วนับว่ามีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ตลอดทั้งตัว เพียงผู้อื่นใช้นิ้วไปจี้ใส่ ก็สามารถวางราบมันได้อย่างง่ายดาย

แต่ผู้อื่นกลับพาลให้ความเคารพแก่มันอย่างสูง

กิมเล่าตั้วถึงกับไปยกเก้าอี้มาเชิญให้มันนั่ง รอจนมันไอแล้ว จึงแย้มยิ้มถาม

"ท่านตอนนี้ใช่รู้สึกดีขึ้นบ้างสักเล็กน้อยหรือไม่?"

คนป่วยปั้นหน้าเคร่งเครียดตอบ

"เรานับว่ายังมีชีวิตอยู่ นับว่าไม่ถูกพวกท่านกระตุ้นโทสะตายทั้งเป็นได้"

กิมเล่าตั้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านใช่พอจะเห็น สถานที่นี้ใช่ควรให้เสียวเจี๊ยะมาได้หรือไม่?"

คนป่วยถอนหายใจ ชักมือออกจากในแขนเสื้อหนังจิ้งจอก ยื่นนิ้วชี้ที่บ้อกี๋แล้วกล่าว

"ผู้นี้เป็นใคร?"

เจ็กตึ่งอั้งตอบขึ้นแทน

"มันก็คือคนที่ตั้วเสียวเจี๊ยะจะมาหา"

คนป่วยกวาดตาของบ้อกี๋ขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วพลันกล่าว

"ท่านเข้ามา"

บ้อกี๋เดินเข้าไปทันที มีความรู้สึก พวกเหล่านี้ต่างน่าสนใจอย่างยิ่ง

คนป่วยกวาดตามองบ้อกี๋ขึ้น ๆ ลง ๆ อีกเนิ่นนาน พลันกล่าววาจาที่สุดแสนพิสดาร โดยถึงกับออกคำสั่งให้บ้อกี๋

"แลบลิ้นท่านออกมาให้เราดู"

บ้อกี๋เป็นคนที่คมคายน่าดูตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว ปกติมักมีคนชมชอบดู แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดต้องการดูลิ้นของมัน และลิ้นของมันก็ไม่เคยถูกผู้ใดดูมาด้วย

บ้อกี๋ไม่ต้องการตอแยเรื่องยุ่งยาก แต่ก็ไม่คิดจะถูกผู้คนถือเป็นตัวตลกหัวร่อเยาะ

บ้อกี๋จึงมิได้แลบลิ้น

เจ็กตึ่งอั้งหัวร่อคิก ๆ คัก ๆ อีกแล้ว กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องไม่เคยคาดคิด จะมีคนมาดูลิ้นของท่าน?"

บ้อกี๋ยอมรับ เจ็กตึ่งอั้งกล่าวต่อ

"มันครั้งแรกที่สั่งให้เราแลบลิ้นแก่มันดูนั้น เราก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เจ็กตึ่งอั้งกล่าวต่อ

"ปกติ มักมีคนชมชอบให้เราไปให้พวกมันดู มีบ้างต้องการดูหน้าของเรา มีบ้างต้องการดูน่องของเรา และมีบ้างวิงวอนเราให้ก้นพวกมันดู"

บ้อกี๋ก็มิอาจไม่ยอมรับ ส่วนสัดที่นางบอกเหล่านั้น นับว่าควรค่าแก่การดูจริง ๆ เจ็กตึ่งอั้งหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ในตอนนั้นเราก็เป็นเช่นดั่งท่าน คิดไม่ออกเลย มันไฉนจึงต้องดูลิ้นของเรา"

"ตอนนี้ท่านคิดเข้าใจแล้ว?"

"ใช่ ตอนนั้นที่เราไม่เข้าใจ เนื่องเพราะเรายังไม่รู้จักมันเป็นผู้ใด แต่ตอนนี้..."

นางแย้มยิ้มอย่างยียวน พลางกล่าว

"ตอนนี้แล้วแต่มันต้องการดูที่ใดของเรา เราต่างยินดีให้มันดู"

บ้อกี๋สังเกตเห็น โอ้วเอ้ยจื้อยืนถลึงตาอยู่ในที่นั้นอีกแล้ว จึงกลั้นหัวร่อถาม

"มันเป็นผู้ใด?"

"มันก็คือหนึ่งในสี่แพทย์เทพยดาของบู๊ลิ้มยุคนี้ ฉายานี้พ่อสัก (พระพุทธรูปดิน) แป้ไต้ฮู (หมอขี้โรค)"

บ้อกี๋ลอบหัวร่อด้วยความขบขัน

คิดมิถึงจริง ๆ ผู้ที่มีโรคภัยเต็มร่าง ถึงกับจะเป็นแพทย์เทพยดาชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินได้

และบ้อกี่ก็รู้สึก ฉายานี้พ่อสัก (เทวรูปดิน) ตั้งได้สมจริงอย่างยิ่ง

เจ็กตึ่งอั้งหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"เทวรูปดินข้ามลำธาร ตัวเองยังยากจะรักษา (ดินเมื่อถูกน้ำต้องละลาย) แต่มิว่าผู้อื่นมีโรคภัยไข้เจ็บใด มันมองปราดเดียวก็ตรวจออกมาได้"

กิมเล่าตั้วส่งเสียงเย็นชา

"ปกติแม้นับว่ามีคนคุกเข่าไปกราบวิงวอน มันยังคร้านที่จะตรวจเลย"

เจ็กตึ่งอั้งสวนคำ

"แต่ค่ำคืนวันนี้ ตั้วเสียวเจี๊ยะจะต้องมาที่นี้"

"ตั้วเสียวเจี๊ยะมีศักดิ์ศรีดั่งทองคำทั้งตัว ต้องไม่อาจเสี่ยงอันตรายแม้สักน้อยนิดได้"

"ดังนั้น พวกเราต้องมาดูกันก่อน สถานที่นี้ใช่มีคนมีอันตราย ใช่มีคนป่วยหรือไม่?"

"ดังนั้น หากที่นี้มีคนป่วย อาจจะแพร่ไปติดต่อตั้วเสียวเจี๊ยะก็ได้"

"ดังนั้น มันต้องแลบลิ้นออกมา ดูว่าใช่มีโรคหรือไม่?"

บ้อกี่ถอนหายใจยาวกล่าว

"ดูท่าบารมีของตั้วเสียวเจี๊ยะกลับยิ่งใหญ่ไม่น้อย"

แป้ไต้ฮูก็ถอนใจกล่าว

"หากบารมีของนางเล็กน้อย คนที่มีศักดิ์ศรีเช่นดั่งเรา ไหนเลยจะมาทำงานแทนนางได้"

บ้อกี่ตอบ

"มีเหตุผล"

แป้ไต้ฮูกล่าว

"ตอนนี้ท่านไม่ต้องแลบลิ้นให้เราดูแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราตรวจโรคของท่านออกแล้ว"

"ข้าพเจ้ามีโรค?"

"ยังป่วยหนักไม่น้อยอีกด้วย"

"ข้าพเจ้ามีโรคใด?"

"โรคหัวใจ"

บ้อกี่หัวร่อ แม้ใบหน้ามีรอยแย้มยิ้ม แต่ในใจกลับต้องตระหนกอย่างยิ่ง

หัวใจของบ้อกี๋มีโรคจริง ๆ และยังป่วยไม่น้อยจริง ๆ แต่มิเคยมีผู้ใดสังเกตออกเลย

แป้ไต้ฮูกล่าวต่อ

"ใบหน้าของท่าน มีเค้าการเป็นโรคเกิดขึ้นแล้ว แสดงว่าไฟในใจกำลังฮือโหมรุนแรง ไฟในตับก็ร้อนแรงอย่างยิ่ง คิดว่าต้องเนื่องเพราะ ในใจมีเรื่องสำคัญไม่อาจคลี่คลาย เพียงแต่ว่าท่านพยายามสะกดกลั้นมันไว้ตลอดเวลา ดังนั้น ผู้อื่นต้องสังเกตไม่ออกเด็ดขาด"

เทวรูปดินที่ตัวเองยังยากจะรักษา ถึงกับมีความสามารถอยู่จริง ๆ กระทั่งบ้อกี๋เองก็มิอาจไม่นับถือได้แล้ว

แป้ไต้ฮูกล่าวต่อ

"โชคดีที่โรคเช่นนี้ของท่าน ต้องไม่ระบาดให้ผู้อื่น"

เล่าข้งพลันผุดลุกขึ้นกล่าว

"เราเล่า? ท่านไฉนไม่ช่วยตรวจดูเรา เราใช่มีโรคด้วยหรือไม่?"

แป้ไต้ฮูตอบ

"โรคของท่านไม่ต้องตรวจเราก็ทราบ ปิศาจสุราปกติมีอยู่เพียงสองโรค"

"สองโรคใด?"

"โรคจนกับโรคคร้าน ทั้งสองโรคนี้แม้ไม่มียาจะรักษาได้ แต่โชคดีที่ก็ไม่แพร่ระบาดถึงผู้อื่น"

เล่าข้งกล่าว

"อย่างนั้น ตอนนี้ตั้วเสียวเจี๊ยะใช่พอจะมาได้แล้ว?"

"ตอนนี้ยังไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรายังอยู่ที่นี้"

มันถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"ตลอดร่างเรามีแต่โรค โรคแต่ละชนิดต่างแพร่ถึงผู้อื่นได้"

เล่าข้งก็ถอนใจกล่าว

"ในเมื่อท่านรักษาให้ผู้อื่นได้ ไฉนไม่รักษาโรคในตัวของท่านให้ทุเลา?"

"โรคของเราต้องไม่อาจรักษาเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเรารักษาโรคเราทุเลา เราก็ต้องตายแล้ว"

เป็นวาจามีเหตุผลใด เล่าข้งไม่เข้าใจ บ้อกี๋ก็ไม่เข้าใจ จึงอดมิได้ต้องถาม

"เพราะเหตุใด?"

แป้ไต้ฮูไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ท่านเมื่อครู่รู้สึกไม่พอใจเราอยู่เล็กน้อยใช่หรือไม่?"

บ้อกี๋มิอาจปฏิเสธ แป้ไต้ฮูกล่าวต่อ

"แต่มิว่าท่านจะชิงชังเราสักเพียงใด กลับไม่อาจเสียมารยาทต่อเราได้"

มันอธิบายต่อไปทันที

"เนื่องเพราะทั้งตัวเรามีแต่โรค มิว่าเป็นนิ้วของผู้ใด เพียงจิ้มมาใส่ ย่อมสามารถทำร้ายเราล้มลง ท่านทำร้ายเรา มิเพียงไม่มีเกียรติเท่านั้น ยังอัปยศอดสูอย่างยิ่งด้วย"

บ้อกี๋ก็ต้องยอมรับประการนี้ แป้ไต้ฮูกล่าวต่อ

"แต่หากเรารักษาโรคทุเลา ผู้อื่นก็ต้องไม่เกรงใจเราปานนี้อีกแล้ว คนที่เราเคยก้าวร้าวล่วงเกินมาก่อน จะต้องพากันมาหาเรื่องต่อเรา เราไหนเลยจะทนทานได้"

มันส่ายหน้าถอนใจ เดินช้า ๆ ออกไปพลางกล่าว

"ดังนั้น โรคของเราไม่อาจรักษาได้โดยเด็ดขาด"

บ้อกี๋พลันพบเห็น นี้พ่อสักที่มีโรคทั้งตัว ความจริงก็เป็นคนน่าสนใจยิ่ง

พวกเหล่านี้คล้ายล้วนมิใช่คนเลวร้าย คล้ายล้วนน่าสนใจอย่างยิ่ง

ผู้น่าสนใจที่สุด ย่อมยังเป็นตั้วเสียวเจี๊ยะนางนั้น บ้อกี๋จึงถาม

"นางตอนนี้ใช่สมควรมาได้แล้ว?"

ขณะเวลานั้นเอง มีคนร้องเบา ๆ ขึ้นที่ทางภายนอก

"ตั้วเสียวเจี๊ยะมาแล้ว"

บ้อกี๋รอคอยการมาของนางอยู่ตลอดเวลา มีความปรารถนาใคร่ได้เห็นทาริกาน้อยที่เมื่อสิบกว่าปีก่อน หน้าเหลืองซีด ร่างผ่ายผอม อ่อนแอจนไม่อาจต้านลมแรง ตอนนี้จะเติบใหญ่จนกลายเป็นคนเช่นไร?

บ้อกี๋เชื่อมั่น นางตอนนี้จะต้องมีความงามอย่างยิ่ง ดังนั้น กระทั่งทั้งเง้าตั้วกงจื้อที่มีความเย่อหยิ่งโอหังปานมีนัยน์ตาอยู่กลางกระหม่อม ยังต้องล่มหลงต่อนาง

สตรีที่งามอย่างแท้จริง ย่อมเป็นบุรุษเพศทั้งหลายต่างปรารถนาใคร่ได้ดู มิว่าจะเป็นบุรุษเช่นไร ต่างไม่นอกเหนือจากกฎนี้

ในที่สุด ตอนนี้ตั้วเสียวเจี๊ยะมาแล้ว

ในที่สุด บ้อกี๋ตอนนี้ได้เห็นนางแล้ว

แต่บ้อกี๋ในตอนนี้ กลับหวังให้มันอย่าได้เห็นตั้วเสียวเจี๊ยะนางนี้เลยตลอดชีวิต

บ้อกี๋ยินยอมไปตัดฟืนสามร้อยหาบ หาบน้ำสามร้อยโอ่ง กระทั่งยินยอมไปนอนในหล่มโคลนกับผู้ที่อ้วนใหญ่กว่าทั้งข้วยอีกสิบเท่า ก็ไม่ยินยอมได้พบนาง...

หากมีคนสามารถบันดาลให้บ้อกี๋ไม่ต้องพบตั๋วเสียวเจี๊ยะนางนี้ มิว่าจะสั่งบ้อกี๋ทำกระไร บ้อกี๋ต่างยินยอมพร้อมใจ

แต่บ้อกี๋มิได้วิกลจริต และมิได้เป็นโรคภัยไข้เจ็บ เป็นเพราะสาเหตุใดกัน?

ในห้องอบอวลด้วยกลิ่นหอมจาง ๆ คล้ายดั่งเป็นกลิ่นดอกบัว แต่หอมหวานยิ่งกว่าดอกบัว

พอตั๋วเสียวเจี๊ยะมา ก็ได้พากลิ่นหอมเช่นนี้อบอวลไปทั้งห้อง

ตัวของนางกลับยังยิ่งงาม ยิ่งหอมกว่าดอกบัว

ในจิตใจของพวกประดานี้ นางมิเพียงเป็นตั๋วเสียวเจี๊ยะเท่านั้น ยังนับว่าเป็นกงจู๊ (ราชธิดา) อีกด้วย

มาตรว่าแต่ละคนต่างชมชอบนางอย่างยิ่ง แต่ไม่เคยมีผู้ใดกล้าก้าวร้าวล่วงเกินนาง

ตัวนางเองก็ทราบประการนี้กระจ่าง

นางเยาว์วัย สวยงาม สูงส่ง ชีวิตของนางกำลังรุ่งโรจน์โชติช่วงดุจกับอาทิตย์ยามเที่ยง

และมิทราบมีดรุณีที่มีวัยเทียบเท่านางอีกมากน้อยเท่าใด ที่กำลังลอบริษยานางเลื่อมใสนางอยู่

นางสมควรร่าเริงแจ่มใสอย่างยิ่ง

แต่ทว่า ไม่มีผู้ใดทราบสาเหตุ ในวันเวลาเหล่านี้ ที่หว่างคิ้วของนางคล้ายมักมีความกลัดกลุ้มกังวลจนบอกไม่ถูกปรากฏอยู่

มีแต่นางที่ทราบอยู่เพียงผู้เดียว

นางหวั่นวิตก นางอัดอั้นกังวล เนื่องเพราะในใจนางมีเงื่อนตายที่คลายไม่ออกอยู่

ในใจนางก็ยังมีอีกผู้หนึ่งแทรกไว้ไม่อาจเลือนลืมไปได้

แต่คนผู้นั้นกลับพานห่างจากนางไกลอย่างยิ่ง ในระหว่างทั้งสอง มักจะมีขุนเขากางกั้น ทะเลขวางอยู่

ตอนนี้ดึกสงัดแล้ว ดรุณีที่เป็นตั๋วเสียวเจี๊ยะเช่นดั่งนาง ความจริงสมควรนอนหลับแล้ว

แต่นางพานนอนไม่หลับ

นางว้าเหว่เกินไป มักหวังจะสามารถหางานมากระทำสักเล็กน้อย

หลังจากถึงที่นี้แล้ว นอกจากซังฮี้ นางแทบไม่มีสหายพอที่จะสนทนาปราศรัย ฆ่าเวลาเลยสักผู้เดียว

นางมิเคยถือซังฮี้เป็นเอียเท้ารับใช้มาก่อนเลย

ซังฮี้เป็นสหายของนาง

สหายของนางต้องไม่อาจถูกผู้อื่นรังแก

ดังนั้น นางจึงมาแล้ว

มือข้างหนึ่งของซังฮี้กุมชายเสื้อนางไว้ ใช้มืออีกข้างหนึ่งชี้บ้อกี๋ พลางรายงาน

"มันนั่นเอง"

ผู้คนในที่นี้ต่างทราบแน่แก่ใจ ซังฮี้เป็นผู้ใกล้ชิดที่สุดของตั้วเสียวเจี๊ยะ นึกไม่ถึง ยังมีคนกล้ารังแกนางได้

"ข้าพเจ้าทราบ มันไฉนต้องการให้ข้าพเจ้ามาที่นี้ มันคิดจะให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อน...เป็นเพื่อน..."

วาจาต่อไปมาตรว่าซังฮี้มิอาจหักห้ามความกระดากออกมา แต่ทุกผู้คนต่างเข้าใจกระจ่าง

กระทั่งตั้วเสียวเจี๊ยะก็ยังเข้าใจ

ดังนั้นตอนนางมา ได้เตรียมจะให้บทเรียนแก่คนผู้นี้อย่างสาสมสักครั้ง

แต่รอเมื่อนางเห็นคนผู้นี้ นางกลับคล้ายตะลึงลานไปแล้ว

บ้อกี๋ก็ตะลึงลานอยู่

เนื่องเพราะคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ตั้วเสียวเจี๊ยะนางนี้ก็คือผู้ที่พร้อมจะรังควานหาเรื่องต่อมันในทุกเวลา พร้อมที่จะพลันสลบไสลไปได้ในทุกเวลา...เลี้ยงเจ็กเน้ย!

เลี้ยงเจ็กเน้ยถึงกับเป็นเซี่ยงกัวเลี่ยงเลี้ยง!

เลี้ยงเจ็กเน้ยถึงกับเป็นบุตรีเซี่ยงกัวยิ่ม!

นางทราบแก่ใจ ผู้ยืนประจันอยู่เบื้องหน้านาง ก็คือเตี้ยบ้อกี๋ที่ตั้งอกตั้งใจมาฆ่าบิดานาง

นางทราบตั้งแต่แรกแล้ว ดังนั้น นางจึงติดตามไปจนถึงฮั้วฮวงซัวจึง

ค่ำคืนนั้น ทั้งเง็กปล่อยนางไป เนื่องเพราะมันได้พบเห็น นางคือบุตรีของเซี่ยงกัวยิ่ม

ดังนั้น มันจึงใช้คนส่งนางกลับทั้งแกเป้าในราตรีนั้นเอง

เรื่องเหล่านี้ จนบัดนี้บ้อกี๋จึงได้ครุ่นคิดเข้าใจ

บ้อกี๋ยังมิได้แหวกวงล้อมหนีออกไป เนื่องเพราะทราบ แม้นับว่าสามารถหนี

ออกจากห้องนี้ ก็อย่าหมายหนีออกพ้นทั้งแกเป้า

บ้อกี๋ก็ทราบ ตอนนี้เพียงนางกล่าวมาคำเดียว มันก็ต้องตายอยู่ในทั้งแกเป้า ตายแน่นอนเด็ดขาด

เลี่ยงเลี้ยงมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น

บ้อกี๋เองก็สามารถกล่าวกระไรได้?

เลี่ยงเลี้ยงใช้ตากลมใหญ่ที่หยาดเยิ้มงดงาม จ้องมองดูบ้อกี๋ตลอดเวลา ดวงตาของนางคล้ายดั่งยังกลมใหญ่กว่านี้เสียอีก

ใช่เนื่องเพราะนางผอมไป?

นางไฉนจึงผ่ายผอม? ผ่ายผอมเพราะผู้ใด?

บ้อกี๋ยังคงจับตามองนางอยู่

บ้อกี๋มิอาจไม่มองนาง เพราะคิดจะสังเกตจากประกายตาของนาง ดูว่านางเตรียมจะจัดการมันสถานใด?

แต่บ้อกี๋สังเกตไม่ออก

ความรู้สึกในประกายตาของนาง สับสนเกินไป มิเพียงบ้อกี๋สังเกตไม่ออกเท่านั้น กระทั่งตัวนางเองก็ต้องไม่เข้าใจอีกด้วย

ซังฮี้ก็มิได้กล่าวกระไรอีกแล้ว

นางเป็นดรุณีที่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง นางมีวัยสิบแปดสิบเก้าปี เรื่องราวที่รู้จักก็มีอยู่ไม่น้อยแล้ว

นางดูออกแล้ว ตั้วเสียวเจี๊ยะของนางกับบุรุษผู้นี้ คล้ายดั่งมีความไม่ถูกต้องอยู่เล็กน้อย

แต่เป็นไม่ถูกต้องเยี่ยงไรกันแน่?

นางก็บอกไม่ถูก...แม้นับว่านางทราบ ก็ต้องไม่กล้าบอก

ดังนั้น นางจึงมีแต่หุบปากไว้

แต่ละคนต่างหุบปาก ผู้คนในห้อง ย่อมมิใช่มีคนโง่เขลาเบาปัญญาปะปนอยู่แม้สักผู้เดียว

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ตั้วเสียวเจี๊ยะพลันหันกายเดินช้า ๆ ออกไป

นางไฉนมิได้กล่าววาจาสักครึ่งคำ ก็ออกจากห้องไป?

บ้อกี๋กำลังรู้สึกประหลาดใจ แต่ละคนต่างกำลังประหลาดใจ นางพลันเปล่งเสียงออกมาคำหนึ่ง

นางเดินถึงปากประตู พลันหันหน้ามามองบ้อกี๋ แล้วกล่าวเบา ๆ

"ท่านตามเรามา"

นางต้องการให้บ้อกี๋ตามนางไปที่ใด? ไปทำกระไร?

บ้อกี๋มิได้ถาม และไม่อาจถาม

แม้นับว่ามันทราบกระจ่าง นางจะพามันขึ้นแคร่ผูกคอ ลงกระทะน้ำมัน บ้อกี๋ก็มีแต่ต้องตามนางไป

บ้อกี๋ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้นแล้ว

สวนดอกไม้มืดเลือนรางและเงียบสงบ

เลี่ยงเลี้ยงเดินนำหน้า เดินเชื่องช้าอย่างยิ่ง คล้ายดั่งในใจก็มีปัญหายุ่งยากที่ไม่อาจคลี่คลายอยู่

นางมิเคยเหลียวมองกลับมาเลย

บ้อกี๋ก็เดินช้าอย่างยิ่ง ทิ้งระยะห่างกับนางอยู่ช่วงพอสมควรอยู่ตลอดเวลา

เงาหลังของนางดูแล้วบอบบางอย่างยิ่ง อ้อนแอ้นอย่างยิ่ง แค่เพียงบ้อกี๋ลงมือ นางก็ต้องล้มลงทันที ล้มลงไปตลอดกาล ซึ่งก็ต้องไม่มีผู้ใดเปิดเผยความลับของมันออกมาได้อีกแล้ว

มีหลายครั้ง ที่บ้อกี๋แทบอดใจมิได้ต้องลงมือสังหารนาง

แต่บ้อกี๋ต้องพยายามบังคับตัวเองไว้ เนื่องเพราะไม่อาจลงมือได้เด็ดขาด

ทุกแห่งหนในความมืดของอุทยาน อาจมีคนซุ่มอยู่ได้เป็นอย่างยิ่ง พวกกิมเล่าตั้วกับเจ็กตึ่งอั้งเหล่านั้น ก็ต้องคุมเชิงบ้อกี๋อยู่ทุกฝีก้าวแน่

พลังลมปราณและฝ่ามือของโอ้วเอ้ยจื้อ มิใช่เป็นที่รับมือง่ายดายอยู่แล้ว

เจ็กตึ่งอั้งก็เป็นคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง เพียงเห็นนัยน์ตาที่หยาดเยิ้มแคล่วคล่องของนาง มือเท้าที่เรียวยาวแข็งแรงของนาง ก็พอจะดูออก พลังฝีมือของนางจะต้องแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นที่สุด

ปกติสตรีลงมือมักจะอำมหิตโหดเหี้ยมกว่าบุรุษเพศ เนื่องเพราะหากพวกนางคิดจะคลุกคลีในวงพวกนักเลงต่อไป นางจะต้องยิ่งเข้มแข็งกว่าบุรุษเพศ และต้องมีพลังฝีมือที่คล้ายดั่งร้ายกาจเป็นพิเศษอยู่

แป้ไต้ฮูผู้นั้น แม้ตลอดร่างมีโรคภัยไข้เจ็บคุกคาม แต่ในดวงตาของมันมีประกายที่ถูกงำไว้ คาดว่าก็ต้องเป็นยอดฝีมือกำลังภายในระดับเลิศเป็นแน่

กิมเล่าตั้วย่อมยิ่งน่ากลัวมากกว่า

มันผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ มิทราบเคยเผชิญกับยอดฝีมือบู๊ลิ้มมามากมายเพียงใด โดยเฉพาะการทนทานพลังหมัดฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามโดยไม่บาดเจ็บบอบช้ำ ยิ่งเป็นที่ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานได้เลย

จะจัดการกับสี่คนนี้ เป็นเรื่องที่ลำบากยากเข็ญอยู่แล้ว อย่าว่าแต่นอกจากพวกมัน ยังมิทราบมียอดฝีมือที่ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าอีกมากมายเพียงใด ซ่อนตัวคอยคุ้มกันให้แก่นาง

หากนางตายกับมือบ้อกี๋ บ้อกี๋ยังจะรอดอยู่ได้อีกนานเท่าใด?

บ้อกี๋ไหนเลยลงมือโดยว่วามหนหันได้

แต่นับว่าบ้อกี๋ไม่ลงมือ ก็จะมีโอกาสรอดอยู่ได้อีกนานเท่าใด?

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

"...หากเราเป็นนาง ทั้งที่ทราบแน่ว่านางมาเพื่อฆ่าบิดาเรา...เราจะพานางไปที่ใดกัน?"

คำตอบนี้มิว่าผู้ใดต่างต้องคาดคิดได้ เนื่องเพราะตอนนี้ นางก็ไม่มีทางให้เลือกเฟ้นเช่นกัน

นางมีแต่พาบ้อกี๋ไปตาย!

บ้อกี๋ทั้งที่รู้แน่ ตัวเองเพียงติดตามนางไปอีกก้าวหนึ่ง ก็ใกล้กับความตายไปก้าวหนึ่ง แต่บ้อกี๋กลับพานไม่อาจหยุดลงได้

เลี่ยงเลี้ยงพลันหยุดลง หยุดอยู่ที่หน้าประตูวงเดือนเล็ก ๆ ในประตูเป็นลานตึกเล็ก ๆ ที่สงบเงียบ

ในที่สุด นางหันหน้ามาแล้ว

แต่นางมิได้มองบ้อกี๋ เพียงหันหน้าไปในความมืด ส่งเสียงเบา ๆ

"ผู้นี้เป็นสหายเก่าที่ข้าพเจ้ารู้จักมาเนิ่นนาน ข้าพเจ้าคิดจะได้สนทนากับมันโดยสงบ มิว่าผู้ใดมารบกวนพวกเรา ข้าพเจ้าจะต้องไม่พอใจอย่างยิ่ง ไม่พอใจเป็นที่สุด"

มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าให้ตั้วเสียวเจี๊ยะไม่พอใจ มิว่าผู้ใดก็ต้องไม่กล้าบุกรุกเข้าไปรบกวนพวกนาง

แต่นางเหตุไฉนต้องอยู่เพียงลำพังกับบ้อกี๋? นางมีวาจาใดจะกล่าวกับบ้อกี๋?

นางเตรียมใช้วิธีใดจัดการกับบ้อกี๋?

หากมีคนเดินมาจนถึงเส้นทางอับจน มิว่าผู้อื่นจะใช้วิธีใดจัดการกับมัน มันต่างไม่มีที่ผิดแปลกกันแล้ว

หน้าที่คือวีรกรรม

ในลานยังมีสระบัวเล็ก ๆ อยู่สระหนึ่ง

ดอกบัวในสระแม้ยังไม่เบ่งบาน แต่ในกระแสลม กลับมีแต่กลิ่นหอมของใบบัว

ลมโชยมาจากนอกหน้าต่าง เปลวเทียนสั่นไหวระริก

หน้าต่างเปิดกว้างอยู่

ริมหน้าต่างมีเก้าอี้ที่สลักเสลาสวยงาม บุนวมนุ่มนิ่มน่าสบาย คิดว่านางจะต้องมักมานั่งที่เก้าอี้ตัวนี้ เหม่อมองดูดอกบัวในสระจนซึมเซา

แต่ตอนนี้นางมิได้นั่งเก้าอี้ตัวนั้น กลับเป็นฝ่ายสั่งให้บ้อกี๋นั่ง

บ้อกี๋นั่งลง

ในเมื่อมาถึงที่นี้ แม้เป็นยืนก็ดี นั่งก็ดี ต่างไม่มีที่ผิดแปลกกันแล้ว

ที่ตรงข้ามยังมีหน้าต่าง เลี่ยงเลี้ยงยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง หันหลังให้กับบ้อกี๋จนอีกเนิ่นนาน จึงได้ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เดือนสี่ผ่านพ้นไปแล้ว ดอกบัวจะเริ่มบานอีกแล้ว"

บ้อกี๋มิได้ส่งเสียง และไม่มีปัญญาส่งเสียง มีแต่รอคอยเท่านั้น

อีกมิทราบเนิ่นนานปานใด เลี่ยงเลี้ยงจึงหันหน้ามา ใช้สายตาที่ประหลาดอย่างยิ่งจับมองบ้อกี๋แน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ข้าพเจ้ารู้จักท่านเป็นใคร?"

บ้อกี๋ก็ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ว่าท่านรู้จัก"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านมาเพราะสาเหตุใด?"

"ท่านสมควรทราบอยู่"

บ้อกี๋ไม่อาจปฏิเสธ และไม่อาจมิยอมรับ

"ข้าพเจ้ามาเพื่อฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม"

เลี่ยงเลี้ยงกล่าว

"ข้าพเจ้าคิด ตอนนี้ท่านก็สมควรทราบ คนที่ท่านจะฆ่าคือบิดาข้าพเจ้าเอง"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ในโลก ต้องไม่มีผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นมาฆ่าบิดาของตัวเอง"

"ไม่มีเด็ดขาด"

"ตอนนี้ท่านเตรียมจะจัดการข้าพเจ้าสถานใด?"

เลี่ยงเลี้ยงอึ้งอยู่เนิ่นนาน พลันถอนใจเบา ๆ ตอบ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ท่านไฉนไม่ทราบได้?"

"เนื่องเพราะการกระทำเช่นนี้ของท่าน มิใช่เป็นความผิด"

"อ้อ?"

"หากข้าพเจ้าเป็นท่าน มีคนฆ่าบิดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องฆ่ามันเช่นกัน"

"แต่เสียดายท่านมิใช่ข้าพเจ้า"

"หากท่านต้องการฆ่าผู้อื่น ข้าพเจ้าจะต้องทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งมวลช่วยเหลือท่าน"

"แต่เสียดาย คนที่ข้าพเจ้าต้องการฆ่า คือบิดาท่านเอง"

บ้อกี๋กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"ดังนั้น มิว่าท่านตั้งใจทำอย่างไรกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต่างต้องไม่เคียดแค้นท่าน เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าเป็นท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องทำดั่งนี้"

เลี่ยงเลี้ยงอึ้งอีกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นบุตรีของท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ยอมเชื่อเสมอมาท่านจะเป็นผู้ฆ่าบิดาของท่านจริง ๆ"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เลี่ยงเลี้ยงกล่าวต่อ

"ท่านเป็นคนที่สัตย์ซื่อเที่ยงตรงอย่างยิ่งเสมอมา มีบางครั้งแม้จะกระด้างเย็นชาไร้น้ำใจ แต่ต้องเที่ยงตรงสัตย์ซื่อ ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาเชื่อจริง ๆ ว่าท่านจะกระทำ

เรื่องเช่นนี้ได้"

บ้อกี๋ยังคงร้องอ้อ เลี่ยงเลี้ยงจึงกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องไปดูที่ฮั้วฮวงซัวจึงด้วยตาตัวเอง ความนี้ใช่ยังจะมีเลศนัยอื่นแอบแฝงอยู่หรือไม่?"

"ตอนนี้ท่านได้ไปมาแล้ว?"

เลี่ยงเลี้ยงผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังลอบเข้าไปในห้องหนังสือของบิดาท่าน ยืนอยู่ในที่ซึ่งบิดาท่านถูกทำร้าย"

ดวงตานางมีประกายเจ็บช้ำรันทดจนเห็นชัด กล่าวต่อไป

"ตอนนั้นเป็นวิกาลที่ดึกอย่างยิ่ง รอบข้างเงียบวังเวงไร้เสียงผู้คน เฉกเช่นกับในตอนนี้ไม่ผิดเพี้ยน ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นั้น ถามตัวเองในใจ หากมีสักวัน ท่านมาฆ่าบิดาข้าพเจ้าเพื่อล้างแค้นแทนบิดาท่าน ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร?"

นี่เป็นเงื่อนตาย

ขอเพียงได้คิดถึงปัญหานี้ นางก็กระทั่งยังไม่มีปัญญาข่มตาหลับ แม้ในยามหลับใหล ต้องพลันสะดุ้งตื่นด้วยเหงื่อกาฬที่แตกท่วมตัว

เนื่องเพราะนางทราบ บิดาของนางผิดแล้ว

เลี่ยงเลี้ยงกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองอยู่ตลอดเวลา บิดาไม่ได้กระทำเรื่องผิด ที่ท่านกระทำดั่งนี้ต้องมีเหตุผลที่ดีของท่าน แต่เสียดายวาจาเหล่านี้ของข้าพเจ้า กระทั่งตัวเองยังไม่มีปัญญาเชื่อถือ"

นางฝืนหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"ท่านพอจะหลอกลวงทุกผู้คนได้ แต่กลับไม่มีปัญญาหลอกลวงตัวเองเด็ดขาด"

รอยยิ้มของนางเต็มไปด้วยความเจ็บแค้นขมขื่น กล่าวต่อไป

"ดังนั้น ช่วงนั้นข้าพเจ้าจึงคิดหาวิธีใกล้ชิดกับท่านตลอดมา หวังสามารถคลี่คลายความอาฆาตแค้นระหว่างท่านกับบิดาข้าพเจ้า ขอเพียงท่านยินยอมอโหสิให้ แล้วแต่ท่านจะทำอย่างไรกับข้าพเจ้า แล้วแต่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ข้าพเจ้าต่างยินยอมพร้อมใจ"

บ้อกี๋จ้องมองนางด้วยสายตากระด้างเย็นชา ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกเจ็บแปลบอย่างบอกไม่ถูก

บ้อกี๋มิอาจไม่ยอมรับ นางนับเป็นสตรีที่มีความนุ่มนวลดีงามอย่างยิ่ง มีคุณค่า

ควรให้เห็นใจอย่างยิ่ง เนื่องเพราะนางยินยอมเสียสละตัวเองแล้ว

แต่เสียดาย ความอาฆาตแค้นเช่นนี้ ไม่มีวันคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้ตลอดกาล

บ้อกี๋มีแต่ปลุกปลอบจิตใจให้กระด้าง แค่นเสียงเย็นชา

"หากข้าพเจ้าทราบแต่ตอนนั้น ว่าท่านคือบุตรีเซี่ยงกัวยิ่ม ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่านเสียก่อนแน่"

เลี่ยงเลี้ยงกล่าวเสียงเครือ

"หากท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียแต่ในตอนนั้น ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ตำหนิท่านเท่านั้น อาจบางทีกลับต้องขอบคุณท่านอีกด้วย"

"เพราะเหตุใด?"

"โอ...เนื่องเพราะบัดนี้ข้าพเจ้าพลันรู้สึก ยังมิสู้ตายเสียแต่เนิ่น ๆ ประเสริฐกว่า"

นางกล่าวต่อด้วยเสียงสั่นเครือ

"หากข้าพเจ้าตายไปแล้ว ไหนเลยยังจะมีความกลัดกลุ้มและคับแค้นเช่นดั่งตอนนี้อีก"

"ตอนนี้ท่านยังไม่ควรมีความกลัดกลุ้มใด ๆ เรื่องนี้มิใช่คลี่คลายไกล่เกลี่ยยากเข็ญนัก"

เลี่ยงเลี้ยงเป็นฝ่ายร้องอ้อบ้าง บ้อกี๋กล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าตอนนี้สามารถฆ่าท่าน ยังคงต้องฆ่าท่านอยู่นั่นเอง"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"เมื่อครู่ตอนเดินอยู่ในอุทยาน ข้าพเจ้าอย่างน้อยมีสามครั้งที่คิดจะฆ่าท่าน"

"แล้วท่านไฉนไม่ลงมือ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้ฆ่าท่านได้ ข้าพเจ้าก็ต้องไม่มีวิธีรอดจากที่นี้ไป"

เลี่ยงเลี้ยงยอมรับ บ้อกี๋กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแม้จะฆ่าท่าน ท่านก็ย่อมฆ่าข้าพเจ้าได้ นี่ความจริงเป็นเรื่องที่ยุติธรรมอย่างยิ่งอยู่"

"ท่านอย่างน้อยพอจะตายกับข้าพเจ้าได้"

บ้อกี๋หัวร่อกล่าว

"ในระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน ไม่มีความอาฆาตแค้นกัน ความแค้นของรุ่นก่อนมิได้เกี่ยวข้องถึงรุ่นหลังเลย ข้าพเจ้าเหตุใดต้องตายพร้อมกับท่าน?"

รอยยิ้มของบ้อกี๋ยังคงหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวสืบไป

"ที่ข้าพเจ้ามาในครั้งนี้ ความจริงได้ตกลงใจ ไม่สำเร็จก็ขอตายในหน้าที่ บัดนี้ข้าพเจ้าพยายามสุดความสามารถแล้ว มาตรว่าไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าตายก็ไม่มีความเสียใจ"

เลี่ยงเลี้ยงจ้องมองดูบ้อกี๋อีกเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง จึงถามขึ้น

"ท่านบอกวาจาจริงใจหรือไม่?"

บ้อกี๋รับคำ เลี่ยงเลี้ยงถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"คนเราขอเพียงตายโดยไม่เสียใจ ตายโดยไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ ตายไปก็จะเป็นไร?"

บ้อกี๋พลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"นึกไม่ถึง ท่านถึงกับเข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้ากระจ่างปานนี้"

"ข้าพเจ้ามักเคยได้ยินผู้คนบอก ร้อยยากพันยากใด ไม่ยากเท่ากับตาย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเห็น ตาย นับเป็นเรื่องที่ยากเข็ญอย่างยิ่ง"

"นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มีบางครั้ง มีชีวิตยังยากเข็ญยิ่งกว่าตายอีกมากนัก"

บ้อกี๋ก็อดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"มีบางครั้งเป็นเช่นนี้จริง ๆ"

"ดังนั้น หากผู้ใดที่คิดจะตายอย่างจริงใจ ก็มิสู้ปล่อยให้มันตายเสียประเสริฐกว่า"

"ถูกแล้ว"

บนผนังมีกระบี่แขวนอยู่เล่มหนึ่ง กระบี่ฝักสีดำยาวสามเชียะเจ็ดนิ้ว

เลี่ยงเลี้ยงปลดกระบี่เล่มนั้นลงมา ชักกระบี่ออกจากฝัก คมกระบี่เป็นประกายสุกใสดั่งน้ำค้าง

นางยื่นด้ามกระบี่ให้บ้อกี๋ ด้วยทีท่าที่หนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง แล้วพลันกล่าว

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

กระบี่เป็นกระบี่จริง

ยามเมื่อมือท่านสัมผัสถูกด้ามกระบี่ที่ทั้งแข็งทั้งเย็นเฉียบ เป็นความรู้สึกที่แท้จริงเช่นกัน

กับคนที่ฝึกกระบี่ ในโลกแทบไม่มีเรื่องราวใด จะเป็นความรู้สึกที่จริงแท้แน่นอนยิ่งกว่าเรื่องนี้อีกแล้ว

บ้อกี๋เป็นคนฝึกกระบี่

ตอนนี้ในมือมันมีกระบี่อยู่เล่มหนึ่ง แต่ครั้งนี้ในใจมันกลับไม่มีความรู้สึกเช่นนั้น

บ้อกี๋แทบไม่อาจเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ๆ

เลี่ยงเลี้ยงจ้องมองดูบ้อกี๋แน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"นี้เป็นความจริง ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่าข้าพเจ้าจริง ๆ"

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะบิดาข้าพเจ้าฆ่าบิดาของท่าน ข้าพเจ้าต้องไม่อาจทำร้ายท่านอีก บิดาข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจผิดซ้ำได้อีก"

บ้อกี๋ยังคงไม่เข้าใจ เลี่ยงเลี้ยงอธิบายต่อไป

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าไม่ตาย ท่านยากยิ่งจะไม่ตายในมือข้าพเจ้า เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องไม่ยอมให้ท่านไปทำร้ายบิดาข้าพเจ้าได้"

บ้อกี๋ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านตายไปก็จะเป็นไร? จะคลี่คลายเรื่องราวใดได้?"

"หลังจากข้าพเจ้าตายไป ท่านกับบิดาข้าพเจ้า จึงสามารถมีชีวิตรอดต่อไปได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเมื่อข้าพเจ้าตาย ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเปิดเผยความลับของท่าน"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป

"พวกกิมเล่าตั้วต้องนึกมิถึงว่าท่านฆ่าข้าพเจ้าได้ ดังนั้น เมื่อท่านฆ่าข้าพเจ้าแล้วรีบหลบหนีไป พวกมันต้องไม่ขัดขวางท่าน ตอนนี้ ในเมื่อความลับของท่านยังไม่ถูกเปิดเผย จะออกทั้งแกเป้ายังมิใช่เป็นเรื่องยากนัก"

บ้อกี๋ยอมรับ หากไปในตอนนี้ นับว่ายังพอมีโอกาสหนีรอดอยู่

เลี่ยงเลี้ยงกล่าวต่อไป

"แต่หลังจากท่านฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ต้องรีบเร่งหนีโดยด่วน มิอาจอยู่อีกชั่วครู่ยาม ดังนั้น ท่านจึงไม่มีปัญญาไปหาบิดาข้าพเจ้าอีก"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่หลังจากท่านฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ในใจจะมากจะน้อยย่อมต้องมีความเศร้ารันทดอยู่บ้าง ความแค้นของเราสองตระกูล ไม่แน่จะเริ่มคลายลงเพราะสาเหตุนี้ ข้าพเจ้าก็ย่อมตายโดยไม่ละอายใจ ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดไปคิดมา มีแต่ใช้วิธีนี้เท่านั้นจึงคลี่คลายได้"

เรื่องนี้ความจริงเป็นเงื่อนตาย มีแต่ใช้ความตายจึงสามารถคลี่คลายออก

หากบ้อกี๋ตาย เงื่อนตายนี้ก็สามารถคลายออกได้เช่นกัน

นางไฉนไม่ให้บ้อกี๋เป็นฝ่ายตาย?

นางยินยอมเสียสละตัวเองก็ไม่ปรารถนาทำร้ายบ้อกี๋ เพราะสาเหตุใดกัน?

บ้อกี๋แม้เป็นคนปัญญาอ่อนที่ไม่มีทางเยียวยารักษา ก็สมควรเข้าใจน้ำใจนี้ของนาง

แม้นับว่าบ้อกี๋เป็นคนอำมหิตเลือดเย็น กระด้างไร้น้ำใจ แต่กับน้ำใจเช่นนี้ก็สมควรซาบซึ้งตื้นตัน

แต่เสียดาย บ้อกี๋ตอนนี้ไม่มีคุณสมบัติถูกผู้คนกระตุ้นให้ตื้นตัน ไม่มีคุณสมบัติมารับน้ำใจนี้ได้

เนื่องเพราะทั้งตัวบ้อกี๋ ไม่ใช่เป็นของบ้อกี๋เลย

หลังจากบิดาตายอย่างสยดสยอง บ้อกี๋ก็ได้ขายตัวเองให้กับ 'อสูรร้าย'

อสูรร้ายที่มีนาม 'อาฆาตแค้น'

อสูรร้ายตัวนี้ ได้อาละวาดในมวลหมู่มนุษย์มานานปี มิทราบบีบคั้นบงการผู้คนมามากน้อยเท่าใดแล้ว...

นอกหน้าต่างมีลม

เปลวเทียนที่วูบวาบแวววับ สาดส่องอยู่บนใบหน้าซีดขาวของเลี่ยงเลี้ยง นางมิใช่เป็นดรุณีที่กระปรี้กระเปร่าเจ้าอารมณ์ตามแต่ใจเช่นกาลก่อนอีกแล้ว

"ท่านเป็นคนโง่เขลา"

บ้อกี๋ไม่ยอมให้ใบหน้ามีความรู้สึกใด ๆ ปรากฏขึ้นเด็ดขาด กล่าวต่อไป

"มีแต่คนโง่เขลา จึงได้คิดถึงวิธีโง่เขลาเยี่ยงนี้"

เลี่ยงเลี้ยงเองก็ยอมรับ

วิธีนี้นับว่าโง่เขลาจริง ๆ แต่ก็เป็นวิธีเดียวที่นางสามารถคิดออกมาได้

บ้อกี๋กล่าวต่อ

"คนโง่เขลาต่างสมควรตาย ข้าพเจ้าสมควรฆ่าท่านจริง ๆ"

"แล้วท่านไฉนยังไม่ลงมือ?"

กระบี่ฆ่าคนอยู่ในมือแล้ว คนที่สมควรถูกฆ่าก็อยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง

บ้อกี๋ไฉนยังไม่ลงมือ?

มีเหตุผลเดียวที่พอจะอธิบายได้ แต่เหตุผลนี้บ้อกี๋ทั้งไม่ยินยอมรับ และไม่ยินยอมบอกไป

ได้มีคนบอกแทนบ้อกี๋แล้ว

บ้อกี๋พลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งกล่าว

"มันยังไม่ลงมือ เนื่องเพราะมันก็เป็นคนโง่เขลา!"

ผู้นี้ถึงกับเป็นเซี่ยงกัวยิ่ม!

ตอนนี้บ้อกี๋เหลียวมองไป เซี่ยงกัวยิ่มก็ได้มาอยู่ที่เบื้องหน้าสายตา

สีหน้าบ้อกี๋มิได้เปลี่ยนแปร

สีหน้าเซี่ยงกัวยิ่มก็ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ทั้งสองแม้เป็นคู่แค้นที่มิยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แต่อย่างน้อย ทั้งสองมีความละม้ายเหมือนกันประการหนึ่ง

พวกมันต่างไม่คู่ควรมีน้ำใจ!

ศัตรูมิยอมอยู่ร่วมฟ้ามาอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว

นี้มิเพียงครั้งแรกที่ทั้งสองพบกัน แต่ต้องเป็นครั้งสุดท้ายแน่นอน

บ้อกี๋ทราบ นี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายของตน

สวรรค์ยังนับว่าไม่ทารุณต่อบ้อกี๋นัก ได้ให้โอกาสครั้งสุดท้ายต่อมัน มันต้องฉวยโอกาสนี้ไว้

มันต้องไม่ยอมมีความกริ่งเกรงกังวลในเรื่องอื่นใดอีก ต้องไม่เห็นแก่คนผู้ใดเรื่องอันใด มาปล่อยโอกาสนี้ผ่านมือไป

เห็นใจ เวทนา อโหสิ...น้ำใจที่สูงส่งเหล่านั้น ถูกบ้อกี๋สลัดทิ้งออกไปจนห่างไกลยิ่ง

เพื่อล้างแค้น มีแต่ต้องไม่คำนึงถึงฝีมือใด ๆ

ประกายกระบี่วูบขึ้น ปลายกระบี่ได้ถึงคอหอยเลี่ยงเลี้ยง

เซี่ยงกัวยิ่มจับตามองบ้อกี๋แน่วนิ่ง มองดูกระบี่ในมือบ้อกี๋แน่วนิ่ง กระทั่งตายังไม่กะพริบ

บ้อกี๋แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าไม่กล้าฆ่านางจริง ๆ"

"ท่านย่อมไม่กล้า"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่ท่านจะฆ่าคือเรามิใช่นาง หากท่านฆ่านาง ต้องไม่มีโอกาสฆ่าเราได้อีก"

บ้อกี๋ก็มิอาจไม่ยอมรับ ความเห็นของมันถูกต้องแม่นยำ

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านไม่มีทางจะใช้นางมาขู่กรรโชกเรา เราก็ต้องไม่ใช่เป็นคนยอมถูกขู่กรรโชก"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"เราก็ดูออก ท่านต้องไม่ยอมปล่อยนางโดยง่ายดาย"

"ข้าพเจ้าไม่ปล่อยแน่นอน"

"ดังนั้น เรามีแต่ต้องให้ท่านใช้นางมาแลกเปลี่ยนกับเรา"

"ท่านก็ทราบ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านแลกเปลี่ยนกระไร?"

"ท่านปล่อยนาง เราให้โอกาสท่านหนึ่งครั้ง"

"โอกาสใด?"

"โอกาสต่อสู้โดยยุติธรรม"

"การแลกเปลี่ยนนี้ ฟังแล้วกลับรู้สึกไม่เลวอยู่"

"เราประกัน ท่านต้องหาผู้ยอมแลกเปลี่ยนที่ดียิ่งกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าวาจาท่านมีสัจจะ?"

"ท่านไม่ทราบ?"

"แต่เสียดาย ข้าพเจ้าตอนนี้คล้ายไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

บ้อกี๋เขม้นมองมันแน่วนิ่ง ถามตัวเองในใจ

'เราใช่ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้นจริงหรือไม่?'

คำตอบแทบจะเป็นแน่นอนเด็ดขาด

ใช่!

บิดามันเนื่องเพราะเชื่อถือคนผู้นี้ ดังนั้น จึงตายกับมือคนผู้นี้

ขอเพียงมันยังมีทางเลือกเฟ้นเหลือสักเล็กน้อย มันต้องไม่ยอมเชื่อคนผู้นี้เด็ดขาด

เสียดายที่มันไม่มี!

นอกหน้าต่างมีลม เปลวเทียนที่สั่นไหววูบวาบสาดส่องอยู่บนใบหน้าเลี่ยงเลี้ยง ประกายกระบี่ที่เย็นเยียบก็ลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง

ใบหน้านางพลันกลับกลายเป็นซีดขาวจนใสคล้ายแก้วผลึก

นางไม่อาจเห็นบ้อกี๋ถูกบิดานางหลอกลวงอีก นางไม่อาจให้บ้อกี๋ตายตำตา

นางยิ่งไม่อาจเห็นบิดานางตายกับกระบี่ของผู้อื่น

แต่เสียดายที่นางพานไม่มีความสามารถ

ปลายกระบี่ในมือบ้อกี๋ ห่างจากคอหอยของนางไกลออกไปทุกขณะ นางพลันร้องสุดเสียง

"วิงวอนท่าน ปล่อยมันเถิด"

นางพลันส่งคอหอยตัวเองไปที่คมกระบี่!

โลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกมา ร่างนางล้มลงไป

...นี่เป็นเงื่อนตาย มีแต่ตายจึงคลี่คลายได้

นางก็ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้นเหลืออยู่เลย!

ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น อับจนปัญญา

โศกนาฏกรรมที่พึงเศร้าเสียใจที่สุดของมนุษย์ มิใช่เป็นจำพราก และมิใช่เป็นตายจาก มิใช่เป็นสิ้นหวัง มิใช่เป็นอุปสรรคขัดขวาง

มิใช่เด็ดขาด

ความเศร้าอันสุดซึ้งตรึงใจของมวลมนุษย์ คือมาถึงวาระอับจนสิ้นปัญญา ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น

มีแต่ผู้เคยประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง จึงทราบ เป็นความเจ็บช้ำที่น่าสะพรึงกลัวปานใด

บ้อกี๋เข้าใจ

แลเห็นเลี่ยงเลี้ยงโถมเข้ามา ใช้คอหอยปาดเข้าใส่คมกระบี่ในมือ แลเห็นโลหิตสด ๆ หลั่งไหลออกจากคอหอยเลี่ยงเลี้ยง

บ้อกี๋เองก็มีความปวดแปลบอย่างรุนแรง คล้ายดั่งถูกคนแทงใส่กระบี่หนึ่งเช่นกัน

กระบี่นี้มิได้แทงใส่คอหอยมัน แต่แทงใส่ก้นบึ้งหัวใจมัน

"วิงวอนท่าน ปล่อยมันเถิด"

นางเป็นวิงวอนบิดาให้ปล่อยเตี้ยบ้อกี๋? หรือวิงวอนบ้อกี๋ให้ปล่อยบิดานาง?

ไม่มีผู้ใดทราบ!

แต่พลังของวาจาประโยคนี้ กลับยังเหนือกว่ากระบี่วิเศษทุกเล่มที่มีในพิภพจับแดน

นางเพียงหวังให้ตัวเองตายไป แลกเปลี่ยนความรักและอโหสิกรรมจากก้นบึ้งของหัวใจของทั้งสองคืนมา

สำหรับกับนางแล้ว 'ตาย' มิใช่เป็นความสำคัญอย่างไรเลย

นางเพียงหวังให้ทั้งสองต่างทราบ ในระหว่างความเป็นความตาย หาใช่หนักหนาสาหัสดั่งที่ทั้งสองคาดคิดไว้ไม่

ในพริบตานั้น ทั้งร่างทั้งหัวใจของบ้อกี๋ ได้ถูกน้ำใจที่ยิ่งใหญ่ของนางข่มไว้จนสะท้านไปแล้ว

ในพริบตานั้น บ้อกี๋แทบจะลืมทุกสรรพสิ่ง กระทั่งยังลืมความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้งตราตรึงถึงในกระดูก

พริบตานั้น เซี่ยงกัวยิ่มเพียงยกมือก็สามารถฆ่าบ้อกี๋ได้

ประหลาดที่ว่า เซี่ยงกัวยิ่มกลับพานต้องการให้โอกาสบ้อกี๋อีกครั้ง

รอจนเมื่อบ้อกี๋สะดุ้งตื่นจากความสะท้านขวัญเสีย พลันพบเห็น โอกาสที่มันเพ้อฝันใคร่จะได้ ถึงกับอยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง!

เลี่ยงเลี้ยงล้มไปนอนอยู่กับพื้นแล้ว

เซี่ยงกัวยิ่มโถมเข้าไป ก้มลงตรวจดูอาการของนาง

มันหันหลังให้บ้อกี๋

หลังของมันกว้างใหญ่ มิว่ากระบี่ของผู้ใดแทงเข้าไป ต่างต้องไม่ผิดเป้าเด็ดขาด

บุรุษหนุ่มต่างพอใจฝัน ความฝันที่บรรเจิดสวยงามต่าง ๆ

บ้อกี๋ยังเยาว์วัย

ในความฝันบรรเจิดเพริศแพร้วที่เคยคาดไว้ ก็คือฝันได้เห็นสภาพเช่นนี้สักครั้ง

...ในมือมันมีกระบี่ พอดีศัตรูของมันหันหลังให้ รอกระบี่ของมันแทงลงไป

แต่เป็นความฝันที่ออกจะเหลวไหลเกินไป...ความฝันที่สวยงาม ยากยิ่งจะไม่เหลวไหลเกินไปบ้าง

บ้อกี๋ไม่เคยมุ่งหวังให้ความฝันอันสวยงามเช่นนั้น ปรากฏขึ้นเป็นความจริงมาเลย นึกมิถึง ความฝันนั้นกลับกลายเป็นจริงมาได้!

ศัตรูของมันพอดีหันหลังให้มัน!

มือของมันพอดีมีกระบี่ โอกาสเช่นนี้ไหนเลยยอมปล่อยผ่านพ้น?

ความทุกข์ทรมานและเจ็บแค้นรันทดที่บ้อกี๋ประสบมา ความโศกเศร้าและอาฆาตแค้นที่คุกคามจิตใจบ้อกี๋ ต่างไม่ยอมให้มันปล่อยโอกาสนี้ผ่านไปโดยเด็ดขาด

ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ถูกแทงออกไปแล้ว

ประหลาดที่ว่า กระบี่นี้มิได้แทงลงไป!

โชคดีที่กระบี่นี้มิได้แทงลง

โชคดีที่สวรรค์ยังคงปรานีต่อบ้อกี๋ไม่น้อย มิได้ให้มันแทงกระบี่นี้ลงไปจริง ๆ

คราบโลหิตที่ปากแผลบนคอหอยเลี่ยงเลี้ยงยังไม่แห้ง

กระบี่นี้มิได้แทงลงไป มิใช่เนื่องเพราะสาเหตุนี้โดยสิ้นเชิง

บ้อกี๋เป็นคนรักษาสัจวาจาเสมอมา มันรับปากต่อซีคงเฮียวฮวง แต่ในพริบตานั้น มันลืมเรื่องนี้ไปโดยสิ้นเชิง

ซีคงเฮียวฮวงเคยมอบเสือหยกขาวให้มันตัวหนึ่ง สั่งมันไว้ ก่อนจะฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มให้มอบเสือหยกขาวตัวนี้แก่เซี่ยงกัวยิ่ม

กระบี่นี้มิได้แทงลงไป ก็มิใช่เพราะสาเหตุนี้โดยสิ้นเชิง

ที่มิได้แทงกระบี่ลงไป เนื่องเพราะมันคือเตี้ยบ้อกี๋!

และมิทราบมีสาเหตุมากน้อยเท่าใด จึงสามารถบันดาลให้เตี้ยบ้อกี๋กลายเป็นคนเช่นดั่งในปัจจุบันนี้

โดยนัยเดียวกัน มิทราบมีสาเหตุอีกมากน้อยเท่าใด จึงบันดาลให้กระบี่นี้ของมันแทงไม่ลง

มีผลย่อมมีเหตุ มีเหตุย่อมต้องมีผล

เหตุและผลวนเวียนกันไป กงกรรมกงเกวียนเวียนสนองไม่ผิดพลาด

นี่มาตรว่าเป็นหลักธรรมของพุทธศาสนา แต่ในโลกนี้กลับมีเรื่องราวมากหลายที่ล้วนเป็นเช่นนี้

กระบี่นี้แม้มิได้แทงลงไป แต่ปลายกระบี่ก็ห่างจากก้านคอซ้ายของเซี่ยงกัวยิ่มไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

เซี่ยงกัวยิ่มย่อมรู้สึกถึงรังสีกระบี่ที่เย็นยะเยียบ คุกคามมายังเส้นเลือดใหญ่ที่ก้านคอซ้าย

แต่มันไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

บ้อกี๋กำด้ามกระบี่แนบแน่น จนเส้นเลือดที่หลังมือเบ่งพองเขียวคล้ำ

บ้อกี๋พยายามไม่ไปเหลือบมองเลี่ยงเลี้ยงที่นอนกับพื้น เน้นทีละคำ

"เซี่ยงกัวยิ่ม ท่านหันหน้ามา หันมาดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ท่านเห็นชัดเจนว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

เซี่ยงกัวยิ่มมิได้หัน แต่ส่งเสียงเย็นชา

"เราเห็นท่านชัดเจนแต่แรกแล้ว นับแต่ท่านสิบขวบ เราก็ได้เห็นท่านจนชัด ๆ เจน ๆ ตอนนี้ไยต้องหันไปดูอีก?"

บ้อกี๋ร้องด้วยความตื่นเต้น

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใดแล้ว?"

"นับแต่ก้าวแรกที่ท่านเข้ามาในทั้งแกเป้า เราก็รู้จักท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

มันพลันถอนใจยาวกล่าวต่อ

"เตี้ยบ้อกี๋ ท่านความจริงไม่ควรมาเลย"

สีหน้าบ้อกี๋เปลี่ยนแปรทันที

หากแม้นเซี่ยงกัวยิ่มรู้จักมันเป็นผู้ใดตั้งแต่ตอนแรกเริ่มจริง ไฉนจึงไม่เปิดเผยศักดิ์ฐานะของมัน?

บ้อกี๋ปฏิเสธไม่ไปคิดถึงปัญหานี้

มันปฏิเสธไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เด็ดขาด

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"หากท่านเข้าใจสามารถตบตาพวกเราไปได้ ท่านก็ผิดแล้ว ท่านไม่เพียงประเมินเราต่ำเท่านั้น ยังประเมินคนของตระกูลทั้งต่ำไปด้วย"

เสียงของมันกระด้างเย็นชาเมื่อกล่าวต่อ

"ตอนนี้ท่านควรจะตายไปถึงสี่ครั้งแล้ว"

บ้อกี๋หัวร่อแค่น ๆ

มันยังปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ มิว่าเซี่ยงกัวยิ่มกล่าวกระไร มันต่างปฏิเสธไม่เชื่อเด็ดขาด

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"ตอนท่านบอกนามลี้เง็กทั้งเป็นคนหมู่บ้านกีโคยเท้า ครั้งนั้นท่านความจริงต้องตายแน่นอนแล้ว"

บ้อกี๋ร้องอ้อ เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"ที่ท่านยังไม่ตาย เนื่องเพราะคนที่ถูกใช้ไปสืบเสาะความเป็นมาของท่าน ถูกผู้อื่นซื้อตัวไว้ก่อนแล้ว ช่วยอำพรางความจริงให้แก่ท่าน"

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถาม

"เป็นผู้ใดซื้อมันไว้?"

"เป็นคนที่ยังไม่ต้องการจะให้ท่านตาย"

เรื่องนี้ เป็นที่บ้อกี๋ครุ่นคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจอยู่เสมอมา ตอนนี้จึงมิอาจไม่ยอมรับ ครั้งนี้นับว่าเซี่ยงกัวยิ่มได้บอกความจริง

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"ในคืนวันแรกที่ท่านมา ถึงกับกล้าเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังตัว โดยออกสืบเสาะทั้งแกเป้ายามวิกาล"

กระแสเสียงมันคล้ายดั่งมีแววขุ่มเคืองกว่าเดิมเมื่อกล่าวต่อ

"ท่านได้ถือทั้งแกเป้าเป็นสถานที่อย่างไร? ขวัญของท่านออกจะกำเริบเสิบสาน

เกินไปแล้ว"

บ้อกี๋ก็มิอาจไม่ยอมรับ ครั้งนั้นมันความจริงต้องตายแน่นอน

ที่มันมิได้ตาย ก็เนื่องเพราะมีคนไปล่อกองซุ่มหลงทาง...คนที่ไม่ต้องการให้มันตาย

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"หากมิใช่มีคนฆ่าเซี่ยวป้อแทนท่าน ท่านก็ต้องตายแน่นอน"

บ้อกี๋อดมิได้ต้องถามอีก

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านต้องไม่ฆ่ามันแน่ ท่านต้องคิดหาวิธีให้มันรอดไป เนื่องเพราะท่านได้ทราบแล้ว มันคือคนของไต้ฮวงตึ๊งที่มาซุ่มอยู่ในที่นี้"

แค่นเสียงเย็นยะเยียบต่อไปด้วยโทสะ

"แต่ท่านไม่ฆ่ามัน ท่านก็ต้องตายแน่นอน"

บ้อกี๋โพล่งขึ้น

"หรือทั้งข้วยก็สืบความเป็นมาของเซี่ยวป้อออก?"

"ที่มันให้ท่านไปฆ่าเซี่ยวป้อ ก็เพื่อต้องการหยั่งท่าน มันยังมีความร้ายกาจยิ่งกว่าที่ท่านคาดคิดไว้อีกมากหลายนักดอก"

พลันแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวต่อ

"ลุ้ยจิ้นเทียนก็ร้ายกาจยิ่งกว่าที่ท่านคาดคิดอีกมากนัก"

"ลุ้ยจิ้นเทียน?"

"ท่านเข้าใจมันจะมีความแค้นร่วมศัตรูกับท่าน? ร่วมมือกับท่านต่อต้านทั้งแกเป้ากับท่าน? ความจริงมันได้เตรียมจะขายท่านให้กับอีกผู้หนึ่งอยู่นานแล้ว เนื่องเพราะสำหรับกับมัน คนผู้นั้นยังมีประโยชน์ยิ่งกว่าท่านมากหลายนัก"

บ้อกี๋สวนคำ

"โชคดีที่มีคนทราบเรื่องนี้ จึงไปฆ่าลุ้ยจิ้นเทียนแทนข้าพเจ้าก่อน?"

"ใช่"

"เซี่ยวป้อก็ถูกคนผู้นั้นฆ่า?"

"ใช่"

"คนที่ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าตายก็คือมัน? หากมิใช่มัน ข้าพเจ้าต้องตายไปสี่ครั้งแล้ว?"

"ใช่"

บ้อกี๋พลันหุบปากลง

มันความจริงยังมีเรื่องต้องการถามอีกมากหลาย อย่างน้อยสมควรถาม

...คนผู้นี้เป็นใครกันแน่?

...เซี่ยงกัวยิ่มไฉนทราบเรื่องราวเหล่านี้?

บ้อกี๋มิได้ถาม

ความจริงมันไม่จำเป็นต้องถาม ก็สมควรคาดคิดคำตอบของทั้งสองปัญหานี้มาได้

แต่บ้อกี๋ปฏิเสธมิยอมเชื่อ ปฏิเสธไม่ยอมรับ

มิว่าอย่างไร มันต่างต้องฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มให้ได้

คุณค่าที่มันทุ่มเทออกไป ใหญ่หลวงจนมหาศาลเกินไปแล้ว

มันต้องไม่ยินยอมให้เหตุผลใด ๆ มากลับกลายการตกลงใจของมันโดยเด็ดขาด

แต่เสียดาย บ้อกี๋อย่างไรก็เป็นมนุษย์ เป็นคนมีความรู้สึกนึกคิด มีเรื่องมากหลายที่พอจะไม่ต้องถามได้ แต่มิอาจไม่ไปครุ่นคิดได้

บ้อกี๋พลันรู้สึกมือของมันสั่นระริก กระบี่ในมือก็สั่นระริก เนื่องเพราะมันอย่างไรยังได้คิดถึงปัญหาที่น่าสะพรึงกลัวอีกรายหนึ่ง

หรือคนที่ช่วยชีวิตมันไว้ทั้งสี่ครั้งนั้น คือเซี่ยงกัวยิ่ม?

แต่เซี่ยงกัวยิ่มเหตุไฉนจึงต้องช่วยมันไว้?

มันคิดหาเหตุผลไม่ได้เลยสักเล็กน้อย

ประกายกระบี่วูบวาบ บ้อกี๋มิอาจไม่ถามตัวเองในใจ

...กระบี่มีสองคม เรื่องนี้ก็ใช่มีด้านตรงกับด้านกลับ?

กระบี่มีคมอยู่สองด้าน เหรียญทองเหลืองก็มีด้านหน้าและด้านหลัง เรื่องราวทั้งหลายล้วนมีด้านตรงและด้านกลับ...นอกจาก 'คุณธรรม' แล้ว แทบจะเป็นทุกเรื่องล้วนมีสองด้าน

กับเรื่องนี้ที่บ้อกี๋ได้เห็นคือ

เซี่ยงกัวยิ่มลอบฆ่าบิดามัน ทรยศต่อไต้ฮวงตึ๊ง ไม่สัตย์ซื่อ ไม่จงรัก โทษทัณฑ์อุกฤษฏ์ไม่อาจอภัย เหล่านี้ล้วนเป็นความจริง มีพยานหลักฐานยืนยันมั่นคง ไม่มีผู้ใดสามารถลบล้างได้ บ้อกี๋คิดไม่ออกเลย เรื่องนี้ไฉนจึงยังมีอีกด้านหนึ่ง?

มิว่าเซี่ยงกัวยิ่มใช่เคยช่วยชีวิตมันไว้หรือไม่? มิว่าเซี่ยงกัวยิ่มช่วยมันไว้ด้วยสาเหตุใด ต่างเป็นเช่นกัน

มันยังคงต้องฆ่าคนผู้นี้

แต่ในขณะที่บ้อกี๋ตกลงใจจะลงมือ พลันได้คิดถึงเสือหยกขาวตัวนั้น

...ซีคงเฮียวฮวงไฉนจึงต้องให้มันมอบเสือหยกขาวตัวนี้แก่เซี่ยงกัวยิ่ม ก่อนที่จะลงมือฆ่าเซี่ยงกัวยิ่ม

เสือหยกขาวตัวนี้มีความลับใด?

เสือหยกขาวยังอยู่

บ้อกี๋พกเสือหยกขาวอยู่กับตัวตลอดเวลา พอสอดมือก็สามารถล้วงออกมาได้

ตอนนี้บ้อกี๋กำเสือหยกขาวตัวนั้นไว้ในฝ่ามือ

มืออีกข้างหนึ่งกำดามกระบี่แน่นแน่น

'...มิว่าอย่างไร ฆ่าเซี่ยงกัวยิ่มก่อนค่อยว่ากล่าว?'

'...มิว่าอย่างไร ต้องมอบเสือหยกขาวตัวนี้แก่เซี่ยงกัวยิ่มก่อน?'

ในใจบ้อกี๋ มีความรู้สึกที่ขัดกันอย่างรุนแรงจนพลุ่งพล่าน หลังมือทั้งสองข้างมีเส้นเลือดขึ้นโปนจนเขียวคล้ำ

ทันใด เสียงเป๊าะดังสดใส ถึงกับบีบเสือหยกขาวตัวนั้นแหลกละเอียดได้!

เสือหยกขาวที่ดูเปลือกนอก เป็นหยกขาวเนื้อละเอียด สลักด้วยฝีมืองามประณีต แต่ถึงกับคล้ายเป็นวิญญูชนที่มีเปลือกนอกนอบน้อมนุ่มนวล ถึงกับกลวงใน!

หนึ่งเดียวที่ผิดกันคือ ที่ซ่อนอยู่ภายในของมันมิใช่ความจอมปลอมและบาปกรรม แต่เป็นกระดาษม้วนหนึ่ง เป็นความลับรายหนึ่ง!

ความลับที่น่าตระหนกอย่างยิ่ง

ความลับที่เพียงพอจะเปลี่ยนแปรวิถีชีวิตผู้คนจำนวนมากหลาย และก็เป็นความลับที่เปลี่ยนแปรชีวิตของเตี้ยบ้อกี๋ไปด้วย!

กระบี่มีสองคม เหรียญทองเหลืองก็มีด้านหน้าและด้านหลัง มีเรื่องมากหลายต่างมีสองด้าน

ตอนนี้ ในที่สุดบ้อกี๋ก็ได้เห็นอีกด้านหนึ่งของเรื่องราวคราวนี้ นี่จึงเป็นเรื่องจริงที่จริงแท้แน่นอน

ม้วนกระดาษที่ซ่อนอยู่ในเสือหยกขาว เป็นลายมือของบิดามันเอง เป็นเตี้ยกังเขียนไว้ก่อนจะตายไป

ที่ท่านเขียน ต้องเป็นความลับแตกตื่นสะท้านฟ้าดิน ซึ่งไม่มีผู้ใดจะคาดคิดได้เด็ดขาด

และที่ท่านเขียนมา ย่อมเป็นความจริงที่แน่นอนไม่อาจบิดเบือนเด็ดขาด

วันที่เกิดเรื่องนี้ ก็คือวันมหามงคลที่มีสิทธิโชคของเมื่อหนึ่งปีก่อน!

ตอนนั้น เพ็กเล็กตึ๊งได้ร่วมเป็นสหพันธ์กับตระกูลทั้งในเสฉวนแล้ว มีกำลังเพิ่มเป็นทวีคูณ มิใช่ไต้ฮวงตึ๊งจะสามารถต่อต้านได้เด็ดขาด

ตอนนั้น สถานการณ์ของไต้ฮวงตึ๊งเริ่มทรุดโทรมลงตามวันเวลา ความฮึกเหิมของศิษย์ไต้ฮวงตึ๊งก็พลอยเสื่อมโทรมลงด้วย

หากไม่มีปรากฏการณ์พิสดารบังเกิด เพ็กเล็กตึ๊งกับตระกูลทั้งเพียงยกกำลังมาจู่โจม ไม่เกินสามเดือน ไต้ฮวงตึ๊งต้องถูกทำลายย่อยยับดับสูญไปจากแผ่นดินแน่

ในตอนนั้น ฮุ้นปวยเอี๊ยงประมุขใหญ่ของไต้ฮวงตึ๊งยังอยู่ในระหว่างนั่งกรรมฐานศึกษาค้นคว้าวิชากระบี่ของท่าน ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถช่วยไต้ฮวงตึ๊งให้รอดพ้นภัย หน้าที่นี้จึงตกอยู่ในความรับผิดชอบของเตี้ยกัง ซีคงเฮียวฮวง เซี่ยงกัวยิ่มสามคนเท่านั้น

พวกท่านย่อมไม่อาจนั่งรอให้มีปรากฏการณ์พิสดารเกิดขึ้นเอง

พวกท่านยิ่งไม่อาจงอมือดูไต้ฮวงตึ๊งถูกทำลายล่มสลายไปจากแผ่นดิน

ในเมื่อ 'ปรากฏการณ์พิสดาร' ไม่อาจเกิดขึ้น พวกท่านมีแต่ใช้ 'อุบายพิสดาร'

พวกท่านได้คิดถึงบรรดาวีรกรรมของวีรบุรุษในยุคสมัยเลียดก๊ก ที่เสียสละอย่างอาจหาญเพื่อพิทักษ์รักษาดินแดนแคว้นถิ่นของตัวท่านไว้

ทั้งสามผู้ยิ่งใหญ่แห่งไต้ฮวงตึ๊ง นึกถึงตำนานของเนียบเจ่ง เก็งคอ กอเกี้ยงลี้ และโกวเจี้ยง

ในบรรดาวีรบุรุษเหล่านั้น มีบ้างเพราะต้องการลอบสังหารกษัตริย์ทรราช ไม่เสียดายพลีชีวิตตัวเองตายร่วมกันกับฝ่ายตรงข้าม มีบ้างเพื่อต้องการชิงเอกราชของแคว้นคืนกลับ ยอมสะกดกลั้นความลำบากยากแค้น เหยียดหยามดูแคลน ยอมนอนบนเสื่อกระด้าง เลียดีวัวทุกวัน เพื่อให้ชินกับความขมขื่น

วิธีการที่พวกท่านเหล่านั้นใช้แม้ผิดแปลกกัน แต่ผลการเสียสละ ยังคงอาจหาญและยิ่งใหญ่เช่นเดียวกัน

เพื่อไต้ฮวงตึ๊ง พวกท่านก็ยินยอมเสียสละตัวเองโดยไม่เสียดายเช่นเดียวกัน

แผนอุบายจึงได้ตกลงกันเช่นนั้นเลย

จะกอบกู้ไต้ฮวงตึ๊งให้พ้นภัย จำเป็นต้องกระทำหลายเรื่องที่ลำดับมาก่อน

...ถ่วงวันเวลาที่ฝ่ายตรงข้ามจะยกกำลังมาดำเนินงานตามแผน ช่วงชิงเวลาเพิ่มกำลังฝ่ายตนให้เข้มแข็งขึ้น

...ยุแหย่กีดกันการร่วมสหพันธ์ของเพ็กเล็กตึ๊งกับทั้งแกเป้า ทุ่มเงินซื้อบริวารของฝ่ายตรงข้าม สร้างความแตกแยกภายในของฝ่ายตรงข้ามให้เกิดขึ้น

...สืบเสาะความลับภายในของฝ่ายตรงข้าม หาวิธีต่อต้านป้องกันยาพิษและอาวุธลับเฉพาะตระกูล และตำราผสมยาขจัดพิษของตระกูลทั้ง

...สืบหาสายลับของฝ่ายตรงข้ามที่มีอยู่ในไต้ฮวงตึ๊งออกมา

จะกระทำเรื่องเหล่านี้ให้สำเร็จ ก็ต้องมีคนแทรกซึมเข้าไปในแกนกลางของฝ่ายตรงข้าม ได้รับความเชื่อถือจากฝ่ายตรงข้าม

ในบรรดาศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊ง มีผู้ใดสามารถกระทำตามแผนนี้ได้?

ตระกูลทั้งผิดกว่าค่ายสำนักพรรคใด ๆ ในแผ่นดินโดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะพวกมันมิใช่ค่ายสำนักที่รวบรวมกันก่อตั้งขึ้นเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน แต่เป็นตระกูลที่ยิ่งใหญ่มหาศาล มิเพียงมีพลังที่เชื่อมโยงให้เกิดความสามัคคีเพราะร่วมสายโลหิตเดียวกันเท่านั้น ยังมีรากฐานที่มั่นคงของประวัติศาสตร์อันยาวนานอีกด้วย

จะแทรกซึมเข้าไปในแกนกลางของพวกมัน ต้องมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย นอกเสียจากคนผู้นั้นจะได้รับการเชื่อถือจนสนิทใจของพวกมัน

จะให้ได้รับการเชื่อถือจากพวกมัน วิธีประเสริฐสุดคือ ไปกระทำหลายเรื่องที่พวกมันคิดจะกระทำมาเนิ่นนานแต่ไม่มีปัญญากระทำได้ก่อน

นำของที่พวกมันใคร่ต้องการมาเนิ่นนานแต่ไม่มีปัญญาได้ ไปมอบให้แก่พวกมัน

...ที่ตระกูลทั้งต้องการที่สุดคือกระไร?

ดังนั้นเอง ซีคงเฮียวฮวง เซี่ยงกัวยิ่ม เตี้ยกัง ก็ได้คิดถึงตำนานอีกเรื่องหนึ่ง

พวกท่านได้คิดถึงศีรษะของแม่ทัพฮ้วงอีคี้

เตี้ยกังกับตระกูลทั้ง มีความอาฆาตแค้นกันมานานปี

หากมีคนสามารถนำศีรษะเตี้ยกังส่งไป ตระกูลทั้งจะต้องปลาบปลื้มตื้นตันพระคุณสุดซึ้ง

เพื่อให้เก็งคอมีโอกาสลอบสังหารจิ้นอ๋อง แม่ทัพฮ้วงอีคี้ยินยอมเสียสละศีรษะที่มีคุณค่าของท่านไป

(ฮ้วงอีคี้เป็นแม่ทัพแคว้นจิ้น หนีโทษไปอยู่ที่แคว้นอี่ ราชบุตรแคว้นอี่ต้องการลอบสังหารจิ้นอ๋องเพื่อรุกรานแคว้นจิ้น จึงขอร้องให้ท่านอุทิศศีรษะ ท่านก็ยอมเชือดคอตาย ให้เก็งคอที่เป็นมือสังหารประจำแคว้นอี่ หิ้วศีรษะของท่านไปมอบแก่จิ้นอ๋อง เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าใกล้ชิดทรราชจิ้นอ๋อง และเก็งคอก็สามารถเข้าใกล้ชิดได้จริง ๆ เมื่อมีโอกาส ลอบแทงจิ้นอ๋องด้วยมีดสั้นแต่ไม่สำเร็จ จึงถูกจิ้นอ๋องประหารตายไป)

โดยเหตุผลเดียวกันนี้ เตี้ยกังยินยอมเสียสละศีรษะตัวเองอย่างอาจหาญ

ปัญหาสำคัญที่สุดคือ

...ผู้ใดจะส่งศีรษะเตี้ยกังไปทั้งแกเป้า

การเสียสละที่คนผู้นี้ต้องอุทิศ คุณค่าที่คนผู้นี้ต้องทุ่มเท ยังยิ่งใหญ่กว่าชีวิตของเตี้ยกังอีกมากนัก

เพื่ออุดมการณ์ของตัวเอง เพื่อความจงรักภักดีต่อขบวนการที่ตัวเองสาบานยินดีอุทิศชีวิตรับใช้ การยกกระบี่เชือดคอตายในวูบเดียว การตายของเตี้ยกัง นับว่ามีคุณค่าขึ้นแล้ว

เรื่องเช่นนี้ไม่เจ็บปวดทรมาน

แต่อีกผู้หนึ่งกลับจะต้องทนการเหยียดหยามประณาม ก่นด่าสาปแช่งจากผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน

ก่อนความเป็นจริงยังไม่อาจประกาศต่อชาวโลก มันจะต้องถูกตราหน้าเป็นคนทรยศ

นี่ยังไม่เพียงพอ

คนผู้นี้มิเพียงต้องสามารถสะกดกลั้นความอัปยศอดสูเพื่อหน้าที่สำคัญ ต้องสะกดกลั้นการหยั่งทดสอบและเย้ยหยันประณามว่า ยังต้องมีความหนักแน่นเยือกเย็นไหวพริบปราดเปรียวฉับไว จึงจะสามารถได้รับการเชื่อถือจากตระกูลทั้ง แล้วแทรกซึมเข้าไปในแกนกลางของพวกมัน โดยไม่อาจให้ผู้ใดสังเกตพิรุธออกแม้สักน้อยนิด ย่อมไม่อาจให้ผู้ใดคลางแคลงสงสัยได้โดยเด็ดขาด

การเสียสละของคนผู้นี้ นับว่ายิ่งใหญ่เหลือประมาณ หน้าที่ซึ่งรับไป ก็ยิ่งใหญ่เหลือประมาณ

ศิษย์ของไต้ฮวงตึ๊งทั้งหลาย มีผู้ใดสามารถกระทำได้?

มีแต่เซี่ยงกัวยิ่มคนเดียว

ในวันมหามงคลที่มีบรรยากาศร่าเริงแจ่มใส พวกท่านตกลงดำเนินตามแผนนี้

...เตี้ยกังเสียสละอย่างอาจหาญ

...เซี่ยงกัวยิ่มหนีเข้าไปในแนวหลังศัตรู

...ชีคงเฮียวฮวงเป็นหลักเฝ้าอยู่ดูแล

เพื่อไต้ฮวงตึ๊ง ทั้งสามคนต่างมีการเสียสละเช่นเดียวกัน เพียงแต่เสียสละในแบบฉบับที่ผิดกันเท่านั้น

พวกท่านเลือกเฟ้นดำเนินแผนในวันมหามงคล เนื่องเพราะในวันนั้น เป็น

วันวิวาห์มหามงคลของเตี้ยบ้อกี๋ บุตรโทนของเตี้ยกัง

...มีผู้ใดคาดคิดได้ ถึงกับมีคนมากระทำเรื่องเช่นนั้นในวันที่บุตรของท่านจะเข้าพิธีวิวาห์?

เพื่อแลกมาซึ่งความเชื่อถือของตระกูลทั้ง พวกท่านนับว่าได้กระทำทุกขั้นตอนจนถึงระดับสุดยอดแล้วที่สุด

พวกท่านยังได้ตั้งรหัสให้แก่แผนนี้ของพวกท่าน คือ

'เสือหยกขาว'

แผนนี้ย่อมถูกปิดไว้เป็นความลับสุดยอด

ผู้ที่ร่วมปรึกษาและดำเนินแผน มีเพียงสามคนเท่านั้น พวกท่านตกลงใจ กระทั่งบ้อกี๋ก็ต้องถูกปิดบังไว้

...เซี่ยงกัวยิ่มฆ่าเตี้ยกังแล้ว หากบุตรของเตี้ยกังไม่ไปรังควานล้างแค้นต่อมันไยมิใช่ก่อกวนให้ผู้คนเกิดคลางแคลงสงสัย?

ดังนั้น พวกท่านต้องไม่ยอมให้บ้อกี๋ล่วงรู้ความลับนี้เด็ดขาด พวกท่านจะต้องให้บ้อกี๋ไปหาทางล้างแค้นกับเซี่ยงกัวยิ่ม

เมื่อถึงคราจำเป็น กระทั่งยังยินยอมเสียสละบ้อกี๋ไปอีกคนหนึ่ง

แต่เซี่ยงกัวยิ่มต้องไม่อาจตายเด็ดขาด อย่างน้อยก่อนหน้าที่ยังไม่สำเร็จ ไม่อาจตายไปได้

ดังนั้น พวกท่านได้ใคร่ครวญถึงอีกประการ

หากแม้นบ้อกี๋สามารถบุกเบิกอุปสรรคขวากหนามทั้งมวลออกไปได้จริง แทรกซึมเข้าไปในทั้งแกเป้าได้จริง มีโอกาสลอบสังหารเซี่ยงกัวยิ่ม จะทำอย่างไร?

วิธีเดียวที่มีคือ ให้บ้อกี๋ล่วงรู้ความจริงของเรื่องราว แต่หากไม่ถึงวาระสุดท้ายจริง ๆ ยังคงไม่อาจให้บ้อกี๋ล่วงรู้ด้วยได้

ดังนั้น ก่อนเตี้ยกังจะเชือดคอตาย จึงได้บันทึกความลับทั้งมวลนี้ซ่อนไว้ในเสือหยกขาว

ดังนั้น ก่อนบ้อกี๋จะมา ซีคงเฮียวฮวงจึงมอบเสือหยกขาวตัวนี้แก่มัน

ตอนนี้บ้อกี๋จึงเข้าใจ ซีคงเฮียวฮวงไฉนจึงต้องเห็นหยกขาวตัวนี้มีความสำคัญกว่าชีวิตบ้อกี๋เสียอีก

บัดนี้ เสือหยกขาวถูกบีบแหลกละเอียดแล้ว

แต่หน้าที่ของมัน (เสือหยกขาว) สำเร็จแล้ว การเสียสละของมันก็ได้คุณค่ากลับมา

แต่บ้อกี๋ได้กระไรบ้าง

บิดาของมันตายไปแล้ว มิว่าจะอยู่ในสภาพการณ์ใด ๆ ต่างไม่อาจฟื้นคืนชีวิตมาได้

ครอบครัวของบ้อกี๋ก็ถูกทำลายแล้ว เฮียม่วยและญาติมิตรแตกฉานซ่านเซ็น การจำพรากที่พร้อมจะกลายเป็นตายจากได้ทุกเวลา

ภรรยาในอนาคต ตอนนี้ก็อาจจะอยู่ในอ้อมแขนของผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง

ก่อน ๆ นี้บ้อกี๋ยังสามารถสะกดกลั้นทุกประการไว้ได้ เนื่องเพราะมีความรู้สึกการเสียสละของมันมีคุณค่าอยู่

แต่ตอนนี้เมื่อทราบความลับนี้แล้ว การเสียสละทั้งมวลของบ้อกี๋ กลับกลายเป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่ออย่างยิ่ง

บ้อกี๋แทบสะกดกลั้นไม่อยู่ ใคร่จะหัวร่อจริง ๆ หัวร่อจนสำรอกอวัยวะภายในออกมาให้หมดสิ้น แล้วใช้สองเท้าเหยียบขยี้แหลกเละ ใช้กระบี่สับให้ละเอียด ใช้ไฟเผาผลาญให้เป็นผุยผง โรยทิ้งลงไปในร่องน้ำครำ

ให้ตัวบ้อกี๋ถูกทำลายสูญสลายไปจากแผ่นดิน ให้ไม่มีวันได้ผุดได้เกิดทุกชาติไป

มีแต่เยี่ยงนี้เท่านั้น ความเจ็บแค้นจึงพอจะคลายได้

แต่เสียดายที่บ้อกี๋กระทำไม่ได้ เนื่องเพราะมันยังมีตัวดำรงอยู่ ความเจ็บช้ำก็ได้ก่อเกิดขึ้นในใจของมันแล้ว

ความเป็นจริงของเรื่องนี้ นับว่าไม่มีผู้คนใด เรื่องราวใด วิธีใด สามารถกลับกลายได้อีก

มือของบ้อกี๋ยังกำด้ามกระบี่

คนที่จะฆ่ายังอยู่ปลายกระบี่มัน

แต่คนที่บ้อกี๋จะฆ่า กลับเป็นคนที่เคยช่วยชีวิตบ้อกี๋มาถึงสี่ครั้ง

คนผู้นี้เป็นศัตรูที่ไม่อยู่ร่วมฟ้ากับมันชัด ๆ

แต่คนผู้นี้กลับเป็นผู้มีพระคุณต่อมันชัด ๆ

คนทรยศที่สูญสิ้นคุณธรรมน้ำมิตร ไร้ยางอาย ไม่มีหิริโอตตัปปะชัด ๆ แต่พาลมาเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ที่สะกดกลั้นความอัปยศอดสูเพื่อหน้าที่สำคัญ ผู้รับผิดชอบชีวิตจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ของศิษย์ใต้ฮวงตึ๊งไว้

บ้อกี๋จะฆ่าคนผู้นี้ ความจริงเพราะต้องการล้างแค้นแทนบิดา แต่บัดนี้ หากแม้นฆ่ามันไป วิญญาณในปรภพของบิดามัน จะต้องไม่อาจสงบสุขแน่

มันความจริงเสียสละทุกประการโดยไม่เสียดาย ไม่เลือกฝีมือใด ๆ มาฆ่าคน

ผู้นี้ให้ได้

แต่บัดนี้ แม้นับว่าบ้อกี๋จะถูกอาวุธทั้งแผ่นดินมารุมสับรุมแทง ก็ต้องไม่ยินยอมระคายคนผู้นี้แม้สักขุมขนหนึ่ง

มันเป็นความขัดกันที่เจ็บปวดรวดร้าวใจเพียงใด?

ความเจ็บปวดและขัดแย้งกันเยี่ยงนี้ มีผู้ใดเคยประสบมา? มีผู้ใดสามารถคาดคิดถึงได้?

กระบี่ยังคงอยู่ในมือบ้อกี๋ แต่ตัวกระบี่ไม่มีรังสีอำมหิตอีกแล้ว

หากกระบี่ไม่มีรังสีอำมหิต ก็ไม่อาจคุกคามผู้คนใด ๆ ได้

เซี่ยงกัวยิ่มยังคงอยู่ใต้คมกระบี่ ตอนนี้หันกายมาแล้ว

มันก็ทราบ กระบี่เล่มนี้ไม่อาจทำร้ายคนได้อีก จึงกล่าวเบา ๆ

"เราก็ทราบ ในใจท่านกำลังคิดกระไร?"

"อ้อ?"

"หากท่านเป็นผู้อื่น อาจบางทีท่านได้ฆ่าเราไปแล้ว"

"อ้อ?"

"ที่ท่านไม่ฆ่าเรา เนื่องเพราะท่านคือเตี้ยบ้อกี๋ มิว่าอยู่ในสถานการณ์เช่นไร ท่านต่างมีสัมปชัญญะ เนื่องเพราะท่านได้ผ่านความคับแค้นลำเค็ญมามากเกินพอ ผ่านอุปสรรคขวากหนามมามากเกินพอ ท่านได้ผิดกว่าผู้อื่นมากแล้ว"

"อ้อ?"

"ดังนั้นท่านจึงทราบ ท่านต้องไม่อาจฆ่าเรา เราต้องไม่อาจตายเด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าไม่อาจฆ่าท่าน? ท่านไม่อาจตายเด็ดขาด?"

มาตรว่าบ้อกี๋ทวนคำของเซี่ยงกัวยิ่ม แต่ตัวเองกล่าวกระไร กระทั่งตัวเองก็ยังไม่ทราบ

บ้อกี๋แม้ส่งเสียง แต่กระทั่งตัวเองยังรู้สึก เป็นเสียงที่คล้ายดังมาจากขอบฟ้าสุดแสนไกล คล้ายดั่งดังมาจากปากของอีกผู้หนึ่ง

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าว

"ในเมื่อเราไม่อาจตาย ท่านก็เพียงหวังให้ตัวเองตายไป"

"อ้อ"

"เนื่องเพราะท่านมีความเห็น ความเจ็บแค้นของท่าน มีแต่ตายจึงสามารถคลี่คลาย เนื่องเพราะท่านเข้าใจว่า ตัวท่านตายเองได้"

"ข้าพเจ้าไม่อาจตาย?"

"ท่านไม่อาจ ไม่อาจตายโดยเด็ดขาด"

"อ้อ?"

"ท่านไม่อาจตาย เนื่องเพราะท่านยังมีเรื่องที่ยิ่งสำคัญต้องกระทำ"

"เรื่องอันใด?"

"มาคุ้มกันเรา ต้องทุ่มเทความสามารถเท่าที่มี มาพิทักษ์รักษาเรา"

บ้อกี๋หัวร่อแล้ว

ศัตรูของมัน ถึงกับให้มันทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งมวลไปพิทักษ์รักษามัน นับเป็นเรื่องที่ขบขันน่าหัวร่อปานใด?

อย่างน้อยบ้อกี๋รู้สึก ตัวมันคล้ายดั่งหัวร่ออยู่ แต่ผู้อื่นอาจบางทีรู้สึกมันกำลังร่ำไห้

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าว

"ก่อนนี้ ท่านจะฆ่าเราเพราะต้องการล้างแค้นแทนบิดา เพราะต้องการปฏิบัติหน้าที่ของบุตรกตัญญูให้สุดความสามารถ เพราะต้องการให้บิดาท่านตายโดยตาหลับ"

"อ้อ?"

"แต่หากเราตายไป การตายของบิดาท่าน ก็กลายเป็นไร้คุณค่าโดยสิ้นเชิง"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจฆ่าท่าน?"

"ใช่ ท่านมิเพียงไม่อาจฆ่าเราเท่านั้น ยังไม่อาจให้เราตายกับมือผู้อื่นอีกด้วย"

"อ้อ?"

"หากท่านจะปฏิบัติหน้าที่ของบุตรให้สมบูรณ์ ท่านก็ต้องคุ้มกันรักษาเราด้วยกำลังความสามารถ เฉกเช่นกับที่ท่านต้องการฆ่าเราในกาลก่อน ให้บิดาท่านตายโดยตาหลับ"

บ้อกี๋มิได้เอ่ยปากอีก

เนื่องเพราะมันพลันได้สติแจ่มใส ได้สติจากการถูกความขัดแย้งอันกราดเกรี้ยวรุนแรง คุกคามจิตใจจนเคลิบเคลิ้มมึนงง

เซี่ยงกัวยิ่มกล่าวต่อ

"นอกจากเราแล้ว ยังมีอีกผู้หนึ่งที่ท่านก็ต้องคุ้มครองรักษา"

เหลือบมองดูบุตรีบนพื้น แล้วกล่าวต่อ

"ท่านก็ไม่อาจให้นางตายเพราะท่าน มิเช่นนั้น ท่านก็ต้องเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิต"

เลี่ยงเลี้ยงยังไม่ตาย โลหิตที่ปากแผลของนางผนึกแล้ว บิดาของนางได้ทายาสมานแผลอยู่ที่คอหอยของนางแล้ว

ผู้คร่ำโลกที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงนานปี ต่างมียาสมานแผลช่วยชีวิตที่มีสรรพ-

คุณสูงอยู่ทั่วหน้า และยังต้องพกติดตัวเป็นประจำอีกด้วย

เซี่ยงกัวยิ่มย่อมไม่นอกเหนือกฎนี้

บ้อกี๋เบือนหน้าไปดูนาง ในอุปาทานคล้ายดั่งได้เห็นเงาร่างของหงส์เนี้ยกับเชยเชย พวกนางก็พร้อมที่จะตายเพราะมัน ตายเพื่อมันในทุกเวลาเช่นกัน

พวกนางต่างไม่อาจตาย เนื่องเพราะพวกนางล้วนไร้ความผิด

บัดนี้ แม้เสือหยกขาวแหลกละเอียดแล้ว แต่แผนของเสือหยกขาว ยังต้องปฏิบัติให้สำเร็จจนได้

บ้อกี๋พลันเบือนหน้ามาประจันกับเซี่ยงกัวยิ่ม เน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าต้องไม่ตายเด็ดขาด"

เซี่ยงกัวยิ่มมิได้รู้สึกผิดคาดหมายเลย ท่านมีความเชื่อมั่นในตัวบ้อกี๋มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

บ้อกี๋กล่าวอีก

"ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตสืบไป"

เสียงของบ้อกี๋เต็มไปด้วยความมั่นใจเมื่อกล่าว

"มิว่าอยู่ในสภาพการณ์เยี่ยงไร ข้าพเจ้าต่างต้องรักษาชีวิตรอดต่อไป ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตต่อไปให้ได้ด้วย"

"เราเชื่อท่าน"

หมายเหตุของโก้วเล้ง

นิยาย 'ศึกเสือหยกขาว' นี้ เขียนถึงคนผู้หนึ่งที่มีความรู้สึกขัดกัน น้ำใจและสามัญสำนึกขัดกัน น้ำใจและหน้าที่ขัดกัน น้ำใจและอาฆาตแค้นขัดกัน

ข้าพเจ้า (โก้วเล้ง) มักมีความเห็น เนื้อหาและลีลาการเปลี่ยนแปรของนิยายมีเวลาจบสิ้นได้ แต่ความขัดกันของน้ำใจ จึงจะพลุ่งพล่านอยู่ในจิตใจตลอดกาล

ตัวเอกที่สำคัญในนิยายนี้ คือเตี้ยบ้อกี๋

บัดนี้ ความขัดแย้งในใจของเตี้ยบ้อกี๋ ได้ถูกผูกขึ้นเป็นปมหนึ่ง เป็นเงื่อนตาย

ดังนั้น นิยายนี้ก็สมควรยุติลงช่วงหนึ่ง

แต่บ้อกี๋ยังต้องมีชีวิตสืบไป เงื่อนตายนี้จะเร็วจะช้าก็ต้องคลายออก ดังนั้นนิยายนี้ก็ต้องดำเนินสืบไป

ผู้ที่สนใจในเตี้ยบ้อกี๋ สนใจในอุ้ยหงส์เนี้ย เชยเชย เลี่ยงเลี้ยง เค็กเพ้ง ทั้งเง้า

ทั้งข้วย และเฮียตี๋ฝาแฝดที่พิสดารแต่น่ารักคู่นั้น ต่างหวังจะได้โอกาสอ่านต่อไป ดังนั้น ข้าพเจ้า (โก้วเล้ง) ก็ต้องเขียนต่อ ขอให้ผ่านเวลาอีกช่วงหนึ่ง ข้าพเจ้าจะต้องให้ท่านทั้งหลายพอใจอย่างแน่นอน

อย่างน้อย ข้าพเจ้าต้องพยายามให้สุดความสามารถ

จบบริบูรณ์

ความเศร้าอันสุดซึ้งตรึงใจของมวลมนุษย์
คือมาถึงวาระอับจนสิ้นปัญญา ไม่มีทางอื่นให้เลือกเฟ้น

...กระบี่มีสองคม เรื่องนี้ก็ใช่มีด้านตรงกับด้านกลับ ?
กระบี่มีคมอยู่สองด้าน เหรียญทองเหลืองก็มีด้านหน้าและด้านหลัง
เรื่องราวทั้งหลายล้วนมีด้านตรงและด้านกลับ
...นอกจาก 'คุณธรรม' แล้ว แทบจะเป็นทุกเรื่องล้วนมีสองด้าน

ISBN 974-7373-42-4

บันทึกท้ายบทจากผู้แต่ง

นวนิยาย *"ไป๋อวี้เหลาหู่"* นี้ เขียนถึงคนผู้หนึ่งที่มีความรู้สึกขัดแย้งกันในใจ น้ำใจ ความรู้สึกและสามัญสำนึกขัดกัน น้ำใจและหน้าที่ขัดกัน น้ำใจและความแค้นขัดกัน

ข้าพเจ้ามักคิดว่า เนื้อหาและลีลาการเปลี่ยนแปรของนวนิยายมีเวลาจบสิ้นได้ แต่ความขัดกันของน้ำใจ จึงสามารถกระทบกระเทือน และสั่นไหวจิตใจของผู้คนได้ตลอดกาล

ตัวเอกที่สำคัญในนวนิยายนี้คือ เจ้าอู๋จี้

บัดนี้ ความขัดแย้งในใจของเจ้าอู๋จี้ ได้ถูกผูกขึ้นเป็นเงื่อนหนึ่งเป็นเงื่อนตาย

ดังนั้น นวนิยายนี้ก็สมควรยุติลงได้แล้ว

โก้วเล้ง

จบบริบูรณ์

บทส่งท้าย
จากผู้แปล

บทความทั้งสองข้างล่างนี้บทแรกเรียบเรียงมาจากความเห็นของคนที่อ่านแล้วอึดอัดใจเหมือนเราๆ ท่านๆ ซึ่งทำให้เห็นว่านักอ่านในต่างประเทศมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร บทที่สองเป็นหนังจอเงินที่ใครๆ หลายคนบอกว่าหาตอนจบได้ที่นี่ ซึ่งอาจช่วยให้ท่านนักอ่านที่สงสัยในตอนท้ายของเรื่องได้คลายความอึดอัดใจไปได้บ้าง

ปริศนาแห่งเสือหยกขาว

นวนิยายกำลังภายในตามแบบฉบับมักมีเริ่มต้นและมีตอนจบ เช่น เรื่อง "**ชีเสียอู่อี้** *(เจ็ดจอมยุทธ์ห้าคุณธรรม)*" และนวนิยายของกิมยังกับเนี่ยอู่เซ็ง พอมาถึงนวนิยายของโก้วเล้งได้มีการแหวกแนวออกไปไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้ภาษาที่คล้ายกับบทภาพยนตร์ หรือแม้แต่โครงเรื่องที่แหวกขนบออกไปเช่นเรื่อง "ไป๋อวี้เหลาหู่" นี้

เนื้อเรื่องของ "ไป๋อวี้เหลาหู่" แม้ไม่ซับซ้อนแต่พลิกผัน โดยเริ่มตั้งแต่การประกาศกักตัวฝึกวิชา 5 ปีของประมุขต้าเฟิงถัง อวิ๋นเฟยหยาง ทำให้ภาระต่างๆ ทั้งหลายต้องตกอยู่กับหัวหน้าหมู่ตึกทั้งสามคือ ซือคงเสี่ยวเฟิง เจ้าเจี่ยนและซั่งกวนเริ่น ในวันวิวาห์ของบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าเจี่ยน เจ้าอู๋จี้ ศีรษะของบิดาเขาก็หายไปพร้อมกับการหายตัวอย่างลึกลับของซั่งกวนเริ่น จนกลายเป็นคดีปริศนาของยุทธจักรจนเป็นที่กล่าว

ขวัญกันว่าที่แท้ใครเป็นฆาตกร?

อู๋จี้บุตรชายของเจ้าเจี่ยนย่อมต้องสงสัยซั่งกวนเริ่น และยิ่งเมื่อทราบว่าซั่งกวนเริ่นไปเป็นเขยขวัญของตระกูลถังเขายิ่งมั่นใจกว่าเดิม อู๋จี้ได้ตามไปล้างแค้นโดยยอมแลกกับความลำบากมากมายกว่าจะเข้าไปในตระกูลถังเพื่อเอาชีวิตของศัตรูตัวฉกาจอย่างซั่งกวนเริ่นให้ได้ ผู้อ่านย่อมต้องสงสัยว่าแท้จริงแล้วซั่งกวนเริ่นใช่ฆาตกรหรือไม่ หรืออาจมีบางคนถึงกับสงสัยซือคงเสี่ยวเฟิงด้วย เพราะดูเหมือนคนผู้นี้จะไม่ค่อยเป็นเดือดเป็นแค้นกับการตายของเจ้าเจี่ยนเท่าใดนัก แต่กลับให้เสือหยกขาวแก่อู๋จี้และกำชับว่าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ต้องไม่ยอมให้เสือหยกขาวตกอยู่ในมือของผู้อื่นและต้องเอาเสือหยกขาวนี้มอบให้แก่ซั่งกวนเริ่นก่อนที่จะลงมือสังหาร

เสือหยกขาวกุญแจแห่งปริศนาการตายของเจ้าเจี่ยน ซั่งกวนเริ่นน่าสงสัย หรือว่าซือคงเสี่ยวเฟิงมิใช่น่าสงสัยด้วยเช่นกัน? ทั้งผู้อ่านและเจ้าอู๋จี้คงมีคำถามไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก

ระหว่างเดินทางไปตระกูลถัง อู๋จี้พบคู่มือน่ากลัวมากมาย ฝ่าภยันตรายหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นวิชาฝีมือ วิธีการ หรือว่าอาวุธลับ อู๋จี้ย่อมมิใช่คู่มือของถังอวี้เลย แต่ในที่สุดอู๋จี้ก็มีชัยและเข้าไปในตระกูลถังได้ในที่สุด แต่กว่าจะเข้าไปได้ คาดว่าผู้อ่านคงต้องคอยลุ้นกันจนตัวโก่งเช่นกัน

เมื่อมาถึงป้อมตระกูลถัง อู๋จี้ต้องรับมือกับถังเชวีย แค่ถังอวี้ก็นับว่าร้ายกาจตึงมือแล้ว หากเปรียบเทียบกับถังเชวีย ถังอวี้ก็นับเป็นแค่เด็กอมมือ ต่อหน้าถังเชวียอู๋จี้ไม่อาจแสดงสีหน้าผิดปกติแม้แต่เพียงน้อยนิด เนื่องเพราะถังเชวียอาจจับพิรุธออกได้ทุกเมื่อ ต้องการจะเข้าถึงตัวซั่งกวนเริ่นยิ่งยากลำบากกว่า เมื่ออ่านถึงจุดนี้ท่านผู้อ่านอาจจะเริ่มหมดหวังเหมือนกับอู๋จี้ แต่โก้วเล้งไม่ยอมให้ตัวเอกเจอทางตัน ต้องหักมุมให้อู๋จี้มีทางเดินต่อไป โดยวางตัวผู้ช่วยซึ่งย่อมต้องเป็นคนที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นคนทรยศอย่างซั่งกวนเริ่น แม้อู๋จี้จะสู้ซั่งกวนเริ่นไม่ได้แต่ก็พยายามจะสังหารซั่งกวนเริ่นที่เข้าใจว่าอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันไม่ได้ เนื่องจากมีความแค้นสังหารบิดาอันเป็น

ความแค้นใหญ่หลวง แต่ในที่สุดอู๋จี้กลับพบว่าความจริงแล้วนี่เป็นแผนของบิดาตนที่เสียสละแม้กระทั่งชีวิตเพื่อต้าเฟิงถัง แม้เจ้าเจี่ยนจะฟันศีรษะตนเองลงมาไม่ได้ ซั่งกวนเริ่นเป็นผู้กระทำไปตามเจตนา ว่าไปแล้วก็คือฆาตกรทางอ้อม แต่การนี้ทำไปด้วยความเต็มใจและเจตนาของเจ้าเจี่ยน ซึ่งความลับทั้งหมดนี้ซ่อนอยู่ในเสือหยกขาว...ความลับสุดยอดของต้าเฟิงถัง

แท้จริงแล้วการเป็นพันธมิตรของพีลี่ถังกับตระกูลถังก็เพื่อครอบครองยุทธจักร การตัดสินใจกระทำเยี่ยงนี้ของซือคงเสี่ยวเฟิง เจ้าเจี่ยนและซั่งกวนเริ่นได้เอาอย่างตำนานเล่าขานความเสียสละของเนี่ยเจิ้ง จิงเคอและเกาเจี้ยนหลี จึงได้ตัดสินใจวางแผนเช่นนี้ขึ้นมา เพื่อสืบหาไส้ศึกของตระกูลถังและต่อต้านการรุกรานจากฝ่ายตรงข้าม เจ้าเจี่ยนยอมพลีชีพเพื่อนำหัวของตนมอบให้ซั่งกวนเริ่นนำไปสวามิภักดิ์ต่อตระกูลถัง ซั่งกวนเริ่นต้องยอมทนอัปยศแบกยี่ห้อคนทรยศจนฉาวโฉ่ไปทั่ว ส่วนซือคงเสี่ยวเฟิงแม้รู้ความลับก็พูดออกมาไม่ได้ จำต้องปกปิดเอาไว้ และรับหน้าที่ดูแลต้าเฟิงถัง ทั้งสามมีภาระและหน้าที่อันยิ่งใหญ่และทุกข์ทรมานด้วยกันทั้งสิ้น เพื่อให้แผนการสมจริง พวกเขาจำเป็นต้องปิดบังอู๋จี้เอาไว้ ยิ่งอู๋จี้ไปรังควานล้างแค้นซั่งกวนเริ่นเท่าใด แผนการก็ยิ่งจะสมจริงและมีโอกาสสำเร็จยิ่งขึ้นเท่านั้น

เจ้าเจี่ยนสละชีวิตนับเป็นเรื่องยาก ซือคงเสี่ยวเฟิงอัดอั้นกุมความลับนับเป็นเรื่องยาก ส่วนซั่งกวนเริ่นต้องถูกคนประณามในฐานะคนทรยศทนความอัปยศอดสูยิ่งยากกว่า เพราะชายชาตรียอมตายไม่ยินยอมถูกลบหลู่เป็นอันขาด เพื่อส่วนรวมซั่งกวนเริ่นจำต้องละทิ้งทุกอย่างและอดทนอย่างที่สุด

ดังนั้นเรื่องนี้จึงใช้ชื่อว่า “ไป๋อวี้เหลาหู่” เมื่อความลับเปิดเผย ผู้แต่งก็หยุดเขียน ตอนจบเป็นอย่างไร? ตระกูลถังกับตระกูลเจ้าจะลงเอยอย่างไร? อู๋จี้จะเอาชนะถังเชวียได้หรือไม่? ซั่งกวนเริ่นจะกอบกู้ชื่อเสียงได้อย่างไร? โก้วเล้งมิได้เขียนต่อ และไม่จำเป็นต้องเขียนต่อ เพราะคุณค่า

ของโครงสร้างของเรื่องเพียงพอที่จะให้ทุกท่านได้ติดใจและติดค้างอยู่ในใจจนพลอยให้ขบคิดถึงตอนจบของเรื่องนี้อยู่เสมอแล้ว

ความสำคัญอยู่ที่การเขียนเนื้อเรื่องตีแผ่มนุษย์ มนุษย์ที่มีความซับซ้อนทางอารมณ์และจิตใจ "ไป๋อวี้เหลาหู่" ได้ผลลัพธ์เช่นนั้นจริงตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หากเขียนต่อไปอาจเป็นการ วาดงูเติมขา มากเกินความจำเป็น นี่นับเป็นอุบายของโก้วเล้ง หากทุกท่านได้อ่านเรื่อง **"ไป๋อวี้เตียวหลง** *(มังกรหยกขาว)*" ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นภาคต่อของ "ไป๋อวี้เหลาหู่" จะทราบว่าคุณค่าความสนุกของเรื่อง "ไป๋อวี้เหลาหู่" นี้เหนือชั้นกว่ามากนับว่าเป็นความปราดเปรื่องของโก้วเล้งโดยแท้

จะว่าไปแล้ว "ไป๋อวี้เหลาหู่" อาจนับได้ว่าเป็นนวนิยายกำลังภายในที่ไม่มีตอนจบซึ่งได้ผูกปมสงสัยในใจผู้อ่านตลอดมา อย่างน้อยตัวละครในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเจ้าอู๋จี้ ถังอวี้ ซือคงเสี่ยวเฟิง ซั่งกวนเริ่นต่างก็ค้างคาอยู่ในใจท่าน ไม่เชื่อลองถามใจของท่านดู

อวสานของตระกูลถัง
ความแค้นสิ้นสุดหรือไม่?

หนังจอเงินของชอว์บราเดอร์มีการเปลี่ยนแปลงบทประพันธ์ไปสำหรับหลายๆ คนที่ถามหาตอนจบของ "ไป๋อวี้เหลาหู่" เรื่องย่อนี้อาจเป็นอีกแนวหนึ่งที่เติมเต็มความรู้สึกของท่าน

ชื่อเรื่อง **ไป๋อวี้เหลาหู่ หรือ ศึกเสือหยกขาว**

นำแสดง	ตี้หลุง	แสดงเป็น	เจ้าอู๋จี้
	เยี่ยหัว	แสดงเป็น	ถังเอ้า
	หลอลี่	แสดงเป็น	ถังเชวียง
	ฉีเส้าเฉียน	แสดงเป็น	กูตู๋เซิ่ง
	กู้กวนจง	แสดงเป็น	ซีซือ

เรื่องย่อ

เจ้าอู๋จี้ได้ไปชำระหนี้กับยอดฝีมือกูตู๋เซิ่งก่อนวิวาห์ แต่มิได้ประหัตประหารเนื่องจากต้องรีบกลับไปให้ทันพิธี เมื่อไปถึงงานก็เริ่มขึ้นแล้ว เขารีบสวมชุดเจ้าบ่าวเพื่อกราบไหว้ฟ้าดิน ขณะเดียวกันที่ห้องโถงด้านนอกถังเสอได้ส่งของขวัญหมื่นตำลึงจากตระกูลถังแห่งเสฉวนเป็นค่าหัวประมุขหอต้าเฟิงเป็นการอวยพรวันวิวาห์ของอู๋จี้ ทั้งยังประกาศว่าหากผู้ใดสามารถนำศีรษะของเจ้าเจี่ยนมาได้จะได้รับเงินรางวัลอีกแสนตำลึง เจ้าเจี่ยนโกรธมากไล่ถังเสอไป

อู๋จี้ที่เตรียมตัวเป็นเจ้าบ่าวได้ยินเสียงร้องด้วยความตกใจของเชียนเชียนว่าบิดาเกิดเรื่อง เมื่อเข้าไปดูก็พบว่าเจ้าเจี่ยนมีแต่ตัวไม่มีหัว พ่อบ้านบอกกับทุกคนว่าก่อนตายเจ้าเจี่ยนอยู่กับนายรองซั่งกวนเริ่น อู๋จี้เสียใจมากอำลาเฟิ่งเหนียงเพื่อหาทางล้างแค้นให้บิดา เฟิ่งเหนียงบอกว่าจะรอเขา ก่อนไปซือคงเสี่ยวเฟิงบอกว่ามีสายลับซ่อนตัวอยู่ในตระกูลถังชื่อว่า**ซีซือ** *(ไซซี)* และมีความลับสำคัญซ่อนอยู่ในเสือหยกขาว โดยกำชับว่าก่อนฆ่าซั่งกวนเริ่น อู๋จี้ต้องเอาคืนมาให้จงได้

ด้านซั่งกวนเริ่นไปสวามิภักดิ์กับตระกูลถังโดยเอาหัวของเจ้าเจี่ยนมามอบให้กับคุณชายใหญ่ถังเชวีย ถังเชวียให้ถังอวี้คุณชายสี่ทดสอบว่าเป็นซั่งกวนเริ่นตัวจริงและศีรษะของเจ้าเจี่ยนจริงๆ หรือไม่ ถังอวี้ทดสอบจนทราบว่าไม่แปลกปลอม ถังเชวียจึงยอมให้ซั่งกวนเริ่นอยู่ในตระกูลถังต่อไป

เพื่อล้างแค้น อู๋จี้ออกเดินทางไปหาตัวซั่งกวนเริ่นที่ป้อมตระกูลถังระหว่างทางพบกับกูตู๋เซิ่งที่มาอำลาเพราะกลัวว่าเมื่ออู๋จี้เข้าไปในถ้ำเสือแล้วจะไม่ได้ออกมาอีก อู๋จี้เดินทางต่อและได้พบกับยามปลิดวิญญาณที่มาเอาชีวิตอู๋จี้ ทั้งหมดต่อสู้ตะลุมบอนกันจนอู๋จี้ถูกพิษบาดเจ็บสาหัส โชคดีที่กุมารแดงบังเอิญออกมาปลดทุกข์จึงช่วยอู๋จี้ไว้ได้ทัน จากนั้นจึงนำไปที่

"ตลาดไร้แค้น" อู๋จี้เข้าใจผิดว่าคนเหล่านี้เป็นพวกสกุลถังจึงต่อสู้กัน เจ้าบ้านของที่นี่เปิดเผยว่าความจริงที่นี่เป็นที่รวมของเหล่าจอมยุทธ์ผู้เกิดความเบื่อหน่ายต่อการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในยุทธจักร อู๋จี้ทราบทันทีว่าท่านเจ้าบ้านคือ "ทูตประหลาดรถม้า" ผู้คอยห้ามชาวยุทธจักรประหัตประหารกัน ทูตประหลาดรถม้าดูออกว่าอู๋จี้ถูกพิษและกำลังทุกข์ระทมเพราะความแค้น พิษในร่างอู๋จี้ฆ่าอู๋จี้ได้เพียงคนเดียว แต่ความแค้นสามารถฆ่าคนได้เป็นร้อยเป็นพัน หากวันหนึ่งอู๋จี้เบื่อบุญคุณความแค้นในยุทธจักร จะต้องกลับมาที่นี่ อู๋จี้ยืนยันว่าเขาจะไม่กลับมาเพราะจะตายภายในเจ็ดวันอยู่แล้ว ทูตประหลาดรถม้าให้คนในโลงบอกวิธีรักษาให้คนในโลงให้อู๋จี้ไปที่ทะเลหมอกเพื่อหาสองหนุ่มสาวที่สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของเขาได้

เมื่อไปถึงสองหนุ่มสาวบอกว่าเป็นพี่น้องกัน เมื่อถามไถ่ได้ความว่าอาจารย์ของพวกเขาแนะนำมาจึงยอมรักษาให้โดยไม่ถามสาเหตุอื่นนอกจากทราบว่าอู๋จี้บาดเจ็บเพราะศัตรูเนื่องจากต้องการล้างแค้นให้บิดา หญิงสาวดูเหมือนจะมีใจให้กับอู๋จี้ มองตามจนเขาจากไปไกล

ถังอวี้มาหายามปลิดวิญญาณที่ทำงานพลาดและเสนอให้แก้ตัวด้วยการลอบสังหารอู๋จี้ที่เหลาสิงโตป่า แต่สุดท้ายทุกคนถูกถังอวี้หลอกฆ่าตายหมดเพื่อให้ตัวถังอวี้เองได้ตีสนิทกับอู๋จี้ ถังอวี้แต่งเรื่องว่าเป็นน้องของกูตู๋เซิ่งที่ชื่อกูตู๋หง แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็สังหารอู๋จี้ไม่สำเร็จ เมื่อถังอวี้ได้ยินว่าเทพเจ้าแห่งโชคลาภจะนำบัญชีรายชื่อสายลับที่แฝงตัวในตระกูลถังออกมาให้อู๋จี้ในคืนหนึ่ง ถังอวี้สนใจมาก จึงละเว้นการสังหารอู๋จี้เปลี่ยนมาทำตามที่อู๋จี้บอกเพื่อลากไส้ศึกในสาขาของต้าเฟิงถังออกมา แต่แผนการพลิกผันด้วยความช่วยเหลือของติงชี่ผู้ภักดีต่อหอต้าเฟิง ทำให้อู๋จี้ทราบว่าแท้จริงแล้วไส้ศึกที่ตระกูลถังวางไว้คือฝานอวิ๋นซัน ถังอวี้คิดไม่ถึงว่าเปิดเผยตัวแล้วจะไม่ได้บัญชีรายชื่อไส้ศึกตามต้องการ แถมเหตุการณ์ยังเปลี่ยนไปเช่นนี้จึงต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับอู๋จี้ แต่สู้ไม่ได้จึงเอาไม้ตายคือระเบิดไฟ

ออกมา และที่สุดก็ตายไปด้วยระเบิดไฟของตนเอง

อู๋จี้ทำทีเป็นส่งศพถังอวี้คืนไปที่ตระกูลถังแห่งเสฉวน ระหว่างพักรับประทานอาหารได้พบกับคนขายผ้าท่าทางพิรุธ จังหวะเดียวกับที่สำนักสายฟ้ามาหาเรื่องเพราะต้องการล้างแค้นถังอวี้ที่มีเรื่องกันมาก่อน แต่พวกสำนักสายฟ้ากลับถูกสังหารตายหมด เข้าใจว่าเป็นฝีมือของคนหนุ่มลึกลับที่มาจากตระกูลถัง คนผู้นี้เชิญอู๋จี้ไปตระกูลถัง เมื่อไปถึงพบกับถังเสอที่ยียวนกวนประสาท แต่คนที่ออกมาจากในโลงของถังอวี้กลับเป็นคนขายผ้าที่ประกาศตัวเองว่าชื่อถังเชวีย คุณชายใหญ่แห่งตระกูลถัง และเป็นผู้สังหารคนของสำนักสายฟ้าที่โรงเตี๊ยมก่อนมาถึงป้อมตระกูลถังนั่นเอง

ถังเชวียสงสัยอู๋จี้จึงให้คนไปสอบประวัติว่าเป็นเพื่อนของถังอวี้ที่ชื่อหลี่อวี้ถังจริงหรือไม่ ขณะรอข่าวอู๋จี้จึงเป็นอาคันตุกะในป้อมตระกูลถัง คืนนั้นเองมีคนส่งจดหมายลึกลับลงชื่อซีซือให้อู๋จี้รีบลงมือภายในสามวันก่อนถังเชวียสอบประวัติได้ อู๋จี้สงสัย จึงออกไปสำรวจเส้นทางในตระกูลถัง แต่เจอเข้ากับหน่วยลาดตระเวน โชคดีที่มีคนชุดดำมาช่วยไว้และส่งเขากลับไปที่ห้องอย่างปลอดภัย

ถังเชวียมาหาอู๋จี้ในตอนเช้าและแจ้งว่าเมื่อคืนมีคนลักลอบเข้ามา กำลังสงสัยคนที่เข้ามาพัก 2 คน และหากจำเป็นยอมฆ่าผิดดีกว่าปล่อยผิด คนหนึ่งก็คืออู๋จี้ที่บอกว่าตัวเองชื่อหลี่อวี้ถัง อีกคนหนึ่งก็คือคนที่รออยู่ข้างนอก ทั้งสองจึงพากันออกไปดู คนที่มาคือติงชี่ เขาอ้างตัวเป็นอู๋จี้ ถังเชวียพยายามทดสอบความสัมพันธ์ของทั้งสองโดยให้อู๋จี้ฆ่าติงชี่แลกกับเงินค่าสังหารแสนตำลึง อู๋จี้จำต้องลงมือ ติงชี่บอกว่าแกล้งทำตามที่ซีซือบอกเพื่อให้ถังเชวียผ้มากระแวงเชื่อว่าอู๋จี้ย่อมไม่ใช่อู๋จี้ตัวจริง เพราะหากใช่ ติงชี่จะไม่ยอมมาชี้ตัว เนื่องจากภักดีต่อหอต้าเฟิงมากนั่นเอง ติงชี่ยอมเสียสละชีวิตตนเองเพื่อส่งเสริมให้อู๋จี้อยู่เป็นไส้ศึกได้ต่อไปในตระกูลถัง ถังเชวียเริ่มเชื่อใจอู๋จี้เพราะได้รับการยืนยันประวัติจากหน่วยพิราบสื่อสารว่ามีคนชื่อหลี่จงถังตามคำบอกเล่าของอู๋จี้จริง

วันหนึ่งสองพี่น้องที่ทะเลหมอกมาที่ตระกูลถังและอู๋จี้พบว่าพวกเขาก็คือถังเอ้ากับถังอวี่ คุณชายรองกับคุณหนูสามของตระกูลถังที่เบื่อหน่ายการฆ่าฟันและชอบท่องเที่ยวอยู่นอกตระกูลถังนั่นเอง อู๋จี้สนิทสนมกับถังอวี่อย่างรวดเร็วและรู้ใจว่าต่างพึงตาต้องใจกัน

อู๋จี้หาทางลอบสังหารซั่งกวนเริ่นในคืนหนึ่งแต่กลับไปรู้ความลับของเสือหยกขาวว่าเจ้าเจี่ยนบิดาของตนยินยอมฟันศีรษะมอบให้ซั่งกวนเริ่นนำมาสวามิภักดิ์ต่อตระกูลถัง จุดประสงค์เพื่อเข้ามาเป็นไส้ศึกทำลายตระกูลถังตัวการสร้างอาวุธซึ่งเป็นอันตรายต่อยุทธจักร หน้าที่ของหอต้าเฟิงคือต้องทำลายตระกูลถังที่เป็นภัยต่อชนชาวยุทธ์ เมื่ออู๋จี้รู้ความจริงก็ตกใจมาก ไม่รู้ว่าจะทำการแก้แค้นต่อไปหรือจะหันมาช่วยซั่งกวนเริ่นทำหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงตามคำสั่งของบิดาดี สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจช่วยซั่งกวนเริ่นตามที่เจ้าเจี่ยนสั่งไว้ โดยขอแต่งงานกับถังอวี่ที่มีใจให้เขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ด้านเฟิ่งเหนียงกับเชียนเชียนได้ข่าวว่าอู๋จี้จะแต่งงานกับคุณหนูสามแห่งตระกูลถัง จึงออกจากหอต้าเฟิงไปหาอู๋จี้ที่เสฉวน ระหว่างทางเกือบพลาดพลั้งต่อถังเสอ แต่เจ้าจงผู้ภักดีมาช่วยไว้จนต้องสังเวยชีวิตไปก่อนตายยังสั่งเสียให้บอกอู๋จี้ด้วยว่าเจ้าจงตายแล้ว แต่หากอู๋จี้ทำให้ทุกคนในหอต้าเฟิงผิดหวัง แม้ตายกลายเป็นผีเจ้าจงก็ไม่ยอมละเว้นอู๋จี้เด็ดขาด เห็นเจ้าจงตายต่อหน้าต่อตา เฟิ่งเหนียงและเชียนเชียนเสียใจมาก

ในวันแต่งงานของอู๋จี้กับถังอวี่ เฟิ่งหนียงกับเชียนเชียนพาคนของตระกลเจ้ามาทวงถามความยุติธรรม แต่อู๋จี้ไม่ยอมรับ เฟิ่งเหนียงโกรธมากที่สามีของตนเป็นคนอกตัญญูและได้ใหม่ลืมเก่า ถังเชวียถือโอกาสทดสอบอู๋จี้อีกคราโดยให้อู๋จี้ทำตามกฎของนักฆ่าที่รับเงินแสนตำลึงแล้วฆ่าได้ทุกคนโดยให้ฆ่าเฟิ่งเหนียงเสีย อู๋จี้แม้ตกใจแต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า พยายามไล่เฟิ่งเหนียงไป แต่นางไม่ยอม ด้วยความเข้าใจผิดนางยอมตายใต้คมกระบี่อู๋จี้ทำให้อู๋จี้เสียใจไปชั่วชีวิต คนของหอต้าเฟิงทั้งเสียใจทั้งผิดหวัง พลาดท่าถูกจับไปขังทั้งหมด

คืนนั้นอู๋จี้ทำป้ายสถิตวิญญาณให้กับคนที่ตาย ถังเอ้ามาเห็นพอดี และรู้ความจริงแต่ไม่ฆ่าอู๋จี้ให้อู๋จี้รีบไป เพราะรู้ว่าน้องสาวของตนคือถังอวี่รักเขามาก ถังเอ้าเดินจากไป ถังเชวียได้ยินจึงนำคนมาสังหารอู๋จี้ ทั้งสองต่อสู้กันอย่างดุเดือด อู๋จี้ไร้อาวุธจึงพยายามไปหาอาวุธของตนที่เก็บไว้ในห้อง เมื่อเข้าไปในห้องเห็นทวนคู่มือ แต่เมื่อหยิบขึ้นมาพบว่ามีคนจับตามองอยู่ นางก็คือว่าที่ภรรยาคนใหม่ของเขานั่นเอง อู๋จี้รู้สึกสมองมึนงง ถังอวี่ก็บอกว่านางอาบยาพิษไว้ที่ทวนเมื่ออู๋จี้จับจึงโดนพิษ อู๋จี้นึกไม่ถึงว่าถังอวี่ผู้อ่อนหวานจะวางยาเขาได้ อู๋จี้สิ้นสติไป

เมื่อฟื้นขึ้นมาอู๋จี้พบว่า คนที่ช่วยเขาไว้ก็คือถังอวี่นั่นเอง นางบอกว่า ถึงรู้ความจริงแต่ฆ่าเขาไม่ลง ตอนนี้ช่วยเขาไว้เท่ากับว่าเขาเป็นหนี้น้ำใจนาง แต่หากเมื่อใดที่อู๋จี้สังหารคนของตระกูลถัง จะหมายความว่าอู๋จี้เป็นหนี้แค้นนาง ดังนั้นจะหลีกเลี่ยงการประหัตประหารล้างแค้นกันไม่ได้ ซั่งกวนเริ่นเข้ามาจับตัวถังอวี่ไว้ แล้วแอบอ้างคำสั่งของถังเชวียลอบเข้าไปในโรงผลิตอาวุธพร้อมอู๋จี้ กวาดล้างแหล่งผลิตจนราบคาบ

ด้านซือคงเสี่ยวเฟิงที่นำกำลังเข้ามากวาดล้างตระกูลถังได้ประมือกับถังเชวีย ถังเอ้าเข้ามาช่วย ต่อสู้กันยกใหญ่ ซั่งกวนเริ่นกับอู๋จี้ออกมาสมทบ สองตระกูลต่อสู้เสี่ยงชีวิตกัน ซีซือทำทีมาช่วยถังเชวียแต่ฉวยโอกาสตอนถังเชวียเผลอลอบสังหาร ถังเชวียต่อสู้กับซีซือจนตกตายไปตามกัน

คนตระกูลเจ้าจะฆ่าถังอวี่ อู๋จี้ห้ามไว้บอกว่านางเคยช่วยชีวิตเขาให้นางหนีไป แต่ถังอวี่บอกว่าตระกูลถังจบสิ้นแล้ว อู๋จี้เป็นหนี้นางมากมาย ชาตินี้ชดใช้ไม่หมดให้ไปชดใช้ในชาติหน้า จากนั้นก็ฆ่าตัวตาย ถังเอ้าเข้ามาเห็นถังอวี่ตาย จึงประมือกับอู๋จี้ ซั่งกวนเริ่นสอดมือเข้ามาต่อสู้ ถังเอ้าสู้ไม่ได้ ใช้ไม้ตายสุดท้ายจนตายไปพร้อมกัน ก่อนหมดลมหายใจ ถังเอ้าบอกกับอู๋จี้ว่าทั้งสองต่างเป็นหมากตัวหนึ่งที่ถูกวางไปตามกระดานด้วยวังวนแห่งยุทธจักร อู๋จี้สะทกสะท้อนใจยิ่งนัก

อู๋จี้จัดงานศพให้ทุกคน ในห้องโถงที่เต็มไปด้วยป้ายสถิตวิญญาณ

และชุดขาวแห่งการไว้ทุกข์ อู๋จี้เกิดความรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัยเหลือประมาณ เขาได้จัดวางป้ายสถิตวิญญาณที่ไม่ได้สลักชื่อไว้นอกห้องโถง เมื่อผู้ใดถามก็บอกว่าเป็นป้ายสถิตวิญญาณของคนตระกูลถัง ซึ่งไม่สามารถเอาเข้ามาไว้รวมกับคนแซ่เจ้าได้ แต่สองคนนี้มีพระคุณเคยช่วยชีวิตเขาไว้ อู๋จี้รู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อมีคนมาเชิญเขาเป็นประมุขยุทธจักรเนื่องจากมีความดีความชอบในการกำจัดตระกูลถังไปได้ อู๋จี้ไม่ทราบว่าต้องสูญเสียคนที่ตนรักไปอีกมากน้อยเท่าใด ตอนนี้คนที่เขารักทั้งญาติมิตรและสหายแทบจะไม่เหลืออยู่แล้ว วัฏจักรเยี่ยงนี้จะดำเนินไปถึงเมื่อใด? สุดท้ายอู๋จี้ได้แต่หลบหนีไปเพียงลำพัง ตามคำกล่าวของทูตประหลาดรถม้าที่ว่า

"ข้าเชื่อว่าหากเจ้าเบื่อหน่ายบุญคุณความแค้นในยุทธจักรแล้ว จะต้องกลับมาที่นี่"

อวสาน